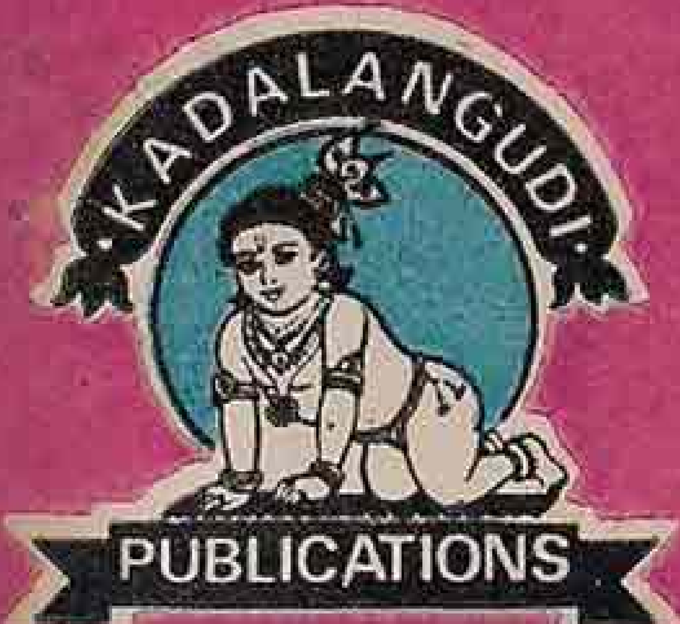
ब्रह्मसूत्रशाङ्करभाष्यम् ॥

ப்ரம்ஹ ஸூத்ர சாங்கர பாஷ்யம்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

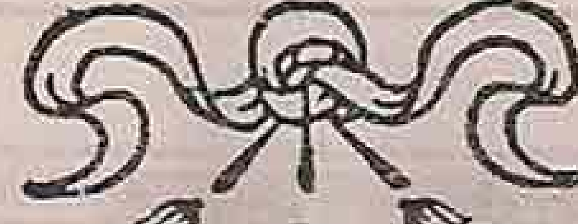
மூன்றாவது ஸாதனாத்தியாயம்
(தமிழுரையுடன்)

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கடலங்குடி பப்ளிகேஷன்ஸ்
சென்னை - 600 017.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

श्री:

॥ श्रीराधाकृष्णपरब्रह्मणे नमः ॥

ब्रह्मसूत्रशाङ्करभाष्यम् ॥

तृतीयस्साधनाध्यायः ॥

ப்ரம்ஹஸூத்ர சாங்கர பாஷ்யம்.

மூன்றுவது ஸாதனுத்தியாயம்.

(தமிழுரையுடன்)

இச்சிறந்த உரை

மஹாமஹோபாத்யாய வேதாந்த கேஸரி பங்கானாடு, ப்ரம்ம ஸ்ரீ கணபதி சாஸ்திரிகள் அவர்களின் முக்கிய சிஷ்யரும், வ்யாகரண வேதாந்த சாஸ்திர பாரங்கதரும், பாகவத பகவத் கீதோபன்யாஸகரும், சோதிட மந்திர சாஸ்திர வித்வானுமான

வ்யாகரண வேதாந்த சாஸ்திர பாரங்கத: குலபதி:

ப்ரம்மஸ்ரீ கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்

அவர்களால் இந்நூலில் தேவநாகரலிபியில் பாஷ்யமும், தமிழில் மொழி பெயர்ப்பும், ஒவ்வொரு சூத்திரமும் தமிழிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அன்னாரால் பாமதீ, கல்பதரு, பரிமள ப்ரம்ஹவித்தியாபரணம், ராமாநந்தியம், நியாயரக்ஷாமணி முதலிய பாஷ்ய வியாக்யானங்களை யொட்டி ஆங்காங்கே குறிப்பு எழுதியும் விளக்கியும் அத்வைத சித்தாந்தத்தை யொட்டி ஆங்காங்கே சூத்திரார்த்தங்களைத் தெளிவாக விளக்கியும் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் வித்யாரண்ய சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்ட வைஃயாஸிக நியாயமாலையை எழுதி அதற்குக் கருத்துரை எழுதியும் வெளியிடப்பட்டது.

தொகுப்பாசிரியர் : **Dr. K.N. சரஸ்வதி**

M.A., M.S., M.Ed., Doctorate in Counselling, Diplomas in Naturopathy, Art, Yoga and Computer

பதிப்பாசிரியர் : **M.A. ஜெய்சங்கர் B.A., M.B.A**

"கடலங்குடி பப்ளிகேஷன்ஸ்"

38, நடேச அய்யர் தெரு,

தி.நகர், மெட்ரூஸ் – 600 017

✆ : 4343406 E-Mail : sara@giasmd01.vsnl.net.in.

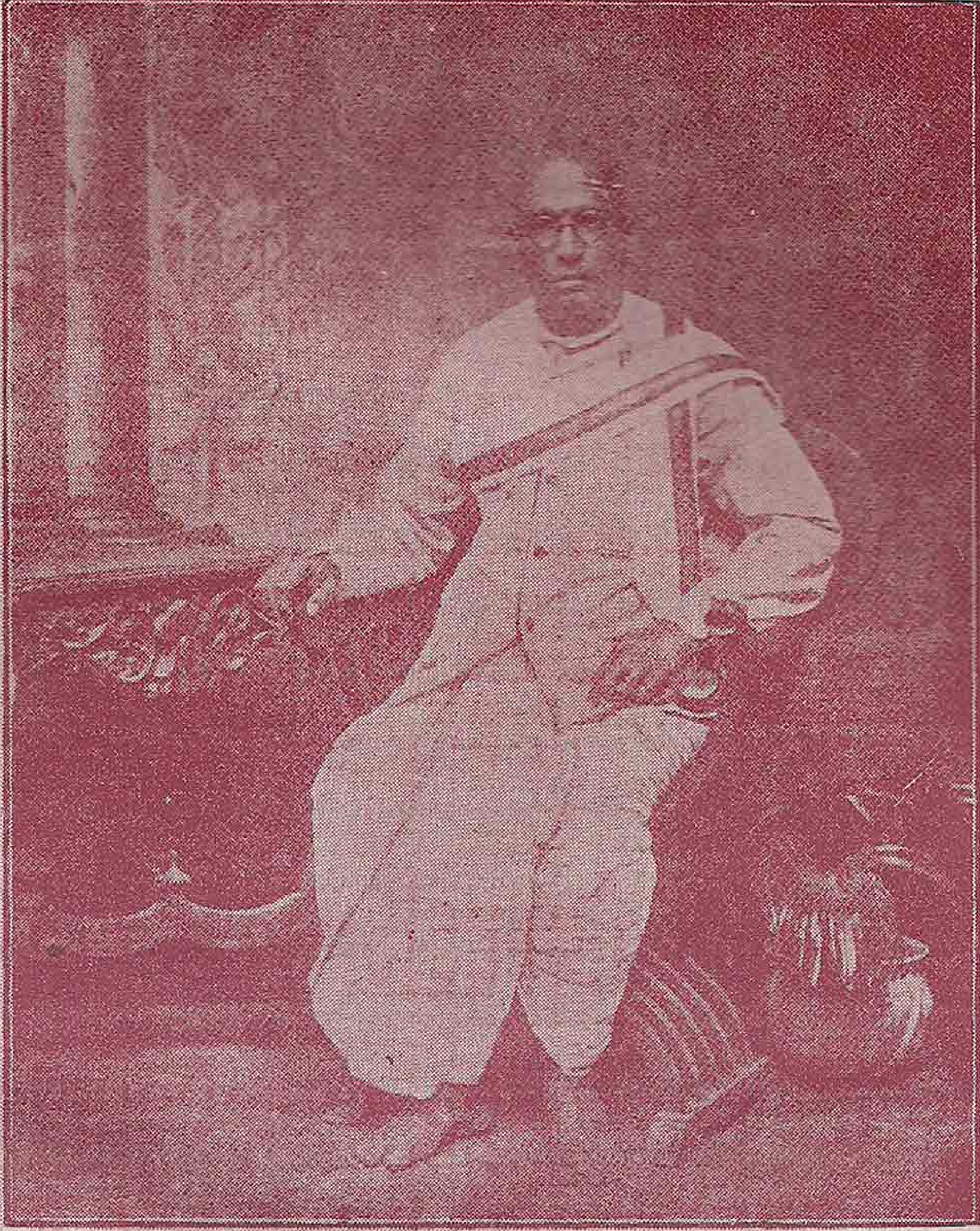
Web Site: http://www.indiayellowpages.com/K.N.Saraswathy.htm

முதற் பதிப்பு : 1932
இரண்டாம் பதிப்பு : பிப்ரவரி 1998

விலை ரூ 350.00

அச்சிட்டோர் :
ஜெய்சங்கர் பிரிண்டர்ஸ்
38, நடேச அய்யர் தெரு,
தி.நகர், மெட்ரூஸ் – 600 017
✆ 4343406

கோபால தத்வ ரக்ஷாமணி, அபிநவ வியாஸர்,
குலபதி, ஜோதிஷ சக்கரவர்த்தி, அபிநவ
சுகபிரம்மம், அபிநவ வராஹமிஹிரர்.

கடலங்குடி

பிரமமஸ்ரீ நடேச சாஸ்திரிகள்

(1878 – 1961)

முகவுரை.

முதலாவது அத்தியாயத்தில் ஸர்வவேதாந்தங்களுக்கும் அத்விதீயமான ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ஸமன்வயம் சொல்லப்பட்டது. இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் ஸாங்கியாதி ஸ்மிருதிகள் மூலமும், யுக்திகள் மூலமும், முற்கூறிய ஸமன்வய விஷயத்தில் வரும் விரோதம் போக்கப்பட்டது. ஆகவேப்ரம்ஹமானது வேதாந்தங்களால் மட்டுமறியக்கூடியதேயொழியப் பிறவற்றால் அறியக்கூடியதன்று எனப் பெறப்பட்டது. இந்த மூன்றாவது அத்தியாயத்தினால் அத்தகைய ப்ரம்ஹத்தின் ப்ராப்த்திக்குரிய ஸாதனமானது சொல்லப்படுகிறது. ஆனதுபற்றியே தான் இது "ஸாதனாத்யாயம்" என்றழைக்கப்படுகிறது. இதில் வைராக்கியபாதம் என்றும், பதார்த்தசோதன பாதமென்றும், குணோபஸம்ஹார பாதமென்றும், க்ஞானங்க பாதமென்றும் நான்கு பாதங்களிருக்கின்றன. முதலாவதுபாதம் முதலாவது அதிகரணத்தில் ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கு ஸாதனமான வைராக்கியமானது ஜீவனுடைய கதாகதிகளைச் சொல்லும் வாயிலாக விளக்கப்பட்டது. ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரமானது தத்த்வமஸி என்றதாதி மஹாவாக்கியங்களாலுண்டாவது பற்றியும், அதற்கு தத்த்வம் பதார்த்தக்ஞானமானது இன்றியமையாதது பற்றியும், இரண்டாவது பாதத்தில் ஜீவனது அவஸ்தைகளை நிரூபணஞ்செய்கின்ற சில அதிகரணங்களால் த்வம் பதார்த்த சோதனமும், "ந ஸ்தானதோபி பரஸ்யோபயலிங்கம் ஸர்வத்ரஹி" என்றதாதி அதிகரணங்களால் தத் பதார்த்த விவேசனமும் செய்யப்பட்டது. "பலமத உபபத்தே:" எனப் பாதத்தின் முடிவிலுள்ள அதிகரணத்தால் ஈஸ்வரானுக்கிரஹமே அதற்குக் காரணம் என்பதுவும் விளக்கப்பட்டது. மூன்றாவது குணோபஸம்ஹாரபாதத்தில் உபாஸனையினாலுண்டாவதும், சித்தைகாக்ர்யரூபமானதுமான ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரத்துக்குரிய ஸாதனமானது நிரூபிக்கப்பட்டது. நான்காவதுபாதத்தில் சில அதிகரணங்களால் க்ஞானத்துக்குப் பஹிரங்கஸாதனங்களும், சில அதிகரணங்களால் ஸன்னியாஸம், சமம், தமம் முதலிய அந்தரங்கஸாதனங்களை நிரூபணஞ் செய்யவேண்டி அவற்றைப்பற்றிய விதிபேதங்களும் விசாரிக்கப்பட்டன. ஆகவே இந்தமூன்றாவது அத்தியாயத்தில் மோக்ஷஸாதனமான ப்ரம்ஹஸாக்ஷாத்காரமானது அதற்குவேண்டிய ஸாதனங்களுடன் உபதேசிக்கப்பட்டதாகவாகிறது.

ஆகவேஇந்தமூன்றாவது அத்தியாயத்தை எனது குருநாதனுடைய உபதேச மூலம் எனது சிற்றறிவுக்கெட்டியவரை தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட்டிருப்பதில் ஏதேனும் சொற்பிழை பொருட்பிழை இருக்குமாயின் அதைஅடுத்த பதிப்பில் திருத்துவதற்கு உபயோகமாகும் வழியில் நின்று உபகரிக்கவேண்டுமாய் பண்டித சிகாமணிகளை நான்ப்ரார்த்தித்துக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஆனால் ஸூத்திரபாஷ்யத்தைத் தமிழில்பெயர்த்து வெளியிட்டிருப்பதில் இடையிடையே ஸம்ஸ்கிருதக்கலப்புடனேயே மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பதாகவும், தனித்தமிழில் பெயர்க்கப்படவில்லை என்றும் சிலர்எண்ணுவதாகத் தெரிகிறது. அவ்விதம் அவர்எண்ணுவது நியாயமாக இருந்தபோதிலும் எனது சிற்றறிவுக்கேற்ப எவ்வளவு தமிழில்பெயர்க்கமுடியுமோ அவ்வளவு பாடுபட்டும்,

தனித்தமிழில்பெயர்க்கமுடியாதவற்றை ஸம்ஸ்கிருதம் கலந்தமொழியில் பெயர்த்தும், ஸம்ஸ்கிருதபதத்தினுல் சொன்னுலல்லாது பாஷ்யத்தின்பொருளை நன்கு விளக்கமுடியாதிருக்குமிடத்தில் அப்படியே ஸம்ஸ்கிருதபதத்தைச் சொல்லி () இந்த அடையாளங்கொடுத்து கூடுமானவரை தமிழில் அதன் பொருளைவிளக்கியும் எழுதியிருக்கிறேன். அத்துடன் பாஷ்யம் ஏற்பட்டகாலந்தொடங்கி இன்றுவரை இதுஇம்முறையில் தமிழில் பெயர்க்கப்படாது இஃதேமுதலாக வெளிவர ஆரம்பித்திருப்பதால்இம்முதற்பதிப்பில் இவ்விதமிருந்தபோதிலும் அடுத்துள்ள பதிப்புகளில் வேண்டிய திருத்தத்துடன் வெளிவரக்கூடும் எனஎதிர்பார்க்கலாம் என்பதைமட்டுந்தான் நான் இப்பொழுது சொல்லக்கூடியவனுக விருக்கிறேன்.

மேலும் இதுவரை எவரும் செய்யத்துணியாத இவ்வழியிலிறங்கி நான் செய்யும் வேலையைப் புகழ்ந்தும், இகழ்ந்தும் பலர் பேசுகின்றனர் என்பது எனக்குத் தெரியுமாயினும் அதைக்கவனியாது வடமொழியிலிருப்பதுபற்றி அதன்பொருளைத்தொடர்ந்து அறியமுடியாதவர்களும், ஆனுல் தொடர்ந்து அதன்பொருளை அறியவிருப்பமுள்ளவர்களுமான ஆர்யர்களுக்கு உபகரிக்கவேண்டியே இவ்வேலையைச்செய்ய நான் துணிந்தேனே அன்றி புகழ்ச்சியில் விருப்புக்கொண்டோ, இகழ்ச்சிக்குப் பயந்தோ இதை நான் செய்யமுன்வரவில்லை என்பதைமட்டும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

"முனிவரு மன்னனுமுன்னுவ பொன்னுன் முடியும்" என்றபடி ஏராளமான பொருளுள்ளவர் செய்யக்கூடியதும், எனதுசக்திக்கு மீறினதுமான இப்பெரிய காரியத்திலிறங்கி இதைஎவ்விதம்முடிப்பது? எனஏங்கி இருக்கும்ஸமயத்தில் எவ்விதப்ரதிப்ரயோஜனத்தையும் எதிர்பாருது இம்மூன்ருவது அத்தியாயவெளியீட்டுக்காகத் தக்கஸமயத்தில் பொருளுதவிசெய்து 'அஞ்சேல்!' என அபயப்ரதானஞ் செய்தவர்களும், அத்வைதாத்மானந்தானுபவத்திலீடுபட்டுத் தனது ஜன்மாவை ஸபலமாக்கிக்கொண்டவர்களும், கருணுமூர்த்திகளுமான மகா-ா-ஸ்ரீ பாலக்காடு சித்தூர் ஆர். சுப்பிரமணிய அய்யர்வாள் அவர்களுக்கும், ஸாதுக்களுக்கு இருப்பிடமும் கொடையில் கர்ணனுக்கு நிகரானவர்களும், தர்மமார்க்கத்திலேயே இடையருப் பிரவிருத்தியுள்ளவர்களும் கருணுமூர்த்திகளும், மஹாப்ரபுக்களுமான மகா-ா-ஸ்ரீ கொழுமம் பெரியசாமி அய்யர்வாள் அவர்களுக்கும், மஹாராஜாக்களும் செய்தற்கரிதான துலாபாரதானம் முதலியவற்றைத் தனதன்னைக்குச் செய்துவைத்தவர்களும், ஜனகாதிகளைப்போல ப்ரவிருத்தி நிவிருத்தி மார்க்கங்களிலீடுபட்டவர்களும் பரோபகாரஞ் செய்தலையே சொந்ததர்மமாகக் கொண்டவர்களுமான மகா-ா-ஸ்ரீ கூ. ரா. லக்ஷ்மணச் செட்டியாரவர்களுக்கும் நன்றி பாராட்டுகிறேன் என எழுதுவதைவிட வேறு எதை நான் செய்யமுடியும்.

दिनेदिने च वेदान्तश्रवणाद्भक्तिसंयुतात् । गुरुशुश्रूषया लब्धात्कृच्छ्राशीतिफलं भवेत् ॥

என்றறியாயப்படி முன்னர் குருமுகாதீனமான சொந்தவிசாரத்தாலும், பிறரைவிசாரிக்கும்படி செய்தலாலும் எனக்கேற்படும் புண்ணியத்தால் திருப்தியடைந்த சாஸ்வததர்ம கோப்தாவான ஸ்ரீகோபாலன் அந்தமஹான்களுக்கு ஆயுராரோக்ய ஐஸ்வரிய போகபாக்கியாதிகளைத் தந்து அருள்புரியவேண்டுமாய் எனது இஷ்டதைவமான ஸ்ரீகோபாலனையே இடைவிடாது ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்,

ஆர்யமத ஸம்வர்த்தனீ பத்திராதிபர்,

கஸ்தூரிரங்கவிலாஸ் நடேசய்யர் தெரு,

மாம்பலம் சென்னை.

29-2-1932.

விஷய அட்டவணை.

முதல் பாதம்.

ததந்தரப்ரதிபத்யதிகாணம். (1)

*

பக்கம்.

இரண்டாவது பாதம்.

**

பக்கம்.

***

பக்கம்.

பராமர்சாதிகரணம். (2)

ஸ்துதிமாத்ராதிகரணம். (3)

பாரிப்லவாதிகரணம். (4)

அக்னீந்தனாத்யதிகரணம். (5)

விஷயஅட்டவணை முற்றிற்று.

ओं तत्सद्ब्रह्मणे नमः ॥

ब्रह्मसूत्रशाङ्करभाष्यम् ॥

साधनाख्ये तृतीयाध्याये प्रथमः पादः ॥ १ ॥

[अस्मिन्पादे वैराग्यजननार्थं जीवस्य गत्यागतिप्रकारश्चिन्त्यते]

ओं नमो भगवते वासुदेवाय ॥

ப்ரம்ஹ ஸூத்திர சாங்கரபாஷ்யம்.

மூன்ருவது ஸாதநாத்தியாயம்.

அவதாரிகை—"उपाये यत्नः कर्तव्यः नोपेये" "ஸாதநத்தில் முயற்சி செயய வேண்டுமேயொழிய பயனில் முயற்சி செய்யத்தேவையில்லை" என்றபடியும், "ஸாதநமின்றி யொன்றைச் சாதிப்பாருலகிலில்லை" என்றபடியும் முக்தி (வீடு) பெறுதற்கு அதற்குற்ற ஸாதநத்தைத்தேடல் அவஶ்யமாகிறது. அத்தகைய ஸாதநம் ஸாக்ஷாத் ஸாதநமென்றும், பரப்பராஸாதநமென்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரமானது ஸாக்ஷாத் ஸாதநமென்றும், நித்தியாநித்யவஸ்து விவேகம், ஶமதமாதிகள், வைராக்கியம், முமுக்ஷுத்வம் என்ற இந்த நான்கும் பரம்பராஸாதனமென்றும் சொல்லப்படும். இவ்விதமே பெரியாரும்

ज्ञात्वा देवं सर्वपाशापहानिर्नान्यः पन्थाश्चेति भूयोवचोभिः ।
ज्ञप्तेस्साक्षान्मुक्तिहेतुत्वसिद्धावध्यासत्वं बंधनस्यार्थसिद्धम् ॥ என்றதாலும்,

अधीतेज्यादानव्रतजपसमाधाननियमै-
विशुद्धस्वान्तानां जगदिदमसारं विमृशताम् ।
अरागद्वेषाणामभयचरितानां हितमिदं
मुमुक्षूणां हृद्यं किमपि निगदामस्सुमधुरम् ॥

என்றதாலுமுபதேசித்திருக்கின்றனர். ஆகவே இந்த மூன்ருவது அத்தியாயத்தில் பரம்பரா ஸாதனங்களுள் சிறந்த வைராக்கியமானது 1-வது பாதத்தாலும், ஸாக்ஷாத்ஸாதனமான ப்ரம்ஹாத்மைக்யஞானத்தையடையும் முறை 2-வது பாதத்தாலும், பரம்பராஸாதனங்களுள் சிறந்த சித்தஸமாதானமென்ற சித்தைகாக்ர்ய ஸம்பாதனத்துக்குரிய ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸனமுறை 3-வது பாதத்தாலும், க்ஞானத்

१ तदन्तरप्रतिपत्त्यधिकरणम्। सू० १–७

तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्तः प्रश्ननिरूपणाभ्याम् ॥ १ ॥

अवेष्टितो वेष्टितो वा भूतसूक्ष्मैः पुमान् व्रजेत्। भूतानां सुलभत्वेन यात्यवेष्टित एव सः ॥ १ ॥
बीजानां दुर्लभत्वेन निराधारेन्द्रियागतेः। पञ्चमाहुतियुक्तेश्च जीवस्तैर्याति वेष्टितः ॥ २ ॥

துக்குப் பஹிரங்க ஸாதநங்களான சமதமாதிகள் 4 வது பாதத்தாலும் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் 1-வது பாதத்திலுள்ள 1, 2-வது அதிகரணங்களால் ஜனன மரணங்களையும் அவற்றில் நேரும் கஷ்டங்களையுமுபதேசிக்கும் வாயிலாக வைராக்யத்தை யடையவேண்டுவது அவஶ்யமெனத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. 7 ஸூத்திரங்கள் கொண்ட முதலாவது அதிகரணத்தில் வைராக்யத்துக்கு வேண்டி ஸம்ஸாரகதியானது உபதேசிக்கப்படுகிறது. அவற்றின் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) ததந்தரப்ரதிபத்தௌ ரம்ஹதி ஸம்பரிஷ்வக்த. ப்ரச்ந நிரூபணாப்யாம் (1)

(ப–ரை) [**जीवः** (ஜீவ:)=ஜீவன்] **तदन्तरप्रतिपत्तौ** (ததந்தரப்ரதிபத்தௌ)= வேறு தேஹத்தை மனத்தாற் பற்றினபின்னர் **संपरिष्वक्तः** (ஸம்பரிஷ்வக்த:)= தேஹ பீஜங்களான பூத ஸூக்ஷ்மங்களுடன் நன்கு கூடினவனாக **रंहति** (ரம்ஹதி)= இந்தத் தேஹத்தினின்றும் செல்லுகிறான். ஏன்? **प्रश्ननिरूपणाभ्याम्** (ப்ரஶ்நநிரூபணாப்யாம்)=ஶ்ருதியில் அவ்விதமே கேள்வியும் அதற்குப் பதிலும் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (எ–று)

குறிப்பு—இந்த ஸூத்திரத்தில் ததந்தரப்ராப்தௌ என லகுவான ஸூத்திரஞ்செய்தாலே போதுமானதாயிருக்க ப்ரதிபத்தௌ என குரு (அதிக எழுத்துள்ள) ஸூத்திரம் செய்திருப்பதிலிருந்து ஸூத்திரக்காரர் அவர்களின் கருத்து பின்வருமாறு ஏற்படுகிறது. அதாவது:—ஜீவன் இந்தச்சரீரத்தினின்றும் வெளியேறுங்கால் எந்தக்கர்மங்கள் ஒன்றுகூடி இவனுக்கு அடுத்த சரீரத்தைக் கொடுக்கின்றனவோ அக்கர்மங்காரணமாய் இனிவரும் சரீரமானது இவனது மனத்திற் றோன்றவே அச்சரீரத்தில் தாதாத்மியாபிமானத்தை இவனடைந்து விடுகிறான். அதன்பின்னரே இந்தச் சரீரத்தினின்றும் வெளியேறுகிறான் என்பதாம். இவ்விதம் பொருள் கொள்ளாது ததந்தரப்ரதிபத்தௌ = வேறு சரீரத்தையடையும் விஷயத்தில் எனப்பொருள் கொண்டால் ப்ரதிபத்தௌ என்ற குரு ஸூத்திரம் செய்ததுவீணாவதுடன் "கர்மோபஸ்தாபிதப்ரதிபத்தவ்யதேஹவிஷயபாவநாதீர்க்கீபாவமாத்ரம்" என இதேஸூத்திரத்தின் முடிவிலுள்ள பாஷ்யமும் வீணாகிவிடும்.

வையாஸிக நியாயமாலா.

(க–ரை) ஜீவன் பூத ஸூக்ஷ்மங்களுடன் அவேஷ்டிதனாக (சூழாதவனாக) செல்லுகின்றானா? அல்லது அவற்றுடன் சூழ்ந்தவனாகச் செல்லுகின்றானா? என்

द्वितीयेऽध्याये स्मृतिन्यायविरोधो वेदान्तविहिते ब्रह्मदर्शने परिहृतः । परपक्षाणां चानपेक्षत्वं प्रपञ्चितम् । श्रुतिविप्रतिषेधश्च परिहृतः । तत्र च जीवव्यतिरिक्तानि तत्त्वानि जीवोपकरणानि ब्रह्मणो जायन्त इत्युक्तम् । अथेदानीमुपकरणोपहितस्य जीवस्य संसारगतिप्रकारस्तदवस्थान्तराणि ब्रह्मसतत्त्वं विद्याभेदाभेदौ गुणोपसंहारानुपसंहारौ सम्यग्दर्शनात्पुरुषार्थसिद्धिः सम्यग्दर्शनोपायविधिप्रभेदो मुक्तिफलानियमश्चेत्येतदर्थजातं तृतीयेऽध्याये निरूपयिष्यते प्रसङ्गागतं च किमप्यन्यत् । तत्र प्रथमे तावत्पादे पञ्चाग्निविद्यामाश्रित्य संसारगतिप्रभेदः प्रदर्श्यते वैराग्यहेतोः । 'तस्माज्जुगुप्सेत' इति चान्ते श्रवणात् । जीवो मुख्यप्राणसचिवः सेन्द्रियः समनस्कोऽविद्याकर्मपूर्वप्रज्ञापरिग्रहः पूर्वदेहं

பது ஸந்தேஹம். பஞ்சபூதங்கள் எங்கும் சுளுவில் கிடைக்கக்கூடியனவாக விருப்பனபற்றி அவற்றுடன் கூடாதவனாகவேதான் செல்லுகின்றான் என்பது பூர்வபக்ஷம். பூதஸூக்ஷ்மபீஜங்கள் எங்கும் துர்லபமாகையாலும், தமக்கு ஆதாரமின்றி இந்திரியங்களுக்குக் கதிஸம்பவிக்க வியலாதாகையாலும், த்யுலோகம், பர்ஜன்யம், ப்ருதிவீ, புருஷன், யோஷித் என்ற ஐந்து அக்னிகளில் முறையே சிரத்தை, ஸோம, விருஷ்டி, அன்ன, ரேதஸ் என்ற ஆஹுதிரூபமாகத் தன்னைப் பாவிக்கவேண்டும் என்றவிடத்தில் ஐந்தாவது ஆஹுதியான ரேதஸ்ஸாகத் தன்னைப் பாவிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிய யுக்தியைக்கொண்டும் ஜீவன் பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் கூடினவனாகவேதான் செல்லுகின்றான் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்—வேதாந்தத்திற் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்ஹதர்சனவிஷயத்தில் ஸ்ம்ருதி, யுக்தி இவைகள் மூலம் வரும் விரோதமானது இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் போக்கப்பட்டது. பிறரது பக்ஷமானது அபேக்ஷிக்கத்தக்கதன்று என்பதும் விரிக்கப்பட்டது. சுருதிகளுக்குள் நேரும் விரோதமும் போக்கப்பட்டது. அவ்விடத்தில் ஜீவனை விடவேறுபட்டதத்துவங்களான ஜீவனது உபகரணங்கள் ப்ரம்ஹத்தினிடமிருந்துண்டாகின்றன எனச் சொல்லப்பட்டது. பிறகு இதுபோழ்து உபகரணங்களுடன் கூடின ஜீவனது ஸம்ஸாரகதிபேதமும், அவனது அவஸ்தைகளும், ப்ரம்ஹஸ்வரூபமும், வித்தையினது (உபாஸனையினது) பேதாபேதங்களும் (உபாஸ்யரானபகவானுடைய) குணோபஸம்ஹாரமும் அஃதின்மையும், ஸம்யக்தர்சனத்தால் புருஷார்த்தஸித்தியும், ஸம்யக்தர்சன உபாயவிதிகளின் வேற்றுமையும், முக்திரூபமான பயனில் தாரதம்ய நியமமின்மையும் ஆகிய இப்பொருள்கள் இம்மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் நிரூபிக்க (விளக்கப்) படுவதுடன் தொடர்ந்துவரும் பிறவும் விளக்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் முதலாவது பாதத்தில் பஞ்சாக்னிவித்தையை யாஶ்ரயித்து வைராக்யத்துக்கு வேண்டி ஸம்ஸாரகதி பேதமானது உபதேசிக்கப்படுகிறது. "ஆனதுபற்றி வெறுப்பையடைதல் அவஶ்யமாகிறது" என (பஞ்சாக்னிவித்தையின்) முடிவில் சுருதி சொல்லியிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

பூர்வபக்ஷ பாஷ்யம்.—ஜீவன் முக்கிய ப்ராணனின் உதவிகொண்டு இந்திரியங்களுடனும், மனஸ்ஸுடனும் கூடினவனாய் அவித்தை, கர்மம், முன்னுள்ள

विहाय देहान्तरं प्रतिपद्यत इत्येतदवगतम्। 'अथैनमेते प्राणा अभिसमायन्ति' इत्येवमादेः 'अन्यन्नवतरं कल्याणतरं रूपं कुरुते' (बृ० ४।४।१, ४) इत्येवमन्तात्संसारप्रकरणस्थाच्छब्दात्। धर्माधर्मफलोपभोगसंभवाच्च। स किं देहबीजैर्भूतसूक्ष्मैरसंपरिष्वक्तो गच्छत्याहोस्वित्संपरिष्वक्त इति चिन्त्यते। किं तावत्प्राप्तम्। असंपरिष्वक्त इति। कुतः करणोपादानवद्भूतोपादानस्याश्रुतत्वात्। 'स एतास्तेजोमात्राः समभ्याददानः' (बृ० ४।४।१) इति ह्यत्र तेजोमात्राशब्देन करणानामुपादानं सङ्कीर्तयति। वाक्यशेषे चक्षुरादिसङ्कीर्तनात्। नैवं भूतमात्रोपादानसङ्कीर्तनमस्ति। सुलभाश्च सर्वत्र भूतमात्राः। यत्रैव देह आरब्धव्यस्तत्रैव सन्ति, ततश्च तासां नयनं निष्प्रयोजनम्। तस्मादसंपरिष्वक्तो यातीति॥

एवं प्राप्ते पठत्याचार्यः—तदन्तरप्रतिपत्तौ रंहति संपरिष्वक्त इति। तदन्तरप्रतिपत्तौ देहान्तरप्रतिपत्तौ देहबीजैर्भूतसूक्ष्मैः संपरिष्वक्तो रंहति गच्छतीत्यवगन्तव्यम्। कुतः—

அறிவு இவற்றுடன்கூட முந்தின தேஹத்தைவிட்டு வேறு தேஹத்தையடைகிறான் என்பது "பிறகு இவனை இந்த ப்ராணன்கள் பின்தொடருகின்றன" என்று தொடங்கி "வேறுபட்டதும் மிக்க புதிதானதும் மிக்க வழகுபொருந்தியதுமான ரூபத்தை (சரீரத்தை) அடைகிறான்" என்ற ஈறாகவுள்ள ஸம்ஸாரப்ரகரணத்திலுள்ள சுருதியினின்றும், தர்மாதர்மங்களின் பலானுபவம் நிகழ்வதைக் கொண்டும் அறியப்பட்டது. அத்தகைய ஜீவன் தேஹத்துக்குப் பீஜங்களான பஞ்சபூத ஸூக்ஷ்மங்களுடன் சேராதவனாகவே போகிறானா? அல்லது (அவற்றுடன்) கூடினவனாகவே போகிறானா? எனவாலோசிக்கப்படுகிறது. முதலிற் கிடைப்பது யாதென்றால் (அவற்றுடன்) கூடாதவனாகவே போகிறான் என்பதாம் என்? கரணங்களின் (இந்திரியாதிகளின்) உபாதானம் (பெறல்) சொல்லியிருப்பதுபோல சுருதியில் பூத (ஸூக்ஷ்மங்) களின் உபாதானம் சொல்லப்படாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். "அவன் (ஜீவன்) தேஜோமாத்திரைகளை (இந்திரியங்களை) எடுத்துக் கொள்பவனாய்" என்ற இந்தவிடத்திலோ தேஜோமாத்திரா=என்றசப்தத்தால் கரணங்களின் உபாதானத்தைச் சொல்லுகிறது. இந்த வாக்கியத்தின் முடிவில் சக்ஷுராதிகள் சொல்லப்படுவதே அதன் காரணமாகும். இதுபோல பூதமாத்திரைகளினுபாதானம் சொல்லப்படவில்லை. பூதமாத்திரைகள் (பூத ஸூக்ஷ்மங்கள்) எல்லாவிடங்களிலும் சுளுவில் கிடைக்கக்கூடியன. எங்கு தேஹமானது உண்டாக வேண்டுமோ அவ்விடத்திலேயே இருக்கின்றன. ஆனதுபற்றி அவற்றை உடன் கொண்டுபோகவேண்டுவது பயனற்றதேயாகும். ஆகவே (பூத ஸூக்ஷ்மங்களின்) ஸம்பந்தமற்றவனாகவே போகிறான் என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே ஆசிரியர் "ததந்தர ப்ரதிபத்தௌ ரம்ஹதி ஸம்பரிஷ்வக்த:" என்றதால் (ஸித்தாந்தத்தைப்) படிக்கிறார்.

ததந்தரப்ரதிபத்தௌ=வேறு தேஹத்தை (மனத்தால்) அடைந்ததும் தேஹ பீஜங்களான பூத ஸூக்ஷ்மங்களுடன் நன்கு கூடினவனாக (ச்சரீரத்தினின்றும்)

प्रश्ननिरूपणाभ्याम्। तथाहि प्रश्नः—'वेत्थ यथा पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति' (छा० ५।३।३) इति। निरूपणं च प्रतिवचनं द्युपर्जन्यपृथिवीपुरुषयोषित्सु पञ्चस्वग्निषु श्रद्धासोमवृष्ट्यन्नरेतोरूपाः पञ्चाहुतीर्दर्शयित्वा 'इति नु पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति' (छा० ५।९।१) इति। तस्मादद्भिः परिवेष्टितो जीवो रंहति व्रजतीति गम्यते। नन्वन्या श्रुतिर्जलूकावत्पूर्वदेहं न मुञ्चति यावन्न देहान्तरमाक्रमतीति दर्शयति—'तद्यथा तृणजलायुका' (बृ० ४।४।३) इति। तत्राप्यप्परिवेष्टितस्यैव जीवस्य कर्मोपस्थापितप्रतिपत्तव्यदेहविषयभावनादीर्घीभावमात्रं जलूकयोपमीयत इत्यविरोधः। एवं श्रुत्युक्ते देहान्तरप्रतिपत्तिप्रकारे सति याः पुरुषमतिप्रभवाः कल्पना व्यापिनां करणानामात्मनश्च देहान्तरप्रतिपत्तौ कर्मवशाद्वृत्तिलाभस्तत्र भवति। केवलस्यैवात्मनो वृत्तिलाभस्तत्र भवति। इन्द्रियाणि तु देहवदभिनवान्येव तत्र तत्र भोगस्थान उत्पद्यन्ते। मन एव वा केवलं

வெளியேறுகிறான் எனவறிந்து கொள்ளல்வேண்டும். ஏன்? ப்ரஶ்னமும் அதற்குற்ற விளக்கமும் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். அதை விளக்குவாம். ப்ரஶ்னமாவது—"ஐந்தாவது ஆஹுதியில் அப்புக்கள் புருஷன் என்ற சப்தமுள்ளனவாக எவ்விதமாகின்றனவோ அதை நீவிர் அறிந்ததுண்டோ" என்பதாம். நிரூபணமென்ற அதன் விளக்கமாவது—த்யுலோகம், பர்ஜன்யம் (மேகம்) பூமி, புருஷன், யோஷித் (ஸ்திரீ) என்ற ஐந்து அக்னிகளில் முறையே ஶ்ரத்தை,ஸோம, விருஷ்டி அன்னம், ரேதஸ் என்ற ஐந்து ஆஹுதிகளைக் காண்பித்து முடிவில் "இவ்விதமன்றோ ஐந்தாவது ஆஹுதியில் அப்புக்கள் புருஷன் (தேஹம்) என்ற சப்தத்தையடைந்தனவாகவாகின்றன" என்பதாம். ஆகவே அப்புக்களுடன் பரிவேஷ்டிதனாகவே ஜீவன் போகிறான் எனவறியக்கிடக்கிறது.

சங்கை—வேறு ஶ்ருதியானது எதுவரை பூர்வதேஹத்தை விடுகின்றானில்லையோ அதுவரை வேறு தேஹத்தையடைவதில்லை என "அச்சமயத்தில் புல்லிலுள்ள அட்டை எவ்விதமோ" என்றதால் உபதேசிக்கின்றதே எனின்?

உத்தரம்—அவ்விடத்திலுங்கூட அப்புக்களுடன் (அப்முதலிய பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன்) சூழ்தவனாகவே யுள்ள ஜீவனுக்கு கர்மாவினால் அச்சமயம் தோற்றம்படி செய்யப்பட்டதும் இனி அடையவேண்டியதுமான தேஹத்தைப் பற்றிய பாவனையின் தீர்க்கிபாவம்மட்டுமே புல்லட்டையுடன் ஒத்துக் கூறப்படுவதால் முற்கூறிய ஆசங்கைக்கிடமில்லை. சுருதியிற் கூறிய வேறுதேஹத்தை யடையும் முறை இவ்விதமிருக்குங்கால் (1)எங்கும் நிறைந்துள்ள இந்திரியங்களுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் வேறுதேஹத்தையடைந்ததும் கர்மவசத்தால் விருத்திலாபம் அதில் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. (2)தனித்த ஆத்மாவுக்கே அதில் விருத்திலாபமேற்படுகிறது. இந்திரியங்களோ தேஹம்போலப்புதிதுகளாகவே அந்தந்த போகஸ்தானத்திலுண்டாகின்றன. (3)தனித்தமனம் மட்டுமேயாவது போகஸ்தானத்தைக்குறித்துக்கிளம்புகிறது. (4)ஜீவன்மட்டுமே ஓரேதாவலாகதேஹத்தினின்றும் உயரத்தாவிகிளியா

(1) இது சாங்க்யர்களின்மதம் (2) பௌத்தர்களின் மதம் (3) இது காணாதரின்மதம் (4) இது ஜைனர்களின்மதம்.

भोगस्थानमभिप्रतिष्ठेत । जीव एवोत्प्लुत्य देहाद्देहान्तरं प्रतिपद्यते शुक इव वृक्षाद्वृक्षान्तरम् । इत्येवमाद्याः सर्वा एवानादर्तव्याः श्रुतिविरोधात् ॥ १ ॥

ननूदाहृताभ्यां प्रश्नप्रतिवचनाभ्यां केवलाभिरद्भिः संपरिष्वक्तो रंहतीति प्राप्नोति । अप्शब्दश्रवणसामर्थ्यात् । तत्र कथं सामान्येन प्रतिज्ञायते सर्वैरेव भूतसूक्ष्मैः संपरिष्वक्तो रंहतीति । अत उत्तरं पठति—

त्र्यात्मकत्वात्तु भूयस्त्वात् ॥ २ ॥

तुशब्देन चोदितामाशङ्कामुच्छिनत्ति । त्र्यात्मिका ह्यापस्त्रिवृत्करणश्रुतेः । तास्वारम्भिकास्वभ्युपगतास्वितरदपि भूतद्वयमवश्यमभ்युपगन्तव्यं भवति । त्र्यात्मकश्च देहस्त्रयाणामपि तेजोऽबन्नानां तस्मिन्कार्योपलब्धेः । पुनश्च त्र्यात्मकस्त्रिधातुत्वात्त्रिभिर्वातपित्तश्ले-

---

னது ஒரு மரத்தினின்றும் மற்றொரு மரத்தைப்போல வேறு தேஹத்தையடைகிருன்" என்ற இம்மாதிரியான புருஷபுத்தி கல்பனையாவும் ஒப்பத்தகாதன. ஶ்ருதிக்கு முறண்பட்டனவாக அவையிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (1) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—சங்கை—எடுத்துக்காட்டின ப்ரஶ்ன ப்ரதிவசனங்களைக் கொண்டு தனித்த ஜலத்துடன் கூடினவனைப் போகிருன் என்பதுமட்டும் ப்ராப்தமாகிறது. அப் என்ற சப்தம் மட்டும் ஶ்ருதியிலிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அவ்விதமிருக்கப் பொதுவாய் எல்லாப் பூதஸூக்ஷ்மங்களுடனும் கூடினவனைப் போகிருன் என எவ்விதம் உறுதி கூறமுடியுமெனின்? அதற்கு வேண்டிய பதிலை அடுத்த ஸூத்திரத்தாற் படிக்கிருர்—

(ஸூ) த்ர்யாத்மகத்வாத்து பூயஸ்த்வாத் (2)

(ப—ரை) तु (து)=முற்கூறிய ஆசங்கைக்கிடமில்லை. अपाम् (அபாம்)=ஜலங்கள் त्र्यात्मकत्वात् (த்ர்யாத்மகத்வாத்)=த்ரிவிருத்கிருதமாக (ப்ருதிவீ, அப், தேஜஸ் மூன்றும் கலந்ததாக) இருப்பதே அதன் காரணமாகும். மண்ணின் பாகம் தேஹத்தில் அதிகம் காணப்படுகிறதே எனின்? भूयस्त्वात् (பூயஸ்த்வாத்)=சுக்ல சோணித ரூபமான தேஹபீஜத்தில் ஜலத்தின் பாகம் அதிகமாக காணப்படுவதால் இது பொருந்தக் கூடியதே ஆகும். (2) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஸூத்திரத்திலுள்ள து என்ற சப்தத்தால் முன்னற் கூறப்பட்ட ஆசங்கையைப் போக்குகிருர். ஆப: (ஜலங்கள்) மூன்றும் கலந்தனவன்ரே? த்ரிவிருத்கரணத்தை (மூன்றும் ஒன்று கூடியிருத்தலை) உபதேசிக்கும் ஶ்ருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அந்த ஜலத்தைச் சரீராரம்பகமாகவொப்புங்கால் மற்ற இரண்டு பூதங்களையும் (ப்ருதிவீ, தேஜஸ் இரண்டையும்) சரீராரம்பகங்களாக வொப்பவேண்டுவது அவஶ்யமாகிவிடுகிறது. தேஜஸ், அப், பூமி ஆகிய மூன்றினுடையவும் காரியமானது அந்தச்சரீரத்தில் காணப்படுவதிலிருந்து தேஹமானது மூன்றும் கலந்தவுருவமுள்ளதேயாகின்றது. மேலும் வாதம், பித்தம், ஶ்லேஷ்மம் என்ற மூன்றும் நிறைந்திருப்பதுபற்றி அம்மூன்று பொருளுமுள்ளதாகவாவ

प्सभिः । न स भूतान्तराणि प्रत्याख्याय केवलाभिरद्भिरारब्धुं शक्यते । तस्मात्प्रत्यय-स्त्वापेक्षोऽयमापः पुरुषवचस इति । प्रश्नप्रतिवचनयोरप्शब्दो न कैवल्यापेक्षः । सर्वदेहेषु हि रसलोहितादिद्रवद्रव्यभूयस्त्वं दृश्यते । ननु पार्थिवो धातुर्भूयिष्ठो देहेषूप-लक्ष्यते । नैष दोषः । इतरापेक्षयाप्यपां बाहुल्यं भविष्यति । दृश्यते च शुक्रशोणितलक्ष-णेऽपि देहबीजे द्रवबाहुल्यम् । कर्म च निमित्तकारणं देहान्तरारम्भे । कर्माणि चाग्निहोत्रा-दीनि सोमाज्यपयःप्रभृतिद्रवद्रव्यव्यपाश्रयाणि । कर्मसमवायिन्यश्चापः श्रद्धाशब्दोदिताः सह कर्मभिर्द्युलोकाख्येऽग्नौ हूयन्त इति वक्ष्यति । तस्मादप्यपां बाहुल्यप्रसिद्धिः । बाहु-ल्याच्चाप्शब्देन सर्वेषामेव देहबीजानां भूतसूक्ष्माणामुपादानमिति निरवद्यम् ॥ २ ॥

प्राणगतेश्च ॥ ३ ॥

தினின்றும், த்ர்யாத்மகமாக சரீரமாகும். அந்தத் தேஹமானது வேறு பூதங்களைவிடுத்து தனித்த ஜலத்தால் மட்டும் உண்டுபண்ணமுடியாததாகவுமிருக்கிறது. ஆகவே ஜலம் அதிகமாகவிருப்பதைமுன்னிட்டு "அப்புக்கள் புருஷ (தேஹ) சப்தமுள்ளனவாகின்றன" என்று சொல்லப்பட்டது என்றேற்படுகிறது. ப்ரஶ்னம் அதன் பதில் இரண்டிலுமுள்ள அப் என்ற சப்தமானது தனித்த ஜலத்தைமட்டும் பற்றியதன்று. எல்லாத் தேஹங்களிலும் ரஸம், ரக்தம் முதலிய த்ரவப்பொருள் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றதன்றோ.

சங்கை—தேஹங்களில் பூமியின் பாகம் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றதன்றோ எனின் ?

உத்தரம்—இது தோஷமாகாது. மற்றப் பூதங்களைக் காட்டிலும் ஜலம் அதிகமாகவே இருக்கிறது. சுக்ல சோணிதரூபமான தேஹபீஜத்தில் த்ரவம் அதிகமாகக் காணவும்படுகிறது. மேலும் வேறு தேஹாரம்பவிஷயத்தில் கர்மமானது நிமித்தகாரணமாகிறது. அக்னிஹோத்ராதியான கர்மங்களோ ஸோமம், நெய், பால் முதலிய த்ரவப்பொருளைப்பற்றி யேற்படுகின்றன. ஜலங்களோ கர்மங்களுக்கு ஸமவாயிகாரணங்களாக (இன்றியமையாக்காரணங்களாக) வாகி ச்ரத்தை, ஸோமம் முதலிய சப்தங்களாற் சொல்லப்படுகின்றனவாய் கர்மங்களுடன் கூட த்யுலோகமெனப் பெயரிய அக்னியில் ஹோமம் செய்யப்படுவனவாகப் பின்னர் சொல்லப்படப்போகின்றன. ஆனது பற்றியும் ஜலங்களுக்கு ஆதிக்ய ப்ரஸித்தியேற்படுகிறது. அதிகமாக இருப்பதுபற்றி அப் என்ற சப்தத்தால் தேஹபீஜங்களான எல்லாப் பூதஸூக்ஷ்மங்களும் க்ரஹிக்கபபட்டிருப்பதாகவாவதால் எவ்விததோஷமுமிங்கில்லை. (2) (எ–று)

(ஸூ) ப்ராணகதே:ச (3)

(ப–ரை) வேறு தேஹாரம்பவிஷயத்தில் **प्राणगतेश्च** (ப்ராணகதேஶ்ச)=ப்ராணனுடைய கதி காணப்படுவதிலிருந்தும் வேறு பூதங்களுடன் கலந்த ஜலங்களின் கதியிருப்பதாகவே ஏற்படுகிறது. (3)

प्राणानां च देहान्तरप्रतिपत्तौ गतिः श्रूयते—'तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति' (बृ० ४।४।२) इत्यादिश्रुतिभिः। सा च प्राणानां गतिर्नाश्रयमन्तरेण संभवतीत्यतः प्राणगतिप्रयुक्ता तदाश्रयभूतानामपामपि भूतान्तरोपसृष्टानां गतिरवगम्यते। नहि निराश्रयाः प्राणाः क्वचिद्गच्छन्ति तिष्ठन्ति वा जीवतो दर्शनात्॥ ३॥

अग्न्यादिगतिश्रुतेरिति चेन्न भाक्तत्वात्॥ ४॥

स्यादेतत्। नैव प्राणा देहान्तरप्रतिपत्तौ सह जीवेन गच्छन्ति अग्न्यादिगतिश्रुतेः। तथाहि श्रुतिर्मरणकाले वागादयः प्राणा अग्न्यादीन्देवान्गच्छन्तीति दर्शयति—'यत्रास्य पुरुषस्य मृतस्याग्निं वागप्येति वातं प्राणः' (बृ० ३।२।१३) इत्यादिनेति चेत्। न।

பாஷ்யம்.—வேறு தேஹத்தைப் பெறுங்கால் ப்ராணன்களின் கதியும் "உயரக் கிளம்பும் அவனை (ஜீவனை) ப்ராணன் பின்தொடர்ந்து செல்லுகிறது. பின் தொடர்ந்து செல்லும் ப்ராணனை எல்லா ப்ராணன் (இந்திரியங்) களும் பின் தொடர்ந்து செல்லுகின்றன" என்றதாதி ச்ருதிகளாலுபதேசிக்கப்படுகிறது. அந்த ப்ராணன்களின் கதியானது ஆச்ரயமில்லாவிடில் ஸம்பவிக்காதாதலால் ப்ராணகதி மூலமாக அவற்றுக்கு ஆச்ரயமானதும் வேறு பூதங்களுடன் கலந்ததுமான ஜலத்தின் கதியானது அறியப்படுகிறது. ப்ராணன்கள் ஆச்ரயமின்றி ஓரிடத்திற் செல்லவோ, ஓரிடத்தில் நிற்கக்கூடியனவோ அன்று. உயிருடனிருக்குங்கால் அவ்விதம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (3) (எ—று)

(ஸூ) அக்னியாதிகதிசுருதேரிதிசேத் ந பாக்தத்வாத்(4)

(ப—ரை) अग्न्यादिगतिश्रुतेः (அக்னியாதிகதிசுருதேః)=அக்னிமுதலியவற்றில் ப்ராணன்களுக்கு கதியை (லயத்தை) க்கூறும் சுருதியிருப்பதினின்று [प्राणा अपि सहजीवेन न गच्छन्ति (ப்ராணா அபி ஸஹஜீவேந ந கச்சந்தி)=ப்ராணன்களும் ஜீவனுடன் கூட செல்லுவதில்லை] इतिचेत् (இதிசேத்)=என்றாலோ न (ந)=அது பொருந்தாது. ஏன்? भाक्तत्वात् (பாக்தத்வாத்)=அக்னியாதிகளிடத்துச் சொல்லிய கதியானது (ப்ராணன்களின் லயமானது) கௌணமாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். (4) (எ—று)

பாஷ்யம்.—இஃதிருக்கட்டும். வேறுதேஹப்ராப்திகாலத்தில் ப்ராணன்கள் ஜீவனுடன் கூடச் செல்லுவதில்லை. அக்னியாதிகளிடத்தில் அவற்றுக்குக் கதி சொல்லும் சுருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது: சுருதியானது மரணகாலத்தில் வாகாதிகளான ப்ராணன்கள் அக்னியாதிகளான தேவர்களை யடைகின்றன என்பதாய் "எந்த ஸமயத்தில் மிருதனான இந்தப் புருஷனுடைய வாக்கானது அக்னியை யடைகிறது ப்ராணன் வாயுவை (யடைகிறது)" என்றதாதியால் தெரிவிக்கின்றதன்றோ எனின்? என்பதாம். அவ்விதம் சொல்லவியலாது. கௌணமாக (முக்கியமற்றதாக) விருப்பதே அதன்காரணமாகும். வா

भाक्तत्वात् । वागादीनामग्न्यादिगतिश्रुतिर्गौणी लोमसु केशेषु चादर्शनात् । 'औषधीर्लोमानि वनस्पतीन्केशाः' (बृ० ३।२।१३) इति हि तत्राम्नायते । नहि लोमानि केशाश्चोत्प्लुत्यौषधीर्वनस्पतींश्च गच्छन्तीति संभवति । नच जीवस्य प्राणोपाधिप्रत्याख्याने गमनमवकल्पते । नापि प्राणैर्विना देहान्तर उपभोग उपपद्यते । विस्पष्टं च प्राणानां सह जीवेन गमनमन्यत्र श्रावितम् । अतो वागाद्यधिष्ठात्रीणामग्न्यादिदेवतानां वागाद्युपकारिणीनां मरणकाल उपकारनिवृत्तिमात्रमपेक्ष्य वागादयोऽग्न्यादीन्गच्छन्तीत्युपचर्यते ॥ ४ ॥

प्रथमेऽश्रवणादिति चेन्न ता एव ह्युपपत्तेः ॥ ५ ॥

स्यादेतत् । कथं पुनः 'पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति' (छा० ५।३।३) इत्येतन्निर्धारयितुं पार्यते । यावता नैव प्रथमेऽग्नावपां श्रवणमस्ति । इह हि द्युलोकप्रभृतयः

காதி இந்திரியங்களுக்கு அக்னியாதிகளில் கதியை (லயத்தைச்) சொல்லும் சுருதியானது கௌணமாகவே ஆகும். ஏன்? உரோமம், கேசம் இவற்றிற் காணப்படாததே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—"உரோமங்கள் ஓஷதிகளையும், கேசங்கள் வனஸ்பதிகளையும் அடைகின்றன" என்றல்லவோ அவ்விடத்தில் சுருதியிற்படிக்கப்படுகிறது. உரோமங்களும், கேசங்களும் ஒரே தாவலாகத் தாவிமுறையே ஓஷதிகளையும் வனஸ்பதிகளையும் அடைவதாகக் காண்கின்றோமில்லையன்றோ. மேலும், ப்ராணனென்கிற உபாதியை மறுத்தால் ஜீவனுக்குக்கதியே ஸம்பவிக்காதன்றோ. ப்ராணன்களில்லாது வேறு தேஹத்தில் விஷயாநுபவம் ஸம்பவிக்கவுமியலாது. ஜீவனுடன் கூட ப்ராணன்கள் போகின்றனவென்பது தெளிவாக வேறிடத்தில் சுருதியிற் கூறப்பட்டுமிருக்கிறது. ஆனதுபற்றி வாக்குமுதலிய இந்திரியங்களுக்கு உபகாரஞ்செய்கின்றனவும், வாகாதிகளுக்கு அதிஷ்டாதாக்களுமான அக்னிமுதலிய தேவதைகளுடைய உபகாரநிவிருத்திமட்டும் மரணகாலத்திலேற்படுகிறது என்பதை யபேக்ஷித்து வாகாதிகள் அக்னியாதிகளை யடைகின்றன என்பதாய் உபசாரமுறையால் சொல்லப்படுவதாக வேற்படுகிறது. (4)

(ஸூ) ப்ரதமே அச்ரவணாத் இதிசேத் ந தா ஏவஹ்யுபபத்தே: (5)

(ப-ரை) **प्रथमे** (ப்ரதமே)=ஐந்து அக்னிகளைச் சொல்லத்தொடங்குமிடத்தில் முதலாவதாகவுள்ள த்யுலோகம் என்ற அக்னியில் **अश्रवणात्** (அஶ்ரவணாத்)=ஜலமானது படிக்கப்படவில்லை **इति चेत्** (இதிசேத்)=என்றாலோ **न** (ந)=அவ்விதமில்லை. **ता एव हि** (தா ஏவ ஹி)=அந்த ஜலங்களேயன்றோ அங்குள்ள ஶ்ரத்தா என்ற சப்தத்தாற் சொல்லப்படுகின்றன. ஏன்? **उपपत्तेः** (உபபத்தே:)=போதியயுக்தியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (5) (எ-று)

பாஷ்யம்—இஃதிருக்கட்டும். "ஐந்தாவது ஆஹுதியில் அப்புக்கள் புருஷசப்தத்தை யடைகின்றனவாகின்றன" என்ற இதை (இன்னதுதான் அதன்

पञ्चाग्नयः पञ्चानामाहुतीनामाधारत्वेनाधीताः । तेषां च प्रमुखे 'असौ वाव लोको गौतमाग्निः' (छा० ५ । ४ । १) इत्युपन्यस्य 'तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवाः श्रद्धां जुह्वति' (छा० ५ । ४ । २) इति श्रद्धा हौम्यद्रव्यत्वेनावेदिता । न तत्रापो हौम्यद्रव्यतया श्रुताः । यदि नाम पर्जन्यादिषूत्तरेषु चतुर्ष्वग्निष्वपां हौम्यद्रव्यता परिकल्प्येत, परिकल्प्यतां नाम । तेषु होतव्यतयोपात्तानां सोमादीनामब्बहुलत्वोपपत्तेः। प्रथमे त्वग्नौ श्रुतां श्रद्धां परित्यज्याश्रुता आपः परिकल्प्यन्त इति साहसमेतत् । श्रद्धा च नाम प्रत्ययविशेषः प्रसिद्धिसामर्थ्यात् । तस्मादयुक्तः पञ्चम्यामाहुतावपां पुरुषभाव इति चेत् । नैष दोषः । यतस्तत्रापि प्रथमेऽग्नौ ता एवापः श्रद्धाशब्देनाभिप्रेयन्ते । कुतः—उपपत्तेः । एवं ह्यादिमध्यावसानसङ्गानादनाकुलमेतदेकवाक्यमुपपद्यते । इतरथा पुनः पञ्चम्यामाहुतावपां पुरुषवचस्त्वप्रकारे पृष्टे प्रतिवचनावसरे प्रथमाहुतिस्थाने यद्यनपो हौम्यद्रव्यं श्रद्धां नामावतारयेत्त-

---

பொருளென) எவ்விதம் நிர்த்தாரணஞ்செய்யமுடியும். முதலாவது அக்னியில் அப்பைப் பற்றிய ப்ரஸ்தாபம் காணப்படவில்லையன்றோ? இவ்விடத்திலோ த்யுலோகம் முதலிய (1)ஐந்து அக்னிகள் ஐந்து (2)ஆஹுதிகளுக்கு ஆதாரங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றின் தொடக்கத்தில் "ஹேகௌதம! இந்தவுலகமே அக்னியாகவாகிறது" எனவுபதேசித்து "அந்த இந்த அக்னியில் தேவர்கள் ஶ்ரத்தையை ஹோமஞ்செய்கின்றனர்" என்பதாய் ஶ்ரத்தையானது ஹோமஞ்செய்யத்தக்க த்ரவியமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் அப்புக்கள் (ஜலங்கள்) ஹோமஞ்செய்யத்தக்க த்ரவியமாகச் சொல்லப்படவில்லை. மேகம் முதலிய மேலுள்ள நான்கு அக்னிகளில் அப்புக்களுக்கு ஹோமஞ்செய்யத்தக்க த்ரவியமாகவிருத்தல் கல்பிக்கப்படுமானல் கல்பிக்கப்படட்டும். அவற்றுள் ஹோமஞ்செய்யவேண்டுவனவாக வெடுப்பப்பட்ட ஸோமாதிகளுக்கு அப்பின் ஆதிக்கியம் இருப்பதிலிருந்து அதுபொருந்தலாம். முதலாவது அக்னியிலோ சுருதியினுல் நேரில் சொல்லப்பட்ட ஶ்ரத்தையைவிடுத்து சுருதி சொல்லாத அப்பைக் கற்பிப்பதானது வெரும் பிடிவாதமேயாகும். ஶ்ரத்தையென்பது மனத்தின் ஒருவித அறிவே ஆகும். ப்ரஸித்தி அவ்விதமிருப்பதே அதன்காரணமாகும். ஆகவே ஐந்தாவது ஆஹுதியில் அப்புக்களுக்கு புருஷ (தேஹ) த்தன்மை ஏற்படுவதென்பது பொருந்தாததே. எனின்? இது தோஷமாகவாகாது. அந்தமுதலாவது அக்னியிலுங்கூட அதே அப்புக்கள்தான் ஶ்ரத்தா சப்தத்தாற் சொல்லப்படுகின்றன. என்? யுக்தியிருப்பதே அதன்காரணமாகும். இவ்விதம் ஆதிமத்யாவஸானங்களை ஒத்துப்பார்ப்பதால் இந்தவாக்கியமானது எவ்விதக்குற்றமுமற்றுப் பொருந்தக்கூடியதாகவாகிறது. இதற்குமாருகப்பார்த்தாலோ ஐந்தாவது ஆஹுதியில் அப்புக்கள் புருஷசப்தத்தாற் சொல்லப்படும் விஷயமாகக் கேள்விகேட்டதற்குப்பதில் சொல்லுமிடத்து முதலாவது ஆஹுதிஸ்தானத்தில் ஜலமில்லாதஹோம்யத்ரவிய

---

(1) 1 த்யுலோகம், 2பர்ஜன்யம், 3பிருதிவீ, 4புருஷன், 5ஸ்திரீ இவ்வைந்துகளும் ஹோமாதாரமாகவாவதுபற்றி அக்னிகளாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

(2) 1 சிரத்தை, 2 ஸோமம். 3 விருஷ்டி. 4 அன்னம். 5 ரேதஸ்.

तोऽन्यथा प्रश्नोऽन्यथा प्रतिवचनमित्येकवाक्यता न स्यात् । 'इति नु पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति' इति चोपसंहरन्नेतदेव दर्शयति । श्रद्धाकार्यं च सोमवृष्ट्यादि स्थूलीभवदब्बहुलं लक्ष्यते । सा च श्रद्धाया अप्त्वे युक्तिः । कारणानुरूपं हि कार्यं भवति । नच श्रद्धाख्यः प्रत्ययो मनसो जीवस्य वा धर्मः सन्धर्मिणो निष्कृष्य होमायोपादातुं शक्यते पश्वादिभ्य इव हृदयादीनीत्याप एव श्रद्धाशब्दा भवेयुः । श्रद्धाशब्दश्चाप्सूपपद्यते, वैदिकप्रयोगदर्शनात् 'श्रद्धा वा आपः' इति । तनुत्वं श्रद्धासारूप्यं गच्छन्त्य आपो देहबीजभूता इत्यतः श्रद्धाशब्दाः स्युः । यथा सिंहपराक्रमो नरः सिंहशब्दो भवति । श्रद्धापूर्वककर्मसमवायाच्चाप्सु श्रद्धाशब्द उपपद्यते, मञ्चशब्द इव पुरुषेषु । श्रद्धाहेतुत्वाच्च श्रद्धाशब्दोपपत्तिः 'आपो हास्मै श्रद्धां संनमन्ते पुण्याय कर्मणे' इति श्रुतेः ॥

மான ஶ்ரத்தை என்ற வொன்றைச் சொல்லத்தொடங்குவாரேல் கேள்வி வேறு விதமாகவும், பதில் வேறுவிதமாகவுமாகி ஏகவாக்யதை (ஒரேபொருளுள்ளதன்மை) இல்லாமல் போகத்தெரியும். "இவ்விதமன்றோ ஐந்தாவது ஆஹுதியில் அப்புக்கள் புருஷ சப்தத்தாற் சொல்லப்பட்டனவாகவாகின்றன" என முடிவு கூறுகின்றவராய் இவ்விதமே (ஶ்ரத்தா சப்தத்தாற் அப்புக்கள் சொல்லப்படுவதாகவே)உபதேசித்திருக்கிறார். ஶ்ரத்தையின் காரியமான ஸோமம்,விருஷ்டி முதலியன ஸ்தூலமாகவாகுங்கால் அதிகம் அப்புள்ளனவாகவே காணவும்படுகின்றன. ஶ்ரத்தை அப்பாகும் விஷயத்தில் அதுவும் யுக்தியாகவாகிறது. காரணத்துக் கொத்ததாகக் காரியமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். மேலும் ஶ்ரத்தையெனப்பெயரிய அறிவானது மனத்தினுடையவோ, ஜீவனுடையவோ தர்மமாகவிருக்குங்கால் தர்மியான பொருளினின்றும் தனியாய்ப்பிரித்து பசு முதலியவற்றினின்றும் ஹிருதயாதிகளைப்போல ஹோமத்துக்காக எடுக்க முடியாததாகவிருப்பதுபற்றி அப்புக்களே ஶ்ரத்தா சப்தத்தாற் சொல்லப்பட்டனவாகவாகின்றன. "ஶ்ரத்தையே அப்பாகும்" என வைதிகமான ப்ரயோகமானது காணப்படுவதுபற்றி ஜலங்களில் ஶ்ரத்தா சப்த ப்ரயோகமானது பொருந்தக் கூடியதாகவுமாகிறது. ஶ்ரத்தைக் கொத்து நுட்பமாயிருத்தலை அடைந்த அப்புக்கள் தேஹத்துக்குப் பீஜங்களாகவாகின்றனபற்றி அவை ஶ்ரத்தா சப்தத்தாற் சொல்லப்பட்டன என்பதாம். சிங்கத்தின் பராக்கிரமமுள்ள மனிதன் சிங்க சப்தத்தாற் சொல்லப்படுவதுபோலவே இங்கும் காண்க. ஶ்ரத்தையை முன்னிட்டே கர்மங்கள் யாவுமேற்படுவதிலிருந்து அப்புக்களில் ஶ்ரத்தா சப்தமானது பொருந்தக்கூடியதாகவே ஆகிறது. *மஞ்ச என்ற சப்தம் புருஷர்களிடத்தில் எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. "ஜலங்களன்றோ இந்த யஜமானனுக்குப் புண்ணிய கர்மத்தையும் பொருட்டு ஶ்ரத்தையைத் தருகின்றன" என்ற ஶ்ருதியிருப்பதிலிருந்து ஶ்ரத்தைக்கு ஹேதுவாகவிருப்பதிலிருந்து (ஜலங்கள்) ஶ்ரத்தையென்றழைக்கப்படுவது யுக்திக்கொத்ததாகவேயாகிறது. (5) (எ—று)

---

* "மஞ்சா:காயந்தி" ஊஞ்சல்கள் பாடுகின்றன என்றவிடத்தில் மஞ்சபதம் ஊஞ்சலிலுட்கார்ந்திருக்கும் மனிதனைக் குறிப்பது போலவாம்.

अश्रुतत्वादिति चेन्नेष्टादिकारिणां प्रतीतेः ॥ ६ ॥

अथापि स्यात्प्रश्नप्रतिवचनाभ्यां नामापः श्रद्धादिक्रमेण पञ्चम्यामाहुतौ पुरुषाकारं प्रतिपद्येरन्। नतु तत्संपरिष्वक्ता जीवा रंहेयुः। अश्रुतत्वात्। नह्यत्रापामिव जीवानां श्रावयिता कश्चिच्छब्दोऽस्ति। तस्माद्रंहति संपरिष्वक्त इत्ययुक्तमिति चेत्। नैष दोषः। कुतः—इष्टादिकारिणां प्रतीतेः। 'अथ य इमे ग्राम इष्टापूर्ते दत्तमित्युपासते ते धूममभिसंभवन्ति' (छा० ५।१०।३) इत्युपक्रम्येष्टादिकारिणां धूमादिना पितृयाणेन पथा

(ஸூ) அச்ருதத்வாத் இதிசேத் ந இஷ்டாதிகாரிணாம் ப்ரதீதே: (6)

(ப—ரை) அப்புக்கள் முறையே ஐந்தாவது ஆஹூதியில் புருஷ வடிவத்தை யடைந்தபோதிலும் ஜீவன் அந்த அப்புக்களுடன் கூடினவனுகவேதான் போகிருன் என்று சொல்லமுடியாது. ஏன்? **अश्रुतत्वात्** (அஶ்ருதத்வாத்)=ஜீவனைப்பற்றிய சப்தமொன்றுகூட ஶ்ருதியிலில்லாதிருப்பதே அதன்காரணமாகும். [ஆகவே **रंहति संपरिष्वक्तः** (ரம்ஹதி ஸம்பரிஷ்வக்த:)=அப்புடன் கூடினவனுகவே போகிருன் என்றது பொருந்தாது.] **इतिचेत्** (இதிசேத்)=என்றுலோ, **न** (ந)=அவ்விதம் சொல்லவியலாது. ஏன்? **इष्टादिकारिणां प्रतीतेः** (இஷ்டாதிகாரிணாம் ப்ரதீதே:)=வேறு ஶ்ருதியில் யாகம் முதலியவற்றைச் செய்தவர்களுக்கு கதி சொல்லுவதுபோல இங்கும் "அந்த இந்த அக்னியில் தேவர் ஶ்ரத்தையை ஹோமஞ் செய்கின்றனர்" எனச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து யாகாதிகளைச் செய்த ஜீவனைப்பற்றிய உபதேசம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (6) (எ—று)

பாஷ்யம்.—கேள்வி அதன் பதில் இவற்றைக்கொண்டு அப்புக்கள் ஶ்ரத்தாதி க்ரமமாக ஐந்தாவது ஆஹூதியில் புருஷவடிவத்தையடைகின்றன என்பது இருந்தாலுமிருக்கட்டும். ஜீவன் அவற்றுடன் நன்கு கூடினவனுகப் போகின்றுன் எனச்சொல்லவியலாது. ஶ்ருதியில்லாதிருப்பதே அதன்காரணமாகும். அதாவது: இவ்விடத்தில் ஜலங்களைப்போல ஜீவனைச்சொல்லும் சப்தம் ஒன்றுகூட இருப்பதாகத்தெரியவில்லை. ஆகவே "அவற்றுடன் (அப்புடன்) நன்கு கூடினவனுகவே போகிருன்" என்று சொன்னது பொருந்தாது எனின்? இந்தத் தோஷமிங்கில்லை. ஏன்? யாகாதிகளைச் செய்தவர்களைப்பற்றிய தோற்றம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—"பின்னர் யாதொரு *கிராமத்திலுள்ள இந்த அதிகாரிகள் (1)இஷ்டா (2)பூர்த்தங்களையும், (3)தானத்தையும் இவ்விதம் முறைப்படி அனுஷ்டிக்கின்றனரோ அவர் தூமத்தை (தக்ஷிணாயனமார்க்கத்தை) யடைகின்றனர்" என்று தொடங்கி இஷ்டாதிகளைச் செய்தவர்க்கு தூமத்தை ஆதியாகக்கொண்ட

---

* இங்கு சுருதியில் காரமே என்றதால் கிராமவாஸிகளான கிருஹஸ்தாச்ரமிகள் சொல்லப்படுகின்றனர் எனப் பாஷ்யத்திற் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

(1) யாகம் முதலியன (2) குளம் வெட்டல், தண்ணீர் பந்தல் வைத்தல் ஆலயமமைத்தல், பூந்தோட்டம் அமைத்தல் முதலியனவாம். (3) எவ்வித ப்ரதி ப்ரயோஜனத்தையும் எதிர்பாருது உத்தமபாத்திரமறிந்து தானஞ்செய்தலாம்.

चन्द्रप्राप्तिं कथयति—'आकाशाचन्द्रमसमेष सोमो राजा' (छा० ५ । १० । ४) इति । त एवेहापि प्रतीयन्ते 'तस्मिन्नेतस्मिन्नग्नौ देवाः श्रद्धां जुह्वति तस्या आहुतेः सोमो राजा संभवति' (छा० ५ । ४ । २) इति श्रुतिसामान्यात् । तेषां चाग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादिकर्मसाधनभूता दधिपयःप्रभृतयो द्रवद्रव्यभूयस्त्वात्प्रत्यक्षमेवापः सन्ति । ता आहवनीये हुताः सूक्ष्मा आहुत्योऽपूर्वरूपाः सत्यस्तानिष्टादिकारिण आश्रयन्ति । तेषां च शरीरं नैधनेन विधानेनान्त्येऽग्नावृत्विजो जुह्वति 'असौ स्वर्गाय लोकाय स्वाहा' इति । ततस्ताः श्रद्धापूर्वककर्मसमवायिन्य आहुतिमय्य आपोऽपूर्वरूपाः सत्यस्तानिष्टादिकारिणो जीवान्परिवेष्ट्यामुं लोकं फलदानाय नयन्तीति यत्तदत्र जुहोतिनाभिधीयते—'श्रद्धां

பிதிருயான மார்க்கத்தினல் சந்திர ப்ராப்த்தியை "ஆகாசத்தினின்றும் சந்திரனை யடைந்தவர் இந்த ஸோமராஜன் எனப்படுவர்" என்றதால் ஸ்ருதி உபதேசிக்கிறது. அவர்களே (சந்திரமண்டலத்தை யடைந்தவர்களே) "அந்த இந்த அக்னியில் தேவர் ஸ்ரத்தையை ஹோமஞ் செய்கின்றனர். அந்த ஆஹுதியினின்றும் ஸோமராஜாவாக (சந்திரனுக) வாகிருன்" என்றதால் இங்கும் சொல்லப்படுவதாக ஏற்படுகிறது. (1) "ஸோமோராஜா" என்ற சப்தம் இரண்டிடத்திலுமொன்ருக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். அந்த இஷ்டாதிகாரிகளுக்கு அக்னி ஹோத்ரம், தர்ச பூர்ணமாஸம் முதலிய கர்மங்களுக்கு ஸாதனங்களான தயிர், பால், முதலியன அதிகம் த்ரவத்ரவ்யமாக விருப்பதிலிருந்து ப்ரத்யக்ஷத்தில் அப்புக்களாக இருக்கின்றன. ஆஹவநீயம் என்ற அக்னியில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட அந்த ஆஹுதிகள் ஸூக்ஷ்மங்களான அபூர்வ ரூபங்களாகவாகி இஷ்டாதிகளைச் செய்த அவர்களை யாஸ்ரயிக்கின்றன. அவர்களின் சரீரத்தை மரணத்திற்குப் பிறகு செய்யவேண்டிய முறைப்படி ருத்விக்குகள் முடிவிலுள்ள அக்னியில் "இவன் ஸ்வர்க்கலோகத்தைச் சேரட்டும்" என்பதாய் ஹோமஞ் செய்கின்றனர். பின்னர் ஸ்ரத்தையை முன்னிட்ட கர்மங்களுடன் கலந்த ஆஹுதிமயங்களான அப்புக்கள் அபூர்வரூபங்களாக (பலனல் ஊஹித்தத் தக்கபடி கண்ணுக்குப் புலப்படாதவைகளாக) வாகி இஷ்டாதிகளைச் செய்த அந்த ஜீவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு பலனைத்தரவேண்டி ஸ்வர்க்கலோகத்தில் கொண்டு சேர்க்கின்றன என்பது யாதுண்டோ இதுவே இங்குள்ள "ஸ்ரத்தையை ஹோமஞ்செய்கின்றனர்" என்றதாற் சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே அக்னி ஹோத்திர விஷயத்திலுள்ள (2)ஆறு

---

(1) வேறிடத்தில் "ஆகாசத்தினின்றும் சந்திரனையடைந்தவர் இந்த ஸோமராஜாவாக (சந்திரனுக) வாகின்றனர்" என்றவிடத்தில் இஷ்டாதிகாரிகளை ஸோமராஜா என்றதாற் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்திலும் "அந்த இந்த அக்னியில் தேவர் சரத்தையை ஹோமஞ் செய்கின்றனர். அந்த ஆஹுதியினின்றும் ஸோம ராஜாவாக வாகிருன்" என்பதாய் ஸோமராஜா என்ற சப்தம் காணப்படுவதால் இஷ்டாதிகாரிகளைப் பற்றிய உபதேசந்தான் இது என்பது தெளிவாகிறது.

(2) (1) ஸாயம் ப்ராதராஹுதிகளின் உத்க்ராந்தி, (2) அவற்றின் கதி, (3) அவற்றின் ப்ரதிஷ்டை, (4) அவற்றாலுண்டாகும் திருப்தி, (5) புனராவிருத்தி, (6) லோகத்

जुह्वति' (बृ० ६ । २ । ९) इति । तथाचाग्निहोत्रे षट्प्रश्नीनिर्वचनरूपेण वाक्यशेषेण 'ते वा एते आहुती हुते उत्क्रामतः' इत्येवमादिनाग्निहोत्राहुत्योः फलारम्भाय लोकान्तरप्राप्तिः प्रदर्शिता । तस्मादाहुतिमयीभिरद्भिः संपरिष्वक्ता जीवा रंहन्ति स्वकर्मफलोपभोगायेति श्लिष्यते ॥ ६ ॥

कथं पुनरिदमिष्टादिकारिणां स्वकर्मफलोपभोगाय रंहणं प्रतिज्ञायते । यावता तेषां धूमप्रतीकेन वर्त्मना चन्द्रमसमधिरूढानामन्नभावं दर्शयति—'एष सोमो राजा तद्देवानामन्नं तं देवा भक्षयन्ति' (छा० ५ । १० । ४) इति 'ते चन्द्रं प्राप्यान्नं भवन्ति तांस्तत्र देवा यथा सोमं राजानमाप्यायस्वापक्षीयस्वेत्येवमेनांस्तत्र भक्षयन्ति' (बृ० ६ । २ । १६) इति च समानविषयं श्रुत्यन्तरम् । नच व्याघ्रादिभिरिव देवैर्भक्ष्यमाणानामुपभोगः संभवतीति । अत उत्तरं पठति—

भाक्तं वानात्मवित्त्वात्तथाहि दर्शयति ॥ ७ ॥

கேள்விகளுக்குப் பதிலையுபதேசிக்கும் வாக்கிய சேஷத்தால் "அந்த இந்த ஆஹுதிகள் உயரக்கிளம்புகின்றன" என்றதாதியால் அக்னிஹோத்ராஹுதிகளுடைய பலாரம்பத்துக்கு வேண்டி லோகாந்தர ப்ராப்தியானது காண்பிக்கப்பட்டது. ஆனதுபற்றி ஆஹுதிமயங்களான அப்புக்களுடன் நன்கு கூடினவர்களான ஜீவர்கள் தமது கர்மபலாநுபவத்துக்குவேண்டிப் போகின்றனர் என்பது பொருத்தமுள்ளதாக வாகிவிடுகிறது. (6) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்—இஷ்டாதிகளைச் செய்தவர்க்குத் தமது கர்மபலாநுபவத்துக்குவேண்டியே இந்தக் கமனம் சொல்லப்பட்டது என்ற இந்த ப்ரதிக்ஞை எவ்விதம் பொருந்தும். யாது காரணம்பற்றி தூமத்தை ஆலம்பனமாகக்கொண்ட மார்க்கம் வாயிலாக சந்திர மண்டலத்தையடைந்த அந்த இஷ்டாதிகாரிகட்கு அன்னபாவத்தை "இவன் ஸோமராஜாவாக (சந்திரனாக) வாகிறான். அதுவோ தேவர்கட்கு அன்னமாகிறது. அதைத் தேவர்கள் பக்ஷிக்கின்றனர்" என்றும், "அவர் சந்திரனையடைந்து அன்னமாகவாகின்றனர். அவ்விடத்தில் அவர்களைத் தேவர்கள் யாகத்தில் ருத்விக்குகள் ஸோமரஸத்தைக் குடித்துக் குடித்துக் குறைப்பது போலப் பக்ஷித்துவிடுகின்றனர்" என்றும் இதே விஷயத்தைப் பற்றிய வேறு ஶ்ருதிகளுமிருக்கின்றன. புலி முதலியவற்றினாற் போல தேவர்களால் பக்ஷிக்கப்படுபவர்க்கு கர்மபலாநுபவம் ஸம்பவிக்க இடமில்லையன்றோ எனின்? இதற்குப் பதிலை அடுத்த ஸூத்திரத்தாலுபதேசிக்கிறார்—

தைக் குறித்துக்கிளம்புதல் என கேள்விகள் ஆறு. இவற்றுக்கு ஹோமஞ்செய்யப்பட்ட இந்த ஆஹுதிகள் உயரகிளம்புகின்றன. அவை அந்தரிக்ஷலோகம் வாயிலாக த்யுலோகத்தை யடைகின்றன. த்யுலோகமாகிற ஆஹவனீயத்தை ப்ரதிஷ்டையாகக் கொள்ளுகின்றன. த்யுலோகத்தைத் திருப்தி செய்விக்கின்றன. அங்கிருந்து திரும்புகின்றன. பூமியில் புருஷன் ஸ்திரீ இவர்களிடத்தில் ஹோமஞ்செய்யப்பட்டனவாய் சரீரரூபத்துடன் வெளிவருகின்றன என்பன அக்கேள்விகளின் பதிலாகும்.

वा शब्दश्चोदितदोषव्यावर्तनार्थः। भाक्तमेषामन्नत्वं न मुख्यम्। मुख्ये ह्यन्नत्वे 'स्वर्गकामो यजेत' इत्येवञ्जातीयकाधिकारश्रुतिरुपरुध्येत। चन्द्रमण्डले चेदिष्टादिकारिणामुपभोगो न स्यात्किमर्थमधिकारिण इष्टाद्यायासबहुलं कर्म कुर्युः। अन्नशब्दश्चोपभोगहेतुत्वसामान्यादनन्नेऽप्युपचर्यमाणो दृश्यते। यथा विशोऽन्नं राज्ञां पशवोऽन्नं विशामिति। तस्मादिष्टस्त्रीपुत्रमित्रभृत्यादिभिरिव गुणभावोपगतैरिष्टादिकारिभिर्यत्सुखविहरणं देवानां तदेवैषां भक्षणमभिप्रेतं न मोदकादिवच्चर्वणं निगरणं वा। 'न ह वै देवा अश्नन्ति न पिबन्त्येतदेवामृतं दृष्ट्वा तृप्यन्ति' (छा० ३।६।१) इति च देवानां चर्वणादिव्यापारं वारयति। तेषां चेष्टादिकारिणां देवान्प्रति गुणभावोपगतानामप्युपभोग उपपद्यते राजोपजीविनामिव परिजनानाम्। अनात्मवित्त्वाच्चेष्टादिकारिणां देवोपभोग्यभाव उपपद्यते। तथा-

---

(ஸூ) பாக்தம் வா அநாத்மவித்வாத் ததாஹி தர்சயதி

(ப-ரை) वा (வா)=முற்கூறிய ஆசங்கைக்கிடமில்லை. [एषा मन्नत्वं (ஏஷா மன்னத்வம்)=இவர்களை யன்னமாகச் சொன்னது] भाक्तं (பாக்தம்)=கௌணமாக வாகும். अनात्मवित्वात् (அநாத்மவித்வாத்)=ஆத்மக்ஞானமற்றவராக இவர் இருப்பதே அதன் காரணமாகும். तथाहि दर्शयति (ததாஹி தர்ஶயதி)=அவ்விதமேயன்றே வேறு ஶ்ருதியும் காண்பிக்கிறது. (7) (எ-று)

பாஷ்யம்.—ஸூத்திரத்திலுள்ள வா என்ற ஶப்தமானது முன்னர்சொன்ன தோஷத்தைப் போக்குகின்றது. இவர்களுக்குச் சொல்லிய அன்னத் தன்மையானது கௌணமேயொழிய முக்கியமானதன்று. அன்னமாகவிருக்குந்தன்மை முக்கியமாகவிருக்குமானல் "ஸ்வர்க்கத்தில் ஆசையுள்ளவன் யாகஞ் செய்தல் வேண்டும்" என்ற இம்மாதிரியான அதிகாரத்தைச்சொல்லும் ஶ்ருதியானது வீணுகிவிடும். சந்திரமண்டலத்தில் இஷ்டம் (யாகம்) முதலியவற்றைச் செய்தவர்க்கு பலாநுபவமில்லாவிடில் கர்மாதிகாரிகள் ஆயாஸம் நிறைந்த இஷ்டாதி கர்மங்களைச் செய்ய முன்வருவதெப்படி. அன்ன என்ற சப்தமும் அநுபவத்துக்கு ஹேதுவாகவிருக்கும் ஸாதிருஶ்யத்தை முன்னிட்டு அன்னமாகவில்லாதவற்றிலும் உபசார முறையால் கூறப்படுவதாகக் காணக்கிடக்கின்றது. அரசர்களுக்கு ப்ரஜைகள் அன்னமாகின்றன. ப்ரஜைகளுக்குப் பசுக்கள் அன்னமாகின்றன என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. ஆகவே இஷ்டர்களான ஸ்திரீ புத்திர மித்திரர்கள் போல குணபாவத்தையடைந்த இஷ்டாதிகாரிகள் மூலம் தேவர்களுக்குச் சுகமான விஹரணம் யாதுண்டோ அதுவே இவர்களின் பக்ஷணமாக எண்ணப்பட்டதேயொழிய மோதகத்தைபோல கடித்தலோ விழுங்குதலோ அன்று. மேலும் "தேவர்கள் சாப்பிடுவதுமில்லை. குடிப்பதுமில்லை. இந்த அமுதத்தைக் கண்ணுற்கண்டே திருப்தியை யடைகின்றனர்" என்றதால் ஶ்ருதியானது தேவர்களுக்குச் சாப்பிடுதல் முதலிய வியாபாரத்தை மறுக்கிறது. தேவர்களைக் குறித்துக் குணபாவத்தை யடைந்தவர்களான அந்த இஷ்டாதிகாரிகளுக்கும் ராஜாக்களையண்டிப் பிழைக்கும் வேலைக்காரர்களுக்குப்போல உபபோகம் ஸம்பவிக்கவும் கூடும்.

हि श्रुतिरनात्मविदां देवोपभोग्यतां दर्शयति—'अथ योऽन्यां देवतामुपास्तेऽन्योऽसावन्योऽहमस्मीति न स वेद यथा पशुरेवं स देवानाम्' (बृ० १।४।१०) इति। स चास्मिन्नपि लोक इष्टादिभिः कर्मभिः प्रीणयन्पशुवद्देवानामुपकरोत्यमुष्मिन्नपि लोके तदुपजीवी तदादिष्टं फलमुपभुञ्जानः पशुवद्देवानामुपकरोतीति गम्यते॥ अनात्मवित्त्वात्तथाहि दर्शयतीत्यस्यापरा व्याख्या—अनात्मविदो ह्येते केवलकर्मिण इष्टादिकारिणो न ज्ञानकर्मसमुच्चयानुष्ठायिनः। पञ्चाग्निविद्यामिहात्मविद्येत्युपचरन्ति प्रकरणात्। पञ्चाग्निविज्ञानविहीनत्वाच्चेदमिष्टादिकारिणां गुणवादेनान्नत्वमुद्भाव्यते पञ्चाग्निविज्ञानप्रशंसायै। पञ्चाग्निविद्या हीह विधित्सिता। वाक्यतात्पर्यावगमात्। तथाहि श्रुत्यन्तरं चन्द्रमण्डले भोगसद्भावं दर्शयति—'स सोमलोके विभूतिमनुभूय पुनरावर्तते' (प्र० ५।४) इति। तथान्यदपि श्रुत्यन्तरम् 'अथ ये शतं पितॄणां जितलोकानामानन्दाः स एकः कर्मदेवनामानन्दो ये कर्मणा देवत्वमभिसंपद्यन्ते' (बृ० ४।३।३३)

இஷ்டாதிகாரிகள் ஆத்மவித்தாக இல்லாதிருப்பதுபற்றி தேவர்களுக்கு உபபோக்யமாகவாகுதல் பொருந்தக்கூடியதே. அதாவது:—ஶ்ருதியானது "எவன் தேவதையைத் தன்னைவிட வேறானதாகவெண்ணித் தேவதைவேறு, நான்வேறாகவிருக்கிறேன் என உபாஸிக்கின்றானோ அவன் க்ஞானத்தையடைந்தவனன்று. பசு எவ்விதமோ இவ்விதமே இவன் தேவர்களுக்கு ஆகிறான்" என்றதால் ஆத்மக்ஞானமற்றவர்க்கு தேவர்களுக்கு உபபோக்யமாகவிருத்தலைத் தெரிவித்திருக்கிறது. அந்த இஷ்டாதிகாரியானவன் இந்தவுலகிலும் யாகம் முதலிய கர்மங்களால் (தேவர்களை) திருப்தி செய்விக்கின்றவனாய் பசுக்கள் போன்று தேவர்களுக்கு உபகரிக்கின்றான். அவ்வுலகிலும் அவர்களையண்டிப் பிழைக்கின்றவனாய் அவர் காட்டிய பலனையனுபவிக்கின்றவனாய் பசுக்கள் போலவே தேவர்களுக்கு உபகரிக்கின்றான் எனவறியக்கிடக்கின்றது. (ஸூத்திரத்திலுள்ள) அநாத்மவித்வாத் ததாஹி தர்ஶயதி என்பதற்கு வேறுவிதமான வியாக்கியானஞ் செய்யப்படுகின்றது. அதாவது:—இஷ்டாதிகாரிகளான இவர்கள் கேவலம் கர்மாவைமட்டும் செய்தவர்களே யன்றி க்ஞானம் (கர்மாங்கமான உபாஸனம்) கர்மம் இவற்றைச் சேர்த்து அநுஷ்டித்தவர்களன்று. ப்ரகரணத்தையொட்டி பஞ்சாக்னிவித்யையை ஆத்மவித்யை என உபசாரமுறையாற் கூறுகிறார். பஞ்சாக்னிவிக்ஞானம் (உபாஸனம்) இல்லாதிருப்பது பற்றி இஷ்டாதிகாரிகட்கு அன்னமாகவாகுந்தன்மையானது குணவாதத்தினால் பஞ்சாக்னி வித்யையைப் புகழவேண்டி கல்பித்துக் கூறப்படுகிறது. பஞ்சாக்னி வித்யையன்றோ இங்குவிதிக்க விரும்பப்பட்டது. வாக்கிய தாத்பரியம் அவ்விதமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அவ்விதமே "அவன் ஸோம லோகத்தில் விபூதியை அனுபவித்துத் திரும்பிவருகிறான்" என்றதால் வேறு ஶ்ருதியானது சந்திரமண்டலத்தில் போகத்தின் இருப்பைக் காண்பிக்கிறது. அவ்விதமே வேறு ஶ்ருதியும் "லோக ஜயத்தையடைந்த பிதிருக்களுடைய யாதொரு நூறு ஆனந்தங்களுண்டோ அவை கர்மத்தினால் எவர் தேவத்தன்மையை யடைகின்றனரோ அந்தக் கர்ம தேவர்களுடைய ஒரு ஆனந்தமாகும்." என்றதால் தேவர்களுடன்

इतीष्टादिकारिणां देवैः सह संवसतां भोगप्राप्तिं दर्शयति । एवं भाक्तत्वादन्नभाववचनस्येष्टादिकारिणोऽत्र जीवा रंहन्तीति प्रतीयते । तस्माद्रंहति संपरिष्वक्त इति युक्तमेवोक्तम् ॥

२ कृतात्ययाधिकरणम् । सू० ८–११

कृतात्ययेऽनुशयवान्दृष्टस्मृतिभ्यां यथेतमनेवं च ॥ ८ ॥

स्वर्गावरोही क्षीणानुशयः सानुशयोऽथवा । यावत्संपातवचनात्क्षीणानुशय इष्यते ॥ १ ॥
जातमात्रस्य भोगित्वादैकभव्ये विरोधतः । चरणश्रुतितः सानुशयः कर्मान्तरैरयम् ॥ २ ॥

கூட வஸிக்கின்ற யாகாதிகாரிகளுக்குப் போக லாபத்தைத் தெரிவிக்கிறது. இவ்விதம் இவ்விடத்தில் அன்னபாவஞ் சொல்லும் வசனம் கௌணமாகவாவதால் யாகாதிகாரிகளான ஜீவர்கள் வேறு லோகஞ் செல்லுகின்றனர் எனத் தோற்றுகின்றது. ஆனதுபற்றி “பூத ஸூக்ஷ்மங்களுடன் கூடினவனுகவே போகிருன்” என்று சொன்னது பொருத்தமுள்ளதாகவே ஆகிறது. (7) (எ—று)

ஒன்ருவது ததந்தரப்ரதிபத்யதிகரணம் முற்றிற்று.

கிருதாத்யயாதிகரணம் 2.

(அ—கை) தேவலோகத்தினின்றும் திரும்பிவரும் முறையும் அதிலுள்ள விசேஷமும் 4 ஸூத்திரங்கள்கொண்ட இந்த அதிகரணத்தாலுபதேசிக்கப்படுகிறது. அவற்றின் முதலாவது ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) கிருதாத்யயே அநுசயவாந் திருஷ்டஸ்மிருதிப்யாம் யதேதம் அநேவஞ்ச (8)

(ப—ரை) **कृतात्यये** (கிருதாத்யயே)=தேவலோக வாஸத்தைத்தந்த செய்த கர்மத்தின் முடிவேற்பட்டதும் **अनुशयवान्** (அநுஶயவாந்)=மீதமுள்ளகர்மவாஸனையுள்ளவனுய் **यथेतम्** (யதேதம்)=போனமுறையையொட்டியும், **अनेवम्** (அநேவம்)=சிலவிடங்களில் அதற்குமாருகவும் **अवरोहति** (அவரோஹதி)=இறங்குகிருன். **दृष्टस्मृतिभ्याम्** (திருஷ்டஸ்மிருதிப்யாம்) = அவ்விதம் ஶ்ருதிஸ்மிருதிகளிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (8) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் இரங்குபவன் தேய்ந்த கர்மமுள்ளவனுக வருகின்ருனு? மீதமுள்ள கர்மத்துடன் வருகின்ருனு? என்பது ஸந்தேஹம். “அங்குவாஸத்தைத் தரும் கர்மமுள்ளவரை வஸித்துவிட்டுப் பின்னர் திரும்புகிருன்” என்ற ஶ்ருதியிருப்பதிலிருந்து தேய்ந்த கர்மவாஸனையுள்ளவனுகவே வருகிருன் என்று கொள்ளுவதுதான் பொருந்தும் என்பது பூர்வபக்ஷம். பி

इष्टादिकारिणां धूमादिना वर्त्मना चन्द्रमण्डलमधिरूढानां भुक्तभोगानां ततः प्रत्यवरोह आम्नायते—'तस्मिन्यावत्संपातमुषित्वाथैतमेवाध्वानं पुनर्निवर्तन्ते यथेतम्' (छा० ५।१०।५) इत्यारभ्य यावत् 'रमणीयचरणा ब्राह्मणादियोनिमापद्यन्ते कपूयचरणाः श्वादियोनि' मिति। तत्रेदं विचार्यते—किं निरनुशया भुक्तकृत्स्नकर्माणोऽवरोहन्त्याहोस्वित्सानुशया इति। किं तावत्प्राप्तम्। निरनुशया इति। कुतः—यावत्संपातमिति विशेषणात्। संपातशब्देनात्र कर्माशय उच्यते—संपतन्त्यनेनास्माल्लोकादमुं लोकं फलोपभोगायेति। यावत्संपातमुषित्वेति च कृत्स्नस्य तस्य कृतस्य तत्रैव भुक्ततां दर्शयति। 'तेषां यदा तत्पर्यवैति' (बृ० ६।२।१६) इति च श्रुत्यन्तरेणैष एवार्थः प्रदर्श्यते। स्यादेतत्।

வியையடைந்த ஒவ்வொருவனுக்கும் போகம் (கர்மபலாநுபவம்) இருப்பதாலும், எல்லாக் கர்மங்களும் ஒரே பிறவியில் பலன் தருகின்றனவென்பது முறண்படுமாதலாலும், கபூயசரணா: கபூயாம் யோநிமாபத்யந்தே ரமணீயசரணா: ரமணீயாம் யோநிமாபத்யந்தே=கெட்டகாரியஞ் செய்தவர் கெட்டபிறவியையும், நல்லகாரியஞ் செய்தவர் நல்லபிறவியையுமடைகின்றனர். என ஶ்ருதி சொல்லுவதாலும், ஸ்வர்க்க லோகத்தினின்றும் இந்த ஜீவன் பலனைத்தரக்கூடிய எஞ்ஜிய வேறு கர்மங்களுடன் கூடவே இறங்குகிறுன் என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—இஷ்டம் (யாகம்) முதலியவற்றைச் செய்தவர்களும், தூமாதி மார்க்கமாகச் சந்திரமண்டலத்தை யடைந்தவர்களும் அங்கு அதன் போகத்தை யடைந்தவர்களுமானவர்கட்கு அங்கிருந்து திரும்புதலானது (ஶ்ருதியிற்) சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—" அங்கு (ஸ்வர்க்கத்தில்) யாவத் ஸம்பாதம்=ஸ்வர்க்க லோகாநுபவத்தைத் தரும் கர்மமுள்ளவரை வஸித்துப் பின்னர் இதேமார்க்கத்தில் சென்றமுறைப்படித் திரும்புகின்றனர்" என்று தொடங்கி ரமணீய சரணர்கள் (சாஸ்திரமொப்பத்தக்கப் புண்ணிய கர்மத்தைச் செய்தவர்) ப்ராம்ஹணர் முதலிய பிறவியை யடைகின்றனர். கபூயசரணர்கள் (சாஸ்திரத்தால் மறுக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்தவர்) நாய் முதலிய பிறவியை (அதாவது:—கெட்டபிறவியை) அடைகின்றனர் என்பதீருகவுள்ளதாம். அவ்விஷயத்தில் பின்வருமாறு விசாரிக்கப்படுகிறது. அதாவது:—அநுஶய மற்றவர்களாய் அதாவது:—எல்லாக் கர்மபலனையும் அநுபவித்தவர்களாய் இரங்குகின்றனரா? அல்லது எஞ்ஜிய கர்ம முள்ளவர்களாய்த் திரும்புகின்றனரா? என்பதாம். முதலிற்கிடைப்பது யாதென்னில்? எல்லாக் கர்மபலனையு மநுபவித்தவர்களாகவே வருகின்றனர் என்பதாம். ஏன்? ஶ்ருதியில் யாவத்ஸம்பாதம் என்ற அடைமொழி காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். இங்குள்ள ஸம்பாத என்ற சப்தத்தால் "இதனால் இவ்வுலகினின்றும் அவ்வுலகைப் பலாநுபவத்துக்கு வேண்டிச் செல்லுகின்றனர்" என்ற வ்யுத்பத்தியால் (விரிவுரையால்) கர்மங்களின் வாஸனையானது சொல்லப்படுகிறது. "ஸம்பாதமுள்ளவரை (கர்மவாஸனை உள்ளவரை) வஸித்து" என்றதால் செய்யப்பட்ட எல்லாக் கர்மங்களும் அங்கு அநுபவிக்கப்பட்டுவிடுகின்றன எனத் தெரிகிறது. மேலும் " அந்த யாகாதிகாரிகளுடைய அந்தக் கர்மமானது எதுபோழ்து

यावदमुष्मिल्लोक उपभोक्तव्यं कर्म तावदुपभुङ्क्त इति कल्पयिष्यामीति । नैवं कल्पयितुं शक्यते यत्किञ्चेत्यन्यत्र परामर्शात् । 'प्राप्यान्तं कर्मणस्तस्य यत्किञ्चेह करोत्ययम् । तस्माल्लोकात्पुनरेत्यस्मै लोकाय कर्मणे' (बृ० ४ । ४ । ६) इति ह्यपरा श्रुतिर्यत्किञ्चेत्यविशेषपरामर्शेन कृत्स्नस्येह कृतस्य कर्मणस्तत्र क्षयिततां दर्शयति । अपिच, प्रायणमनारब्धफलस्य कर्मणोऽभिव्यञ्जकम् । प्राक्प्रायणादारब्धफलेन कर्मणा प्रतिबद्धस्याभिव्यक्त्यनुपपत्तेः । तच्चाविशेषाद्यावत्किञ्चिदनारब्धफलं तस्य सर्वस्याभिव्यञ्जकम् । नहि साधारणे निमित्ते नैमित्तिकमसाधारणं भवितुमर्हति । न ह्यविशिष्टे प्रदीपसन्निधौ घटोऽभिव्यज्यते न पट इत्युपपद्यते । तस्मान्निरनुशया अवरोहन्तीत्येवं प्राप्ते ब्रूमः—कृतात्ययेऽनुशयवानिति ॥

येन कर्मवृन्देन चन्द्रमसमारूढाः फलोपभोगाय तस्मिन्नुपभोगेन क्षयिते तेषां यदम्मयं शरीरं चन्द्रमस्युपभोगायारब्धं तदुपभोगक्षयदर्शनशोकाग्निसंपर्कात्प्रविलीयते ।

முடிவடைகின்றதோ (அதுபோழ்து திரும்பிவருகின்றனர்)" என்ற வேறு ஶ்ருதியாலும் இதேபொருள்தான் தெரிவிக்கவும்படுகிறது.

சங்கை—இஃதிருக்கட்டும் அவ்வுலகில் அநுபவிக்கவேண்டிய கர்மம் எவ்வளவுண்டோ அவற்றைமட்டும் அநுபவிக்கிறான் எனக் கற்பிக்கிறோம். எனின்?

உத்தரம்—இவ்விதம் கற்பிப்பது பொருந்தாது என்? வேறு ஶ்ருதியில் யத்கிஞ்ச என்று கூறி இருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது: "இங்கு (உயிருடனிருக்குங்கால்) எந்தெந்த கர்மத்தை இவன் செய்தானோ அக்கர்மத்தின் பலனையநுபவித்துப் பிறகு அவ்வுலகினின்றும் இவ்வுலகுக்குக்கர்மத்தையும் பொருட்டுத் திரும்புகிறான்" என்றவேறு ஶ்ருதியானது யத்கிஞ்ச என்றதால் எல்லாக் கர்மத்தையும் பொதுவாகச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து இவனால் செய்யப்பட்ட எல்லாக் கர்மங்களும் அங்கு தேய்ந்துவிட்டன என்பதைத்தெரிவிக்கிறது. மேலும்,ப்ராயணம் (மரணம்) ஆனது பலனைத் தராதகர்மத்தை பலோந்முகமாகச் செய்யக் கூடியது. பலனைத் தரவாரம்பித்த கர்மத்தினால் தடுக்கப்பட்ட அநாரப்தபலமான கர்மத்துக்கு மரணத்துக்கு முந்தி அபிவியக்தி (பிரகாசம்) ஏற்படுவது பொருந்தக் கூடாததாகவுமிருக்கிறது. அந்த ப்ராயண (மரண) மானது பொதுவாகப் பலனையாரம்பிக்காத கர்மம் எவை எவையுண்டோ அவை யாவற்றுக்கும் அபிவியஞ்ஜகமாக (பிரகாசகமாக) வாகிறது. காரணமானது ஸாதாரணமாக (பொதுவாக) இருக்குங்கால் காரியமானது அஸாதாரணமாக (ஒருவஸ்துவை மாத்திரம் ஸம்பந்தித்ததாக) ஏற்படுவது பொருந்ாதன்றோ? விளக்கினருகில் குடம் பிரகாசிக்குமே யொழிய துணியானது பிரகாசிக்காது என்பது பொருந்தாதன்றோ? ஆகவே அநுசயமற்றவர்களாகவே (வேறு கர்ம வாஸனையற்றவர்களாகவே) இறங்குகின்றனர் எனப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே "கிருதாத்யயே அநுஶயவான்" என்றதால் ஸித்தாந்தம் சொல்லுகிறோம்.

எந்தக் கர்மக்கூட்டத்தினால் சந்திரமண்டலத்தை பலாநுபவத்துக்குவேண்டியடைந்தனரோ அந்தக் கர்மக்கூட்டம் அநுபவத்தால் தேய்ந்தவுடன் சந்திரமண்

सवितृकिरणसंपर्कादिव हिमकरकाः । हुतभुगर्चिःसंपर्कादिव च घृतकाठिन्यम् । ततः कृतात्यये कृतस्येष्टादेः कर्मणः फलोपभोगेनोपक्षये सति सानुशया एवेममवरोहन्ति । केन हेतुना । दृष्टस्मृतिभ्यामित्याह । तथाहि प्रत्यक्षा श्रुतिः सानुशयानामवरोहं दर्शयति— 'तद्य इह रमणीयचरणा अभ्याशो ह यत्ते रमणीयां योनिमापद्येरन्ब्राह्मणयोनिं वा क्षत्रिययोनिं वा वैश्ययोनिं वाथ य इह कपूयचरणा अभ्याशो ह यत्ते कपूयां योनिमापद्येरञ्श्वयोनिं वा सूकरयोनिं वा चण्डालयोनिं वा' (छा० ५ । १० । ७) इति । चरणशब्देनानुशयः सूच्यत इति वर्णयिष्यति । दृष्टश्चायं जन्मनैव प्रतिप्राण्युच्चावचरूप उपभोगः प्रविभज्यमान आकस्मिकत्वासंभवादनुशयसद्भावं सूचयति, अभ्युदयप्रत्यवाययोः सुकृतदुष्कृतहेतुत्वस्य सामान्यतः शास्त्रेणावगमितत्वात् । स्मृतिरपि 'वर्णा आश्रमाश्च स्वकर्मनिष्ठाः प्रेत्य कर्मफलमनुभूय ततः शेषेण विशिष्टदेशजातिकुलरूपायुःश्रुतवृत्तवित्तसुखमेधसो जन्म प्रतिपद्यन्ते' इति सानुशयानामेवावरोहं दर्शयति—

டலத்தில் உபபோகத்திற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஜலமயமான அவர்களின் சரீரம் யாதுண்டோ அது பலாநுபவத்தின் குறைவைக்காண்பதாலுண்டான சோகாக்னியின் சேர்க்கையினால் சூரியனுடைய கிரணஸம்பந்தத்தால் பனிக்கட்டிகள் போன்றும், அக்னியினது ஜ்வாலையின் சேர்க்கையால் நெய்கட்டிபோன்றும் உருகிவிடுகின்றது. பிறகு கிருதத்தின் முடிவில் அதாவது: செய்யப்பட்ட இஷ்டம் (யாகம்) முதலிய கர்மத்துக்கு பலாநுபவத்தால் தேய்வேற்பட்டதும் ஸாநுஶயர்களாகவே (பலனைத்தராது எஞ்ஜியிருக்கும் கர்மத்துடன் கூடினவர்களாகவே) திரும்புகின்றனர். என் ? த்ருஷ்டஸ்மிருதிகளிருப்பதாலெனச் சொல்லுகிறார். அதாவது: ப்ரத்யக்ஷமான ஶ்ருதியானது "இறங்கும் ஜீவர்களுக்குள் எவர் கர்மபூமியிலிருக்குங்கால் புண்ணிய கர்மஞ்செய்தனரோ, அக்காரணம்பற்றி அவர் புண்ணியமான பிறவியையடைகின்றனர் என்பது நிஶ்சயம். அதாவது: ப்ராம்ஹணப் பிறவியையோ, க்ஷத்திரியப் பிறவியையோ, வைஶ்யப் பிறவியையோ என்பதாம். பின்னர் எவர் பாபகாரியஞ்செய்தனரோ அக்காரணம் பற்றி அவர் கெட்ட பிறவியை யடைகின்றனர் என்பதுநிஶ்சயம். அதாவது:—நாய்பிறவியையோ, பன்றிப் பிறவியையோ, சண்டாளப் பிறவியையோ என்பதாம்." எனச் சுருதி யிருப்பதால் என்க. (உபநிஷத்திலுள்ள) சரண என்ற சப்தத்தால் அநுஶயம்=(கர்மம்) குறிக்கப்படுகிறது எனப் பின்னர் ஸூத்திரக்காரர் சொல்லப்போகிறார்.

மேலும், ஒவ்வொரு பிராணிதோரும் இந்தச் சுகதுக்கா நுபவமானது உயர்வு தாழ்வுள்ளதாகப் பிரித்துக் காணப்படுவதாய்க் கொண்டு அநுஶயத்தினிருப்பை ஸூசிப்பிக்கிறது. திடீரென நிகழக்கூடாததாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். சுகதுக்கங்கள் புண்ணியபாபங்கள் மூலமேற்படுவதாகப் பொதுவாகச் சாஸ்திரத்தாலுபதேசிக்கப்பட்டு மிருக்கிறது. ஸ்மிருதியும்—"ஸ்வகர்மாநுஷ்டானஞ் செய்யும் வர்ணங்களும் ஆஶ்ரமிகளும் மரித்தபின்னர் (வேறு உலகில்) தமது கர்ம

कः पुनरनुशयो नामेति। केचित्तावदाहुः—स्वर्गार्थस्य कर्मणो भुक्तफलस्यावशेषः कश्चिदनुशयो नाम भाण्डानुसारिस्नेहवत्। यथाहि स्नेहभाण्डं रिच्यमानं न सर्वात्मना रिच्यते भाण्डानुसार्येव कश्चित्स्नेहशेषोऽवतिष्ठते तथाऽनुशयोऽपीति। ननु कार्यविरोधित्वाददृष्टस्य न भुक्तफलस्यावशेषावस्थानं न्याय्यम्। नायं दोषः। नहि सर्वात्मना भुक्तफलत्वं कर्मणः प्रतिजानीमहे। ननु निरवशेषकर्मफलोपभोगाय चन्द्रमण्डलमारूढः। बाढम्। तथापि स्वल्पकर्मावशेषमात्रेण तत्रावस्थातुं न लभ्यते। यथा किल कश्चित्सेवकः सकलैः सेवोपकरणै राजकुलमुपसृप्तश्चिरप्रवासात्परिक्षीणबहूपकरणश्छत्रपादुकादिमात्रावशेषो न राजकुलेऽवस्थातुं शक्नोति। एवमनुशयमात्रपरिग्रहो न चन्द्रमण्डलेऽवस्थातुं शक्नोतीति। नचैतद्युक्तमिव। नहि स्वर्गार्थस्य कर्मणो भुक्तफलस्यावशेषानुवृत्तिरुपपद्यते

பலனை அநுபவித்து அங்கிருந்து அநுபவித்ததுபோக எஞ்சிய கர்மமூலம் தேசம் ஜாதி குலம் ரூபம் ஆயுள் வித்தை நடத்தை பணம் சுகம் புத்தி இவற்றில் வேறு பட்டவர்களாய் பிறவியை யடைகின்றனர்.” என்றதால் அநுஶயமுள்ளவர்க்கே அவரோஹத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

சங்கை—அநுஶயமென்பது யாது எனின்?

உத்தரம்—முதலில் சிலர் சொல்லுவதாவது—செய்யப்பட்ட கர்மத்துக்கு ஸ்வர்க்கத்தில் போகம் ஏற்பட்டதும் பாத்திரத்திலொட்டின எண்ணைபோன்ற அதனுடைய எஞ்ஜிய ஒருபங்கு அநுஶய மெனப்படும். அதாவது:—எண்ணை வைத்த மண்பாத்திரத்தைக் கழுவியபோதிலும் முற்றிலும் எண்ணைப்பற்றே இல்லாது கழுவவியலாததாய் சட்டியிலொட்டிய எண்ணை யினொருபங்கு இருப்பதாக காணப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே அநுஶயமுமாகும் என்பதாம்.

சங்கை—கர்மமானது போகத்தைத் தந்ததும் அழிந்துவிடக் கூடுமாதலால் அநுபவத்தைத் தந்தகர்மம் மீதமிருப்பது பொருந்ாதெனின்?

உத்தரம்—இந்தத் தோஷமிங்கில்லை. கர்மத்தின் பலன் முற்றிலும் அநுபவிக்கப்பட்டுவிடுகிறது என நாம் சொல்லுகின்றோமில்லை?

சங்கை—மீதமின்றிக் கர்மபலனையநுபவிப்பதற்காகவன்றோ சந்திரமண்டலத்தை இவனடைந்தான் எனின்?

உத்தரம்—ஆம். ஆயினும் ஸ்வல்பகர்மம் எஞ்ஜியிருப்பதைக்கொண்டுமட்டும் அங்கு (ஸ்வர்க்கத்தில்) இருக்கவியலாது. தனது வேலைக்கு அவஶ்யமான ஆடையாபரணங்களுடன் ராஜகுலத்தையண்டினவொரு வேலைக்காரன் வெகுநாள் வெளியில் வஸித்தமையால் ஆடையாபரணங்களையிழந்தவனாய் குடை பாதரக்ஷை இவற்றை மட்டுப்மீதமாகக் கொண்டிருப்பானேல் ராஜகுலத்தில் முன்னரமர்ந்த வேலையிலிருக்க அவனால் எவ்விதம் முடியாதோ இவ்விதமே அநுசயத்தைமட்டும் ஸாதனமாகக் கொண்ட ஜீவன் சந்திரமண்டலத்திலிருக்க முடியாதவனாகவாகிவிடுகிறான் என்கின்றனர். இது பொருந்தக்கூடியது போன்றதன்று. ஏன்? ஸ்வர்க்கபலனைத் தரும் கர்மம் பலாநுபவத்துக்குப் பின்னர் எஞ்ஜியிருப்பதென்பது பொருந்தக்

कार्यविरोधित्वादित्युक्तम् । नन्वेतदप्युक्तम् । न स्वर्गफलस्य कर्मणो निखिलस्य भुक्तफलत्वं भविष्यतीति । तदेतदपेशलम् । स्वर्गार्थं किल कर्म स्वर्गस्थस्यैव स्वर्गफलं निखिलं न जनयति स्वर्गच्युतस्यापि कञ्चित्फललेशं जनयतीति । न शब्दप्रमाणकानामीदृशी कल्पनाऽवकल्पते । स्नेहभाण्डे तु स्नेहलेशानुवृत्तिर्दृष्टत्वादुपपद्यते । तथा सेवकस्योपकरणलेशानुवृत्तिश्च दृश्यते । नत्विह तथा स्वर्गफलस्य कर्मणो लेशानुवृत्तिर्दृश्यते नापि कल्पयितुं शक्यते स्वर्गफलत्वशास्त्रविरोधात् । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । न स्वर्गफलस्येष्टादेः कर्मणो भाण्डानुसारिस्नेहवदेकदेशोऽनुवर्तमानोऽनुशय इति । यदि हि येन सुकृतेन कर्मणेष्टादिना स्वर्गमन्वभूवंस्तस्यैव कश्चिदेकदेशोऽनुशयः कल्प्येत ततो रमणीय एवैकोऽनुशयः स्यान्न विपरीतः । तत्रेयमनुशयविभागश्रुतिरुपरुध्येत— 'तद्य इह रमणीयचर-

---

கூடியதன்று. கார்யத்தை விரோதியாயுடையதாக (பலனுண்டானதும் அவை யழிந்துவிடுவதாக) இருப்பதே அதன் காரணமாகும் எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

சங்கை—ஸ்வர்க்கபலனைத்தரும் எல்லாக்கர்மாவினுடையவும் பலன் அநுபவிக்கப்பட்டுவிடுகிறது என்ற இதுவும் பொருந்தாததாகவேதானுகிறது என்பது சொல்லப்பட்டதே எனின்?

உத்தரம்—ஸ்வர்க்கத்துக்காக ஏற்பட்ட கர்மமானது ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவனுக்கே தனது பலன்யாவையும் தருவதில்லை. ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் நழுவினவனுக்கும் ஒரு ஸ்வல்பபலனைத்தருகிறது என்பதுவும் வலுப் பெறுவாததேயாகும். சுருதியை ப்ரமாணமாகக் கொண்டவர்க்கு இம்மாதிரியான கல்பனை பொருந்தக் கூடியதாகவாகாது. எண்ணெப் பாத்திரத்திலோ எண்ணெயின் லேசம் தொடர்ந்து வருவது கண்கூடாகக்காணப்படுவதால் பொருந்தலாம். அதுபோலவே ராஜாங்க ஸேவகனுக்கும் ஆடையாபரணங்களின் லேசாநுவிருத்தியானது கண்கூடாகக் காணவும்படுகிறது. இவ்விடத்திலோ ஸ்வர்க்கபலனைத்தரும் கர்மாவினுடைய லேசாநுவிருத்தியானது கண்கூடாகக் காணப்படவில்லை. அவ்விதம் கல்பிக்கவுமியலாது. அவற்றுக்கு ஸ்வர்க்கத்தைப் பலனுகச் சொல்லும் சாஸ்திர விரோதம் வரக் கூடியதாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே இதை இவ்விதமறியவேண்டுவது அவசியமாகிறது. அதாவது: ஸ்வர்க்கத்தைப் பலனுகவுடைய யாகம் முதலிய கர்மத்தினுடைய சட்டியிலொட்டின எண்ணெபோலத் தொடர்ந்துவரும் ஒருபகுதி அநுஶயமன்று என்பதாம். யாகாதியான எத்தகைய புண்ணிய கர்மத்தினல் ஸ்வர்க்கத்தை யநுபவித்தனரோ அக்கர்மத்தினது ஏக தேசமே (ஒருபகுதியே) அநுஶயமெனப்படும் என்று கல்பிக்கப்படுமானுல் அது போழ்து ரமணீயமென்ற (புண்ணியமென்ற) அநுஶயமொன்றே யேற்படுமே யொழிய விபரீதமான (பாபத்தினுடையதான) அநுஶயமேற்படமாட்டாது. அவ்விதம்வருவதில் அநுஶயத்தின் பிரிவைக்கூறும் பின்வரும் சுருதியானது பொருத்தமற்றதாகவாகிவிடும். அதாவது:—"அவர்களுள் எவர் ரமணீய சரணரோ, பின்

णा, अथ य इह कपूयचरणाः' (छां० ५ । १० । ७) इति । तस्मादामुष्मिकफले कर्मजात उपभुक्तेऽवशिष्टमैहिकफलं कर्मान्तरजातमनुशयस्तद्वन्तोऽवरोहन्तीति ॥

यदुक्तं यत्किञ्चेत्यविशेषपरामर्शात्सर्वस्येह कृतस्य कर्मणः फलोपभोगेनान्तं प्राप्य निरनुशया अवरोहन्तीति । नैतदेवम् । अनुशयसद्भावस्यावगमितत्वात् । यत्किञ्चिदिह कृतमामुष्मिकफलं कर्मारब्धभोगं तत्सर्वं फलोपभोगेन क्षपयित्वेति गम्यते । यदप्युक्तं प्रायणमविशेषाद नारब्धफलं कृत्स्नमेव कर्माभिव्यनक्ति तत्र केनचित्कर्मणाऽमुष्मिँल्लोके फलमारभ्यते केनचिदस्मिन्नित्ययं विभागो न संभवतीति । तदप्यनुशयसद्भावप्रतिपादनेनैव प्रत्युक्तम् । अपि च केन हेतुना प्रायणमनारब्धफलस्य कर्मणोऽभिव्यञ्जकं प्रतिज्ञायत इति वक्तव्यम् । आरब्धफलेन कर्मणा प्रतिबद्धस्येतरस्य वृत्त्युद्भवानुपपत्तेस्तदुपशमात्प्रायणकाले वृत्त्युद्भवो भवतीति यद्युच्येत । ततो वक्तव्यम् । यथैव तर्हि प्राक्प्रायणादारब्धफलेन कर्मणा प्रतिबद्धस्येतरस्य वृत्त्युद्भवानुपपत्तिरित्येवं प्रायणकालेऽपि विरुद्धफलस्यानेकस्य

னர் இங்கு எவர் கபூய (கெட்ட) சரணரோ (கர்மமுள்ளவரோ)" என்பதாம். ஆகவே மறுமைப் பயனையுடைய கர்மஸமூஹமானது அநுபவித்து முடிந்ததும் எஞ்ஜியுள்ளதும், இப்மையில் பயன்தருவதுமான வேறு கர்மஸமூஹமானது அநுஶயமாக வாகிறது. அத்தகைய அநுஶயமுள்ளவர்களாக இரங்குகின்றனர் என்றேற்படுகிறது.

"யாதானும் கொஞ்சம்" எனப்பொதுவாகச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து இங்கு செய்யப்பட்ட எல்லாக் கர்மத்தினுடையவும் முடிவை பலாநுபவத்தாலடைந்து அநுஶயமேதவுமற்றவராகவே இரங்குகின்றனர் எனயாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இது இவ்விதமன்று. அநுஶயமிருப்பதாகக் காட்டப்பட்டுவிட்டதே அதன் காரணமாகும். மறுமைப்பயனையுடையதும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போகத்தையுடையதுமான எந்தக்கொஞ்சக்கர்மமானது இங்கு செய்யப்பட்டதோ அவை யாவையும் பலாநுபவத்தால் தேய்த்துவிட்டு (திரும்புகிறான்) என்று அறியக்கிடக்கிறது. மரணமானது பொதுவாக பலனையாரம்பிக்காத எல்லாக் கர்மத்தையுமே பிரகாசப்படுத்துகிறது. அவற்றுள் சிலகர்மத்தால் அவ்வுலகில் பலன் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. சிலவற்றால் இம்மையில் பலனாரம்பிக்கப்படுகிறது என்ற பாகுபாடு ஸம்பவிக்காது எனயாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் அநுஶயமிருப்பதாக விளக்கினதிலிருந்தே மறுக்கப்பட்டதாகவாகிவிட்டது.

மேலும், எக்காரணம்பற்றி மரணமானது பலனையாரம்பிக்காத கர்மத்துக்கு ப்ரகாசகம் என வுறுதிசெய்யப்படுகிறது என்பதை (வாதி) சொல்லவேண்டும். பலனைக்கொடுக்கவாரம்பித்தகர்மத்தினால் தடுக்கப்பட்ட வேறுகர்மத்துக்கு விருத்யுத்பவம் (பலனைத் தரத்தக்க ஸ்வரூபலாபம்) ஸம்பவிப்பது பொருந்தாதாகையால் அக்கர்மமானது அடங்கிவிடுகின்றமையின் மரணகாலத்தில் அதற்கு விருத்தியினுத்பவம் (பலனைத் தரத்தக்க ஸ்வரூபலாபம்) ஏற்படுகிறது எனச்சொல்லப்படுமானால் அப்பொழுது மரணத்துக்கு முந்திப் பலனைக்கொடுக்கவாரம்பித்த கர்மத்தால் தடுக்-

कर्मणो युगपत्फलारम्भासंभवाद्बलवता प्रतिबद्धस्य दुर्बलस्य वृत्त्युद्भवानुपपत्तिरिति। नह्यनारब्धफलत्वसामान्येन जात्यन्तरोपभोग्यफलमप्यनेकं कर्मैकस्मिन्प्रायणे युगपदभिव्यक्तं सदेकां जातिमारभत इति शक्यं वक्तुं, प्रतिनियतफलत्वविरोधात्। नापि कस्यचित्कर्मणः प्रायणेऽभिव्यक्तिः कस्यचिदुच्छेद इति शक्यते वक्तुम्। ऐकान्तिकफलत्वविरोधात्। नहि प्रायश्चित्तादिभिर्हेतुभिर्विना कर्मणामुच्छेदः संभाव्यते। स्मृतिरपि विरुद्धफलेन कर्मणा प्रतिबद्धस्य कर्मान्तरस्य चिरमवस्थानं दर्शयति—'कदाचित्सुकृतं कर्म कूटस्थमिह तिष्ठति। मज्जमानस्य संसारे यावद्दुःखाद्विमुच्यते' इत्येवञ्जातीयका। यदि च कृत्स्नमनारब्धफलं कर्मैकस्मिन्प्रायणेऽभिव्यक्तं सदेकां जातिमारभेत ततः स्वर्गनरकतिर्यग्योनिष्वधिकारानवगमाद्धर्माधर्मानुत्पत्तौ निमित्ताभावान्नोत्तरा जातिरुपपद्येत। ब्रह्महत्यादीनां चैकैकस्य कर्मणोऽनेकजन्मनिमित्तत्वं स्मर्यमाणमुपरुध्येत। नच धर्माधर्मयोः

கப்பட்ட வேறுகர்மத்துக்கு விருத்தியுண்டாவது எவ்விதம் பொருந்தாததோ இவ்விதமே மரணகாலத்திலுங்கூட மாறுபட்ட பலனையுடைய அநேகம் கர்மத்துக்கு ஒரே ஸமயத்தில் பலாரம்பம் ஸம்பவிக்கமுடியாததலால் வலுப்பெற்ற கர்மத்தால் தடுக்கப்பெற்ற துர்ப்பல கர்மத்துக்கும் விருத்தியுண்டாவது பொருந்தமாட்டாது எனப்பதில் சொல்லவேண்டும். பலனைக் கொடுக்கவாரம்பிக்காதிருத்தல் என்பது பொதுவாக விருப்பதுபற்றி வேறுபிறவியில்பயன் தரக்கூடிய வெகு கர்மங்கள் ஒரு மரணகாலத்தில் அபிவியக்தியை யடைந்தனவாய்க் கொண்டு ஒரு பிறவியைத் தருகின்றனவென்று சொல்லமுடியாதல்லவா? ஒவ்வொரு கர்மமும் தனித்த பயனுடையது என்றதற்கு விரோதம் வரக்கூடியதாயிருப்பதே அதன் காரணமாகும். மரணகாலத்தில் ஒரு கர்மத்துக்கு அபிவியக்தியும், மற்றொரு கர்மத்துக்கு அடியோடு ஸ்வரூபநாசமும் வருகிறது என்றும் சொல்லமுடியாது. கர்மங்கள் நிஸ்சிதமான பயனையுடையன என்பதற்கு விரோதம் வரக்கூடியதாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். ப்ராயஸ்சித்தம் முதலிய காரணங்களின்றி ஒரு கர்மத்துக்கும் அடியோடு ஸ்வரூபநாசம் ஸம்பவிக்கவியலாதன்றோ? ஸ்மிருதியும் முறண்பட்ட பலனையுடைய கர்மத்தாற்றடுகப்பட்ட வேறு கர்மத்துக்கு வெகு காலமிருத்தலை "ஸம்ஸாரத்தில் முழுகுகின்றவனுக்கு ஒரு ஸமயத்தில் நிகழ்ந்த புண்ணிய கர்மமானது எப்பொழுது துக்கத்தினின்றும் (துக்கபகுளமான ஸம்ஸாரத்தினின்றும்) முக்தியையடைகின்றானோ அதுவரை அழிவற்றதாகவே இருக்கின்றது" என்றதாதியால் உபதேசித்திருக்கிறது.

மேலும், பலனையாரம்பிக்காத எல்லாக்கர்மமும் ஒரே மரண ஸமயத்தில் அபிவியக்தியை யடைந்ததாய்க்கொண்டு ஒரே பிறவியைத் தருமானால், ஸ்வர்க்கம் நரகம் விலங்கினம் இப்பிறவிகளில் கர்மாதிகாரம் இல்லாமைபற்றி தர்மாதர்மங்களுண்டாவதற்கிடமில்லாததிலிருந்து காரணமில்லாமையால் அடுத்த பிறவியேற்படுவது விரோதப்படத் தெரியும். *ப்ரம்ஹ ஹத்தி முதலியவற்றுள் ஒவ்வொரு கர்ம

* ச்வஸூகரகரோஷ்ட்ராணும் கோஜாவிம்ருகபக்ஷிணும், சண்டாளபுல்கஸா

स्वरूपफलसाधनादिसमधिगमे शास्त्रादतिरिक्तं कारणं शक्यं संभावयितुम् । नच दृष्टफलस्य कर्मणः कारीर्यादेः प्रायणमभिव्यञ्जकं संभवतीत्यव्यापिकाऽपीयं प्रायणस्याभिव्यञ्जकत्वकल्पना ॥

प्रदीपोपन्यासोऽपि कर्मबलाबलप्रदर्शनेनैव प्रतिनीतः । स्थूलसूक्ष्मरूपाभिव्यक्त्यनभिव्यक्तिवच्चेदं द्रष्टव्यम् । यथा हि प्रदीपः समानेऽपि सन्निधाने स्थूलं रूपमभिव्यनक्ति न सूक्ष्मम् । एवं प्रायणं समानेऽप्यनारब्धफलस्य कर्मजातस्य प्राप्तावसरत्वे बलवतः कर्मणो वृत्तिमुद्भावयति न दुर्बलस्येति । तस्माच्छ्रुतिस्मृतिन्यायविरोधादश्लिष्टोऽयमशेषकर्माभिव्यक्त्यभ्युपगमः । शेषकर्मसद्भावेऽनिर्मोक्षप्रसङ्ग इत्ययमप्यस्थाने संभ्रमः । सम्यग्दर्शनादशेषकर्मक्षयश्रुतेः । तस्मात्स्थितमेतदेवानुशयवन्तोऽवरोहन्तीति । ते चावरोहन्तो यथे-

---

மும் அநேகம் ஜன்மத்துக்கு நிமித்தம் என ஸ்மிருதியில் சொல்லப் பட்டிருப்பது பாதிக்கப்பட்டுவிடும். மேலும் தர்மம் அதர்மம் இவற்றின் ஸ்வரூபம், பலன், ஸாதனம் முதலியவற்றை அறிவதில் சாஸ்திரத்தைத் தவிர்த்து வேறு காரண மிருப்பதாக ஊஹிக்கவும் முடியாது. மேலும், திருஷ்டமான பலனையுடைய காரீரி (மழையுண்டாவதற்குவேண்டி செய்யப்படும் யாகம்) முதலிய கர்மத்துக்கு அபிவ்யஞ்ஜகமாக மரணமாகமாட்டாது என்பதுபற்றி மரணமானது எல்லாக் கர்மத்துக்கும் அபிவ்யஞ்ஜகம் என்ற இந்தக்கல்பனை பொதுவாய் எல்லாக்கர்மத்தி லும் ஸம்பவிக்கக் கூடாததாகவு மிருக்கிறது. தீபத்தை (விளக்கை) த்திருஷ்டாந் தமாகக் காட்டினதும் கர்மங்களின் வலு அஃதின்மை இவற்றைக் காட்டியதி லிருந்து மறுக்கப்பட்டதாக வாகிவிடுகிறது. (விளக்கானது) ஸ்தூலமான ரூபத் தை ப்ரகாசப்படுத்துவதும் ஸூக்ஷ்மமானரூபத்தை ப்ரகாசப்படுத்தாததும் எவ் விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. அதாவது:—விளக்கானது வஸ்துவின் ஸன்னிதி பொதுவாக விருந்தபோதிலுங்கூட ஸ்தூலமான ரூபத்தைப் பிரகாசப் படுத்துகிறதே யொழிய ஸூக்ஷ்மமான ரூபத்தைப் பிரகாசப்படுத்துவதில்லை யென்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே அநாரப்தமான பலனையுடைய கர்மஸமூஹத்துக் குப் பிரகாசத்தையடையக்கூடிய காலப்பிராப்தி ஸமானமாகவிருந்தபோதிலுங் கூட வலுவுள்ள கர்மத்துக்கு ஸ்வரூப லாபத்தை மரணம் செய்கிறதே யொழிய துர்ப்பலமான கர்மஸமூஹத்துக்குச் செய்வதில்லை. ஆகவே ஶ்ருதி ஸ்மிருதி யுக்தி இவற்றுக்கு ஒத்துவராதிருப்பதால் எல்லாக்கர்மங்களும் மரணஸமயத்தில் பிரகா சத்தைபடைவதாகக் கொள்வது பொருத்தமற்றதேயாகிறது. மீதமான கர்மமிருந் தால் மோக்ஷமில்லாமை வரத்தெரியும் என்பதும் வீண்மயக்கமேயாகும். ஸம்யக் தர்சனத்தினால் எல்லாக் கர்மங்களும் தேய்ந்துவிடுவதாகக்கூறும் ஶ்ருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆனதுபற்றி அநுஶயமுள்ளவர்களாகவே இரங்குகின்ற

நாத்ச ப்ராம்ஹஹாயோநிம்ருச்சதி. ப்ரம்ஹஹத்திசெய்தவன் நாய், பன்றி, கழுதை, ஒட்டகை, பசு, செம்மறியாடு, வெள்ளாடு, மான், பக்ஷி, சண்டாளன், புல்கஸன் முதலிய பிறவியை யடைகிறான். என ஸ்மிருதியிலுபதேசிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

तमनेवं चावरोहन्ति । यथेतमिति यथागतमित्यर्थः । अनेवमिति तद्विपर्ययेणेत्यर्थः । धूमाकाशयोः पितृयाणेऽध्वन्युपात्तयोरवरोहे सङ्कीर्तनाद्यथेतंशब्दाच्च यथागतमिति प्रतीयते । रात्र्याद्यसङ्कीर्तना दभ्राद्युपसङ्ख्यानाच्च विपर्ययोऽपि प्रतीयते ॥ ८ ॥

चरणादिति चेन्नोपलक्षणार्थेति कार्ष्णाजिनिः ॥ ९ ॥

अथापि स्यात् । या श्रुतिरनुशयसद्भावप्रतिपादनायोदाहृता—'तद्य इह रमणीयचरणाः' (छां० ५ । १० । ७) इति । सा खलु चरणाद्योन्यापत्तिं दर्शयति नानुशयात् । अन्यच्चरणमन्योऽनुशयः । चरणं चारित्रमाचारः शीलमित्यनर्थान्तरम् । अनुशयस्तु

னர். ஸூத்திரத்திலுள்ள "யதேதம்" என்றதற்கு போனமுறையை யொட்டி என்று பொருள். "அநேவம்" என்றதற்கு அதற்குமாருகவும் என்று பொருள். பித்ருயானம் என்ற மார்க்கத்தில் தூமம், ஆகாசம் இவற்றை குறிப்பிட்டிருப்பதாலும், யதேதம் (சென்றபடியே திரும்புகிறான்) என்று ஸ்ருதி கூறுவதாலும் சென்றமுறைப்படியே திரும்புகிறானென அறியப்படுகின்றது. (திரும்பும் பாதையில் ஏறும் பாதையிலுள்ள) ராத்திரி முதலியன குறிக்கப்படாததாலும் மேகம் முதலியன புதிதாக கூறப்படுவதாலும் சென்ற மார்க்கத்துக்கு மாறுதலும் அறியப்படுகின்றது. (8) (எ—று)

(ஸூ) சரணாதிதிசேத் நோபலக்ஷணார்த்தேதி கார்ஷ்ணாஜிநி:

(ப—ரை) **चरणादितिचेत्**(சரணாதிதிசேத்)=தத் ய இஹ ரமணீய சரணா: என்ற ஸ்ருதியில் சரண சப்தப்ரயோகமிருப்பதுபற்றி ஆசாரத்தினாலேயே ப்ராம்ஹணாதி யோநியை அடைகிறான். அனுபவிக்கப்பட்ட பலனையுடைய கர்மத்தைக்காட்டிலும் வேறான கர்மத்தினாலன்று என்று சொல்வாயேல் **न** (ந)=அவ்விதம் சொல்வது பொருந்தாது. **कार्ष्णाजिनिः** (கார்ஷ்ணாஜிநி:)=கார்ஷ்ணாஜிநி என்ற ஆசிரியர் **उपलक्षणार्था** (உபலக்ஷணார்த்தா)=சரண ஸ்ருதியானது அனுசயத்தை லக்ஷணமுறையால் ஸூசிப்பிக்கின்றதாகின்றது என்று கூறுவதுபற்றியே என்க. (9)

பாஷ்யம்.—ஆயினும் (பின்வருமாறு) ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும். அதாவது:—தத் ய இஹ ரமணீயசரணா: என்ற எந்த ஸ்ருதியானது அனுசயத்தின் (கர்மவாஸனையின்) இருப்பைத் தெரிவிப்பதற்சாக எடுத்துக் கூறப்பட்டதோ, அந்த ஸ்ருதியானது சரணத்தினின்றும் (ப்ராம்ஹணாதி) யோநியில் பிறவியைத் தெரிவிக்கின்றதேயல்லாது அனுசயத்தாலுண்டாவதாகக் கூறவில்லை. சரணம் வேறு, அனுஶயம் வேறு. *சரணம், சாரித்ரம், ஆசாரம், சீலம் என்ற பதங்கள் ஒரே பொருளுள்ளனவாகும். அநுஶயமோ அனுபவிக்கப்பட்ட பலனையுடைய கர்மத்தைக்

---

* அத்ரோஹ: ஸர்வபூதேஷு கர்மணா மநஸா கிரா, அநுக்ரஹச்ச ஜ்ஞாநம் ச சீலமேதத் விதுர்ப்புதா:. மனது, வாக், கர்மம் இவற்றால் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் துரோஹம் செய்யாமையும், அனுக்கிரஹமும், சாஸ்திரார்த்த ஜ்ஞானமும் சீலமெனப்படும் என்று ஸ்மிருதியில் கூறப்பட்டிருக்கிறது,

भुक्तफलात्कर्मणोऽतिरिक्तं कर्माभिप्रेतम् । श्रुतिश्च कर्मचरणे भेदेन व्यपदिशति—'यथाकारी यथाचारी तथा भवति' (बृ० ४ । ४ । ५) इति, 'यान्यनवद्यानि कर्माणि तानि सेवितव्यानि नो इतराणि, यान्यस्माकꣳ सुचरितानि तानि त्वयोपास्यानि' (तै० १।११।२) इति च । तस्माच्चरणाद्योन्यापत्तिश्रुतेर्नानुशयसिद्धिरितिचेत् । नैष दोषः । यतोऽनुशयोपलक्षणार्थैवैषा चरणश्रुतिरिति कार्ष्णाजिनिराचार्यो मन्यते ॥ ९ ॥

आनर्थक्यमिति चेन्न तदपेक्षत्वात् ॥ १० ॥

स्यादेतत् । कस्मात्पुनश्चरणशब्देन श्रौतं शीलं विहाय लाक्षणिकोऽनुशयः प्रत्याय्यते । ननु शीलस्यैव श्रौतस्य विहितप्रतिषिद्धस्य साध्वसाधुरूपस्य शुभाशुभयोन्यापत्तिः फलं भविष्यति । अवश्यं च शीलस्यापि किञ्चित्फलमभ्युपगन्तव्यम् । अन्यथा

காட்டிலும் வேறான கர்மமாக எண்ணப்படுகிறது. "எத்தகைய கர்மத்தைச் செய்பவனாகவும், எத்தகைய ஆசாரமுள்ளவனாகவும் (இப்பிறவியில்) ஆகின்றானோ, அவ்விதமே மறுபிறவியிலாகின்றான்" என்றும், "நிஷேதிக்கப்படாத கர்மங்கள் எவையுண்டோ அவை அனுஷ்டிக்கத்தக்கன. மற்றவை அனுஷ்டிக்கத்தகாதன. எங்களுடைய எந்த ஸுசரிதங்கள் (நந்நடத்தைகள்) உண்டோ அவை உன்னால் அநுஷ்டிக்கத்தக்கன" என்றுமான ஶ்ருதியும் கர்மம் சரணம் இவைகளை (ஒன்றுக்கொன்று) வேறுபட்டனவாகவே குறிக்கின்றது. ஆகையால் சரணத்தினின்றும் யோநிலாபம் ஶ்ருதியில் கூறப்படுவதால் அனுசயம் (கர்மசேஷம்) ஸித்திபெறாதே எனின்? இது தோஷமாகாது. கார்ஷ்ணாஜிநி என்ற ஆசிரியர் **ரமணீயசரணா:** என்ற ஶ்ருதியானது அனுசயத்தை லக்ஷணைமுறையால் குறிக்கிறதாகவாகின்றது என்று கருதுவதுபற்றியே என்க. (9) (எ—று)

(ஸூ) ஆநர்த்தக்யமிதிசேத் ந ததபேக்ஷத்வாத் (10)

(ப—ரை) **आनर्थक्यम्** (ஆநர்த்தக்யம்)=சரணசப்தத்தின் பொருளான ஆசாரத்திற்கே நல்லது கெட்டதான யோநிலாப காரணத்வம் சொல்லாவிடில் சரணத்துக்குப் பயனற்றிருத்தல் ஸம்பவிக்கும் எனின்? **न** (ந)=அது பொருந்தாது. **तदपेक्षत्वात्** (ததபேக்ஷத்வாத்)=யாகாதிகர்மம் ஆசாரத்தை அபேக்ஷித்ததாகவிருப்பதுபற்றியே என்க. (10) (எ—று)

பாஷ்யம்.—சங்கை—இஃதிருக்கட்டும். (**ரமணீயசரணா:** என்ற ஶ்ருதியில்) சரணம் என்ற சப்தத்தால் சக்திமுறையால் போதிக்கப்படும் சீலம் என்ற பொருளை விடுத்து லக்ஷணை முறையாலறியப்படும் அனுசயம் எக்காரணம் பற்றி கொள்ளப்படுகிறது. சக்திமுறையாலறியப் படுவதும், விதிக்கப்பட்டதும் விலக்கப்பட்டது மானதும், நல்லது கெட்டது தூருபமானதுமான சீலத்திற்கே நல்லது கெட்டதான யோனி (பிறவி) லாபம் பயனாகவாகலாம். சீலத்துக்கும் அவஶ்யமாய் யாதானுமொருபலனை அங்கீகரித்தே தீரவேண்டும். இவ்விதமங்கீகரிக்காவிடில் சீலத்துக்குப் பயனற்றிருத்தலே பிரஸங்கிக்கும் எனின்?

ह्यानर्थक्यमेव शीलस्य प्रसज्येतेति चेत् । नैष दोषः । कुतः—तदपेक्षत्वात् । इष्टादि हि कर्मजातं चरणापेक्षम् । नहि सदाचारहीनः कश्चिदधिकृतः स्यात्—'आचारहीनं न पुनन्ति वेदाः' इत्यादिस्मृतिभ्यः । पुरुषार्थत्वेऽप्याचारस्य नानर्थक्यम् । इष्टादौ हि कर्मजाते फलमारभमाणे तदपेक्ष एवाचारस्तत्रैव कञ्चिदतिशयमारप्स्यते । कर्म च सर्वार्थकारीति श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धिः । तस्मात्कर्मैव शीलोपलक्षितमनुशयभूतं योन्यापत्तौ कारणमिति कार्ष्णाजिनेर्मतम् । नहि कर्मणि संभवति शीलाद्योन्यापत्तिर्युक्ता । नहि पद्भ्यां पलायितुं पारयमाणो जानुभ्यां रंहितुमर्हतीति ॥ १० ॥

सुकृतदुष्कृते एवेति तु बादरिः ॥ ११ ॥

बादरिस्त्वाचार्यः सुकृतदुष्कृते एव चरणशब्देन प्रत्याय्येते इति मन्यते । चरणमनु-

---

உத்தரம்—இது தோஷமாகாது. ஏன்? சீலத்தை அபேக்ஷித்ததாக விருப்பது பற்றியே என்ற. அதாவது:—யாகம் முதலிய கர்மஸமூஹமானது ஆசாரத்தை அபேக்ஷித்ததாகின்றது. "ஆசாரமற்றவனுக்கு வேதத்திற் கூறியகர்மங்கள் பயனைக்கொடுப்பதில்லை" என்றது முதலாய ஸ்மிருதிகளிருப்பதால் ஆசாரமற்ற ஒருவனும் (கர்மங்களில்) அதிகாரம் பெறமாட்டானன்றோ? * என்பதாம். மேலும், ஆசாரத்துக்குப் புருஷ ஸம்ஸ்காரகத்வத்தை அங்கீகரித்தாலும், பயனற்றிருத்தல் ஸம்பவியாது. அதாவது:—யாகம் முதலிய கர்மஸமூஹம் பலனைக்கொடுக்குங்கால் யாகாதிகர்மத்தை அபேக்ஷித்தே ஆசாரமானது கர்மபலத்திலேயே ஏதோ ஒருவிசேஷத்தை உண்டுபண்ணுகின்றது. கர்மமோ எல்லாவிதமான பலனையு முண்டுபண்ணுகின்றதென்ற பிரஸித்தி ஶ்ருதி ஸ்மிருதிகளிலிருக்கின்றது. ஆகையால் சீலத்தால் ஞாபிக்கப்பட்டதும், அநுஶயமாகவானதுமான கர்மமே யோனிலாபத்துக்குக் காரணமாகின்றதென்பது கார்ஷ்ணாஜினீ என்ற ஆசிரியரின் மதமாகும். (பிரதானமான) கர்மம் ஸம்பவிக்குங்கால் ஆசாரத்தினின்றும் யோனிலாபம் கூறுவது பொருந்தாதன்றோ? கால்களால் ஓடுவதற்குச் சக்தியுள்ளவன் முழந்தாள்களாலோடுவது பொருந்தாதன்றோ? (10) (எ-று)

(ஸூ) ஸுக்ருததுஷ்க்ருதே ஏவேதிது பாதரி: (11)

(ப-ரை) **बादरिः** (பாதரி:)=பாதரி என்ற ஆசிரியர். **सुकृतदुष्कृते एव** (ஸுக்ருதது ஷ்க்ருதே ஏவ)=புண்யம் பாபம் இவைகளே [**चरणशब्देन प्रत्याय्येते** (சரணஶப்தேந ப்ரத்யாய்யேதே)=சரணசப்தத்தால் போதிக்கப்படுகின்றன என்று கருதுகிறார்.]

பாஷ்யம்.—பாதரி என்ற ஆசிரியரோ புண்யம் பாபம் இவைகள்தான் சரண

---

* இதுவரை ப்ரயாஜாதிகளைப்போல் கர்மாங்கத்வமங்கீகரித்துப் பதில் கூறப்பட்டது. இனி ஸ்நானாதிகளைப்போன்று ஆசாரத்தைப் புருஷ ஸம்ஸ்காரமாக வங்கீகரித்துப் பதில் கூறப்படுகின்றது.

ष्ठानं कर्मेत्यनर्थान्तरम् । तथाहि—अविशेषेण कर्ममात्रे चरतिः प्रयुज्यमानो दृश्यते । यो हीष्टादिलक्षणं पुण्यं कर्म करोति तं लौकिका आचक्षते धर्मं चरत्येष महात्मेति । आचारोऽपि च धर्मविशेष एव । भेदव्यपदेशस्तु कर्मचरणयोर्ब्राह्मणपरिव्राजकन्यायेनाप्युपपद्यते । तस्माद्रमणीयचरणाः प्रशस्तकर्माणः कपूयचरणा निन्दितकर्माण इति निर्णयः ॥

३ अनिष्टादिकार्यधिकरणम् । सू० १२–२१

अनिष्टादिकारिणामपि च श्रुतम् ॥ १२ ॥

चन्द्रं याति नवा पापी ते सर्वे इति वाक्यतः । पञ्चमाहुतिलाभार्थं भोगाभावेऽपि यात्यसौ ॥ १ ॥
भोगार्थमेव गमनमाहुतिर्व्यभिचारिणी । सर्वश्रुतिः सुकृतिनां याम्ये पापिगतिः श्रुता ॥ २ ॥

சப்தத்தால் போதிக்கப்படுகின்றனவென்று கருதுகிருர். சரணம், அநுஷ்டானம், கர்ம என்ற வார்த்தைகள் ஒரே பொருளுள்ளனவாகும். அதாவது: சர் என்ற தாதுவானது விசேஷமின்றியே எல்லாக் கர்மத்திலும் ப்ரயோகிக்கப்படுவதாய் காணப்படுகின்றது. எவன் யாகம் முதலியனவான புண்யமான கர்மத்தைச் செய்கின்ருனே அவனை லௌகிகர் "இந்த மஹான் தர்மத்தைச் செய்கிருன்" எனச் சொல்லுகின்றனர். ஆசாரமும் தர்மத்தின் ஓர் விசேஷமேதான். கர்மம் சரணம் இவற்றைப் பிரிவுபடுத்திக் கூறலானது *ப்ராம்ஹண பரிவ்ராஜக நியாயத்தாலும் பொருந்தக்கூடியதே. அதையால் **ரமணீயசரணா:**=சிறந்த கர்மமுள்ளவர்கள். **கபூயசரணா:**=வெறுக்கப்பட்ட கர்மமுள்ளவர்கள் என்பது நிர்ணயமான பொருளாகும். (11) (எ—று)

இரண்டாவது க்ருதாத்யயாதிகரணம் முற்றிற்று.

அநிஷ்டாதிகார்யதிகரணம் 3.

(அ—கை) 10 ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இவ்வதிகரணத்தால் அநிஷ்டாதிகாரிகளுக்கு சந்திரலோக கமனம் உண்டா? இல்லையா என்பது விசாரிக்கப் படுகின்றது. அவற்றுள் அநிஷ்டாதிகாரிகளுக்கும் சந்திரலோக கமனத்தை நிரூபிக்கும் பூர்வபக்ஷ ஸூத்திரம் பின்வருமாறு:—

(ஸூ) அநிஷ்டாதிகாரிணமபிச ச்ருதம் (12)

(ப—ரை) **अनिष्टादिकारिणामपिच** (அநிஷ்டாதிகாரிணமபிச) = பாபகர்மங்கள் முதலியவற்றைச் செய்தவர்களுக்கும் **श्रुतम्** (ஶ்ருதம்)=சந்திரலோகப்ராப்தியானது ஶ்ருதியில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. (12) (எ—று)

---

* "ப்ராம்ஹணர்களும், ஸன்யாஸிகளும் வந்தனர்" என்று கூறுமிடத்தில் ஸன்யாஸிகள் ப்ராம்ஹணர்களாயினும் அவர்களைத் தனித்துக் கூறல் விசேஷத்தில் கருத்துக் கொண்டு ஏற்பட்டதா யங்கீகரிக்கிறோம். இதுவே ப்ராம்ஹண பரிவ்ராஜக நியாயமாகும்.

इष्टादिकारिणश्चन्द्रमसं गच्छन्तीत्युक्तम्। ये त्वितरेऽनिष्टादिकारिणस्तेऽपि किं चन्द्रमसं गच्छन्त्युत न गच्छन्तीति चिन्त्यते । तत्र तावदाहुः—इष्टादिकारिण एव चन्द्रमसं गच्छन्तीत्येतन्न। कस्मात्। यतोऽनिष्टादिकारिणामपि चन्द्रमण्डलं गन्तव्यत्वेन श्रुतम्। तथाह्यविशेषेण कौषीतकिनः समामनन्ति—'ये वै के चास्माल्लोकात्प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्ति' (कौषी० १।२) इति। देहारम्भोऽपि च पुनर्जायमानानां नान्तरेण चन्द्रप्राप्तिमवकल्पते। पञ्चम्यामाहुतावित्याहुति सङ्ख्यानियमात्। तस्मात्सर्व एव चन्द्रम-

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) பாபம் செய்தவன் சந்திரமண்டலத்தை அடைகின்றானா? அடைவதில்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். யேவைகே சாஸ்மாத் லோகாத்ப்ரயந்தி சந்திரமஸமேவ தே ஸர்வே கச்சந்தி என்றஸ்ருதியில் "அவர் யாவரும்" என்று கூறப்படுவதாலும், சரீராரம்பகமான ஐந்தாவது ஆஹுதிலாபம்ஏற்படுவதற்காகவும்,போகலாபமில்லாவிடினும் பாபம்செய்தவனும் சந்திரமண்டலத்தையடைகிறான் என்பது பூர்வபக்ஷம். போகத்துக்காகவே சந்திரமண்டல கமனம் சொல்லப்படுவதாலும், 5-வது ஆஹுதிதான் சரீராரம்பகம் என்பது சிலவிடத்தில் வியபிசரிப்பதாலும், "அவர் யாவரும்" என்றுஸ்ருதியில் கூறினது புண்யசாலிகளைப்பற்றியதாவதாலும், பாபம் செய்தவர்களுக்கு யமலோக கமனம் வேறு ஸ்ருதியாலுபதேசிக்கப்படுவதாலும், பாபம் செய்தவன் சந்திரமண்டலத்தையடைவதில்லை என்பது **ஸித்தாந்தம்.**

பாஷ்யம்.—இஷ்டாதிகாரிகள் சந்திரமண்டலத்தை அடைகின்றனர் என்று சொல்லப்பட்டது. அவர்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அனிஷ்டாதிகாரிகள் (பாபகர்மத்தைச் செய்தவர்கள்) எவர்களுண்டோ அவர்களும் சந்திரமண்டலத்தை அடைகின்றனரா? அல்லது அடையவில்லையா? என்பது விசாரிக்கப்படுகின்றது. அவ்விஷயத்தில் பூர்வபக்ஷிகள் சொல்லுவதாவது:—இஷ்டாதிகாரிகள்தான் சந்திரனை அடைகின்றனர் என்பது இல்லை. ஏன்? அநிஷ்டாதிகாரிகளுக்கும் சந்திர மண்டலமடையத்தக்கதாக ஸ்ருதியிலுபதேசிக்கப்படுவதுபற்றியே என்க. அவ்விதமேயன்றோ விசேஷமின்றியே கௌஷீதகிசாகாத்யாயிகள் "எவரெவர்கள் இவ்வுலகினின்றும் செல்லுகின்றனரோ அவர் யாவரும் சந்திரனையே அடைகின்றனர்" என்று படிக்கின்றனர். மேலும், உண்டாகும் பிராணிகளுக்கு தேஹோத்பத்தியும் சந்திரனை யடையாவிடில் ஸம்பவிக்காது. "ஐந்தாவது ஆஹுதி ஏற்பட்ட பிறகு(பூதசூக்ஷ்மங்கள் புருஷன் என்ற பெயரை அடைகின்றன)"என்றதால் ஆஹுதியில் ஐந்து என்ற எண்ணுக்கு நியமமிருப்பதுபற்றியே என்க. * ஆகையினால் யாவருமே சந்திரனை யடைகின்றனர். இஷ்டாதி

* த்யுலோகம், பர்ஜன்யம், பிருதிவீ, புருஷன், ஸ்திரீ என்ற ஐந்து அக்கினிகளில் பூதசூக்ஷ்மங்கள் முறையேசிரத்தை,ஸோமம்,விருஷ்டி,அன்னம்,ரேதஸ் என்ற மாறுதலை அனுஸரித்து ஹோமம் செய்யப்பட்ட பிறகே அவை புருஷவடிவமாயாவதாய் சுருதியில் கூறப்படுவதால் அநிஷ்டாதிகாரிகளுக்கும் சரீர லாபத்திற்குவேண்டியே சந்திரமண்டல கமனமவச்யமாகின்றது என்று கருத்து.

समासीदेयुः । इष्टादिकारिणामितरेषां च समानगतित्वं न युक्तमिति चेत् । न । इतरेषां चन्द्रमण्डले भोगाभावात् ॥ १२ ॥

संयमने त्वनुभूयेतरेषामारोहावरोहौ तद्गतिदर्शनात् ॥ १३ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदस्ति सर्वे चन्द्रमसं गच्छन्तीति । एतत्कस्मात् । यतो भोगायैव चन्द्रारोहणं न निष्प्रयोजनम् । नापि प्रत्यवरोहायैव । यथा कश्चिद्वृक्षमारोहति पुष्पफलोपादानायैव न निष्प्रयोजनं नापि पतनायैव । भोगश्चानिष्टादिकारिणां चन्द्रमसि नास्तीत्युक्तम् । तस्मादिष्टादिकारिण एव चन्द्रमसमारोहन्ति नेतरे । ते तु संयमनं यमालयमवगाह्य स्वदुष्कृतानुरूपा यामीर्यातना अनुभूय पुनरेवेमं लोकं प्रत्यवरोहन्ति ।

காரிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் செல்லவேண்டிய இடம் ஒன்றாகவிருப்பது பொருந்தாதெனின்? அவ்விதமில்லை. அநிஷ்டாதிகாரிகளுக்கு சந்திரமண்டலத்தில் போகமில்லாமைபற்றியே என்க. (இஷ்டாதிகாரிகளுக்கும், அநிஷ்டாதிகாரிகளுக்கும் அடையவேண்டிய இடம் ஒன்றாயினும், இஷ்டாதிகாரிகளுக்கு சந்திரமண்டலத்தில் போகமுண்டு, மற்றவர்களுக்கு அஃதில்லை என்ற வேற்றுமை இருப்பதால் பாதகம் எதவும் வராதென்று கருத்து.) (12) (எ-று)

(ஸூ) ஸம்யமநே த்வநுபூயேதரேஷமாரோஹா வரோஹௌ தத்கதிதர்சனத். (13)

(ப-ரை) **तु** (து)=முற்கூறியபடிக்கில்லை. **संयमने** (ஸம்யமநே)=யமலோகத்தில் **अनुभूय** (அநுபூய)=அநிஷ்டாதிகாரிகள் தமது பாபகர்மத்துக்குத் தக்கபடி யமலோகத்திலுள்ள துக்கங்களை அனுபவித்து கீழ் இறங்குகின்றனர். **इतरेषाम्** **(இதரேஷாம்)**=அந்த அநிஷ்டாதிகாரிகளுடைய **आरोहावरोहौ** **(ஆரோஹாவரோஹௌ)**=ஏறுதல் இறங்குதல் இவைகள் இவ்விதமேற்படுகின்றன. **तद्गतिदर्शनात्** **(தத்கதிதர்ஶநாத்)**=அநிஷ்டாதிகாரிகளுக்கு யமலோக கமனம் ஶ்ருதியில் காணப்படுவதுபற்றியே என்க. (13) (எ-று)

பாஷ்யம்.—**து** என்ற சப்தம் பூர்வபக்ஷத்தைவிலக்குகின்றது. யாவரும் சந்திரனை அடைகின்றனர் என்பதில்லை. இது எக்காரணம்பற்றி எனின்? சந்திரமண்டலத்தை அடைதல் போகத்துக்குவேண்டியேயல்லாது பிரயோஜனமின்றி இல்லை என்பதுபற்றியே என்க. இரங்குவதற்காகவே சந்திரமண்டலத்தை அடைகிறான் என்பதும் பொருந்தாது. ஒருவன் புஷ்பம்,பழம் இவற்றைப்பறிப்பதற்காகவே மரத்தில் ஏறுவானே அல்லாது பயனில்லாமலோ,கீழ்விழுவதற்காகவோ ஏறமாட்டான் என்பது போலவாம். அநிஷ்டாதிகாரிகளுக்கோ சந்திர மண்டலத்தில் போகம் கிடையாதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் இஷ்டாதிகாரிகள்தான் சந்திரமண்டலத்தை அடைகின்றனரேயன்றி மற்றவரடைவதில்லை. அவர்களோ (பாபிகளோ) வெனில் ஸம்யமனத்தை=யமலோகத்தை அடைந்து தமது பாபகர்மங்களுக்குத் தகுந்ததான யமலோகத்தில் நிகழும் துக்கங்களை அனுபவித்து மறுபடியும் இதே லோகத்தை அடைகின்றனர். அநிஷ்டாதிகாரிகளுடைய லோகாந்தர ப்ராப்தியும்

एवंभूतौ तेषामारोहावरोहौ भवतः। कुतः—तद्गतिदर्शनात्। तथाहि यमवचनसरूपा श्रुतिः प्रयतामनिष्टादिकारिणां यमवश्यतां दर्शयति—'न सांपरायः प्रतिभाति बालं प्रमाद्यन्तं वित्तमोहेन मूढम्। अयं लोको नास्ति पर इति मानी पुनः पुनर्वशमापद्यते मे' (कठ० २। ६) इति। 'वैवस्वतं सङ्गमनं जनानाम्' इत्येवञ्जातीयकं च बह्वेव यमवश्यताप्राप्तिलिङ्गं भवति ॥ १३ ॥

स्मरन्ति च ॥ १४ ॥

अपिच मनुव्यासप्रभृतयः शिष्टाः संयमने पुरे यमायत्तं कपूयकर्मविपाकं स्मरन्ति नाचिकेतोपाख्यानादिषु ॥ १४ ॥

अपिच सप्त ॥ १५ ॥

अपि च सप्त नरका रौरवप्रमुखा दुष्कृतफलोपभोगभूमित्वेन स्मर्यन्ते पौराणिकैः।ताननिष्टादिकारिणः प्राप्नुवन्ति। कुतस्ते चन्द्रं प्राप्नुयुरित्यभिप्रायः ॥ १५ ॥

அங்கிருந்து திரும்புதலுமித்தகையதாகின்றன. என்? அங்கு செல்லுதல் காணப்படுவதுபற்றியே என்க. அதாவது:— *யமனுடைய வார்த்தைக்கு ஒப்பான ஶ்ருதியானது மரணமடைகின்ற அநிஷ்டாதிகாரிகளுக்கு யமனுக்கு அதீனமாகுதலே உபதேசிக்கின்றது. அதாவது:—"விவேகமற்றவனும், தவருன காரியங்களைச் செய்கின்றவனும், பணத்திலுள்ள ஆசையால் மறைக்கப்பட்ட அறிவையுடையவனுமான மனிதனுக்கு பரலோகோபாயம் புலப்படாது. இதுவே (அதாவது:—பெண், பொன் இவை நிறைந்த கண்கூடாகக் காணப்படுமிவ்வுலகமே என்பதாம்.) லோகமாகும். பரலோகமில்லை என்று எண்ணுபவன் அடிக்கடி எனது வசத்தையடைகிருன்" என்பதாம். "பாபியான ஜனங்களால் நன்கு அடையத்தக்க யமனை ஹவிஸ்ஸினுல் திருப்தி செய்யுங்கள்" என்பது போன்ற யமனுக்கு வசப்படுதலைத் தெரிவிக்கின்ற அறிகுறிகள் பலவிருக்கின்றன. (எ—று) (13)

(ஸூ) ஸ்மரந்தி ச (14)

(ப—ரை) **स्मरन्ति च** (ஸ்மரந்தி ச)=மனுவ்யாஸர் முதலிய சிஷ்டர்கள் யமலோகத்தில் பாபிகளுக்குப் பாபகர்மங்களின் பலானுபவத்தை உபதேசிக்கின்றனர்.

பாஷ்யம்.—மனுவ்யாஸர் முதலிய சிஷ்டர்கள் யமலோகத்தில் யமனுல் கொடுக்கப்படுகின்ற பாபகர்மங்களின் பயனை நாசிகேதோபாக்யானம் முதலியவற்றில் உபதேசிக்கின்றனர். (14)

(ஸூ) அபி ச ஸப்த (15)

(ப—ரை) **अपि च** (அபி ச)=மேலும் **सप्त** (ஸப்த)=7 நரகங்களும் பௌராணிகர்களாலுபதேசிக்கப்படுகின்றன. (எ—று) (15)

பாஷ்யம்.—மேலும் ரௌரவம் முதலிய 7 நரகங்கள் பாபபலனையனுபவிப்

---

* யமன் உபதேசிப்பதாய் கூறுகின்ற சுருதியானது என்பது கருத்து,

ननु विरुद्धमिदं यमायत्ता यातनाः पापकर्माणोऽनुभवन्तीति । यावता तेषु रौरवादिष्वन्ये चित्रगुप्तादयो नानाधिष्ठातारः स्मर्यन्त इति । नेत्याह—

तत्रापि च तद्व्यापारादविरोधः ॥ १६ ॥

तेष्वपि सप्तसु नरकेषु तस्यैव यमस्याधिष्ठातृत्वव्यापाराभ्युपगमादविरोधः । यमप्रयुक्ता एव हि ते चित्रगुप्तादयोऽधिष्ठातारः स्मर्यन्ते ॥ १६ ॥

विद्याकर्मणोरिति तु प्रकृतत्वात् ॥ १७ ॥

पञ्चाग्निविद्यायाम् 'वेत्थ यथासौ लोको न संपूर्यते' (छा० ५ । ३ । ३) इत्यस्य प्रश्नस्य प्रतिवचनावसरे श्रूयते—'अथैतयोः पथोर्न कतरेणचन तानीमानि क्षुद्राण्यसकृ-

---

பதற்குரிய பூமியாக (தேசமாக) பௌராணிகர்களாலுபதேசிக்கப்படுகின்றன. அந்த நரகங்களை அதிஷ்டாதிகாரிகள் அடைகின்றனர். (இவ்விதபவர்கள் நரகங்களையடைடவேண்டியவர்களாயிருப்பதால்) எங்ஙனம் சந்திரனை அடைவர் என்பது கருத்து. (எ—று) (15)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—அந்த ரௌரவம் முதலிய நரகங்களில் சித்திரகுப்தன் முதலியோர் யஜமானர்களாகப் புராணங்களிலுபதேசிக்கப்படுவதால் பாபம் செய்தவர்கள் யமனால் கொடுக்கப்படுகின்ற நரகங்களை அனுபவிக்கின்றனர் என்ற இது விருத்தமாக இருக்கின்றது எனின்? அவ்விதமில்லை எனப் பதில் சொல்லுகிறார்—

(ஸூ) தத்ராபி ச தத்வ்யாபாராதவிரோத: (16)

(ப—ரை) **तत्रापि च** (தத்ராபி ச)=ரௌரவம் முதலிய நரகங்களிலும் **तद्व्यापारात्** (தத்வ்யாபாராத்)=யமனுக்கே யஜமானனாகயிருத்தல் அங்கீகரிக்கப்படுவதால் **अविरोधः** (அவிரோத:)=புராணத்திற் கூறியதுடன் விரோதமில்லை. (16) (எ—று)

பாஷ்யம்.—அந்த 7 நரகங்களிலும் யமனுக்கே தலைவன் தொழிலங்கீகரிக்கப்படுவதால் விரோதமில்லை. சித்திரகுப்தன் முதலியோர் யமனால் தூண்டப்பட்டவர்களாய்க் கொண்டல்லவோ யஜமானர்களாக உபதேசிக்கப்படுகின்றனர். (16)

(ஸூ) வித்யாகர்மணோரிதி து ப்ரக்ருதத்வாத் (17)

(ப—ரை) ஏதயோ: பதோர்ந கதரேணசன என்ற ஶ்ருதியில் ஏதயோ: என்றதால் **विद्याकर्मणोरिति तु** (வித்யாகர்மணோரிதி து)=வித்யை (உபாஸனம்) கர்மம் இவைகளே **प्रकृतत्वात्** (ப்ரக்ருதத்வாத்)=தொடர்ச்சியையனுசரித்துக் கொள்ளப்படுவதாலும் அதிஷ்டாதிகாரிகளுக்குச் சந்திரலோக ப்ராப்திகிடையாது. (17) (எ—று)

பாஷ்யம்.—பஞ்சாக்நி வித்யையை உபதேசிக்குமிடத்தில் "இந்தச் சந்திர மண்டலமானது (மறித்த பிறகு வந்து சேருகின்ற பிராணிகளால்) எவ்விதம் நிறப்பப்படாததாகவாகின்றது" என்ற கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுமிடத்துப் பின்வரு

द्यावतीनि भूतानि भवन्ति । जायस्व म्रियस्वेत्येतत्तृतीयं स्थानं तेनासौ लोको न संपूर्यते' (छा० ५ । १० । ८) इति । तत्रैतयोः पथोरिति विद्याकर्मणोरित्येतत् । कस्मात् । प्रकृतत्वात् । विद्याकर्मणी हि देवयानपितृयाणयोः पथोः प्रतिपत्तौ प्रकृते । 'तद्य इत्थं विदुः' इति विद्या तया प्रतिपत्तव्यो देवयानः पन्थाः प्रकीर्तितः । 'इष्टापूर्ते दत्तम्' (छा० ५ । १० । १, ३) इति कर्म तेन प्रतिपत्तव्यः पितृयाणः पन्थाः प्रकीर्तितः । तत्प्रक्रियायाम्—'अथैतयोः पथोर्न कतरेणचन' इति श्रुतम् । एतदुक्तं भवति—ये न विद्यासाधनेन देवयाने पथ्यधिकृता नापि कर्मणा पितृयाणे तेषामेष क्षुद्रजन्तुलक्षणोऽसकृदावर्ती तृतीयः पन्था भवतीति । तस्मादपि नानिष्टादिकारिभिश्चन्द्रमाः प्राप्यते । स्यादेतत् । तेऽपि चन्द्रबिम्बमारुह्य ततोऽवरुह्य क्षुद्रजन्तुत्वं प्रतिपत्स्यन्त इति । तदपि नास्ति । आरोहानर्थक्यात् । अपि च सर्वेषु प्रयत्सु चन्द्रलोकं प्राप्नुवत्स्वसौ लोकः प्रयद्भिः संपू-

---

மாறு படிக்கப்படுகின்றது. அதாவது:—(எவர்கள்) தேவயான பிதருயாண ஸாதனமான வித்யா கர்மங்களில் அதிகாரம் பெறவில்லையோ அவர்கள் தேவயானம், பிதிருயாணம் என்ற மார்க்கங்களுள் ஒன்றினுலும் செல்லுவதில்லை. அவர்கள் அடிக்கடி ஜனனமரணங்களை யடைகின்ற க்ஷுத்திரமான (கொசு, புழு முதலிய) பிராணிகளாகின்றனர். அதாவது: பிறப்பதும் இறப்பதுமாயுள்ள மூன்ருவது ஸ்தானத்தையடைந்தவராகவாகின்றனர்" என்பதாம். இந்த ஶ்ருதியிலுள்ள ஏதயோ: பதோ: என்றதற்கு வித்யை, கர்மம் என்று பொருள். ஏன்? தொடர்பு இருப்பது பற்றியே என்க. வித்யைகர்மம் இவைகள்தான் (முறையே) தேவயானம் பிதருயாணம் என்ற மார்க்கங்களையடைவதில் ஸாதனமாய் (முன்பு) தொடங்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—"எவர்கள் இவ்விதமுபாஸிக்கின்றனரோ" என்று தொடங்கி வித்யையும், அதனுல் அடையத்தகுந்த தேவயானம் என்ற மார்க்கமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "யாகம், குளம் வெட்டல் முதலியன, தானம்" என்று தொடங்கி கர்மமும், அதனுல் அடையத்தக்க பிதிருயாணம் என்ற மார்க்கமும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பதாம். அந்தப் பிரகரணத்தில் "ஏதயோ: பதோ: நகதரேணசந" என்று படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ஶ்ருதியால் இவ்விதம் (பின்வருமாறு) கூறப்பட்டதாகின்றது. எவர்கள் வித்யை என்ற ஸாதனத்தினுல் (அடையத்தக்க) தேவயானம் என்ற மார்க்கத்தில் அதிகாரம் பெறவில்லையோ, கர்மத்தினுல் (அடையத்தக்க) பிதிருயாணம் என்ற மார்க்கத்திலும் அதிகாரம் பெறவில்லையோ அவர்களுக்கு (கொசு, புழு முதலிய) க்ஷுத்திர ஜந்துரூபமானதும், அடிக்கடி ஜனனமரணங்களை அடைகின்றதுமான இந்த மூன்ருவதுமார்க்கம் ஏற்படுகின்றது என்பதாம் என இவ்விதம் கூறப்பட்டிருப்பதாலும் அநிஷ்டாதிகாரிகளால் சந்திரன் அடையப்படுவதில்லை.

சங்கை — இஃதிருக்கட்டும், அநிஷ்டாதிகாரிகளும் சந்திரமண்டலத்தை யடைந்து, அதனின்றும் இறங்கி க்ஷுத்திரப்பிராணியாயிருத்தலை அடையக்கூடாதோ எனின்?

உத்தரம்—அதுவுமில்லை. (சந்திரமண்டலத்தில்) ஏறினது பயனற்றுவிடுவது

येतेत्यतः प्रश्नविरुद्धं प्रतिवचनं प्रसज्येत । तथाहि प्रतिवचनं दातव्यं यथाऽसौ लोको न संपूर्यते । अवरोहाभ्युपगमादसंपूर्णोपपत्तिरिति चेत् । न । अश्रुतत्वात् । सत्यमवरोहादप्यसंपूरणमुपपद्यते । श्रुतिस्तु तृतीयस्थानसङ्कीर्तनेनासंपूरणं दर्शयति—'एतत्तृतीयं स्थानं तेनासौ लोको न संपूर्यते' (छा० ५ । १० । ८) इति । तेनानारोहादेवासंपूरणमिति युक्तम् । अवरोहस्येष्टादिकारिष्वप्यविशिष्टत्वे सति तृतीयस्थानोक्त्यानर्थक्यप्रसङ्गात् । तुशब्दस्तु शाखान्तरीयवाक्यप्रभवामशेषगमनाशङ्कामुच्छिनत्ति । एवं सत्यधिकृतापेक्षः शाखान्तरीये वाक्ये सर्वशब्दोऽवतिष्ठते । ये वै केचिदधिकृता अस्माल्लोकात्प्रयन्ति चन्द्रमसमेव ते सर्वे गच्छन्तीति ॥ १७ ॥

यत्पुनरुक्तं देहलाभोपपत्तये सर्वे चन्द्रमसं गन्तुमर्हन्ति, पञ्चम्यामाहुतावित्यश्रुतिसङ्ख्यानियमादिति । तत्प्रत्युच्यते—

பற்றியே என்க. இறந்த யாவரும் சந்திர லோகத்தையடைந்தால் அந்த லோகம் இறந்தவர்களால் நிரப்பப்பட்டுவிடுமாதலால் பதிலானது கேள்விக்கு முறண்பட்டதாகவாகிவிடும். (அந்த சந்திரலோகம் இறப்பவர்களால் ஏன் நிரப்பப்படவில்லை என்ற கேள்விக்கு) எவ்விதம் அந்தலோகம் நிறைவுபெறுதோ அவ்விதமல்லவோ பதில் கொடுக்கவேண்டும்.

சங்கை—(சந்திர லோகம் சென்றவர்களுக்கு அங்கிருந்து) கீழ்வருதலங்கிகரிக்கப்படுவதால் நிறைவு பெறுமை பொருந்தலாம் எனின்?

உத்தரம்—இல்லை அது ஸ்ருதியால் அறியப்படாமைபற்றியே என்க. அதாவது:—(கீழ்) இரங்குவதால் (சந்திரமண்டலத்துக்கு) நிறைவுபெறுமை உண்மையில் ஸம்பவிக்கலாந்தான். (ஆயினும்) "இது மூன்றாவது ஸ்தானமாகும். அதனல் அந்தலோகம் நிறப்பப்படுவதில்லை" என்ற ஸ்ருதியோவெனில் 3-வது ஸ்தானத்தைச் சொல்லி நிறப்பப்படாமையை காண்பிக்கின்றது. ஆகையினால் (பாபிகள் சந்திரனை) அடையாமையாலேயே நிறைவுபெறுமை ஸம்பவிப்பதென்பது பொருந்துவதாகின்றது. இஷ்டாதிகாரிகளுக்குக்கீழ் இரங்குதல் பொதுவாயிருப்பதிலிருந்தே (அநிஷ்டாதிகாரிகளுக்கும் இரங்குதல் அர்த்தஸித்தமாவதால் அவர்களுக்கு) மூன்றாவது மார்க்கங்கூறினது பயனற்றதாகவே பிரஸக்தமாகும். ஸூத்திரத்திலுள்ள து என்ற பதமானது வேறு சாகையைச்சேர்ந்த வாக்கியத்தினின்றுமுண்டான எல்லோரும் சந்திரனை அடைகின்றனர் என்ற ஆசங்கையை விலக்குகின்றது. முற்கூறியபடி தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டபடியால் வேறுசாகையில் படித்த வாக்கியத்திலுள்ள எல்லோரும் என்றபதமானது சந்திரனை அடைய அதிகாரம்பெற்றவர்களை அபேக்ஷித்ததாகவாகின்றது. அதாவது:—சந்திரனை அடைய அதிகாரம் பெற்ற எந்தச்சிலர் இவ்வுலகினின்றும் செல்லுகின்றனரோ அவர்யாவரும் சந்திரனையே அடைகின்றனர் என்பதாம். (17) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—"ஐந்தாவது ஆஹுதியில்" என்றவிடத்தில் ஐந்தாம் ஸங்கியையில் நியமமிருப்பதால் தேஹலாபம் பொருந்துவதற்காக எல்லோரும்

न तृतीये तथोपलब्धेः ॥ १८ ॥

न तृतीये स्थाने देहलाभाय पञ्चसङ्ख्यानियम आहुतीनामादर्तव्यः। कुतः—तथोपलब्धेः। तथाह्यन्तरेणैवाहुतिसङ्ख्यानियमं वर्णितेन प्रकारेण तृतीयस्थानप्राप्तिरुपलभ्यते 'जायस्व म्रियस्वेत्येतत्तृतीयं स्थानम्' (छा० ५। १०। ८) इति। अपिच 'पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति' (छा० ५। ३। ३) इति मनुष्यशरीरहेतुत्वेनाहुतिसङ्ख्या सङ्कीर्त्यते न कीटपतङ्गादिशरीरहेतुत्वेन, पुरुषशब्दस्य मनुष्यजातिवचनत्वात्। अपिच पञ्चम्यामाहुतावपां पुरुषवचस्त्वमुपदिश्यते नापञ्चम्यामाहुतौ पुरुषवचस्त्वं प्रतिषिध्यते, वाक्यस्य द्व्यर्थतादोषात्। तत्र येषामारोहावरोहौ संभवतस्तेषां पञ्चम्यामाहुतौ देह उद्भविष्यति। अन्येषां तु विनैवाहुतिसङ्ख्यया भूतान्तरोपसृष्टाभिरद्भिर्देह आरप्स्यते ॥

சந்திரனை அடையத் தகுதியுள்ளவர்களாகின்றனர் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதற்குப் பதில் கூறப்படுகின்றது.

(ஸூ) ந த்ருதீயே ததோபலப்த்தே: (18)

(ப—ரை) **तृतीये** (த்ருதீயே)=மூன்றாவது மார்க்கத்தில் **न** (ந)=ஆஹுதிகளில் 5 என்ற எண்ணின் நியமம் (ஆவஶ்யகதை) ஆதரிக்கத்தக்கதல்ல. **तथोपलब्धेः** (ததோபலப்த்தே:)=5 என்ற ஆஹுதி ஸங்க்யா நியமமின்றியே மூன்றாவது ஸ்தான லாபம் காணப்படுவதுபற்றியே என்க. (18) (எ—று)

பாஷ்யம்.—மூன்றாவது மார்க்கத்தில் சரீரலாபத்துக்கு வேண்டி ஆஹுதிகளில் 5 என்ற எண்ணின் நியமம் ஆதரிக்கத்தகுந்ததன்று. ஏன்? அவ்விதம்காணப்படுவதுபற்றியே என்க. அதாவது: "பிறப்பதும் இறப்பதுமாயுள்ள இந்தப்பிறவி மூன்றாவது ஸ்தானமாகும்" என்றதால் அவ்விதமே யன்றோ ஆஹுதியின் எண்ணில் நியமமின்றியே முற்கூறிய முறைப்படி மூன்றாவது ஸ்தான லாபமானது அறியப்படுகின்றது என்பதாம். "ஐந்தாவது ஆஹுதியில் அப்புகள் (பூதஸூக்ஷ்மங்கள்) புருஷன் என்ற பெயருள்ளனவாகவாகின்றன" என்றதால் மனுஷ்யசரீரத்துக்குக் காரணமாய் ஹோமசங்கிபை சொல்லப்படுகின்றதேயல்லாது புழு, பறவை முதலியவற்றின் சரீரத்துக்கும் காரணமாய்ச் சொல்லப்படவில்லை. புருஷ என்ற வார்த்தை மனிதஜாதியைக் குறிப்பதாக விருப்பதுபற்றியே என்க. மேலும், ஐந்தாவது ஆஹுதி ஏற்பட்டபிறகு அப்புக்களுக்குப் புருஷன் என்ற பெயர் உபதேசிக்கப்படுகின்றதேயல்லாது ஐந்தாவது ஆஹுதி ஏற்படாவிடில் (அவற்றுக்கு) புருஷன் என்ற பெயரால் குறிக்கப்படுதல் தடுக்கப்படுவதில்லை. (அங்ஙனமாயின் ஒரு வாக்கியத்துக்கு) இரண்டு பொருளுள்ளதாயிருத்தல் என்ற தோஷம் வருவதுபற்றியே என்க. (அதாவது: வாக்யபேதம் வரும் என்பது கருத்து) எவர்களுக்கு ஏறுதல் இறங்குதல் இவைகள் ஸம்பவிக்கின்றனவோ அவர்களுக்கு ஐந்தாவது ஆஹுதி ஏற்பட்ட பிறகு தேஹம் உண்டாகின்றது. மற்றவர்களுக்கோவெனில் ஹோமஸங்கியையின்றியே மற்ற பூதஸூக்ஷ்மங்களுடன் சேர்ந்த ஜலங்களால் சரீரம் உண்டுபண்ணப்படுகின்றது. (18) (எ—று)

स्मर्यतेऽपि च लोके ॥ १९ ॥

अपिच स्मर्यते लोके । द्रोण धृष्टद्युम्न प्रभृतीनां सीता द्रौपदी प्रभृतीनां चायोनिजत्वम् । तत्र द्रोणादीनां योषिद्विषयैकाहुतिर्नास्ति । धृष्टद्युम्नादीनां तु योषित्पुरुषविषये द्वे अप्याहुती न स्तः । यथा च तत्राहुतिसङ्ख्यानादरो भवत्येवमन्यत्रापि भविष्यति । बलाकाप्यन्तरेणैव रेतःसेकं गर्भं धत्त इति लोकरूढिः ॥ १९ ॥

दर्शनाच्च ॥ २० ॥

(ஸூ) ஸ்மர்யதேபிச லோகே (19)

(ப—ரை) **अपिच** (அபிச) = மேலும், **लोके** (லோகே)=மஹாபாரதாதிகளில் **स्मर्यते** (ஸ்மர்யதே)=த்ரோணர், திருஷ்டதுய்ம்னன் முதலியோருக்கு அயோனிஜத்வமானது சொல்லப்படுகின்றது. இதனாலும் 5-வது ஆஹுதிதான் சரீராம்பத்தைச் செய்கின்றதென்ற நியமமில்லை என்பது பெறப்படுகின்றது. (19) (எ—று)

பாஷ்யம்.—மேலும் மஹாபாரதாதிகளில் * தரோணர் திருஷ்டத்யும்னன் முதலியவர்களுக்கும், ஸீதை, திரௌபதீ முதலியவர்களுக்கும் அயோனிஜத்வமானது (மாதாவின் கர்ப்பவாஸமின்மையானது) உபதேசிக்கப்படுகின்றது. அவர்களுள் துரோணர் முதலியவர்களுக்கு ஸ்திரீயாகிற அக்னியில் ஹோமமானது கிடையாது. திருஷ்டத்யும்னாதிகளுக்கோவெனில் ஸ்திரீ, புருஷன் இவ்விருவர் விஷயமான இரண்டுஹோமங்களுமில்லை. அங்கு எவ்விதம் ஹோமத்தின் எண்ணில் ஆதரவு கிடையாதோ இவ்விதமே மற்றவிடத்திலும் ஸம்பவிக்கலாம். பெண்கொக்கும் வீர்யஸம்பந்தமில்லாமலே கர்ப்பத்தைத்தரிக்கின்றதென்ற லோக பிரஸித்தியு மிருக்கின்றது. (19)

(ஸூ) தர்சநாத் ச (20)

(ப—ரை) **दर्शनात् च** (தர்ஸநாத் ச)=நான்குவிதமான பிராணி ஸமூஹங்களில் வியர்வையினின்றுமுண்டாகின்றவை, பூமியைப் பிளந்து உண்டாகின்ற மரம் கொடி முதலியவை இவற்றிற்கு ஸ்திரீ புருஷர்களின் சேர்க்கையின்றியே உத்பத்தி ஏற்படுவதைக் காண்பதாலும் 5-வது ஆஹுதிதான் சரீராரம்பத்தைச் செய்கின்றதென்ற நியமம் ஸம்பவிக்காது. (20) (எ—று)

---

* பரத்வாஜர் என்ற மஹர்ஷியானவர் கிருதாசீ என்ற தேவதாஸியைக் கண்டு மோஹமடையுங்கால் அவரது வீர்யம் வெளிவரவே அதைத்துரோணம் என்ற கமண்டலுவில் போட்டு வைத்ததாகவும், அதனின்றும் துரோணாசார்யர் உண்டானதாகவும், துருபதன் யாகம் செய்யும் பொழுது யாககுண்டத்தினின்றும் த்ருஷ்டத்யும்னனும், யாகவேதியினின்றும் திரௌபதியு முண்டானதாகவும், ஜனகன் யாகம் செய்வதற்காகப் பூமியைக் கலப்பை கொண்டு உழும்பொழுது ஒருபெட்டி கிடைத்ததாகவும், அதற்குள் இருந்த பெண்குழந்தையே ஸீதை என்றும் மஹாபாரதம் முதலியவற்றில் உபதேசிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

अपिच चतुर्विधे भूतग्रामे जरायुजाण्डजस्वेदजोद्भिज्जलक्षणे स्वेदजोद्भिज्जयोरन्तरेणैव ग्राम्यधर्ममुत्पत्तिदर्शनादाहुतिसङ्ख्यानादरो भवति। एवमन्यत्रापि भविष्यति ॥ २० ॥

ननु 'तेषां खल्वेषां भूतानां त्रीण्येव बीजानि भवन्ति आण्डजं जीवजमुद्भिज्जम्' (छा० ६।३।१) इति। अत्र त्रिविध एव भूतग्रामः श्रूयते कथं चतुर्विधत्वं भूतग्रामस्य प्रतिज्ञातमिति। अत्रोच्यते—

तृतीयशब्दावरोधः संशोकजस्य ॥ २१ ॥

'आण्डजं जीवजमुद्भिज्जम्' (छा० ६।३।१) इत्यत्र तृतीयेनोद्भिज्जशब्देनैव स्वेदजोपसङ्ग्रहः कृतः प्रत्येतव्यः। उभयोरपि स्वेदजोद्भिज्जयोर्भूम्युदकोद्भेदप्रभवत्वस्य तुल्यत्वात्। स्थावरोद्भेदात्तु विलक्षणो जङ्गमोद्भेद इत्यन्यत्र स्वेदजोद्भिज्जयोर्भेदवाद इत्यविरोधः॥

பாஷ்யம்.—மேலும் ஜராயுஜம் (கர்ப்பப்பையினின்றும் வெளிவருவது) ஆண்டஜம் (முட்டையினுள்ளினின்றும் வெளிவருவது) ஸ்வேதஜம் (வியர்வையினின்றும் வெளிவருவது) உத்பிஜ்ஜம் (பூமியைப்பிளந்து வெளிவருவது) என்ற நான்கு விதமான பிராணி ஸமூஹத்தில் ஸ்வேதஜம், உத்பிஜ்ஜம் இவற்றுக்கு ஸ்திரீ புருஷர்களின் சேர்க்கையின்றியும் உத்பத்தி காணப்படுவதால் ஹோமத்தின் எண்ணில் ஆதரவின்மை ஏற்படுகின்றது. இவ்விதமே மற்றவிடத்திலும் ஸம்பவிக்கலாம்.

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—"அந்த இந்தப்பிராணிகளுக்கு மூன்றேகாரணங்களாகின்றன. ஆகவே அவைகள் ஆண்டஜம், ஜராயுஜம், உத்பிஜ்ஜம் என மூன்றுவிதமாகும்" என்றவிடத்தில் மூன்றுவிதமாகவே பூதஸமூஹம் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. (ஆதலால்) பூதஸமூஹத்துக்கு நான்குவிதமாகவிருத்தல் எங்ஙனம் பிரதிக்ஞை செய்யப்பட்டதெனின்? இவ்விஷயத்தில் பதில் சொல்லப்படுகின்றது—

(ஸூ) த்ருதீயசப்தாவரோத: ஸம்சோகஜஸ்ய (21)

(ப-ரை) संशोकजस्य (ஸம்சோகஜஸ்ய)=ஸ்வேதஜத்துக்கு तृतीयशब्दावरोधः (த்ருதீயஶப்தாவரோத:)=तृतीय (த்ருதீய)=(ஆண்டஜம், ஜீவஜம், உத்பிஜ்ஜம் என்றவிடத்திலுள்ள शब्द (ஶப்த)=உத்பிஜ்ஜம் என்ற பதத்தினாலேயே अवरोधः (அவரோத:)=கிரஹணமானது [प्रत्येतव्यः (ப்ரத்யேதவ்ய:)=காணத்தகுந்தது.] (21)

பாஷ்யம்.—ஆண்டஜம், ஜீவஜம், உத்பிஜ்ஜம் என்றவிடத்திலுள்ள மூன்றாவதான உத்பிஜ்ஜம் என்ற பதத்தினாலேயே ஸ்வேதஜத்தையும் சேர்த்துக்கொண்டதாய் அறியவேண்டும். ஸ்வேதஜம், உத்பிஜ்ஜம் இரண்டிற்கும் (அவ்வவற்றிற்குத் தக்கபடி) பூமி, ஜலம் இவற்றைப்பிளந்து உண்டாகுதல் ஒற்றிருப்பதுபற்றியே என்க. ஜங்கமோத்பேதமானது (புழு முதலியவற்றின் உத்பத்தியானது) ஸ்தாவரோத்பேதத்தைக் காட்டிலும் (மரம் முதலியவற்றின் உத்பத்தியைக் காட்டிலும்) விசேஷமுள்ளதாயிருத்தல்பற்றி மற்றவிடங்களில் வேறுபடுத்திக் கூறல் ஏற்படுவதால் விரோதமில்லை. (21) (எ-று)

மூன்றாவது அநிஷ்டாதிகாரி அதிகரணம் முற்றிற்று.

४ साभाव्यापत्त्यधिकरणम्। सू० २२

साभाव्यापत्तिरुपपत्तेः ॥ २२ ॥

वियदादिस्वरूपत्वं तत्साम्यं वावरोहिणः। वायुर्भूत्वेत्यादिवाक्यात्तत्तद्भावं प्रपद्यते ॥ १ ॥

खवत्सूक्ष्मो वायुवशो युक्तो धूमादिभिर्भवेत्। अन्यस्यान्यस्वरूपत्वं न मुख्यमुपपद्यते ॥ २ ॥

इष्टादिकारिणश्चन्द्रमसमारुह्य तस्मिन्यावत्संपातमुषित्वा ततः सानुशया अवरोहन्तीत्युक्तम्। अथावरोहप्रकारः परीक्ष्यते। तत्रेयमवरोहश्रुतिर्भवति—"अथैतमेवाध्वानं पुनर्निवर्तन्ते यथेतमाकाशमाकाशाद्वायुं वायुर्भूत्वा धूमो भवति धूमो भूत्वाऽभ्रं भवत्यभ्रं भूत्वा मेघो भवति मेघो भूत्वा प्रवर्षति' (छा० ५। १०। ५) इति। तत्र संशयः—किमाका-

---

ஸாபாவ்யாபத்யதிகரணம் 4.

(அ-கை) இந்த அதிகரணத்தால் சந்திரமண்டலத்தினின்றும் இரங்கும் முறை விசாரிக்கப்படுகிறது.

(ஸூ) ஸாபாவ்யாபத்திருபபத்தே: (22)

(ப-ரை) [चन्द्रमण्डलादवरोहिणाम् (சந்திரமண்டலாதவரோஹிணாம்)=சந்திரமண்டலத்தினின்றும் இரங்குகின்றவர்கட்கு] साभाव्यापत्तिः (ஸாபாவ்யாபத்திः)= ஆகாசாதிகளின் ஸாம்ய ப்ராப்தியானது भवति (பவதி)=ஏற்படுகிறது. ஏன்? उपपत्तेः (உபபத்தே:)=அதற்குப்போதிய யுக்தியிருப்பதே அதன் காரணமாகும்:

வையாஸிக நியாயமாலா.

(க-ரை) சந்திரமண்டலத்தினின்றும் இரங்குகின்றவர்க்கு ஆகாசாதிகளின் ஸ்வரூபப்ராப்தியா? அல்லது அவற்றின் ஸாம்யப்ராப்தியா? என்பது ஸந்தேஹம். "வாயுவாகவாகி" என்றதாதியான வாக்கியத்தினின்றும் அந்தந்தப் பொருளின் தன்மையை யடைகின்றான் என்பதுதான் பொருத்தமுள்ளது என்பது பூர்வபக்ஷம். ஆகாசம்போன்று ஸூக்ஷ்மமாகவாகி வாயுவின் வசத்தையடைந்து தூமம் முதலியவற்றுடன் கூடினவனாகவாகிறான். ஒன்றுக்கு மற்றொன்றின் ஸ்வரூப ப்ராப்த்தியானது முக்கியமாகப் பொருந்தமாட்டாது என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—யாகாதிகளைச் செய்தவர் சந்திரமண்டலத்தையடைந்து அதில் கர்மமுள்ளவரை இருந்து அங்கிருந்து அநுசயத்துடன் கூடினவர்களாக இரங்குகின்றனர் என்று சொல்லப்பட்டது. இதுபோழ்து இரங்கும்முறை பரீக்ஷிக்கப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் இரக்கத்தைக்கூறும் பின்வரும் ஶ்ருதி காணப்படுகிறது. அதாவது: "எவ்விதம் செல்லப்பட்டதோ பின்னர் இதேமார்க்கத்தைத்திரும்பவும் அடைகின்றனர். (முதலில்) ஆகாசத்தையும், ஆகாசத்தினின்றும் வாயுவையும், வாயுவாகவாகி தூமத்தையும் அடைகிறான். தூமமாகவாகி *அப்ரமாகவாகிறான். அப்ரமாகவாகி மேகத்தையடைகிறான். மேகமாகவாகி வர்ஷிக்கிறான்" என்பதாம்.

---

* சுருதியில் "அப்ர" என்றதால் மழைபொழிவதற்கு முன்னிலையிலுள்ளதும், "மேக" என்றதால் மழைபொழியும் நிலையிலுள்ளதும் சொல்லப்படுகிறது.

शादिस्वरूपमेवावरोहन्त: प्रतिपद्यन्ते किं वाकाशादिसाम्यमिति। तत्र प्राप्तं तावदाकाशादिस्वरूपमेव प्रतिपद्यन्त इति। कुत:—एवं हि श्रुतिर्भवति। इतरथा लक्षणा स्यात्। श्रुतिलक्षणाविशये च श्रुतिर्न्याय्या न लक्षणा। तथा च वायुर्भूत्वा धूमो भवतीत्येवमादीन्यक्षराणि तत्तत्स्वरूपोपपत्तावाञ्जस्येनावकल्पन्ते। तस्मादाकाशादिस्वरूपप्रतिपत्तिरिति। एवं प्राप्ते ब्रम:—आकाशादिसाम्यं प्रतिपद्यन्त इति। चन्द्रमण्डले यदम्मयं शरीरमुपभोगार्थमारब्धं तदुपभोगक्षये सति प्रविलीयमानं सूक्ष्ममाकाशसमं भवति ततो वायोर्वशमेति ततो धूमादिभि: संपृच्यत इति। तदेतदुच्यते—'यथेतमाकाशमाकाशाद्वायुम्' (छा० ५। १०। ५) इत्येवमादिना। कुत एतत्। उपपत्ते:। एवं ह्येतदुपपद्यते। नह्यन्यस्यान्यभावो मुख्य उपपद्यते। आकाशस्वरूपप्रतिपत्तौ च वाय्वादिक्रमेणावरोहो नोपपद्यते। विभुत्वाच्चाकाशेन नित्यसंबन्धवत्त्वान्न तत्सादृश्यापत्तेरन्यस्तत्संबन्धो घटते। श्रुत्यसंभवे च लक्षणाश्रयणं न्याय्यमेव। अत आकाशादितुल्यतापत्तिरेवात्राकाशादिभाव इत्युपचर्यते ॥२२॥

அதில் ஸம்சயமுதயமாகிறது. அதாவது:—இரங்குகின்றவர் ஆகாசாதிகளின் ஸ்வரூபத்தையேயடைகின்றனரா? அல்லது ஆகாசாதிகளின் ஸாம்யத்தையடைகின்றனரா? என்பதாம். இவ்விடத்தில் ஆகாசாதிகளின் ஸ்வரூபத்தையேயடைகின்றனர் என முதன்முதலில் தோற்றுகின்றது. ஏன்? இவ்விதமேயன்றோ ஶ்ருதி (சக்யார்த்தம்) யிருக்கிறது. இதற்கு மாறுனல் லக்ஷணையைக் கற்பிக்கவேண்டிவரும். ஶ்ருதி (சக்யார்த்தம்) லக்ஷணை இவ்விரண்டனுள் சக்யார்த்தம் கொள்வது நியாயமாகவாகுமேயொழிய லாக்ஷணிகமான பொருள் கொள்ளுவது நியாயமாகவாகாது. ஆகவே வாயுவாகவாகி தூமமாகவாகிறுன் என்ற இம்மாதிரியான பதங்கள் அவ்வவற்றின் ஸ்வரூபப்ராப்தியைச் சொல்லுங்கால் ருஜுவாகப் பொருந்திவிடுகின்றன. ஆனதுபற்றி ஆகாசாதிகளின் ஸ்வரூபப்ராப்தியேற்படுகிறது என்று தானேற்படுகிறது என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே ஆகாசாதிகளின் ஸாம்யத்தையடைகிறுன் எனச் சொல்லுகிறோம். சந்திரமண்டலத்தில் உபபோகத்துக்கு வேண்டி ஆரம்பித்த ஜலமயமான சரீரம் யாதுண்டோ அதனுடைய உபபோகம் (அநுபவம்) தேய்ந்ததும் ஒடுங்கவாரம்பித்ததாய் ஸூக்ஷ்மமாகவாகி ஆகாசஸாம்யத்தை யடைகிறது. அதன் பின்னர் வாயுவின் வசத்தை யடைகிறுன். அதன் பின்னர் தூமாதிகளுடன் சேர்க்கையையடைகிறுன் என்பதாம். அந்த இதுவே "சென்றதையொட்டி ஆகாசத்தையும் ஆகாசத்தினின்றும் வாயுவையும் அடைகிறுன்" என்றதாதியாற் சொல்லப்படுகிறது. இது எதனுலென்றுல்? உபபத்தி (யுக்தி) யிருப்பதே அதன் காரணமாகும். இவ்விதஞ் சொன்னுலன்றோ இது பொருந்தும். ஒன்றுக்குப் பிறவற்றின் தன்மை முக்கியமாக ஏற்படாதல்லவா. ஆகாசஸ்வரூப ப்ராப்த்தி சொன்னுலோ வாய்வாதி முறையாக இரங்குதல் பொருந்தாதன்றோ? (ஆகாசம்) விபுவாகையாலும், ஆகாசத்துடன் நித்திய ஸம்பந்தமுள்ளதாயிருப்பதுபற்றியும் ஆகாச ஸாம்யாபத்தியைத் தவிர்த்து வேறுபட்ட அதன் ஸம்பந்தம் பொருந்தவும் மாட்டாது. சக்யார்த்தம் ஸம்பவிக்காவிடில் லக்ஷணை முறையை ஆஶ்ரயிப்பது நியாயமானதேயாகும். ஆனதுபற்றி ஆகாசாதிகளுக்குத்

५ नातिचिराधिकरणम्। सू० २३

नातिचिरेण विशेषात् ॥ २३ ॥

व्रीह्यादेः प्राग्विलंबेन त्वरया वाऽवरोहति। तत्रानियम एव स्यान्नियामकविवर्जनात् ॥ १ ॥

दुःखं व्रीह्यादिनिर्याणमिति तत्र विशेषितः। विलंबस्तेन पूर्वत्र त्वरार्थादवसीयते ॥ २ ॥

तत्राकाशादिप्रतिपत्तौ प्राग्व्रीह्यादिप्रतिपत्तेर्भवति विशयः। किं दीर्घं दीर्घं कालं पूर्व पूर्वसादृश्येनावस्थायोत्तरोत्तरसादृश्यं गच्छन्त्युताल्पमिति। तत्रानियमो नियमकारिणः शास्त्रस्याभावादिति। एवं प्राप्त इदमाह—नातिचिरेणेति। अल्पमल्पं कालमाकाशादिभावे

துல்லியமாக இருத்தலேதான் இவ்விடத்தில் ஆகாசாதிபாவம் என உபசாரமுறையாற் கூறப்படுகிறது. (22) (எ—று)

நான்காவது ஸாபாவ்யாபத்யதிகரணம் முற்றிற்று.

—◆—

நாதிசிராதிகரணம் 5.

(ஸூ) நாதிசிரேண விசேஷாத் (23)

(ப—ரை) **नातिचिरेण** (நாதிசிரேண) = ஆகாசஸாம்யத்தை யடைந்தபின்னர் அதிகதாமதமின்றியே இந்தப்புருஷன் வர்ஷதாரைகளுடன் ஸம்பந்தத்தை அடைகிறான். ஏன்? **विशेषात्** (விசேஷாத்)=ஶ்ருதியில் அவ்விதவிசேஷம்கூறியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (23) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

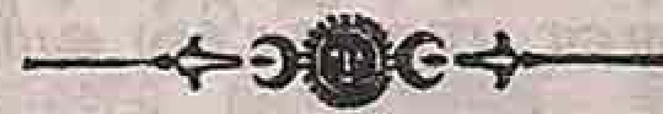
(க—ரை) வ்ரீஹிமுதலியவற்றை யடைவதற்குமுன்னர் வெகுதாமதத்துடன் இறங்குகின்றனரா? அல்லது வேகமாக இறங்குகின்றனரா? என்பது ஸந்தேஹம். அவ்விஷயத்தில் இன்னவிதந்தானென நியமஞ்செய்யக்கூடிய தொன்றுமில்லாதது பற்றித் தாமதித்தென்றோ, சீக்கிரமாகவென்றோ நியமமொதுவுமில்லை என்பது பூர்வபக்ஷம். அவ்விடத்திலுள்ள ஶ்ருதியில் வ்ரீஹ்யாதிகளினின்றும் வெளிவருதல் வெகுகஷ்டமானது எனத் தனித்துக் கூறியிருப்பதிலிருந்து வ்ரீஹ்யாதிப்ராப்த்திக்குப் பிந்திவிளம்பத்துடனும் அதற்கு முன்னர் விளம்பமின்றியும் இறங்குகின்றனர் என்றேற்படுகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—அங்கு ஆகாசாதிப் பிராப்த்தியேற்பட்டதும் வ்ரீஹ்யாதிப்ராப்த்திக்கு முன்னர் நீண்ட நீண்டகாலம் முன்முன்னுள்ளவற்றின் ஸாம்யத்துடனிருந்து பின்பின்னுள்ளவற்றின் ஸாம்யத்தை யடைகின்றனரா? அல்லது அற்பகால மிருந்து ஸாம்யத்தை யடைகின்றனரா? என ஸம்ஶயமுண்டாகிறது. நியமகாரியான ஶாஸ்திரமில்லாமைபற்றி அவ்விஷயத்தில் நியமமொதுவுமில்லை என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே "நாதிசிரேண" என்றதால் பதில்சொல்லு

नावस्थाय वर्षधाराभिः सहेमां भुवमापतन्ति । कुत एतत् । विशेषदर्शनात् । तथाहि व्रीह्यादिभावापत्तेरनन्तरं विशिनष्टि—'अतो वै खलु दुर्निष्प्रपतरम्' (छा० ५ । १० । ६) इति । तकार एकश्छान्दस्यां प्रक्रियायां लुप्तो मन्तव्यः। दुर्निष्प्रपततरं दुर्निष्क्रमतरं दुःखतरमस्माद्व्रीह्यादिभावान्निस्सरणं भवतीत्यर्थः । तदत्र दुःखं निष्प्रपतनं प्रदर्शयन्पूर्वेषु सुखं निष्प्रपतनं दर्शयति । सुखदुःखत विशेषश्चायं निष्प्रपतनस्य कालाल्पत्वदीर्घत्वनिमित्तः । तस्मिन्नवधौ शरीरानिष्पत्तेरुपभोगासंभवात् । तस्माद्व्रीह्यादिभावापत्तेः प्रागल्पेनैव कालेनावरोहः स्यादिति ॥ २३ ॥

கிறார். அற்பமற்பம் காலம் ஆகாசாதிபாவத்துடனிருந்து வர்ஷதாரைகளுடன் கூட இந்தப் பூமியை அடைகின்றனர். இது எவ்விதமெனில்? விசேஷதர்சனமிருப்பதே அதன்காரணமாகும். அதாவது:—வ்ரீஹ்யாதிபாவப்ராப்திக்குப் பிறகு "இதற்குப்பிறகு வெகுகஷ்டப்பட்டு வெளிவரத்தக்கபிறவியை (அதாவது: வ்ரீஹ்யாதிபாவத்தை) அடைகிறான்." எனச் ஸ்ருதியில் விசேஷம் காணப்படுகிறது. இங்கு ஸ்ருதியிலுள்ள "துர்நிஷ்ப்ரபதரம்" என்றவிடத்தில்(துர்நிஷ்ப்ரபததரம் என்றிருக்கவேண்டியதில்) வேதமுறையில் ஒரு த என்ற எழுத்து இல்லாதிருக்கிறது என்று கண்டுகொள்ளவேண்டும். துர்நிஷ்ப்ரபததரம்=வெளிவருதலரிதானது. அதாவது: இந்த வ்ரீஹ்யாதிபாவத்தினின்றும் வெளிவருதலானது மிக்கதுக்ககரமானது என்பது அதன் பொருள். ஆகவே இவ்விடத்தில் கஷ்டப்பட்டு வெளிவருதலைக் காண்பிக்கின்ற வேதமானது அதற்கு முன்னுள்ள வற்றினின்றும் சுகமாக வெளிவருதலைக் காண்பிக்கிறது. வெளிவருதலைப் பற்றிய இந்தச்சுகதுக்கத்தன்மையின் விசேஷமானது காலத்தின் குறைவையும், நீளத்தைதையும் நிமித்தமாகக்கொண்டது. அந்த எல்லையில் சரீரமுண்டாகாமைபற்றி உபபோகம் (சுகதுக்காநுபவம்) இல்லாதிருப்பதே அதன்காரணமாகும். ஆகவே வ்ரீஹ்யாதிபாவத்தை யடைவதற்கு முன்னர் அற்பமான காலத்தினாலேயே இரங்குதல் ஏற்படுகிறது என்றேற்பட்டது. (23) (எ—று)

ஐந்தாவது நாதிசிராதிகரணம் முற்றிற்று.

அங்யாதிஷ்டிதாதிகரணம் 6.

(அ—கை) ஜீவன் சந்திரமண்டலத்தினின்றும் இரங்குங்கால் வ்ரீஹ்யாதிபாவத்தை யடைவதாகச் சொல்லப்பட்டது. வ்ரீஹ்யாதிபாவத்தை யடைவதென்பதற்கு வ்ரீஹ்யாதிசரீரத்தை யடைகின்றான் என்று பொருளா? அல்லது வ்ரீஹ்யாதிசரீரத்தை யடைந்த ஜீவனைவிடத் தனியாக முற்கூறிய ஜீவன் அவற்றில் இரங்குங்கால் ஸம்பந்தத்தைமட்டும் அடைகின்றான் என்று பொருளா? என ஸந்தேஹப்வர வ்ரீஹ்யாதி சரீரத்தையடைந்த ஜீவனை விடவேறாக அவற்றுடன் இவன் ஸம்பந்தத்தை மட்டும் அடைகிறான் என 4சூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணத்தால் நிஸ்சயிக்கப்படுகிறது. அவற்றின் முதல் சூத்திரம் பின்வருமாறு—

६ अन्याधिष्ठिताधिकरणम् । सू-२४-२७

अन्याधिष्ठितेषु पूर्ववदभिलापात् ॥ २४ ॥

व्रीह्यादौ जन्मतेषांस्यात्संश्लेषो वा जनिर्भवेत् । जायन्त इति मुख्यत्वात् पशुहिंसादिपापतः ॥ १ ॥

वैधान्न पापसंश्लेषः कर्मव्यापृत्यनुक्तितः । श्वविप्रादौ मुख्यजनौ चरणव्यापृतिः श्रुता ॥ २ ॥

तस्मिन्नेवावरोहे प्रवर्षणानन्तरं पठ्यते—'त इह व्रीहियवा ओषधिवनस्पतयस्तिलमाषा इति जायन्ते' (छा० ५ । १० । ६) इति । तत्र संशयः—किमस्मिन्नवधौ स्थावरजात्यापन्नाः स्थावरसुखदुःखभाजोऽनुशयिनो भवन्त्याहोस्वित्क्षेत्रज्ञान्तराधिष्ठितेषु स्थावरशरीरेषु संश्लेषमात्रं गच्छन्तीति । किं तावत्प्राप्तम् । स्थावरजात्यापन्नास्तत्सुखदुःख-

---

(ஸூ) அந்யாதிஷ்டிதேஷு பூர்வவதபிலாபாத் (24)

(ப-ரை) **अन्याधिष्ठितेषु** (அந்யாதிஷ்டிதேஷு)=வேறு ஜீவர்களால் அடையப்பட்ட வ்ரீஹ்யாதிகளில் **पूर्ववत्** (பூர்வவத்)=முன்னருள்ள வாயுவாதிகளில் போலவே [**संसर्गमात्रम्** (ஸம்ஸர்க்கமாத்ரம்)=ஸம்பந்தத்தை மட்டும் அநுஸயிகளான ஜீவர்களடைகின்றனர். **कुतः** (குத:)=என்?] **अभिलापात्** (அபிலாபாத்)=கர்மத்தின் வியாரம் எதவுமில்லாமலே வ்ரீஹ்யாதிபாவாபத்தியானது ஸ்ருதியிற் சொல்லப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (24) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) அநுஸயிகளுக்கு வ்ரீஹ்யாதியில் பிறவியா? அல்லது அவற்றுடன் ஸம்பந்தம் மட்டுமா? என்பது ஸந்தேஹம். ஸ்ருதில் "ஜநிக்கின்றனர்" என்று ஜந்மாவை முக்கியமாகக் கூறியிருப்பதாலும், ஸ்வர்க்காதி லோகஞ்சென்று திரும்புகின்றவர்க்கு ஸ்வர்க்கலோகஸாதனமான யாகாதிகளைச் செய்யுங்கால் பசுஹிம்ஸை முதலிய பாபஸம்பந்தமிருப்பதாலும். வ்ரீஹ்யாதிப்பிறவியை யடைகின்றனர் என்றுதான் சொல்லவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். ஸாஸ்திரவிஹிதமான யாகாதிகளில் எவ்விதபாபமும் ஸம்பவிக்க இடமில்லை யாதலாலும், கர்மவியாபாரத்தை யொட்டி வ்ரீஹ்யாதி ப்ராப்தியை ஸ்ருதி இங்கு சொல்லாததாலும், நாய் ப்ராம்ஹணன் முதலிய முக்கியப்பிறவியில் சரண (கர்ம) வியாபாரம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் வ்ரீஹ்யாதிகளில் ஸம்பந்தம் மட்டுமேதான் இவர்களுக்கேற்படுகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்.—அதே அவரோஹம் (இரங்குதல்) சொல்லுமிடத்து ப்ரவர்ஷணம் சொன்னபிறகு ஸ்ருதியில் " அவர்கள் (அநுஸயிகள்) இவ்வழியில் வ்ரீஹியவங்களாகவோ, ஓஷதிவநஸ்பதிகளாகவோ, எள்ளு உளுந்து இவைகளாகவோ இவ்விதம் ஜநிக்கின்றனர்" எனப் படிக்கப்படுகிறது. அதில் ஸம்ஸயமேற்படுகிறது. அதாவது:—இந்த எல்லையில் (வர்ஷணம் சொன்னபிறகு) ஸ்தாவரவகுப்பை யடைந்த அநுஸயிகள் ஸ்தாவரத்தினது சுகதுக்கங்களை யடைந்தவர்களாக ஆகின்றனரா? அல்லது வேறு ஜீவனால் அடையப்பட்ட ஸ்தாவரசரீரங்களில் ஸம்ஶ்லே

भाजोऽनुशयिनो भवन्तीति । कुत एतत् । जनेर्मुख्यार्थत्वोपपत्तेः, स्थावरभावस्य च श्रुतिस्मृत्योरुपभोगस्थानत्वप्रसिद्धेः । पशुहिंसादियोगाच्चेष्टादेः कर्मजातस्यानिष्टफलत्वोपपत्तेः । तस्मान्मुख्यमेवेदमनुशयिनां व्रीह्यादिजन्म । श्वादिजन्मवत् । यथा श्वयोनिं वा सूकरयोनिं वा चण्डालयोनिं वेति मुख्यमेवानुशयिनां श्वादिजन्म तत्सुखदुःखान्वितं भवति । एवं व्रीह्यादिजन्मापीति । एवं प्राप्ते—

ब्रूमः, अन्यैर्जीवैरधिष्ठितेषु व्रीह्यादिषु संसर्गमात्रमनुशयिनः प्रतिपद्यन्ते न तत्सुखदुःखभाजो भवन्ति पूर्ववत् । यथा वायुधूमादिभावोऽनुशयिनां तत्संश्लेषमात्रम् । एवं व्रीह्यादिभावोऽपि जातिस्थावरैः संश्लेषमात्रम् । कुत एतत् । तद्वदेवेहाप्यभिलापात् । कोऽभिलापस्य तद्वद्भावः । कर्मव्यापारमन्तरेण सङ्कीर्तनम् । यथाकाशादिषु प्रवर्षणान्तेषु न कञ्चित्कर्मव्यापारं परामृशत्येवं व्रीह्यादिजन्मन्यपि । तस्मान्नास्त्यत्र सुखदुःखभाक्त्व-

---

ஷத்தை (ஒட்டுதலை) மட்டும் அடைகின்றனரா? என்பதாம். முதலில் கிடைப்பது யாதெனில் ஸ்தாவரவகுப்பை யடைந்த அநுஶயிகள் அதற்குரிய சுகதுக்கங்களை யடைந்தவர்களாக ஆகின்றனர் என்றாம். இது எதனாலென்றால் (ஶ்ருதியில் "ஜாயந்தே" என்று கூறிய) உத்பத்திக்கு முக்கியமான பொருளுள்ள தன்மை யேற்படுவதும், ஶ்ருதிஸ்மிருதிகளில் ஸ்தாவரபாவத்தை உபபோகஸ்தானமாகச் சொல்லும் பிரஸித்தியிருப்பதும், பசுஹிம்ஸையிருப்பதுபற்றி யாகம் முதலிய கர்மஸமூஹத்துக்கு அநிஷ்டபலத்தன்மை பொருந்தக்கூடியதாக இருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். ஆனதுபற்றி அநுஶயிகளுடைய இந்த வ்ரீஹ்யாதி ஜநநமானது முக்கியமானதே யாகும். நாய் முதலியவற்றின் பிறவி போலவாம் 'நாயின் யோநியையோ, பன்றியின் யோநியையோ, சண்டாள யோநியையோ," என்று கூறியிருப்பதிலிருந்து அநுஶயிகளுக்கு நாய் முதலிய பிறவியானது அதற்குரிய சுகதுக்கங்களுடன் கூடியதாய் முக்கியமானதாகவே ஆகிறது. வ்ரீஹ்யாதிஜநநமும் இவ்விதமேதானாகும் என்றேற்படுகிறது. இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்த்தமாகவே (ஸித்தாந்தம்) சொல்லுகிறோம்.

வேறு ஜீவர்களால் அதிஷ்டிதங்களான வ்ரீஹ்யாதிகளில் அநுஶயிகள் ஸம்ஸர்க்கத்தை மட்டும் அடைகின்றனரே யொழிய அவற்றுக்குரிய சுகதுக்கங்களை யடைவதில்லை. முன்னர் சொல்லியதுபோலவேயாம். அதாவது:—அநுஶயிகளுக்குச் சொல்லிய வாயுதூமாதிபாவமானது அவற்றுடன் ஸம்ஶ்லேஷ (ஸம்பந்த) மாத்திரமாகவாவது எவ்விதமோ, இவ்விதமே வ்ரீஹ்யாதிபாவமும் ஜாதிஸ்தாவரங்களுடன் (ஸ்தாவரஜன்மாவையடைந்தவைகளுடன்) ஸம்பந்தம் மட்டுமே தானாகும். இது எவ்விதமெனில்? அதுபோலவே இங்கும் சொல்லப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அபிலாபத்துக்கு (உபதேசத்துக்கு) அதுபோலிருத்தல் என்பது எத்தகையது எனின்? கர்மங்களின் வியாபாரமில்லாமலே உபதேசம் காணப்படுவதேயாம். ஆகாசம் தொடங்கி ப்ரவர்ஷணமீறாகவுள்ள விடங்களில் ஒருவித கர்மவியாபாரத்தையும் ஶ்ருதி எவ்விதம் கூறவில்லையோ வ்ரீஹ்யாதிப்பிறவியிலும் இவ்

मनुशयिनाम्। यत्र तु सुखदुःखभाक्त्वमभिप्रैति परामृशति तत्र कर्मव्यापारं रमणीयचरणाः कपूयचरणा इति च। अपिच, मुख्येऽनुशयिनां व्रीह्यादिजन्मनि व्रीह्यादिषु लूयमानेषु कण्ड्यमानेषु पच्यमानेषु भक्ष्यमाणेषु च तदभिमानिनोऽनुशयिनः प्रवसेयुः। यो हि जीवो यच्छरीरमभिमन्यते स तस्मिन्पीड्यमाने प्रवसतीति प्रसिद्धम्। तत्र व्रीह्यादिभावाद्रेतःसिग्भावोऽनुशयिनां नाभिलप्येत। अतः संसर्गमात्रमनुशयिनामन्याधिष्ठितेषु व्रीह्यादिषु भवति। एतेन जनेर्मुख्यार्थत्वं प्रतिब्रूयादुपभोगस्थानत्वं च स्थावरभावस्य। नच वयमुपभोगस्थानत्वं स्थावरभावस्यावजानीमहे। भवत्वन्येषां जन्तूनामपुण्यसामर्थ्येन स्थावरभावमुपगतानामेतदुपभोगस्थानम्। चन्द्रमसस्त्ववरोहन्तोऽनुशयिनो न स्थावरभावमुपभुञ्जत इत्याचक्ष्महे॥ २४॥

अशुद्धमिति चेन्न शब्दात्॥ २५॥

விதமே கூறவில்லை. ஆகவே அநுபயிகளுக்கு இவ்விடத்தில் (ஸ்தாவராதிகளில் அவற்றுக்குரிய) சுகதுக்கங்களை யடையும் தன்மைகிடையாது. ஶ்ருதியானது எங்கு சுகதுக்கங்களை யடையும் தன்மையை அபிப்பிராயப்படுகிறதோ அவ்விடத்தில் "ரமணீயசரணா:, கபூயசரணா:" என்றதால் கர்பவியாபாரத்தைச் சொல்லியே இருக்கிறது. மேலும், அநுஶயிகளுக்கு வ்ரீஹ்யாதிஜந்மம் முக்கியமாக இருக்குமானால் வ்ரீஹி முதலியன அறுக்கப்பட்டாலும், வெட்டப்பட்டாலும் பாகம் செய்யப்பட்டாலும், உண்ணப்பட்டாலும் அவற்றில் அபிமானத்தையடைந்த அநுஶயிகள் அவற்றைவிட்டு விலகவேண்டிவரும். எந்த ஜீவன் எந்தச் சரீரத்தில் அபிமானத்தையடைகின்றானோ அச்சரீரம் பீடிக்கப்படுங்கால் அதைவிட்டுவிலகி விடுகிறான் என்பது பிரசித்தமாகவே யிருக்கிறது. அவ்விதமாயின் வ்ரீஹ்யாதி பாவத்தினின்றும் ரேதஸ்ஸேசனம் செய்பவற்றின்ஸம்பந்தம் அநுஶயிகளுக்குச் சொல்லப்படமாட்டாது. ஆகவே அநுஶயிகளுக்கு வேறுஜீவாதிஷ்டிதங்களான வ்ரீஹ்யாதிகளில் ஸம்பந்தப்பட்டுமேதான் என்றேற்படுகிறது. இவ்விதம் சொன்னதைக்கொண்டு (ஜாயந்தே என ஶ்ருதியிற் சொல்லிய) ஜநிக்கு (உத்பத்திக்கு) முக்கியார்த்தத்துவமும், ஸ்தாவரபாவம் சுகதுக்காநுபவஸ்தானமென்பதும் மறுக்கப்பட்டதாகவாகிவிடுகிறது. ஆனால் நாம் ஸ்தாவராதிப்பிராப்தியானது சுகதுக்காதியநுபவஸ்தானமென்பதை முற்றிலும் மறுக்கின்றோமில்லை. தமது பாபகர்மத்தின் சக்தியினால் ஸ்தாவராதிபாவத்தையடைந்த வேறுஜீவர்களுக்கு அது சுகதுக்காநுபவஸ்தானமாகவாகட்டும். சந்திரமண்டலத்தினின்றும் இரங்குகின்ற ஜீவர்கள் ஸ்தாவரபாவத்தை அநுபவிப்பதில்லை என்றுமட்டுமே சொல்லுகிறோம். (24)

(ஸூ) அசுத்தமிதிசேத் ந சப்தாத் (25)

(ப-ரை) **अशुद्धमितिचेत्** (அசுத்தமிதிசேத்)=பசுஹிம்ஸாதிகளின் ஸம்பந்தமிருப்பதுபற்றி வைதிகமானயாகாதிகள் அசுத்தமாகின்றன என்றாலோ **न** (ந)= அது பொருந்தாது. **शब्दात्** (சப்தாத்)=வைதிகசாஸ்திரமூலம் அது ஏற்படுவதாயிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (25) (எ-று)

यत्पुनरुक्तं पशुहिंसादियोगादशुद्धमाध्वरिकं कर्म तस्यानिष्टमपि फलमवकल्पत इत्यतो मुख्यमेवानुशयिनां व्रीह्यादिजन्मास्तु तत्र गौणी कल्पनानर्थिकेति तत्परिहियते । न, शास्त्रहेतुत्वाद्धर्माधर्मविज्ञानस्य । अयं धर्मोऽयमधर्म इति शास्त्रमेव विज्ञाने कारणम् । अतीन्द्रियत्वात्तयोः, अनियतदेशकालनिमित्तत्वाच्च । यस्मिन्देशे काले निमित्ते च यो धर्मोऽनुष्ठीयते स एव देशकालनिमित्तान्तरेष्वधर्मो भवति । तेन शास्त्रादृते धर्माधर्मविषयं विज्ञानं न कस्यचिदस्ति । शास्त्राच्च हिंसानुग्रहाद्यात्मको ज्योतिष्टोमो धर्म इत्यवधारितः स कथमशुद्ध इति शक्यते वक्तुम् । ननु 'न हिंस्यात्सर्वा भूतानि' इति शास्त्रमेव भूतविषयां हिंसामधर्म इत्यवगमयति । बाढम् । उत्सर्गस्तु सः । अपवादः 'अग्नीषोमीयं पशुमालभेत' इति । उत्सर्गापवादयोश्च व्यवस्थितविषयत्वम् । तस्माद्विशुद्धं कर्म वैदिकं, शिष्टैरनुष्ठीयमानत्वादनिन्द्यमानत्वाच्च । तेन न तस्य प्रतिरूपं फलं जातिस्थावर-

---

பாஷ்யம்.—'பசுஹிம்ஸாதிகளின் ஸம்பந்தமிருப்பதிலிருந்து யாகாதியான கர்மமானது அசுத்தமாகிறது, அதற்கு அநிஷ்டமானபலனும் ஏற்படலாம் என்ற இக்காரணத்தால் அநுசயிகளுக்கு வ்ரீஹ்யாதி ஜன்மமானது முக்கியமாகவே இருக்கட்டும், அவ்விஷயத்தில் (ஜாயந்தே என்றுகூறிய ஜநிக்குக்) கௌணார்த்தகல்பனை செய்வது பயனற்றது' எனயாதேன்று சொல்லப்பட்டதோ அதற்குப்பதில்சொல்லப்படுகிறது. தர்மாதர்மத்தைப்பற்றிய அறிவானது சாஸ்திரமூலமேற்படுவது பற்றி (முன்சொன்ன ஆக்ஷேபமானது) பொருந்தாது. இது தர்மம், இது அதர்மம் என்றவிஷயத்தில் சாஸ்திரமேதான் காரணமாகவாகிறது. தர்மாதர்மங்கள் இந்திரியங்களுக்குப் புலனாகாதிருப்பதும், மாறுபட்டதேசகால நிமித்தமுள்ளதாகவிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—எந்தத்தேசத்தில் எந்தக்காலத்தில் எந்தநிமித்தத்தில் எதுதர்மாக அநுஷ்டிக்கப்படுகிறதோ அதுவே வேறுதேசம், காலம், நிமித்தம் இவற்றில் அதர்மமாக மாறிவிடுகிறது. அதனால் சாஸ்திரத்தைவிடுத்து தர்மாதர்மவிஷயமான அறிவானது ஒருவனுக்கும் உண்டாவதில்லை. ஹிம்ஸாநுக்கிரஹரூபமான ஜ்யோதிஷ்டோமமானது சாஸ்திரத்தினின்றும் தர்மமாக நிஸ்சயிக்கப்படுங்கால் அது அசுத்தமானதென எவ்விதஞ் சொல்லமுடியும்.

சங்கை—"எல்லாவுயிர்களையும் ஹிம்ஸிக்கலாகாது" எனச் சாஸ்திரமே உயிர்களைப்பற்றிய ஹிம்ஸையை அதர்மமெனத் தெரிவிக்கிறது எனின்?

உத்தரம்—ஆம். அது பொதுவிதியாகும். "அக்நீஷோமதேவதையைக் குறித்து பசுவை ஆலம்பநம் செய்தல்வேண்டும்" என்பது விலக்குவிதியாகும். பொதுவிதிவிலக்குவிதி இவற்றுக்கு விஷயவேறுபாடு நிஸ்சிதமாயிருக்கிறது. ஆனதுபற்றி வைதிக (யாகாதி) கர்ம்மானது விசுத்தமாக (எவ்விததோஷமுமற்றதாக) வேயாகிறது. ஸிஷ்டர்களால் அநுஷ்டிக்கப்படுவதும், வெறுக்கத்தகாததாகவிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். அதனால் அந்த வைதிககர்மத்துக்கு ஸ்தாவரப்பிறவியானது முறணபட்ட பலனேயாகும். மேலும் நாய் முதலியவற்றின் பிறவிபோலக்கூட வ்ரீஹ்யாதிப்பிறவி ஆவது பொருந்தாது. அதுவோ கெட்டகர்

त्वम् । नच श्वादिजन्मवदपि व्रीह्यादिजन्म भवितुमर्हति । तद्धि कपूयचरणानधिकृत्योच्यते नैवमिह वैशेषिकः कश्चिदधिकारोऽस्ति । अतश्चन्द्रमण्डलस्खलितानामनुशयिनां व्रीह्यादिसंश्लेषनात्रं तद्भाव इत्युपचर्यते ॥ २५ ॥

रेतःसिग्योगोऽथ ॥ २६ ॥

इतश्च व्रीह्यादिसंश्लेषमात्रं तद्भावो यत्कारणं व्रीह्यादिभावस्यानन्तरमनुशयिनां रेतःसिग्भाव आम्नायते—'यो यो ह्यन्नमत्ति यो रेतः सिञ्चति तद्भूय एव भवति' (छा० ५। १०। ६) इति । नचात्र मुख्यो रेतःसिग्भावः संभवति । चिरजातो हि प्राप्तयौवनो रेतःसिग्भवति । कथमिवानुपचरितं तद्भावमद्यमानान्नानुगतोऽनुशयी प्रतिपद्यते । तत्र तावदवश्यं रेतःसिग्योग एव रेतःसिग्भावोऽभ्युपगन्तव्यः । तद्वद्व्रीह्यादिभावोऽपि व्रीह्यादियोग एवेत्यविरोधः ॥ २६ ॥

மஞ்செய்தவர்களைச் சொல்லத்தொடங்கியவிடத்தில் படிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்திலோ தனிப்பட்டதொரு அதிகாரம் (தொடர்பு) காணப்படவில்லை. ஆகவே சந்திரமண்டலத்தினின்றும் நழுவின அநுசயிகளுக்கு வ்ரீஹ்யாதிகளுடன் ஸம்ஶ்லேஷம் (ஒட்டுதல்) மட்டுமேதான் வ்ரீஹ்யாதிபாவமாக உபசாரமுறையாற் சொல்லப்படுகிறது. (25) (எ-று)

(ஸூ) ரேதஸ்ஸிக்யோகோத (26)

(ப-ரை) अथ (அத)=வ்ரீஹ்யாதிபாவத்துக்குப் பின்னர் रेतस्सिग्योगः (ரேதஸ்ஸிக்யோக:)=இந்திரியஸேசனம் செய்யும் ஜீவனுடன் சேர்க்கை சொல்லப்படுகிறது. ஆனதுபற்றியும் வ்ரீஹ்யாதிஸம்ஶ்லேஷம் மட்டும் சொல்லுவதுதான் பொருந்தும். (26) (எ-று)

பாஷ்யம்.—இதனாலும் வ்ரீஹ்யாதிஸம்ஶ்லேஷம் மட்டுமேதான் வ்ரீஹ்யாதிபாவமாக வேற்படும். "எவனெவன் அன்னத்தைச் சாப்பிடுகின்றானோ, எவனெவன் ரேதஸ்ஸேசனத்தைச் செய்கின்றானோ அவன் வடிவமாகவே ஆகிவிடுகிறான்" என ஶ்ருதியானது வ்ரீஹ்யாதிபாவத்துக்குப்பிறகு அநுசயிகளுக்கு ரேதஸ்ஸேசனம் செய்பவற்றுடன் ஸம்ஶ்லேஷத்தைமட்டும் எக்காரணம்பற்றிச் சொல்லுகிறதோ அக்காரணம்பற்றியே என்க. இவ்விடத்தில் ரேதஸ்ஸேசனம் செய்பவற்றின் தன்மை முக்கியமாக ஸம்பவிக்கமுடியாது. ரேதஸ்ஸேசனஞ்செய்பவன் முன்னருண்டானவனாகவும், யௌவப்பருவத்தையடைந்தவனாகவுமன்றோ ஆகிறான். அவனாலுட்கொள்ளப்படும் ஆகாரத்துடன்கலந்த அநுசயியானவன் உபசாரமுறையாற் கூறப்படாத (அதாவது: முக்கியமான) ரேதஸ்ஸேசநம் செய்கின்றவற்றின் தன்மையை எவ்விதமடையமுடியும். அவ்விடத்தில் ரேதஸ்ஸேசநம் செய்பவற்றுடன் சேர்க்கையேதான் ரேதஸ்ஸேசனம் செய்பவற்றின் தன்மையென அவஶ்யம் அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஆகவே வ்ரீஹ்யாதிபாவமும் வ்ரீஹ்யாதியுடன் சேர்க்கையேயாவதுபற்றி விரோதமேதுமில்லை. (26) (எ-று)

योनेः शरीरम् ॥ २७ ॥

अथ रेतःसिग्भावस्यानन्तरं योनौ निषिक्ते रेतसि योनेरधिशरीरमनुशयिनामनुशय फलोपभोगाय जायत इत्याह शास्त्रम्—'तद्य इह रमणीयचरणाः' (छ० ५।१०।७) इत्यादि। तस्मादप्यवगम्यते नावरोहे व्रीह्यादिभावावसरे तच्छरीरमेव सुखदुःखान्वितं भवतीति। तस्माद्व्रीह्यादिसंश्लेषमात्रमनुशयिनां तज्जन्मेति सिद्धम् ॥ २७ ॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्य श्रीमच्छङ्करभगवत्पूज्यपादकृतौ शारीरकमीमांसाभाष्ये तृतीयाध्यायस्य प्रथमः पादः ॥ १ ॥

(ஸூ) யோநே: சரீரம் (27)

(ப—ரை) योनेः (யோநே:)=யோநியில் சேர்க்கையேற்பட்டதினின்றும் அநுஶயிகளுக்கு शरीरम् (சரீரம்)=சரீரம் வருவதாகச் சாஸ்திரங்கூறுகிறது. (27)

பாஷ்யம்.—ரேதஸ்ஸேசனம் செய்பவற்றின் தன்மையேற்பட்ட பின்னர் ரேதஸ்ஸானது யோநியில் நிஷிக்தமானபின்னர் யோநியினின்றும் அநுஶயத்தின் பலனை யநுபவிப்பதற்குவேண்டி அநுஶயிகளுக்குச் சரீரம் உண்டாவதாகச் சாஸ்திரமுபதேசிக்கிறது. அதாவது:—"அவர்களுள் எவர் ரமணீய சரணர்களோ" என்றதாதியாம். அதனின்றும் இரங்குங்கால் வ்ரீஹ்யாதிபாவம் சொல்லுங்கால் அந்தச் சரீரமே சுகதுக்கங்களுடன் கூடினதாக ஆவதில்லை என அறியக்கிடக்கிறது. ஆனதுபற்றி அநுஶயிகளுக்கு வ்ரீஹ்யாதிஸம்ஶ்லேஷம் மட்டுமே அத்தகைய பிறவியாகக் கூறப்படுகிறது என்பது ஸித்திக்கிறது. (27) (எ—று)

ஆறுவது அந்யாதிஷ்டிதாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் கோவிந்தபகவத்பூஜ்யபாத ரவர்களின் சிஷ்யர்களான ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பூஜ்யபாத ரவர்களின் கிருதியான சாரீரகமீமாம்ஸா பாஷ்யத்தில் மூன்றாவது அத்தியாயத்தின்

முதலாவது பாதம் முற்றிற்று.

तृतीयाध्याये द्वितीयः पादः ।

[अत्रपादे तत्त्वंपदार्थपरिशोधनविचारः]

१ संध्याधिकरणम् । सू-१-६

संध्ये सृष्टिराह हि ॥ १ ॥

सत्या मिथ्याऽथवा स्वप्नसृष्टिः सत्या श्रुतीरणात् । जाग्रद्देशाविशिष्टत्वादीश्वरेणैव निर्मिता ॥ १ ॥

देशकालाद्यनौचित्याद्बाधितत्वाच्च सा मृषा । अभावोक्तेर्द्वैतमात्रसाम्याज्जीवानुवादतः ॥ २ ॥

ओं नमो भगवते वासुदेवाय ॥

மூன்றுவது அத்தியாயத்தின் இரண்டாவது பாதம்.

ஸந்த்யாதிகரணம் 1.

(அ-கை) சென்ற முதலாவது பாதத்தில் ப்ரம்ஹாத்மைக்ய க்ஞானமில்லாதவர் இந்த ஸ்தூலதேஹம் விட்டு ஸூக்ஷ்ம தேஹத்துடன் பரலோகஞ் செல்லும் முறையும், அங்கு அவர்களுக்குநேரும் கர்மபலாநுபவமுறையும், பின்னர் அங்கிருந்து திரும்பும் முறையும், திரும்புங்கால் அவர்களுக்குண்டாகும் கஷ்டமுறையும் விளக்கப்பட்டது. இதனின்றும் இம்மைமறுமைப் பயனில் வெறுப்புக் கொண்டு குருமுகாதீன வேதாந்தவிசாரஞ் செய்து அதன் வாயிலாகவுண்டாகும் ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைதலே எல்லாவற்றுள்ளும் மேலானது என்றும் பெறப்பட்டது. இதுபோழ்து ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரத்துக்கின்றியமையாத தத்பதார்த்தம், த்வம் பதார்த்தம் இவற்றைப் பரிசோதிக்கவேண்டி 41 ஸூத்திரங்களும், 8 அதிகரணங்களுங் கொண்ட இந்த இரண்டாவது பாதமாரம்பிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் 6 ஸூத்திரங்கள் கொண்ட முதலாவது ஸந்த்யாதிகரணத்தில் முதலிலுள்ள பூர்வபக்ஷ ஸூத்திரங்கள் இரண்டில் முதலாவது ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) ஸந்த்யே ஸ்ருஷ்டிராஹஹி (1)

(ப-ரை) **सन्ध्ये** (ஸந்த்யே)=ப்ரபோதம் ஸுஷுப்தி இவ்விரண்டுஸ்தானங்களுடையவோ, இஹலோக பரலோக ஸ்தானங்களுடையவோ இடையிலுள்ளது ஸந்த்யம் எனப்படும். அத்தகைய ஸந்த்யமான ஸ்தானத்திலுள்ள **सृष्टिः** (ஸ்ருஷ்டி:)=ஸ்ருஷ்டியானது உண்மையானதேயாகும். **आहहि** (ஆஹஹி)=அவ்விதமே ஸ்ருதி உபதேசிப்பதே அதன் காரணமாகும். (1) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) ஸ்வப்நத்திலுள்ள ஸ்ருஷ்டியானது உண்மையானதா? அல்லது

अतिक्रान्ते पादे पञ्चाग्निविद्यामुदाहृत्य जीवस्य संसारगतिप्रभेदः प्रपञ्चितः। इदानीं तु तस्यैवावस्थाभेदः प्रपञ्च्यते। इदमामनन्ति—'स यत्र प्रस्वपिति' (बृ० ४।३।९) इत्युपक्रम्य 'न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्त्यथ रथान्रथयोगान्पथः सृजते' (बृ० ४।३।१०) इत्यादि। तत्र संशयः—किं प्रबोध इव स्वप्नेऽपि पारमार्थिकी सृष्टिराहोस्विन्मायामयीति। तत्र तावत्प्रतिपद्यते संध्ये तथ्यरूपा सृष्टिरिति। संध्यमिति स्वप्नस्थानमाचष्टे, वेदे प्रयोगदर्शनात् 'संध्यं तृतीयं स्वप्नस्थानम्' (बृ० ४।३।९) इति। द्वयोर्लोकस्थानयोः प्रबोधसंप्रसादस्थानयोर्वा सन्धौ भवतीति संध्यम्। तस्मिन्संध्ये स्थाने तथ्यरूपैव सृष्टिर्भवितुमर्हति। कुतः—यतः प्रमाणभूता श्रुतिरेवमाह 'अथ रथान् रथयोगान्पथः सृजते' (बृ० ४।३।१०) इत्यादि। स हि कर्तेति चोपसंहारादेवमेवावगम्यते ॥ १ ॥

பொய்யானதா? என்பது ஸந்தேஹம். ஶ்ருதி சொல்லுவதாலும், ஜாக்கிரத் தேசமானது பொதுவாக விருப்பதாலும், ஈஶ்வரனுலேயே நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டிருப்பதாலும், அது உண்மையானதேயாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். ஸிருஷ்டிக்குரிய தேசகாலாதிகள் உசிதமாக இல்லாததாலும், விழித்தெழுந்ததும் பாதிக்கப்பட்டு விடுவதாலும் அதுபொய்யானதேயாகும். ஸ்வப்நாதிகளுக்கு உண்மையான நிலையில் இல்லாமை சொல்லியிருப்பதும், எல்லாத்வைத பதார்த்தத்துடனும் ஸம்மாக்கி ஜீவனை ஶ்ருதி அநுவாதமுறையிற் கூறியிருப்பதும் மற்றொரு காரணமாகும். (எ—று)

பாஷ்யம்.—சென்ற பாதத்தில் பஞ்சாக்நிவித்தையை உதாஹரித்து ஜீவனுடைய ஸம்ஸாரகதிபேதமானது விரிவாகக் கூறப்பட்டது. இப்பொழுதோ அவனதாகவேயுள்ள அவஸ்தாபேதமானது விரித்துக் கூறப்படுகிறது. "அவன் எப்பொழுது தூங்குகின்றானே" என்றுதொடங்கி "அப்பொழுது தேர்களில்லை, தேரில் கட்டும் மாடுமுதலியன கிடையா. வழிகளில்லை. ஆயினும் பின்னர் தேர்களையும், தேரில்கட்டும் மாடுமுதலியவற்றையும், வழிகளையும் படைத்துக் கொள்ளுகிறான்" என்றது முதலான இதை உபநிடதங்கள் உபதேசிக்கின்றன. அதில் ஸம்சயமுண்டாகிறது. அதாவது:—விழிப்பிற் போலவே ஸ்வப்பினத்திலும் ஸிருஷ்டியானது பாரமார்த்திகமேயா? (உண்மையானதேயா?) அல்லது மாயாமயமானதா? (பொய்யானதா?) என்பதாம். அவற்றுள் முதலிற் கொள்ளப்படுவது யாதெனில்? ஸிருஷ்டியானது உண்மையானதென்பதே யாம். "ஸந்த்யமானது மூன்றாவதான ஸ்வப்னஸ்தானமாகும்" என வேதத்தில் பிரயோகம் காணப்படுவதுபற்றி ஸந்த்யம் என்றபதம் ஸ்வப்னஸ்தானத்தைச் சொல்லுகிறது. இஹலோகபரலோகஸ்தானங்களுடையவோ, அல்லது விழிப்பு ஸுஷுப்தி இவ்விருஸ்தானங்களுடையவுமோ ஸந்தியில் (இடையில்) இருப்பதுபற்றி (ஸ்வப்நம்) ஸந்த்யமாக வாகிறது. அத்தகைய ஸந்த்யமான ஸ்தானத்தில் உள்ள ஸிருஷ்டியானது உண்மையானதாகவாவதுதான் பொருந்தக்கூடியது. ஏன்? எக்காரணம் பற்றி

निर्मातारं चैके पुत्रादयश्च ॥ २ ॥

अपिचैके शाखिनोऽस्मिन्नेव संध्ये स्थाने कामानां निर्मातारमात्मानमामनन्ति—'य एष सुप्तेषु जागर्ति कामं कामं पुरुषो निर्मिमाणः' (क० ५ । ८) इति । पुत्रादयश्च तत्र कामा अभिप्रेयन्ते काम्यन्त इति । ननु कामशब्देनेच्छाविशेषा एवोच्येरन् । न । 'शतायुषः पुत्रपौत्रान्वृणीष्व' (क० १ । २३) इति प्रकृत्यान्ते 'कामानां त्वा कामभाजं करोमि' (क० १ । २४) इति प्रकृतेषु तत्र तत्र पुत्रादिषु कामशब्दस्य प्रयुक्तत्वात् । प्राज्ञं चैनं निर्मातारं प्रकरणवाक्यशेषाभ्यां प्रतीमः । प्राज्ञस्य हीदं प्रकरणम् 'अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मात्' (क० २ । १४) इत्यादि, तद्विषय एव च वाक्यशेषोऽपि—'तदेव शुक्रं तद्ब्रह्म तदेवामृत-

---

ப்ரமாணபூதமான ஸ்ருதியானது "பின்னர் தேர்களையும், தேரில்கட்டப்படுபவனவற்றையும் படைக்கின்றான்" என்றதாதியாலுபதேசிக்கிறதோ அக்காரணம்பற்றியே என்க. "அவனன்றோ கர்த்தா" என முடித்திருப்பதிலிருந்தும் இவ்விதமேதான் அறியக்கிடக்கிறது. (1) (எ—று)

(ஸூ) நிர்மாதாரம்ச ஏகே புத்ராதய: ச (2)

(ப—ரை) **च** (ச)=மேலும், **एके** (ஏகே)=சிலசாகிகள் இதே ஸ்வப்நமான ஸந்தியத்தில் ஆத்மாவை காமங்களை **निर्मातारम्** (நிர்மாதாரம்)=நிர்மாணஞ் செய்பவனுகவும் சொல்லுகின்றனர். அங்கு ஸ்ருதியிலுள்ள "காமம் காமம்" என்பவை **पुत्रादयश्च** (புத்ராதயஸ்ச)=புத்திராதிகளேயாகும். (2) (எ—று)

பாஷ்யம்.—மேலும், சிலசாகைக் காரர்கள் இதே ஸந்த்யமென்ற ஸ்தானத்தில் ஆத்மாவை காமங்களை நிர்மாணஞ்செய்பவனுகச் சொல்லுகின்றனர். அதாவது:—"இந்திரியங்கள் தூங்கினதும் (தமது வேலையைவிட்டு நீங்கினதும்) தனக்கிஷ்டமான அந்தந்தப் பொருளை நிர்மாணஞ் செய்கின்றவனுய் யாதொரு இந்தப் புருஷனிருக்கின்றானே" என்றதாதியாம். விரும்பப்படுவனபற்றி அங்குள்ள **காமம் காமம்** என்றதால் புத்திராதிகளான காமங்களே கொள்ளப்படுகின்றன.

சங்கை— **காம** என்ற சப்தத்தால் இச்சாவிசேஷங்களே அன்றோ சொல்லப்படும். எனின்?

உத்தரம்—அதுபொருந்தாது. "நூறுவயதுள்ள புத்திரபௌத்திரர்களை வரமாகக்கேட்டுக் கொள்" என்று தொடங்கி முடிவில் "உன்னை காமங்களின் (புத்திராதிகளின்) லாபத்தை யடைந்தவனுகச் செய்கிறேன்" என்பதாய் பிரகிருதமான அந்தந்தப் புத்திராதிகளில் காமசப்தமானது பிரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரகரணம் மேலுள்ளவாக்கியம் இவ்விரண்டையுங் கொண்டு இந்தப் ராக்ஞனையே (ஸுஷுப்தாவஸ்தாபன்ன ஜீவஸாக்ஷி ப்ராக்ஞனெனப்படுவன்) நிர்மாதாவாக (ஸிருஷ்டிகர்த்தாவாக) எண்ணுகிறோம். "தர்மத்தை விட வேறுபட்டதும் அதர்மத்தை விடவேறுபட்டதும்" என்றதாதியான இது ப்ராக்ஞனைக் கூறும் ப்ரகரணமல்லவா? "அதுவே சுக்ரமும் (சுத்தமும்) அதுவே ப்ரம்ஹமும்,

मुच्यते । तस्मिल्लोकाः श्रिताः सर्वे तदु नात्येति कश्चन' (क० ५ । ८) इति । प्राज्ञकर्तृका च सृष्टिस्तथ्यरूपा समधिगता जागरिताश्रया तथा स्वप्नाश्रयापि सृष्टिर्भवितुमर्हति । तथाच श्रुतिः—'अथो खल्वाहुर्जागरितदेश एवास्यैष इति यानि ह्येव जाग्रत्पश्यति तानि सुप्तः' (बृ० ४ । ३ । १४) इति स्वप्नजागरितयोः समानन्यायतां श्रावयति । तस्मात्तथ्यरूपैव संध्ये सृष्टिरिति ॥ २ ॥ एवं प्राप्ते प्रत्याह—

मायामात्रं तु कार्त्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् ॥ ३ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति । नैतदस्ति यदुक्तं संध्ये सृष्टिः पारमार्थिकीति । मायैव संध्ये सृष्टिर्न परमार्थगन्धोऽप्यस्ति । कुतः—कार्त्स्न्येनानभिव्यक्तस्वरूपत्वात् । नहि का-

---

அதுவே அமிருதமுமாகச் சொல்லப்படுகிறது. எல்லாவுலகங்களும் அதை யாஸ்ரயித்திருக்கின்றன. ஒன்றும் அதைக்கடந்து விடக் கூடியதன்று" என்பதாய் அந்தப் பிராக்ஞவிஷயமாகவே யுள்ள மேலுள்ள வாக்கியமு மிருக்கிறது. ப்ராக்ஞனக்கர்த்தாவாகக் கொண்ட ஜாக்கிரத்தையாஸ்ரயித்த ஸிருஷ்டியானது உண்மையானதாகவாவது எவ்விதமோ அவ்விதமே ஸ்வப்நாஸ்ரயமான ஸிருஷ்டியுமாவது தான் பொருத்தமானது. அவ்விதமே ஶ்ருதியும் (ஸ்வப்நம் என்பது யாதுண்டோ) "இது இவனுடைய ஜாகரிததேசமேதாகுகும் எனச் சிலர் சொல்லுகின்றனர். ஜாகரிததேசத்தில் எவற்றையே பார்க்கின்றானோ அவற்றையே ஸுப்தனும் பார்க்கிறான்" என்றதால் ஸ்வப்ன ஜாகரிதங்கள் ஸமானமான நியாயமுள்ளன என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. ஆனதுபற்றி ஸந்த்யத்திலுள்ள ஸிருஷ்டியானது உண்மையான வுருவமுள்ளதே யாகும். (2) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்த்தமாகவே (ஸித்தாந்தம்) சொல்லுகிறார்—

(ஸூ) மாயாமாத்ரந்து கார்த்ஸ்ந்யேந அநபிவ்யக்தஸ்வருபத்வாத் (3)

(ப—ரை) तु (து)=முற்கூறிய பூர்வபக்ஷம் பொருந்தாது. मायामात्रम् (மாயாமாத்ரம்)=ஸந்த்யத்திலுள்ள ஸிருஷ்டியானது மாயையாகமட்டுமே யாகும். ஏன் कार्त्स्न्येन (கார்த்ஸ்ந்யேந)=முற்றிலும் (அதாவது: உண்மைநிலையிலுள்ள வஸ்துக்களின் முழுதர்மங்களுடனும் என்பதாம்.) अनभिव्यक्तस्वरूपत्वात् (அநபிவ்யக்தஸ்வருபத்வாத்)=வெளியான ஸ்வரூபமுள்ளதாக இல்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (3) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஸூத்திரத்திலுள்ள து என்ற சப்தமானது பூர்வபக்ஷத்தை விலக்கிக் காட்டுகிறது. ஸந்த்யத்திலுள்ள ஸிருஷ்டியானது உண்மையானது என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இது இல்லை. ஸந்த்யத்திலுள்ள ஸிருஷ்டியானது பொய்யேயொழிய உண்மையின்மணங்கூட அதிலில்லை. ஏன்? முற்றிலும் வெளியான ஸ்வரூபமற்றதாக அது இருப்பதே அதன் காரணமாகும். உண்மை

त्स्न्येन परमार्थवस्तुधर्मेणाभिव्यक्तस्वरूप: स्वप्न:। किं पुनरत्र कार्त्स्न्यमभिप्रेतं देशकालनिमित्तसंपत्तिरबाधश्च। नहि परमार्थवस्तुविषयाणि देशकालनिमित्तान्यबाधश्च स्वप्ने संभाव्यन्ते। न तावत्स्वप्ने रथादीनामुचितो देश: संभवति। नहि संवृते देहदेशे रथादयोऽवकाशं लभेरन्। स्यादेतत्। बहिर्देहात्स्वप्नं द्रक्ष्यति देशान्तरितद्रव्यग्रहणात्। दर्शयति च श्रुतिर्बहिर्देहात्स्वप्नम्—'बहिष्कुलायादमृतश्चरित्वा। स ईयतेऽमृतो यत्र कामम्' (बृ० ४।३।१२) इति स्थितिगतिप्रत्ययभेदश्च नानिष्क्रान्ते जन्तौ सामञ्जस्यमश्नुवीतेति। नेत्युच्यते। नहि सुप्तस्य जन्तो: क्षणमात्रेण योजनशतान्तरितं देशं पर्येतुं विपर्येतुं च तत: सामर्थ्यं संभाव्यते। क्वचिच्च प्रत्यागमनवर्जितं स्वप्नं श्रावयति कुरुष्वहमद्य शयानो निद्रयाऽभिप्लुत: स्वप्ने पञ्चालानभिगतश्चास्मिन्प्रतिबुद्धश्चेति। देहाच्चेदपेयात्पञ्चालेषु प्रतिबुध्येत न तानसावभिगत इति कुरुष्वेव तु प्रतिबुध्यते। येन चायं देहेन देशान्तरमश्नुवानो

யான பொருளுக்குள்ள முழுதர்மத்துடனும் அபிவ்யக்தமான (வெளியான) ஸ்வரூபமுள்ளதாக ஸ்வப்நமானது ஆகாதன்றோ? இங்கு ஸூத்திரத்திலுள்ள கார்த்ஸ்ந்யம் (முற்றிலும்) என்றதால் எத்தகைய முழுத்தன்மை விரும்பப்படுகிறது எனின்? தேசம் காலம் நிமித்தம் இவற்றின் நிறைவும், மறுக்கப்படாமையுமேதான் கார்த்ஸ்ந்ய சப்தத்தால் விரும்பப்படுகிறது. உண்மையான பொருளைப்பற்றிய தேசகாலநிமித்தங்களும் பாதமின்மை (மறுப்பின்மை) யும் ஸ்வப்நத்தில் ஸம்பவிக்கமுடியாதன்றோ? ஸ்வப்நத்தில் தேர் முதலியவற்றுக்குப் போதிய தேசமானது முதலில் ஸம்பவிக்கமுடியாது. சுருங்கின தேஹத்துக்குள் தேர் முதலியன இடம் பெறவியலாதனவன்றோ ?

சங்கை—இஃதிருக்கட்டும். வேறு தேசத்திலுள்ள திரவியத்தைப்பற்றிய அநுபவமிருப்பதிலிருந்து தேஹத்துக்கு வெளியிற்றான் ஸ்வப்பினத்தைக் காண்கிறான். ஶ்ருதியும் "அமிருதனான ஆத்மாவானவன் சரீரத்துக்கு வெளியிற்சென்று எதில் இஷ்டமோ அங்கு ஸஞ்சரிக்கிறான்" என்றதால் தேஹத்துக்கு வெளியிலேயே ஸ்வப்பினத்தையுபதேசிக்கிறது. ஸ்திதி, கதி இவற்றைப் பற்றிய அறிவின் மாறுபாடானது ஜந்துவானது வெளியிற் சொல்லாவிடில் பொருத்தமான தன்மையை யடையமாட்டாதன்றோ. எனின் ?

உத்தரம்—அது இல்லையெனச் சொல்லப்படுகிறது. தூங்குகின்ற ஜந்துவுக்கு ஒருக்ஷணத்துக்குள் நூறுயோஜநதூரத்துக்கு மேற்பட்ட தேசத்தை யடையவோ, அங்கிருந்து திரும்பவோ ஸாமர்த்தியம் ஸம்பவிக்கமுடியாதன்றோ? சிலவிடத்தில் "குருதேசத்தில் படுத்துறங்கின நான் நித்திரையினால் கலக்கமுற்று ஸ்வப்நத்தில் பஞ்சாலதேசத்தை யடைந்தவனாய் அதேதேசத்தில் விழித்தெழுந்தேன்" என்பதாய் திருப்புதலற்ற ஸ்வப்பினத்தைச் ஶ்ருதி சொல்லியுமிருக்கிறது. தேஹத்தினின்றும் வெளிப் போந்தானேல் பஞ்சாலதேசத்தில் விழித்தெழுந்திருப்பான். ஆனால் இவன் பஞ்சாலத்தையடையாதவனாய் குருதேசத்திலேயே விழித்தெழுகின்றான். எந்தத் தேஹத்தைக் கொண்டு வேறுதேசத்தை யநுபவிப்பதாக

मन्यते तमन्ये पार्श्वस्थाः शयनदेश एव पश्यन्ति । यथाभूतानि चायं देशान्तराणि स्वप्ने
पश्यति न तानि तथाभूतान्येव भवन्ति । परिधावंश्चेत्पश्येज्जाग्रद्वद्वस्तुभूतमर्थमाकलयेत् ।
दर्शयति च श्रुतिरन्तरेव देहे स्वप्नम्—'स यत्रैतत्स्वप्न्यया चरति' इत्युपक्रम्य 'स्वे शरीरे
यथाकामं परिवर्तते' (बृ० २ । १ । १८) इति । अतश्च श्रुत्युपपत्तिविरोधाद्बहिष्कुलाय-
श्रुतिर्गौणी व्याख्यातव्या बहिरिव कुलायादमृतश्चरित्वेति । यो हि वसन्नपि शरीरे न तेन
प्रयोजनं करोति स बहिरिव शरीराद्भवतीति । स्थितिगतिप्रत्ययभेदोऽप्येवं सति विप्र-
लम्भ एवाभ्युपगन्तव्यः । कालविसंवादोऽपि च स्वप्ने भवति रजन्यां सुप्तो वासरं भारते
वर्षे मन्यते । तथा मुहूर्तमात्रवर्तिनि स्वप्ने कदाचिद्बहुवर्षपूगानतिवाहयति । निमित्तान्यपि च
स्वप्ने न बुद्धये कर्मणे वोचितानि विद्यन्ते । करणोपसंहाराद्धि नास्य रथादिग्रहणाय चक्षु-
रादीनि सन्ति । रथादिनिर्वर्तनेऽपि कुतोऽस्य निमेषमात्रेण सामर्थ्यं दारूणि वा । बाध्यन्ते
चैते रथादयः स्वप्नदृष्टाः प्रबोधे । स्वप्न एव चैते सुलभबाधा भवन्ति । आद्यन्तयोर्व्यभि-

---

எண்ணுகிறானே அவனை அருகிலுள்ள மற்றவர் படுத்த விடத்திலேயே காண்கின்
றனர். இவன் தேசாந்தரங்களை எவ்விதமிருப்பனவாக ஸ்வப்பினத்தில் காண்கின்
றானே அவை அவ்விதங்களாகவே இருப்பதில்லை. ஒரேதாவலாகத்தாவி ஸ்வப்
பினம் காண்பானேல் ஜாக்கிரத்திற்போல பொருள் உண்மையானதென்றே எண்
ணுவான். ஶ்ருதியும் "அவன் எதுபோழ்து ஸ்வப்பினத்திலுள்ளமனோ விருத்தி
யுடன் ஸஞ்சரிக்கின்றானே" என்று தொடங்கி "தனது சரீரத்தில் தனதிஷ்டப்
படி சுற்றுகிறான்" என்றதால் தேஹத்துக்குள்ளேயே ஸ்வப்பினத்தைக் காண்
பிக்கிறது. ஆனதுபற்றியும் ஶ்ருதியுக்தி இவற்றின் விரோதம் வருவதிலிருந்து
'சரீரத்துக்கு வெளியில்' என்று கூறும் ஶ்ருதியானது அமிருதனான ஆத்மா சரீ
ரத்துக்கு வெளியிற் போல ஸஞ்சரித்து என கௌணீ முறையை யொட்டிப் பொ
ருட்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுவதாக வாகிறது. எவன் சரீரத்தில் வஸித்தபோ
திலுங்கூட அந்தச் சரீரத்தினால் பயனை யடைவதில்லையோ அவன் சரீரத்துக்கு
வெளியிலுள்ளவன் போலவே ஆகிறான் என்பதாம். இவ்விதமேற்படுங்கால் இருப்
பதாகவும் வெளியில் செல்லுவதாகவுமேற்படும் அறிவின் மாறுபாடானது வெறும்
மயக்கமானதென்றே ஒப்பவேண்டும். காலத்தின் முறன்பாடும் ஸ்வப்பினத்திற்
காணக்கிடக்கிறது. அதாவது: பாரதவர்ஷத்தில் இரவில் தூங்கவாரம்பித்தவன்
பகலாக வெண்ணுகிறான். அதுபோலவே ஒரு முஹூர்த்தம் மட்டுமிருக்கக்கூடிய
ஸ்வப்பினத்தில் வெகு ஆண்டுகளைக் கடக்கிறான். ஸ்வப்பினத்திலுள்ள நிமித்தங்
களுங்கூட ஞானத்துக்கோ, கர்மத்துக்கோ பொருத்தமானவையாக இருப்பதில்லை.
இந்திரியங்களோடுங்கிவிட்டமையின் இவனுக்குந் தேர்முதலியவற்றை யறிவதற்
குப் போதிய கண்முதலியன (அதுபோழ்து) கிடையா. தேர்முதலியவற்றைப்
படைப்பதற்கும் இவனுக்கு ஒருநிமேஷத்துக்குள் ஸாமர்த்தியமோ (திறமையோ)
கட்டைகளோ எங்கிருந்து கிட்டும். ஸ்வப்பினத்திற் காணப்பட்ட இந்தத் தேர்
முதலியன ஜாக்கிரத்தில் பாதிக்கவும் படுகின்றன. மேலும், ஸ்வப்பினத்திலேயே

चारदर्शनात् । रथोऽयमिति हि कदाचित्स्वप्ने निर्धारितः क्षणेन मनुष्यः संपद्यते मनुष्योऽयमिति निर्धारितः क्षणेन वृक्षः। स्पष्टं चाभावं रथादीनां स्वप्ने श्रावयति शास्त्रम्—'न तत्र रथा न रथयोगा न पन्थानो भवन्ति' (बृ० ४। ३। १०) इत्यादि। तस्मान्मायामात्रं स्वप्नदर्शनम् ॥ ३ ॥

सूचकश्च हि श्रुतेराचक्षते च तद्विदः ॥ ४ ॥

मायामात्रत्वात्तर्हि न कश्चित्स्वप्ने परमार्थगन्धोऽस्तीति। नेत्युच्यते। सूचकश्च हि स्वप्नो भवति भविष्यतोः साध्वसाधुनोः। तथाहि श्रूयते—'यदा कर्मसु काम्येषु स्त्रियं स्वप्नेषु पश्यति। समृद्धिं तत्र जानीयात्तस्मिन्स्वप्ननिदर्शने' (छा० ५। २। ९) तथा पुरुषं कृष्णं कृष्णदन्तं पश्यति स एनं हन्ति' इत्येवमादिभिः स्वप्नैरचिरजीवित्वमावेद्यत इति श्रावयति। आचक्षते च स्वप्नाध्यायविदः—'कुञ्जरारोहणादीनि स्वप्ने धन்यानि खर-

---

சுளுவில்பாதிக்கவும் படுகின்றன. ஸ்வப்பினகாலத்திலேயே முந்தியும் பிந்தியும் ஒருபொருளுக்குவியபிசாரம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:— ஸ்வப்பினத்தில் இது தேர் என வுறுதிசெய்யப்பட்ட பொருள் க்ஷணத்துக்குள் மனிதனாக மாறிவிடுகிறது. மனிதனாகவெண்ணப்பட்டது க்ஷணத்துக்குள் மரமாக மாறிவிடுகிறது. ஸ்வப்பினத்தில் தேர் முதலியவற்றின் இல்லாமையைச் ஶ்ருதி தெளிவாயுபதேசித்து மிருக்கிறது. அதாவது:—"அங்கு தேர்களும் தேரில்கட்டும் காளைமுதலியனவும் வழிகளும் கிடையா" என்றதாதியாம். ஆதல் பற்றி ஸ்வப்பினதர்சனமானது மாயாமாத்திரமே யாகும்.

(ஸூ) ஸூசக: சஹி ச்ருதே: ஆசக்ஷதே ச தத்வித: (4)

(ப-ரை) [**स्वप्नः** (ஸ்வப்ன:)=ஸ்வப்பினமானது இனிவரவிருக்கும் நன்மை தீமைகளுக்கு] **सूचकश्चहि** (ஸூசகஶ்சஹி)=அறிகுறியாகவன்றோ இருக்கின்றது. **श्रुतेः** (ஶ்ருதே:)=அத்தகைய ஶ்ருதியிருப்பதும், **तद्विदः** (தத்வித:)=ஸ்வப்பினத்தின் பயனை யறிந்தவர் **आचक्षते च** (ஆசக்ஷதே ச)=அவ்விதம் சொல்லியிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். (4) (எ-று)

பாஷ்யம்.—மாயாமாத்திரமாக (வெறும் மயக்கமாக) மட்டுமிருக்குமானால் அதுபோழ்து ஸ்வப்பினத்தில் உண்மையின் மணமொன்றுமே இருப்பதற்கிடமில்லை எனப் பிராப்தமாகவே அது இல்லையெனச் சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வப்பினமானது இனிவரவிருக்கும் நன்மைதீமைகளுக்கு ஸூசகமாக (அறிகுறியாக வன்றோ இருக்கிறது. அவ்விதமே "எதுபோழ்து காம்யகர்மகாலங்களில் ஸ்வப்பினங்களில் ஸ்திரீயைக் காண்கின்றானோ அதுபோழ்து அந்தக் காம்யகர்மத்தின் ஸமிருத்தியை (நிறைவை) அறியவேண்டும்." "அதுபோலவே எவன் கருத்த நிறமுள்ளவனும் கருத்த பல்லுள்ளவனுமான புருஷனைப் பார்க்கின்றானோ அவன் இவனைக் கொல்லுகிறான்" என்ற இம்மாதிரிகளான ஸ்வப்பினங்களால் வெகு காலம் ஜீவித்திருக்கமாட்டான் என்பது அறிவிக்கப்படுவதாகச் ஶ்ருதியும் சொல்

यानादीन्यधन्यानि' इति । मन्त्रदेवताद्रव्यविशेषनिमित्ताश्च केचित्स्वप्नाः सत्यार्थगन्धिनो भवन्तीति मन्यन्ते । तत्रापि भवतु नाम सूच्यमानस्य वस्तुनः सत्यत्वं, सूचकस्य तु स्त्रीदर्शनादेर्भवत्येव वैतथ्यं बाध्यमानत्वादित्यभिप्रायः । तस्मादुपपन्नं स्वप्नस्य मायामात्रत्वम् । यदुक्तम् 'आह हि' इति तदेवं सति भाक्तं व्याख्यातव्यम् । यथा लाङ्गलं गवादीनुद्वहतीति निमित्तमात्रत्वादेवमुच्यते, नतु प्रत्यक्षमेव लाङ्गलं गवादीनुद्वहति । एवं निमित्तमात्रत्वात्सुप्तो रथादीन्सृजते स हि कर्तेति चोच्यते, नतु प्रत्यक्षमेव सुप्तो रथादीन्सृजति । निमित्तत्वं त्वस्य रथादिप्रतिभाननिमित्तमोदत्रासादिदर्शनात्तन्निमित्तभूतयोः सुकृतदुष्कृतयोः कर्तृत्वेनेति वक्तव्यम् ॥

अपिच जागरिते विषयेन्द्रियसंयोगादादित्यादिज्योतिर्व्यतिकराच्चात्मनः स्वयंज्योतिष्ट्वं दुर्विवेचनमितितद्विवेचनाय स्वप्न उपन्यस्तः । तत्र यदि रथादिसृष्टिवचनं श्रुत्या नीयेत तदा स்वयंज्योतिष्ट्वं न निर्णीतं स्यात् । तस्माद्रथाद्यभाववचनं श्रुत्या, रथादिसृष्टि-

---

ஆகிறது. ஸ்வப்பினத்தியாய மறிந்தவர்கள் "ஸ்வப்பினத்தில் யானைமீதேருதல் முதலியன சிறந்ததென்றும் கழுதைமீதேருதல் முதலியன நன்றல்லதென்றும் உபதேசிக்கின்றனர். மந்திரம், தேவதை, திரவியவிசேஷம் இவற்றை நிமித்தமாகக் கொண்டு ஏற்படும் சிலஸ்வப்பினங்கள் உண்மைப் பொருளின் தொடர்புடையன வென்றும் எண்ணுகின்றனர். அவ்விடத்திலுங்கூட ஸூசிப்பிக்கப்படும் பொருள் ஸத்தியமாக (உண்மையிலுள்ளதாக) இருக்கட்டும். அதைக்குறிக்கும் ஸ்திரீதர்சனம் முதலியன பொய்யே யாகும். அவை பாதிக்கப்படுவதே அதன் காரணமுமாகும் என்பது கருத்து. ஆகவே ஸ்வப்பினமானது மாயாமத்திரமென்பது பொருத்தமானதே.

முதல் சூத்திரத்திலுள்ள "ஆஹஹி" என்றதால் எதுசொல்லப்பட்டதோ அது இவ்விதம் பார்க்குங்கால் கௌணமானதென வியாக்கியானஞ்செய்யப்பட்டதாக வாகின்றது. உலகில் கலப்பையானது பசுமுதலியவற்றைச் சுமக்கிறது என்று கூறுமிடத்து நிமித்தமாகமட்டும் இருப்பதுபற்றி இவ்விதம் சொல்லப்படுகிறதே யொழியக் கண்கூடாகக் கலப்பையானது பசுமுதலியவற்றைச் சுமப்பதில்லை என்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே நிமித்தமாகமட்டு மிருப்பதுபற்றி ஸுப்தன் தேர்முதலியவற்றைப் படைக்கிறான் என்றும் அவனன்றோ கர்த்தா என்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஸுப்தனோ தேர்முதலியவற்றைப் படைப்பதில்லை யென்பது கண்கூடு. இவனுடைய நிமித்தத்தன்மையோ வெனில் தேர்முதலியவற்றின் தோற்றத்தை நிமித்தமாகக் கொண்ட ஸந்தோஷம் பயம் முதலியன காணப்படுதைக் கொண்டு அவற்றுக்கு நிமித்தங்களாக வான புண்ணியபாபங்களுக்குக் கர்த்தாவாக இருப்பது பற்றியே என்று சொல்லவேண்டும். மேலும் ஜாக்கிரத்தில் விஷயங்களுக்கும் இந்திரியங்களுக்கும் சேர்க்கையிருப்பதாலும், சூரியனுதியோரின் ஒளிகலந்து கிடப்பதாலும் ஆத்மாவினது ஸ்வப்ரகாசத்தன்மையானது பகுத்தறியவியலாதது என வெண்ணி அதைப் பாகுபாடுசெய்து காட்டவேண்டி ஸ்வப்பினமானது

वचनं तु भक्त्येति व्याख्येयम्। एतेन निर्माणश्रवणं व्याख्यातम्। यदप्युक्तम्—'प्राज्ञमेनं निर्मातारमामनन्ति' इति। तदप्यसत्। श्रुत्यन्तरे 'स्वयं विहत्य स्वयं निर्माय स्वेन भासा स्वेन ज्योतिषा प्रस्वपिति' (बृ० ४। ३। ९) इति जीवव्यापारश्रवणात्। इहापि 'य एष सुप्तेषु जागर्ति' (क० ५। ८) इति प्रसिद्धानुवादाज्जीव एवायं कामानां निर्माता सङ्कीर्त्यते। तस्य तु वाक्यशेषेण तदेव शुक्रं तद्ब्रह्मेति जीवभावं व्यावर्त्य ब्रह्मभाव उपदिश्यते—'तत्त्वमसि' (छा० ६। ९। ४) इत्यादिवदिति न ब्रह्मप्रकरणं विरुध्यते। नचास्माभिः स्वप्नेऽपि प्राज्ञव्यवहारः प्रतिषिध्यते। तस्य सर्वेश्वरत्वात्सर्वास्ववस्थास्वधिष्ठातृत्वोपपत्तेः। पारमार्थिकस्तु नायं संध्याश्रयः सर्गो वियदादिसर्गवदित्येतावत्प्रतिपाद्यते। नच वियदादिसर्गस्याप्यात्यन्तिकं सत्यत्वमस्ति। प्रतिपादितं हि 'तदनन्यत्वमारम्भणशब्दा-

---

உபந்யஸிக்கப் பட்டது. அவ்விடத்திலுள்ள தேர் முதலியவற்றினுடைய ஸிருஷ்டியாதிவசனமானது முக்கியமாகக் கொள்ளப்படுமாயின், அதுபோழ்து (ஆத்மாவினது)ஸ்வப்ரகாசத்தன்மையானது நிர்ணயிக்கப்படாததாக வாகிவிடும். ஆனதுபற்றித் தேர்முதலியன இல்லை யென்ற வசனமானது முக்கியமானதாகவும், தேர் முதலியவற்றின் ஸிருஷ்டியைச் சொல்லும் வசனமானது கௌணமானதாகவும் உரைசெய்து கொள்ளத்தக்கதாகிறது. இதனால் நிர்மாணஞ் சொல்லும் ஶ்ருதியும் விரிக்கப்பட்டதாக வாகிவிடுகிறது. "ப்ராச்ஞனை இவனை நிர்மாதாவாகச் சொல்லுகின்றனர்" என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் பயனற்றதேயாகும். வேறுசுருதியில் "தானே விஹத்ய=ஜாக்கிரத்தேஹத்தை எவ்விதவியாபாரமுமற்றதாகச் செய்து, தானே வாஸனையினால் (தேர்முதலியவற்றை) நிர்மாணஞ்செய்து கொண்டு தனது புத்திவிருத்தியினால் ஸ்வரூபசைதன்யத்துடன் தூங்குகிறான்" என்பதாய் ஜீவனது வியாபாரம் காணவும் படுகிறது. இவ்விடத்திலுங் கூட "பிரஸித்தனான யாதொரு இவன் இந்திரியங்கள் தூங்கினதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கின்றானோ" என்றதால் ப்ரஸித்தமான பொருளை (ய ஏஷ: என்றதால்) அநுவாதம் செய்திருப்பதிலிருந்து இந்த ஜீவனே காமங்களுக்கு நிர்மாதாவாகச் சொல்லப்படுகிறான். அவனுக்கோ மேலுள்ள வாக்கியத்தினால் "அதுவே சுத்தமானது அது ப்ரம்ஹம்" என்பதாய் ஜீவத்தன்மையை விலக்கி "தத்வமஸி" என்றதாதிபோல ப்ரம்ஹபாவமானது உபதேசிக்கப்படுவதுபற்றி ப்ரம்ஹத்தைச் சொல்லத்தொடங்கிய ப்ரகரணத்துக்கு விரோதம் வருவதற்கு மிடமில்லை. ஸ்வப்நத்தில் ப்ராச்ஞனை பரமாத்மாவினது வியாரமானது நம்மால் மறுக்கப்படுவதுமில்லை. அவர் ஸர்வேஸ்வரனாவது பற்றி எல்லா அவஸ்தைகளிலும் அதிஷ்டாதாவாக (நியந்தாவாக) இருப்பது பொருந்தக்கூடியதாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஸந்தியை யாஸ்ரயித்த இந்த ஸிருஷ்டியானது ஆகாசாதி ஸிருஷ்டியானது போல உண்மையானதன்று என்ற இவ்வளவுமட்டுந்தான் கூறப்படுகிறது. மேலும் ஆகாசாதி ஸிருஷ்டிக்கும் ஆத்யந்திகமான (எப்பொழுதும் நிலைத்ததான) ஸத்யத்தன்மையானது கிடையாது "ததநந்யத்வமாரம்பணசப்தாதிப்ய:" என்ற (2 அ. 1

दिभ्यः' (ब्र० सू० २ । १ । १४) इत्यत्र समस्तस्य प्रपञ्चस्य मायामात्रत्वम् । प्राक्तु ब्रह्मात्मत्वदर्शनाद्वियदादिप्रपञ्चो व्यवस्थितरूपो भवति । संध्याश्रयस्तु प्रपञ्चः प्रतिदिनं बाध्यत इति । अतो वैशेषिकमिदं संध्यस्य मायामात्रत्वमुदितम् ॥ ४ ॥

पराभिध्यानात्तु तिरोहितं ततो ह्यस्य बन्धविपर्ययौ ॥ ५ ॥

अथापि स्यात्परस्यैव तावदात्मनोंऽशो जीवोऽग्नेरिव विस्फुलिङ्गः । तत्रैवं सति यथाग्निविस्फुलिङ्गयोः समाने दहनप्रकाशनशक्ती भवत एवं जीवेश्वरयोरपि ज्ञानैश्वर्यशक्ती, ततश्च जीवस्य ज्ञानैश्वर्यवशात्साङ्कल्पिकी स्वप्ने रथादिसृष्टिर्भविष्यतीति । अत्रोच्यते—सत्यपि जीवेश्वरयोरंशांशिभावे प्रत्यक्षमेव जीवस्येश्वरविपरीतधर्मत्वम् । किं पुनर्जीवस्येश्वरसमानधर्मत्वं नास्त्येव । न नास्त्येव । विद्यमानमपि तत्तिरोहितमविद्यादिव्यवधा-

---

பா. 14 ஸூத்) விடத்தில் எல்லாப்ரபஞ்சமும் மாயாமாத்திரம் என்பது விரிக்கப் பட்டு மிருக்கிறது. ப்ரம்ஹாத்மைகத்வ ஸாக்ஷாத்காரம் வருவதற்கு முன்னரோ ஆகாசாதிப் பிரபஞ்சமானது நிலைத்தவுருவமுள்ளதாக விருக்கிறது. ஸந்தியை யாஸ்ரயித்தப் பிரபஞ்சமோ வெனில் ஒவ்வொருநாளும் பாதிக்கப்படுவதாக விருக் கிறது என்றும். ஆகவே ஸந்தியாஸ்ரயமான பொருளுக்குச் சொல்லிய இந்த மாயாமாத்திரத்தன்மையானது தனிப்படக் கூறியதே யாகும். (4) (எ—று)

(ஸூ) பராபித்யாநாத்து திரோஹிதம் ததோஹ்யஸ்ய பந்தவிபர்யயௌ (5)

(ப—ரை) **तिरोहितम्** (திரோஹிதம்)=அவித்யாதிகளினால் மறைக்கப்பட்ட ஜீவ னுடைய ஈஸ்வரஸமான தர்மத்வமானது **पराभिध्यानात्तु** (பராபித்யாநாத்து)=பரமாத் மாவினது தியானவிஸேஷத்தினால் ஆவிர்ப்பாவத்தையடைகிறது. **ततोहि** (ததோஹி)=அப்பரமேஸ்வரனிடமிருந்தன்றோ **अस्य** (அஸ்ய)=இந்த ஜீவனுக்கு **बन्धविपर्ययौ** (பந்தவிபர்யயௌ)=பந்தமோக்ஷங்கள் ஏற்படுகின்றன. (5) (எ—று)

பாஷ்யம்.—சங்கை—பின்வருமாறு மிருக்கலாம். நெருப்பினது பொறியானது போல ஜீவன் பரமாத்மாவினுடைய அம்சமாகவாகிறான். அது இவ்விதமிருக்குங்கால் நெருப்புக்கும் அதன் பொறிக்கும் தஹநசக்தி பிரகாசநசக்தி இவைகள் எவ்விதம் பொதுவாக விருக்கின்றனவோ இவ்விதமே ஜீவேஸ்வரார்களுக்கும் க்ஞானைஸ்வர்ய சக்திகளாகின்றன. அதனின்றும் ஜீவனுக்குக் ஞானைஸ்வரியவசத்தால் ஸ்வப்நத்தில் ஸங்கல்பமாத்திரத்தால் தேர் முதலியவற்றின் விருஷ்டி உண்டாகலாம். என்கிறோம் எனின்?

உத்தரம்—இவ்விஷயத்தில் பதில் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவேஸ்வரார்களுக்கு அம்சாம்சிபாவமானது இருந்தபோதிலும் ஜீவன் ஈஸ்வரனுக்கு மாறான தர்மமுள்ளவனாகவிருப்பது கண்கூடு. ஜீவனுக்கு ஈஸ்வரனுக்கோப்பான தர்மமுள்ளவனாக விருத்தல் கிடையாதோவெனின்? இல்லவே இல்லை என்பதில்லை. இருந்த போதிலுங்கூட அது (ஈஸ்வரனுக்கொப்பான தர்மமுள்ளவனாக விருத்தல்)

नात् । तत्पुनस्तिरोहितं सत्परमेश्वरमभिध्यायतो यतमानस्य जन्तोर्विधूतध्वान्तस्य तिमिरतिरस्कृतेव दृक्शक्तिरौषधवीर्यादीश्वरप्रसादात्संसिद्धस्य कस्यचिदेवाविर्भवति न स्वभावत एव सर्वेषां जन्तूनाम् । कुतः—ततो हीश्वराद्धेतोरस्य जीवस्य बन्धमोक्षौ भवतः। ईश्वरस्वरूपापरिज्ञानाद्बन्धस्तत्स्वरूपपरिज्ञानात्तु मोक्षः । तथा च श्रुतिः—'ज्ञात्वा देवं सर्वपाशापहानिः क्षीणैः क्लेशैर्जन्ममृत्युप्रहाणिः । तस्याभिध्यानात्तृतीयं देहभेदे विश्वैश्वर्यं केवल आप्तकामः' (श्वे० १ । ११) इत्येवमाद्या ॥ ५ ॥

देहयोगाद्वा सोऽपि ॥ ६ ॥

कस्मात्पुनर्जीवः परमात्मांश एव संस्तिरस्कृतज्ञानैश्वर्यो भवति । युक्तं तु ज्ञानैश्वर्ययोरतिरस्कृतत्वं विस्फुलिङ्गस्येव दहनप्रकाशनयोरिति । उच्यते । सत्यमेवैतत् । सोऽपि

அவித்யாதிகளாகிற பரைவால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது மறைக்கப்பட்டதா யிருந்துகொண்டு பரமேஸ்வரனுரை த்யானஞ்செய்து முயற்சிக்கின்றவனும் இருள்நீங்கினவனும் ஈஸ்வரப்ரஸாதத்தால் ஸித்திபெறுபவனுமான ஒரு ஜந்துவுக்கே ஓஷதியின் வீரியத்தை முன்னிட்டுத் திமிரமென்ற ரோகத்தால் மறைக்கப்பட்ட பார்க்கும் சக்தியானது போலத்திரும்பவு முதயமாகின்றதே யொழிய இயற்கையாகவே எல்லாஜந்துக்களுக்கும் உண்டாவதில்லை. ஏன்? அந்த ஈஸ்வர நிமித்தமாகவேயன்றோ இந்த ஜீவனுக்குப் பந்தமோக்ஷங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபத்தையறியாமையால் பந்தமும், அவரது ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிவதால் மோக்ஷமுமோ உண்டாகிறது. அவ்விதமே "ஈஸ்வரனை யறிந்ததும் ஸர்வபாசங்களுக்கும் நாசமுண்டாகிறது. க்லேசங்கள் (அவித்தை, அஸ்மிதா, ராகம், துவேஷம், அபிநிவேசம் இவ்வைந்தும் க்லேஸமெனப்படும்.) தேய்ந்ததும் ஜனன மரணங்களுக்கு ஹானியுண்டாகிறது. பரமேஸ்வரனுடைய அஹங்கிரஹோபாஸனத்தால் மூன்றாவதான (அதாவது: ஸர்வபாசப ஹானியையும், ஜந்மமிருத்யு ஹானியையும்விட மூன்றாவதான என்று கருத்து.) விஸ்வைஸ்வர்யமானது (அணிமாதிஸித்தியானது) ஏற்படுகிறது. இந்த மனித தேஹம் போனதும் த்வைதமற்றதும், ஆப்தகாமமுமான ஆநந்தரூபமாகவாகிறான்" என்ற இம்மாதிரியான ஸ்ருதியுமிருக்கிறது. (5) (எ—று)

(ஸூ) தேஹயோகாத்வா ஸோபி (6)

(ப—ரை) **सोपि** (ஸோபி)=அந்த க்ஞானைஸ்வர்ய திரோபாவமும். **देहयोगाद्वा** (தேஹயோகாத்வா)=தேஹத்தின் சேர்க்கையாலேயே ஏற்படுகிறது. (6) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஜீவன் பரமாத்மாவின் அம்சமாகவே இருந்துகொண்டு மறைக்கப்பட்ட க்ஞானைஸ்வர்யமுள்ளவனக எவ்விதமாகக் கூடும். நெருப்புப்பொறியினுடைய தஹநப்ரகாசன சக்திகளுக்குப்போல(இவனது)க்ஞானைஸ்வர்யங்களுக்கு மறைக்கப்படாதிருத்தல் சொல்லுவது தான் பொருந்தும் எனின்? பதில் சொல்லப்படுகிறது. இஃதுண்மைதான். ஜீவனுடைய அந்த க்ஞானைஸ்வர்யதிரோபாவ

तु जीवस्य ज्ञानैश्वर्यतिरोभावो देहयोगात्=देहेन्द्रियमनोबुद्धिविषयवेदनादियोगाद्भवति । अस्ति चात्रोपमा यथाग्नेर्दहनप्रकाशनसंपन्नस्याप्यरणिगतस्य दहनप्रकाशने तिरोहिते भवतो यथा वा भस्मच्छन्नस्य । एवमविद्याप्रत्युपस्थापितनामरूपकृतदेहाद्युपाधियोगात्तदविवेकभ्रमकृतो जीवस्य ज्ञानैश्वर्यतिरोभावः । वाशब्दो जीवेश्वरयोरन्यत्वाशङ्काव्यावृत्त्यर्थः । नन्वन्य एव जीव ईश्वरादस्तु तिरस्कृतज्ञानैश्वर्यत्वात्किं देहयोगकल्पनया । नेत्युच्यते । नह्यन्यत्वं जीवस्येश्वरादुपपद्यते 'सेयं देवतैक्षत' (छा० ६।३।२) इत्युपक्रम्य 'अनेन जीवेनात्मनाऽनुप्रविश्य' (छा० ६।३।२) इत्यात्मशब्देन जीवस्य परामर्शात् । 'तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो' (छा० ६।९।४) इति च जीवायोपदिशतीश्वरात्मत्वम् । अतोऽनन्य एवेश्वराज्जीवः सन्देहयोगात्तिरोहितज्ञानैश्वर्यो भवति । अतश्च न साङ्कल्पिकी जीवस्य स्वप्ने रथादिसृष्टिर्घटते । यदि च साङ्कल्पिकी स्वप्ने रथादिसृष्टिः स्यान्नैवानिष्टं

மானது (மறைவானது) தேஹயோகத்தால்=தேஹம் இந்திரியம் மனம் புத்தி விஷயாநுபவம் இவைமுதலியவற்றின் சேர்க்கையாலேற்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் திருஷ்டாந்தமுமிருக்கிறது. தஹநப்ரகாசனத்துடன் கூடினதாயினுங் கூட அரணிக் கட்டையையடைந்த நெருப்புக்குத் தஹநப்ரகாசனங்கள் திரோஹிதங்களாக (மறைக்கப்பட்டனவாக) வாவது எவ்விதமோ, சாம்பலில் மறைந்த நெருப்புக்கு எவ்விதமோ, இவ்விதமே ஜீவனுடைய க்ஞானைஸ்வர்ய திரோபாவமானது அவித்தையினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட நாமரூபங்களாற் செய்யப்பட்ட தேஹாதியாகிற உபாதியின் சேர்க்கையினின்றும் ஏற்பட்ட அவற்றின் அவிவேகப்ரமத்தாற் செய்யப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது. ஸூத்திரத்திலுள்ள வா என்ற சப்தமானது ஜீவேஸ்வரர்கள் வேறுபட்டவர்கள் என்ற ஆசங்கையை மறுத்துக்கூறுகின்றது.

சங்கை—"மறைக்கப்பட்ட க்ஞானைஸ்வர்யமுள்ளவனாக விருப்பதுபற்றி ஈஸ்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாகவே (ஜீவன்) இருக்கட்டும். தேஹயோகத்தின் கல்பனை எற்றுக்கு எனின்?

உத்தரம்—அது பொருந்தாதெனச் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவனுக்கு ஈஸ்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருத்தல் பொருந்தமாட்டாது. "அந்த இந்த தேவதை ஆலோசித்தது" என்று தொடங்கி "இந்த ஜீவனாகிற ஆத்மாவினால் (ஸ்வரூபத்தினால்) உள்ளில் பிரவேசித்து" என்றதால் ஆத்மா என்ற சப்தத்தால் ஜீவனைச் சொல்லியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். "அது ஸத்யம், அது ஆத்மா, அதாகநீ இருக்கின்றாய் ஸ்வேதகேதோ!" என்றும் ஜீவனையும் பொருட்டு ஈஸ்வராத்மத்வத்தைச் சாஸ்திரம் உபதேசிக்கிறது. ஆனதுபற்றி ஜீவன் ஈஸ்வரனைவிட வேறுபடாதவனாகவே இருந்து கொண்டு தேஹயோகத்தை முன்னிட்டுத் திரோஹிதமான க்ஞானைஸ்வர்ய முள்ளவனாக வாகிறான். அதனாலும் ஜீவனுக்கு ஸ்வப்பனத்தில் ஸங்கல்பமூலம் ஏற்படும் தேர்முதலியவற்றின் ஸிருஷ்டி சொல்லுவது பொருந்தாது. ஸ்வப்பனத்தில் ஸங்கல்பமூலம் தேர் முதலியவற்றின் ஸிருஷ்டியா

कश्चित्स्वप्नं पश्येत् । नहि कश्चिदनिष्टं सङ्कल्पयते । यत्पुनरुक्तं जागरितदेशश्रुतिः स्वप्नस्य सत्यत्वं स्थापयतीति न तत्साम्यवचनं सत्यत्वाभिप्रायं स्वयंज्योतिष्ट्वविरोधात् । श्रुत्यैव च स्वप्ने रथाद्यभावस्य दर्शितत्वात् । जागरितप्रभववासनानिर्मितत्वात्तु स्वप्नस्य तत्तुल्यनिर्भासत्वाभिप्रायं तत् । तस्मादुपपन्नं स्वप्नस्य मायामात्रत्वम् ॥ ६ ॥

२ तदभावाधिकरणम् । सू० ७-८

तदभावो नाडीषु तच्छ्रुतेरात्मनि च ॥ ७ ॥

नाडीपुरीतद्ब्रह्माणि विकल्प्यन्ते सुषुप्तये । समुच्चितानि वैकार्थ्याद्विकल्प्यन्ते यवादिवत् ॥ १ ॥

समुचितानि नाडीभिरुपसृप्य पुरीतति । हृत्स्थे ब्रह्मणि यात्यैक्यं विकल्पेत्वष्टदोषता ॥ २ ॥

னது இருக்குமாயின் ஒருவனும் அநிஷ்டமான ஸ்வப்பிநத்தைப் பார்க்கமாட்டான். ஒருவனும் அநிஷ்டத்தை ஸங்கல்பிக்கமாட்டானன்றே? ஜாகரித தேச ஶ்ருதியானது ஸ்வப்பிநத்துக்கு ஸத்யத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிறது என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அந்த ஸாம்யம் கூறும் வசனமானது ஸத்யத்வத்தைக் கருத்திற் கொண்டதன்று. (அங்ஙனமாயின்) ஸ்வயம் ஜ்யோதிஸ் தன்மை சொன்னது விருத்தமாக வாகிவிடும். ஶ்ருதியினுலேயே ஸ்வப்பிநத்தில் தேர் முதலியவற்றினுடைய அபாவமானது காண்பிக்கப்பட்டு மிருக்கிறது. ஸ்வப்பிநமானது ஜாகரிதத்திலுண்டான வாஸனையினு லுண்டுபண்ணப்பட்டிருப்பதால் அதற்கொப்பான தோற்றமுள்ளது என்ற கருத்துக் கொண்டு அவ்வசனமேற்பட்டது. ஆனது பற்றி ஸ்வப்பிநத்துக்கு மாயாமாத்திரத்தன்மையானது பொருத்தமுள்ளதாக வாகிவிடுகிறது. (6) (எ-று)

ஒன்ருவது ஸந்த்யாதிகரணம் முற்றிற்று.

ததபாவாதிகரணம் 2.

(அ-கை) வெளியிலுள்ள இந்திரியங்களின் உபரமம் (ஓய்வு) ஏற்பட்டதும் மனத்திலுள்ள வாஸனையினுல் வெளிப்போந்த அவித்தையின் விலாஸவடிவமான ஸ்வப்பிநத்தை ஸாக்ஷியான ஆத்மாவுக்கு ஸ்வயம்ஜ்யோதிஷ்ட்வம் சொல்லுவதற்குவேண்டி விசாரித்து ஸ்வப்பிநாவஸ்தையை யடைந்த மனத்தின் லயரூபமான ஸுஷுப்தியை விசாரிக்கவேண்டி இரண்டு சூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப் படுகிறது. அதன் முதல் சூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) ததபாவோ நாடீஷு தத்சுருதே: ஆத்மநி ச (7)

(ப-ரை) **तदभावः** (ததபாவ:)=ஸ்வப்பிநதர்சனத்தின் அபாவமானது அதாவது:—ஸுஷுப்தமானது **नाडीषु आत्मनि च** (நாடீஷு ஆத்மநி ச)=நாடிகளிலும் ஆத்மாவிலும் ஸமுச்சிதமாகவே (ஒன்று சேர்ந்ததாகவே) ஏற்படுகிறது. ஏன்? **तच्छ्रुतेः** (தத்சுருதே:)=அவ்விதஸமுச்சயத்தைக் கூறும் சுருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (1) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-வது) ஸுஷுப்தியின் பொருட்டு ஏனைய நாடிகளும், புரீதத்தும், ப்ரம்ஹமும் விகல்பிக்கப்படுகின்றனவா? ஸமுச்சிதங்களாக வாகின்றனவா? என்பது ஸந்தேஹம். (அதாவது:—நாடிகளிலாவது, புரீதத்திலாவது, ப்ரம்ஹத்திலாவது ஸுஷுப்தி யேற்படுகின்றதா? அல்லது நாடிகள் வழியாகப் புரீதத்தில் சென்று பிறகு ப்ரம்ஹத்தில் ஸுஷுப்தி யேற்படுகிறதா? என்பதாம்.) நாடிகளும், புரீதத்தும், ப்ரம்ஹமும் ஒரேவிதமான ஸுஷுப்தி ரூபமான பயனுள்ளன பற்றி யவம் முதலியது போல விகல்பிதங்களே யாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். நாடிகள் வழியாகச் சென்று புரீதத்திலும் ஹிருதயத்திலுள்ள ப்ரம்ஹத்தினிடத்திலும் ஐக்கியத்தை யடைகிறான். ஆனதுபற்றி நாடிகள், புரீதத், ப்ரம்ஹம் இவைகள் ஸமுச்சிதங்களேயாகும். விகல்பஞ்சொன்னாலோ எட்டு விதங்களான தோஷங்கள் வரத்தெரியும். (எ-று)

குறிப்பு—"வ்ரீஹிபிர்யஜேத, யவைர் யஜேத வ்ரீஹிகளைக் கொண்டாவது, யவங்களைக் கொண்டாவது புரோடாசந்தயார்செய்து யாகஞ்செய்தல் வேண்டும்" என்ற விடத்தில் எட்டு தோஷங்களுள்ள விகல்பமானது வேறுவழியில்லாது அங்கீகரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவ்வெட்டுதோஷங்களாவன—முதலிலுள்ள வ்ரீஹியைக்கொண்டு புரோடாசந் தயார் செய்யத்தொடங்குங்கால் (1) யவைஃ (யவங்களால்) என்ற சாஸ்திரத்துக்குள்ள ப்ராமாண்யத்தை விடவேண்டிவருகிறது. (2) அதேசாஸ்திரத்துக்கு அப்ராமாண்யத்தைக் கல்பிக்கவேண்டியும் வருகிறது. (3) இரண்டாவதான யவங்களைக் கொண்டு புரோடாசந் தயார் செய்யத் தொடங்குங்கால் வ்ரீஹியின் அநுஷ்டானகாலத்தில் விடப்பட்ட யவசாஸ்திரத்தின் ப்ராமாண்யத்தை யங்கீகரித்தல், (4)யாதொரு அப்ராமாண்யமானது ஒப்பப்பட்டதோ அதை விடுதல் என இவ்விதம் யவசாஸ்திரத்தில் நான்கு தோஷங்கள் நேருகின்றன. இவ்விதமல்லாது முதலில் யவங்களைக் கொண்டு புரோடாசந் தயார்செய்யத் தொடங்கினால் (1) வ்ரீஹிபி: (வ்ரீஹிகளினால்) என்ற சாஸ்திரத்துக்குள்ள தனது பொருளை அநுஷ்டிக்கும்படி செய்தல் என்ற ப்ராமாண்யத்தை விடவேண்டி வருதல், (2) தனதுபொருளை அநுஷ்டிக்கும்படி செய்யாதிருத்தல் என்ற அப்ராமாண்யத்தைக் கல்பித்தல் (3) முதலாவதான வ்ரீஹிகளைக் கொண்டு புரோடாசந் தயார் செய்யுங்கால் யவத்தின் அநுஷ்டானகாலத்தில் விடப்பட்ட ப்ராமாண்யத்தை யங்கீகரித்தல் (4) ஒப்பப்பட்ட அப்ராமாண்யத்தைப் பரித்யாகஞ் செய்தல் என வ்ரீஹிசாஸ்திரத்தில் நான்குதோஷங்கள் நேருகின்றன. ஆகவே சாஸ்திர மூலமேற்படும் விகல்பஸ்தலத்தில் முற்கூறிய 8தோஷங்கள் ஸம்பவிப்பதில் வ்ரீஹியவ சாஸ்திரவிஷயத்தில் வேறுவழியில்லாது மட்டும் அந்த விகல்பம் ஒப்பப்படுவதால் இந்த ஸுஷுப்தி விஷயத்தில் நாடிகளிலோ, புரீதத்திலோ, ப்ரம்ஹத்திலோ என விகல்பத்தையங்கீகரித்தால் முற்கூறிய 8 தோஷங்களும் வருவதாலும் நாடி வழியாகப் புரீதத் என்ற சிறு நாடியில் சென்று அங்கிருந்து ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ஐக்கியத்தையடைகிறான் என ஸமுச்சயத்தைத்தான் அங்கீகரிக்க வேண்டும். இந்த சமுச்சயத்தில் முற்கூறியபடி எவ்வித தோஷமும் வருவதில்லை. (எ-று)

स्वप्नावस्था परीक्षिता सुषुप्तावस्थेदानीं परीक्ष्यते । तत्रैताः सुषुप्तिविषयाः श्रुतयो भवन्ति । क्वचिच्छ्रूयते—'तद्यत्रैतत्सुप्तः समस्तः संप्रसन्नः स्वप्नं न विजानात्यासु तदा नाडीषु सृप्तो भवति' (छा० ८ । ६ । ३) इति । अन्यत्र तु नाडीरेवानुक्रम्य श्रूयते—'ताभिः प्रत्यवसृप्य पुरीतति शेते' (बृ० २ । १ । १९) इति । तथान्यत्र नाडीरेवानुक्रम्य 'तासु तदा भवति यदा सुप्तः स्वप्नं न कञ्चन पश्यत्यथास्मिन्प्राण एवैकधा भवति' (कौषी० ४ । १९.) इति । तथान्यत्र 'य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिञ्छेते' (बृ० २ । १ । १७) इति । तथान्यत्र 'सता सोम्य तदा संपन्नो भवति स्वमपीतो भवति' (छा० ६ । ८ । १) इति । प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्तो न बाह्यं किञ्चन वेद नान्तरम्' (बृ० ४ । ३ । २१) इति च । तत्र संशयः—किमेतानि नाड्यादीनि परस्परनिरपेक्षाणि भिन्नानि सुषुप्तिस्थानान्याहोस्वित्परस्परापेक्षयैकं सुषुप्तिस्थानमिति । किं तावत्प्राप्तं भिन्नानीति । कुतः—एकार्थत्वात् । नह्येकार्थानां क्वचित्परस्परापेक्षत्वं दृश्यते व्रीहियवादीनाम् । ना-

---

பாஷ்யம்.—ஸ்வப்நாவஸ்தை பரீக்ஷிக்கப்பட்டது. ஸுஷுப்த்யவஸ்தை இதுபோழ்து பரீக்ஷிக்கப் படுகிறது. அவ்விடத்தில் ஸுஷுப்திவிஷயங்களான இந்த ஶ்ருதிகளிருக்கின்றன. சிலவிடத்தில் "தூக்கம் எவ்விதம் வருமோ அவ்விதமாகத் தூங்கினவனும் புறக்கரணவுணர்வற்றவனும் மனமொடுங்கினதாற் றெளிந்தவனுமான புருஷன் எதுபோழ்து ஸ்வப்நத்தையறிகின்றானில்லையோ அதுபோழ்து இந்த நாடிகளில் சென்றவனாக வாகின்றான்" எனப் படிக்கப்படுகிறது. வேறிடத்திலோ ஶ்ருதியில் நாடிகளையே சொல்லத்தொடங்கி "அவைகளால் (நாடிகளால்) சென்று புரீதத்தில் (இது ஹிருதயத்திலுள்ள ஓர் சிறுநாடியாகும்) ஒடுங்குகிறான்" எனப்படிக்கப்படுகிறது. அதுபோலவே வேறிடத்தில் நாடிகளையே சொல்லத்தொடங்கி 'எதுபோழ்து ஸுஷுப்தியை யுடைந்தவனாய் ஒருவித ஸ்வப்நத்தையும் பார்க்கின்றானில்லையோ அதுபோழ்து நாடிகளிலிருக்கிறான், பிறகு இந்தப் பிராணனிடத்திலேயே ஒன்றுபட்டவனாக வாகிறான்" எனப் படிக்கப் படுகிறது. அவ்விதமே வேறிடத்தில் "அந்தர்ஹிருதயத்திலுள்ள யாதொரு இந்த ஆகாசமுண்டோ அதில் படுத்திருக்கிறான்" என்றும், அவ்விதமே வேறிடத்தில் "அப்பொழுது ஹே ஸோம்ய! ஸத்பதப்பொருளுடன் ஒன்றுபட்டவனாக வாகிறான். அதாவது:—தன்னையடைந்தவனாகவாகிறான்" என்றும், "ப்ராக்ஞனை ஆத்மாவுடன் நன்கு கலந்துகொண்டவனாய் வெளியிலுள்ள வொன்றையும் அறிவதில்லை. உள்ளிலுள்ளதையு மறிவதில்லை" ன்றும் படிக்கப்படுகிறது. அங்கு ஸம்சய மூண்டாகிறது. அதாவது:—இந்த நாடிமுதலியன ஒன்றையொன்று எதிர்பாராது வேறுபட்டனவாய் ஸுஷுப்திஸ்தானங்களாக வாகின்றனவா? அல்லது ஒன்றை யொன்று எதிர்பார்த்து ஒரேஸுஷுப்தி ஸ்தானமாக வாகின்றதா? என்பதாம். முதலிற் கிடைப்பதாவது—வேறுபட்டன வென்பதே யாம். என்? ஒரே பயனுள்ளனவாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஒரேபயனுள்ளவைகளான வ்ரீஹி யவம் முதலியவற்றுக்கு ஓரிடத்திலும் ஒன்றை யொன்று

ड्यादीनां त्वेकार्थता सुषुप्तौ दृश्यते—'नाडीषु सृप्तो भवति' (छा० ८। ६। ३) 'पुरीतति शेते' (बृ० २। १। १९) इति च तत्र तत्र सप्तमीनिर्देशस्य तुल्यत्वात्। ननु नैवं सति सप्तमीनिर्देशो दृश्यते—'सता सोम्य तदा संपन्नो भवति' (छा० ६। ८। १) इति नैष: दोष:। तत्रापि सप्तम्यर्थस्य गम्यमानत्वात्। वाक्यशेषो हि तत्रायतनैषी जीव: सदुपसर्पतीत्याह—'अन्यत्रायतनमलब्ध्वा प्राणमेवोपश्रयते' (छा० ६। ८। २) इति प्राणशब्देन तत्र प्रकृतस्य सत उपादानात्। आयतनं च सप्तम्यर्थ:। सप्तमीनिर्देशोऽपि तत्र वाक्यशेषे दृश्यते—'सति संपद्य न विदु: सति संपद्यामहे' (छा० ६। ९। २) इति। सर्वत्र च विशेषविज्ञानोपरमलक्षणं सुषुप्तं न विशिष्यते। तस्मादेकार्थत्वान्नाड्यादीनां विकल्पेन कदाचित्किञ्चित्स्थानं स्वापायोपसर्पतीति। एवं प्राप्ते—

प्रतिपाद्यते— तदभावो नाडीष्वात्मनि चेति। तदभाव इति तस्य प्रकृतस्य स्वप्नदर्शनस्याभाव: सुषुप्तमित्यर्थ:। नाडीष्वात्मनि चेपि समुच्चयेनैतानि नाड्यादीनि स्वापायो-

---

எதிர்பார்த்தல் காணப்படவில்லையன்றோ. நாடி முதலியவற்றுக்கு ஸுஷுப்தியில் ஒரேபயனுள்ளனவாக விருத்தல் காணப்படுகிறது. "நாடிகளிற் சென்றவனாக வாகின்றான்" "புரீதத்தில் படுக்கிறான்" என்பதாய் ஆங்காங்கு ஸப்தமீ நிர்த்தேசம் (ஏழாம் வேற்றுமை சொல்லியிருத்தல்) பொதுவாகக் காணக்கிடக்கிறது.

சங்கை—அங்ஙனமாயின் "ஸத்பதப்பொருளுடன் ஹேஸோம்ய அப்பொழுது நன்கு கலந்தவனாக வாகின்றான்" என்றவிடத்தில் ஸத்பதப்பொருளில் ஏழாம்வேற்றுமை காணப்படவில்லையே எனின்?

உத்தரம்—இந்தத் தோஷமில்லை. அவ்விடத்திலுங்கூட ஏழாம் வேற்றுமையின் பொருள் தோற்றத்தான் செய்கிறது. மேலுள்ள வாக்கியமோவெனில் அதில் இருப்பிடத்தை விரும்பும் ஜீவன் ஸத்பதப்பொருளை யடைகிறான் எனவுபதேசிக்கிறது "வேறிடத்தில் ஆயதநத்தை (ஸ்தானத்தை) அடையாது ப்ராணனையே யடைந்தவனாக வாகிறான்" என்பதாய் ப்ராண என்ற சப்தத்தால் அவ்விடத்தில் முன்னிருந்து தொடர்ந்துள்ள ஸத்தை (ஸத்பதப்பொருளைச்) சொல்லியுமிருக்கிறது. அங்குள்ள ஆயதநம் என்பது ஏழாம் வெற்றுமைப் பொருளாகும். ஸப்தமீ நிர்த்தேசமும் அங்குள்ள வாக்கியசேஷத்தில் "ஸத்தில் ஏகீபாவத்தை (ஒன்றுபட்டிருத்தலை) யடைந்து ஸத்தில் ஸம்பத்தியை (ஒன்றுபட்டிருத்தலை) யடைந்தோமென எண்ணுகின்றனரில்லை" என்பதாய் காணவும்படுகிறது. எல்லாவிடத்திலும் தனிப்பட்ட அறிவின் குறைவுவுருவமான ஸுஷுப்தமானது வேறுபடுவதில்லை. ஆனதுபற்றி நாடிமுதலியன ஒரேபயனுள்ளனவாக விருப்பனபற்றி மாறிமாறி ஒருஸமயத்தில் ஒவ்வொரு ஸ்தானமாக ஸ்வாபத்துக்குவேண்டிச் செல்லுகிறான் என்றும். என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே "ததபாவோ நாடீஷு ஆத்மநிச" என்றதால் (ஸித்தாந்தம்) சொல்லப்படுகிறது— ததபாவः என்றதற்கு ப்ரகிருதமான ஸ்வப்நதர்சனத்தினுடைய அபாவம் அதாவது; ஸு

पैति न विकल्पेनेत्यर्थः । कुतः—तच्छ्रुतेः । तथाहि—सर्वेषामेव नाड्यादीनां तत्र तत्र सुषुप्तिस्थानत्वं श्रूयते तच्च समुच्चये सङ्गृहीतं भवति । विकल्पे ह्येषां पक्षे बाधः स्यात् । नन्वेकार्थत्वाद्विकल्पो नाड्यादीनां व्रीहियवादिवदित्युक्तम् । नेत्युच्यते । नह्येकविभक्तिनिर्देशमात्रेणैकार्थत्वं विकल्पश्चापतति । नानार्थत्वसमुच्चययोरप्येकविभक्तिनिर्देशदर्शनात्प्रासादे शेते पर्यङ्के शेत इत्येवमादिषु । तथेहापि नाडीषु पुरीतति ब्रह्मणि च स्वपितीत्येतदुपपद्यते समुच्चयः । तथाच श्रुतिः—'तासु तदा भवति यदा सुप्तः स्वप्नं न कञ्चन पश्यत्यथास्मिन्प्राण एवैकधा भवति' (कौषी० ४ । १९.) इति समुच्चयं नाडीनां प्राणस्य च सुषुप्तौ श्रावयत्येकवाक्योपादानात् । प्राणस्य च ब्रह्मत्वं समधिगतम्—'प्राणस्तथानुगमात्' (ब्र० सू० १ । १ । २८) इत्यत्र । यत्रापि निरपेक्षा इव नाडीः सुप्तिस्थानत्वेन

ஷுப்தி என்பது பொருள். நாடிகளிலும் ஆத்மாவிலுமாக வென ஸமுச்சிதமாகச் (சேர்ந்து) இந்த நாடிமுதலியவற்றை ஸ்வாபத்துக்கு வேண்டி யடைகின்றானே யொழிய விகல்பமாக (நாடிகளையாவது, ஆத்மாவையாவது அடைகிறான் என்பதாக) வில்லை. என்? அத்தகைய ஶ்ருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும் அதை விளக்குவாம். நாடி முதலிய எல்லாவற்றுக்கும் ஆங்காங்கு ஸுஷுப்திஸ்தானமாகவிருத்தல் ஶ்ருதியில் காணப்படுகிறது. அதுவும் ஸமுச்சயமாகச் சொல்லுங்கால் ஒத்ததாக வாகிவிடுகிறது. விகல்பஞ் சொன்னாலோ இவற்றுக்கு ஒரு ஸமயத்தில் இல்லாமை வரத்தெரியும்.

சங்கை—நாடி முதலியன ஒரேபயனுள்ளன பற்றி வ்ரீஹியவங்களுக்குப் போல விகல்பம் ஸம்பவிக்கலாம் எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. ஒத்த ஒரேவிபக்தி (வேற்றுமை) யுள்ளனவாகச் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு மட்டும் ஒரேபயனுள்ளனவாக விருத்தலும் விகல்பமும் வந்துவிட மாட்டாதன்றோ. வெவ்வேறு பயனுள்ள வற்றுக்கும் ஸமுச்சயமுள்ளவற்றுக்கும் "மாடியில் படுத்துறங்குகிறான்" "கட்டிலில் படுத்துறங்குகிறான்" என்றதாதியானவிடங்களில் ஒரேமாதிரியான விபக்தியின் (வேற்றுமையின்) நிர்த்தேசங்காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். அதுபோல இங்கும் நாடிகளிலும், புரீதத்திலும், ப்ரம்ஹத்தினிடத்திலும் தூங்குகிறான் என இவ்வித ஸமுச்சயமானது பொருந்தக் கூடியதாகவே ஆகிவிடுகிறது. அவ்விதமே ஶ்ருதியும் "அவைகளில் அப்பொழுது இருக்கிறான் ஸுப்தன் எப்பொழுது ஒருவித ஸ்வப்நத்தையும் பார்ப்பதில்லையோ பிறகு இந்த ப்ராணனிடத்திலேயே ஒன்றுபட்டவனாக வாகிவிடுகிறான்" என்பதாய் நாடிகளுக்கும், ப்ராணனுக்கும் ஸுஷுப்தியில் ஸமுச்சயத்தைத் தெரிவிக்கிறது. ஒத்த ஒரே வாக்கியத்தில் சொல்லியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். "ப்ராண: ததாநுகமாத்" என்றவிடத்தில் ப்ராணனுக்கும் ப்ரம்ஹத்துவமானது சொல்லப்பட்டுமிருக்கிறது. எவ்விடத்தில் பிறவொன்றை எதிர்பாராதன போன்று நாடிகளை ஸு-

श्रावयति—'आसु तदा नाडीषु सृप्तो भवति' (छा० ८।६।३) इति। तत्रापि प्रदेशान्तरप्रसिद्धस्य ब्रह्मणोऽप्रतिषेधान्नाडीद्वारेणैव ब्रह्मण्येवावतिष्ठत इति प्रतीयते। नचैवमपि नाडीषु सप्तमी विरुध्यते। नाडीद्वारापि ब्रह्मोपसर्पन्सृप्त एव नाडीषु भवति। यो हि गङ्गया सागरं गच्छति गत एव स गङ्गायां भवति॥

अपिचात्र रश्मिनाडीद्वारात्मकस्य ब्रह्मलोकमार्गस्य विवक्षितत्वान्नाडीस्तुत्यर्थं सृप्तिसङ्कीर्तनम्। 'नाडीषु सृप्तो भवति' (छा० ८।६।३) इत्युक्त्वा 'तं न कश्चन पाप्मा स्पृशति' (छा० ८।६।३) इति ब्रुवन्नाडीः प्रशंसति। ब्रवीति च पाप्मस्पर्शाभावे हेतुम्—'तेजसा हि तदा संपन्नो भवति' (छा० ८।६।३) इति। तेजसा नाडीगतेन पित्ताख्येनाभिव्याप्तकरणो न बाह्यान्विषयानीक्षत इत्यर्थः। अथवा तेजसेति ब्रह्मण एवायं निर्देशः श्रुत्यन्तरे—'ब्रह्मैव तेज एव' (बृ० ४।४।७) इति तेजःशब्दस्य ब्रह्मणि प्रयुक्तत्वात्। ब्रह्मणा हि तदा संपन्नो भवति नाडीद्वारेणातस्तं न कश्चन पाप्मा स्पृशतीत्यर्थः। ब्रह्मसंपत्तिश्च पाप्मस्पर्शाभावे हेतुः समधिगतः—'सर्वे पाप्मानोऽतो निवर्तन्तेऽपहतपाप्मा ह्येष

ஷுப்திஸ்தானமாக ''அப்பொழுது இந்த நாடிகளில் சென்றவனாக வாகிறான்'' என்பதாய் ஸ்ருதி சொல்லுகிறதோ அவ்விடத்திலுங்கூட வேறு இடத்தில் (வாக்கியத்தில்) பிரஸித்தமான ப்ரம்ஹமானது மறுக்கப்படாததால் நாடிவாயிலாகவே ப்ரம்ஹத்தினிடத்திலேயே நிலைபெறுகிறான் எனத் தோற்றமேற்படுகிறது. இவ்விதம் சொன்ன போதிலுங்கூட நாடிகளில் செய்த ஸப்தம விபக்தி (ஏழாம் வேற்றுமை) யானது முரண்படவும் மாட்டாது. நாடிவாயிலாக ப்ரம்ஹத்தையடைபவனும் நாடியிலும் சென்றவனாகவே தானாகிறான். எவனொருவன் கங்கையினால் ஸமுத்திரத்தை யடைகிறானோ அவன் கங்கையிற் சென்றவனாகவே தானாகிறான்.

மேலும், இவ்விடத்தில் கிரணம், நாடியின் துவாம் இவைவடிவமான ப்ரம்ஹலோகமார்க்கத்தைச் சொல்லவிருப்பங் கொண்டிருப்பதுபற்றி நாடியைத் துதிக்க வேண்டியே அதில் செல்லுதற் சொல்லப்பட்டது. ''நாடிகளில் சென்றவனாக வாகிறான்'' என வுபதேசித்து ''அவனை ஒருபாபமும் தொடருவதில்லை'' என்று கூறும் வேதம் நாடிகளை ஸ்துதித்துமிருக்கிறது. ''தேஜஸ்ஸுடனன்றோ அப்பொழுது கலந்தவனாகவாகிறான்'' என்பதாய் பாபப்பற்றில்லாமைக்குக் காரணத்தைச் சொல்லியுமிருக்கிறது. பித்தமெனப் பெயரிய நாடியையடைந்த தேஜஸ்ஸினால் நாலாபக்கத்திலும் பரவின கரணமுள்ளவனாய் வெளியிலுள்ள விஷயங்களைப் பார்க்கின்றானில்லை என்பது அதன் பொருள். அல்லது வேறு ஸ்ருதியில் ''ப்ரம்ஹமே தேஜஸ்'' என்பதாய் தேஜஸ் சப்தமானது ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதால் ''தேஜஸா'' என்றதால் ப்ரம்ஹத்தைச் சொன்னதாக வேகாணலாம். 'அப்பொழுது நாடிகள் வாயிலாக ப்ரம்ஹத்துடனன்றோ ஒன்றுபட்டவனாகவாகிறான், ஆதல்பற்றி அவனை ஒருவிதபாபமும் பற்றுவதில்லை' என்பது அதன் பொருள். ப்ரம்ஹ ஸம்பத்தியும் பாபஸம்பந்தமின்மையில் காரண

ब्रह्मलोकः' (छा० ८। ४। २) इत्यादिश्रुतिभ्यः। एवञ्च सति प्रदेशान्तरप्रसिद्धेन ब्रह्मणा सुषुप्तिस्थानेनानुगतो नाडीनां समुच्चयः समधिगतो भवति। तथा पुरीततोऽपि ब्रह्मप्रक्रियायां सङ्कीर्तनात्तदनुगुणमेव सुप्तिस्थानत्वं विज्ञायते—'य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिञ्छेते' (बृ० २। १। १७) इति हृदयाकाशे सुप्तिस्थाने प्रकृत इदमुच्यते 'पुरीतति शेते' (बृ० २। १। १९) इति। पुरीतदिति हृदयपरिवेष्टनमुच्यते। तदन्तर्वर्तिन्यपि हृदयाकाशे शयानः शक्यते पुरीतति शेत इति वक्तुम्। प्राकारपरिक्षिप्तेऽपि पुरे वर्तमानः प्राकारे वर्तत इत्युच्यते। हृदयाकाशस्य च ब्रह्मत्वं समधिगतम्—'दहर उत्तरेभ्यः' (ब्र० सू० १। ३। १४) इत्यत्र। तथा नाडीपुरीतत्समुच्चयोऽपि—'ताभिः प्रत्यवसृप्य पुरीतति शेते' (बृ० २। १। १९) इत्येकवाक्योपादानादवगम्यते। सत्प्राज्ञयोश्च प्रसिद्धमेव ब्रह्मत्वम्। एवमेतासु श्रुतिषु त्रीण्येव सुषुप्तिस्थानानि सङ्कीर्तितानि नाड्यः पुरीतद्ब्रह्म चेति। तत्रापि द्वारमात्रं नाड्यः पुरीतच्च, ब्रह्मैव त्वेकं सुषुप्तिस्थानम्॥

மாக "எல்லாப்பாபங்களும் இவனிடமிருந்து விலகிவிடுகின்றன. இவன் பாப ஸம்பந்தமற்ற ப்ரஹ்ஹலோகமன்றோ [அநுபவ (சுக) ரூபமான ப்ரஹ்ஹமாகவன்றோ] ஆகிறான்" என்றதாதி ஶ்ருதிகளாலறியக் கிடக்கிறது. இவ்விதமேற்படுங்கால் வேறு வாக்கியத்தில் பிரசித்தமானதும் ஸுஷுப்தியை ஸ்தானமாகவுடையதுமான ப்ரஹ்ஹத்துடன் நாடிகளுக்கு ஸமுச்சயமானது அறியப்பட்டதாகவாகி விடுகிறது. அவ்விதமே ப்ரஹ்ஹத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் புரீதத் என்ற நாடியையும் சொல்லியிருப்பதால் அதற்கு ஒத்ததாகவே ஸுஷுப்தி ஸ்தானமும் அறியக் கிடக்கிறது. அதாவது:—"அந்தர் ஹிருதயத்திலுள்ள யாதொரு இந்த ஆகாசமுண்டோ அதில் சயனித்திருக்கிறான்" என்பதாய் பிரகிருதமாயுள்ள ஹிருதயாகாசமாகிற ஸுஷுப்திஸ்தானத்தில் "புரீதத்தில் சயனிக்கிறான்" என்ற இது சொல்லப்பட்டது. புரீதத் என்றதால் ஹிருதயத்தைச் சுற்றியுள்ள (ஒரு சிறு) நாடியானது சொல்லப்படுகிறது. அதனுள்ளிலிருக்கின்ற ஹிருதயாகாசத்தில் சயனித்திருப்பவனுங்கூட புரீதத்தில் சயனித்திருக்கிறான் எனச் சொல்லக் கூடியவனாகவே ஆகிவிடுகிறான். நாலாபக்கத்திலும் மதிலாற்சூழப்பெற்ற பட்டினத்திலிருப்பினுங்கூட ப்ராகாரத்தில் (மதிலில்) இருக்கிறான் எனச் சொல்லப்படுவதுண்டு. ஹிருதயாகாசத்துக்கு ப்ரஹ்ஹத்வமானது "தஹர உத்தரேப்ய:" (அ 1. பா 3. சூ 14.) என்றவிடத்தில் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமே நாடி, புரீதத் இவைகளின் ஸமுச்சயமும் "அவற்றின் வழியால் வந்து புரீதத்தில் சயனிக்கிறான்" என்ற விடத்தில் ஒரேவாக்கியத்தில் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து அறியக்கிடக்கிறது. ஸத், ப்ராக்ஞன் இவர்களுக்கும் ப்ரம்ஹத்வமானது பிரஸித்தமாகவே இருக்கிறது. இவ்விதம் இந்த ஶ்ருதிகளில் நாடிகள், புரீதத், ப்ரம்ஹம் என மூன்று ஸுஷுப்திஸ்தானங்களே சொல்லப்பட்டன. அங்குங்கூட நாடிகளும், புரீதத்தும் வாயிலாகமட்டுமேதானாகும். ப்ரம்ஹம் ஒன்றேதான் ஸுஷுப்திஸ்தானமாகவாகிறது.

अपिच नाड्यः पुरीतद्वा जीवस्योपाध्याधार एव भवति तत्रास्य करणानि वर्तन्त इति । नह्युपाधिसंबन्धमन्तरेण स्वत एव जीवस्याधारः कश्चित्संभवति, ब्रह्माव्यतिरेकेण स्वमहिमप्रतिष्ठितत्वात् । ब्रह्माधारत्वमप्यस्य सुषुप्ते नैवाधाराधेयभेदाभिप्रायेणोच्यते कथं तर्हि तादात्म्याभिप्रायेण । यत आह—'सता सोम्य तदा संपन्नो भवति स्वमपीतो भवति' (छा० ६ । ८ । १) इति । स्वशब्देनात्माभिलप्यते, स्वरूपमापन्नः सुप्तो भवतीत्यर्थः । अपिच न कदाचिज्जीवस्य ब्रह्मणा संपत्तिर्नास्ति स्वरूपस्यानपायित्वात् । स्वप्नजागरितयोस्तूपाधिसंपर्कवशात्पररूपापत्तिमिवापेक्ष्य तदुपशमात्सुषुप्तेः स्वरूपापत्तिर्वक्ष्यते । अतश्च सुप्तावस्थायां कदाचित्सता संपद्यते कदाचिन्न संपद्यत इत्ययुक्तम् । अपि च स्थानविकल्पाभ्युपगमेऽपि विशेषविज्ञानोपशमलक्षणं तावत्सुषुप्तं न क्वचिद्विशिष्यते । तत्र सति

மேலும், நாடிகளோ, புரீதத்தோ ஜீவனது உபாதியினுடைய (மனத்தினுடைய) ஆதாரமாக மட்டுமேதானாகிறது. அவ்விடத்தில் இவனுடைய கரணங்களிருப்பதே அதன் காரணமாகும். உபாதியின் ஸம்பந்தமின்றி ஸ்வயமாகவே ஜீவனுக்கு ஆதாரமொன்றும் ஸம்பவிக்காதன்றோ ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுப்படாதவனாகவிருத்தல்பற்றி ஸ்வமஹிமையில் (சொந்தஸ்வரூபத்தில்) நிலைபெறுபவனாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஸுஷுப்தியில் ப்ரம்ஹம் இவனுக்கு ஆதாரமாகவாவதுங்கூட ஆதாரதேயத்தன்மையைக் கருத்திற்கொண்டு சொல்லப்படவில்லை. பின்னை என்னையோவெனில்? பிரிதில்லாச்சம்பந்தத்தைக் கருத்திற்கொண்டே சொல்லப்பட்டது. "ஓஸோம்ய! அதுபோழ்து (ஸுஷுப்தியில்) ஸத்பதப்பொருளுடனன்றோ ஒன்றுபட்டவனாகின்றான். அதாவது:— தன்னையடைந்தவனாகின்றான்" என இவ்விதமன்றோ ஶ்ருதி உபதேசிக்கிறது என்றும். இங்குள்ள ஸ்வம் என்ற சப்தத்தால் ஆத்மா சொல்லப்படுகிறது. ஸ்வரூபத்தையடைந்து ஸுப்தனாகவாகின்றான் என்பது அதன்பொருள். மேலும் ஜீவனுக்கு ஒருபொழுதும் ஸம்பத்தியானது (ஒன்றுபட்டிருத்தலானது) இல்லையென்பதில்லை. ஸ்வரூபத்துக்கு அபாயம் (அழிவு) இல்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஸ்வப்பிந ஜாகரிதங்களிலோவெனில் உபாதிஸம்பந்தவசத்தால் பிறவற்றின் ஸ்வரூபாபத்தியிருப்பதுபோன்ற தோற்றத்தையபேக்ஷித்து ஸுஷுப்தியில் அந்த உபாதியானது ஒடுங்கிவிடுவதிலிருந்து ஸுஷுப்தியில் ஸ்வரூபாபத்தி (ப்ராப்தி)யானது சொல்லப்படப்போகிறது. ஆனதுபற்றியும் ஸுஷுப்தாவஸ்தையில் ஒருஸமயத்தில் ஸத்பதப்பொருளுடன் ஒன்றுபட்டவனாகவாகிறான். ஒருஸமயத்தில் ஒன்றுபட்டவனாகவாவதில்லை என்று கூறுவது பொருத்தமற்றதேயாகும்.

மேலும், * ஸ்தானங்களின் விகல்பத்தை ஒத்துக்கொண்டபோதிலுங்கூட விசேஷவிஜ்ஞானத்தின் ஓய்வுரூபமான ஸுஷுப்தம் என்ற இது ஒருவிடத்திலும் மாறுபடுவதில்லை. அவ்விடத்தில் ஸத்தில் (ஸத்பதப்பொருளில்) ஒன்றுபட்

---

* நாடிகளிலோ, ப்ரம்ஹத்திலோ என ஸுஷுப்திஸ்தானங்களின் விகல்பத்தை என்று பொருள்.

संपन्नस्तावत्तदेकत्वान्न विजानातीतियुक्तम् । 'तत्केन कं विजानीयात्' (बृ० २।४।१४) इति श्रुतेः । नाडीषु पुरीतति च शयानस्य न किञ्चिदविज्ञाने कारणं शक्यं विज्ञातुं, भेदविषयत्वात् 'यत्र वा अन्यदिव स्यात्तत्रान्योऽन्यत्पश्येत्' (बृ० ४।३।३१) इति श्रुतेः ॥

ननु भेदविषयस्याप्यतिदूरादिकारणमविज्ञाने स्यात् । बाढम् । एवं स्याद्यदि जीवः स्वतःपरिच्छिन्नोऽभ्युपगम्येत, यथा विष्णुमित्रः प्रवासी स्वगृहं न पश्यति । नतु जीवस्योपाधिव्यतिरेकेण परिच्छेदो विद्यते । उपाधिगतमेवातिदूरादिकारणमविज्ञान इति यद्युच्येत तथाप्युपाधेरुपशान्तत्वात्सत्येव संपन्नो न विजानातीति युक्तम् । नच वयमिह तुल्यवन्नाड्यादिसमुच्चयं प्रतिपादयामः । नहि नाड्यः सुप्तिस्थानं पुरीतद्वेत्यनेन विज्ञानेन किञ्चित्प्रयोजनमस्ति । नह्येतद्विज्ञानप्रतिबद्धं किञ्चित्फलं श्रूयते । नाप्येतद्विज्ञानं फलवतः कस्यचिदङ्गमुपदिश्यते । ब्रह्म त्वनपायि सुप्तिस्थानमित्येतत्प्रतिपादयामः । तेन तु विज्ञा-

---

டவன் அதுடன் ஒன்றுபட்டுவிட்டபடியின் (விசேஷ) அறிவற்றவனாக வாகிறான் என்பது பொருந்துகிறது. "அதுபோழ்து எதைக்கொண்டு எதைக்காணக்கூடும்" என ஶ்ருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். நாடிகளிலோ, புரீதத்திலோ சயனித்திருப்பவனுக்கு ஒன்றையுமறியாதிருப்பதில் காரணமொன்றையு மறியமுடியாது. பேதத்தை (த்வைதத்தை) விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதும், "எதுபோழ்து வேறு போல வாகிறானோ அதுபோழ்து அந்நியனாக விருந்துகொண்டு அந்நியத்தைப் பார்க்கக்கூடும்" என ஶ்ருதியிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—பொருள் வேறுபடுமிடத்திலுங்கூட அதையறியாமைக்கு (அது) வெகுதூரத்திலிருப்பது முதலியன காரணமாகவாகலாமன்றோ? எனின்.

உத்தரம்—வெளிதேசஞ் சென்றிருந்த விஷ்ணுமித்திரன் தனதுவீட்டைப் பார்ப்பதில்லை என்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே ஜீவன் இயற்கையில் பரிச்சின்னனாக (ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுபட்டவனாக) ஒப்பப்படுவானாயின் அவ்விதம் சொல்லுவது பொருந்தலாந்தான். ஆனாலோ ஜீவனுக்கு உபாதியைவிட வேறொன்றினாலும் பரிச்சேதம் கிடையாதன்றோ. உபாதியைச்சார்ந்ததாகவேயுள்ள வெகுதூரத்திலிருத்தல் முதலியகாரணத்தைச் சொல்லுவாயேல் அப்பொழுதுங்கூட (ஸுஷுப்தியில்) உபாதியானது உபசாந்தமாக (தனதுகாரணத்திலொடுங்கிவிட்டதாக) வாகிவிட்டதுபற்றி ஸத்பதப்பொருளிலேயே ஒன்றுபட்டவனாய்க் கொண்டு பேதக்ஞானத்தையடைவதில்லை என்று கூறுவதுதான் பொருந்தக்கூடியதாக வாகிறது. மேலும், நாம் இங்கு நாடியாதிகளின் ஸமுச்சயத்தை துல்யமாகவே சொல்லுகின்றோமில்லை. நாடிகள் ஸுஷுப்திஸ்தானமா? புரீதத்தா? என்ற இந்த விக்ஞானத்தினால் ஒருவிதப்பயனுமில்லையன்றோ. இத்தகைய விக்ஞானத்துடன் கலந்த பயன் ஒன்றும் ஶ்ருதியிற்சொல்லப்படவுமில்லை. இத்தகைய விக்ஞானமானது பயனுள்ள ஒன்றுக்கு அங்கமாகவுங்கூட உபதேசிக்கப்படவுமில்லை. ஆகவே ப்ரம்ஹமே அழிவற்ற ஸுஷுப்திஸ்தானம் என்ற இதைவிளக்குகி

नेन प्रयोजनमस्ति जीवस्य ब्रह्मात्मत्वावधारणं स्वप्नजागरितव्यवहारविमुक्तत्वावधारणं च । तस्मादात्मैव सुप्तिस्थानम् ॥ ७ ॥

अतः प्रबोधोऽस्मात् ॥ ८ ॥

यस्माच्चात्मैव सुप्तिस्थानमत एव च कारणान्नित्यवदेवास्मादात्मनः प्रबोधः स्वापाधिकारे शिष्यते—'कुत एतदागात्' (बृ० २ । १ । १६) इत्यस्य प्रश्नस्य प्रतिवचनावसरे 'यथाग्नेः क्षुद्रा विस्फुलिङ्गा व्युच्चरन्त्येवमेवैतस्मादात्मनः सर्वे प्राणाः' (बृ० २ । १ । २०) इत्यादिना । 'सत आगम्य न विदुः सत आगच्छामहे' (छा० ६ । १० । २) इति च । विकल्प्यमानेषु तु सुषुप்तिस्थानेषु कदाचिन्नाडीभ्यः प्रतिबुध्यते कदाचित्पुरीततः कदाचिदात्मन इत्यशासिष्यत् । तस्मादप्यात्मैव सुप्तिस्थानमिति ॥ ८ ॥

ரோம். அத்தகைய விக்ஞானத்தாலோ ஜீவனுக்கு ப்ரம்ஹாத்மத்வ நிஸ்சயமும் ஸ்வப்பின ஜாகரிதவியவஹாரங்களினின்றும் விடுபட்டவனுகவாகிவிடுதலும் ஆகிய பூயன் இருக்கவே இருக்கிறது. ஆனதுபற்றி ஆத்மாவே ஸுஷுப்திஸ்தானமாக வாகிறது. (7) (எ-று)

(ஸூ) அத: ப்ரபோதோ அஸ்மாத் (8)

(ப-ரை) अतः (அத:)=(எக்காரணம்பற்றி ஆத்மாவே ஸுஷுப்திஸ்தான மாகிறதோ) அக்காரணம்பற்றியே अस्मात् (அஸ்மாத்)=இந்த ஆத்மாவினிடமிருந்து प्रबोधः (ப்ரபோத:)=விழித்தெழுதல் சொன்னது பொருந்திவிடுகிறது. (8) (எ-று)

பாஷ்யம்.—எக்காரணம்பற்றி ஆத்மாவே ஸுஷுப்திஸ்தானமோ அக்காரணம் பற்றியே இந்த ஆத்மாவினிடமிருந்தே எப்பொழுதுமே விழித்தெழுதல் ஸ்வாபம் (தூக்கம்) சொல்லுமிடத்துச் சுருதியிலுபதேசிக்கப்படுகிறது. "எங்கிருந்து இம்மாதிரிவந்தான்" என்ற இந்தக்கேள்விக்குப் பதில்சொல்லும் ஸந்தர்ப்பத்தில் "நெருப்பினின்றும் அற்பங்களான பொறிகள் எவ்விதம் சிதறியோடுகின்றனவோ இவ்விதமே இந்த ஆத்மாவினிடமிருந்து எல்லாப்ராணன்களும் (வெளிப் போந்தன)" என்றதாதியாலும் "ஸத்தினின்றும் வெளிவந்து ஸத்தினிடமிருந்து வந்தோமென அறிகின்றனரில்லை" என்றதாதியாலும் ஸ்ருதி உபதேசித்திருக்கிறது. ஸுஷுப்திஸ்தானங்கள் விகல்பிக்கப்படுமாயின் (வெவ்வேறுகச்சொல்லப் படுமாயின்) 'சிலஸமயத்தில் நாடிகளினின்றும் விழித்தெழுகிறுன். ஒருஸமயத்தில் புரீதத்தினின்றும் விழித்தெழுகிறுன். ஒருஸமயத்தில் ஆத்மாவினின்றும் விழித் தெழுகிறுன்' எனவுபதேசித்திருக்கும். (அவ்விதமோ உபதேசிக்கவில்லை) ஆனது பற்றி ஆத்மாவேதான் ஸுஷுப்திஸ்தான மாகவாகிறது. (8) (எ-று)

இரண்டாவது ததபாவாதிகரணம் முற்றிற்று.

३ कर्मानुस्मृतिशब्दविध्यधिकरणम् । सू० ९
स एव तु कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः ॥ ९ ॥

यः कोऽप्यनियमेनात्र बुद्ध्यते सुप्त एव वा । उदबिन्दुरिवाशक्तेर्नियन्तुं कोपि बुद्ध्यते ॥ १ ॥
कर्मविद्यापरिच्छेदादुदबिन्दुविलक्षणः । स एव बुद्ध्यते शास्त्रात्तदुपाधेः पुनर्भवात् ॥ २ ॥

तस्याः पुनः सत्संपत्तेः प्रतिबुध्यमानः किं य एव सत्संपन्नः स एव प्रतिबुध्यत उत स वाऽन्यो वेति चिन्त्यते । तत्र प्राप्तं तावदनियम इति । कुतः—यदा हि जलराशौ कश्चिज्जलबिन्दुः प्रक्षिप्यते जलराशिरेव स तदा भवति पुनरुद्धरणे च स एव जलबिन्दु-

---

கர்மாநுஸ்மிருத்யதிகரணம் 3.

(அ—கை) எவன் ஸுஷுப்தியை யடைந்தானே அவனைவிட மற்றவனும் எழுந்திருக்கக் கூடும் என்ற ஆசங்கைவர அதைப் போக்கவேண்டி ஒரே சூத்திரங்கொண்ட இந்த அதிகரண மாரம்பிக்கப்படுகிறது—

(ஸூ) ஸ ஏவ து கர்மாநுஸ்மிருதிசப்தவிதிப்ய: (9)

(ப—ரை) [यः सुप्तः (ய: ஸுஷுப்த:)=எவன் தூங்கினானோ **स एवतु** (ஸ ஏவது)=அவனேதான் எழுகின்றான். ஏன்? **कर्मानुस्मृति शब्दविधिभ्यः** (கர்மாநுஸ்மிருதி ஶப்தவிதிப்ய:)=**कर्म** (கர்ம)=எஞ்சிய கர்மாவைச்செய்வதும், **अनुस्मृति** (அநுஸ்மிருதி)=எந்த நான் தூங்கினேனோ அந்த நானேதான் எழுந்தேன் என்ற நினைவுண்டாவதும், **शब्द** (ஶப்த)=அவ்விதம் ஶ்ருதி சொல்லுவதும், **विधि** (விதி)= கர்மோபாஸன விதிகளிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். (9) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ஸுஷுப்தியினின்றும் நியமமின்றியே எவனாவதொருவன் விழித்தெழுகின்றானா? அல்லது தூங்கினவனே தான் நியமமாக விழித்தெழுகின்றானா? என்பது ஸந்தேஹம். ஜலத்தில் கலந்த ஜலத்துளிபோல நியமனஞ் செய்யவியலாதிருப்பதுபற்றி எவனோவொருவனதான விழித்தெழுகின்றான் என்பது பூர்வபக்ஷம். கர்மம், அதாக்குக்காரணமான அவித்தை இவற்றின்மூலம் பரிச்சேதம் இருப்பதுபற்றி ஜலத்திற் கலந்த ஜலத்துளிக்கு மாறுபட்டவனான அவனேதான் (தூங்கினவனே தான்) விழித்தெழுகின்றான். சாஸ்திரம் அவ்விதமுபதேசிப்பதும் அவனது உபாதிக்குத் திரும்பவும் உத்பத்தி ஸம்பவிக்கக்கூடியதாகவிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—அந்த ஸத்ஸம்பத்தியினின்றும் விழித்தெழுபவன் எவனொருவன் ஸத்ஸம்பத்தியை (ஸத்பதப்பொருளுடன் ஒன்றுபட்டிருத்தலை) அடைந்தானோ அவனே தான் விழித்தெழுகின்றானா? அல்லது அவனோ வேறொருவனோ எழுகின்றானா? என விசாரிக்கப்படுகின்றது. அவ்விடத்தில் இன்னவந்தானென்ற நியமமொன்றுமில்லையென முதலிற் றோற்றுகின்றது. ஏன்? எதுபோழ்து ஸமுத்திரத்தில் ஒருஜலத்துளியானது விடப்படுகிறதோ அதுபோழ்து அத்துளியானது ஜல

र्भवतीति दुःसंपादम् । तद्वत्सुप्तः परेणैकत्वमापन्नः संप्रसीदतीति न स एव पुनरुत्थातुमर्हति । तस्मात्स एवेश्वरो वाऽन्यो वा जीवः प्रतिबुध्यत इत्येवं प्राप्त इदमाह—स एव तु जीवः सुप्तः स्वास्थ्यं गतः पुनरुत्तिष्ठति नान्यः । कस्मात् । कर्मानुस्मृतिशब्दविधिभ्यः । विभज्य हेतुं दर्शयिष्यामि । कर्मशेषानुष्ठानदर्शनात्तावत्स एवोत्थातुमर्हति नान्यः । तथाहि—पूर्वेद्युरनुष्ठितस्य कर्मणोऽपरेद्युः शेषमनुतिष्ठन्दृश्यते । नचान्येन सामिकृतस्य कर्मणोऽन्यः शेषक्रियायां प्रवर्तितुमर्हति । अतिप्रसङ्गात् । तस्मादेक एव पूर्वेद्युरपरेद्युश्चैकस्य कर्मणः कर्तेति गम्यते । इतश्च स एवोत्तिष्ठति यत्कारणमतीतेऽहन्यहमदोऽद्राक्षमिति पूर्वानुभूतस्य पश्चात्स्मरणमन्यस्योत्थाने नोपपद्यते । नह्यन्यदृष्टमन्योऽनुस्मर्तुमर्हति । सोऽहमस्मीति चात्मानुस्मरणमात्मान्तरोत्थाने नावकल्पते । शब्देभ्यश्च तस्यैवोत्थानमवगम्यते । तथाहि—'पुनः प्रतिन्यायं प्रतियोन्याद्रवति बुद्धान्तायैव' (बृ० ४ । ३ । १६)

ராசியாகவே தானாகிவிடுகிறது. திரும்பவுமெடுக்குங்கால் அதே ஜலத்துளிதான் வருகிறது எனச் சாதிக்கவியலாது. அதுபோலவே ஸுப்தன் பரமாத்மாவுடன் ஏகத்வத்தை (ஒன்றுபட்டிருத்தலை) அடைந்தவனாய் தெளிந்தவனாக வாகிறான். என்பது பற்றி அவனே திரும்பவும் எழுவதற்குத் தகுதியற்றவனாக வாகிவிடுகிறான். ஆதல்பற்றி அவனேயோ, ஈஸ்வரனாரோ, வேறுஜீவனோதான் விழித்தெழுகிறான் என இவ்விதம் ப்ராப்தமாகவே பின்வருவதைச் சொல்லுகிறார். அதே ஜீவன்தான் ஸுப்தனாய் தன்னிலையை யடைந்து திரும்பவும் எழுகின்றானேயொழிய மற்றவனில்லை. என்? கர்மம், அநுஸ்மிருதி, ஶப்தம், விதி இவைகளிருப்பதே அதன் காரணமாகும். காரணத்தைப் பிரித்து விளக்குவாம்—கர்மசேஷத்தை (எஞ்ஜியகர்மத்தை) அநுஷ்டிப்பதைக் காண்பதால் முதலில் அவனேதான் எழுந்திருக்கத்தக்கவனாக வாகிறானேயொழிய மற்றவனில்லை. அதாவது:—முந்தினதிநத்திற் செய்த கர்மத்தின் எஞ்ஜியபாகத்தை மறுதினத்திற் செய்பவனாகக் காணக்கிடக்கிறான். பிறரால் பகுதி செய்யப்பட்ட வேலையினது எஞ்ஜியபகுதியில் மற்றவன் பிரவிருத்திக்கத் தகுதியுள்ளவனாக வாகானன்றோ. அதிப்ரஸங்கம் வருவதே அதன் காரணமாகும்.

ஆனதுபற்றி ஒருவனே முதல்நாளிலும் மறுநாளிலுமுள்ளவொரு கர்மத்துக்குக் கர்த்தாவாக வாகிறான் எனவறியக்கிடக்கிறது. இதனாலும் அவனேதான் எழுகின்றான், முந்தின தினத்தில் நான் அதைக் கண்டேன் என்பதாயுண்டாகும் முன்னரநுபவிக்கப்பட்டதின் நினைவு வேறொருவன் எழுகின்றான் என்று சொல்லுங்கால் பொருத்தமுள்ளதாக எக்காரணம்பற்றி ஆவதில்லையோ அக்காரணம் பற்றியே என்க. வேறொருவன் பார்த்ததை வேறொருவன் நினைக்கத் திறனுள்ளவனாகவாகானன்றோ. அந்த நானே இருக்கிறேன் என வுண்டாகும் தன்னைப்பற்றிய நினைவும் வேறு ஆத்மா வெழுவதாயின் பொருததமுள்ளதாக வாகாது. சப்தங்களினின்றும் அவனுக்கே எழுதல் அறியக்கிடக்கிறது. அதாவது:—"போனக்கிரமத்தையொட்டியே ஒவ்வொரு இந்திரியஸ்தானத்தையும் ஜாகரணத்தை

'सर्वाः प्रजा अहरहर्गच्छन्त्य एतं ब्रह्मलोकं न विन्दन्ति' (छा० ८। ३। २) 'त इह व्याघ्रो वा सिंहो वा वृको वा वराहो वा कीटो वा पतङ्गो वा दंशो वा मशको वा यद्यद्भवन्ति तदाभवन्ति' (छा० ६। ९। ३) इत्येवमाद्यः शब्दाः स्वापप्रबोधाधिकारे पठिता नात्मान्तरोत्थाने सामञ्जस्यमीयुः। कर्मविद्याविधिभ्यश्चैवमेवावगम्यते। अन्यथा हि कर्मविद्याविधयोऽनर्थकाः स्युः। अन्योत्थानपक्षे हि सुप्तमात्रो मुच्यत इत्यापद्येत। एवं चेत्स्यादुद किं कालान्तरफलेन कर्मणा विद्यया वा कृतं स्यात्। अपिचान्योत्थानपक्षे यदि तावच्छरीरान्तरे व्यवहरमाणो जीव उत्तिष्ठेत्तत्रत्यव्यवहारलोपप्रसङ्गः स्यात्। अथ तत्र सुप्त उत्तिष्ठेत्कल्पनानर्थक्यं स्यात्। यो हि यस्मिञ्छरीरे सुप्तः स तस्मिन्नोत्तिष्ठत्यन्यस्मिञ्छरीरे सुप्तोऽन्यस्मिन्नुत्तिष्ठतीति कोऽस्यां कल्पनायां लाभः स्यात्। अथ मुक्त उत्तिष्ठेदन्तवान्मोक्ष आपद्येत। निवृत्ताविद्यस्य च पुनरुत्थानमनुपपन्नम्। एतेनेश्वरस्योत्थानं प्रत्यु-

---

யும் பொருட்டு அடைகிறான்" "எல்லாப்ரஜைகளும் ஒவ்வொரு நாளும் இந்த ப்ரம்ஹமாகிற லோகத்தை யடைகின்றனவாயினும் (இந்த ப்ரம்ஹமாகிற லோகத்தை யடைந்தோமென) அறிகின்றனரில்லை." (ப்ரம்ஹமாகிறலோகத்தை யடைந்த) "அவர்கள் முன்னருள்ள விழிப்புக்காலத்தில் புலியாகவோ, சிங்கமாகவோ, செந்நாயாகவோ, பன்றியாகவோ, புழுவாகவோ, வெட்டுப்பூச்சியாகவோ, காட்டீயாகவோ, கொசுவாகவோ, என்னென்னவிதமாகவிருந்தனரோ அதுபோழ்து=(ஸுஷுப்தியினின்றும் எழுந்துவருங்கால்) அவ்விதமே ஆகின்றனர்" என இதுமுதலான ஸ்வாபமும், விழிப்பும் சொல்லப்படுமிடத்தில் படிக்கப்படும் சப்தங்கள் வேறு ஆத்மா எழுவதாகச் சொல்லுங்கால் மிக்கப் பொருத்தமுள்ளனவாக வாகமாட்டா. கர்மவிதி, உபாஸனாவிதி இவைகளைக் கொண்டும் இவ்விதமேதான் அறியக்கிடக்கிறது. இதற்கு மாறானால் கர்மோபாஸனாவிதிகள் பயனற்றனவாகவாகிவிடும். வேறு ஜீவன் எழுவதாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் தூங்குவதைக் கொண்டு மட்டும் முக்தனாகவாவதாகச் சொல்லவேண்டி வந்துவிடும். இவ்விதமிருக்குமானால் வெகுகாலத்துக்குப் பின்னர் பலந்தரும் கர்மத்தினாலோ, உபாஸனையாலோ என்ன செய்யப்பட்டதாக வாகும் என்பதை நீயே சொல்லுவாயாக.

மேலும் வேறு ஜீவனெழுவதாகச் சொல்லும் பக்ஷத்திலோ வேறு சரீரத்திலிருந்து வியவஹாரஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் ஜீவன் எழுவானாயின் அச்சரீரத்திலுள்ள வியவஹாரத்துக்கு லோபமானது வரத்தெரியும். அந்த வேறு சரீரத்தில் தூங்கினவன் எழுகின்றான் என்றாலோ அக்கல்பனை பயனற்றதாகவாகிவிடுகிறது. எவன் எச்சரீரத்திற் றூங்கினானோ அவன் அச்சரீரத்திலெழுவதில்லை. வேறு சரீரத்திற்றூங்கினவன் இந்த வேறு சரீரத்திலெழுகின்றான் என்ற இம்மாதிரியான கற்பனையால் என்ன லாபம் ஏற்படப்போகிறது. முக்தியையடைந்தவன் எழுவதாகச் சொன்னாலோ மோக்ஷமானது அழிவுள்ளது என வேற்படத்தெரியும். அவித்யாநிவிருத்திவந்தவனுக்குத் திரும்பவும் எழுதல் சொல்லுவது பொருந்தாது. இதனால் ஈச்வரன் எழுவதாகச் சொல்லுவது மறுக்கப்பட்டதாகவாகிவிடுகிறது,

कम्। नित्यनिवृत्ताविद्यत्वात्। अकृताभ्यागमकृतविप्रणाशौ च दुर्निवारावन्योत्थानपक्षे स्याताम्। तस्मात्स एवोत्तिष्ठति नान्य इति। यत्पुनरुक्तं यथा जलराशौ प्रक्षिप्तो जलबिन्दुर्नोद्धर्तुं शक्यत एवं सति संपन्नो जीवो नोत्पतितुमर्हतीति, तत्परिह्रियते। युक्तं तत्र विवेककारणाभावाज्जलबिन्दोरनुद्धरणम्। इह तु विद्यते विवेककारणं कर्म चाविद्या चेति वैषम्यम्। दृश्यते च दुर्विवेचयोरप्यस्मज्जातीयैः क्षीरोदकयोः संसृष्टयोर्हंसेन विवेचनम्। अपिच न जीवो नाम कश्चित्परस्माद्न्यो विद्यते यो जलबिन्दुरिव जलराशेः सतो विविच्येत। सदेव तूपाधिसंपर्काज्जीव इत्युपचर्यत इत्यसकृत्प्रपञ्चितम्। एवं सति यावदेकोपाधिगता बन्धानुवृत्तिस्तावदेकजीवव्यवहारः। उपाध्यन्तरगतायां तु बन्धानुवृत्तौ जीवान्तरव्यवहारः। स एवायमुपाधिः स्वापप्रबोधयोर्बीजाङ्कुरन्यायेनेत्यतः स एव जीवः प्रतिबुध्यत इति युक्तम्॥ ९॥

எப்பொழுதும் நிவிருத்தமான அவித்தையுள்ளவராக அவர் இருப்பதே அதன் காரணமாகும். வேறு ஜீவன் எழுவதாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் செய்யப்படாத கர்மத்துக்குப் பலனும் செய்யப்பட்ட கர்மத்துக்குப் பயனின்மையும் வருவது மறுக்கமுடியாததாகவாகிவிடுகிறது. ஆனதுபற்றி அவனே தான் எழுகிறுன் மற்றவனில்லை என்பது ஸித்திக்கிறது.

ஜலராசியில் விடப்பட்ட ஜலத்துளியானது எவ்விதம் தனித்து எடுக்கக்கூடாததாக விருக்கிறதோ இவ்விதம் ஸத்பதப்பொருளில் ஒன்றுபட்ட ஜீவன் தனித்து வெளிவரக்கூடாதவனுகவே தானுகிறுன் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுமறுக்கப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் பகுத்தறிவதற்குப் போதிய காரணமில்லாமை பற்றி ஜலத்துளியை எடுக்க முடியவில்லையென்பது பொருந்தலாம். இவ்விடத்தில் கர்மமும் அவித்தையுமென்ற பகுத்தறிவதற்குப்போதிய காரணமிருப்பதுபற்றி திருஷ்டாந்தம் முறண்பட்டதே யாகும். நம்போன்றவர்களால் பகுத்தறியவியலாதன வாயினும் ஒன்றுடனென்றுகலந்த பால் ஜலம் இவற்றை அன்ன பக்ஷியானது பகுத்தறிந்து விடுவதைக் காண்கிறோம். மேலும், ஜலராசியினின்றும் ஜலத்துளியானது போல ஸத்பதப்பொருளினின்றும் எவனைப் பகுத்தறிவோமோ அத்தகைய ஜீவன் பரமாத்மாவைவிட வேறுபட்டவனுகவொருவனுமில்லையன்றோ? ஸத்பதப்பொருளே உபாதியின் வசத்தால் ஜீவனென வுபசார முறையாற் கூறப்படுகிறது என அடிக்கடி விளக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. இவ்விதமிருக்குங்கால் ஒரே உபாதியைச் சார்ந்ததான பந்தத்தின் தொடர்பு எதுவரை இருக்கிறதோ அதுவரை ஜீவனொருவனே என்ற வியவஹார மேற்படுகிறது. வேறு உபாதிகளைச் சார்ந்ததான பந்தத்தின் தொடர்பில் ஜீவாந்தரவியவஹார மேற்படுகிறது. அதே இந்த உபாதியானது விதைக்கும் முளைக்குமுள்ள நியாயத்தை யொட்டித் தூக்கம் விழிப்பு இவற்றிலுமிருப்பதால் அதே ஜீவன் விழித்தெழுகிறுன் என்பதுதான் பொருத்தமுள்ளதாகவாகிறது. (9) (எ-று)

மூன்ருவது கர்மாநுஸ்மிருதிசப்தவித்யதிகரணம் முற்றிற்று.

४ मुग्धेऽर्धसंपत्त्यधिकरणम् । सू० १०

मुग्धेऽर्धसंपत्तिः परिशेषात् ॥ १० ॥

किं मूर्च्छैका जाग्रदादौ किं वावस्थान्तरं भवेत् । अन्यावस्था न प्रसिद्धा तेनैका जाग्रदादिषु ॥ १ ॥
न जाग्रत्स्वप्नयोरेकाद्वैताभावान्न सुप्तता । मुखादिविकृतेस्तेनावस्थान्या लोकसम्मता ॥ २ ॥

अस्ति मुग्धो नाम यं मूर्च्छित इति लौकिकाः कथयन्ति । स तु किमवस्थ इति परीक्षायामुच्यते । तिस्रस्तावदवस्थाः शरीरस्थस्य जीवस्य प्रसिद्धा जागरितं स्वप्नः सुषुप्त-

---

முக்தாதிகரணம் 4.

(அ-கை) ஜாக்ரத், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி என்ற மூன்று அவஸ்தைகளி னின்றும் ஆத்மாவைப் பிரித்துபதேசித்து மூர்ச்சாவஸ்தையினின்றும் ஆத்மாவைப் பிரித்துபதேசிக்கவேண்டி ஒரே சூத்திரங்கொண்ட இந்த அதிகரணம் ஆரம்பிக் கப்படுகிறது—

(ஸூ) முக்தே அர்த்தஸம்பத்தி: பரிசேஷாத் (10)

(ப-ரை) **मुग्धे** (முக்தே)=மோஹத்தை யடைந்த ஜீவன் விஷயத்தில் **अर्धसं- पत्तिः** (அர்த்த ஸம்பத்தி:)=ஸுஷுப்தியின் பாதியில்லையானது [**भवति** (பவதி)=ஏற் படுகிறது] ஏன்? **परिशेषात्** (பரிசேஷாத்)=மூர்ச்சையை யடைந்தவனை ஜாகரிதனுக வோ ஸ்வப்நத்தை யநுபவிப்பவனுகவோ, ஸுஷுப்தனுகவோ சொல்லவியலா திருப்பதிலிருந்து எஞ்ஜியமுறையினல் பாதிஸுஷுப்தன் என்றுதான் சொல்ல வேண்டிவருகிறது. (10) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) ஜாக்கிரத் முதலிய அவஸ்தைகளுள் மூர்ச்சையென்ற அவஸ்தையும் ஒன்ரு? அல்லது வேறு அவஸ்தையா? என்பது ஸந்தேஹம். வேறு அவஸ்தை யொன்று ப்ரஸித்தமாக இல்லாததுபற்றி ஜாக்கிரத் முதலிய அவஸ்தைகளுள் ஒன் ருகத்தான் மூர்ச்சாவஸ்தையைச் சொல்லவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். ஜாக் கிரத் அவஸ்தை, ஸ்வப்நாவஸ்தை இவற்றுள் ஒன்ருக மூர்ச்சாவஸ்தையாக மாட்டாது. ஏன்? த்வைதத்தோற்றமின்மையே அதன் காரணமாகும். ஸுஷுப் தாவஸ்தையாகவும் சொல்லமுடியாது. முகாதிகளில் விகாரம் (மாறுபாடு) காணப் படுவதே அதன் காரணமாகும். ஆனதுபற்றி உலகமொப்பின வேறு தனிப் பட்ட அவஸ்தையாகவே மூர்ச்சாவஸ்தையைச் சொல்லவேண்டும் என்பது ஸித் தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்.—எவனை மூர்ச்சையை யடைந்தவனென உலகத்தவர் சொல்லு கின்றனரோ அத்தகைய மூர்ச்சிதனெனப் பெயரியவன் பிரஸித்தனுக விருக்கி ருன். அவன் எத்தகைய அவஸ்தையிற் சேர்ந்தவன் எனப் பரீக்ஷிக்குங்கால் சொல்லப்படுகிறது. சரீரத்திலிருக்கின்ற ஜீவனுக்கு ஜாகரிதம், ஸ்வப்நம், ஸு ஷுப்தி என மூன்று அவஸ்தைகளிருக்கின்றன. சரீரத்தினின்றும் வெளியேறு

मिति। चतुर्थी शरीरादपसृप्तिः। नतु पञ्चमी काचिदवस्था जीवस्य श्रुतौ स्मृतौ वा प्रसिद्धास्ति। तस्माच्चतसृणामेवावस्थानामान्यतमावस्था मूर्च्छेत्येवं प्राप्ते ब्रूमः—न तावन्मुग्धो जागरितावस्थो भवितुमर्हति। नह्ययमिन्द्रियैर्विषयानीक्षते। स्यादेतत्। इषुकारन्यायेन मुग्धो भविष्यति। यथेषुकारो जाग्रदपीष्वासक्तमनस्तया नान्यान्विषयानीक्षत एवं मुग्धो मुसलसंपातादिजनितदुःखानुभवव्यग्रमनस्तया जाग्रदपि नान्यान्विषयानीक्षत इति। न। अचेतयमानत्वात्। इषुकारो हि व्यापृतमना ब्रवीतीषुमेवाहमेतावन्तं कालमुपलभमानोऽभूवमिति। मुग्धस्तु लब्धसंज्ञो ब्रवीत्यन्धे तमस्यहमेतावन्तं कालं प्रक्षिप्तोऽभूवं न किञ्चिन्मया चेतितमिति। जाग्रतश्चैकविषयविषक्तचेतसोऽपि देहो विध्रियते। मुग्धस्य तु देहो धरण्यां पतति। तस्मान्न जागर्ति नापि स्वप्नान्पश्यति निःसंज्ञकत्वात्। नापि मृतः प्राणोष्मणोर्भावात्। मुग्धे हि जन्तौ मृतोऽयं स्यान्न वा मृत इति संशयाना ऊष्मास्ति नास्तीति

வது நான்காவது அவஸ்தையாம். (அதாவது: மரணாவஸ்தையென்பது அதன்பொருள்) ஆகவே ஶ்ருதியிலோ ஸ்மிருதியிலோ ஜீவனுக்கு ஐந்தாவதாகவுள்ள அவஸ்தையொன்றும் பிரஸித்தமாகக் காணப்படவில்லை. ஆதல் பற்றி இந்நான்கு அவஸ்தைகளுள் ஒரு அவஸ்தையாகவே தான் மூர்ச்சாவஸ்தையைச் சொல்லவேண்டும் என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே (ஸித்தாந்தம்) சொல்லுகிறோம். முதலில் மூர்ச்சையை யடைந்தவன் ஜாகரிதாவஸ்தையை யடைந்தவனாக வாவது பொருந்தக்கூடியதன்று. இவன் இந்திரியங்களைக் கொண்டு விஷயங்களை யறியாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—இஃதிருக்கட்டும். அம்பெய்பவன் நியாயத்தை யொட்டினவனாக மூர்ச்சிதன் ஆகலாம். அதாவது:—அம்பெய்பவன் ஜாக்கிரத்தாயினும் (விழித்துக் கொண்டிருப்பினும்) அம்பிற்பற்றிய மனமுள்ளவனாக விருப்பது பற்றி வேறுவிஷயங்களை எவ்விதம் பார்ப்பதில்லையோ இவ்விதமே மூர்ச்சிதனும் உலக்கையடி முதலியவற்றா லுண்டுபண்ணப்பட்ட துக்கா நுபவத்தாற் கலங்கினமனமுள்ளவனாக விருப்பதுபற்றி விழித்துக்கொண்டிருப்பினுங்கூட வேறுவிஷயங்களைப் பார்ப்பதில்லை என்கிறோம் எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. அறிவிழந்தவனாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—அம்பெய்பவனோவெனில் அம்பினின்றும் திரும்பின மனமுள்ளவனா யிருக்குங்கால் 'நான் இதுவரை அம்பையே உற்று நோக்கினவனாக விருந்தேன்' எனச் சொல்லக்கேட்கிறோம். மூர்ச்சையையடைந்தவனோவெனில் அறிவையடைந்தபின்னர் நான் அந்த தமஸ்ஸில் (அடர்ந்த இருளில்) தள்ளப்பட்டவனாக ஆயினன் என்னால் ஒன்றுமே அறியப்பட்டதில்லை என்று சொல்லக் கேட்கிறோம். ஜாக்கிராவஸ்தையிலுள்ளவனோ ஓரேவிஷயத்திற் பற்றின மனமுள்ளவனாக விருப்பினுங்கூட அவனது தேஹம் நிலைத்துநிற்பதைக் காண்கிறோம். மூர்ச்சிதனுடைய தேஹமோ பூமியில் விழுந்துவிடுகிறது. ஆனதுபற்றி விழித்துக் கொண்டிருப்பவனுமன்று, ஸ்வப்நத்தை யநுபவிப்பவனுமன்று. எவ்வித அறிவுமற்றவனாக அவனிருப்பதே அதன் காரணமாகும். மரித்தவனாகவு மாக

हृदयदेशमालभन्ते, निश्चयार्थं प्राणोऽस्ति नास्तीति च नासिकादेशम्। यदि प्राणोष्मणोरस्तित्वं नावगच्छन्ति ततो मृतोऽयमित्यध्यवसाय दहनायारण्यं नयन्ति॥

अथ तु प्राणमूष्माणं वा प्रतिपद्यन्ते ततो नायं मृत इत्यध्यवसाय संज्ञालाभाय भिषज्यन्ति। पुनरुत्थानाच्च न दिष्टं गतः। नहि यमराष्ट्रात्प्रत्यागच्छति। अस्तु तर्हि सुषुप्तो निःसंज्ञत्वादमृतत्वाच्च। न। वैलक्षण्यात्। मुग्धः कदाचिच्चिरमपि नोच्छ्वसिति सवेपथुरस्य देहो भवति भयानकं च वदनं विस्फारिते नेत्रे, सुषुप्तस्तु प्रसन्नवदनस्तुल्यकालं पुनः पुनरुच्छ्वसिति निमीलिते अस्य नेत्रे भवतः। नचास्य देहो वेपते। पाणिपेषणमात्रेण च सुषुप्तमुत्थापयन्ति नतु मुग्धं मुद्गरघातेनापि। निमित्तभेदश्च भवति मोहस्वापयोः। मुसलसंपातादिनिमित्तत्वान्मोहस्य, श्रमादिनिमित्तत्वाच्च स्वापस्य। नच लोकेऽस्ति प्रसिद्धिर्मुग्धः सुप्त इति। परिशेषादर्धसंपत्तिर्मुग्धतेत्यवगच्छामः। निःसंज्ञ-

---

மாட்டான். உயிர், சூடு இரண்டும் காணப்படுவதே அதன்காரணமாகும். உலகில் பிராணியானது மூர்ச்சையை யடைந்தபோழ்து இவனிறந்தானு? அல்லது இறக்கவில்லையா? என்பதைக் காணவேண்டி ஐயமுற்றவர்களாய் சூடு இருக்கின்றதா? அல்லது இல்லையா? என்பதாய் அவனது மார்பைத்தொடுகின்றனர். அதை நிஶ்சயிக்க வேண்டி ப்ராணனிருக்கின்றதா? இல்லையா? எனக் காணவேண்டி அவனது நாஸிகையையும் தொடுகின்றனர். உயிர், சூடு இரண்டையும் காணுமற்போவாராயின் உடனே இவனிறந்தானென உறுதி செய்து இவனைப் பொசுக்க வேண்டி சுடுகாட்டுக்குக் கொண்டுபோகின்றனர். பின்னர் மூச்சையோ சூட்டையோ காண்பாராயின் அதனின்றும் இவனிறக்கவில்லையென நிஶ்சயித்துக்கொண்டு அறிவுவருவதற்கு வேண்டி வைத்தியஞ் செய்கின்றனர். திரும்பவுமெழுவதிலிருந்து மரணத்தை யடைந்தவனுமல்லன். காலனது நகரினின்றும் திரும்பி வருபவருமுண்டோ? அங்ஙனமாயின் அறிவற்றிருப்பதுகொண்டும், மரிக்காதிருப்பதுகொண்டும் ஸுஷுப்தனுகவாகட்டும் என்றுலோ அதுவும் பொருந்தாது. மாறுபாடு காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். மூர்ச்சையை யடைந்தவன் ஒருஸமயத்தில் நெடும்பொழுது மூச்சுக்கூடவிடுவதில்லை. இவனது தேஹம் நடுக்கமுள்ளதாகவும் ஆகிறது. முகம் பயங்கரமாகவுமிருக்கிறது. கண்களும் விரிந்தபடியே இருக்கின்றன. தூங்கினவனோ தெளிந்தமுகமுள்ளவனுக ஒரேவிதமான கால அளவுடன் அடிக்கடி மூச்சுவிடுகிறுன். இவனதுகண்கள் மூடிக்கிடக்கின்றன. இவனதுதேஹமோ நடுங்குவதுமில்லை. தூங்குகின்றவனை கைகொண்டு அசைப்பதுமட்டினுலேயே எழுப்பியும் விடுகின்றனர். மூர்ச்சித்தவனையோ பெரிய தடி கொண்டு தாக்கினுலும் எழுப்பமுடியாதவராகின்றனர். மூர்ச்சை, தூக்கம் இவ்விரண்டுக்கும் நிமித்த வேறுபாடு மிருக்கிறது. மூர்ச்சையானது உலக்கையாற்குக்குதல் முதலியவற்றை நிமித்தமாகக் கொண்டிருப்பதும் ஸ்வாபமானது ஶ்ரமம் முதலியவற்றை நிமித்தமாகக் கொண்டிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். உலகில் மூர்ச்சித்தவனைத் தூங்குகின்றவனுகச் சொல்லும் பிரஸித்தியு மில்லை. எஞ்ஜிய முறையில் மூர்ச்சித்திருக்கும் தன்மையானது பாதிஸம்பத்தியென்றே

त्वात्संपन्न इतरस्माद्वैलक्षण्यादसंपन्न इति। कथं पुनरर्धसंपत्तिर्मुग्धतेति शक्यते वक्तुम्। यावता सुप्तं प्रति तावदुक्तं श्रुत्या—'सता सोम्य तदा संपन्नो भवति' (छा० ६। ८। १) इति, 'अत्र स्तेनोऽस्तेनो भवति' (बृ० ४। ३। २२), 'नैतं सेतुमहोरात्रे तरतो न जरा न मृत्युर्न शोको न सुकृतं न दुष्कृतम्' (छा० ८। ४। १) इत्यादि। जीवे हि सुकृतदुष्कृतयोः प्राप्तिः सुखित्वदुःखित्वप्रत्ययोत्पादनेन भवति। नच सुखित्वप्रत्ययो दुःखित्वप्रत्ययो वा सुषुप्ते विद्येते, मुग्धेऽपि तौ प्रत्ययौ नैव विद्येते। तस्मादुपाध्युपशमात्सुषुप्तवन्मुग्धेऽपि कृत्स्नसंपत्तिरेव भवितुमर्हति नार्धसंपत्तिरिति। अत्रोच्यते—न ब्रूमो मुग्धेऽर्धसंपत्तिर्जीवस्य ब्रह्मणा भवतीति। किन्तर्हि अर्धेन सुषुप्तपक्षस्य भवति मुग्धत्वमर्धेनावस्थान्तरपक्षस्येति ब्रूमः। दर्शिते च मोहस्य स्वापेन साम्यवैषम्ये। द्वारं चैतन्मरणस्य। यदास्य सावशेषं कर्म भवति तदा वाङ्मनसे प्रत्यागच्छतः। यदा तु निरवशेषं कर्म भवति तदा प्राणोष्माणावपगच्छतः। तस्मादर्धसंपत्तिं ब्रह्मविद इच्छन्ति। यत्तूक्तं

எண்ணுகிறோம். அறிவற்றிருப்பதுபற்றி ஸுப்தன் என்றும், வேறுமாறுபாட்டினால் ஸுப்தனல்லன் என்றுமாம்.

சங்கை—மூர்ச்சித்தவனு யிருக்குந்தன்மையானது பாதிஸுஷுப்தி யெனவெவ்விதஞ் சொல்லவியலும் ? எக்காரணம்பற்றி ஸுப்தனைக் குறித்துச் ஶ்ருதியானது "ஹேஸோம்ய! ஸத்பதப்பொருளுடன் ஒன்றுபட்டவனுகவாகிறுன்" என்றும், "இந்த் ஸுஷுப்திகாலத்தில் திருடன் திருடனல்லாதவனுகவும் ஆகிறுன்" என்றும், "இந்த ஸேதுவை (இந்த ஸுஷுப்தனை) பகலிரவுகள் கடப்பதுமில்லை. மூப்புமில்லை. மரணமுமில்லை. சோகமுமில்லை. புண்ணியமுமில்லை. பாபமுமில்லை" என்றதாதியால் சொல்லுகிறதோ அக்காரணம்பற்றியும், ஜீவனிடத்தில் புண்ணிய பாபங்களின் ப்ராப்தியானது நான் சுகி, நான் துக்கி என்ற அறிவை உண்டுபண்ணும் வாயிலாக ஏற்படுவதுபற்றியும், சுகி என்ற எண்ணமோ, துக்கி என்ற எண்ணமோ ஸுஷுப்தனிடத்தில் இல்லாததுபோல மூர்ச்சிதனிடத்திலும் அந்த எண்ணங்கள் இல்லவே இல்லை. ஆதல்பற்றியும் உபாதியொடுங்கினமையின் ஸுஷுப்தனிடத்திற் போல மூர்ச்சிதனிடத்திலும் முழு ஸம்பத்தியையுமே தான் சொல்ல வேண்டுமேயொழிய பாதி ஸம்பத்தி சொல்லுவது பொருந்தாது எனின் ?

உத்தரம்—இவ்விஷயத்தில் பதில் சொல்லப்படுகிறது. மூர்ச்சிதனுயுள்ள நிலையில் ஜீவனுக்கு ப்ரம்ஹத்துடன் பாதிஸம்பத்தி யேற்படுகிறதென்று நாம் சொல்லுகின்றேமில்லை. பின்னையோவெனில் மூர்ச்சிதனுக விருக்குந்தன்மையானது ஸுஷுப்த பக்ஷத்தின் பகுதியாலேற்படுகின்றதென்றும், வேறு அவஸ்தையின் பகுதியாலேற்படுகின்றதென்றுமே சொல்லுகிறோம். மோஹத்துக்கு ஸ்வாபத்துடன் ஸாம்ய வைஷம்யங்கள் காண்பிக்கப்பட்டுமிருக்கின்றன. இந்த மூர்ச்சாவஸ்தையானது மரணத்துக்குத் துவாரமாகவுமாகிறது. எதுபோழ்து இவனது கர்மமானது மீதமுள்ளதாக வாகிறதோ, அதுபோழ்து வாக்கு மனம் இரண்டும் திரும்பிவருகின்றன. எதுபோழ்து கர்மமானது மீதமில்லாததாக வாகிறதோ அதுபோழ்து ப்ராணன் சூடு இரண்டும் விலகிவிடுகின்றன. ஆனதுபற்றியே

न पञ्चमी काचिदवस्था प्रसिद्धास्तीति । नैष दोषः । कादाचित्कीयमवस्थेति न प्रसिद्धा स्यात् । प्रसिद्धा चैषा लोकायुर्वेदयोः । अर्धसंपत्त्यभ्युपगमाच्च न पञ्चमी गण्यत इत्यनवद्यम् ॥ १० ॥

५ उभयलिङ्गाधिकरणम् । सू० ११-२१

न स्थानतोऽपि परस्योभयलिङ्गं सर्वत्र हि ॥ ११ ॥

ब्रह्म किं रूपि चारूपि भवेन्नीरूपमेव वा । द्विविधश्रुतिसद्भावाद्ब्रह्म स्यादुभयात्मकम् ॥ १ ॥
नीरूपमेव वेदान्तैः प्रतिपाद्यमपूर्वतः । रूपन्त्वनूद्यते भ्रान्तमुभयत्वं विरुध्यते ॥ २ ॥

தான் அர்த்த ஸம்பத்தியை (பாதிஸுஷுப்தியை) ப்ரம்ஹவித்துக்கள் விரும்புகின்றனர்.

ஐந்தாவது அவஸ்தையொன்று ப்ரசித்தமாகவில்லை என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இந்தத்தோஷமிங்கில்லை. இது ஏதோவொரு ஸமயத்திலேற்படுவது பற்றி உலகில்பிரஸித்தமாக வில்லாதிருக்கலாம். இது, உலகம் வைத்தியசாஸ்திரம் இரண்டிலும் பிரசித்தமாகக் காணப்பட்டுமிருக்கிறது. பாதிஸுஷுப்தியாக வொப்பப்படுவதிலிருந்து ஐந்தாவது அவஸ்தையாகக் கணக்கிடப்படவில்லை என்பதுபற்றி தோஷமெதுவுமில்லை. (10) (எ-று)

நான்காவது முக்தாதிகரணம் முற்றிற்று.

உபயலிங்காதிகரணம் 5.

(அ-கை) சென்ற நான்கு அதிகரணங்களால் ஜாக்கிரம், ஸ்வப்நம், ஸுஷுப்தி, முக்தம் என்ற எந்த அவஸ்தைகளின் ஸம்பந்தமும் த்வம்பதலக்ஷ்ய வஸ்துவுக்கில்லை எனச் ஶ்ருதியுக்திய நுபவங்களைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி இந்த இரண்டாவது பாதம் முடியவுள்ள நான்கு அதிகரணங்களால் தத்பத லக்ஷ்யார்த்தமானது விளக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் 11 சூத்திரங்கள்கொண்ட இந்த அதிகரணத்தால் ப்ரம்ஹமானது நிர்க்குணம் என்பது விளக்கப்படுகிறது. அதன் முதல்சூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) ந ஸ்தாநதோபி பரஸ்யோபயலிங்கம் ஸர்வத்ர ஹி ()

(ப-ரை) **परस्य** (பரஸ்ய)=பரமாத்மாவுக்கு **स्थानतोपि** (ஸ்தாநதோபி)=ப்ருதிவ்யாதி உபாதிமூலமாகவும், [**स्वतः** (ஸ்வதः)=இயற்கையாகவும்] **उभयलिङ्गम्** (உபய லிங்கம்)=**उभय** (உபய)=ஸகுணமென்றும், நிர்க்குணமென்றும் அதாவது: ரூபாதி விசேஷங்களுடன் கூடினதென்றும், ரூபாதிவிசேஷங்களற்றதென்றும் சொல்லுவதற்குரிய **लिङ्गम्** (லிங்கம்)=அறிகுறியானது **न** (ந)=இல்லை என்? **सर्वत्रहि** (ஸர்வத்ரஹி)=எல்லாவுபநிடதங்களிலும் ப்ரம்ஹோபதேசஞ் செய்யுமிடத்து இயற்கையில் ப்ரம்ஹம் நிர்க்குணமென வுபதேசித்திருப்பதே அதன்காரணமாகும். (11)

येन ब्रह्मणा सुषुप्त्यादिषु जीव उपाध्युपरमात्संपद्यते तस्येदानीं स्वरूपं श्रुतिवशेन निर्धार्यते। सन्त्युभयलिङ्गाः श्रुतयो ब्रह्मविषयाः 'सर्वकर्मा सर्वकामः सर्वगन्धः सर्वरसः' (छा० ३।१४।२) इत्येवमाद्याः सविशेषलिङ्गाः। 'अस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घम्' (बृ० ३।८।८) इत्येवमाद्याश्च निर्विशेषलिङ्गाः। किमासु श्रुतिषूभयलिङ्गं ब्रह्म प्रतिपत्तव्यमुतान्यतरलिङ्गम्। यदाप्यन्यतरलिङ्गं तदापि किं सविशेषमुत निर्विशेषमिति मीमांस्यते तत्रोभयलिङ्गश्रुत्यनुग्रहादुभयलिङ्गमेव ब्रह्मेत्येवं प्राप्ते ब्रूमः—न तावत्स्वत एव परस्य ब्रह्मण उभयलिङ्गत्वमुपपद्यते। नह्येकं वस्तु स्वत एव रूपादिविशेषोपेतं तद्विपरीतं चेत्य-

---

வையாஸிக ந்யாயமாலை.

(க—ரை) ப்ரம்ஹமானது ரூபமுள்ளதும் ரூபமற்றதுமா? அல்லது ரூபமற்றதே தானா? என்பது ஸந்தேஹம். இரண்டு விதமாகவுங் கூறும் ஸ்ருதியிருப்பது பற்றி ப்ரம்ஹமானது உபயாத்மகமாக (ரூபமுள்ளதும் ரூபமற்றதுமாகத்) தானாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். அபூர்வமாக (வேறு எந்த ப்ரமாணங்களாலுமறியப்படாததாக) இருப்பதுபற்றி எவ்வித ரூபமுமற்றதாகவேதான் வேதாந்தங்களால் ப்ரம்ஹம் உபதேசிக்கக் கூடியதாகவாகிறது. வெகு ஜன்மப் பழக்கத்தால் தோற்றுகின்ற ரூபமோ அநுவாதமுறையால் (வேறு ப்ரமாணத்தால் கிடைத்ததையே தானும் திருப்பிக்கூறும் முறையால்) சொல்லப்படுகிறது. ரூபமுள்ளதாகவும் ரூபமற்றதாகவும் சொல்லுவது முரண்பாடுடையது பற்றி ஏற்கத்தகாததேயாகும். (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஜீவன் உபாதி ஒடுங்குவதன் மூலம் ஸுஷுப்தி முதலியவற்றில் எந்த ப்ரம்ஹத்துடன் கலந்தவனாகின்றானோ அந்த ப்ரம்ஹத்தினுடைய ஸ்வரூபமானது இதுபோழ்து ஸ்ருதி மூலம் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. ப்ரம்ஹத்தைப் பற்றிய உபய லிங்கங்களான ஸ்ருதிகளிருக்கின்றன. அவையாவன:—"எல்லாக் கர்மத்தையும் செய்பவர், எல்லாக்காமமுமுடையவர், எல்லாக்கந்தமுமுடையவர், எல்லா ரஸமுமுடையவர்" என்ற இது முதலான ஸவிசேஷ ஸ்ருதிகளும் "ஸ்தூலத்தைவிட வேறுபட்டவர், அணுவைவிட வேறுபட்டவர், ஹ்ரஸ்வத்தை (குட்டையை) விட வேறுபட்டவர், தீர்க்கமான பொருளைவிட வேறுபட்டவர் என்ற இது முதலான நிர்விசேஷ ஸ்ருதிகளுமிருக்கின்றன என்பதாம். இந்த ஸ்ருதிகளில் ப்ரம்ஹமானது உபயலிங்கமாக (ஸவிசேஷ நிர்விசேஷமாக) அறிவிக்கப்படுகிறதா, அல்லது இரண்டனுள் ஒரு ரூபமுள்ளதாக உபதேசிக்கப்படுகின்றதா? எதுபோழ்து இரண்டனுள் ஒரு உருவமுள்ளதாக கொள்ளப்படுகிறதோ அதுபோழ்து ப்ரம்ஹம் ஸவிசேஷமா அல்லது நிர்விசேஷமா என விசாரிக்கப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் இரண்டுவித ரூபமுள்ளதாகக் கூறும் ஸ்ருதியின் உதவி இருப்பதால் ப்ரம்ஹமானது இரண்டுவித உருவமுள்ளதாகவேதானாகும் என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே ஸித்தாந்தம் சொல்லுகிறோம். முதலில் பரப்ரம்ஹத்துக்கு இயர்க்கையாகவே இரண்டுவித ரூபமுள்ளதாக இருக்கும் தன்மை பொருந்தக்கூடியதன்று. ஒரே வஸ்து இயற்கையிலேயே ரூபாதி விசேஷத்

वधारयितुं शक्यं विरोधात्। अस्तु तर्हि स्थानतः पृथिव्याद्युपाधियोगादिति। तदपि नोपपद्यते। नह्युपाधियोगादन्यादृशस्य वस्तुनोऽन्यादृशः स्वभावः संभवति। नहि स्वच्छः सन्स्फटिकोऽलक्तकाद्युपाधियोगादस्वच्छो भवति भ्रममात्रत्वादस्वच्छताभिनिवेशस्य। उपाधीनां चाविद्याप्रत्युपस्थापितत्वात्। अतश्चान्यतरलिङ्गपरिग्रहेऽपि समस्तविशेषरहितं निर्विकल्पकमेव ब्रह्म प्रतिपत्तव्यं न तद्विपरीतम्। सर्वत्र हि ब्रह्मस्वरूपप्रतिपादनपरेषु वाक्येषु 'अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययम्' (क० ३।१५। मुक्तिको० २।७२) इत्येवमादिष्वपास्तसमस्तविशेषमेव ब्रह्मोपदिश्यते ॥ ११ ॥

न भेदादिति चेन्न प्रत्येकमतद्वचनात् ॥ १२ ॥

துடன் கூடியதென்றும், ரூபாதி விசேஷங்களற்றதென்றும் நிர்த்தாரணம் செய்யவியலாதன்றே? முரண்பாடுவருவதே அதன் காரணமாகும். அங்ஙனமாயின் ஸ்தானமூலம் (அதாவது: ப்ருதிவீ முதலிய உபாதியின் சேர்க்கை மூலம்) இரண்டுவித உருவமுள்ளதாக இருக்கட்டும் என்றுலோ அதுவும் பொருந்துவதற்கில்லை. உபாதியின் சேர்க்கையைக்கொண்டுமட்டும் வேறுமாதிரியான பொருளுக்கு வேறுமாதிரியான ஸ்வபாவம் ஸம்பவிக்கமுடியாதன்றே? ஸ்படிகமானது இயற்கையில் வெண்மையாகவிருந்துகொண்டு அலக்தகம் (செம்மஞ்சிக்கொழம்பு) முதலிய உபாதியின் சேர்க்கையால் அஸ்வச்சமாக (வெண்மையுருவமற்றதாக) ஆகமாட்டாதன்றே? வெண்மையுருவமற்றது என்ற தோற்றமானது ப்ரம (மயக்கத்தால்) மட்டும் ஏற்படுவதே அதன் காரணமாகும். (ப்ருதிவீ முதலிய) உபாதிகள் அவித்தையினுல் தோற்றும்படி செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனதுபற்றி இரண்டனுள் ஒரு உருவமுள்ளது என்பதைக் கிரஹிக்கும்பொழுதும், ப்ரம்ஹமானது எல்லாவிதமான விசேஷமுமற்ற நிர்விகல்பகமென்றே கொள்ளவேண்டுமேயல்லாது அதற்கு மாருகக் கொள்ளுதல் கூடாது. ப்ரம்ஹ ஸ்வரூபத்தைக் கூறும் "சப்தமற்றது, ஸ்பர்சமற்றது, ரூபமற்றது, நாசமற்றது" என்ற இம்மாதிரியான எல்லா வாக்கியங்களிலுமோ, ப்ரம்ஹமானது எல்லா விசேஷமுமற்றதாக உபதேசிக்கப்படுகின்றது. (11) (எ—று)

(ஸூ) ந பேதாதிதி சேத் ந ப்ரத்யேகமதத்வசநாத் (12)

(ப—ரை) ப்ரம்ஹமானது இயற்கையாகவோ, உபாதி மூலமாகவோ இரண்டுவித ரூபமுள்ளதாகவாகாதென யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அது **न** (ந)=பொருந்தாது. ஏன்? **भेदात्** (பேதாத்)=ஒவ்வொரு ப்ரம்ஹவித்தையிலும் ப்ரம்ஹத்துக்கு பேதம் (விசேஷம், ஆகாரம்) உபதேசிக்கப்படுவதே அதன் காரணமாகும். **इति चेत्** (இதி சேத்)=என்றுலோ **न** (ந)=அது பொருந்தாது. ஏன்? **प्रत्येकमतद्वचनात्** (ப்ரத்யேகமதத்வசநாத்) = **प्रत्येकं** (ப்ரத்யேகம்)=ஒவ்வொரு உபாதிபேதம் தோறும் ப்ரம்ஹத்துக்கு அபேதத்தைச் சாஸ்திரம் உபதேசிப்பதே அதன் காரணமாகும். (12) (எ—று)

अथापि स्याद्युक्तं निर्विकल्पमेकलिङ्गमेव ब्रह्म नास्य स्वतः स्थानतो वोभयलिङ्गत्वमस्तीति । तन्नोपपद्यते । कस्मात् । भेदात् । भिन्ना हि प्रतिविद्यं ब्रह्मण आकारा उपदिश्यन्ते । चतुष्पाद्ब्रह्म षोडशकलं ब्रह्म वामनीत्वादिलक्षणं ब्रह्म त्रैलोक्यशरीरवैश्वानरशब्दोदितं ब्रह्मेत्येवञ्जातीयकाः । तस्मात्सविशेषत्वमपि ब्रह्मणोऽभ्युपगन्तव्यम् । ननूक्तं नोभयलिङ्गत्वं ब्रह्मणः संभवतीति । अयमप्यविरोधः । उपाधिकृतत्वादाकारभेदस्य । अन्यथा हि निर्विषयमेव भेदशास्त्रं प्रसज्येतेति चेत् । नेति ब्रूमः । कस्मात् । प्रत्येकमतद्वचनात् । प्रत्युपाधिभेदं ह्यभेदमेव ब्रह्मणः श्रावयति शास्त्रम्—'यश्चायमस्यां पृथिव्यां तेजोमयोऽमृतमयः पुरुषो यश्चायमध्यात्मं शारीरस्तेजोमयोऽमृतमयः पुरुषोऽयमेव स योऽयमात्मा' (बृ० २।५।१) इत्यादि । अतश्च न भिन्नाकारयोगो ब्रह्मणः शास्त्रीय इति शक्यते वक्तुम् । भेदस्योपासनार्थत्वादभेदे तात्पर्यात् ॥ १२ ॥

பாஷ்யம்.—ப்ரம்ஹமானது நிர்விகல்பகமும் ஒரேவிதமான வுருவமுள்ளதுமாகுமேயொழிய இதற்கு இயற்கையாகவோ, ஸ்தானத்தினலோ (ப்ருதிவீ முதலிய உபாதிவசத்தாலோ) இரண்டுவித ரூபமுள்ளதாகவிருத்தல் கிடையாது என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அது பொருந்தாது. ஏன்? பேதமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஒவ்வொரு வித்யைதோரும் ப்ரம்ஹத்தினது ஆகாரங்கள் (வடிவங்கள்) வேறுபட்டனவாகவன்றோ உபதேசிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன:—“நான்கு பாதங்களுள்ளது ப்ரம்ஹம்” “பதினறு கலைகளுள்ளது ப்ரம்ஹம்” “மூன்று வுலகங்களையும் சரீரமாகக்கொண்ட வைஸ்வாநரன் என்ற சப்தத்தாற் சொல்லப்படுவது ப்ரம்ஹம்” என இம்மாதிரிகளாம். ஆனதுபற்றி ப்ரம்ஹத்துக்கு ஸவிசேஷமாகவிருக்குந் தன்மையுங்கூட வொப்பவேண்டியதாகவே ஏற்படுகிறது.

சங்கை—இரண்டுவித லிங்க (ரூப) முள்ளதாயிருக்குந்தன்மை ப்ரம்ஹத்துக்கு ஸம்பவிக்காது என சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ எனின்?

உத்தரம்.—இதுவும் விரோதமானதன்று. ஏன்? ஆகார (ரூப) பேதமானது உபாதிமூலமேற்பட்டதாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். இவ்விதமில்லாவிடில் பேதத்தை (ஸவிசேஷ ரூபத்தை) ச்சொல்லும் சாஸ்திரமானது (தனக்குரிய) விஷயமற்றதாகவன்றோவாகிவிடும் என்றாலோ? இல்லையென்றே சொல்லுகிறோம். ஏன்? ப்ரத்யேகம் (ஒவ்வொருவுபாதிதோரும்) அதத்வசனம் (அபேதம் சொல்லும் வசனம்) இருப்பதே அதன் காரணமாகும். சாஸ்திரமானது ஒவ்வொருவுபாதிதோரும் ப்ரம்ஹத்துக்கு அபேதத்தையே உபதேசிக்கிறது. அதாவது:—“இந்தப் பூமியில் தேஜோமயனும் அமிருதமயனுமான யாதொரு இந்தப் புருஷனுண்டோ, சரீரத்தில் தேஜோமயனும் அமிருதமயனுமான யாதொரு இந்தச் சாரீரனான புருஷனுண்டோ, இந்த ஆத்மா எவனே அவனேதான் இவன்” என்றதாதியாம். இதனாலும் ப்ரம்ஹத்துக்கு பின்னாகாரத்துடன் சேர்க்கை சாஸ்திர ஸம்மதமென்று சொல்லமுடியாது. பேதமுபாஸனைக்காக ஏற்பட்டிருப்பதும் அபேதத்தில் (சாஸ்திரத்துக்கு) தாத்பரியமிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். (12)

अपिचैवमेके ॥ १३ ॥

अपिचैवं भेददर्शननिन्दापूर्वकमभेददर्शनमेवैके शाखिनः समामनन्ति—'मनसैवेदमाप्तव्यं नेह नानास्ति किञ्चन। मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति' (क० ४। ११) इति। तथान्येऽपि 'भोक्ता भोग्यं प्रेरितारं च मत्वा सर्वं प्रोक्तं त्रिविधं ब्रह्म मे तत्' (श्वे० १। १२) इति समस्तस्य भोग्यभोक्तृनियन्तृलक्षणस्य प्रपञ्चस्य ब्रह्मैकस्वभावतामधीयते ॥ १३ ॥

कथं पुनराकारवदुपदेशिनीषु अनाकारोपदेशिनीषु च ब्रह्मविषयासु श्रुतिषु सतीष्वनाकरमेव ब्रह्मावधार्यते न पुनर्विपरीतमिति। अत उत्तरं पठति—

अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात् ॥ १४ ॥

(ஸூ) அபிசைவமேகே (13)

(ப—ரை) अपि च (அபி ச)=மேலும் एके (ஏகே)=சில சாகைக்காரர்கள் एवम् (ஏவம்)=பேததர்சனத்தை நிந்தித்து அபேத தர்சனத்தை வுபதேசித்துமிருக்கின்றனர். (13) (எ—று)

பாஷ்யம்.—மேலும் இவ்விதம் பேததர்சன நிந்தாபூர்வகமாய் அபேததர்சனத்தையே சில சாகைக்காரர்கள் "மனத்தினலேயே இது அடையக்கூடியது இதில் பேதமானதொன்றுமில்லை. இதில் பேதமிருப்பதுபோன்று எவனொருவன் பார்க்கின்றானோ அவன் மரணத்தினின்றும் மரணத்தையடைகிறான்" எனவுபதேசிக்கின்றனர். அவ்விதமே மற்றவர்களும் "போக்தா (ஜீவன்) போக்யம் (சப்தாதி விஷயங்கள் (அவ்விரண்டுக்கும்) ப்ரேரகன் (நியந்தாவான ஈஸ்வரன்) ஆகியவற்றை நன்கு விசாரித்து எனக்குபதேசிக்கப்பட்ட மூன்றுவிதமான அவையாவும் ப்ரம்ஹமே" என்பதாய் போக்திரு போக்ய நியந்திருரூபமான ப்ரபஞ்சத்துக்கு ப்ரம்ஹத்தினது ஸ்வரூபமாகவே இருத்தலை உபதேசிக்கின்றனர். (13) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—ஆகாரமுள்ளதாக வுபதேசிக்கின்றனவும், ஆகாரமற்றதாக வுபதேசிக்கின்றனவுமான ப்ரம்ஹவிஷயங்களான ஸ்ருதிகளிருக்குங்கால் ப்ரம்ஹமானது ஆகாரமற்றதே யொழிய அதற்குமாறுபட்டதன்று என எவ்வித முறுதிசெய்யப்படுகிறது. எனின்? அதற்குப் பதிலைப் பின்வரும் சூத்திரத்தாற் சொல்லுகிறார்—

(ஸூ) அரூபவதேவஹி தத்ப்ரதாநத்வாத் (14)

(ப—ரை) [ब्रह्म (ப்ரம்ஹ)=ப்ரம்ஹமானது] अरूपवदेवहि (அரூபவதேவஹி)=ரூபாத்யாகாரமற்றதாகவே யன்றோ அறியத்தக்கது. ஏன்? तत्प्रधानत्वात् (தத்ப்ரதாநத்வாத்)=உபநிடதவாக்கியங்கள் நிர்க்குண ப்ரம்ஹாத்ம தத்வோபதேச ப்ரதானங்களாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். (14) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ரூபாத்யாகாரமற்றதாகவே ப்ரம்ஹத்தை யறிந்துகொள்ளவேண்

रूपाद्याकाररहितमेव ब्रह्मावधारयितव्यं न रूपादिमत्। कस्मात्। तत्प्रधानत्वात्।
'अस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घम्' (बृ० ३।८।८) 'अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययम्' (कठ० ३।
१५। मुक्ति० २।७२) 'आकाशो वै नाम नामरूपयोर्निर्वहिता ते यदन्तरा तद्ब्रह्म' (छा०
८।१४।१), 'दिव्यो ह्यमूर्तः पुरुषः सबाह्याभ्यन्तरो ह्यजः' (मुण्ड० २।१।२),
'तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यमयमात्मा ब्रह्म सर्वानुभूः' (बृ० २।५।१९) इत्येव-
मादीनि वाक्यानि निष्प्रपञ्चब्रह्मात्मतत्त्वप्रधानानि नार्थान्तरप्रधानानीत्येतत्प्रतिष्ठापितं
'तत्तु समन्वयात्' (ब्र० सू० १।१।४) इत्यत्र। तस्मादेवञ्जातीयकेषु वाक्येषु यथाश्रुतं
निराकारमेव ब्रह्मावधारयितव्यम्। इतराणि त्वाकारवद्ब्रह्मविषयाणि वाक्यानि न तत्प्र-
धानानि। उपासनाविधिप्रधानानि हि तानि तेष्वसति विरोधे यथाश्रुतमाश्रयितव्यम्।
सति तु विरोधे तत्प्रधानान्यतत्प्रधानेभ्यो बलीयांसि भवन्तीति। एष विनिगमनायां
हेतुः। येनोभयीष्वपि श्रुतिषु सतीष्वनाकारमेव ब्रह्मावधार्यते न पुनर्विपरीतमिति ॥१४॥

டுமேயொழிய ரூபாதியுள்ளதாகக் கொள்ளக்கூடாது. ஏன்? அதைப் பிரதான
மாகக் கொண்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது,—"தூலமாக வில்
லாதது ஹ்ரஸ்வமாக வில்லாதது குட்டையாக வில்லாதது நீளமாக வில்லாதது"
"சப்தமற்றது ஸ்பர்சமற்றது ரூபமற்றது நாசமற்றது" "ஆகாசமே (ப்ரம்ஹ
மே) யன்றோ நாமரூபங்களை வஹிப்பது அந்த நாமரூபங்கள் எதை விடவேறு
பட்டனவோ அது ப்ரம்ஹமாகும்" "புருஷன் திவ்யனும் அமூர்த்தனு மன்றோ?
உள்ளும் வெளியும் கலந்திருப்பவனும் அஜனுமன்றோ" "அந்த இந்த ப்ரம்
ஹமானது அபூர்வம் = தனக்கொரு காரணமுமற்றது அநபரம்=தனது காரிய
மெதுவு மற்றது, அநந்தரம்=இடையில் தன்னை விடவேறுபட்ட பொருளை
துவு மற்றது. அபாஹ்யம்=தனக்கு வெளிப்பட்டதாயுள்ள தெதுவுமற்றது ஸர்
வாநுபூ: எல்லாவற்றையும் அநுபவிக்கின்ற அயமாத்மா இந்தப்ரத்யகாத்மாவே
ப்ரம்ஹ ப்ரம்ஹமாகும்." என்ற இதுமுதலான வாக்கியங்கள் ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்த
மற்ற ப்ரம்ஹாத்மதத்துவத்தை ப்ரதானமாகக் கூறக்கூடியனவே யொழிய வேறு
பொருளை முக்கியமாகக்கூறக்கூடியனவன்று என்ற இது "தத்து ஸமந்வயாத்"
என்ற விடத்தில் நிலைநாட்டப் பட்டிருக்கிறது. ஆனதுபற்றி இம்மாதிரியான
வாக்கியங்களில் சொல்லியபடி நிராகாரமென்றே ப்ரம்ஹம் நிஸ்சயிக்கவேண்டி
வருகிறது. ஆகாரமுள்ள ப்ரம்ஹத்தை விஷயமாகக் கொண்ட வேறுவாக்கியங்
களோ வெனில் ப்ரம்ஹத்தை ப்ரதானமாகச்சொல்ல வந்தனவன்று. அந்த வாக்
கியங்கள் உபாஸனுவிதியை யன்றோ முக்கியமாகக் கொண்டன. அவற்றுள் முறண்
பாடு எதுவுமில்லாதபோழ்து ஸ்ருதி சொல்லியிருப்பதற்கேற்றபடியே பொருள்
கொள்ளவேண்டுவது அவசியமாகிறது. முறண்பாடு காணப்பட்டாலோ அதை
யே (ப்ரம்ஹத்தையே) முக்கியமாகச் சொல்லும் வாக்கியங்கள் அதை முக்கிய
மாகச் சொல்லாத வாக்கியங்களைக் காட்டிலும் வலுப்பெற்றனவாக வாகின்றன.
இரண்டனுளொன்றைக் கொள்ளும் விஷயத்தில் இதுவேதான் காரணமாக வாகி
றது. இதனுதவியால் ஆகாரத்தை யுபதேசிக்கின்றனவும், ஆகாரமின்மையை யுப

का तर्ह्याकारवद्विषयाणां श्रुतीनां गतिरित्यत आह—

प्रकाशवच्चावैयर्थ्यम् ॥ १५ ॥

यथा प्रकाशः सौरश्चान्द्रमसो वा वियद्व्याप्यावतिष्ठमानोऽङ्गुल्याद्युपाधिसंबन्धात्तेष्वृजुवक्रादिभावं प्रतिपद्यमानेषु तद्भावमिव प्रतिपद्यते। एवं ब्रह्मापि पृथिव्याद्युपाधिसंबन्धात्तदाकारतामिव प्रतिपद्यते तदालम्बनो ब्रह्मण आकारविशेषोपदेश उपासनार्थो न विरुध्यते। एवमवैयर्थ्यमाकारवद्ब्रह्मविषयाणामपि वाक्यानां भविष्यति। नहि वेदवाक्यानां कस्यचिदर्थवत्त्वं कस्यचिदनर्थवत्त्वमिति युक्तं प्रतिपत्तुं प्रमाणत्वाविशेषात्। नन्वेवमपि यत्पुरस्तात्प्रतिज्ञातं नोपाधियोगादप्युभयलिङ्गत्वं ब्रह्मणोऽस्तीति तद्विरुध्यते। नेति ब्रूमः। उपाधिनिमित्तस्य वस्तुधर्मत्वानुपपत्तेः। उपाधीनां चाविद्याप्रत्युपस्थापितत्वात्।

தேசிக்கின்றனவுமாக ஸ்ருதிகள் இரண்டுவிதங்களாக விருந்தபோதிலும் கூட ப்ரம்ஹமானது ஆகாரமற்றதென்று நிஸ்சயிக்கப்படுகிறதே யொழிய அதற்கு மாருகக் கொள்ளப்படுவதில்லை என்றும். (14) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—ஆகாரமுள்ள ப்ரம்ஹத்தை யுபதேசிக்கும் ஸ்ருதிகளுக்கு யாதுகதி எனின்? இதற்குப் பதிலைச் சொல்லுகிறார்—

(ஸூ) ப்ரகாசவத்சாவையர்த்யம் (15)

(ப—ரை) **प्रकाशवच्च** (ப்ரகாசவத்ச)=கதிரவனது ஒளியானது போலும் **अवैयर्थ्यम्** (அவையர்த்யம்)=பயனுள்ளதாகவிருத்தல் ஸம்பவிக்கிறது. (15) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஆகாசத்தை யளாவிநிற்கும் ஸூரியனுடையதாகவோ சந்திரனுடையதாகவோ உள்ள ஒளியானது விரல் முதலிய உபாதிஸம்பந்தத்தால் அவை (விரல்முதலியன) ஒழுங்காகவோ கோணலாகவோ இருக்குந்தன்மையை யடையுங்கால் ஒளியும் அங்ஙனேயுள்ளது போல வாகிவிடுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே ப்ரம்ஹமும் ப்ருதிவீ முதலியவுபாதிஸம்பந்தத்தால் ப்ருதிவீ முதலியவற்றின் வடிவமுள்ளதுபோன்றிருத்தலை அடைகிறது. அத்தகைய வுபாதிஸம்பந்தத்தை யொட்டி ப்ரம்ஹத்துக்கு உபாஸனைக்கு வேண்டி ஆகாரவிசேஷோபதேசமேற்படுகின்றமையின் விரோதம் வருவதற்கிடமில்லை. இம்முறையில் ஆகாரமுள்ள ப்ரம்ஹத்தை விஷயமாகக்கொண்ட வாக்கியங்களுக்கு அவையர்த்யமானது=வீணில்லாமையானது ஏற்படுகிறது. வேதவாக்கியங்களுள் ஒன்றுக்குப் பயனுள்ள தன்மையும், மற்றொன்றுக்குப் பயனற்ற தன்மையும் கொள்ளுவது பொருந்தமாட்டாது. (எல்லாவற்றுக்கும்) ப்ரமாணத் தன்மை பொதுவாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—இவ்விதமாயினுங்கூட உபாதியின் சேர்க்கையை முன்னிட்டுங்கூட ப்ரம்ஹத்துக்கு உபயலிங்கத் தன்மைகிடையாதென முன்னர் யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அது முறண்படுமன்றோ எனின்?

உத்தரம்—முறண்படாதென்கிறோம். ஏன்? உபாதி நிமித்தமாகவேற்படுவது(உபஹித)வஸ்துவின் தர்மமாகவாகாதென்பதே அதன் காரணமாகும். உபா

सत्यामेव च नैसर्गिक्यामविद्यायां लोकवेदव्यवहारावतार इति तत्र तत्रावोचाम ॥ १५ ॥

आह च तन्मात्रम् ॥ १६ ॥

आह च श्रुतिश्चैतन्यमात्रं विलक्षणरूपान्तररहितं निर्विशेषं ब्रह्म—'स यथा सैन्धवघनोऽनन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नो रसघन एवैवं वा अरेऽयमात्मानन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानघन एव' (बृ० ४।५।१३) इति। एतदुक्तं भवति—नास्यात्मनोऽन्तर्बहिर्वा चैतन्यादन्यद्रूपमस्ति चैतन्यमेव तु निरन्तरमस्य स्वरूपम्। यथा सैन्धवघनस्यान्तर्बहिश्च लवणरस एव निरन्तरो भवति न रसान्तरं तथैवेति ॥ १६ ॥

दर्शयति चाथो अपि स्मर्यते ॥ १७ ॥

दर्शयति च श्रुतिः पररूपप्रतिषेधेनैव ब्रह्म निर्विशेषत्वात्—'अथात आदेशो नेति

திகள் அவித்தையினுலேற்பட்டதாகவிருப்பதே அதன் காரணமுமாகும். அனுதி வாஸனையத்தமான அவித்தையிருக்கும்பொழுதுதான் லோக வேத வியவஹார மேற்படுகிறது என ஆங்காங்கு சொல்லியுமிருக்கிறோம். (15) (எ—று)

(ஸூ) ஆஹ ச தந்மாத்ரம் (16)

(ப—ரை) [श्रुतिश्च (ஶ்ருதிஶ்ச)=ஶ்ருதியும் ப்ரம்ஹத்தை] तन्मात्रम् (தந்மாத்ரம்)=சைதன்னியமாத்திரமாக आह (ஆஹ)=உபதேசிக்கிறது. (16) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஶ்ருதியும் ப்ரம்ஹத்தைச் சைதன்யமாத்ரமாக அதாவது:—மாறுபட்ட வேறு ரூபமற்ற நிர்விசேஷமாக உபதேசிக்கிறது. அதாவது:— "அந்த உப்புக்கட்டியானது உள்ளில் மற்றென்றற்றதாகவும் வெளியில் மற்றென்றற்றதாகவுமாகி முழுதும் உவர்ப்பு ரஸம் நிறைந்ததாகவே எவ்விதமிருக்கிறதோ இவ்விதமே ஹேமைத்ரேயி! இந்தப் பரமாத்மா உள்ளில் வேறென்றற்றதாகவும், வெளியில் வேறென்றற்றதாகவுமாகி முழுதும் அறிவுருவமாகவேதானுகிறது" என்பதாம். இதனுல் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. இந்த ஆத்மாவுக்கு உள்ளிலோ வெளியிலோ சைதன்னியத்தைவிட வேறு ரூபமானது கிடையாது. சைதன்னியமேதான் இவனுடைய இடையறுவுருவமாகும். உப்புகட்டிக்கு உள்ளிலும் வெளியிலும் உவர்ப்புரஸமே இடையறுதிருக்கின்றதே யொழிய வேறு ரஸமில்லையென்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க என்றும். (16) (எ—று)

(ஸூ) தர்சயதி சாதோ அபிஸ்மர்யதே (17)

(ப—ரை) [श्रुतिश्च (ஶ்ருதிஶ்ச)=ஶ்ருதியும் पररूपप्रतिषेधेनैव (பரரூபப்ரதிஷேதேனைவ)=வேறுரூபத்தை நிஷேதம் செய்வதன் மூலமாகவே ப்ரம்ஹத்தை] दर्शयति (தர்ஶயதி) = உபதேசிக்கிறது. अथो अपि स्मर्यते (அதோ அபி ஸ்மர்யதே)= அவ்விதமே ஸ்மிருதியிலுமுபதேசிக்கப்படுகிறது. (17) (எ—று)

பாஷ்யம்.—எவ்வித விசேஷமுமற்றிருப்பதுபற்றி ப்ரம்ஹத்தை ஶ்ருதியா

नेति' ' (बृ० २।३।६) इति, 'अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि' (के० १।३) 'यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह' (तै० २।४।१) इत्येवमाद्या। बाष्कलिना च बाध्वः पृष्टः सन्नवचनेनैव ब्रह्म प्रोवाचेति श्रूयते—'स होवाचाधीहि भो इति स तूष्णीं बभूव तं ह द्वितीये वा तृतीये वा वचन उवाच ब्रूमः खलु त्वं तु न विजानासि। उपशान्तोऽयमात्मा' इति। तथा स्मृतिष्वपि परप्रतिषेधेनैवोपदिश्यते—'ज्ञेयं यत्तत्प्रवक्ष्यामि यज्ज्ञात्वाऽमृतमश्नुते। अनादिमत्परं ब्रह्म न सत्तन्नासदुच्यते' (१३।१२) इत्येवमाद्यासु। तथा विश्वरूपधरो नारायणो नारदमुवाचेति स्मर्यते—'माया ह्येषा मया सृष्टा यन्मां पश्यसि नारद। सर्वभूतगुणैर्युक्तं नैवं मां ज्ञातुमर्हसि' इति ॥ १७ ॥

अत एव चोपमा सूर्यकादिवत् ॥ १८ ॥

னது வேறு ரூபத்தை நிஷேதிக்கும் வாயிலாகவே உபதேசிக்கிறது. அதாவது:— "பின்னர் ஆனதுபற்றி இவ்விதமில்லை இவ்விதமில்லை என்பது ப்ரம்ஹத்தினுபதேசமாகும்" என்றும், "அறியப்பட்டவற்றைக் காட்டிலுமே வேறுபட்டதாகவும், அறியப்படாததைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவுமே ஆகும்" என்றும், "வாக்குகள் மனத்துடன் கூட (அதை) அடையாதனவாய் எங்கிருந்து திரும்புகின்றனவோ" என்றுமாம், பாஷ்கலி என்ற மஹருஷியாற் கேட்கபட்டவராய்க் கொண்டு பாத்வர் என்ற மஹருஷி அவசனத்தாலேயே (பதில் வார்த்தையில்லாமலேயே மவுனத்தாலேயே) ப்ரம்ஹத்தை யுபதேசித்தார் என ஸ்ருதியிற் காணப்படுகிறது. அதாவது:—"அந்தப் பாஷ்கலி என்பார் ஹே பெரியீர்! ப்ரம்ஹத்தை யுபதேசிப்பீர்களாக என்றார். அந்தப் பாத்வர் மவுனமாகவிருந்தார். இவ்விதமே இரண்டு தடவையிலோ, மூன்று தடவையிலோ சொல்லப்பட்டதும் அந்தப் பாஷ்கலியை நோக்கிப் பாத்வர் நாமுபதேசிக்கத்தான் செய்கிறோம். நீவிர் அறிகின்றீரில்லை. இந்த ஆத்மாவானது உபசாந்தமானது (சப்தாதி ஸகல விசேஷங்களுமற்றது)" என்றார் என்பதாம். அவ்விதமே ஸ்மிருதிகளிலுங்கூட பிறவற்றை நிஷேதிக்கும் வாயிலாகவே ப்ரம்ஹமுபதேசிக்கப்படுகிறது. அதாவது:—"க்ஞேயமான பொருள் யாதுண்டோ எதையறிந்து அமிருதத்தை (மோக்ஷத்தை) யடைகிறானோ அதைச் சொல்லுகிறேன் (என்று தொடங்கி) பரப்ரம்ஹமானது ஆதியுள்ளதுமன்று, ஸத்தாகவும் சொல்லப்படாதது அது அஸத்தாகவும் சொல்லப்படாதது" என்றதாதியாம். அவ்விதமே விஸ்வரூபத்தை எடுத்த நாராயணன் நாரதரைப் பார்த்து "ஓ நாரதரே! என்னை எல்லாப் பூதகுணங்களுடனும் கூடினவராகப் பார்ப்பது யாதுண்டோ இது என்னால் விருஷ்டிக்கப்பட்ட மாயையன்றோ. உண்மையில் என்னை இவ்விதம் (ஸர்வ பூதகுணங்களுடனும் கூடினவராக) அறிவது பொருத்தமற்றதாகவாகும்" என்றதாலுபதேசித்திருப்பதாக ஸ்மிருதியுமிருக்கிறது. (17) (எ—று)

(ஸூ) அத ஏவ சோபமா ஸூர்யகாதிவத் (18)

यत एव चायमात्मा चैतन्यरूपो निर्विशेषो वाङ्मनसातीतः परप्रतिषेधोपदेश्योऽत एव चास्योपाधिनिमित्तामपारमार्थिकीं विशेषवत्तामभिप्रेत्य जलसूर्यकादिवदित्युपमोपादीयते मोक्षशास्त्रेषु—'यथा ह्ययं ज्योतिरात्मा विवस्वानपो भिन्ना बहुधैकोऽनुगच्छन्। उपाधिना क्रियते भेदरूपो देवः क्षेत्रेष्वेवमजोऽयमात्मा' इति। 'एक एव हि भूतात्मा भूते भूते व्यवस्थितः। एकधा बहुधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत्' (ब्र० बिं० १२) इत्येवमादिषु ॥ १८ ॥ अत्र प्रत्यवस्थीयते—

अम्बुवदग्रहणात्तु न तथात्वम् ॥ १९ ॥

न जलसूर्यकादितुल्यत्वमिहोपपद्यते तद्वदग्रहणात्। सूर्यादिभ्यो हि मूर्तेभ्यः पृथग्भूतं

(ப—ரை) अत एव च (அத ஏவ ச)=ப்ரம்ஹம் நிர்விசேஷமாக இருப்பதுபற்றியேதான் மோக்ஷ சாஸ்திரங்களில் सूर्यकादिवत् (ஸூர்யகாதிவத்)=ஜலத்திற்காணும் ஸூரிய ப்ரதிபிம்பம்போலவென उपमा (உபமா)=உவமையானது சொல்லப்படுகிறது. (18) (எ—று)

பாஷ்யம்.—எக்காரணம்பற்றி இந்த ஆத்மாவானது சைதன்ய ஸ்வரூபனாகவும், நிர்விசேஷனாகவும், வாக்குமனம் இவற்றுக்கு எட்டாதவனாகவும், பிறவற்றை மறுத்தல் வாயிலாகவே உபதேசிக்கக்கூடியவனாகவுமிருக்கிறானோ அதுபற்றியே தான் இந்த ஆத்மாவுக்கு உபாதியை நிமித்தமாகக்கொண்டதும் பாரமார்த்திகமற்றதுமான விசேஷத்தை மனத்திற்கொண்டு ஜலத்திற்காணும் ஸூரிய ப்ரதிபிம்பம் போல என்பதாய் உவமை மோக்ஷ சாஸ்திரங்களிற் சொல்லப்படுகிறது. "ஜ்யோதிர் வடிவனான இந்த ஸூரியன் ஒருவனே பிரிந்துள்ள ஜலங்களில் பற்பலவாறு எவ்விதம் காணப்படுகிறானோ இவ்விதமே பிறவியற்றவனும் ஸ்வப்பிரகாசனுமான இந்த ஆத்மா ஒவ்வொரு க்ஷேத்திரங்களிலும் உபாதியினால் வேறுபட்ட ரூபமுள்ளவனாகச்செய்யப்படுகிறான்" என்றும், "அந்தந்தப் பூதங்களிலும் இருக்கின்ற ஒரு பூதாத்மாவே ஜலத்தில் காணும் சந்திரன்போல ஒருவிதமாகவும் பலவிதமாகவும் காணப்படுகிறான்" என்றுமானவிடங்களில் என்க. (18) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—முன்னர்சொன்னவிஷயத்தில் பூர்வபக்ஷம் செய்யப்படுகிறது—

(ஸூ) அம்புவதக்ரஹணாத் து ந ததாத்வம். (19)

(ப—ரை) तु (து)=ஸித்தாந்திசொல்லுவது பொருந்தாது. ஏன்? अम्बुवदग्रहणात् (அம்புவத் அக்ரஹணாத்)=ஜலம்போல வேறாகக் கிரஹிக்கப்படாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே तथात्वम् (ததாத்வம்)=ஆத்மாவுக்கு ஜலசூரியகாதிகளைப் போலிருத்தல் न (ந)=ஸம்பவிக்கமுடியாது. (19) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஜலசூரியகாதிகளைப் போலிருத்தல் இங்குபொருந்தக்கூடியதன்று. அதுபோலக் கிரஹிக்கமுடியாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஜலமானது மூர்த்தங்களான சூரியாதிகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும், வேறுதேசத்திலிருப்

विप्रकृष्टदेशं मूर्तं जलं गृह्यते तत्र युक्तः सूर्यादिप्रतिबिम्बोदयः। नत्वात्मा मूर्तः। नचास्मात्पृथग्भूता विप्रकृष्टदेशाश्चोपाधयः सर्वगतत्वात्सर्वानन्यत्वाच्च। तस्मादयुक्तोऽयं दृष्टान्त इति ॥ १९ ॥ अत्र प्रतिविधीयते—

वृद्धिह्रासभाक्त्वमन्तर्भावादुभयसामञ्जस्यादेवम् ॥ २० ॥

युक्त एव त्वयं दृष्टान्तो विवक्षितांशसंभवात्। नहि दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः क्वचित्कश्चिद्विवक्षितांशं मुक्त्वा सर्वसारूप्यं केनचिद्दर्शयितुं शक्यते। सर्वसारूप्ये हि दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकभावोच्छेद एव स्यात्। नचेदं स्वमनीषया जलसूर्यकादिदृष्टान्तप्रणयनम्। शास्त्रप्रणीतस्य त्वस्य प्रयोजनमात्रमुपन्यस्यते। किं पुनरत्र विवक्षितं सारूप्यमिति। तदुच्यते वृद्धिह्रासभाक्त्वमिति। जलगतं हि सूर्यप्रतिबिम्बं जलवृद्धौ वर्धते जलह्रासे ह्रसति जल-

---

பதாகவும், மூர்த்தமாகவும் கிரஹிக்கப்படுகிறது. அதில் ஸூரியாதிகளின் பிரதிபிம்பமுதயமாவது பொருந்தலாம். ஆத்மாவோ மூர்த்தனல்லன். உபாதிகளோ இவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டனவாகவோ வேறு தேசத்திலிருப்பனவாகவோ இல்லை. (ஆத்மா) எங்கும் நிறைந்ததாகவும், எதிலும் வேறுபடாததாகவுமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆனதுபற்றி இந்தத்திருஷ்டாந்தம் பொருத்தமற்றதேயாகும்.

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இதற்குப் பதில் சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) விருத்திஹ்ராஸபாக்த்வம் அந்தர்பாவாத் உபய ஸாமஞ்ஜஸ்யாத் ஏவம் (20)

(ப-ரை) ஸூரியாதிகளுக்கு **अन्तर्भावात्** (அந்தர்ப்பாவாத்) = உபாதியான ஜலாதிகளில் பிரதிபிம்பத் தன்மையேற்படுவதிலிருந்து **वृद्धिह्रासभाक्त्वम्** (வ்ருத்திஹ்ராஸபாக்த்வம்)=உபாதியின் விருத்தியில் விருத்தியையும் உபாதியின் குறைவில் குறைவையும் அடையுந்தன்மையேற்படுவது எவ்விதமோ **एवम्** (ஏவம்)=இவ்விதமே ஆத்மாவுக்கும் ஏற்படலாமானதால் **उभयसामञ्जस्यात्** (உபயஸாமஞ்ஜஸ்யாத்)= திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகத் தன்மை பொருந்துவதால் முற்கூறிய தோஷமெதுவுமில்லை. (20) (எ-று)

பாஷ்யம்.—விவக்ஷிதமான அம்சம் ஸம்பவிப்பதால் இந்தத் திருஷ்டாந்தம் பொருந்தக்கூடியதேயாகும். ஓரிடத்திலும் திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களுக்கு விவக்ஷிதமான (குறிப்பான) ஒரு அம்சத்தைவிடுத்து எல்லாவற்றிலும் ஒற்றுமையை ஒருவனும் காண்பிக்கமுடியாது. எல்லாம் ஒற்றிருக்குமானலோ திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகத் தன்மைக்கு அழிவேவுண்டாகிவிடக்கூடும். மேலும் ஜலஸூரியகாதி திருஷ்டாந்தம் கூறுமித்து (நமது) சொந்த புத்தியாலேற்படுத்தப்பட்டதுமன்று. சாஸ்திரத்தாற் சொல்லப்பட்ட இதற்குப் பிரயோஜனம் மட்டுமே கூறப்படுகிறது. இவ்விடத்திற் சாஸ்திரம் உபதேசிக்கக் கருத்திற்கொண்ட ஸாதிருஶ்யம் யாதெனில்? அது விருத்திஹ்ராஸபாக்த்வம் என்பதாற் சொல்லப்படுகிறது. ஜலத்திலுதயமான ஸூரிய ப்ரதிபிம்பமானது ஜலம் விருத்தியை யடை

चलने चलति जलभेदे भिद्यत इत्येवं जलधर्मानुयायि भवति नतु परमार्थतः सूर्यस्य तथात्वमस्ति। एवं परमार्थतोऽविकृतमेकरूपमपि सद्ब्रह्म देहाद्युपाध्यन्तर्भावाद्भजत इवोपाधिधर्मान्वृद्धिह्रासादीन्। एवमुभयोर्दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः सामञ्जस्यादविरोधः ॥ २० ॥

दर्शनाच्च ॥ २१ ॥

दर्शयति च श्रुतिः परस्यैव ब्रह्मणो देहादिषूपाधिष्वन्तरनुप्रवेशम्—'पुरश्चक्रे द्विपदः पुरश्चक्रे चतुष्पदः। पुरः स पक्षी भूत्वा पुरः पुरुष आविशत्' (बृ० २।५।१८) इति। 'अनेन जीवेनात्मनानुप्रविश्य' (छा० ६।३।२) इति च। तस्माद्युक्तमेतत्—'अतएव चोपमा सूर्यकादिवत्' (ब्र० सू० ३।२।१८) इति। तस्मान्निर्विकल्पकैकलिङ्गमेव ब्रह्म नोभयलिङ्गं विपरीतलिङ்गं चेति सिद्धम्। अत्र केचिद्द्वे अधिकरणे कल्पयन्ति।

யுங்கால் விருத்தியையடைகிறது. ஜலம் குறைபுங்கால் குறைவையடைகிறது. ஜலம் சலித்தால் சலிக்கிறது. ஜலம் வேறுபட்டால் வேறுபடுகிறது. என இவ்விதம் ஜலத்தினது தர்மத்தையநுஸரித்திருப்பதாகக் காணப்படுகிறது. உண்மையிலோ ஸூரியனுக்கு அத்தகைய தர்மமுள்ளதாகவிருத்தல் கிடையாது. இவ்விதமே உண்மையில் எவ்வித விகாரத்தை (மாறுதலை) யடையாததும் ஏகரூபமானதுமாயினுங்கூட ப்ரம்ஹமானது தேஹாதிகளாகிற உபாதியில் அந்தர்ப்பாவத்தையடைவதுபற்றி உபாதியின் தர்மமான விருத்திஹ்ராஸாதிகளையடைவதுபோலத் தோற்றுகிறது. இம்முறையில் திருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களுக்கு ஸாமஞ்ஜஸ்யம் நேருவதால் விரோதமெதுவுமில்லை. (20) (எ—று)

(ஸூ) தர்சநாத் ச (21)

(ப—ரை) **दर्शनाच्च** (தர்ஶநாத்ச)=ஶ்ருதிகளில் பரப்ரம்ஹத்துக்கே தேஹாதியாகிற வுபாதிகளில் அநுப்ரவேசத்தைச் சாஸ்திரமுபதேசிப்பதைக் கொண்டும் "அத ஏவசோபமா ஸூர்யகாதிவத்" என்றது பொருத்தமுள்ளதாகவே யாகிறது.

பாஷ்யம்.—ஶ்ருதியானது பரப்ரம்ஹத்துக்கே தேஹாதிகளாகிற உபாதிகளில் அநுப்ரவேசத்தை "இரண்டு கால்களுள்ள பட்டினங்களை (மனுஷ்யாதி தேஹங்களை) ப்படைத்தார். நான்கு கால்களுள்ள பட்டினங்களைப் (பசுக்களைப்) படைத்து கண் முதலியவற்றின் அபிவ்யக்தியேற்படுவதற்கு முந்தி அந்த ஈஶ்வரன் லிங்க சரீரமுள்ளவராகவாகி முன்னர் சொன்ன சரீரங்களில் ப்ரவேசித்தார்" என்றதாலும், "இந்த ஜீவனுகிற ஆத்மாவினுல் ப்ரவேசித்து" என்றதாலும் தெரிவிக்கிறது. ஆனதுபற்றி "அத ஏவ சோபமா ஸூர்யகாதிவத்" என்ற இது பொருந்தக்கூடியதேயாகும். ஆனதுபற்றி நிர்விகல்பமான ஒரே லிங்கமுள்ளதாக ப்ரம்ஹம் ஆகுமேயொழிய உபயலிங்கமுள்ளதாகவோ, விபரீதலிங்கமுள்ளதாகவோ ஆவதற்கிடமில்லை.

இந்தவிடத்தில் சிலர் இரண்டு அதிகரணங்களைக் கல்பிக்கின்றனர். அவற்றுள் ப்ரம்ஹமானது ஸமஸ்தமான ப்ரபஞ்சமும் அற்றதாய் ஒரே வடிவமுள்ளதா?

प्रथमं तावत्—किं प्रत्यस्तमिताशेषप्रपञ्चमेकाकारं ब्रह्मोत प्रपञ्चवदनेकाकारोपेतमिति। द्वितीयं तु—स्थिते प्रत्यस्तमितप्रपञ्चत्वे किं सल्लक्षणं ब्रह्मोत बोधलक्षणमुतोभयलक्षणमिति॥

अत्र वयं वदाम:—सर्वथाप्यानर्थक्यमधिकरणान्तरारम्भस्येति। यदि तावदनेकलिङ्गत्वं परस्य ब्रह्मणो निराकर्तव्यमित्ययं प्रयासस्तत्पूर्वेणैव 'न स्थानतोऽपि' इत्यनेनानाधिकरणेन निराकृतमित्युत्तरमधिकरणं 'प्रकाशवच्च' एतद्व्यर्थमेव भवेत्। नच सल्लक्षणमेव ब्रह्म न बोधलक्षणमिति शक्यं वक्तुम्। विज्ञानघन एवेत्यादिश्रुतिवैयर्थ्यप्रसङ्गात्। कथं वा निरस्तचैतन्यं ब्रह्म चेतनस्य जीवस्यात्मत्वेनोपदिश्येत। नापि बोधलक्षणमेव ब्रह्म न सल्लक्षणमिति शक्यं वक्तुम् 'अस्तीत्येवोपलब्धव्य:' (क० ६। १३) इत्यादिश्रुतिवैयर्थ्यप्रसङ्गात्। कथं वा निरस्तसत्ताको बोधोऽभ्युपगम्येत। नाप्युभयलक्षणमेव ब्रह्मेति शक्यं वक्तुम्। पूर्वाभ्युपगमविरोधप्रसङ्गात्। सत्ताव्यावृत्तेन च बोधेन बोधव्यावृत्तया च सत्तयोपेतं ब्रह्म प्रतिजानानस्य तदेव पूर्वाधिकरणप्रतिषिद्धं सप्रपञ्चत्वं ब्रह्मण:

அல்லது ப்ரபஞ்சமானது போல அனேக ஆகாரத்துடன் கூடினதா? என்பது முதலாவது *அதிகரணமாகும். இரண்டாவது அதிகரணமோவெனில் ஸமஸ்தமான ப்ரபஞ்சமும் அற்றதாக ப்ரம்ஹம் ஏற்பட்ட பின்னர் ப்ரம்ஹம் ஸத்ரூபமா? அல்லது சித்ரூபமா? அல்லது ஸத் சித் இரண்டுரூபமுமுள்ளதா? என்பதைப்பற்றியதாம். இவ்விஷயத்தில் நாம் சொல்லுவதாவது—எவ்வழி நோக்கினும் வேறு அதிகரணத்தை ஆரம்பிப்பது பயனற்றதேயாகும் என்பதாம். பர ப்ரம்ஹத்துக்கு அனேக லிங்கமுள்ள தன்மையை நிராகரணஞ் செய்யவேண்டி இந்தப் பிரயாஸமெடுத்துக் கொள்ளப்படுகிறதாயின் அது முன்னருள்ள "ந ஸ்தாநதோபி" என்ற இந்த அதிகரணத்தினாலேயே நிராகிருதமாக (மறுக்கப்பட்டதாக) வாகிவிடுவதால் மேலுள்ள "ப்ரகாசவத் ச" என்ற இந்த அதிகரணம் பயனற்றதாகவே ஆகிவிடும். மேலும் ப்ரம்ஹம் ஸத்ரூபமேயொழிய சித்ரூபமன்று எனச் சொல்லவுமியலாது. ஏன்? "சைதன்ய கனமானதே" என்றதாதி ஶ்ருதிகளுக்கு வையர்த்தியம் (பயனற்றதன்மை) வந்துவிடக்கூடியதாயிருப்பதே அதன் காரணமாகும். சைதன்னியமற்றதான ப்ரம்ஹமானது சேதனனான ஜீவனுக்கு ஆத்மாவாகவுபதேசிக்கப்படுவது எங்ஙனம் பொருந்தும். ப்ரம்ஹம் சித்ரூபமே யொழிய ஸத்ரூபமன்று என்றும் சொல்லவியலாது. "இருக்கு என்றே (ஸத்ரூபமென்றே) அது அறியத்தக்கது" என்றதாதி ஶ்ருதி வையர்த்யம் வரக்கூடியதாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஸத்தையற்ற போதத்தை (அறிவை) எவ்விதமொப்பமுடியும். ப்ரம்ஹம் இரண்டு ரூபமுள்ளது (ஸத்ரூபமும் சித்ரூபமுமுள்ளது) என்றும் சொல்லமுடியாது. முன்னர் கொண்ட கொள்கைக்கு விரோதம் ப்ரஸக்தமாகிவிடுவதே அதன் காரணமாகும். அதாவது: ப்ரம்ஹத்தை ஸத்தையைவிட வேறுபட்ட போத (சித்) ரூபத்துடனும், போதரூபத்தைவிட வேறுபட்ட ஸத்தை

* நஸ்தாநதோபி.........ஸர்வத்ராஹி என்ற ஸூத்திரம் மட்டும் முதலாவது அதிகரணமாகும்.

प्रसज्येत। श्रुतत्वाददोष इति चेत्। न। एकस्यानेकस्वभावत्वानुपपत्तेः। अथ सत्तैव बोधो बोध एव च सत्ता नानयोः परस्परव्यावृत्तिरस्तीति यद्युच्येत तथापि किं सल्लक्षणं ब्रह्मोत बोधलक्षणमुतोभयलक्षणमित्ययं विकल्पो निरालम्बन एव स्यात्। सूत्राणि त्वेकाधिकरणत्वेनैवास्माभिर्नीतानि॥

अपिच ब्रह्मविषयासु श्रुतिष्वकारवदनाकारप्रतिपादनेन विप्रतिपन्नास्वनाकारे ब्रह्मणि परिगृहीतेऽवश्यं वक्तव्येतरासां श्रुतीनां गतिः। तादर्थ्येन प्रकाशवच्चेत्यादीनि सूत्राण्यर्थवन्ति संपद्यन्ते। यदप्याहुराकारवादिन्योऽपि श्रुतयः प्रपञ्चप्रविलयमुखेनानाकारप्रतिपत्त्यर्था एव न पृथगर्था इति तदपि न समीचीनमिव लक्ष्यते। कथम्। ये हि परविद्याधिकारे केचित्प्रपञ्चा उच्यन्ते यथा—'युक्ता ह्यस्य हरयः शता दशेत्ययं वै हर-

---

யுடனும் கூடினது என ப்ரதிக்ஞை செய்பவர்க்கு முந்தின அதிகரணத்தில் மறுக்கப்பட்ட ஸப்ரபஞ்சத்துவமானது (ஸகுணமாயிருக்குந் தன்மையானது) வந்துவிடத்தெரியும். ஶ்ருதியிற் சொல்லியிருப்பதால் இது தோஷமாகாது எனின்? அவ்விதம் சொல்லவியலாது. ஒன்றுக்கு அநேகஸ்வபாவமுள்ளதாயிருத்தல் பொருந்தாததாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஸத்தையேதான் போதம் (சித்து) சித்தேதான் ஸத்தை இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டதன்று என்று சொல்லப்படுமாயின்? அவ்விதமாயினுங்கூட ப்ரம்ஹம் ஸத்ரூபமா? அல்லது சித்ரூபமா? அல்லது ஸத் சித்து இரண்டு ரூபமுள்ளதா? என முன்னர் சொன்ன விகல்பம் ஆதாரமற்றதேயாகிவிடும். ஸூத்திரங்களோ ஒரே அதிகரணத்தைச் சார்ந்தனவாக நம்மால் உரை செய்யப்பட்டுமிருக்கின்றன.

மேலும் ப்ரம்ஹ விஷயங்களான ஶ்ருதிகள் ப்ரம்ஹத்தை ஆகாரமுள்ளதாகச் சொல்லுகின்றனவா? ஆகாரமற்றதாகச் சொல்லுகின்றனவா? என ஸம்சயிக்கப்படுங்கால் ஆகாரமற்றதாக ப்ரம்ஹத்தையொப்பும் பக்ஷத்தில் வேறு ஶ்ருதிகளுக்கு (ஆகாரமுள்ளதாகச் சொல்லும் ஶ்ருதிகளுக்கு) ஒருகதி விடவேண்டுவது அவஶ்யமாகவாகிவிடுகிறது. அதற்கு வேண்டியே "ப்ரகாஶவத்ச" என்றதாதி ஸூத்திரங்கள் மிக்கப்பொருந்தின பொருளுள்ளனவாகவாகிவிடுகின்றன. (ப்ரம்ஹத்துக்கு) ஆகாரத்தைச் சொல்லும் ஶ்ருதிகளுங்கூட ப்ரபஞ்ச லயஞ்சொல்லும் வாயிலாக அனாகாரத்தை (ஆகாரமற்றிருத்தலை) அறிவிப்பதில் பயனுள்ளனவேயன்றி வேறு பொருளுள்ளனவன்று என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் அவ்வளவு பொருத்தமுள்ளது போலத் தோன்றவில்லை. எவ்விதமெனின்? கூறுவாம்.—நிர்க்குண ப்ரம்ஹக்ஞானத்தையுபதேசிக்குமிடத்து அஸ்ய=ஜீவபாவத்தையடைந்த ஈஶ்வரனுக்கு யுக்தா:=தேரில் கட்டப்பட்ட குதிரைகள் போல ஹி=யாது காரணம்பற்றி ஹரய:=இந்திரியங்கள் ஶதா=நூற்றுக்கணக்காகவும், தஶ=பத்துக்கணக்காகவும் இருக்கின்றனவோ அக்காரணம்பற்றி இந்த்ர:=இந்திரனான ஆத்மா மாயாபி:=விஷய விக்ஞானங்களால் புரூரூப:=வெகு ரூபமுள்ளவனாக ஈயதே=அறியப்படுகிறான். (விஷயங்களாலும் அவற்றையறியும் இந்திரியங்களாலும் வெகு

योऽयं वै दश च सहस्राणि बहूनि चानन्तानि च' (बृ० २।५।१९) इत्येवमादयस्ते भवन्ति प्रविलयार्थाः 'तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यम्' (बृ० २।५।१९) इत्युपसंहारात्। ये पुनरुपासनाविधानाधिकारे प्रपञ्चा उच्यन्ते यथा 'मनोमयः प्राणशरीरो भारूपः' (छा० ३।१४।२) इत्येवमादयो न तेषां प्रविलयार्थत्वं न्याय्यम्। 'स क्रतुं कुर्वीत' (छा० ३।१४।१) इत्येवञ्जातीयकेन प्रकृतेनैवोपासनविधिना तेषां संबन्धात्। श्रुत्या चैवञ्जातीयकानां गुणानामुपासनार्थत्वेऽवकल्प्यमाने न लक्षणया प्रविलयार्थत्वमवकल्पते। सर्वेषां च साधारणे प्रविलयार्थत्वे सति 'अरूपवदेव हि तत्प्रधानत्वात्' (ब्र० सू० ३।२।१४) इति विनिगमनकारणवचनमनवकाशं स्यात्। फलमप्येषां यथोपदेशं क्वचिद्दुरितक्षतः क्वचिदैश्वर्यप्राप्तिः क्वचित्क्रममुक्तिरित्यवगम्यत एवेत्यतः पार्थगर्थ्यमेवोपासनावाक्यानां ब्रह्मवाक्यानां च न्याय्यं नैकवाक्यत्वम्॥

ரூபமுள்ளவனாக ஆத்மா அறியப்படுகின்றானேயொழிய சுத்தசைதன்னிய ரூபத்தாலன்று என்று கருத்து.) ஆயினும் ஹரயஃ=இந்திரியங்களும் அயம் வை=இவனேதான். தஶ ச=பத்துக்களும், ஸஹஸ்ராணி=ஆயிரங்களும், பஹூநி=வெகுக்களும் அநந்தாநி ச=அநந்தங்களுமாக வுள்ளவையாவும் அயம் வை=இந்த ஆத்மா வேதானாகும். (ப்ரக்ஞானகநனான இந்த ஆத்மாவைவிட பத்துக் கணக்காகவோ ஆயிரக்கணக்காகவோ அநந்தங்களாகவோவுள்ள இந்திரியங்களும் அவற்றால் அறியப்படும் விஷயங்களும் உண்மையில் வேறுபட்டனவன்று என்றுகருத்து.) என்ற இதுமுதலான யாதொரு விரிவுரைகள் காணப்படுகின்றனவோ அவைகளும் ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் அவற்றுக்கு லயஞ் சொல்லவேண்டியே ஏற்பட்டனவாகும். ஏன்? "அந்த இவையாவும் தனக்கொரு காரணமற்றதும், தனக்கொரு காரியமற்றதும், தனக்கிடையில் வேறு ஜாதியற்றதும், தனக்கு வெளியிலெதுவுமற்றதுமான ப்ரம்ஹமேயாகும்" என முடிவில் கூறியிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

உபாஸனையை விதிக்குமிடத்தில் "மனோமயன், ப்ராணசரீரன், பாரூபன்" என்ற இதுமுதலான யாதொரு விரிவுரைகள் காணப்படுகின்றனவோ அவை ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் லயத்துக்காகச் சொல்லப்பட்டனவெனக் கொள்ளல் நியாயமாகவாகாது. ஏன்? "அத்தகைய ஶமகுணம் வாய்ந்தவன் உபாஸனையைச் செய்வானாக" என்ற இம்மாதிரியான ப்ரகிருதமாயுள்ள உபாஸனாவிதியுடன் அவற்றுக்கு ஸம்பந்தமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். இம்மாதிரியான குணங்களுக்கு முக்கியவிருத்தியினால் உபாஸனார்த்தத்வமேற்படுங்கால் லக்ஷணைமுறையினால் ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் லயம் சொல்லுதல் பொருத்தமுள்ளதாகவாகமாட்டாது. எல்லாவற்றுக்குமே ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் லயம் சொல்லப்படுமானால் "(1) அரூபவதேவஹி தத்ப்ரதாநத்வாத்" என்றதால் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளுவதற்குரிய காரணத்தைச் சொல்லும் வசனம் பொருளற்றதாகவாகிவிடும். இவற்றின் பயனும் ஆங்காங்கு உபதேசித்திருப்பதற்குத் தக்கபடி சிலவிடத்தில் பாபநிவிருத்

---

(1) இதன் பொருளை 83-வது பக்கத்திற் காண்க.

कथं चैषामेकवाक्यतोत्प्रेक्ष्यत इति वक्तव्यम् । एकनियोगप्रतीतेः प्रयाजदर्शपूर्णमास वाक्यवदिति चेत्। न । ब्रह्मवाक्येषु नियोगाभावात्। वस्तुमात्रपर्यवसायीनि हि ब्रह्मवाक्यनि न नियोगोपदेशीनीत्येतद्विस्तरेण प्रतिष्ठापितं 'तत्तु समन्वयात्' (ब्र० सू० १।१।४)

தியும், சிலவிடத்தில் ஐஸ்வர்யப்ராப்தியும், சிலவிடத்தில் க்ரமமுக்தியும் அறியப்பட்டே யிருக்கிறது. ஆனது பற்றி உபாஸனவாக்கியங்களுக்கும், ப்ரம்ஹவாக்கியங்களுக்கும் வெவ்வேறான பொருளுள்ள தன்மை சொல்லுவதுதான் நியாயமாகவாகிறதேயொழிய ஏகவாக்யத்வம் (ஒரே பொருளுள்ளதன்மை) சொல்லுவது நியாயமுள்ளதாக வாகாது.

இவற்றுக்கு (ஏகவாக்யதை) ஒரேபொருளுள்ள தன்மை எவ்விதம் ஊஹிக்கப்படுகிறது என்ற கேள்விக்கு நீ பதில்சொல்லவேண்டும். (1)ப்ரயாஜதர்ஸபூர்ணமாஸவாக்கியங்களிற் போல ஏகநியோகப்ரதிபத்தி (ஒரேபயனுள்ளவிதியின் தோற்றம்) ஏற்படுவதால் ஏகவாக்கியத்துவம் சொல்லுகிறோம் எனின். அவ்விதம் சொல்லுவது பொருந்தாது. ஏன்? ப்ரம்ஹவாக்கியங்களில் விதியில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ப்ரம்ஹத்தைச் சொல்லும் வாக்கியங்கள் பொருளை யுபதேசிப்பதோடுமட்டும் முடிவடைகின்றனவே யொழிய விதியையுபதேசிக்கின்றனவன்று என்ற இது விரிவாக "தத்துஸமந்வயாத்" என்றவிடத்தில் நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கி

---

(1) ஆக்னேயம், உபாம்சுயாஜம், அக்னீஷோமீயம் என்ற மூன்றுபிரதானகர்மங்கள் பௌர்ணமாஸீகாலத்திலும், ஆக்னேயம், ஐந்த்ரததியாகம், ஐந்த்ரபயோயாகம் என்ற மூன்றுபிரதானகர்மங்கள் அமாவாஸ்யா காலத்திலுமனுஷ்டிக்கவேண்டியனவாக யதாக்நேய: என்பதுமுதலாய வாக்கியங்களால் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பௌர்ணமாஸீ காலத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படும் 3கர்மங்களுக்கும், பூர்ணமாஸமென்றும், அமாவாஸ்யா காலத்தில் அனுஷ்டிக்கப்படும் 3கர்மங்களுக்கும் தர்சமென்றும் பெயர். இவற்றுக்கு தர்சபூர்ணமாஸாப்யாம் ஸ்வர்ககாமோயஜேத என்றதால் ஸ்வர்க்கரூபபலஸம்பந்தம் போதிக்கப்படுகின்றது. இந்தவாக்கியத்தில் தர்சத்துக்கு முதலிலும், பூர்ணமாஸத்துக்குப் பிந்தியும் குறிப்பிடுதலிருந்தாலும் அது சப்தசாஸ்திரவிதியை அனுஸரித்து ஏற்பட்டிருப்பதால் அதன்படி செய்யாது முதலில் பூர்ணமாஸத்தையும், பிறகுதர்சத்தையும் அனுஷ்டிக்கவேண்டும். பொதுவில் எல்லாவிதிஸ்தலங்களிலும் பலம், ஸாதனம்,ஸாதனுனுக்கிராஹகம் என்ற மூன்றுக்கு ஆகாங்க்ஷையுண்டாகின்றது. பிரக்ருதஸ்தலத்திலும் அம்மூன்றுவிதமான ஆகாங்க்ஷைவருங்கால் ஸ்வர்க்கம் பலமாகவும், தர்சபூர்ணமாஸம் ஸாதனமாகவும், ஸமிதோயஜதி முதலியவாக்கியங்களால் விதிக்கப்பட்ட ப்ரயாஜாத்யங்கங்கள் கரணனுக்ராஹகமாகவுமாகின்றன. ஆகவே ப்ரயாஜாத்யங்கங்களால் உபகரிக்கப்பட்ட தர்ச பூர்ணமாஸங்கள் ஸ்வர்க்கரூபமானபயனுக்கு ஸாதனம் என்று ஏற்பட்டது. அனுஷ்டித்தவுடன் நாசமடையக்கூடிய இக்கர்மங்களுக்கு காலாந்தரத்திலுண்டாகும் ஸ்வர்க்காதி பலன்களுக்குச் சாதனமாகுதல் நேரில் ஸம்பவிக்காதாகையால் இவற்றினின்றும் பரமாபூர்வம் என்று ஒன்று கர்த்தாவான ஆத்மாவினிடம் உண்டாவதாயும் அது பலத்தைக் கொடுப்பதாயுமங்கீகரிக்கப்படுகின்றது. ஆகவே பலனுள்ளதான பரமாபூர்வமாகிற ப்ரயோஜனம் ஒன்றாவதால் ப்ரயாஜதர்ச பூர்ணமாஸவாக்கியங்களுக்கு ஏகவாக்கியதை கொள்ளப்படுகின்றது.

इत्यत्र। किंविषयश्चात्र नियोगोऽभिप्रेयत इति वक्तव्यम्। पुरुषो हि नियुज्यमानः कुर्विति स्वव्यापारे कस्मिंश्चिन्नियुज्यते। ननु द्वैतप्रपञ्चप्रविलयो नियोगविषयो भविष्यति। अप्रविलापिते हि द्वैतप्रपञ्चे ब्रह्मतत्त्वावबोधो न भवत्यतो ब्रह्मतत्त्वावबोधप्रत्यनीकभूतो द्वैतप्रपञ्चः प्रविलाप्यः। यथा स्वर्गकामस्य यागोऽनुष्ठातव्य उपदिश्यत एवमपवर्गकामस्य प्रपञ्चप्रविलयः। यथाच तमसि व्यवस्थितं घटादितत्त्वमवबुभुत्समानेन तत्प्रत्यनीकभूतं तमः प्रविलाप्यत एवं ब्रह्मतत्त्वमवबुभुत्समानेन तत्प्रत्यनीकभूतः प्रपञ्चः प्रविलापयितव्यः। ब्रह्मस्वभावो हि प्रपञ्चो न प्रपञ्चस्वभावं ब्रह्म, तेन नामरूपप्रपञ्चप्रविलापनेन ब्रह्मतत्त्वावबोधो भवतीति। अत्र वयं पृच्छामः—कोऽयं प्रपञ्चप्रविलयो नाम। किमग्निप्रतापसंपर्काद्घृतकाठिन्यप्रविलय इव प्रपञ्चप्रविलयः कर्तव्यः, आहोस्विदेकस्मिंश्चन्द्रे तिमिरकृतानेकचन्द्रप்रपञ्चवदविद्याकृतो ब्रह्मणि नामरूपप्रपञ्चो विद्यया प्रविलापयितव्य

றது. மேலும், எவ்விஷயமான விதி இங்கு கருதப்படுகிறது என்பதற்கு நீபதில் சொல்லவேண்டும். உலகில் புருஷனே "நீ இதைச் செய்" என ஏவப்பட்டவனாய் தனது வேலையொன்றில் பிரவிருத்திக்கிறான்.

சங்கை—த்வைதப்ரபஞ்சத்தின் ப்ரவிலயம் நியோகத்துக்கு விஷயமாகவாகலாம். த்வைதப்ரபஞ்சமானது ப்ரவிலாபஞ் செய்யப்படாவிடில் (த்வைதப்ரபஞ்சத்தின் தோற்றமில்லாமற் செய்யப்படாவிடில்) ப்ரம்ஹதத்துவக்ஞானம் வருவதற்கிடமில்லை. ஆனது பற்றி ப்ரம்ஹதத்துவ க்ஞானத்துக்கு விரோதியான த்வைதப்ரபஞ்சமானது தோற்றமறச் செய்யவேண்டியதாக வாகிறது. ஸ்வர்க்கத்திலாசை யுள்ளவனுக்கு யாகம் அநுஷ்டிக்கவேண்டுவதாக எவ்விதமுபதேசிக்கப்படுகிறதோ இவ்விதமே அபவர்க்க (மோக்ஷ) காமனுக்கு ப்ரபஞ்சத்தோற்றமின்மை யாகிறது. மேலும், இருளிலிருக்கும் குடம் முதலியபொருளை யறியவிருப்பமுள்ளவனால் அதற்கு விரோதியான இருள் போக்கப்படவேண்டுவதாகவாவது எவ்விதமோ இவ்விதமே ப்ரம்ஹதத்துவத்தை யறியவிருப்பமுள்ளவனால் அதற்கு விரோதியான ப்ரபஞ்சமானது தோற்றமறச், செய்யவேண்டுவதாக வாகிறது. * ப்ரபஞ்சம் ப்ரம்ஹத்தின் ஸ்வரூபமாகுமே யொழிய ப்ரபஞ்சத்தின் ஸ்வரூபமாக ப்ரம்ஹம் ஆகாது. அதனால் நாமரூபப்ரபஞ்ச ப்ரவிலாபநத்தினால் ப்ரம்ஹதத்துவக்ஞான முண்டாகிறது என்கிறோம் எனின் ?

உத்தரம்—இவ்விஷயத்தில் நாம் கேட்கிறோம். அதாவது:—ப்ரபஞ்ச ப்ரவிலயம் என்பது யாது? நெருப்பினது சூட்டின் சேர்க்கையினால் நெய் கட்டியின் உருக்கம் போன்று ப்ரபஞ்ச ப்ரவிலயம் செய்யவேண்டுமா? அல்லது ஒரே சந்திரனிடத்தில் திமிரமென்ற நேத்திர ரோகத்தினாற் செய்யப்பட்ட வெகு சந்திரப்பிர

* காரணப்பொருளோ காரியத்தினுடைய ஸ்வரூபமாகிறது. ஆனதுபற்றி காரியத்தின் நாசமேற்படினுங்கூட காரணப்பொருளுக்கு லயம் ஏற்படுவதில்லை. காரியமான குடம் நாசமடைந்தபோதிலுங்கூட காரணமான மண் காணவேபடுகிறது. என்பது இந்தப் பாஷ்யத்தின்கருத்து.

इति। तत्र यदि तावद्विद्यमानोऽयं प्रपञ्चो देहादिलक्षण आध्यात्मिको बाह्यश्च पृथिव्यादिलक्षणः प्रविलापयितव्य इत्युच्येत स पुरुषमात्रेणाशक्यः प्रविलापयितुमिति तत्प्रविलयोपदेशोऽशक्यविषय एव स्यात्। एकेनचादिमुक्तेन पृथिव्यादिप्रविलयः कृत इतीदानीं पृथिव्यादिशून्यं जगदभविष्यत्। अथाविद्याध्यस्तो ब्रह्मण्येकस्मिन्नयं प्रपञ्चो विद्यया प्रविलाप्यत इति ब्रूयात्। ततो ब्रह्मैवाविद्याध्यस्तप्रपञ्चप्रत्याख्यानेनावेदयितव्यम् 'एकमेवाद्वितीयं ब्रह्म,तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि' (छा० ६। ८। ७) इति तस्मिन्नावेदिते विद्या स्वयमेवोत्पद्यते तया चाविद्या बाध्यते, ततश्चाविद्याध्यस्तः सकलोऽयं नामरूपप्रपञ्चः स्वप्नप्रपञ्चवत्प्रविलीयते। अनावेदिते तु ब्रह्मणि ब्रह्मविज्ञानं कुरु प्रपञ्चप्रविलयं चेति शतकृत्वोऽप्युक्ते, न ब्रह्मविज्ञानं प्रपञ्चप्रविलयो वा जायते॥

नन्वावेदिते ब्रह्मणि तद्विज्ञानविषयः प्रपञ्चविलयविषयो वा नियोगः स्यात्। न।

பஞ்சம் போன்று ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் அவித்யாகிருதமான நாமரூப ப்ரபஞ்சமானது வித்தையினல் (ப்ரம்ஹக்ஞானத்தினல்) ப்ரவிலாபனம் (தோன்ருமல்) செய்யவேண்டுமோ? என்ரும். அவ்விடத்தில் தோற்றத்தையடைகின்ற தேஹாதிரூபமான ஆத்யாத்மிகப் பிரபஞ்சமும், பிருதிவியாதிரூபமான வெளியிலுள்ள ப்ரபஞ்சமும் பிரவிலாபம் (தோன்ருமல்) செய்யவேண்டுவதாகவாகிறது எனச் சொல்லப்படுமாஞல் அத்தகைய ப்ரபஞ்சமானது எந்தப் புருஷஞலும் பிரவிலாபனஞ் செய்ய (தோன்ருமற் செய்ய) முடியாதானதுபற்றி அவ்விஷயத்தைப்பற்றிய பிரவிலயோபதேசமானது முடியாத விஷயமுள்ளதாகவேயாகும். ஆதியிலுள்ள ஒருமுக்தனல் ப்ரபஞ்ச பிரவிலயமானது செய்யப்பட்டிருக்கலாமானதுபற்றி இதுபோழ்துஜகத்தானது ஆகாசாதிகளற்றதாகவே இருக்கவேண்டும்.

அல்லது ப்ரம்ஹம் ஒன்றில் அவித்தையினல் அத்யஸ்தமான இந்த ப்ரபஞ்சமானது வித்தையினல் ப்ரவிலாபனஞ் செய்யவேண்டுவதாகவாகிறது என்று சொல்லுவாயேல்? அப்பொழுது ப்ரம்ஹமே அவித்யையினல் அத்யஸ்தமான (ஆரோபிதமான) ப்ரபஞ்சத்தை நிராகரணஞ் செய்யும் வாயிலாக அறிவிக்கவேண்டுவதாகவாகிறது. "ஏகமேவா த்விதீயம் ப்ரம்ஹ" "தத்ஸத்யம் ஸ ஆத்மா தத்த்வமஸி" என்றும், அந்த ப்ரம்ஹம் அறிவிக்கப்பட்டதும் வித்யை (க்ஞானம்) தானகவே உண்டாகிவிடுகிறது. அந்த வித்யையினல் அவித்யையானது பாதிக்கப்படுகிறது. அதன் பிறகு அவித்யையினல் ஆரோபிக்கப்பட்ட ஸகலமான இந்த நாமரூப ப்ரபஞ்சமானது ஸ்வப்ந ப்ரபஞ்சமானது போல நாசமடைந்துவிடுகிறது. ப்ரம்ஹம் அறிவிக்கப்படாவிட்டாலோ ப்ரம்ஹ விக்ஞானத்தைச்செய், ப்ரபஞ்ச ப்ரவிலயத்தைச்செய் என நூறுதடவை சொல்லப்பட்ட போதிலுங்கூட ப்ரம்ஹவிக்ஞானமோ ப்ரபஞ்ச ப்ரவிலயமோ உண்டாவதற்கிடமில்லை.

சங்கை—ப்ரம்ஹம் அறிவிக்கப்பட்டபோதிலுங்கூட ப்ரம்ஹக்ஞானத்தை விஷயமாகக்கொண்டதும், ப்ரபஞ்ச ப்ரவிலயத்தை விஷயமாகக் கொண்டதுமான விதியானது ஏற்படலாமன்ருே எனின்?

निष्प्रपञ्चब्रह्मात्मत्वावेदनेनैवोभयसिद्धेः । रज्जुस्वरूपप्रकाशनेनैव हि तत्स्वरूपविज्ञानमविद्याध्यस्तसर्पादिप्रपञ्चप्रविलयश्च भवति। नच कृतमेव पुनः क्रियते । नियोज्योऽपि च प्रपञ्चावस्थायां योऽवगम्यते जीवो नाम स प्रपञ्चपक्षस्यैव वा स्याद्ब्रह्मपक्षस्यैव वा। प्रथमे विकल्पे निष्प्रपञ्चब्रह्मतत्त्वप्रतिपादनेन पृथिव्यादिवज्जीवस्यापि प्रविलापितत्वात्कस्य प्रपञ्चविलये नियोग उच्येत कस्य वा नियोगनिष्ठतया मोक्षोऽवाप्तव्य उच्येत। द्वितीयेऽपि ब्रह्मैवानियोज्यस्वभावं जीवस्य स्वरूपं जीवत्वं त्वविद्याकृतमेवेति प्रतिपादिते ब्रह्मणि नियोज्याभावान्नियोगाभाव एव। द्रष्टव्यादिशब्दा अपि परविद्याधिकारपठितास्तत्त्वाभिमुखीकरणप्रधाना न तत्त्वाववोधविधिप्रधाना भवन्ति। लोकेऽपीदं पश्येदमाकर्णयेति चैवञ्जातीयकेषु निर्देशेषु प्रणिधानमात्रं कुर्वित्युच्यते न साक्षाज्ज्ञानमेव कुर्विति। ज्ञेयाभिमुखस्यापि ज्ञानं कदाचिज्जायते कदाचिन्न जायते तस्मात्तं प्रति ज्ञानविषय एव दर्शयितव्यो

உத்தரம்—அது பொருந்தாது. ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்தமற்ற ப்ரம்ஹாத்மத்வோபதேசத்தினலேயே இரண்டும் ஸித்தித்துவிடுவதே அதன் காரணமாகும். பழுதையின் ஸ்வரூபத்தைப்பிரகாசப்படுத்துவதாலேயே மட்டுமன்றே அதன் ஸ்வரூபக்ஞானமும், அவித்யையினுல் ஆரோபிக்கப்பட்ட ஸர்ப்பாதிப்ரபஞ்சப்ரவிலயமும் ஏற்படுவதைக்காண்கிறோம். செய்யப்பட்டதையே திரும்பவும்செய்வதில்லையன்றே? விதிக்கு விஷயமாகவுள்ளவனும் ஜீவனெனப்பெயருள்ளவனுமான எவன் ப்ரபஞ்சாவஸ்தையில் அறியப்படுகின்றுனே அவன் ப்ரபஞ்சபக்ஷத்தைச் சேர்ந்தவனு? ப்ரம்ஹபக்ஷத்தைச் சேர்ந்தவனு? என்று கேட்கிறோம். முதலாவது விகல்பத்தில் ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்தமற்ற ப்ரம்ஹதத்துவோபதேசஞ் செய்வதன்மூலம் ப்ருதிவ்யாதிகள் போன்று ஜீவனும் ப்ரவிலாபிதனுகவாவதால் ப்ரபஞ்சலயமேற்பட்டதும் எவனுக்கு நியோகமானது (விதியானது) சொல்லப்படும். விதிக்குக்கட்டுப்பட்டிருப்பதுபற்றி எவனுக்கு மோக்ஷமானது அடையவேண்டுவதாகச் சொல்லப்படும். இரண்டாவது விகல்பத்தில் விதிக்குக் கட்டுப்படாத ஸ்வரூபமுள்ள ப்ரப்ஹமே ஜீவனது ஸ்வரூபமாகும். ஜீவத்தன்மையோ அவித்தையினுற் செய்யப்பட்டதே என ப்ரப்ஹம் விளக்கப்படுங்கால் நியோஜ்யன் (விதிக்கு இலக்கான வன்) இல்லாமைபற்றி விதியே இல்லையென்று தானேற்படும். (ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்ய:=ஆத்மாவானது காணத்தகுந்தது என்றதாதியான விடத்திலுள்ள) பரவித்தையைச் சொல்லுமிடத்திற் படிக்கப்பட்ட "த்ரஷ்டவ்ய:" என்றதாதியான சப்தங்கள் தத்துவநோக்கைச் செய்வதில் கருத்துள்ளனவே அன்றி தத்துவக்ஞான விஷயமானவிதியை முக்கியமாகக்கொண்டனவன்று. உலகிலுங்கூட "இதைப்பார்" "இதைக்கேள்" என்ற இப்மாதிரியான விடங்களில் "செய்" என்றதால் மனப்பற்றுமட்டும் சொல்லப்படுகிறதேயொழிய நேரில் க்ஞானத்தையே செய் எனவுபதேசிப்பதாகக் காணப்படவில்லை. அறியவேண்டிய விஷயத்துக்கு எதிரிலிருப்பவனுக்குங்கூட விஷயத்தைப் பற்றிய க்ஞானமானது ஒருஸமயத்திலுண்டாகின்றது; மற்றொரு ஸமயத்திலுண்டாவதில்லை. ஆனதுபற்றி

13

ज्ञापयितुकामेन। तस्मिन्दर्शिते स्वयमेव यथाविषयं यथाप्रमाणं च ज्ञानमुत्पद्यते। नच प्रमाणान्तरेणान्यथाप्रसिद्धेऽर्थेऽन्यथाज्ञानं नियुक्तस्याप्युपपद्यते। यदि पुनर्नियुक्तोऽहमित्यन्यथा ज्ञानं कुर्यान्न तु तज्ज्ञानं किं तर्हि मानसी सा क्रिया। स्वयमेव चेदन्यथोत्पद्येत भ्रान्तिरेव स्यात्। ज्ञानं तु प्रमाणजन्यं यथाभूतविषयं च न तन्नियोगशतेनापि कारयितुं शक्यते। नच प्रतिषेधशतेनापि वारयितुं शक्यते। नहि तत्पुरुषतन्त्रं, वस्तुतन्त्रमेव हि तत्। अतोऽपि नियोगाभावः। किञ्चान्यत्, नियोगनिष्ठतयैव पर्यवस्यत्याम्नाये यदभ्युपगतमनियोज्यब्रह्मात्मत्वं जीवस्य तदप्रमाणकमेव स्यात्॥

अथ शास्त्रमेवानियोज्यब्रह्मात्मत्वमप्याचक्षीत तदवबोधे च पुरुषं नियुञ्जीत ततो ब्रह्मशास्त्रस्यैकस्य द्व्यर्थपरता विरुद्धार्थपरता च प्रसज्येयाताम्। नियोगपरतायां च श्रुतहानिरश्रुतकल्पना कर्मफलवन्मोक्षस्यादृष्टफलत्वमनित्यत्वं चेत्येवमादयो दोषा न केनचित्प-

---

அவன் விஷயத்தில் க்ஞாபகப் படுத்த விருப்பமுள்ளவனால் க்ஞானத்துக்கு விஷயமான பொருள் மட்டுந்தான் காட்டவேண்டுவதாக வாகிறது. அவ்விஷயம் காண்பிக்கப்பட்டதும் விஷயத்துக்குத் தக்கபடியும், ப்ரமாணத்துக்குத்தக்கபடியும் தானாகவே க்ஞானமானது உண்டாகி விடுகின்றது. வேறுப்ரமாணத்தால் வேறுவிதமாகப் பிரஸித்திபெற்ற பொருளில் வேறுவிதமான க்ஞானமானது நியுக்தனுக்கு முண்டாக மாட்டாதன்றோ? நான் நியுக்தனாக விருக்கின்றேன் என வேறுவிதமான க்ஞானத்தை யடைவானாயின் அது (அவ்விஷயத்தைப் பற்றிய உண்மையான) க்ஞானமன்று. பின்னையோவென்னில் அது மானஸமானக்ரியையாகவே ஆகிறது. அல்லது இயற்கையாகவே வேறுவிதமாகவே க்ஞானமுண்டாகுமானால் அதுப்ராந்தி (மயக்க) யாகவேதானாகும். க்ஞானமோ ப்ரமாணமூலமுண்டாவதும் உள்ளபடி இருக்கின்ற பொருளை விஷயமாகக் கொண்டதாகவுமிருப்பதால் அது நூற்றுக்கணக்கான விதியினால் செய்விக்ககூடியதுமன்று. நூற்றுக்கணக்கான விலக்கினால் மறுக்கக்கூடியதுமன்று. அது புருஷதந்திரமாக (புருஷனை எதிர்பார்த்துண்டாவதாக) இல்லாததுடன் வஸ்துதந்திரமாக (பொருளிருப்பதற்கேற்றபடி யுண்டாவதாக) வன்றோ இருக்கிறது. ஆனதுபற்றியும் (க்ஞானத்தில்) விதிஸம்பவிப்பதற்கிடமில்லை.

மேலும், வேதமானது விதியிலேயே முக்கியநோக்குடையதாகத் தீர்மானிக்கப்படுங்கால்ஜீவன் விதிக்குவிஷயமாகாத ப்ரம்ஹத்தின் ஸ்வரூபம் எனயாதொன்று ஒப்பட்டதோ அது ப்ரமாணமற்ற கொள்கையே யாகும். அல்லது சாஸ்திரமே நியோகத்து (விதி) க்கு விஷயமாகவாகாத ப்ரம்ஹஸ்வரூபனாக ஜீவனைச் சொல்லி அவ்விஷயமான க்ஞானத்தில் புருஷனை ஏவுமானால் அதுபோழ்து சாஸ்திரமானது இரண்டு பொருளைச் சொல்லுவதாகவும், முரண்பாடுள்ள பொருளைச் சொல்லுவதாகவும் ஆகிவிடத்தெரியும். சாஸ்திரத்துக்கு விதிபரத்வம் சொன்னாலோ ஶ்ருதமான பொருளை விடுதல், அஶ்ருதமான பொருளைக் கற்பித்தல் கர்மபலன் போல மோக்ஷத்துக்கு அதிருஷ்டபலனாகும் தன்மை, அநித்யமாகுந் தன்மை என

रिहर्तुं शक्याः । तस्मादवगतिनिष्ठान्येव ब्रह्मवाक्यानि न नियोगनिष्ठानि । अतश्चैकनियोगप्रतीतेरेकवाक्यतेत्ययुक्तम् । अभ्युपगम्यमानेऽपि च ब्रह्मवाक्येषु नियोगसद्भावे तदेकत्वं निष्प्रपञ्चोपदेशेषु सप्रपञ्चोपदेशेषु चासिद्धम् । नहि शब्दान्तरादिभिः प्रमाणैर्नियोगभेदेऽवगम्यमाने सर्वत्रैको नियोग इति शक्यमाश्रयितुम् । प्रयाजदर्शपूर्णमासवाक्येषु त्वधिकारांशेनाभेदाद्युक्तमेकत्वम् । नत्विह सगुणनिर्गुणचोदनासु कश्चिदेकत्वाधिकारांशोऽस्ति । नहि भारूपत्वादयो गुणाः प्रपञ्चप्रविलयोपकारिणः । नापि प्रपञ्चप्रविलयो भारूपत्वादिगुणोपकारी, परस्परविरोधित्वात् । नहि कृत्स्नप्रपञ्चप्रविलापनं प्रपञ्चैकदेशापेक्षणं चैकस्मिन्धर्मिणि युक्तं समावेशयितुम् । तस्मादस्मदुक्त एव विभाग आकारवदनाकारोपदेशानां युक्ततर इति ॥ २१ ॥

வரும் இம்மாதிரியான தோஷங்கள் எவராலும் மறுக்கவியலாது. ஆகவே ப்ரம்ஹ வாக்கியங்கள் அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தில் மட்டும் நோக்குடையனவே அன்றி விதியில் நோக்குடையனவன்று. ஆனதுபற்றி ஒரேவிதியின் தோற்றமேற்படுவதன் மூலம் ஒரே பொருளுள்ள தன்மை சொன்னது பொருத்தமற்றதேயாகும்.

மேலும் ப்ரம்ஹ வாக்கியங்களில் விதியிருப்பதாக வொப்பினபோதிலுங்கூட நிர்குணோபதேசஞ் செய்யுமிடங்களிலும், ஸகுணோபதேசஞ் செய்யுமிடத்திலும் ஏகவாக்கியத்துவமானது ஏற்படமாட்டாது. வேறு சப்தம் இருத்தல் முதலிய ப்ரமாணங்களால் விதி வேறுபாடு அறியப்படுங்கால் எல்லாவிடங்களிலும் விதியொன்றே என வோப்புவது பொருந்தாததேயாகும். ப்ரயாஜ தர்ஸபூர்ணமாஸ வாக்கியங்களிலோவெனில் அதிகாராம்சத்தால் அபேதந் தோன்றுவதால் ஏகவாக்கியத்துவமானது பொருந்தலாம். இவ்விடத்தில் ஸகுண நிர்க்குண விதிவாக்கியங்களில் ஒன்றுபட்டிருத்தலுக்குரிய அதிகாராம்ஸம் ஒன்றுமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. (ப்ரம்ஹத்துச்குச் சொல்லிய) பாரூபத்வம் முதலிய குணங்கள் ப்ரபஞ்ச ப்ரவிலயத்துக்கு உபகாரிகளன்று. (அதுபோல) ப்ரபஞ்ச ப்ரவிலயமும் பாரூபத்வம் முதலிய குணங்களுக்கு உபகாரியன்று. ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுள்ளதாயிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஒரே தர்மியான வஸ்துவினிடத்தில் முழு ப்ரபஞ்ச ப்ரவிலாபநமும், ப்ரபஞ்சத்தினது ஏகதேசமிருத்தலும் என்ற இது பொருந்தக் கூடியதாகவாகமாட்டாது. ஆனதுபற்றி ஆகாரமுள்ளதாகவும் ஆகாரமற்றதாகவுமுள்ளவுபதேசங்களுக்கு நம்மால் சொல்லப்பட்ட விபாகந்தான் பொருந்தக்கூடியதாகிறது என்பது நிர்ணீதமாகவாகிறது. (21) (எ—று)

ஐந்தாவது உபயலிங்காதிகரணம் முற்றிற்று.

ப்ரகிருதைதாவத்வாதிகரணம் 6.

(அ—கை) சென்ற அதிகரணத்தில் எவ்வித விசேஷமுமற்ற சிந்மாத்திரமாயுள்ளது ப்ரம்ஹம் என வுபதேசிக்கப்பட்டது. 9ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணத்தில் எவ்வித நிஷேதத்துக்கும் (மறுப்புக்கும்) அவதி (எல்லை) யாகவுள்

६ प्रकृतैतावत्त्वाधिकरणम् । सू० २२-३०

प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधति ततो ब्रवीति च भूयः ॥ २२ ॥

ब्रह्मापि नेतिनेतीति निषिद्धमथवा नहि । द्विरुक्त्या ब्रह्मजगती निषिद्ध्येते उभे अपि ॥ १ ॥

वीप्संयमितिशब्दोक्ता सर्वदृश्यनिषिद्धये । अनिदं सत्यसत्यञ्च ब्रह्मैकं शिष्यतेऽवधिः ॥ २ ॥

'द्वे वाव ब्रह्मणो रूपे मूर्तं चैवामूर्तं च' (बृ० २ । ३ । १) इत्युपक्रम्य पञ्चमहाभूतानि द्वैराश्येन प्रविभज्यामूर्तरसस्य च पुरुषशब्दोदितस्य माहारजनादीनि रूपाणि दर्शयित्वा पुनः पठ्यते—'अथात आदेशो नेति नेति नह्येतस्मादिति नेत्यन्यत्परमस्ति' (बृ०

ளது ப்ரம்ஹம் எனவுபதேசிக்கப்படுகின்றது. அவற்றின் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) ப்ரகிருதைதாவத்த்வம் ஹி ப்ரதிஷேததி ததோ ப்ரவீதி ச பூய: (22)

(ப—ரை) [अथात आदेशो नेति नेति (அதாத ஆதேஸோ நேதி நேதி)=பிறகு ஆகையினுல் இது இல்லை இது இல்லை என்பதே ப்ரம்ஹத்தினது உபதேசமாகும்.] என்ற விடத்திலுள்ள नेति नेति (நேதி நேதி)=என்ற சப்தமானது प्रकृतैतावत्त्वं हि (ப்ரகிருதைதாவத்த்வம் ஹி)=முன்னுள்ளக் கிரந்தத்தில் இவ்வளவென வகுத்துக் காட்டப்பட்ட மூர்த்தமென்றும் அமூர்த்தமென்றுமான ப்ரம்ஹத்தினது ரூபம் யாதுண்டோ அதையேயன்றோ प्रतिषेधति (ப்ரதிஷேததி)=மறுத்துக்கூறுகிறது. ततः (தத:)=அதற்குப் பிறகு भूयः (பூய:)=திரும்பவும் ब्रवीति च (ப்ரவீதி ச)= மூர்த்தா மூர்த்த ப்ரபஞ்சத்தைக் காட்டிலும் வேருகவொன்றிருக்கிறது எனவுபதேசித்துமிருக்கிறது. (22) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) இது இல்லை இது இல்லை என்றதால் ப்ரம்ஹமும் நிஷேதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். "நேதி நேதி" என இரண்டு தடவை சொல்லியிருப்பதால் ப்ரம்ஹம், ஜகத் ஆகிய இரண்டுமேதான் நிஷேதிக்கப்படுகின்றன என்பது பூர்வபக்ஷம். இதி என்ற சப்தத்தாற் சொல்லப்படும் வீப்ஸையானது (இரண்டு தடவை படித்தலானது) எல்லா திருஸ்யத்தையும் நிஷேதிக்கவேண்டியே ஏற்பட்டது. இதுவெனச் சொல்லவியலாததும் ஸத் என்றும் த்யத் என்றும் சொல்லப்படும் மூர்த்தா மூர்த்த ப்ரபஞ்சத்தைச் காட்டிலும் ஸத்தியமானதுமான (முக்காலமழிவில்லாததுமான) ப்ரம்ஹமொன்றே அவதியாக (முடிவிடமாக) எஞ்ஜிநிற்கிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—"மூர்த்தமென்றும் அமூர்த்தமென்றும் சொல்லப்படுகின்ற இவ்விரண்டுமே ப்ரம்ஹத்தினது ரூபங்களாகும்" என்று தொடங்கி ஐந்து மஹாபூதங்களையும் இரண்டு வகுப்பாகப் பிரித்து புருஷ சப்தத்தாற் சொல்லப்பட்ட அமூர்த்தத்தின் ஸாரத்துக்கு மாஹாரஜனம் (மஞ்சள் நிறம்) முதலிய ரூபங்களைக்

२।३।६) इति। तत्र कोऽस्य प्रतिषेधस्य विषय इति जिज्ञासामहे। नह्यत्रेदं तदिति विशेषितं किञ्चित्प्रतिषेध्यमुपलभ्यते। इति शब्देनत्वत्र प्रतिषेध्यं किमपि समर्प्यते नेति नेतीतीतिपरत्वान्नञ्प्रयोगस्य। इतिशब्दश्चायं सन्निहितालम्बन एवंशब्दसमानवृत्तिः प्रयुज्यमानो दृश्यते 'इति ह स्मोपाध्यायः कथयति' इत्येवमादिषु। सन्निहितं चात्र प्रकरणसामर्थ्याद्रूपद्वयं सप्रपञ्चं ब्रह्मणस्तच्च ब्रह्म यस्यैते द्वे रूपे। तत्र नः संशय उपजायते—किमयं प्रतिषेधो रूपे रूपवच्चोभयमपि प्रतिषेधत्याहोस्विदेकतरम्। यदाप्येकतरं तदापि किं ब्रह्म प्रतिषेधति रूपे परिशिनष्ट्याहोस्विद्रूपे प्रतिषेधति ब्रह्म परिशिनष्टीति। तत्र प्रकृतत्वाविशेषादुभयमपि प्रतिषेधतीत्याशङ्कामहे। द्वौ चैतौ प्रतिषेधौ द्विर्नेतिशब्दप्रयोगात्। तयोरेकेन

காண்பித்துப் பிறகு படிக்கப்படுகிறது. அதாவது:—"அத=பிரபஞ்சோபதேசத்துக்குப் பிறகு அதஃ=நிஷேதத்துக்கு வேண்டியே ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ப்ரபஞ்சாரோபஞ் செய்யப்பட்டிருப்பதால் நேதி நேதி=இதில்லை இதில்லை என ஆதேசஃ=நிஷேதத்தினுலுபதேசமானது செய்யப்படுகிறது. இதில்லையென வுபதேசிப்பதை விட வேறானவுபதேசமுறையொன்றில்லையன்றோ" என்பதாம். அவ்விடத்தில் இந்த நிஷேதத்துச்கு விஷயம் யாதென விசாரிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் இதுதான் அது எனத் தனித்துக்கூறக் கூடிய மறுக்கப்படும் பொருளொன்றுமில்லையன்றோ? இவ்விடத்திலோ இதி=என்ற சப்தத்தினுல் நிஷேதிக்கப்படும் பொருள் ஒன்று காட்டப்படுகிறது. ஏன்? நேதி நேதி=இதில்லை இதில்லை என்பதாய் நஞ்=ப்ரயோகமானது இதி என்றதைப் பரமாகக் கொண்டிருப்பதாலென்க. ஸமீபத்திலுள்ளதைக் கூறுகின்ற இந்த இதி என்ற சப்தமும் (இவ்விதம் என்ற பொருளுள்ள) ஏவம் என்ற சப்தத்துக்கொத்த பொருளுள்ளதாக "இவ்விதமன்றோ உபாத்தியாயர் சொன்னுர்" என்றதாதியான விடங்களில் பிரயோகஞ்செய்யப்படுவதாகக் காணக்கிடக்கின்றது. இவ்விடத்திலோ முன்னுள்ள ப்ரகரண ஸாமர்த்தியத்தையொட்டி அதன் விரிவுடன் கூடின ப்ரம்ஹத்தினுடைய இரண்டு ரூபங்களும், இந்த இரண்டு ரூபங்களும் எதனுடையதோ அந்த ப்ரம்ஹமுமே ஸந்நிஹிதமாக (முன்னர் கூறப்பட்டதாகக்) காணப்படுகிறது. அவ்விஷயத்தில் நமக்கு ஸம்ஸயமுதயமாகின்றது. அதாவது:—இந்த நிஷேதமானது இரண்டு ரூபங்கள், இவ்விரு ரூபங்களுமுள்ள பொருள் ஆகிய இரண்டையும் நிஷேதிக்கிறதா? அல்லது இரண்டனுள் ஒன்றைமட்டும் நிஷேதிக்கிறதா? என்பதாம். எது போழ்து இரண்டனுளொன்றை நிஷேதிக்குமோ அதுபோழ்து ப்ரம்ஹத்தை நிஷேதித்து ரூபங்களை மிச்சப்படுத்துகிறதா? அல்லது ரூபங்களை நிஷேதித்து ப்ரம்ஹத்தை மிச்சப்படுத்துகிறதா? என்றுமாம். அவ்விஷயத்தில் ப்ரகிருதமாக இருத்தல் (முன்னர் படிக்கப்பட்டிருத்தல்) பொதுவாகவிருப்பதால் இரண்டையுமேதான் நிஷேதிக்கிறது என ஆசங்கிக்கிறோம். இரண்டுதடவை நேதி என்ற சப்தப் பிரயோகமிருப்பதைக்கொண்டு இவை இரண்டு நிஷேதங்களாகவாகின்றன. அவ்விரண்டனுள் ஒன்றினுல் அதைப்பற்றின விசேஷத்துடன் கூடின ப்ரம்ஹத்தினுடைய ரூபமும், மற்றொன்றினுல் ரூபமுள்ள ப்ரம்ஹமும் மறுக்கப்படுகிறது என எண்ணமுண்டாகிறது,

सप्रपञ्चं ब्रह्मणो रूपं प्रतिषिध्यतेऽपरेण रूपवद्ब्रह्मेति भवति मतिः। अथवा ब्रह्मैव रूपवत्प्रतिषिध्यते तद्धि वाङ्मनसातीतत्वादसंभाव्यमानसद्भावं प्रतिषेधार्हम्। नतु रूपप्रपञ्चः प्रत्यक्षादिगोचरत्वात्प्रतिषेधार्हः। अभ्यासस्त्वादरार्थ इति॥

एवं प्राप्ते ब्रूमः—न तावदुभयप्रतिषेध उपपद्यते शून्यवादप्रसङ्गात्। किञ्चिद्धि परमार्थमालम्ब्यापरमार्थः प्रतिषिध्यते यथा रज्ज्वादिषु सर्पादयः। तच्च परिशिष्यमाणे कस्मिंश्चिद्भावेऽवकल्प्यते। उभप्रतिषेधे तु कोऽन्यो भावः परिशिष्येत्। अपरिशिष्यमाणे चान्यस्मिन्य इतरः प्रतिषेद्धुमारभ्यते प्रतिषेद्धुमशक्यत्वात्तस्यैव परमार्थत्वापत्तेः प्रतिषेधानुपपत्तिः। नापि ब्रह्मप्रतिषेध उपपद्यते 'ब्रह्म ते ब्रवाणि' (बृ० २।१।१) इत्याद्युपक्रमविरोधात्। 'असन्नेव स भवति। असद्ब्रह्मेति वेद चेत्' (तैत्ति० २।६।१) इत्यादिनिन्दाविरोधात्। 'अस्तीत्येवोपलब्धव्यः' (कठ० ६।१३) इत्यवधारणविरोधात्। सर्ववेदान्तव्याकोपप्रसङ्गाच्च। वाङ्मनसातीतत्वमपि ब्रह्मणो नाभावाभिप्रायेणाभिधीयते।

அல்லது ரூபமுள்ள ப்ரம்ஹமே மறுக்கப்படுகிறது. அந்த ப்ரம்ஹம் தான் வாக்கு மனம், இவற்றைக் கடந்திருப்பதால் இருப்பதாகக்கூட எண்ணமுடியாதிருப்பதுபற்றி நிஷேதிப்பதற்குத்தகுதியுள்ளதாகவாகிறது. ரூபப்ரபஞ்சமோ ப்ரத்யக்ஷாதிகளுக்கு விஷயமாகவிருப்பதால் நிஷேதிப்பதற்குத் தகுதியுள்ளதாகவாகாது. அப்யாஸமோ (இரண்டு தடவை நேதி என்று படித்ததோ) ஆதரவினுலேற்பட்டதாகவாகிறது. எனப் (பூர்வபக்ஷம்) பிராப்தமாகவே (ஸித்தாந்தம்) சொல்லுகிறேம். இரண்டையும் (ரூபம், ரூபமுள்ள ப்ரம்ஹம் இரண்டையும்) நிஷேதிப்பதென்பது பொருந்தாது. சூன்யவாதம் வரக்கூடியதாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். உண்மை நிலையிலுள்ளவொன்றைப் பற்றிக்கொண்டு, உண்மை நிலையிலில்லாத பொருள் மறுக்கப்படுவதென்பது பொருத்தமுடையது. பழுதை முதலியவற்றில் பாம்பு முதலியன போன்றும். அதுவும் ஒரு பொருள் எஞ்ஜியிருக்கும்பொழுது தான் பொருத்தமுடையதாகவாகும். இரண்டும் மறுக்கப்படுமாயின் வேறு எந்தப் பொருள் எஞ்ஜியிருக்கக் கூடும். மற்றென்று எஞ்ஜியிராதபோழ்து எந்த மற்றென்று மறுக்கவெண்ணப்படுகின்றதோ அது மறுக்கவியலாதிருப்பதுபற்றி அதற்கே பரமார்த்தத்துவம் (உண்மையாகவிருத்தல்) பிராப்த மா..வாவதால் மறுத்தல் ஸம்பவிக்க இடமில்லை.

மேலும் "ப்ரம்ஹற்தை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்" என்ற உபக்கிரமத்துக்கு விரோதம் வருமாதலால் ப்ரம்ஹத்தின் ப்ரதிஷேதமானது பொருத்தமுள்ளதாகவுமாகமாட்டாது. "ப்ரம்ஹமில்லையென எண்ணுவானுயின் அவன் அஸத்தாகவே ஆகிறுன்" என்றதாதி நிந்தைக்கு விரோதமும்வந்துவிடும். "இருக்கு என்றேதான் அறியவேண்டும்" என்ற வுறுதிமொழிக்கு விரோதமும் வந்துவிடக்கூடும். எல்லா வேதாந்தங்களுடைய விரோதமும் ப்ரஸக்தமாகும். ப்ரம்ஹத்துக்கு வாக்கு மனம் இவற்றைக் கடந்திருத்தல் கூறினது இல்லையென்ற அபிப்பிராயத்தாற் சொல்லப்பட்டதன்று. மஹத்தானப் பிரயாஸையெடுத்துக்கொண்டு "ப்ரம்ஹவித்தானவன்

नहि महता परिकरबन्धेन 'ब्रह्मविदाप्नोति परम्' (तै० २।१।१), 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' (तै० २।१।१) इत्येवमादिना वेदान्तेषु ब्रह्म प्रतिपाद्य तस्यैव पुनरभावोऽभिलप्येत। 'प्रक्षालनाद्धि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वरम्' इति हि न्यायः। प्रतिपादनप्रक्रिया त्वेषा 'यतो वाचो निवर्तन्ते। अप्राप्य मनसा सह' (तै० २।४।१) इति। एतदुक्तं भवति—वाङ्मनसातीतमविषयान्तःपाति प्रत्यगात्मभूतं नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावं ब्रह्मेति। तस्माद्ब्रह्मणो रूपप्रपञ्चं प्रतिषेधति परिशिनष्टि ब्रह्मेत्यभ्युगन्तव्यम्। तदेतदुच्यते प्रकृतैतावत्त्वं हि प्रतिषेधतीति॥

प्रकृतं यदेतावदियत्तापरिच्छिन्नं मूर्तामूर्तलक्षणं ब्रह्मणो रूपं तदेष शब्दः प्रतिषेधति। तद्धि प्रकृतं प्रपञ्चितं च पूर्वस्मिन्ग्रन्थेऽधिदैवतमध्यात्मं च, तज्जनितमेव च वासनालक्षणमपरं रूपममूर्तरसभूतं पुरुषशब्दोदितं लिङ्गात्मव्यपाश्रयं माहारजनाद्युपमाभिर्दर्शितम्। अमूर्तरसस्य पुरुषस्य चक्षुर्ग्राह्यरूपयोगित्वानुपपत्तेः। तदेतत्सप्रपञ्चं ब्रह्मणो रूपं

பரத்தையடைகிறான்" என்றும், "உண்மையறிவானந்த ரூபம் ப்ரம்ஹம்" என்றதாதியாலும் வேதாந்தங்களில் ப்ரம்ஹத்தைச்சொல்லி அதற்கே திரும்பவும் அபாவமானது சொல்லப்படமாட்டாதன்றோ? "சேற்றையலம்புவதைக் காட்டிலும் அதைத் தொடாதிருப்பதே நலம்" என்றல்லவோ நியாயமிருக்கிறது. "வாக்குகள் மனத்துடன் கூட அதையடையாது எங்கிருந்து திரும்புகின்றனவோ" என்றவிது ப்ரம்ஹத்தையுபதேசிக்கும் முறையேயாகும். இதனால் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. அதாவது:—ப்ரம்ஹமானது வாக்கு மனது இவற்றைக் கடந்ததும், விஷயத்திற் சேராததும், ப்ரத்யகாத்மாவாகவானதும், நித்ய சுத்த புத்த முக்த ஸ்வபாவமுள்ளதுமாகவாகும் என்றும். ஆனதுபற்றி ப்ரம்ஹத்தினது ரூபப்ரபஞ்சத்தை மறுத்து ப்ரம்ஹத்தை மிச்சப்படுத்திக் காட்டுகிறதெனக் கொள்ளவேண்டிவருகிறது. அந்த இது "ப்ரகிருதைதாவத் த்வம் ஹி ப்ரதிஷேததி" என்றதாற் சொல்லப்படுகிறது. ப்ரகிருதமான=தொடர்ந்துவருகின்ற யாதொரு ஏதாவத்த்வம்=இவ்வளவெனக் கூறப்படும் மூர்த்தாமூர்த்தரூபமான ப்ராம்ஹத்தினது ரூபமுண்டோ அதை இந்தச் சப்தமானது (நேதி நேதி என்ற சப்தமானது) மறுக்கிறது. அஃதன்றோ முன்னுள்ளக் கிரந்தத்தில் அத்யாத்மத்திலும், அதிதைவத்திலுமாக ப்ரகிருதமாகவும் விரிக்கப்பட்டதாகவுமிருக்கிறது. அதனாலுண்டுபண்ணப்பட்டதும், வாஸனாரூபமானதும், அமூர்த்தத்தின் ரஸ (ஸார) மாகவானதும், புருஷ என்ற சப்தத்தாற் சொல்லப்பட்டதும், ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை ஆஶ்ரயித்ததுமான வேறு ரூபமானது மாஹாரஜனம்=மஞ்சள் நிறம் முதலிய உவமைகளாற் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அமூர்த்தரஸனான புருஷனுக்கு கண்ணினாற் கிரஹிக்கக் கூடிய ரூபமுள்ளவனாகவிருத்தல் பொருந்தக் கூடியதுமன்று. அந்த இந்த ஸப்ரபஞ்சமான (விரிவுடன் கூடின) ப்ரம்ஹத்தினது ரூபமானது ஸமீபத்திலுள்ளதைக் கூறும் இதி என்ற சப்தத்தால் மறுப்புக்கூறும் ந என்ற சப்தத்துக்கு விஷயமாக்கப்படுவதாகத்தெரிகிறது,

सन्निहितालम्बनेनेतिकरणेन प्रतिषेधकं नञं प्रत्युपनीयत इति गम्यते। ब्रह्म तु रूपविशेषणत्वेन षष्ठ्या निर्दिष्टं पूर्वस्मिन्ग्रन्थे न स्वप्रधानत्वेन। प्रपञ्चिते च तदीये रूपद्वये रूपवतः स्वरूपजिज्ञासायामिदमुपक्रान्तम् 'अथात आदेशो नेति नेति' (बृ० २। ३। ६) इति। तत्र कल्पितरूपप्रत्याख्यानेन ब्रह्मणः स्वरूपावेदनमिदमिति निर्णीयते। तदास्पदं हीदं समस्तं कार्यं नेति नेतीति प्रतिषिद्धम्। युक्तं च कार्यस्य वाचारम्भणशब्दादिभ्योऽसत्त्वमिति नेति नेतीति प्रतिषेधनं, नतु ब्रह्मणः। सर्वकल्पनामूलत्वात्। नचात्रेयमाशङ्का कर्तव्या—कथं हि शास्त्रं स्वयमेव ब्रह्मणो रूपद्वयं दर्शयित्वा स्वयमेव पुनः प्रतिषेधति—'प्रक्षालनाद्धि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वरम्' इति। यतो नेदं शास्त्रं प्रतिपाद्यत्वेन ब्रह्मणो रूपद्वयं निर्दिशति, लोकप्रसिद्धं त्विदं रूपद्वयं ब्रह्मणि कल्पितं परामृशति प्रतिषेध्यत्वाय

ப்ரம்ஹமோ ரூபத்துக்கு விசேஷணமாகவாகும் முறையில் *ஆறும் வேற்றுமையினுல் முன்னுள்ளக் கிரந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய ஸ்வப்ரதானமாக (சொந்த முறையில் முக்கியமானதாக) ச் சொல்லப்படவில்லை. ப்ரம்ஹத்தினுடைய இரண்டு ரூபங்களும் விரிவாகச் சொல்லவும்பட்டன. இவ்விரு ரூபங்களுமுள்ள ப்ரப்ஹத்தினுடைய ஸ்வரூபம் யாதெனவறிய ஆவல் கொள்ளுங்கால் "அதாத ஆதேச: நேதி நேதி" என்ற இது ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அவ்விடத்தில் கல்பிதமான ரூபங்களை மறுக்கும்வாயிலாக ப்ரம்ஹத்தினுடைய ஸ்வரூபத்தை இது தெரிவிக்கின்றதென அறியக்கிடக்கிறது. அதையாஸ்ரயித்துள்ள இந்த எல்லாக் காரியமுமன்றோ நேதிநேதி என்றதால் மறுக்கப்பட்டது. காரியமானது (1) வாசாரம்பண சப்தாதிகள் மூலம் உண்மையிலில்லாததாகவிருப்பதுபற்றி அதை நேதி நேதி என்றதால் மறுத்தது பொருத்தமுள்ளதாகவாகுமேயொழிய ப்ரம்ஹத்தினது மறுப்புக் கூறுவதாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது. (ப்ரம்ஹம்) எல்லாவிதமான கல்பனைக்கும் காரணமாக (அதிஷ்டானமாக) இருப்பதே அதன் காரணமாகும். சாஸ்திரமானது தானே ப்ரம்ஹத்துக்கு இரண்டு ரூபங்களையுமுபதேசித்து தானே அந்த ரூபங்களை எவ்விதம் நிஷேதிக்கும் "சேற்றையலம்புவதைக் காட்டிலும் வெகுதூரத்தில் அதைத் தொடாதிருப்பதேயன்றோ மேலானது" என்பதாய் இத்தகைய ஆசங்கை கொள்ளுவது பொருந்தாது. ஏன்? இந்தச் சாஸ்திரமானது ப்ரம்ஹத்துக்கு இவ்விரண்டு ரூபங்களுமிருப்பதாக விளக்கவரவில்லை. பின்னையோவெனில் லோகப்ரஸித்தமாகவுள்ளதும் ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் கற்பிக்கப்பட்டதுமான இந்த இரண்டு ரூபங்களையும் மறுக்கவேண்டியும், சுத்தமான ப்ரம்ஹ ஸ்வரூபத்தையுபதேசிக்கவேண்டியுமே அவற்றை இங்கு சொல்லியிருப்பதாகவேற்படுவதால் தோஷமெதுவுமில்லையென்க. (நேதி நேதி என்ற) இவ்விரு

---

* "த்வே வாவ ப்ரம்ஹணோ ரூபே மூர்த்தஞ்சைவா மூர்த்தஞ்ச" என்றவிடத்தில் ப்ரம்ஹண: என்றது ஆறும் வேற்றுமையுள்ள சப்தமாகும்.

(1) "வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம்" விகார:-காரியமானது, வாசாரம்பணம்-வாக்கினுல் மட்டும் வியவஹரிக்கப்படுவதுபற்றி வெறும் நாமதேயம் (பெயர் மட்டும்) ஆகுமேயொழிய உண்மையாகவுள்ளதன்று என்பது சுருதியின் கருத்து.

शुद्धब्रह्मस्वरूपप्रतिपादनाय चेति निरवद्यम्। द्वौ चैतौ प्रतिषेधौ यथासङ्ख्यन्यायेन द्वे अपि मूर्तामूर्ते प्रतिषेधतः। यद्वा पूर्वः प्रतिषेधो भूतराशिं प्रतिषेधत्युत्तरो वासनाराशिम्। अथवा 'नेति नेति' (बृ० २। ३। ६) इति वीप्सेयम्, इतीति यावत्किंचिदुत्प्रेक्ष्यते तत्सर्वं न भवतीत्यर्थः। परिगणितप्रतिषेधे हि क्रियमाणे यदि नैतद्ब्रह्म किमन्यद्ब्रह्म भवेदिति जिज्ञासा स्यात्। वीप्सायां तु सत्यां समस्तस्य विषयजातस्य प्रतिषेधादविषयः प्रत्यगात्मा ब्रह्मेति जिज्ञासा निवर्तते। तस्मात्प्रपञ्चमेव ब्रह्मणि कल्पितं प्रतिषेधति परिशिनष्टि ब्रह्मेति निर्णयः॥

इतश्चैष एव निर्णयः। यतस्ततः प्रतिषेधाद्भूयो ब्रवीति 'अन्यत्परमस्ति' (बृ० २। ३। ६) इति। अभावावसाने हि प्रतिषेधे क्रियमाणे किमन्यत्परमस्तीति ब्रूयात्। तत्रैषाक्षरयोजना—नेति नेतीति ब्रह्मादिश्य तमेवादेशं पुनर्निर्वक्ति। नेति नेतीत्यस्य कोऽर्थः। नह्येतस्माद्ब्रह्मणो व्यतिरिक्तमस्तीत्यतो नेति नेतीत्युच्यते न पुनः स्वयमेव नास्ती-

---

மறுப்புகளும் யதா ஸங்க்யநியாயத்தால் (முறையே பொருள் கொள்ளல் என்ற யுக்தியால்) மூர்த்தா மூர்த்தங்களான இரண்டு ரூபங்களேயுமே மறுக்கின்றன.

அல்லது முதலிலுள்ள (நேதி என்ற) மறுப்பானது பூதக்கூட்டத்தை மறுக்கின்றது. அதற்கடுத்துள்ள (நேதி என்ற) மறுப்பானது வாஸனுராசியை மறுக்கின்றது. அல்லது நேதி நேதி என்ற இது வீப்ஸையாகும். (இரண்டு தடவை கூறப்பட்டதாகவாகும்) ஆகவே இந்த இந்த மாதிரியாக எவ்வளவு பொருள்கள் உத்ப்ரேக்ஷிக்கப்படுகின்றனவோ, அவையாவும் (ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில்) இல்லே என்பது அதன் பொருள். குறிப்பான சிலவற்றின் மறுப்புமட்டும் செய்யப்படுமாயின் இது ப்ரம்ஹமாக இல்லாவிடில் வேறு எது ப்ரம்ஹமாகவாகும் என்ற சங்கை நிகழும். வீப்ஸை செய்யப்பட்டாலோ எல்லா விஷயஸமூஹமும் மறுக்கப்படுவதால் எவ்வித விஷயமுமற்ற ப்ரத்யகாத்மாவானது ப்ரம்ஹம் என்று ஆகி முற்கூறிய சங்கை நிவிருத்தியை யடைகின்றது. ஆகையினுல் ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் கற்பிக்கப்பட்ட ப்ரபஞ்சத்தையே மறுத்து ப்ரம்ஹத்தை மிச்சப்படுத்துகின்றது என்ற நிர்ணயமுண்டாகின்றது. எக்காரணம்பற்றி அத்தகைய மறுப்புக்குப் பின்னர் ஶ்ருதியானது "மூர்த்தா மூர்த்தங்களேக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமான பொருள் இருக்கின்றது" என உபதேசிக்கின்றதோ அக்காரணம்பற்றியும் முற்கூறிய நிர்ணயமே உண்டாகின்றது. அபாவத்தை முடிவிலுள்ளதாக மறுப்புச் செய்யப்படுமானுல் வேறுன பரப்பொருளிருப்பதாக எவ்விதமுபதேசிக்கக்கூடும். நேதி நேதி என்றவிடத்திலுள்ள அக்ஷரங்களேப் பொருத்திப் பொருள் கொள்ளும் முறை பின்வருமாறு—நேதி நேதி (இது இல்லே இது இல்லே) என ப்ரம்ஹத்தை உபதேசித்து அதே உபதேசத்தைத் திரும்பவும் விளக்குகின்றது. நேதி நேதி (இதில்லே இதில்லே) என்ற இதன்பொருள் யாதெனின்? கூறுவாம். இந்த ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருள் இல்லே என்ற இக்காரணத்தால் இது

स्यर्थः । तच्च दर्शयत्यन्यत्परमप्रतिषिद्धं ब्रह्मास्तीति । यदा पुनरेवमक्षराणि योज्यन्ते नह्येतस्मादिति नेति (नेति) नहि प्रपञ्चप्रतिषेधरूपादादेशनादन्यत्परमादेशनं ब्रह्मणोऽस्तीति । तदा 'ततो ब्रवीति च भूय' इत्येतन्नामधेयविषयं योजनितव्यम् । 'अथ नामधेयम् सत्यस्य सत्यमिति प्राणा वै सत्यं तेषामेष सत्यम्' (बृ० २।३।६) इति हि ब्रवीतीति । तच्च ब्रह्मावसाने प्रतिषेधे समञ्जसं भवति । अभावावसाने तु प्रतिषेधे किं सत्यस्य सत्यमित्युच्येत । तस्माद्ब्रह्मावसानोऽयं प्रतिषेधो नाभावावसान इत्यध्यवस्यामः ॥

तदव्यक्तमाह हि ॥ २३ ॥

यत्प्रतिषिद्धात्प्रपञ्चजातादन्यत्परं ब्रह्म तदस्ति चेत्कस्मान्न गृह्यत इति । उच्यते— तदव्यक्तमनिन्द्रियग्राह्यं सर्वदृश्यसाक्षित्वात् । आह ह्येवं श्रुतिः—'न चक्षुषा गृह्यते नापि

இல்லை இது இல்லை என உபதேசிக்கப்படுகிறதேயொழிய ப்ரம்ஹமே இல்லை என்பது அதன் பொருளல்ல. அதையும் சுருதியானது 'வேறுபட்டதும் மறுக்கப்படாததுமான ப்ரம்ஹமிருக்கின்றது' என உபதேசிக்கின்றது. நஹ்யே தஸ்மாதிதி நேதி என்றவிடத்திலுள்ள அக்ஷரங்கள் எதுபோழ்து பின்வருமாறு பொருத்திப் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றனவோ அதாவது:—ப்ரபஞ்சத்தை நிஷேதஞ்செய்தல் ரூபமான உபதேசத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட மேலான உபதேசமுறை ப்ரம்ஹத்துக்கு இல்லை என்பதாம். அதுபோழ்து ததோப்ரவீதி சபூய: என்ற ஸூத்திரபாகமானது நாயதேயத்தை (பெயரை) விஷயமாகக் கொண்டதெனப் பொருள் கொள்ளவேண்டுவதாகவாகிறது. ஶ்ருதியில் "ஸத்யத்துக்கு ஸத்யமென்பது ப்ரம்ஹத்தின் நாமதேயம் (பெயர்)" என்று தொடங்கி "ப்ராணன்களே ஸத்யமாகும் அந்தப்ராணன்களுக்கு இது ஸத்யமாகும்" என்றல்லவோ உபதேசங்காண்கின்றது. அந்த நாமோபதேசமும் ப்ரம்ஹத்தை முடிவாகக்கொண்ட மறுப்பு சொல்லப்பட்டால் தான் பொருத்தமுள்ளதாகவாகும். அபாவத்தை முடிவில் கொண்ட மறுப்பு சொல்லப்படுமாயின் ஸத்யத்துக்கு ஸத்யம் என எது சொல்லப்படும். ஆகவே இந்த மறுப்பானது ப்ரம்ஹத்தை முடிவில் கொண்டதேயல்லாது அபாவத்தை முடிவிற் கொண்டதன்று என உறுதியாகத் தீர்மானிக்கிறோம். (22)

(ஸூ) ததவ்யக்த மாஹ ஹி (23)

(ப—ரை) **तत्** **(தத்)**=அந்த ப்ரம்ஹமானது **अव्यक्तम्** (அவ்யக்தம்)=இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாதது. **हि** **(ஹி)**=யாது காரணத்தால் **आह** (ஆஹ)=இவ்விதமே ஶ்ருதியுபதேசிக்கின்றதோ அக்காரணத்தைப்பற்றியே என்க. (23) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ப்ரதிஷித்தமான (மறுக்கப்பட்ட) ப்ரபஞ்ச ஸமூஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான யாதொரு பரம் ப்ரம்ஹமுண்டோ அது இருக்குமாயின் ஏன் அறியப்படுவதில்லை எனின்? (பதில்) சொல்லப்படுகிறது—அது அவ்யக்தமானது=இந்திரியங்களாற் கிரஹிக்கக்கூடியதன்று. எல்லா த்ருஶ்யங்களுக்கும் ஸாக்ஷியாகவிருப்பதே அதன்காரணமாகும். இவ்விதமேயன்றோ "கண்ணினால் கிர

वाचा नान्यैर्देवैस्तपसा कर्मणा वा' (मुण्ड० ३।१।८) 'स एष नेति नेत्यात्माऽगृह्यो नहि गृह्यते' (बृ० ३।९।२६) 'यत्तदद्रेश्यमग्राह्यम्' (मुण्ड० १।१।६) 'यदा ह्येवैष एतस्मिन्नदृश्येऽनात्म्येऽनिरुक्तेऽनिलयने' (तै० २।७।१) इत्याद्या। स्मृतिरपि—'अव्यक्तोऽयमचिन्त्योऽयमविकार्योऽयमुच्यते' (भ० गी० २।२५) इत्याद्या॥ २३॥

अपि च संराधने प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्॥ २४॥

अपिचैनमात्मानं निरस्तसमस्तप्रपञ्चमव्यक्तं संराधनकाले पश्यन्ति योगिनः। संराधनं च भक्तिध्यानप्रणिधानाद्यनुष्ठानम्। कथं पुनरवगम्यते संराधनकाले पश्यन्तीति। प्रत्यक्षानुमानाभ्यां श्रुतिस्मृतिभ्यामित्यर्थः। तथाहि श्रुतिः—'पराञ्चि खानि व्यतृणत्स्वयंभूस्तस्मात्पराङ् पश्यति नान्तरात्मन्। कश्चिद्धीरः प्रत्यगात्मानमैक्षदावृत्तचक्षुरमृत-

---

ஹிக்கப்படுவதில்லை. வாக்கினுலும் கிரஹிக்கப்படுவதில்லை. வேறு இந்திரியங்களாலும் தபஸ்ஸினுலும், கர்மத்தினுலும் கிரஹிக்கப்படுவதில்லை." "இதில்லை இதில்லையென வுபதேசிக்கப்படும் அந்த ஆத்மா எதனுலும் அறியக்கூடாதவனுயிருப்பதுபற்றி எதனுலும் அறியப்படுகிருனில்லை" "யாதொரு அந்த ப்ரம்ஹமுண்டோ அது கண்ணுற் பார்க்கக்கூடாததாகவும், வேறு இந்திரியங்களாற் கிரஹிக்கக்கூடாததாகவுமிருக்கிறது" "எதுபோழ்து இவன் அதிருஸ்யமும், அநாத்மியமும், அநிருக்தமும், அநிலயனமும் [ஆன பொருளில் பயமற்று (பயஹேதுவான த்வைதப் பொருளற்று) நிலைபெறுகிருனே"] என்றதாதியான ஸ்ருதியானது உபதேசிக்கிறது. "இந்த ஆத்மா அவ்யக்தனும், அசிந்த்யனும், அவிகார்யனுமாகச் சொல்லப்படுகிருன்" என்றதாதியான ஸ்மிருதியுமிருக்கிறது. (23) (எ-று)

(அ-கை) அவ்விதமாயின் எப்பொழுது கிரஹிக்கக் கூடியதாகவாகும் என்ற சங்கைக்குப்பதில் சொல்லவேண்டிப் பின்வரும் ஸூத்திரம் தொடங்கப்படுகிறது—

(ஸூ) அபி ச ஸம்ராதநே ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாப்யாம் (24)

(ப-ரை) **अपि च** (அபி ச)=ஆத்மா அவ்யக்தனுயினுங்கூட இவனை **संराधने** (ஸம்ராதநே)=சாஸ்திர ஸம்ஸ்காரம் பெற்றமனத்தில் [**पश्यन्ति योगिनः** (பஶ்யந்தி யோகிந:)=யோகிகள் பார்க்கின்றனர்.] **प्रत्यक्षानुमानाभ्याम्** (ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாப்யாம்)=ஸ்ருதி ஸ்மிருதிகள் அவ்விதமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (24) (எ-று)

பாஷ்யம்.—எல்லாவிதமான ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்தமற்றதும் அவ்யக்தமுமான இந்த ஆத்மாவை ஸம்ராதன காலத்தில் யோகிகள் பார்க்கின்றனர். பக்தி, தியானம், ப்ரணிதானம் முதலியவற்றின் அநுஷ்டானம் ஸம்ராதனமெனப்படும். ஸம்ராதனகாலத்தில் பார்க்கின்றனர் என்பது எவ்விதமறியப்படுகிறது எனின்? ப்ரத்யக்ஷாநுமானங்களாலென்கிறோம். ஸ்ருதி ஸ்மிருதிகளால் என்பது அதன் பொருள். அதாவது:—"ஈஸ்வரன் இந்திரியங்களை வெளிநோக்குள்ளனவாகச்செய்து நாசப்படுத்தினர். ஆனதுபற்றியே வெளிநோக்கையடைகின்ருனேயொழிய அந்தராத்மாவை (ப்ரத்யகாத்மாவை) ப்பார்ப்பதில்லை. ஆயினும் ஒரு தீரன் (புத்தி

त्वमिच्छन्' (क० ४ । १) इति । 'ज्ञानप्रसादेन विशुद्धसत्त्वस्ततस्तु तं पश्यते निष्कलं ध्यायमानः' (मु० ३ । १ । ८) इति चैवमाद्या । स्मृतिरपि—'यं विनिद्रा जितश्वासाः संतुष्टाः संयतेन्द्रियाः । ज्योतिः पश्यन्ति युञ्जानास्तस्मै योगात्मने नमः ॥ योगिनस्तं प्रपश्यन्ति भगवन्तं सनातनम्' इति चैवमाद्या ॥ २४ ॥

ननु संराध्यसंराधकभावाभ्युपगमात्परेतरात्मनोरन्यत्वं स्यादिति । नेत्युच्यते—

प्रकाशादिवच्चावैशेष्यं प्रकाशश्च कर्मण्यभ्यासात् ॥ २५ ॥

यथा प्रकाशाकाशसवितृप्रभृतयोऽङ्गुलिकरकोदकप्रभृतिषु कर्मसूपाधिभूतेषु सविशेषा इवावभासन्ते, न च स्वाभाविकीमविशेषात्मतां जहति, एवमुपाधिनिमित्त एवायमात्मभेदः स्वतस्त्वैकात्म्यमेव । तथाहि—वेदान्तेष्वभ्यासेनासकृज्जीवप्राज्ञयोरभेदः प्रतिपाद्यते ॥

யைத் தன்வசமாக்கினவன்) அமிருதத்வத்தை விரும்பினவனுய் இந்திரியங்களை உள்ளில் திருப்பினவனுய் ப்ரத்யகாத்மாவைப் பார்க்கிறுன்" என்றும், "கர்மத்தினுல் சுத்த சித்தமுள்ளவனுய் க்ஞானமென்ற சித்தத்தெளிவினுல் தியானிப்பவனுய்க் கொண்டு அந்த நிஷ்களனுன பரமாத்மாவைப் பார்க்கிறுன்" என்றதாதியுமான ஶ்ருதி சொல்லுகிறது. ஸ்மிருதியும் "விநித்ரர்களும், ஶ்வாஸஜய மடைந்தவர்களும், ஸந்துஷ்டர்களும் (வைராக்கியமுள்ளவர்களும்) இந்திரிய ஜயமுள்ளவர்களுமான யோகிகள் எந்த ஜ்யோதிர் வடிவனுன ஆத்மாவைப் பார்க்கின்றனரோ அந்த யோகாத்மாவுக்கு (யோகத்தாலடையத்தக்க ஆத்மாவுக்கு) நமஸ்காரம்" "யோகிகள் ஸநாதநனுன அந்தப் பகவானைப் பார்க்கின்றனர்" என்றதாதியாலுபதேசிக்கிறது. (24) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—ஆராத்யனுகவிருக்குந் தன்மையையும், ஆராதனஞ் செய்பவனுகவிருக்குந் தன்மையையும் ஒப்புவதிலிருந்து பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பேதம் வரக்கூடுமன்ருே எனின்? இல்லையெனச் சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) ப்ரகாசாதிவத்ச அவைசேஷ்யம் ப்ரகாச:ச கர்மணி அப்யாஸாத் (25)

(ப—ரை) **प्रकाशादिवच्च** (ப்ரகாஶாதிவத்ச)=ப்ரகாசம் முதலியவைபோல **प्रकाशश्च** (ப்ரகாஶஶ்ச)=சிதாத்மாவும், **कर्मणि** (கர்மணி)=த்யானம் முதலிய கர்மாவில் பேதத்தையடைகிறது. இயற்கையிலோ **अवैशेष्यम्** (அவைஶேஷ்யம்)=மாறுபாடற்றிருத்தல் ஏற்படுகிறது. ஏன்? **अभ्यासात्** (அப்யாஸாத்)=ஶ்ருதியானது தத்த்வமஸி என ஒன்பதுதடவை அபேதத்தையுபதேசஞ் செய்திருப்பதே அதன் காரணமாகும். (25) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஒளி, ஆகாசம், சூரியன் முதலியன முறையே விரல், கரகம் (ஓர்வகை குடம்) ஜலம் முதலிய உபாதியாகவான கர்மங்களில் (பொருள்களில்) ஸவிஶேஷங்கள் போல (மாறுபாடுள்ளனபோன்று) தோற்றுகின்றனவேயொழிய இயற்கையிலமைந்துள்ள எவ்விதமாறுபாடுமற்ற நிலையைவிட்டு நீங்குவதில்லை என்

अतोऽनन्तेन तथाहि लिङ्गम् ॥ २६ ॥

अतश्च स्वाभाविकत्वादभेदस्याविद्याकृतत्वाच्च भेदस्य विद्ययाऽविद्यां विधूय जीवः परेणानन्तेन प्राज्ञेनात्मनैकतां गच्छति। तथाहि लिङ्गम्—'स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' (मु० ३।२।९) 'ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति' (बृ० ४।४।६) इत्यादि ॥२६॥

उभयव्यपदेशात्त्वहिकुण्डलवत् ॥ २७ ॥

तस्मिन्नेव संराध्यसंराधकभावे मतान्तरमुपन्यस्यति स्वमतविशुद्धये। क्वचिज्जी-

---

பது எவ்விதமோ இவ்விதமே இந்த ஆத்மபேதமும் உபாதிநிமித்தமாகவே ஏற்படு கிறது. இயற்கையில் ஐகாத்மியமேதான் உள்ளது. அதாவது:—வேதாந்தங்களில் அப்யாஸத்தினுல் (பலதடவை யுபதேசத்தினுல்) அடிக்கடி ஜீவபரமாத்மாக்களின் அபேதமே உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (25) (எ—று)

(ஸூ) அதோ அநந்தேந ததாஹி லிங்கம் (26)

(ப—ரை) अतः (அத:)=இதனுல் ஜீவன் अनन्तेन (அநந்தேந)=தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமற்ற ப்ராக்ஞாத்மாவுடன் ஏகத்வத்தை யடைகிருன். तथाहि लिङ्गम् (ததாஹி லிங்கம்)=அவ்விதமேயன்றே ஶ்ருதியில் ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மத்வபல ரூபமான லிங்கம் காணவும் படுகிறது. (26) (எ—று)

பாஷ்யம்.—இதனுல் அதாவது:—அபேதம் இயற்கையிலமைந்துள்ளதாகவும், பேதம் அவித்யை மூலமேற்பட்டதாகவு மிருப்பதால் ஜீவன் வித்யையினுல் அவித்யையைப்போக்கிப் பரனும் அநந்தனுமான ப்ராக்ஞாத்மாவுடன் ஏகத்வத்தையடைகிருன். அவ்விதமேயன்றே "எவனெருவன் அந்தப் பரப்ப்ரம்ஹத்தை யறிவானே அவன் ப்ரம்ஹமாகவே ஆகிருன்" "ப்ரம்ஹமாகவே இருந்து கொண்டு ப்ரம்ஹத்தையடைகிருன்" என்றதாதியான லிங்கமுமிருக்கிறது. (26) (எ—று)

(அ—கை) ஶ்ருதியில் பரமாத்மாவைக்கர்மாவாகவும், ஜீவனைக்கர்த்தாவாகவும் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து பேதம் அபேதம் இரண்டுமே வாஸ்தவமாகும் என 27, 28, இந்த இரண்டு ஸூத்திரங்களால் பூர்வபக்ஷம் செய்து 29-வது ஸூத்திரத்தால் பேதம் உபாதி மூலமேற்படுகிறதென்றும், அபேதம் இயற்கையிலுள்ளதென்றும் சொல்லவேண்ணங்கொண்டு ஸூத்திரக்காரர் பேதம் அபேதம் இரண்டும் உண்மையாகவுள்ளது என்று கூறும் பூர்வபக்ஷத்தை இரண்டு ஸூத்திரங்களாற் சொல்லத் தொடங்குகிருர். அதன் முதல்ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) உபயவ்யபதேசாத்து அஹிகுண்டலவத் (27)

(ப—ரை) उभयव्यपदेशात्तु (உபயவ்யபதேசாத்து)=சிலவிடத்தில் பேதமும், சிலவிடத்தில் அபேதமும் ஶ்ருதியில் சொல்லியிருப்பதால் अहिकुण्डलवत् (அஹி குண்டலவத்)=பாம்பும், அதன் குண்டலமும் (சுருண்டநிலையும்) போல தத்துவமிருக்கலாம். (27) (எ—று)

பாஷ்யம்.—அதேஸம்ராத்ய ஸம்ராதகத்தன்மையில் சொந்தமான மதம் சுத்

वप्राज्ञयोर्भेदो व्यपदिश्यते 'ततस्तु तं पश्यते निष्कलं ध्यायमानः' (मुण्ड० ३।१।८) इति ध्यातृध्यातव्यत्वेन द्रष्टृद्रष्टव्यत्वेन च। 'परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम्' (मु० ३।२।८) इति गन्तृगन्तव्यत्वेन। 'यः सर्वाणि भूतान्यन्तरो यमयति' इति नियन्तृनियन्तव्यत्वेन। क्वचित्तु तयोरेवाभेदो व्यपदिश्यते 'तत्त्वमसि' (छा० ६।८।७) 'अहं ब्रह्मास्मि' (बृ० १।४।१०) 'एष त आत्मा सर्वान्तरः' (बृ० ३।४।१) 'एष त आत्मान्तर्याम्यमृतः' (बृ० ३।७।३) इति। तत्रैवमुभयव्यपदेशे सति यद्यभेद एवैकान्ततो गृह्यते भेदव्यपदेशो निरालम्बन एव स्यात्। अत उभयव्यपदेशदर्शनादहिकुण्डलवदत्र तत्त्वं भवितुमर्हति। यथाहिरित्यभेदः कुण्डलाभोगप्रांशुत्वादीनीति तु भेद एवमिहापीति ॥२७॥

प्रकाशाश्रयवद्वा तेजस्त्वात् ॥ २८ ॥

தப்படுவதற்கு வேண்டி வேறுமதத்தைச் சொல்லுகிறார். ஶ்ருதியில் சிலவிடத்தில் "பிறகு தியானிப்பவனைக் கொண்டு அந்த நிஷ்களரூபத்தைப் பார்க்கிறான்" என்றதால் தியானிப்பவனாக விருத்தல் தியானஞ் செய்யப்படுவதாகவிருத்தல் இவற்றாலும், பார்ப்பவனாகவிருத்தல் பார்க்கப்படுவதாக விருத்தல் இவற்றாலும் ஜீவபரமாத்மாக்களின் பேதமானது உபதேசிக்கப்படுகிறது. "காரியவர்க்கத்தை விடமேலான மாயையைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவரும் திவ்யரும் (ஸ்வப்ரகாசரும்) ஆன புருஷனை அடைகிறான்" என்றதால் அடைபவன், அடையப்படுவது இவற்றாலும், "எவர் எல்லாப் பூதங்களையும் உள்நின்று நியமனஞ் செய்கின்றாரோ" என்றதால் நியந்தாவாக விருத்தல், நியந்தவ்யமாக (நியமனஞ்செய்யக்கூடியதாக) விருத்தல் இவற்றாலும் பேதமானது உபதேசிக்கப்படுகிறது. சிலவிடத்திலோ "அதாக நீ இருக்கிறாய்" "நான் ப்ரம்ஹமாகவிருக்கிறேன்" "இந்த உனது ஆத்மா ஸர்வாந்தரமானது" "இந்த உனது ஆத்மா அந்தர்யாமியும் அமிருதமுமாகும்" என்றதால் ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கே அபேதமானது உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஆகவே இவ்விதம் பேதம் அபேதம் என்ற இரண்டையும் விஷயமாகக்கொண்ட உபதேசமிருக்குங்கால் அபேதமே முக்கியமாகக் கொள்ளப்படுமானால் பேதத்தை யுபதேசித்தது பயனற்றதேயாகிவிடும். ஆனதுபற்றி உபயவ்யபதேசம் (பேதாபேதவுபதேசம்) காணப்படுவதிலிருந்து இங்கு தத்துவமானது பாம்பும், அதன் குண்டலமும்போல வாவதுதான் பொருத்தமுடையதாகவாகிறது. பாம்பென்றதால் அபேதமும், வட்டமாக விருத்தல், வக்கிரமாகவிருத்தல், நீண்ட கொம்புபோலிருத்தல் முதலியவற்றால் பேதமும் எவ்விதமோ இவ்விதமே இங்கும் இருக்கலாம். (27)

(ஸூ) ப்ரகாசாச்ரயவத்வா தேஜஸ்த்வாத் (28)

(ப—ரை) ஜீவபரமாத்மாக்களுக்கு **तेजस्त्वात्** (தேஜஸ்த்வாத்)=சைதன்யவடிவமாகவிருத்தல் பொதுவாகவிருப்பதுபற்றி **प्रकाशाश्रयवद्वा** (ப்ரகாஶாஶ்ரயவத்வா)=ப்ரகாசத்துக்கும் (ஒளிக்கும்) ஆஶ்ரயத்துக்கும் (சூரியாதிகளுக்கும்) போல பேதாபேத வ்யபதேசம் பொருந்தலாம். (28) (எ—று)

अथवा प्रकाशाश्रयवदेतत्प्रतिपत्तव्यम्। यथा प्रकाशः सावित्रस्तदाश्रयश्च सविता नात्यन्तभिन्नावुभयोरपि तेजस्त्वाविशेषात्। अथ च भेदव्यपदेशभाजौ भवत एवमिहापीति ॥ २८ ॥

पूर्ववद्वा ॥ २९ ॥

यथा वा पूर्वमुपन्यस्तं प्रकाशादिवच्चावैशेष्यमिति तथैवैतद्भवितुमर्हति। तथाह्यविद्याकृतत्वाद्बन्धस्य विद्यया मोक्ष उपपद्यते। यदि पुनः परमार्थत एव बद्धः कश्चिदात्माहिकुण्डलन्यायेन परस्यात्मनः संस्थानभूतः प्रकाशाश्रयन्यायेन चैकदेशभूतोऽभ्युपगम्येत ततः पारमार्थिकस्य बन्धस्य तिरस्कर्तुमशक्यत्वान्मोक्षशास्त्रवैयर्थ्यं प्रसज्येत, नचात्रोभावपि भेदाभेदौ श्रुतिस्तुल्यवद्व्यपदिशति। अभेदमेव हि प्रतिपाद्यत्वेन निर्दिशति भेदं तु पूर्वप्रसिद्धमेवानुवदत्यर्थान्तरविवक्षया। तस्मात्प्रकाशादिवच्चावैशेष्यमित्येष एव सिद्धान्तः ॥ २९ ॥

பாஷ்யம்.—அல்லது ப்ரகாசமும் அதன் ஆஶ்ரயமும் போல இதையறிந்து கொள்ளவேண்டும். ஸூரியனுடையதான ப்ரகாசமும், அதற்கு ஆஶ்ரயமான சூரியனும் ஆகிய இரண்டும் தேஜோரூபமாகவிருப்பதுபற்றி முற்றிலும் வேறுபட்டதாக எவ்விதமாகாதோ பேதாபேத வியபதேசத்தை யடைகின்றனவாகவுமாகுமோ, இவ்விதமே இங்கும் (ஜீவபரமாத்மாக்கள் ஆகலாம்) என்று. (28) (எ—று)

(அ—கை) இவ்விதம் இரண்டு ஸூத்திரங்களால் பேதம் அபேதம் இரண்டுமே உண்மையாக ஸம்பவிக்கலாமெனப் பூர்வபக்ஷம் செய்து அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டி இந்த ஸூத்திரமாரம்பிக்கப்படுகிறது—

(ஸூ) பூர்வவத்வா (29)

(ப—ரை) पूर्ववत् (பூர்வவத்) वा (வா)="ப்ரகாசாதிவத்ச அவைசேஷ்யம்" என்ற 25-வது ஸூத்திரத்தில் எவ்விதம் சொல்லப்பட்டதோ அவ்விதமேதான் இவ்விஷயத்தில் பொருள் காணவேண்டும். (29) (எ—று)

பாஷ்யம்.—"ப்ரகாசாதிவத்ச அவைஶேஷ்யம்" என்றதால் எவ்விதஞ்சொல்லப்பட்டதோ அவ்விதம் இது இருப்பதுதான் பொருந்தக்கூடியதாகவாகும். அதாவது:—பந்தமானது அவித்யையினால்செய்யப்பட்டதாகவிருப்பதால்வித்யையினால் மோக்ஷமேற்படுவது பொருத்தமுள்ளதாகவாகிறது என்றும். உண்மையிலேயே பந்தத்தையடைந்தவனைவொரு ஆத்மா, பாம்பும் அதன் குண்டலமும் என்ற யுக்தியையொட்டிப் பரமாத்மாவினது வேறுவிதமான நிலையிலுள்ளவனாகவும், ப்ரகாசமும் அதன் ஆஶ்ரயமும் என்ற யுக்தியையொட்டி ஏகதேச (அவயவ) பூதனாகவும் வொப்பப்படுவானாயின் அதுபோழ்து உண்மையாகவமைந்துள்ள பந்தம் விலக்க வியலாததுபற்றி மோக்ஷ சாஸ்திரமானது பயனற்றதாகவே ஆகிவிடும். இங்கு ஶ்ருதியானது பேதம் அபேதம் இரண்டையுமே ஒன்றுபோல வுபதேசிக்கவுமில்லை. அபேதத்தையே சாஸ்திர தாத்பரிய விஷயமாகவுபதேசித்து

प्रतिषेधाच्च ॥ ३० ॥

इतश्चैष एव सिद्धान्तः । यत्कारणं परस्मादात्मनोऽन्यं चेतनं प्रतिषेधति शास्त्रम्—'नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा' (बृ० ३ । ७ । २३) इत्येवमादि । 'अथात आदेशो नेति नेति' (बृ० २ । ३ । ६), 'तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यम्' (बृ० २ । ५ । १९) इति च ब्रह्मव्यतिरिक्तप्रपञ्चनिराकरणाद्ब्रह्ममात्रपरिशेषाच्चैष एव सिद्धान्त इति गम्यते ॥ ३० ॥

७ पराधिकरणम् ॥ सू० ३१—३७

परमतः सेतून्मानसंबन्धभेदव्यपदेशेभ्यः ॥ ३१ ॥

முன்னரே (அவித்யா மூலம்) கிடைத்த பேதத்தைத் தானும் அநுவதிக்கிறது. (திருப்பிக்கூறுகிறது) ஆனதுபற்றி "ப்ரகாசாதிவத்ச அவைசேஷ்யம்" என்ற இதுவே ஸித்தாந்தமாகவாகும். (29) (எ—று)

(ஸூ) ப்ரதிஷேதாத்ச (30)

(ப—ரை) प्रतिषेधाच्च (ப்ரதிஷேதாத்ச)=பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறு சேதனனைச் சாஸ்திரம் மறுத்திருப்பதுமே மற்றொரு காரணமாகும். (30)(எ—று)

பாஷ்யம்.—இதனாலும் இதுவே ஸித்தாந்தமான பொருளாகவாகும். எக்காரணம்பற்றி ஶ்ருதியானது "த்ரஷ்டாவாகவுள்ளவன் இந்தப் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனல்லன்" என்றதாதியால் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட சேதனனை மறுத்துக்கூறுகிறதோ அக்காரணம்பற்றியே என்க. "பிறகு ஆனதுபற்றி இதில்லைஇதில்லை என்பதே (ப்ரம்ஹத்தின்) உபதேசமாகும்" "அந்த இந்த ப்ரம்ஹம் தனக்குமுன் (காரணம்) அற்றதும், பின் (காரியம்) அற்றதும்,உள்ளற்றதும்,வெளியற்றதும் ஆகும்" என்றும் ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுபட்ட ப்ரபஞ்சத்தை மறுத்துக் கூறுவதாலும், ப்ரம்ஹத்தைமட்டுமே மிச்சப்படுத்தியிருப்பதாலுமே இதுவேதான் ஸித்தாந்தமான பொருளெனவறியக்கிடக்கிறது. (30) (எ—று)

ஆறுவது ப்ரகிருதைதாவத்த்வாதிகரணம் முற்றிற்று.

பராதிகரணம் 7.

(அ—கை) வெகு ஶ்ருதிகளிருப்பதன்மூலம் ப்ரம்ஹத்தை விடவேறுபட்ட தத்துவமில்லை என நிலைநாட்டப் பட்டது. ஆயினும் "யாதொரு ஆத்மாவுண்டோ இது விதாரகமான ஸேதுவாக (அணையாக) வாகும்" என்றதாதிகளான ஶ்ருதிகள் மூலம் முற்கூறிய ஸித்தாந்தத்தில் மேலெழுந்தவாரியாக விரோதம் காணப்படுவதால் அந்த விரோதத்தைப் போக்கவேண்டி 7ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணமானது தொடங்கப்படுகிறது. அதன் முதலிலுள்ள பூர்வபக்ஷ ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

अस्त्यन्यद्ब्रह्मणो नो वा विद्यते ब्रह्मणोऽधिकम् । सेतुत्वोन्मानवत्वाच्च संबन्धाद्भेदवत्त्वतः ॥ १ ॥
धारणात् सेतुतोन्मानमुपास्त्यै भेदसंगती । उपाध्युद्भवनाशाभ्यां नान्यदन्यनिषेधतः ॥ २ ॥

यदेतन्निरस्तसमस्तप्रपञ्चं ब्रह्म निर्धारितमस्मात्परमन्यत्तत्त्वमस्ति नास्तीति श्रुतिविप्रतिपत्तेः संशयः । कानिचिद्धि वाक्यान्यापातेनैव प्रतिभासमानानि ब्रह्मणोऽपि परमन्यत्तत्त्वं प्रतिपादयन्तीव तेषां हि परिहारमभिधातुमयमुपक्रमः क्रियते । परमतो ब्रह्म-

---

(ஸூ) பரம் அத: ஸேத்தூந்மான ஸம்பந்தபேதவ்யபதேசேப்ய: (31)

(ப—ரை) **अतः** (அதஃ)=இந்த ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலும் **परम्** (பரம்)=வேறான தத்த்வமானது இருக்கவேண்டுவது அவஶ்யமாகவாகிறது. ஏன்? **सेतून्मानसंबन्धभेदव्यपदेशेभ्यः** (ஸேதூந்மானஸம்பந்தபேதவ்யபதேசேப்யஃ) = **सेतुव्यपदेश** (ஸேதுவ்யபதேஶ)="யாதொரு ஆத்மாவுண்டோ அது விதாரகமான ஸேதுவாக வாகும்" என்றதால் ஆத்மாவை ஸேதுவாக (அணையாகச்) சொல்லியிருப்பதும், **उन्मानव्यपदेश** (உந்மாநவ்யபதேஶ)=அந்த இந்த ப்ரம்ஹம் "நான்கு காலுள்ளதும் எட்டுக்குளம்புள்ளதும், பதினாறு கலைகளுள்ளதுமாகும்" என்றதால் நிறையளவு சொல்லியிருப்பதும், **संबन्धव्यपदेश** (ஸம்பந்தவ்யபதேஶ)="ப்ராக்ஞனை ஆத்மாவுடன் நன்கு கலந்தவனாய்" என்றதால் ஸம்பந்தம் சொல்லியிருப்பதும், **भेदव्यपदेश** (பேதவ்யபதேஶ)="ஸூரியமண்டலத்தில் யாதொரு புருஷனுண்டோ சரீரத்தில் கருவிழியில் யாதொரு புருஷனுண்டோ" என்றதால் பேதம் சொல்லியிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். (31) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறான பொருளுண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். ஸேதுத்தன்மையும், நிறையளவுள்ள தன்மையும், ஸம்பந்தமும், பேதமும் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து ப்ரம்ஹத்தைக்காட்டிலும், வேறான பொருளிருப்பதாகத்தான் சொல்லவேண்டும் என்பது **பூர்வபக்ஷம்**. ப்ரம்ஹமானது ஸர்வத்துக்கும் ஆதாரமாகவிருப்பதுபற்றி ஸேதுத்தன்மையும்,உபாஸ்திக்குவேண்டி நிறையளவும், பேதமும், உபாதியின் உத்பத்தி அதன் நாசம் இவற்றைக்கொண்டு ஸம்பந்தமும் சொல்லப்படுகிறதேயொழிய வேறு பொருளிருப்பதாகக் கொண்டன்று. வேறு பொருளைச் சாஸ்திரம் நிஷேதித்திருப்பதே அதன் காரணமாகும் என்பது **ஸித்தாந்தம்**. (எ—று)

பாஷ்யம்.—ப்ரம்ஹமானது எவ்வித ப்ரபஞ்ச ஸம்பந்தமுமற்றதென யாதொன்று உறுதி செய்யப்பட்டதோ அந்த ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறு தத்வமுண்டா? அல்லது இல்லையா? என ஶ்ருதிகளுக்கு முரண்பாடு காணப்படுவதைக்கொண்டு ஸந்தேஹமுதயமாகிறது. சில வேதாந்த வாக்கியங்கள் மேலெழுந்தவாக்காகப் பொருள் கொள்ளப்படுகின்றனவாய் ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலுங்கூட

णोऽन्यत्तत्त्वं भवितुमर्हति। कुतः—सेतुव्यपदेशादुन्मानव्यपदेशात्संबन्धव्यपदेशाद्भेदव्यपदेशाच्चेति। सेतुव्यपदेशस्तावत्—'अथ य आत्मा स सेतुर्विधृतिः' (छा० ८। ४। १) इत्यात्मशब्दाभिहितस्य ब्रह्मणः सेतुत्वं सङ्कीर्तयति। सेतुशब्दश्च हि लोके जलसन्तानविच्छेदकरे मृद्दार्वादिप्रचये प्रसिद्धः। इह तु सेतुशब्द आत्मनि प्रयुक्त इति लौकिकसेतोरिवात्मसेतोरन्यस्य वस्तुनोऽस्तित्वं गमयति। 'सेतुं तीर्त्वा' (छा० ८। ४। २) इति च तरतिशब्दप्रयोगात्। यथा लौकिकं सेतुं तीर्त्वा जाङ्गलमसेतुं प्राप्नोत्येवमात्मानं सेतुं तीर्त्वाऽनात्मानमसेतुं प्राप्नोतीति गम्यते। उन्मानव्यपदेशश्च भवति 'तदेतद्ब्रह्म चतुष्पादष्टाशफं षोडशकलमिति।

வேறானதொரு தத்த்வமிருப்பதாக விளக்குகின்றனபோன்று தோற்றத்தையடைகின்றன. அந்த வாக்கியங்களுக்குப்பரிஹாரம் தேடவேண்டி இந்த ஆரம்பஞ் செய்யப்படுகின்றது. இந்த ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலுங்கூட வேறுபட்டதொரு தத்வமிருக்கவேண்டுவது அவஶ்யமாகவாகிறது. ஏன்? ஸேதுவாகச் சொல்லியிருப்பதும், உந்மானம் (நிறையளவு) சொல்லியிருப்பதும், ஸம்பந்தம் சொல்லியிருப்பதும், பேதம் சொல்லியிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். அவற்றுள் முதலாவதான ஸேது வ்யபதேசமாவது:—"பின்னர் யாதொரு ஆத்மாவுண்டோ அது ஸேதுவாகவும், விதாரகமாகவுமாகும்" என்றதல் ஆத்ம சப்தத்தாற் சொல்லப்படும் ப்ரம்ஹத்துக்கு ஸேதுத்தன்மையைச் சொல்லுகிறது. உலகில் ஸேது (அணை) சப்தமோ ஜலத்தொடர்பைத் தடைசெய்கின்ற மண் மரம் இவற்றின் ஸமூஹத்தில் பிரஸித்தமாகவிருக்கிறது. இவ்விடத்திலோ ஸேது என்ற சப்தமானது ஆத்மாவினிடத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி உலகிலுள்ள ஸேது (அணைக்கு) வுக்குப்போல ஆத்ம ஸேதுவுக்கும் அன்னியமான வஸ்துவினது இருப்பை அறிவிக்கிறது. "ஸேதுவைக்கடந்து" என்றவிடத்தில் (தாண்டி என்ற பொருளுள்ள) தீர்த்வா என்ற சப்தப் பிரயோகம் காணப்பட்டுமிருக்கிறது. உலகிலுள்ள அணையைத்தாண்டி அணையற்ற ஜலக்கசிவுள்ள ப்ரதேசத்தை எவ்விதமடைகின்றானோ இவ்விதமே ஆத்மாவைத்தாண்டி ஸேதுவாகவில்லாத அனாத்மாவையடைகிறான் எனத்தோற்றமேற்படுகிறது. உந்மான ப்ரயோகமும் காணப்படுகிறது. அதாவது:—"அந்த ப்ரம்ஹமானது *நான்கு பாதங்களுள்ளதும், எட்டுக் கொளம்புக

---

* நான்கு திக்குகளும் கலைகளாகும். அது ப்ரகாசமெனப்பெயரிய ப்ரம்ஹத்தினது பாதமாகும். பூமி, அந்தரிக்ஷம், த்யுலோகம், ஸமுத்திரம் இவை அநந்தமெனப் பெயரிய ப்ரம்ஹத்தினது பாதமாகும். அக்கினி, ஸூரியன், சந்திரன், மின்னல் இவை ஜ்யோதிஷ்மான் எனப்பெயரிய ப்ரம்ஹத்தினது பாதமாகும். சக்ஷுஸ். சுரோத்திரம், வாக், மனஸ் இவை ஆயதநமெனப்பெயரிய ப்ரம்ஹத்தினது பாதமாகும். ஆகவே ப்ரம்ஹமானது ப்ரகாசவான் என்றும், அநந்தவான் என்றும், ஜ்யோதிஷ்மான் என்றும், ஆயதநவான் என்றுமான நான்கு பாதங்களுள்ளதாகவாகின்றது. இத்தகைய நான்கு பாதங்களுடையவும் பாதிபாதி பாகங்களால் எட்டுக் குளம்புள்ளதாகவாகின்றது. ஒவ்வொரு பாதங்களிலும் நான்கு நான்கு கலைகள் வீதம் நான்கு பாதங்களிலுமாகச் சேர்ந்து பதினாறு கலைகள் ஏற்படுவதால் ப்ரம்ஹம் பதினாறு கலைகளுள்ளதாகவாகிறது என்பது சுருதியின் பொருள்.

यच्च लोक उन्मितमेतावदिदमिति परिच्छिन्नं कार्षापणादि ततोऽन्यद्वस्त्वस्तीति प्रसिद्धम्। तथा ब्रह्मणोऽप्युन्मानात्ततोऽन्येन वस्तुना भवितव्यमिति गम्यते। तथा संबन्धव्यपदेशोऽपि भवति—'सता सोम्य तदा संपन्नो भवति' (छा० ६। ८। १) इति 'शारीर आत्मा' (तै० २। ३। १) 'प्राज्ञेनात्मना संपरिष्वक्तः' (बृ० ४। ३। २१) इति च। मितानां च मितेन संबन्धो दृष्टो यथा नराणां नगरेण। जीवानां च ब्रह्मणा संबन्धं व्यपदिशति सुषुप्तौ। अतस्ततः परमन्यदमितमस्तीति गम्यते। भेदव्यपदेशश्चैतमेवार्थं गमयति। तथाहि—'अथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते' (छा० १। ६। ६) इत्यादित्याधारमीश्वरं व्यपदिश्य ततो भेदेनाक्ष्याधारमीश्वरं व्यपदिशति—'अथ य एषोऽन्तरक्षिणि पुरुषो दृश्यते' (छा० १। ७। ५) इति। अतिदेशं चास्यामुना रूपादिषु करोति—'तस्यैतस्य तदेव रूपं यदमुष्य रूपं यावमुष्य गेष्णौ तौ गेष्णौ यन्नाम तन्नाम' (छा० १। ७। ५।) इति। सावधिकं चेश्वरत्वमुभयोर्व्यपदिशति—'ये चामुष्मात्पराञ्चो लोकास्ते-

---

ளுள்ளதும், பதினாறு கலைகளுள்ளதுமாகும்" என்றும். உலகில் "இது இவ்வளவு எடையுள்ளது" எனக் (1)கார்ஷாபணம் முதலிய அளக்கப்பட்ட பொருள் யாதுண்டோ அதைக்காட்டிலும் வேறான பொருள் இருக்கின்றதென்பது பிரஸித்தமாகவிருக்கின்றது. அவ்விதமே ப்ரம்ஹத்துக்கும் உன்மானம் சொல்லியிருப்பதால் அதைக்காட்டிலும் வேறு பொருளிருக்கவேண்டும் எனத்தோற்றுகின்றது. அதுபோல ஸம்பந்த உபதேசமுமிருக்கிறது—அதாவது:—"ஹே ஸோம்ய! அப்பொழுது ஸத்பதப்பொருளுடன் ஒன்றுபட்டவனாகவாகிறான்" என்றும், சாரீரனான (சரீர ஸம்பந்தம் பெற்றவனான) ஆத்மா "ப்ராக்ஞனான ஆத்மாவுடன் நன்கு கலந்தவனாய்" என்றுமாம். ஓரளவுள்ளவற்றுக்கு ஓரளவுள்ளவற்றுடன் ஸம்பந்தமானது காணப்படுகிறது. அதாவது:—மனிதர்கட்கு பட்டினத்துடன் போன்றும். ஜீவர்களுக்கும் ப்ரம்ஹத்துடன் ஸம்பந்தத்தை ஶ்ருதி ஸுஷுப்த்தியில் காண்பிக்கிறது. ஆகவே அதைக்காட்டிலும் வேறாய் அளவிலகப்படாத பொருளிருப்பதாகத் தெரிகிறது. பேதத்தை யுபதேசஞ் செய்திருப்பதும் இதே பொருளைத்தெரிவிக்கிறது. அதாவது:—"பிறகு சூரியனுடைய நடுவில் யாதொரு இந்த ஹிரண்மய புருஷன் காணப்படுகின்றானோ" என்பதாய் ஆதித்யனையாதாரமாகவுடைய ஈஶ்வரனைச்சொல்லி அவனைக்காட்டிலும் வேறாக கண்ணையாதாரமாகவுடைய ஈஶ்வரனை "பிறகு கண்ணுக்குள் யாதொரு இந்தப் புருஷன் காணப்படுகின்றானோ" என்பதாயுபதேசிக்கிறது. இவனுக்கு அவனுடன் ரூபாதிகளில் அதிதேசத்தையும் செய்கிறது. "அந்தப் புருஷனுடைய ரூபம்யாதுண்டோ அதுவேதான் அந்த இந்தப் புருஷனுக்கும்ரூபம். அவனது கான ஸாதனங்கள் யாதுண்டோ அவைகளேதான் இவனுடைய கான ஸாதனங்களாகும். (அவனுடைய) பெயர் யாதுண்டோ (அதுவேதான்) இவனுடைய பெயராகும்" என்றும். இவ்விருவருக்கும் வரம்புக்குட்பட்ட ஐஶ்வரியத்தை "இவற்றைக்காட்டிலும் மேற்பட்ட லோகங்கள் எவை

---

(1) பதினாறுபண எடையுள்ளது கார்ஷாபணம் எனப்படும்.

षां चेष्टे देवकामानां च' (छा० १। ६। ८) इत्येकस्य। 'ये चैतस्मादर्वाञ्चो लोकास्तेषां चेष्टे मनुष्यकामानां च' (छा० १। ७। ६) इत्येकस्य। यथेदं मागधस्य राज्यमिदं वैदेहस्येति ॥ ३१ ॥ एवमेतेभ्यः सेत्वादिव्यपदेशेभ्यो ब्रह्मणः परमस्तीत्येवं प्राप्ते प्रतिपाद्यते—

सामान्यात्तु ॥ ३२ ॥

तुशब्देन प्रदर्शितां प्राप्तिं निरुणद्धि। न ब्रह्मणोऽन्यत्किञ्चिद्भवितुमर्हति प्रमाणाभावात्। नह्यन्यस्यास्तित्वे किञ्चित्प्रमाणमुपलभामहे। सर्वस्य हि जनिमतो वस्तुजातस्य जन्मादि ब्रह्मणो भवतीति निर्धारितम्। अनन्यत्वं च कारणात्कार्यस्य। नच ब्रह्मव्यतिरिक्तं किञ्चिदजं संभवति 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्' (छा० ६। २। १) इत्यवधारणात्। एकविज्ञानेन च सर्वविज्ञानप्रतिज्ञानान्न ब्रह्मव्यतिरिक्तवस्त्वस्तित्वमवकल्पते। ननु सेत्वादिव्यपदेशा ब्रह्मव्यतिरिक्तं तत्त्वं सूचयन्तीत्युक्तम्। नेत्युच्यते। सेतुव्यपदेशस्तावन्न

யுண்டோ அவற்றுக்கும், தேவகாமங்களுக்கும் ஈசனாகிறார்" என ஒருவருக்கும், "இவற்றுக்குக் கீழ்பட்ட லோகங்கள் எவையுண்டோ அவற்றுக்கும் மனுஷ்ய காமங்களுக்கும் ஈசனாகிறார்" என மற்றவருக்கும் உபதேசித்திருக்கிறது. இது மாகதனுடைய ராஜ்யம், இது வைதேஹனுடைய ராஜ்யம் என்பது போலவாம்.

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இவ்விதம் இந்த ஸேது முதலியவற்றின் உபதேசித்தினின்றும் ப்ரம்ஹத்துக்கும் பரமானது ஒன்று இருக்கின்றது என இவ்விதம் ப்ராப்தமாகவே சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) ஸாமான்யாத்து (32)

(ப—ரை) सामान्यात् (ஸாமான்யாத்) = விதாரகத்துவமானது பொதுவாக விருப்பதைக்கொண்டு இவ்விதமுபதேசிக்கப்பட்டது. तु (து)=ஸேதுத்வம் முதலியன உண்மையானதாக வுபதேசிக்கப்படவுமில்லை. (32) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஸூத்திரத்திலுள்ள து என்றதால் முன்னர் காண்பிக்கப்பட்ட ஆசங்கை மறுக்கப்படுகின்றது. ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறாக வொன்றிருப்பதாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது. வேறாகவொன்றிருக்கும் விஷயத்தில் ப்ரமாணமொன்றையும் காண்கின்றோ மில்லை. உத்பத்தியை யடைகின்ற எல்லா வஸ்துவுக்கும் பிறவி முதலியன ப்ரம்ஹத்தினிடமிருந்து ஏற்படுவதாக முன்னர் நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கிறது. ப்ரம்ஹத்தை விடவேறுபட்ட பொருளொன்றும் உத்பத்தியையடையாததாக இல்லை. "ஹேஸோம்ய! உத்பத்திக்கு முந்தி இவை யாவும் ஸத்தாகவே (ஸத்பதப்பொருளாகவே) இருந்தது அது ஏகம்=(தனது வகுப்பிற்சேர்ந்த மற்றொன்றற்றதாகவும், ஏவ=வேறுவகுப்பிற் சேர்ந்த மற்றொன்றற்றதாகவும், அத்விதீயம்=தன்னுள்ளில் வேறொன்றற்றதாகவும் ஆகும்" என வுறுதிகூறப்பட்டிருக்கிறது. ஏகவிக்ஞானத்தால் (ஒன்றையறிவதால்) ஸர்வவிக்ஞானமும் வருவதாக ப்ரதிக்ஞை செய்திருப்பதிலிருந்து ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுபட்ட பொருளிருப்பதாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது.

ब्रह्मणो बाह्यस्य सद्भावं प्रतिपादयितुं क्षमते। सेतुरात्मेति ह्याह न ततः परमस्तीति। तत्र परस्मिन्नसति सेतुत्वं नावकल्पत इति परं किमपि कल्प्येत। नचैतन्न्याय्यं हठो ह्यप्रसिद्धकल्पना। अपिच सेतुव्यपदेशादात्मनो लौकिकसेतुनिदर्शनेन सेतुबाह्यवस्तुतां प्रसञ्जयता मृद्दारुमयतापि प्रासज्येत। नचैतन्न्याय्यम्। अजत्वादिश्रुतिविरोधात्। सेतुसामान्यात्तु सेतुशब्द आत्मनि प्रयुक्त इति श्लिष्यते। जगतस्तन्मर्यादानां च विधारकत्वं सेतुसामान्यमात्मनः। अतः सेतुरिव सेतुरिति प्रकृत आत्मा स्तूयते। सेतुं तीर्त्वेत्यपि तरतेरतिक्रमासंभवात्प्राप्त्यर्थ एव वर्तते। यथा व्याकरणं तीर्ण इति प्राप्त इत्युच्यते नातिक्रान्तस्तद्वत्॥ ३२॥

बुद्ध्यर्थः पादवत्॥ ३३॥

சங்கை — ஸேத்வாதிவ்யபதேசங்கள் ப்ரம்ஹ வ்யதிரிக்தமான தத்துவத்தை குறிப்பிக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே எனின்?

உத்தரம்—இல்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. முதலில் ஸேதுவ்யபதேசமானது ப்ரம்ஹத்துக்கு வெளியில் வஸ்துவினிருப்பைச சொல்லச் சக்தியுடையதன்று. ஸேதுவை ஆத்மாவெனச் சொல்லுகின்றதே யொழிய அதற்குமேலாக ஒன்றிருப்பதாகச்சொல்லவில்லையன்றோ? அவ்விடத்தில் வேருகவொன்று இல்லாவிடில் ஸேதுத்வமானது பொருந்ாதெனக் கொண்டு வேருகவொன்று கல்பிக்கப்படவேண்டும். இது நியாயமானதன்று. பிரஸித்தமாக இல்லாத பொருளைக் கல்பிப்பது பிடிவாதத்தனமாகவன்றோ ஆகும். மேலும், உலகப்பிரஸித்தமான ஸேது திருஷ்டாந்தம் செய்திருப்பதன்மூலம் ஸேதுவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டபொருளைக் கற்பிப்பவனால் ஸேதுத்வ வியபதேசத்திலிருந்து ஆத்மாவுக்கு மண்மயமாகவும், கட்டைமயமாகவும் இருத்தலுங் கூட கற்பிக்கவேண்டிவரும். இது யுக்திக் கொத்ததாகவாகாது. அஜத்வம் (உத்பத்தியற்றிருத்தல்) முதலியவற்றைச் சொல்லும் ஶ்ருதிகளுக்கு விரோதம் வரக்கூடியதாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஸேதுசப்தமோ ஸேதுவுக்கொத்திருப்பதால் ஆத்மாவினிடத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டது என்பது தான் பொருத்த முடையதாக வாகும். ஜகத்திற்கும், அதன் மரியாதைக்கும் ஆதாரமாக விருத்தலேதான் ஆத்மாவினது ஸேதுஸாதிருஶ்யமாகும். ஆனதுபற்றி ஸேதுவானது போல இதுவும் ஸேதுவாக வாகிறது என்பதாய் ப்ரகிருதனான ஆத்மா ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. "ஸேதுவைத்தாண்டி" என்பதவும் கூட த்ரூ என்ற தாதுவுக்கு கடத்தல் என்ற பொருள் ஸம்பவிக்காதாதலால் அடைகிறான் என்ற பொருளிற்றான பிரயோகிக்கப்படுகிறது. உலகில் வியாகரணத்தைத் தாண்டினான் என்றவிடத்தில் (அதை) யடைந்தான் எனச் சொல்லப்படுகிறதே யொழிய அதைக் கடந்து பிறவொன்றை அடைந்தான் என எவ்விதம் சொல்லப்படுவதில்லையோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. (32) (எ—று)

(ஸூ) புத்யர்த்த: பாதவத் (33)

(ப—ரை) ப்ரம்ஹத்துக்குச் சொல்லிய உந்மானவ்யபதேசமுங் கூட बुद्ध्यर्थः

यदप्युक्तमुन्मानव्यपदेशादस्ति परमिति, तत्राभिधीयते—उन्मानव्यपदेशोऽपि न ब्रह्मव्यतिरिक्तवस्त्वस्तित्वप्रतिपत्त्यर्थः। किमर्थस्तर्हि बुद्ध्यर्थः, उपासनार्थ इति यावत्। चतुष्पादष्टशफं षोडशकलमित्येवं रूपा बुद्धिः कथं नु नाम ब्रह्मणि स्थिरा स्यादिति विकारद्वारेण ब्रह्मण उन्मानकल्पनैव क्रियते। नह्यविकारेऽनन्ते ब्रह्मणि सर्वैः पुंभिः शक्या बुद्धिः स्थापयितुं मन्दमध्यमोत्तमबुद्धित्वात्पुंसामिति। पादवत्। यथा मन आकाशयोरध्यात्ममधिदैवतं च ब्रह्मप्रतीकयोराम्नातयोश्चत्वारो वागादयो मनस्संबन्धिनः पादाः कल्प्यन्ते चत्वारश्चाग्न्यादय आकाशसंबन्धिनः आध्यानाय तद्वत्। अथवा पादवदिति यथा कार्षापणे पादविभागो व्यवहारप्राचुर्याय कल्प्यते। नहि सकलेनैव कार्षापणेन सर्वदा सर्वे जना व्यवहर्तुमीशते क्रयविक्रये परिमाणानियमात्तद्वदित्यर्थः ॥ ३३ ॥

(புத்யர்த்த:)=உபாஸனைக்கு வேண்டியே சொல்லப்பட்டதாக வாகும். **पादवत्** (பாதவத்)=அத்யாத்மத்தில் மனத்தையும், அதிதைவத்தில் ஆகாசத்தையும் ப்ரம்ஹத்தினது ப்ரதீகங்களாகச் சொல்லி வாக், மனஸ், சக்ஷுஸ், சுரோத்ரம் இந் நான்கும் மனத்தின் பாதங்களென்றும், அக்னி வாயு ஸூரியன் திக்கு இவைகள் ஆகாசத்தின் பாதங்களென்றும் கற்பிக்கப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. (33) (எ—று)

பாஷ்யம்.—உன்மானம் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து ப்ரம்ஹத்துக்கும் வேறுபட்ட தொன்றிருக்கின்றது என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இவ்விஷயத்திற் சொல்லப்படுகிறது. உன்மானஞ் சொன்னதுங்கூட ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுபட்ட பொருளிருப்பதாகக் கூறவந்ததன்று. பின்னை எதற்காகவோ எனில்? புத்திக்கு வேண்டியே=உபாஸனைக்குவேண்டியே சொல்லப்பட்டது. உபாஸனமோ ப்ரம்ஹம் நான்கு கால்களுள்ளது, எட்டுக்குளம்புகளுள்ளது, பதினாறு கலைகளுள்ளது. என்ற இம்மாதிரியானதாம். புத்தியானது ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் எவ்விதம் நிலை பெறக்கூடும் எனக்கருதி காரியத்வாராவாக ப்ரம்ஹத்துக்கு உன்மானகற்பனை செய்யப்படுகிறது. உலகிலுள்ள புருஷர்கள் மந்தபுத்திகளாகவும், மத்யமபுத்திகளாகவும், உத்தமபுத்திகளாகவும் இருப்பதுபற்றி எவ்வித விகாரமுமற்ற ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் எல்லா ஜீவர்களாலும் புத்தியானது சுளுவில் ஸ்தாபிக்கக்கூடியதாகவா கா,நன்றோ? பாதம்போலவாம். அத்யாத்மத்திலும்,அதிதைவதத்திலும் ப்ரம்ஹத்தினுடைய ப்ரதீகங்களாகச் சொல்லப்பட்ட மனஸ், ஆகாசம் இவற்றுக்கு வாக்கு முதலியன மனத்தை ஸம்பந்தித்த நான்கு பாதங்களாகவும் அக்னிமுதலியன ஆகாசத்தை ஸம்பந்தித்த நான்குபாதங்களாகவும் தியானத்துக்கு வேண்டிக் கற்பிக்கப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்குங் காண்க.

அல்லது (ஒரேதங்கத்தில்) கார்ஷாபணம் (பதினாறுபண எடை) என்ற வியவஹாரம் விருத்திக்கவேண்டிப் பாதகற்பனை செய்யப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. முழு கார்ஷாபணத்தாலும் எல்லா ஜனங்களும் எப்பொழுதுமே வியவஹரிக்கக் கூடியவர்களாக இருக்கமாட்டாரன்றோ. விற்றல் வாங்

स्थानविशेषात्प्रकाशादिवत् ॥ ३४ ॥

इह सूत्रे द्वयोरपि संबन्धभेदव्यपदेशयोः परिहारोऽभिधीयते। यदप्युक्तं संबन्धव्यपदेशाद्भेदव्यपदेशाच्च परमतः स्यादिति तदप्यसत्। यत एकस्यापि स्थानविशेषापेक्षयैतौ व्यपदेशावुपपद्येते। संबन्धव्यपदेशे तावदयमर्थः। बुद्ध्याद्युपाधिस्थानविशेषयोगादुद्भूतस्य विशेषविज्ञानस्योपाध्युपशम य उपशमः स परमात्मना संबन्ध इत्युपाध्यपेक्षयैवोपचर्यते न परिमितत्वापेक्षया। तथा भेदव्यपदेशोऽपि ब्रह्मण उपाधिभेदापेक्षयोपचर्यते न स्वरूपभेदापेक्षया प्रकाशादिवदित्युपमोपादानम्। यथैकस्य प्रकाशस्य सौर्यस्य चान्द्रमसस्य वोपाधियोगादुपजातविशेषस्योपाध्युपशमात्संबन्धव्यपदेशो भवत्युपाधिभेदाच्च भेदव्यपदेशः। यथावा सूचीपाशाकाशादिषूपाध्यपेक्षयैवैतौ संबन्धभेदव्यपदेशौ भवतस्तद्वत् ॥

கல் செய்யும் விஷயத்தில் பரிமாணநியமமில்லாமலிருப்பதே அதன் காரணமாகும் என்பது அதன் பொருள். (33) (எ—று)

(ஸூ) ஸ்தானவிசேஷாத் ப்ரகாசாதிவத் (34)

(ப—ரை) **प्रकाशादिवत्** (ப்ரகாசாதிவத்)=ப்ரகாசாதிகளுக்குப்போல **स्थानविशेषात्** (ஸ்தானவிசேஷாத்)=புத்தியாதி உபாதியாகிற ஸ்தானவிசேஷத்தை யொட்டி ஸம்பந்தவ்யபதேசமும், பேதவ்யபதேசமும் செய்யப்படுகிறது. (34)

பாஷ்யம்.—இந்த ஸூத்திரத்தில் ஸம்பந்த பேதவ்யபதேசங்களுக்குப் பரிஹாரஞ் செய்யப்படுகிறது. ஸம்பந்தவ்யபதேசமும், பேதவ்யபதேசமுமிருப்பதன்மூலம் இந்த ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலும் பரமானதொன்றிருக்க வேண்டும் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் பொருந்தாது. ஏன்? ஒன்றுக்கே ஸ்தானவிசேஷத்தை யொட்டி இந்த வ்யபதேசங்கள் பொருந்தக் கூடியனவாகவே ஆகின்றன. முதலில் ஸம்பந்தவ்யபதேசஞ் செய்ததின் பொருள் பின்வருமாறு—புத்தி முதலிய உபாதிகளாகிற ஸ்தானவிசேஷத்தின் சேர்க்கையையொட்டி உண்டான விசேஷ விக்ஞானத்துக்கு உபாதியொடுங்கினதும் ஒடுங்குதல் யாதுண்டோ அதுதான் பரமாத்மாவுடன் ஸம்பந்தமென்பதாய் உபாதியையபேக்ஷித்தே உபசாரமுறையாற் கூறப்படுகிறதேயொழிய ஒரு அளவுக்குட்பட்டவன் என்ற கருத்துக்கொண்டன்று. அவ்விதமே ப்ரம்ஹத்துக்குப் பேதவ்யபதேசமும் உபாதி பேதாபேக்ஷையை முன்னிட்டு உபசாரமுறையாற் கூறப்படுகிறதே யொழிய ஸ்வரூபபேதாபேக்ஷையை முன்னிட்டன்று. ஸூத்திரத்தில் **ப்ரகாசாதிவத்** என்றதால் உவமை சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. அதாவது:—ஸூரியனுடையதாகவோ, சந்திரனுடையதாகவோவுள்ள வொரு ப்ரகாசத்துக்கு உபாதியின் சேர்க்கை இருக்குங்கால் ஒரு விசேஷமேற்பட்டு உபாதியினுபசமம் ஏற்பட்டதும் ஸம்பந்த வ்யபதேசமும், உபாதி பேதத்தால் பேதவ்யபதேசமும் ஏற்படுவது எவ்விதமோ, ஊசி, கயிறு, இவற்றின் ஆகாசம் முதலியவற்றில் உபாதியின் அபேக்ஷயினாலேயே இந்த ஸம்பந்த பேதவ்யபதேசங்கள் ஏற்படுவதும் எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க என்றாம். (34) (எ—று)

उपपत्तेश्च ॥ ३५ ॥

उपपद्यते चात्रेदृश एव संबन्धो नान्यादृशः 'स्वमपीतो भवति' (छा० ६।८।१) इति हि स्वरूपसंबन्धमेनमामनन्ति स्वरूपस्य चानपायित्वात्। न नरनगरन्यायेन संबन्धो घटते। उपाधिकृतस्वरूपतिरोभावात्तु—'स्वमपीतो भवति' (छा० ६।८।१) इत्युपपद्यते। तथा भेदोऽपि नान्यादृशः संभवति। बहुतरश्रुतिप्रसिद्धैकेश्वरत्वविरोधात्। तथाच श्रुतिरेकस्याप्याकाशस्य स्थानकृतं भेदव्यपदेशमुपपादयति—'योऽयं बहिर्धा पुरुषादाकाशः' (छा० ३।१२।७), 'योऽयमन्तः पुरुष आकाशः' (छा० ३।१२।८), 'योऽयमन्तर्हृदय आकाशः' (छा० ३।१२।९) इति ॥ ३५ ॥

तथान्यप्रतिषेधात् ॥ ३६ ॥

एवं सेत्वादिव्यपदेशात्परपक्षहेतूनुन्मथ्य संप्रति स्वपक्षं हेत्वन्तरेणोपसंहरति। तथा

(ஸூ) உபபத்தே: ச (35)

(ப—ரை) उपपत्तेश्च (உபபத்தேஶ்ச)=பொருந்திய யுக்தியிருப்பதாலும், ஸம்பந்தமும், பேதவ்யபதேசமும் இதுவரை சொன்னதுபோலாகுமேயொழிய வேறுவிதமாகவாவதற்கில்லை. (35) (எ—று)

பாஷ்யம்.—இம்மாதிரியாகவேயுள்ள ஸம்பந்தம்பொருந்துமேயொழிய வேறுவிதமாயுள்ள ஸம்பந்தம் பொருந்தமாட்டாது. "தன்னையடைந்தவனாகவாகிறான்" என்றதாலோ ஸ்வரூபமான ப்ரம்ஹத்துடன் ஜீவனுக்கு இந்த ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகின்றனர். ஸ்வரூபமானது அழிவற்றதாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். நரனுக்கும், நகரத்துக்குமுள்ள நியாயத்தையொட்டி ஸம்பந்தமானது பொருந்தமாட்டாது. உபாதியினால் செய்யப்பட்ட ஸ்வரூபத்துக்குத் திரோபாவம் (மறைதல்) ஏற்பட்டாலோ "தன்னையடைந்தவனாகவாகிறான்" என்றது பொருந்தக்கூடியதாகவாகிவிடுகிறது. அதுபோலவே பேதமும் வேறு மாதிரியாக ஸம்பவிக்கமுடியாது. வெகுதரமான ஶ்ருதிகளிற் பிரஸித்தமாயுள்ள ஈஶ்வரன் ஒருவன் என்ற கொள்கைக்கு விரோதம் வரக்கூடியதாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். அவ்விதமே ஶ்ருதியும் ஒரே ஆகாசத்துக்கு ஸ்தானத்தாலேற்பட்ட பேதவ்யபதேசத்தை "சரீரத்தைக் காட்டிலும் வெளியிலுள்ள யாதொரு இந்த ஆகாசமுண்டோ" "சரீரத்தின் உள்ளில் யாதொரு ஆகாசமுண்டோ" "ஹிருதயத்துக்குள்ளில் யாதொரு ஆகாசமுண்டோ" என்றதால் உபதேசித்து மிருக்கிறது.

(ஸூ) ததா அந்யப்ரதிஷேதாத் (36)

(ப—ரை) तथा (ததா)=அவ்விதமே अन्यप्रतिषेधात् (அந்யப்ரதிஷேதாத்)=ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பொருளைச் சாஸ்திரம் மறுத்துக் கூறியிருப்பதிலிருந்தும் ப்ரம்ஹத்தைக் காட்டிலும் வேறாக வொன்றில்லை என்பது நிஶ்சயிக்கப்படுகிறது. (36) (எ—று)

பாஷ்யம்.—இவ்விதம் ஸேத்வாதி வ்யபதேசங்களாகிற பரபக்ஷஹேதுக்களை

न्यप्रतिषेधादपि न ब्रह्मणः परं वस्त्वन्तरमस्तीति गम्यते। तथाहि—'स एवाधस्तात्' (छा० ७। २५। १), 'अहमेवाधस्तात्' (छा० ७। २५। १), 'आत्मैवाधस्तात्' (छा० ७। २५। २), 'सर्वं तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनः सर्वं वेद' (बृ० २। ४। ६), 'ब्रह्मैवेदं सर्वम्' 'आत्मैवेदं सर्वम्' (छा० ७। २५। २), 'नेह नानास्ति किञ्चन' (बृ० ४। ४। १९), 'यस्मात्परं नापरमस्ति किञ्चित्' (श्वे० ३। ९), 'तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यम्' (बृ० २। ५। १९) इत्येवमादिवाक्यानि स्वप्रकरणस्थान्यन्यार्थत्वेन परिणेतुमशक्यमानानि ब्रह्मव्यतिरिक्तवस्त्वन्तरं वारयन्ति। सर्वान्तरश्रुतेश्च न परमात्मनोऽन्योऽन्तरात्मास्तीत्यवधार्यते॥३६॥

अनेन सर्वगतत्वमायामशब्दादिभ्यः॥ ३७॥

अनेन सेत्वादिव्यपदेशनिराकरणेनान्यप्रतिषेधसमाश्रयणेन च सर्वगतत्वमप्यात्मनः

மறுத்து இதுபோழ்து சொந்தப்பக்ஷத்தை வேறுஹேதுவினுல் சொல்லி முடிக்கிருர். அவ்விதம் அந்நியத்தை நிஷேதஞ் செய்திருப்பதிலிருந்தும் கூட ப்ரம்ஹத்தை விட வேறுன வஸ்த்வந்தரமில்லையென அறியக்கிடக்கிறது. அதாவது:— "அதுவே கீழிலுள்ளது" "நானே கீழிலுள்ளவன்" "ஆத்மாவே கீழிலுள்ளது" "எவனெருவன் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேருக ஸர்வத்தையும் அறிவானே அவனை ஸர்வப்பொருளும் நிராகரணம் செய்து விடும்" (அதாவது: பந்தத்தையடைந்தவனுகச் செய்துவிடும் என்பதாம்.) "இவையாவும் ப்ரம்ஹமே" "ஆத்மாவே இவையாவுமாகும்" "இந்த ஆத்மாவினிடத்தில் வேறுபட்டபொருளொன்றுமில்லை." "எதைக் காட்டிலும் மேற்பட்டதாகவோ கீழ்பட்டதாகவோ வொன்றுமில்லை" "அந்த ப்ரம்ஹம் தனக்கொருகாரணமற்றதும், காரியமற்றதும் உள்ளிலொன்றற்றதும் வெளியிலொன்றற்றதும் ஆகும்" என இம்மாதிரியாக ஆத்மாவைச் சொல்லும் ப்ரகரணத்திலுள்ள வாக்கியங்கள் வேறுபொருளுள்ளனவாக மாற்ற முடியாதனவாய் ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுபட்ட வஸ்த்வந்தரத்தை மறுக்கின்றன. எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளிலுள்ளது என்ற ஶ்ருதியிருப்பதிலிருந்தும் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் அந்நியனுன அந்தராத்மா வொருவனில்லை என வுறுதி செய்யப்படுகிறது. (36) (எ–று)

(ஸூ) அநேந ஸர்வகதத்வ மாயாமசப்தாதிப்ய: (37)

(ப–ரை) **अनेन** (அநேந)=ஸேத்வாதிவ்யபதேசத்தை மறுத்ததினுலும், வேறுன பொருளின் மறுப்பைக் கைகொண்டதனுலும் **सर्वगतत्वम्** (ஸர்வகதத்வம்)= ஆத்மாவுக்கு எங்கும் நீக்கமறநிறைந்து நிற்றலானது ஸித்தமாகவாகிறது. **आयाशब्दादिभ्यः** (ஆயாமஶப்தாதிப்ய:)=நீக்கமற நிறைவுகூறும் சப்தாதிகளிருப்பதிலிருந்தும் முற்கூறியது உறுதிப்படுகிறது. (37) (எ–று)

பாஷ்யம்.—இந்த ஸேத்வாதிவ்யபதேசத்தை மறுத்ததினுலும், பிறவற்றின் மறுப்பை அங்கீகரித்ததினுலும் ஆத்மாவுக்கு ஸர்வகதத்வமும் (எங்கும் நீக்கமற

सिद्धं भवति। अन्यथा हि तन्न सिद्ध्येत्। सेत्वादिव्यपदेशेषु हि मुख्येष्वङ्गीक्रियमाणेषु परिच्छेद आत्मनः प्रसज्येत सेत्वादीनामेवमात्मकत्वात्। तथान्यप्रतिषेधेऽप्यसति वस्तु वस्त्वन्तराद्व्यावर्तत इति परिच्छेद एवात्मनः प्रसज्येत। सर्वगतत्वं चास्यायामशब्दादिभ्यो विज्ञायते। आयामशब्दो व्याप्तिवचनः शब्दः। 'यावान्वा अयमाकाशस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाशः' (छा० ८। १। ३), 'आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः', 'ज्यायान्दिवः' (छा० ३। १४। ३), 'ज्यायानाकाशात्', 'नित्यः सर्वगतः स्थाणुरचलोऽयं सनातनः' (भ. गी. २। २४) इत्येवमादयो हि श्रुतिस्मृतिन्यायाः सर्वगतत्वमात्मनोऽवबोधयन्ति॥

८ फलाधिकरणम्। सू० ३८—४१

फलमत उपपत्तेः॥ ३८॥

நிறைந்து நிற்றலும்) ஸித்தமாகவாகிறது. வேறுவிதமானாலோ அது ஸித்திக்காது. ஸேத்வாதிவ்யபதேசங்கள் முக்கியமாகக் கொள்ளப்படுமானாலோ ஆத்மாவுக்கு பரிச்சேதமானது (உருவத்தில் குறைவுபாடானது) வரத்தெரியும். ஸேத்வாதிகள் இவ்விதவுருவமுள்ளனவாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதுபோலவே அந்யத்தை மறுத்துக் கூறுவிடில் வஸ்து(ப்ரம்ஹம்)வேறு வஸ்துவினிடமிருந்து விலகினதாய்க் கொண்டு முற்கூறிய பரிச்சேதமே ஆத்மாவுக்கு வந்துவிடத்தெரியும். ஶ்ருதியில் ஆயாமசப்தாதிகளிருப்பதைக் கொண்டு இந்த ஆத்மாவுக்கு ஸர்வகதத்வமும் (எங்கும் நீக்கமறநிறைந்து நிற்றலும்) அறியப்படுகிறது. ஆயாமசப்தமாவது:-வியாப்தியை(நீக்கமறநிறைவைக்)கூறும் சப்தமாகும். "இந்த ஆகாசம் எவ்வளவோ அந்தர்ஹிருதயத்திலுள்ள இந்த ஆகாசமும் (ப்ரம்ஹமும்) அவ்வளவே" "ஆகாசம் போல ஸர்வகதமும் நித்யமுமாகும்" "த்யுலோகத்தைக் காட்டிலும் மேலானது" "ஆகாசத்தைக் காட்டிலும் மேலானது" "இவன் (ஆத்மா) நித்யனும் ஸர்வகதனும், ஸ்தாணுவும், அசைவற்றவனும் ஸநாதநனுமாவான்" என்றதாதியான ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி நியாயங்களோ ஆத்மாவுக்கு ஸர்வகதத்வத்தைத் தெளிவாயுபதேசிக்கின்றன. (37) (எ-று)

ஏழாவது பராதிகரணம் முற்றிற்று.

பலாதிகரணம் 8.

(அ-கை) இதுவரையுள்ளக் கிரந்தத்தால் தத்பதார்த்தம், த்வம்பதார்த்தம் இவற்றைப்பகுத்தறியும் முறை உபதேசிக்கப்பட்டது. அத்தகைய பகுத்தறிவானது ஸர்வக்ஞனும், ஸர்வஶக்தனும், பரமகருணைவாய்ந்தவனுமான பரமேஶ்வரன் மூலந்தான்வரும் என்பதை விளக்கவேண்டி 4 ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகாரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அவற்றின் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) பலமத உபபத்தே: (38)

कर्मैव फलदं यद्वा कर्माराधित ईश्वरः। अपूर्वावान्तरद्वारा कर्मणः फलदातृता ॥ १ ॥
अचेतनात्फलासूतेः शास्त्रीयात्पूजितेश्वरात्। कालान्तरे फलोत्पत्तेर्नापूर्वपरिकल्पना ॥ २ ॥

तस्यैव ब्रह्मणो व्यावहारिक्यामीशित्रीशितव्यविभागावस्थायामयमन्यः स्वभावो वर्ण्यते। यदेतदिष्टानिष्टव्यामिश्रलक्षणं कर्मफलं संसारगोचरं त्रिविधं प्रसिद्धं जन्तूनां किमेतत्कर्मणोभवत्याहोस्विदीश्वरादिति भवति विचारणा। तत्र तावत्प्रतिपाद्यते फलमत ईश्वराद्भवितुमर्हति। कुतः—उपपत्तेः। स हि सर्वाध्यक्षः सृष्टिस्थितिसंहारान्विचित्रान्विदधद्देशकालविशेषाभिज्ञत्वात्कर्मिणां कर्मानुरूपं फलं संपादयतीत्युपपद्यते। कर्मणस्त्वनुक्षणवि-

---

(ப—ரை) **फलम्** (பலம்)=சுகம், துக்கம், சுகதுக்கம் என்ற கர்மபலன் **अतः** (அத:)=இந்த ஈஸ்வரனிடமிருந்தே உண்டாகிறது. என்? **उपपत्तेः** (உபபத்தே:)= போதிய யுக்தியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (38) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) கர்மமேபலத்தைத்தருகிறதா? அல்லது கர்மாவினால் ஈஸ்வரன் பலனைத்தருகிறாரா? என்பது ஸந்தேஹம். இடையிலுள்ள அபூர்வம் வாயிலாகக் கர்மத்துக்கே பலன் தரும் தன்மை சொல்லவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். அசேதனத்தினிடமிருந்து பலனுண்டாகாதாகையால் சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்டவரும், கர்மாவினால் ஆராதிக்கப்பட்டவருமான ஈஸ்வரனாரிடமிருந்து காலாந்தரத்தில் பலனுண்டாவதாகச்சொல்லுவதே பொருந்தக்கூடியதாகவிருப்பதால் *அபூர்வமென்ற வொன்றைக் கற்பிக்கவேண்டிய அவஸ்யமில்லை என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—அந்த ப்ரம்ஹத்துக்கே ஈஸிதாவென்றும், ஈஸிதவ்யம் என்றுமான வியாவஹாரிகமான விபாகநிலையில் உள்ள இந்த வேறுவிதமான ஸ்வபாவமானது வர்ணிக்கப்படுகிறது. ஜந்துக்களுக்கு இஷ்டமென்றும், அநிஷ்டமென்றும், இஷ்டாநிஷ்டம் கலந்ததென்றுமான லக்ஷணம்வாய்ந்ததும் ஸம்ஸாரத்தை (ஜனனமரணப்ரவாஹத்தை) கோசரமாக (ஆஸ்ரயமாக) வுடையதுமான மூன்றுவிதமான யாதொரு கர்மபலன் ப்ரஸித்தமாகக் காணப்படுகிறதோ இது கர்மாவினிடமிருந்தே உண்டாகிறதா? அல்லது ஈஸ்வரனாரிடமிருந்து உண்டாகிறதா? என விசாரிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் முதலில் ஸித்தாந்தமாகத்தோன்றுவது யாதென்னில் பலன் இந்த ஈஸ்வரனாரிடமிருந்து உண்டாவது தான் பொருத்தமுடைத்து என்றும். என்? உபபத்தி யிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அவரோ ஸர்வாத்யக்ஷராயும் விசித்ரங்களான ஸிருஷ்டி ஸ்திதிஸம்ஹாரங்களைச் செய்பவராயும் இருப்பதால் தேசம், காலம், நிமித்தம் இவற்றைப் பற்றிய அறிவுள்ளவராதல் பற்றி கர்மாநுஷ்டானஞ் செய்பவர்க்குக் கர்மத்துக்குத் தக்கபடி பலனைத் தருகிறார் என்பது பொருத்தமுடையதாக வாகிவிடுகிறது. ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் அழியுந்தன்மையுடைய கர்மத்தினிடமிருந்தோ காலாந்தரத்தில் நேரக்

---

* கர்மத்தைச் செய்தபின்னரும் பலன் வருவதற்கு முன்னரும் உள்ள கர்மத்தினது ஸூக்ஷ்மமானநிலை அபூர்வமெனப்படும் என்பது பூர்வமீமாம்ஸகர்களின் கொள்கை.

नाशिनः कालान्तरभावि फलं भवतीत्यनुपपन्नम्। अभावाद्भावानुत्पत्तेः। स्यादेतत्। कर्म विनश्यत्स्वकालमेव स्वानुरूपं फलं जनयित्वा विनश्यति तत्फलं कालान्तरितं कर्त्रा भोक्ष्यत इति। तदपि न परिशुध्यति प्राग्भोक्तृसंबन्धात्फलत्वानुपपत्तेः। यत्कालं हि यत्सुखं दुःखं वात्मना भुज्यते तस्यैव लोके फलत्वं प्रसिद्धम्। नह्यसंबद्धस्यात्मना सुखस्य दुःखस्य वा फलत्वं प्रतियन्ति लौकिकाः। अथोच्येत मा भूत्कर्मानन्तरं फलोत्पादः। कर्मकार्यादपूर्वात्फलमुत्पत्स्यत इति। तदपि नोपपद्यते। अपूर्वस्याचेतनस्य काष्ठलोष्टसमस्य चेतनेनाप्रवर्तितस्य प्रवृत्त्यनुपपत्तेः। तदस्तित्वे च प्रमाणाभावात्। अर्थापत्तिः प्रमाणमिति चेत्। न। ईश्वरसिद्धेरर्थापत्तिक्षयात्॥ ३८॥

श्रुतत्वाच्च॥ ३९॥

கூடிய பலன் வருகிறது என்று சொல்லுவது பொருத்தமுடையதாக வாகமாட்டாது. அபாவத்தினின்றும் பாவத்தினுத்பத்தி ஸம்பவிக்காததே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—இஃதிருக்கட்டும். கர்மமோ விநாசத்தை யடையவாரம்பிக்குங்கால் தனது காலத்திலேயே தனக்கு அநுரூபமான (பொருத்தமாயுள்ள) பலனை உண்டு பண்ணி விட்டுப் பிறகு நாசத்தையடைகிறது. அப்பலன் வேறுகாலத்தில் கர்த்தாவினால் அனுபவிக்கப்படுகிறது என்கிறோம். எனின்?

உத்தரம்—அதுவும் சுத்தமுள்ளமுறையாக வாகமாட்டாது. போக்தாவுடன் ஸம்பந்தமேற்படுவதற்கு முன்னர் அதற்கு பலனாகுந்தன்மை சொல்லவியலாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். எக்காலத்தில் சுகமோ, துக்கமோ யாதொன்று ஆத்மாவினால் அநுபவிக்கப்படுகிறதோ அதற்கே பலனாகுந்தன்மை உலகில் பிரஸித்தமாக விருக்கிறது. உலகிலுள்ளவர்கள் ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தப்படாத சுகத்தையோ துக்கத்தையோ பலனாகவெண்ணுவதில்லை யன்றோ.

சங்கை—கர்மாவுக்கு அடுத்தபடியாகப் பலனுண்டாகவேண்டாம். கர்மத்தினது கார்யமான அபூர்வத்தினின்றும் பலனுண்டாகலாம் எனச் சொல்லுகிறோம் என்றாலோ?

உத்தரம்—அதுவும் பொருந்தாது. அசேதனமும், கட்டைக்கும் கல்லுக்குமொப்பானதும், சேதனனால் பிரவிருத்திசெய்விக்கப் படாததுமான அபூர்வத்துக்கு ப்ரவிருத்தி பொருந்தக்கூடியதாக வில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அபூர்வமிருக்கும் விஷயத்தில் ப்ரமாணமுமில்லை. * அர்த்தாபத்தியானது ப்ரமாணமாகும் என்றாலோ? அதுபொருந்தாது. ஈச்வரஸித்தியேற்படுவதிலிருந்து அர்த்தாபத்திக்கு இடமில்லாமலுமிருக்கிறது. (38) (எ-று)

---

* பெருத்தவனை தேவதத்தன் பகலில் சாப்பிடுவதில்லை என்றவிடத்தில், உடல் வாட்டமுறாதிருப்பதைக் கொண்டு பகல் போஜனமில்லாவிடினும் இரவில் போஜனஞ் செய்கிறான் என்று கிடைத்து விடுகிறது. ஆகவே இரவுபோஜனத்தை ஊஹிக்கும் ப்ரமாணம் அர்த்தாபத்தி எனப்படும்.

न केवलमुपपत्तेरेवेश्वरं फलहेतुं कल्पयामः किं तर्हि श्रुतत्वादपीश्वरमेव फलहेतुं मन्यामहे। तथाच श्रुतिर्भवति—'स वा एष महानज आत्मान्नादो वसुदानः' (बृ० ४। ४। २४) इत्येवञ्जातीयका ॥ ३९ ॥

धर्मं जैमिनिरत एव ॥ ४० ॥

जैमिनिस्त्वाचार्यो धर्मं फलस्य दातारं मन्यते। अत एव हेतोः श्रुतेरुपपत्तेश्च। श्रूयते तावदयमर्थः 'स्वर्गकामो यजेत' इत्येवमादिषु वाक्येषु। तत्र च विधिश्रुतेर्विषयभावोपगमाद्यागः स्वर्गस्योत्पादक इति गम्यते। अन्यथा ह्यननुष्ठातृको याग आपद्येत तत्रास्योपदेशवैयर्थ्यं स्यात्। नन्वनुक्षणविनाशिनः कर्मणः फलं नोपपद्यत इति परित्यक्तोऽयं पक्षः। नैष दोषः। श्रुतिप्रामाण्यात्। श्रुतिश्चेत्प्रमाणं यथायं कर्मफलसंबन्धः श्रुत उपप-

---

(ஸூ) சுருதத்வாச்ச (39)

(ப—ரை) **श्रुतत्वाच्च** (ஶ்ருதத்வாச்ச)=சுருதியிற் சொல்லியிருப்பதுபற்றியும் ஈஶ்வரனே பலந்தருபவராக வாகிருர். (39) (எ—று)

பாஷ்யம்.—யுக்தியிருப்பதைக் கொண்டுமட்டும் ஈஶ்வரனைப் பலஹேதுவாகக் கற்பிக்கின்ருேமில்லை. பின்னேயோ வென்னில் ஶ்ருதியிற் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டுமே ஈஶ்வரனையே பலஹேதுவாக எண்ணுகிருேம். அவ்விதமே ஶ்ருதியுமிருக்கிறது. அதாவது:—"மஹானும் அஜனும் ஆன அந்த இந்த ஆத்மாவே அன்னத்தைநாலாபக்கத்திலும் தருபவராகவும் வஸுவை (தனத்தைத்) தருவராகவுமாகிருர்." என இம்மாதிரியானவையாம். (39) (எ—று)

(ஸூ) தர்மம் ஜைமினிரத ஏவ (40)

(ப—ரை) **अत एव** (அத ஏவ)=ஶ்ருதியும் யுக்தியுமிருப்பதிலிருந்தே **जैमिनिः** (ஜைமிநி:)=ஜைமிநி என்ற மஹருஷி **धर्मम्** (தர்மம்)=தர்மத்தையே பலதாதாவாக வெண்ணுகிருர். (40) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஜைமிநி என்ற ஆசிரியரோ தர்மத்தைப் பலதாதாவாக வெண்ணுகிருர். ஶ்ருதியும், யுக்தியுமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். "ஸ்வர்க்கத்தில் ஆசையுள்ளவன் யாகஞ் செய்யவேண்டும்" என்ற இம்மாதிரியான வாக்கியங்களில் இந்தப் பொருள் சொல்லவும் படுகிறது. அவ்விடத்தில் யஜேத என்றவிடத்திலுள்ள லிங்கின் ஆதேசமான த என்பதின் ப்ரோணுருபமான அர்த்தத்துக்கு யாகமானது விஷயமாக விருத்தலே யடைவதால் யாகமானது ஸ்வர்க்கத்துக்கு உத்பாதகம்=ஸாதனம் என்றேற்படுகிறது. அவ்விதமில்லாவிடில் யாகமானது அநுஷ்டிப்பவரற்றதாக வாகிவிடும். அப்பொழுது இதனுடைய உபதேசத்துக்கு வையர்த்யமும் (பயனற்றதன்மையும்) வரத்தெரியும்.

சங்கை—ஒவ்வொருக்ஷணத்திலும் விநாசத்தையடையும் தன்மை வாய்ந்த கர்மத்தினிடமிருந்து பலனுண்டாவது பொருந்தக் கூடியதன்று என்பதாய் இந்த முறை விடப்பட்டிருக்கிறதன்ருே எனின்?

द्यते तथा कल्पयितव्यः। नचानुत्पाद्य किमप्यपूर्वं कर्म विनश्यत्कालान्तरितं फलं दातुं शक्नोति। अतः कर्मणो वा सूक्ष्मा काचिदुत्तरावस्था फलस्य वा पूर्वावस्थापूर्वं नामास्तीति तर्क्यते। उपपद्यते चायमर्थ उक्तेन प्रकारेण। ईश्वरस्तु फलं ददातीत्यनुपपन्नम्। अविचित्रस्य कारणस्य विचित्रकार्यानुपपत्तेर्वैषम्यनैर्घृण्यप्रसङ्गादनुष्ठानवैयर्थ्यापत्तेश्च। तस्माद्धर्मादेव फलमिति ॥ ४० ॥

पूर्वं तु बादरायणो हेतुव्यपदेशात् ॥ ४१ ॥

बादरायणस्त्वाचार्यः पूर्वोक्तमेवेश्वरं फलहेतुं मन्यते। केवलात्कर्मणोऽपूर्वाद्वा केवलात्फलमित्ययं पक्षस्तुशब्देन व्यावर्त्यते। कर्मापेक्षादपूर्वापेऽक्षाद्वा यथातथास्त्वीश्वरा-

---

உத்தரம்—இது தோஷமாகாது. ஶ்ருதிக்கு ப்ராமாண்யமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஶ்ருதியானது ப்ரமாணமாக இருக்குமாயின் ஶ்ருதியிற் சொல்லியிருக்கப்பட்ட இந்தக் கர்மபலஸம்பந்தமானது எவ்விதம் சொன்னால் பொருந்துமோ அவ்விதம் கல்பிக்கவேண்டியது அவஶ்யமாக வாகிறது. விநாசத்தை யடையுமியல்புடைய கர்மமானது அபூர்வமெனப் பெயரியவொன்றை உண்டுபண்ணுமல் வெகுகாலத்துக்குப் பின்னர் வரும்பலனைத் தருவதற்குச் சக்தியுடையதாக வாகாது என்பது பற்றி கர்மத்தினது ஸூக்ஷ்மமான உத்தராவஸ்தை யொன்றோ பலத்தினுடைய பூர்வாவஸ்தை யொன்றோ அபூர்வம் என்ற பெயருள்ளதாக விருக்கிறது என ஊஹிக்கப்படுகிறது. இப்பொருள் இங்கு சொன்னமுறையால் பொருத்தமுள்ளதாகவுமாகிறது. ஈஶ்வரன் பலனைத்தருகிறார் என்பதோ பொருத்தமுள்ளதாக வாகமாட்டாது. விசித்திரமாக வில்லாத காரணப்பொருளுக்கு விசித்திரமான காரியத்தை யுண்டுபண்ணுதல் ஸம்பவிக்காததலாலும், வைஷம்யம், நைர்கிருண்யம் வருமாதலாலும், அநுஷ்டானம் பயனற்றதாக வாகிவிடுதலாலுமே என்றும். ஆனதுபற்றித் தர்மத்தினிடமிருந்தே பலனுண்டாகிறது என்கிறோம்.

(அ—கை) இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே அடுத்த ஸூத்திரத்தால் ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது.

(ஸூ) பூர்வந்து பாதராயணோ ஹேதுவ்யபதேசாத் (41)

(ப—ரை) **तु** (து)=முன்சொன்ன ஆக்ஷேபம் பொருந்தாது. **बादरायणः** (பாதராயணஃ)=பாதராயணர் என்ற ஆசிரியர் **पूर्वम्** (பூர்வம்)=முன்னர் சொல்லப்பட்ட ஈஶ்வரனையே பலஹேதுவாக (பலனைத் தருபவராக) எண்ணுகிறார். ஏன்? **हेतुव्यपदेशात्** (ஹேதுவ்யபதேஶாத்)=ஶ்ருதியில் ஈஶ்வரனே தர்மாதர்மங்களைச் செய்விப்பவராகவும், அவற்றின் பலனைத்தருபவராகவும் சொல்லப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (41) (எ—று)

பாஷ்யம்.—பாதராயணரென்ற ஆசிரியரோ வெனில் முன்னர் சொல்லப்பட்ட ஈஶ்வரனையே பலனுக்கு ஹேதுவாக (காரணமாக) எண்ணுகிறார். தனித்த கர்மத்தினிடமிருந்தோ, தனித்த அபூர்வத்தினிடமிருந்தோ பலன் உண்டாகிறது

त्फलमिति सिद्धान्तः। कुतः—हेतुव्यपदेशात्। धर्माधर्मयोरपि हि कारयितृत्वेनेश्वरो हेतुर्व्यपदिश्यते। फलस्य च दातृत्वेन 'एष ह्येव साधु कर्म कारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषते। एष उ एवासाधु कर्म कारयति तं यमधो निनीषते' इति। स्मर्यते चायमर्थो भगवद्गीतासु—'यो यो यां यां तनुं भक्तः श्रद्धयार्चितुमिच्छति। तस्य तस्याचलां श्रद्धां तामेव विदधाम्यहम्॥ स तया श्रद्धया युक्तस्तस्या राधनमीहते। लभते च ततः कामान्मयैव विहितान्हितान्' (७। २१) इति। सर्ववेदान्तेषु चेश्वरहेतुका एव सृष्टयो व्यपदिश्यन्ते। तदेव चेश्वरस्य फलहेतुत्वं यत्स्वकर्मानुरूपाः प्रजाः सृजतीति। विचित्रकार्यानुपपत्त्यादयोऽपि दोषाः कृतप्रयत्नापेक्षत्वादीश्वरस्य न प्रसज्यन्ते॥ ४१॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्य श्रीमच्छंकरभगवत्पादकृतौ श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये तृतीयाध्यायस्य द्वितीयः पादः॥ २॥

என்ற இந்த முறையானது ஸூத்திரத்திலுள்ள (து) என்றதால் மறுக்கப்படுகிறது. கர்மத்தை யபேக்ஷிப்பவராகவோ, அபூர்வத்தை யபேக்ஷிப்பவராகவோ எவ்வித மேனுமாகுக ஈப்வரனிடமிருந்தேதான் பலனுண்டாகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். என்? ஹேதுவ்யபதேசமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். "இவரே யன்றோ அவனை நற்கருமங்களைச் செய்யச்செய்கிறார் எவனை உயரத்தூக்க வெண்ணுகிறாரோ, இவரே யன்றோ அவனைக் கீழ்ச்செல்லும்படி செய்விக்கிறார் எவனைக் கீழச் செல்லுவிக்கவெண்ணுகிறாரோ" என்றதால் ஶ்ருதியில் தர்மாதர்மங்களுக்குக் காரயிதாவாக விருப்பதுபற்றியும், பலனைத் தருபவராக விருத்தல்பற்றியும் ஈப்வரன் ஹேதுவாகச் சொல்லப்படுகிறார். இப்பொருள் கீதையிலும் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—"எந்த எந்தப்பக்தன் எந்த எந்தச் சரீரத்தை ஶ்ரத்தையுடன் அர்ச்சிக்க விரும்புகின்றானோ அந்தந்தப் பக்தனுக்குண்டான அந்த ஶ்ரத்தையை நான் அசைவற்றதாகச் செய்கிறேன். அவன் நிலைபெற்ற அந்த ஶ்ரத்தையுடன் கூட அந்தச் சரீரத்தினுடைய ராதனத்தை (பூஜனத்தைச்) செய்கிறான். அப்பூஜை காரணமாய் என்னாலேயே கொடுக்கப்பட்ட வேண்டிய இஷ்டங்களை யடைகிறான்" என்றும். எல்லாவேதாந்தங்களிலும் கூட ஈப்வரகாரணங்களாகவே ஸிருஷ்டிகள் சொல்லப்படுகின்றன. சொந்த கர்மத்துக்குக் கொத்தவர்களாக ப்ரஜைகளை ஸிருடிக்கிறார் என்பது யாதுண்டோ அதுவேதான் ஈப்வரனுக்குப் பலஹேதுத்வமாகவாகும். விசித்திரகாரியத்தின் ஸிருஷ்டி ஸம்பவிக்காது என்றதாதிதோஷங்கள் ஜீவனாற் செய்யப்பட்ட ப்ரயத்நாபேக்ஷனாக அவரிருப்பதுபற்றி இவருக்கு வருவதற்கிடமில்லை. (41) (எ-று)

எட்டாவது பலாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் கோவிந்தபகவத்பூஜ்யபாதரவர்களின் சிஷ்யர்களான ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத்பூஜ்யபாத ரவர்களின் கிருதியான சாரீரமீமாம்ஸா பாஷ்யத்தில் மூன்றாவது அத்தியாயத்தின்

இரண்டாவது பாதம் முற்றிற்று.

[अत्र परापरब्रह्मविद्यागुणोपसंहारविवरणम्]

ओं नमो भगवते वासुदेवाय ॥

மூன்ருவது அத்தியாயத்தின் மூன்ருவது பாதம்.

(அவதாரிகை) चिदानन्दाकारं जलदरुचि सारं श्रुतिगिरां
व्रजस्त्रीणां हारं भवजलधिपारं कृतधियाम् ।
विहन्तुं भूभारं विदधदवतारं मुहुरहो
महो वारंवारं भजत कुशलारंभकृतिनः ॥

"सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति तपांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति ।
यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं संग्रहेण ब्रवीमि ॥"

[எல்லாவேதங்களும் எந்த ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ, எல்லாத் தவங்களும் எதைச் சொல்லுகின்றனவோ, (அதாவது: அடைவதற்காக ஏற்பட்டனவோ என்றும்) எதில் விருப்பங்கொண்டு ப்ரம்ஹசர்யத்தைச் செய்கின்றனரோ அந்த ஸ்வரூபத்தைச் (அதாவது: ப்ரம்ஹத்தை என்றும்) சுருக்கமாக உனக்கு உபதேசிக்கின்றேன்.] என்றபடி கர்மப்ரம்ஹகாண்டாத்மகமான வேதங்கள் யாவும் ப்ரம்ஹத்தை யுபதேசிப்பதிலேயே முக்கியநோக்குடையன வென்றேற்படுகிறது. ஆனல் "**तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसा अनाशकेन** [அந்த இந்தப் பரம் பொருளை ப்ராம்மணர்கள் வேதாநுவசத்தினுலும் (ப்ரம்ஹசரியத்தினுலும்) யாகத்தினுலும் தானத்தினுலும் (யாகதானேபலக்ஷிதமான கிருஹஸ்தாஶ்ரமதர்மத்தினுலும்) தபஸ்ஸினுலும் (தபோபலக்ஷிதமான வானப்ரஸ்தாஶ்ரமதர்மத்தினுலும்) விஷயப்பற்றைவிலக்குவதனுலும் (ஸன்னியாஸாஶ்ரமதர்மத்தினுலும்) அறியவிரும்புகின்றனர்] என்றதால் அந்தந்த ஆஶ்ரமத்துக்குரிய தர்மங்களால் ப்ரம்ஹத்தை யறிய ஆவலுண்டாவதாக மட்டும் தெரிகிறது. ஆகவே கர்மகாண்டங்களால் விதிக்கப்பட்ட கர்மானுஷ்டானத்தினல் சித்த சுத்தியும் அதன் மூலம் முமுக்ஷு முண்டாகின்ற தென்றும், ப்ரம்ஹக்ஞானத்தால் அத்யாரோபாபவாதமுறையால் நிர்விஶேஷ ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரமுண்டாகின்ற தென்றும் ஏற்படுகிறது. சித்த சுத்தி வாயிலாகச் சித்தைகாக்ரியத்தைத் தரும் கர்மமானது காயிகமென்றும், மானஸிகமென்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள் காயிக கர்மங்களை ப்ரதானமாகச் சொல்லும் வேதபாகம் கர்மகாண்டமெனப்படும். மானஸிகமான கர்மங்களை ப்ரதானமாகச் சொல்லும் வேதபாகம் ஸங்கர்ஷணகாண்டமென்றும் உபாஸனகாண்டமென்றும் சொல்லப்படும். ப்ரம்ஹக்ஞானத்தை ப்ரதானமாயுபதேசிக்கும் வேதபாகம் உபநிஷத்தென்றும், ப்ரம்ஹகாண்டமென்றும், க்ஞானகாண்டமென்றும், வேதாந்தமென்றும் சொல்லப்படும். ஆனல் வேதாந்தங்களில் ஆங்காங்கு நிர்க்குண ப்ரம்ஹ ஸாக்ஷாத்காரத்

துக்குப் பரமாந்தரங்கஹேதுவான சித்தைகாக்ரியத்தைத் தருவதும் அவாந்தரமான சிலபலனைத்தருவதுமான ஸகுணப்ரம்ஹ உபாஸனங்களும் சொல்லப்படுவதுண்டு. ஆனுல் ப்ரம்ஹம் உண்மையில் எவ்விதக்குணஸம்பந்தமு மற்றதானுயினும் அநாதிஸித்தங்களான உபநிடதங்கள் உபாஸனைக்கு வேண்டிச் சிற்சிலகுணங்களை ப்ரம்ஹத்துக்குக் கற்பித்திருப்பதால் எத்தகைய குணங்களைச் சாஸ்திரம் ப்ரம்ஹத்துக்குக் கற்பித்திருக்கிறதோ அத்தகைய குணங்களுடன் கூடினதாகவே தான் ப்ரம்ஹோபாஸனஞ் செய்யவேண்டுவதாகவாகிறது. ஆனுல் சிற்சில குணவிசிஷ்டமாகச் செய்யப்படும் ப்ரப்ஹோபாஸனத்துக்குத் தனியே வெவ்வேறுபெயர்களும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. எப்பெயர் கொண்ட எந்த உபாஸனஞ் செய்யப்படுங்கால் எந்தெந்தக் குணங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி சாஸ்திரமுபதேசிக்கிறதோ அக்குணங்களை விடுத்தாலும், அல்லது வேறு உபாஸனத்துக்குச் சொல்லிய குணங்களை வேறுவுபாஸனத்தில் சேர்த்தாலும் அது சாஸ்திரீய உபாஸனமாக வாகாததுடன் தனிப்பட்ட உபாஸனத்துக்குச் சாஸ்திரஞ் சொல்லியபலனையும் இவன் அடையமுடியாதவனுகவே தானுகிவிடக்கூடும். ஆகவே எந்தத் தனிப்பட்ட உபாஸனத்துக்குவேண்டி எந்தெந்தக் குணங்கள் சொல்லப்படுகின்றனவென்பதை அறிவிக்கவேண்டியும், ஒரேதனிப்பட்டவுபாஸனத்துக்குரிய குணங்கள் பலசாகைகளையுடைய உபநிடதங்களில் ஓரிடத்தில் சிலகுணங்களும், மற்றும் சிலசாகைகளில் சிலகுணங்களும் விதிக்கப்பட்டிருப்பின் அவற்றையும் சேர்த்துக்கொண்டு தனிப்பட்ட இந்த உபாஸனத்துக்குரிய மொத்தமான எல்லாக்குணங்களுடனும் கூடினதாக ப்ரம்ஹத்தை உபாஸிப்பதாற்ருன் சாஸ்திரோக்தபலனை இவனடையமுடியு மாதலால் அதற்கு வேண்டி இந்த மூன்ருவது பாதம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. ஆகவேதான் இந்த 3-வது பாதத்துக்குக் குணேபஸம்ஹாரபாதம் எனப் பெயரிடப்பட்டது பொருந்துகிறது. அவ்விதம் ஒரு வேதசாகையிற் சொல்லியகுணங்களை வேறுசாகையிற் சொல்லிய குணங்களுடன் சேர்த்துப் பொருள்கொண்டு செய்யப்படும் உபாஸனம் மானஸிககர்மாவாகவாவதால் காயிகமான கர்மங்களைச் சொல்லும் கர்மகாண்டத்தில் ஜைமினி முதலியோற் கையாண்ட முறையைப் பின்பற்றியே இங்கும் பொருள் கொள்ளவேண்டுவது அவசியமாகின்றமையின் இந்தப் பாதத்தில் பூர்வமீமாம்ஸையிற் தனிப்பட்ட கர்மங்களை நிர்ணயிப்பதற்குச் சொல்லிய பலநியாயங்கள் ஆங்காங்கு ஸூத்திரத்திலும், பாஷ்யத்திலும் பூர்வபக்ஷம் சொல்லும் பொழுதும் ஸித்தாந்தம் சொல்லும்பொழுதும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தக் குணேபஸம்ஹாரபாதத்தில் 66 ஸூத்திரங்களும் 36 அதிகரணங்களு மிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஸர்வவேதாந்தப்ரத்யயம் என்றதாதிய 4 ஸூத்திரங்கள் கொண்ட முதலாவது அதிகரணத்தில் வேதாந்தமான ப்ரம்ஹகாண்டத்தின் சாகைகள் பலவற்றுள்ளும் ஒரே உபாஸனம் சிலசாகைகளில் சிலகுணங்களுடனும், சிலசாகைகளில் சிலகுணங்களுடனும் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பினுங் கூட ப்ரதானமான ஒரே உபாஸனவிஷயமான எல்லாக்குணங்களையும் ஒன்று சேர்த்துக் கொண்டே அந்த

१ सर्ववेदान्तप्रत्ययाधिकरणम् । सू० १-४

सर्ववेदान्तप्रत्ययं चोदनाद्यविशेषात् ॥ १ ॥

सर्ववेदेष्वनेकत्वमुपास्तेरथवैकता । अनेकत्वं कौथुमादि नामधर्मविभेदतः ॥ १ ॥

विधिरूपफलैकत्वादेकत्वं नाम न श्रुतम् । शिरोव्रताख्यधर्मस्तु स्वाध्याये स्यान्न वेदने ॥ २ ॥

व्याख्यातं विज्ञेयस्य ब्रह्मणस्तत्त्वम । इदानीं तु प्रतिवेदान्तं विज्ञानानि भिद्यन्ते न वेति विचार्यते । ननु विज्ञेयं ब्रह्मपूर्वापरादिभेदरहितमेकरसं सैन्धवघनवदवधारितं तत्र

ப்ரதான உபாஸனத்தைச் செய்யவேண்டுமெனவும், அதற்கான நியாயங்களுமுப தேசிக்கப்படுகின்றன. அதன் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) ஸர்வவேதாந்தப்ரத்யயம் சோதநாத்யவிசேஷாத் (1)

(ப-ரை) **सर्ववेदान्तप्रत्ययम्** (ஸர்வேதாந்தப்ரத்யயம்)=எல்லாவேதாந்தங்களை யும் ப்ரமாணமாகக் கொண்ட உபாஸனமானது (அதாவது:—ப்ரமாணபூதமான எல்லாவேதாந்தங்களிலும் விதிக்கப்படுமுபாஸனமானது என்றும்) [**एकमित्येव विजानीयात्** (ஏகமித்யேவ விஜாநீயாத்)=ஒன்றென்றே அறியவேண்டும்.] **कुतः** (குதஃ)=ஏன்? **चोदनाद्यविशेषात्** (சோதநாத்யவிசேஷாத்)=சோதனை=அதைவிளக் கும் சப்தம், ஆதி=பலஸம்பந்தம், உபாஸ்யமானரூபம், பெயர் முதலியன **அவிசே ஷாத்**=பொதுவாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். (1)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) எல்லாவேதாந்தங்களிலுமுள்ள உபாஸ்தி ஒன்று? அல்லது வெவ் வேறு? என்பது ஸந்தேஹம். கௌதுமம் முதலிய பெயர், சிரோவ்ரதம் என்ற தர்மம் இவை வேவ்வேருக இருப்பதுபற்றி உபாஸ்தி வெவ்வேறென்றேதான் சொல்லவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். உபாஸ்தியைப் பற்றிய விதி, உபாஸ் யத்தின் ஸ்வரூபம், உபாஸ்தியின் பலன் இவை ஒன்ருக விருப்பதால் உபாஸ்தியா னது ஒன்று என்றுதான் ஏற்படுகிறது. பெயரோ முக்கியமானதாகச் சொல்லப் படவில்லை. சிரோவ்ரதம் எனப்பெயரிய தர்மமோ வெனில் வேதாத்யயனத்திற் காக ஏற்பட்டதே யொழிய உபாஸ்திவிஷயத்திலன்று என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—விக்ஞேயமான ப்ரம்ஹத்தினுடைய தத்துவமானது வியாக்கியா னஞ் செய்யப்பட்டது. இதுபோழ்தோ ப்ரதிவேதாந்தங்களிலும் விக்ஞானங் கள் வேறுபடுகின்றனவா? அல்லது இல்லையா? என விசாரிக்கப்படுகிறது.

சங்கை—விக்ஞேயமான ப்ரம்ஹமானது (1) பூர்வாபராதி பேதமற்றதென் றும், உப்புக்கட்டிபோல (2) ஏகரஸமானதென்றும் முன்னர் உறுதிகூறப்பட்டி

---

(1) அவயவமுள்ள பொருளுக்கு அதன் அவயம் வேறுபடுவதிலிருந்து பேதமேற் படலாமானதால் அத்தகைய அவயவங்களுடன் கூடின ப்ரம்ஹத்தை விஷயமாகக் கொ ண்ட விக்ஞானங்களும் தனக்குரிய விஷயபேதத்தால் பேதப்படக்கூடும். ப்ரம்ஹத்துக் கோ எவ்வித அவயவமும் இல்லை என மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(2) ப்ரம்ஹமானது பல்வேறுபட்ட ஸ்வபாவமுள்ளதன்று. அவ்விதமாயின் ஸ்வ

कुतो विज्ञानभेदाभेदचिन्तावतारः। नहि कर्मबहुत्ववद्ब्रह्म बहुत्वमपि वेदान्तेषु प्रतिपिपादयिषितमिति शक्यं वक्तुम्। ब्रह्मण एकत्वादेकरूपत्वाच्च। नचैकरूपे ब्रह्मण्यनेकरूपाणि विज्ञानानि संभवन्ति। नह्यन्यथार्थोऽन्यथा ज्ञानमित्यभ्रान्तं भवति। यदि पुनरेकस्मिन्ब्रह्मणि बहूनि विज्ञानानि वेदान्तान्तरेषु प्रतिपिपादयिषितानि तेषामेकमभ्रान्तं भ्रान्तानीतराणीत्यनाश्वासप्रसङ्गो वेदान्तेषु। तस्मान्न तावत्प्रतिवेदान्तं ब्रह्मविज्ञानभेद आशङ्कितुं शक्यते। नाप्यस्य चोदनाद्यविशेषादभेद उच्यते। ब्रह्मविज्ञानस्याचोदनालक्षणत्वात्। अविधिप्रधानैर्हि वस्तुपर्यवसायिभिर्ब्रह्मवाक्यैर्ब्रह्मविज्ञानं जन्यत इत्यवोचदाचार्यः 'तत्तु समन्वयात्' (ब्र० सू० १।१।४) इत्यत्र। तत्कथमिमां भेदाभेदचिन्तामारभत इति। तदुच्यते—सगुणब्रह्मविषया प्राणादिविषया चेयं विज्ञानभेदाभेदचिन்तेत्यदोषः। अत्र हि कर्मवदुपासनानां भेदा-

---

ருக்கிறது. அவ்விதமிருக்க விக்ஞானபேதாபேதத்தைப் பற்றிய விசாரத்துக்கு இடமேது? மேலும், கர்மவெகுத்வத்தைப் போல ப்ரம்ஹவெகுத்வத்தையும் வேதாந்தமானது சொல்லவிரும்புகிறது எனச் சொல்லவும் முடியாது. ப்ரம்ஹம் ஏகமாக (ஒன்ருக) இருப்பதும், எவ்விததர்பமுமற்றதாக விருப்பதுவுமே அதன் காரணமுமாகும். ஏகரூபமான (எவ்விததர்மமுமற்ற) ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் அநேகரூபங்களான விக்ஞானங்கள் ஸம்பவிக்க முடியாதன்ருே? பொருள் வேறுபட்டது அதைப்பற்றியுண்டாகும் விக்ஞானங்கள் வேறுவிதமானது என்பது மயக்கமற்றதாக வாகமுடியாதன்ருே? ஏரேப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் வெவ்வேறு வேதாந்த சாகைகள் பலதரப்பட்ட விக்ஞானங்களை உபதேசிக்க விரும்புமாயின் அவ்விக்ஞானங்களுள் ஒன்றுபட்டும் மயக்கமற்றது (உண்மையானது) என்றும், மற்றவை மயக்கங்களானவை என்றேற்பட்டு வேதாந்தங்களில் நம்பிக்கைக்குறைவு வந்து விடத்தெரியும். ஆனதுபற்றி ஒவ்வொரு வேதாந்தங்களிலும் விக்ஞானபேதம் ஆசங்கிக்கவும் முடியாது. மேலும் சோதனை (விதிவாக்கியம்) முதலியன பொதுவாக விருப்பதன் மூலம் உபாஸனையின் அபேதமும் சொல்லமுடியாது. ப்ரம்ஹவிக்ஞானமானது விதிக்கு விஷயமாகாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆசிரியரோ விதியைப்ரதானமாகக் கூருதனவும், வஸ்துவை மட்டும் கூறுவதில் நோக்குடையனவுமான ப்ரம்ஹவாக்கியங்களால் ப்ரம்ஹவிக்ஞான முண்டாவதாக வன்ருே "தத்துஸமந்வயாத்" என்ற விடத்தில் சொல்லியிருக்கிருர். அவ்விதமிருக்க உபாஸனையின் பேதாபேதத்தைப் பற்றிய இந்த விசாரத்தைத் தொடங்கக்காரணம் யாது எனின்?

உத்தரம்.—அவ்விஷயத்திற் சொல்லப்படுகிறது—ஸகுண ப்ரம்ஹவிஷயமாகவும், ப்ராணுதி விஷயமாகவும் இந்த விக்ஞானத் (உபாஸ்தி) தின் பேதாபேதசிந்தையேற்படுவதால் முற்கூறிய தோஷமேதுவுமில்லை. இவ்விடத்திலோ கர்மங்களுக்குப் போல உபாஸனங்களுக்கும் பேதாபேதங்கள் ஸம்பவிக்கலாம். கர்மங்கள்

பாவமாறுபாட்டால் உபாஸ்தி பேதம் சொல்லக்கூடும். ப்ரம்ஹமோ ஒரேவிதமான ஸ்வபாவ (ஸ்வரூப) முள்ளது என்பது ஏகரஸம் என்றதாற் சொல்லப்படுகிறது.

भेदौ संभवत: कर्मवदेव चोपासनानि दृष्टफलान्यदृष्टफलानि चोच्यन्ते । क्रममुक्तिफलानि च कानिचित्सम्यग्ज्ञानोत्पत्तिद्वारेण । तेष्वेषा चिन्ता संभवति । किं प्रतिवेदान्तं विज्ञानभेद आहोस्विन्नेति । तत्र पूर्वपक्षहेतवस्तावदुपन्यस्यन्ते । नाम्नस्तावद्भेदप्रतिपत्तिहेतुत्वं प्रसिद्धं

போலவே உபாஸனங்களும் திருஷ்டமான பலனுள்ளனவாகவும், அதிருஷ்டமான பலனுள்ளனவாகவும் விதிக்கப்படுகின்றன. சில உபாஸனங்கள் ஸம்யக்ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும் வாயிலாக க்ரமமுக்தியைத் தருவனவாகவும் காணப்படுகின்றன. அந்த உபாஸனங்களில் இந்த விசாரமானது ஸம்பவிக்கக் கூடியதுதான். அதாவது:—ஒவ்வொரு வேதாந்த சாகைகளிலும் விக்ஞானபேதமுண்டா? அல்லது இல்லையா? என்றும்.

அவ்விஷயத்தில் பூர்வபக்ஷத்துக்குரிய ஹேதுக்கள் கூறப்படுகின்றன. ஜ்யோ(1)திஸ் முதலிய விடங்களில் நாமாவு (பெயரு) க்கு பேதக்ஞான ஹேதுவாக

---

(1) பூர்வமீமாம்ஸையில் சாகாந்தராதிகரணத்தின் பூர்வபக்ஷத்தில் பெயர், ரூபம், தர்மவிசேஷம், புனருக்தி (அப்யாஸம்) நிந்தை, சக்தி, ஸமாப்தி (முடிவிலுள்ள) வசனம், ப்ராயச்சித்தம், அந்யார்த்ததரிசனம் (அதாவது அர்த்தவாதம்) இவை காணப்படுவதைக் கொண்டு ஒருசாகையிலுள்ள கர்மத்துக்கும், மற்றொருசாகையிலுள்ள கர்மத்துக்கும் பேதமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்குகூறியநாம (பெயர்) முதலியபேத ஹேதுக்கள் பின்வருமாறு—"அதைஷ ஜ்யோதி: அதைஷ விச்வஜ்யோதி: அதைஷ ஸர்வ ஜ்யோதி: ஏதேந ஸஹஸ்ரதக்ஷிணேந யஜேத" என்றவிடத்தில் ஏதேந யஜேத என்பதால் முன்னற் கூறப்பட்டுள்ள ஜ்யோதிஷ்டோமத்தையே அநுவாதஞ் செய்துகொண்டு ஸஹஸ்ரதக்ஷிணை எனப்பெயரிய குணமானது விதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது ஜ்யோதிஸ் என்றும், விச்வஜ்யோதிஸ், என்றும், ஸர்வஜ்யோதிஸ் என்றுமான இம்மூன்றும் முன்னர் கூறப்பட்ட ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்ற கர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டன,அவைகளேதான் ஸஹஸ்ர தக்ஷிணையுடன் கூடியன என்பதாய் "ஏதேந யஜேத" என்ற வாக்கியத்தால் விதிக்கப்படுகின்றனவா? என ஸந்தேஹமுதயமாகவே யஜேத என்பதால் முன்னற் கூறப்பட்ட கர்மமானது ப்ரத்யபிக்ஞா (ஐக்யக்ஞான) முறையால் அறிவிக்கப்படுவதாலும், நாமங்கள் ஆக்யாதத்துக்கு (திஙந்தபதத்துக்கு) உள்ளடங்கியிருப்பதாலும், அதாவது: விசேஷணமாகவிருப்பதாலும், ஜ்யோதிராதி சப்தங்களும் முன்னற் கூறப்பட்ட ஜ்யோதிஷ்டோமமென்ற கர்மத்தினது பெயர்களேயாகும். ஒன்றுக்கே அநேகம் பெயர்களிருப்பது உலகில் ப்ரஸித்தமாகவுமிருக்கிறது. அதாவது:—ஒருவனே பிதாவென்றும், புத்திரனென்றும், ப்ராதாவென்றும், அம்மான் என்றும், தேவதத்தனென்றும் சொல்லப்படுவதைக்காண்கிறோம் என்பதாம். என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே, ஸித்தாந்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—இங்கு கூறிய ஜ்யோதிஸ், விச்வஜ்யோதிஸ், ஸர்வஜ்யோதிஸ் முதலிய பெயர்கள் யஜேத என்ற திஙந்தத்துக்கு விசேஷணங்களாக வுண்மையிலாகுமானல் பூர்வபக்ஷி சொல்லுவது பொருந்தலாம்தான். ஜ்யோதிராதி நாமங்(பேயர்) களோ யஜேத என்ற திஙந்தத்துடன் ஒத்ததாக இல்லாமல் (மூன்றும் வேற்றுமையுடன் கூடாமல்) ஒன்றும் வேற்றுமை (ப்ரதமாவிபக்தி) உள்ளனவாகத் தொடக்கத்திலேயே தனியாகப் படிக்கப்பட்டனவாய்க் கொண்டு சப்தம் வேறுபடுவதன் மூலமேற்படும் அர்த்த (பொருளின்) பேதத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. மேலும், 8விதமான தோஷமுள்ள

ज्योतिरादिषु। अस्ति चात्र वेदान्तान्तरविहितेषु विज्ञानेष्वन्यदन्यन्नाम तैत्तिरीयकं वाजसनेयकं कौथुमकं शाट्यायनकमित्येवमादि। तथा रूपभेदोऽपि कर्मभेदस्य प्रतिपादकः प्रसिद्धो 'वैश्वदेव्यामिक्षा वाजिभ्यो वाजिन' मित्येवमादिषु। अस्ति चात्र रूपभेदः। तद्यथा—केचिच्छाखिनः पञ्चाग्निविद्यायां षष्ठमपरमग्निमामनन्त्यपरे पुनः पञ्चैव पठन्ति।

விருத்தல் ப்ரஸித்தமாகவிருக்கிறது. இவ்விடத்திலும் வேதாந்தத்திலுள்ள வெவ்வேறுசாகைகளில் காணப்படும் விக்ஞானங்களில் (உபாஸனங்களில்) தைத்திரீயகம், வாஜஸநேயகம், கௌதுமகம், சாட்யாயனகம், என இம்மாதிரியான வெவ்வேறு பெயர்கள் இருக்கவுமிருக்கின்றன. அவ்விதமே "தப்தே பயஸி தத்யாநயதி ஸா வைஸ்வதேவ்யாமிக்ஷா" என்றதாதியான விடங்களில் ரூபபேதமும் கர்மபேதத்தைத் தெரிவிப்பதாக ப்ரஸித்தமாகவே இருக்கிறது. இவ்விடத்திலோ (1) ரூபபேதமுமிருக்கிறது. அதாவது:—சிலசாகைக்காரர்கள் பஞ்சாக்னி வித்

விகல்பம் வருவதன்மூலம் (விகல்பத்தில் 8வித தோஷங்களை 3-வது அத்தியாயம் 62-வது பக்கத்தில் விரிவாய் காண்க.) ஒரு சப்தத்துக்கு அனேகம் பொருள் சொல்லுவது எவ்விதம் பொருந்துவதில்லையோ இவ்விதமே ஒரே பொருளுக்கு அநேகம் (1)சப்தங்களிருப்பதும் அவ்விதமேதானாகும். ஆகவே உபக்கிரமத்திலேயே "அத ஏஷ ஜ்யோதி:" என்றதாதி நிர்த்தேசஞ் செய்திருப்பதிலிருந்து அர்த்தபேதமானது ஸித்தித்துவிடவே இந்த ஜ்யோதிராதி பதங்களால் விதிக்கப்படும் பொருள் யாது என ஆசங்கை வருங்கால் "ஏதேந ஸஹஸ்ரதக்ஷிணேந யஜேத" என்ற வாக்கியத்தினால் யாகரூபமான பொருள் விதிக்கப்படுகிறது எனவேற்படுகிறது. ஆகவே முதலிலுண்டான பேதக்ஞானத்தைக் கொண்டுப் பின்னருண்டாகும் அபேதஸாதகமான ப்ரத்யபிக்ஞான (ஐக்யக்ஞான) மானது விடப்படுகிறது. என்பதாய் நாமாவை (பெயரை) யொட்டிக் கர்மபேதமானது பூர்வமீமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதாம்.

(1) குறிப்பு—ஒருவனே அம்மான் என்றும், பிதாவென்றும், புத்திரனென்றுமான சப்தங்களால் சொல்லப்படுவதாகத் தோற்றமேற்படினும் பிதிருத்வம் என்ற தர்மத்தையொட்டிப் பிதாவென்ற சப்தமும், புத்திரத்வம் என்ற தர்மத்தையொட்டி புத்திரன் என்ற சப்தமும் பிரயோகிக்கப்படுவதால் ஒரே புருஷன் அந்தந்த தர்மத்துடன் கூடுங்கால் வேறுபட்டவனாகவேதானாகிறான் என்பது ஸித்தாந்தியின் மதமாகும். இவ்விதமே குடம், கலசம் முதலிய பல சப்தங்களால் சொல்லப்படும் ஒரே பொருள் விஷயத்திலும் கண்டு கொள்ளவேண்டும் என்றாம்.

(1) தப்தே பயஸி தத்யாநயதி ஸா வைச்வதேவ்யாமிக்ஷா என்ற விடத்தில் காய்ச்சின பாலில் தயிரைவிடுவதால் பாலிலுண்டாகும் கட்டியான பாகம் ஆமிக்ஷையென்றும், அது நீக்கி வெரும் ஜலமானபாகம் வாஜிநம் என்றும் சொல்லப்படும். இவ்விடத்தில் விச்வதேவர் என்ற தேவதைகளையுடையதும் ஆமிக்ஷா என்ற த்ரவ்யத்தையுடையதுமான ஒரு கர்மம் விதிக்கப்படுகிறது. இதற்குமேல் வாஜிப்யோ வாஜிநம் என்ற வாக்கியம் காணப்படுகிறது. இந்த வாக்கியத்தால் வைச்வதேவ்யாமிக்ஷா என்ற வாக்யத்தால் விதிக்கப்பட்ட கர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான கர்மம் விதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது "வைச்வதேவ்யாமிக்ஷா" என்றதால் விதிக்கப்பட்ட கர்மாவில் குணம் விதிக்கப்படுகின்றதா? என்று ஸந்தேஹம் வர அவ்விஷயத்தில் பின்வருமாறு பூர்வபக்ஷம் செய்யப்படுகி

तथा प्राणसंवादादिषु केचिदूनान्वागादीनामनन्ति केचिदधिकान्। तथा धर्मविशेषोऽपि कर्मभेदस्य प्रतिपादक आशङ्कितः कारीर्यादिषु। अस्ति चात्र धर्मविशेषः। यथाथर्वणिकानां शिरोव्रतमिति। एवं पुनरुक्त्यादयोऽपि भेदहेतवो यथासंभवं वेदान्तान्तरेषु योज-

யையில் (1) ஆறுவதாக வொரு வேறு அக்னியைப் படிக்கின்றனர். வேறுசிலரோ ஐந்து அக்னிகளையே படிக்கின்றனர். அவ்விதமே ப்ராணஸம்வாதாதிகளில் சந்தோகர்கள் வாக், சக்ஷுஸ், சுரோத்ரம், மனஸ் என்றதால் குறைவுள்ளதாகவே வாகாதி ப்ராணன்களைப் படிக்கின்றனர். சிலர் (வாஜஸநேயிகள்) முற்கூறிய நான்குப்ராணன்களுடன் **ரேதஸ்** என்ற அதிகமானதொரு ப்ராணனையும் படிக்கின்றனர். அதுபோலவே (2) காரீரீமுதலிய விடங்களில் தர்மவிசேஷமும் (அங்கவிசேஷமும்) கர்மபேதத்தை ப்ரதிபாதிப்பதாக ஆசங்கிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்திலும் தர்மவிசேஷமிருக்கிறது. அதர்வவேத உபநிடதமான முண்டகோபநிடதத்தை அத்யயனஞ் செய்பவர்க்குச் சிரஸ்ஸில் நெருப்புச்சட்டியைத்

றது. அதாவது:—வைச்வதேவ யாகத்தில் வஜிப்ய: என்ற வாக்கியத்தால் குணம்தான் விதிக்கப்படுகிறது என்றும். இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே விச்வதேவர் என்ற தேவதையையுடையதும் ஆமிக்ஷா என்ற த்ரவியத்தையுடையதுமான கர்மம் வேறென்றும், வாஜிப்ய: என்றதாற் சொல்லப்படும் அச்வ என்ற தேவதையையுடையதும் வாஜிநம் என்ற த்ரவியத்தையுடையதுமான கர்மம் தனிப்பட்டதென்றும், (தஸ்மாத்வாஜிபதோத் தேச்யாச்வதேவதாகம், வாஜிநத்ரவ்யகமந்யதேவ கர்ம என்று ப்ரம்ஹ வித்யாபரணத்தில் கூறியதை அனுஸரித்து இவ்விதமெழுதப்பட்டது. ராமானந்தர் முதலியோர் வாஜி என்ற சப்தத்தாலேயே தேவதையைக் குறிக்கின்றனர்.) இவ்விதம் இவ்விரண்டு கர்மங்களும் தனிப்பட்டதெனக்கொள்ளுவதற்கு "த்ரவ்யம் தேவதை இரண்டும்யாகத்தின் ரூபமாகும்" என்றபடி ஆமிக்ஷா என்ற த்ரவ்யமும் விச்வதேவ என்ற தேவதையும் என்ற த்ரவ்யதேவதைகள் தனியாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதும், வாஜிநம் என்ற த்ரவ்யமும், வாஜிப்ய: என்றதாற் சொல்லப்படும் அச்வ என்ற தேவதையும் என்ற த்ரவ்யதேவதைகள் தனியாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதுமே காரணமென்றும் சொல்லித்ரவ்யம் தேவதை என்ற ரூபபேதத்தைக்கொண்டு கர்மபேதமானது ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(1) ப்ருஹதாரண்யகோபநிடதத்திலும், சாந்தோக்கியோபநிடதத்திலும் பஞ்சாக்னி வித்யோபாஸ்தி சொல்லுமிடத்து த்யுலோகம், பர்ஜன்யம், பிருதிவீ, புருஷன், யோஷித் என்ற ஐந்து அக்னிகள்ஸமானங்களாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பினும் ப்ருஹதாரண்யகத்தில் "அவனுக்குப் பிரஸித்தமான அக்னியே அக்னியாகும்" என்பதாய் ஆறுவதான அக்னியும் படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அக்னியைச் சாந்தோக்கியத்திற் சொல்லிய உபாஸனத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளமுடியாது. ஏன்? "எவனொருவன் இவ்விதம் ஐந்து அக்னிகளை யுபாஸிப்பானோ" என்பதால் ஐந்து என அக்கினிகளைச் சொல்லிச் சாந்தோக்கியத்தில் முடித்திருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே சாந்தோக்கியத்திலுள்ள பஞ்சாக்னி வித்யையில் சேர்த்துக்கொள்ள வியலாத ஆறுவது அக்னியினால் பிருஹதாரண்யகத்திலுள்ள பஞ்சாக்னி வித்யை வேறுபட்டதாகவேதாகிறது.

(2) காரீரி வாக்கியங்களை அத்யயனஞ் செய்யும் தைத்திரீய சாகிகள் பூமியில் போஜனஞ்செய்கின்றனர். மற்றவர் அவ்விதஞ்செய்வதில்லை.

विस्तर: । [illegible]विशेषात् विज्ञानभेद इति । एवं प्राप्ते ब्रूम:—सर्ववेदान्तप्रत्ययानि विज्ञानानि तस्मिंस्तस्मिन्वेदान्ते तानि तान्येव भवितुमर्हन्ति । कुत:—चोदनाद्यविशेषात् । आदिग्रहणेन शाखान्तराधिकरणसिद्धान्तसूत्रोदिता अभेदहेतव इहाकृष्यन्ते । संयोगरूपचोदनाख्याविशेषादित्यर्थ: । यथैकस्मिन्नग्निहोत्रे शाखाभेदेऽपि पुरुषप्रयत्नस्तादृश एव चोद्यते जुहुयादिति । एवम् 'यो ह वै ज्येष्ठं च श्रेष्ठं च वेद' (बृ० ६ । १ । १, छा० ५ । १ । १) इति वाजसनेयिनां छन्दोगानां च तादृश्येव चोदना । प्रयोजनसंयोगोऽप्यविशिष्ट एव 'ज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च स्वानां भवति' (बृ० ६ । १ । १) इति । रूपमप्युभयत्र तदेव विज्ञानस्य यदुत ज्येष्ठश्रेष्ठादिगुणविशेषणान्वितं प्राणतत्त्वम् । यथा च द्रव्यदेवते यागस्य रूपमेवं विज्ञेयं रूपं विज्ञानस्य तेन हि तद्रूप्यते । समाख्याऽपि सैव प्राणविद्येति । तस्मा-

---

தரித்தல் ரூபமான விரதம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்றவர்க்கு அவ்விதமில்லை. இவ்விதமே புனருக்தி (அப்யாஸம்) முதலிய பேதகாரணங்களும் வேதாந்த சாகைகளில் ஆங்காங்கு பொருத்திக்காணத்தக்கன. ஆகவே ஒவ்வொரு வேதாந்தத்திலும் வித்யாபேதமானது ஏற்படத்தான் செய்கிறது. என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே (ஸித்தாந்தத்தைச்) சொல்லுகிறோம். ஸர்வவேதாந்த ப்ரத்யயங்களான=எல்லா வேதாந்தங்களாலும் அறியப்படுகின்ற விக்ஞானங்கள்=உபாஸனங்கள், அந்தந்த வேதாந்தத்திலும் அவையவையேதானாகும். என்? சோதனாதிகள் பொதுவாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (இந்த ஸூத்திரத்திலுள்ள) ஆதி= என்ற பதத்தால் பூர்வமீமாம்ஸையிலுள்ள சாகாந்தராதிகரண ஸித்தாந்த ஸூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்ட அபேத ஹேதுக்கள் இங்கும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. அவையாவன—ஸம்யோகம் (பலஸம்பந்தம்) ரூபம், சோதனை, ஆக்ஞை (பெயர்) இவைகள் பொதுவாகவிருப்பதால் என்பது அதன் பொருள் என்றும். ஒரே அக்னி ஹோத்திர விஷயத்தில் சாகாபேதமிருப்பினுங்கூட அதற்குரிய புருஷனது ப்ரயத்னம் அம்மாதிரியாகவே ஜுஹுயாத் என்றதால் விதிக்கப்படுகிறதென்பது எவ்விதமோ, இவ்விதமே "எவனொருவன் (ப்ராணனை) ஜ்யேஷ்டனாகவும் (ஜ்யேஷ்டத்வம் என்ற குணமுள்ளவனாகவும்) ஶ்ரேஷ்டனாகவும் (ஶ்ரேஷ்டத்துவம் என்ற குணமுள்ளவனாகவும்) உபாஸிப்பானோ" என வாஜஸநேயிகளுக்கு எவ்விதமோ, அவ்விதமே சந்தோகர்களுக்கும் விதியிருக்கிறது. "தனது வகுப்பாருள் ஜ்யேஷ்டனாகவும், ஶ்ரேஷ்டனாகவும் ஆகிறான்" என்பதாய் பல ஸம்பந்தமும் (இருவர்க்கும்) பொதுவாகவே இருக்கிறது. ஜ்யேஷ்டத்வ ஶ்ரேஷ்டத்வாதி குணங்களாகிற விசேஷணங்களுடன் கூடினது ப்ராண தத்துவம் என்ற விக்ஞானத்தின் (உபாஸனத்தின்) ரூபம் யாதுண்டோ அது சாந்தோக்யம் ப்ருஹதாரண்யகம் இரண்டிலும் ஒன்றாகவேயிருக்கிறது. த்ரவ்யம் தேவதை இரண்டும் யாகத்தின் ஸ்வரூபம் என்பது எவ்விதமோ இவ்விதமேதான் விக்ஞானத்தின் (உபாஸனத்தின்) ரூபம் விக்ஞேயமான பொருளாகும். அந்த விக்ஞேயத்தால் அந்த விக்ஞானம் ரூபமுள்ளதாக்கப்படுவதே அதன் காரணமுமாகும். ப்ராண வித்யை என்ற பெயரும்

त्सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वं विज्ञानानाम्। एवं पञ्चाग्निविद्या वैश्वानरविद्या शाण्डिल्यविद्येत्येवमादिषु योजयितव्यम्। ये तु नामरूपादयो भेदहेत्वाभासास्ते प्रथम एव काण्डे 'न नाम्ना स्यादचोदनाभिधानत्वात्' इत्यारभ्य परिहृताः ॥ १ ॥

इहापि कञ्चिद्विशेषमाशङ्क्य परिहरति—

भेदान्नेति चेन्नैकस्यामपि ॥ २ ॥

स्यादेतत्। सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वं विज्ञानानां गुणभेदान्नोपपद्यते। तथाहि वाजसनेयिनः पञ्चाग्निविद्यां प्रस्तुत्य षष्ठमपरमग्निमामनन्ति—'तस्याग्निरेवाग्निर्भवति' (बृ० ६।२।१४)

அதுவேயாகும். ஆகவே விக்ஞானங்கள் (உபாஸனங்கள்) எல்லா வேதாந்தங்களாலும் அறிவிக்கப்படுவதாகவாகிறது. இவ்விதமே பஞ்சாக்னிவித்யை, வைஶ்வாநரவித்யை, ஶாண்டில்யவித்யை என்ற இதுமுதலான விடங்களிலும் பொருத்திக்கண்டு கொள்ளவேண்டும். பெயர் ரூபம் முதலிய பேதத்துக்குரிய போலி ஹேதுக்கள் எவை சொல்லப்பட்டனவோ அவை பூர்வகாண்டத்திலேயே "ந நாம்நா ஸ்யாத் அசோதநாபிதாநத்வாத்" நாம்னா=காடகம் முதலிய பெயரினுல் கர்மத்தில் பேதமானது (வேறுபாடானது) நஸ்யாத்=வரமாட்டாது. ஏன்? அசோதனாபிதாநத்வாத்=காடகம் முதலிய பதங்கள் அம்மாதிரியான கிரந்தத்தின் (நூலின்) பெயர்களாகுமே யொழிய கர்மங்களைச் சொல்லுகின்றனவாக வாகாததே அதன் காரணமாகும். ஆகவே வெவ்வேறு பெயருள்ள சாகைகள் வேறுபடினுங்கூட அவற்றில் விதிக்கப்படும் கர்மம் ஒன்றேயாகும் என்பது அதன் பொருள்.) என்று தொடங்கி மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (1) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இந்த ப்ரம்ஹ காண்டத்திலும் உபாஸன பேதத்துக்குரிய சில விசேஷங்களை ஆசங்கித்து அதை மறுக்கிறார்—

(ஸூ) பேதாத்நேதிசேத் ந ஏகஸ்யாமபி (2)

(ப—ரை) **भेदान्नेतिचेत्** (பேதாந்நேதிசேத்)=உபாஸ்யத்தில் குணம் பேதப்படுவதால் ஆமிக்ஷை என்றும், வாஜிநம் என்றுமான த்ரவ்யமாகிற ரூபபேதமேற்படுவதன் மூலம், கர்மபேதமேற்படுவதுபோல உபாஸனமும் வேறாகத்தானிருக்கவேண்டுமே யொழிய ஒன்றாக இருக்கமுடியாது. எனின்? **न** (ந)=அவ்விதம் சொல்லுவது பொருந்தாது. ஏன்? **एकस्यामपि** (ஏகஸ்யாமபி)=ஒரே வித்யை (உபாஸனை) யிலுங்கூட இம்மாதிரியான குணபேதங்களிருக்கலாம். (அதாவது: அற்பரூபபேதமிருப்பது வித்யையொன்றென்பதற்கு விரோதியாக வாகமாட்டாது என்று கருத்து) (2) (எ—று)

பாஷ்யம்.—இஃதிருக்கட்டும். உபாஸனங்களின் குணங்கள் பேதப்படுவதால் ஸர்வ வேதாந்தங்களிலும் அது ஒன்றுபட்டதே என்பது பொருந்தாது. அதாவது:—வாஜஸநேயிகள் பஞ்சாக்னி வித்யையைச் சொல்லத்தொடங்கி "அவனுக்கு ப்ரஸித்தமான அக்னியேதான் அக்னியாகவாகிறது" என்றதாதியால் வே

इत्यादिना। छन्दोगास्तु तं नामनन्ति पञ्चसङ्ख्ययैव च तमुपसंहरन्ति 'अथ ह य एतानेवं पञ्चाग्नीन्वेद' (छा० ५।१०।१०) इति। येषां च स गुणोऽस्ति येषां च नास्ति कथमुभयेषामेका विद्योपपद्येत। नचात्र गुणोपसंहारः शक्यते प्रत्येतुं, पञ्चसङ्ख्याविरोधात्। तथा प्राणसंवादे श्रेष्ठादन्यांश्चतुरः प्राणान्वाक्चक्षुःश्रोत्रमनांसि छन्दोगा आमनन्ति। वाजसनेयिनस्तु पञ्चममप्यामनन्ति 'रेतो वै प्रजापतिः प्रजायते ह प्रजया पशुभिर्य एवं वेद' (बृ० ६।१।६) इति। आवापोद्वापभेदाच्च वेद्यभेदो भवति, वेद्यभेदाच्च विद्याभेदो द्रव्यदेवताभेदादिव यागस्येति चेत्। नैष दोषः। यत एकस्यामपि विद्यायामेवञ्जातीयको गुणभेद उपपद्यते। यद्यपि षष्ठस्याग्नेरुपसंहारो न संभवति तथापि द्युप्रभृतीनां पञ्चानामग्नीनामुभयत्र प्रत्यभिज्ञायमानत्वान्न विद्याभेदो भवितुमर्हति। नहि षोडशिग्रहणाग்ரहणयोरतिरात्रो भिद्यते। पठ्यतेऽपि

றான ஆறாவது அக்னியைப் படிக்கின்றனர். சந்தோகர்களோவெனில் அந்த ஆறாவது அக்னியைப்படிப்பதில்லை "பிறகு எவனொருவன் இந்த ஐந்து அக்னிகளை உபாஸிக்கின்றானோ" என்றதால் ஐந்து எண்ணுடனேயே முடிக்கின்றனர். எவர்க்கு அந்தக்குணம் (ஆறாவது அக்கினி) இருக்கின்றதோ, எவர்களுக்கு இல்லையோ இவ்விருவருக்கும் வித்யை ஒன்று என்பது எவ்விதம் பொருந்தும்? இவ்விடத்தில் குணோபஸம்ஹாரமிருப்பதாக வறியமுடியாது. ஐந்து என்ற எண் விரோதப்படுவதே அதன் காரணமாகும். அவ்விதமே ப்ராணோபாஸ்தி சொல்லுமிடத்தில் முக்கிய ப்ராணனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வாக், சக்ஷுஸ், ச்ரோத்ரம், மனஸ் என்ற நான்கு ப்ராணன்களைச் சந்தோகர் படிக்கின்றனர். வாஜஸநேயிகளோ "ரேதஸ்ஸே ப்ரஜாபதியாகும். எவனொருவன் இவ்வித முபாஸிக்கின்றானோ ப்ரஜைகளுடனும், பசுக்களுடனும் பிறக்கிறான்" என்றதால் ஐந்தாவதான பொருளையும் படிக்கின்றனர். ஒருவர் ஆறாவது அக்னியைச் சேர்த்துக் கொளுதல் என்ற ஆவாபமும், மற்றவர் அதை விடுதல் என்ற உத்வாபமும் இருப்பதன் மூலம் பேதம் வருவதிலிருந்து வேத்யமானது (உபாஸ்யமானது) பேதப்படுகிறது. உபாஸ்யம் பேதப்படுவதிலிருந்து த்ரவ்ய தேவதைகள் பேதப்படுவதிலிருந்து யாகத்துக்குப் பேதம் வருவதுபோல வித்யாபேதம் ஏற்படுகிறது என்கிறோம் எனின்.

இது தோஷமாகாது. ஏன்? ஒரே வித்யையிலுங்கூட இம்மாதிரியான குணபேதமானது பொருந்தக் கூடியதாகவாவதே அதன் காரணமாகும். வாஜஸநேயிகள் சொல்லும் ஆறாவது அக்னிக்குச்சந்தோகர்கள் சொல்லும் பஞ்சாக்னி வித்யையில் உபஸம்ஹாரம் (சேர்த்துப் பொருள்கொள்ளல்) முடியாதுதான் ஆயினும் த்யுலோகம் முதலிய ஐந்து அக்னிகள் இரண்டிடத்திலும் ஒத்துக்காணப்படுவதால் வித்யாபேதமேற்படுவதற்கிடமில்லை. அதிராத்ரம் என்ற யாகம் ஷோடசியின் க்ரஹணம், அஃதின்மை இவற்றால் வேறுபடமாட்டாதன்றோ. சந்தோகர்களால் ஆறாவது அக்னியும் "இவ்வுலகினின்றும் லோகாந்தரத்தை யடைந்தவனை ருத்விக்குகள் அக்னியின் பொருட்டுக் கொண்டுபோகின்றனர்" என்றதால் படிக்கப்

च षष्ठोऽग्निश्छन्दोगैः—'तं प्रेतं दिष्टमितोऽग्नय एव हरन्ति' (छा० ५।९।२) इति। वाजसनेयिनस्तु सांपादिकेषु पञ्चस्वग्निष्वनुवृत्तायाः समिद्धूमादिकल्पनाया निवृत्तये 'तस्याग्निरेवाग्निर्भवति समित्समित्' (बृ० ६।२।१४) इत्यादि समामनन्ति स नित्यानुवादः। अथाप्युपासनार्थ एष वादस्तथापि स गुणः शक्यते छन्दोगैरप्युपसंहर्तुम्। नचात्र पञ्चसङ्ख्याविरोध आशङ्क्यः। सांपादिकाग्न्यभिप्राया ह्येषा पञ्चसङ्ख्या नित्यानुवादभूता न विधिसमवायिनीत्यदोषः। एवं प्राणसंवादेष्वप्यधिकस्य गुणस्येतरत्रोपसंहारो न विरुध्यते। नचावापोद्वापभेदाद्वेद्यभेदो विद्याभेदश्चाशङ्क्यः। कस्यचिद्वेद्यांशस्यावापोद्वापयोरपि भूयसो वेद्यराशेरभेदावगमात्। तस्मादेकविद्यमेव ॥ २ ॥

பட்டிருக்கிறது. வாஜஸநேயிகளோவெனில் *ஸாம்பாதிகங்களான (உபாஸனைக்கு வேண்டி கற்பிக்கப்பட்ட) ஐந்து அக்னிகளில் தொடர்ந்துவருகின்ற ஸமித், தூமம் முதலியவற்றின் கற்பனைக்கு நிவிருத்தியேற்படவேண்டி "அவனுக்கு ப்ரஸித்தமான அக்னியேதான் அக்னியாகவாகிறது, ப்ரஸித்தமான ஸமித்தேதான் ஸமித்தாகவாகிறது" என்றதாதியைப் படிக்கின்றனர். அவ்விதம் படிப்பது (1) நித்யாநுவாதமாகும். உபாஸனைக்கு வேண்டியே அவ்விதஞ் சொல்லப்பட்டது எனக் கொண்டபோதிலும் அந்தக் குணமானது சந்தோகர்களாற் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடியதாகவுமாகலாம். அவ்விதமாயின் சந்தோகர்களுடைய இந்த அக்னிகள் விஷயத்தில் ஐந்து என்ற எண்ணுக்கு விரோதம் வருமென ஆசங்கிக்க இடமில்லை. ஏன்? இங்கு கூறிய இந்த ஐந்து என்ற எண்ணனது ஸாம்பாதிகங்களான=(உபாஸனைக்குவேண்டிக் கற்பிதங்களான) அக்கினியைப்பற்றியதாய் நித்யாநுவாத முறையாற் கூறப்பட்டதாகவாகுமேயொழிய பஞ்சாக்னி உபாஸ்தி விதியைச் சேர்ந்ததாகவாகமாட்டாது. ஆனதுபற்றித் தோஷம் வருவதற்கிடமில்லை. இவ்விதமே ப்ராணனைப்பற்றிச் சொல்லுமிடங்களிலும் அதிகமான குணத்தை வேறிடத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளுவது முறண்படவும் மாட்டாது. மேலும், ஓரிடத்தில் ஒன்றைச் சேர்த்தலும், மற்றோரிடத்தில் ஒன்றை விடுதலும் என்ற வேற்றுமை காணப்படுவதைக் கொண்டு உபாஸ்யத்தின் பேதமோ, உபாஸனையின் பேதமோ வருவதாக ஆசங்கிக்கவேண்டுவதவசியமில்லை. உபாஸ்யமான ஸ்வல்ப அம்சத்துக்கு ஓரிடத்தில் அதிகமான பாடமும் மற்றோரிடத்தில் அஃதின்மையும் காணப்படினுங்கூட உபாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட பெரும்பாலானவற்றுக்கு அபேதமும் (ஒற்றுமையும்) காணப்படுகிறது. ஆனதுபற்றி உபாஸ்தி ஒன்றேயாகும்.

---

*ஆறாவதான அக்னியையும், அதைப்பற்றின விசேஷத்தையும் அநுவாதமுறையாற் கூறியிருப்பதிலிருந்து அவை உபாஸ்யங்களாக இல்லாததால் இரண்டிடத்திலும் ஐந்து அக்னிகளே உபாஸ்யங்களாகவாவதால் ரூபபேதம் வருவதற்கிடமில்லை என்பது பாஷ்யத்தின் கருத்து.

(1) எவ்வித விதியுமில்லாமல் இயற்கையில் கிடைத்தபொருளைத் தானுஞ் சொல்லுவது நித்தியாநுவாதமெனப்படும்.

स्वाध्यायस्य तथात्वेन हि समाचारेऽधिकाराच्च सववच्च तन्नियमः ॥ ३ ॥

यदप्युक्तमाथर्वणिकानां विद्यां प्रति शिरोव्रताद्यपेक्षणादन्येषां च तदनपेक्षणाद्विद्याभेद इति तत्प्रत्युच्यते। स्वाध्यायस्यैष धर्मो न विद्यायाः। कथमिदमवगम्यते। यतस्तथात्वेन स्वाध्यायधर्मत्वेन समाचारे वेदव्रतोपदेशपरे ग्रन्थ आथर्वणिका इदमपि वेदव्रतत्वेन व्याख्यातमिति समामनन्ति। 'नैतदचीर्णव्रतोऽधीते' (मु० ३। २। ११) इति चाधिकृतविषयादेतच्छब्दादध्ययनशब्दाच्च स्वोपनिषदध्ययनधर्म एवैष इति निर्धार्यते।

(அ-கை) இதுவரையுள்ளக் கிரந்தத்தால் ரூபபேதத்தால் வித்யாபேதம் வர மாட்டாது எனவுபதேசித்து இந்தச் சூத்திரத்தால் தர்மம் மாறுபட்டபோதிலும் வித்யை மாறுபடுவதற்கில்லை என்பதை உபதேசிக்கிருர்—

(ஸூ) ஸ்வாத்யாயஸ்ய ததாத்வேந ஹி ஸமாசாரே அதிகாராத்ச ஸவவத்ச தந்நியம: (3)

(ப-ரை) **स्वाध्यायस्य** (ஸ்வாத்யாயஸ்ய)=சிரோவ்ரதம் என்ற தர்மம் அதர்வ வேதத்தினுடையதாக சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். **समाचारे** (ஸமா **சாரே**)=வேதாத்யயனஞ் செய்வதற்குவேண்டிய தர்மத்தையுபதேசிக்கும் கிரந்தத்தில் சிரோவ்ரதமென்ற இந்தத் தர்மத்தை **तथात्वेन हि** (ததாத்வேந ஹி)=வேதாத்யயன தர்மமாகவன்ரே ஆதர்வணிகர்கள் சொல்லுகின்றனர். **अधिकाराच्च** (அதி **காராத்ச**)=ஶ்ருதியில் "**नैतदचीर्णव्रतोऽधीते** (நைததசீர்ணவ்ரதோ அதீதே)=என்ற விடத்தில் துடர்ந்துவரும் முண்டகோபநிடதத்தைச் சொல்லும் **एतत्** (ஏதத்)= என்ற சப்தமிருப்பதும், **अधीते** (அதீதே)=என்றதால் அத்யயனம் சொல்லப்பட்டிருப்பதுமே மற்றொரு காரணமாகும். **सववच्च** (ஸவவத்ச)=ஸௌர்யம் என்ற ஹோமந்தொடங்கி ஶதௌதநம் வரையுள்ள 7 ஹோமங்கள் அதர்வவேதாத்யயனஞ் செய்பவர்க்கே சொல்லப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே **तन्नियमः** (தந்நியம:)=முண்டகோபநிடதத்தை அத்யயனஞ் செய்பவர்க்கே தலையில் நெருப்புத்தணலின் தாரணமானது நியமமாகவாகும். (3) (எ-று)

பாஷ்யம்.—ஆதர்வணிகர்களுக்கு ப்ரம்ஹவித்யையைக் குறித்து சிரோவ்ரதம் முதலியவற்றின் அபேக்ஷை இருப்பதாலும், மற்றவர்க்குச் சிரோவ்ரதாதிகளின் அபேக்ஷையில்லாதிருப்பதாலும், வித்யையின் (உபாஸனத்தின்) பேதம் ஏற்படுகிறது எனயாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதற்குப்பதில் சொல்லப்படுகிறது. இந்தத் தர்மமானது வேதத்தினுடையதேயொழிய வித்யையினுடையதாகவாகாது. இது எவ்விதமறியப்படுகிறது எனின்? யாதுகாரணம்பற்றி ததாத்வேந வேதாத்யயனத்தின் தர்மமாக, ஸமாசாரத்தில்=வேதவ்ரதத்தையுபதேசிக்கும் கிரந்தத்தில் ஆதர்வணிகர்கள் இதையும்=இந்த சிரோவ்ரதத்தையும், வேதத்தின் வ்ரதமாக வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டதெனச் சொல்லுகின்றனரோ (அக்காரணம்பற்றியே என்க.) விரதத்தை (சிரோவ்ரதத்தை) யனுஷ்டிக்காதவன் "இதை (ப்ரகிருதமான முண்டகோபநிடதத்தை) அத்யயனஞ் செய்தல் கூடாது" என்றவிடத்தில் துடர்

ननु च 'तेषामेवैतां ब्रह्मविद्यां वदेत शिरोव्रतं विधिवद्यैस्तु चीर्णम्' (मुण्ड० ३।२।१०) इति ब्रह्मविद्यासंयोगश्रवणादेकैव सर्वत्र ब्रह्मविद्येति सङ्कीर्येतैष धर्मः। न। तत्राप्येतामिति प्रकृतप्रत्यवमर्शात्। प्रकृतत्वं च ब्रह्मविद्याया ग्रन्थविशेषापेक्षमिति ग्रन्थविशेषसंयोग्येवैष धर्मः। सववच्च तन्नियम इति निदर्शननिर्देशः। यथाच सवाः सप्त सौर्यादयः शतौदन-पर्यन्ता वेदान्तरोदितत्रेताग्न्यनभिसंबन्धादाथर्वणोदितैकाग्न्यभिसंबन्धाच्चाथर्वणिकानामेव नियम्यन्ते तथैवायमपि धर्मः स्वाध्यायविशेषसंबन्धात्तत्रैव नियम्यते। तस्मादप्यनवद्यं विद्यैकत्वम्॥ ३॥

दर्शयति च॥ ४॥

ந்துவரும் முண்டகோபநிஷத்தைச் சொல்லும் ஏதத்=என்ற சப்தமும், அதீதே= என்பதாய் அத்யயனத்தைச் சொல்லும் சப்தமும் காணப்படுவதிலிருந்து அவர்க்குச்சொந்தமான உபநிஷத்தின் அத்யயனத்துக்குரியதாகவே இந்தத் தர்மமாகும் என வுறுதி செய்யப்படுகிறது,

சங்கை—"அவர்க்கே இந்த ப்ரம்ஹ வித்யையைச் சொல்லவேண்டும் எவர்களால் சிரோவ்ரதமானது முறைப்படி அநுஷ்டிக்கப்பட்டதோ" என்றவிடத்தில் ப்ரம்ஹவித்யையின் ஸம்பந்தம் இந்த சிரோவ்ரதத்துக்கிருப்பதாகத் தெரிவதால் எல்லாவிடத்திலும் ப்ரம்ஹவித்தையானது ஒன்றே, ஆனதுபற்றி இந்தச் சிரோவ்ரதமென்ற தர்மமானது எல்லாப்ரம்ஹவித்யையிலும் வரத்தான் வரும் எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதம் சொல்லமுடியாது. அவ்விடத்திலுங்கூட "ஏதாம்" (இந்த) என்பதாய் ப்ரகிருதமான ப்ரம்ஹவித்தையைக் கூறியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ப்ரம்ஹவித்தைக்கு ப்ரகிருதமாக விருத்தலானது கிரந்தவிசேஷத்தை யபேக்ஷித்தேற்படுவதால் கிரந்தவிசேஷத்தை (முண்டகோபநிஷத்தைச்) சேர்ந்ததாகவே தான் இந்தத் தர்மமாகும்.* ஸூத்திரத்தில் "ஸவவத்ச தந்நியம:" என்றதால் திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்பட்டதாக வாகிறது. ஸௌர்யம் முதல் ஶதௌதனம் முடியவுள்ள ஏழு ஸவங்கள்=ஹோமங்கள், வேறுவேதங்களிற் சொல்லியத்ரேதாக்னி (கார்ஹபத்யம், ஆஹவநீயம், தக்ஷிணாக்னி) களின் ஸம்பந்தம் காணப்படாததாலும், அதர்வவேதத்திற் சொல்லப்பட்ட ஏகாக்னிஸம்பந்தம் காணப்படுவதாலும் ஆதர்வணிகர்களுக்குமட்டுமே என எவ்விதம்நியமமாகக் கொள்ளப்படுகின்றனவோ அதுபோலவே இந்தத்தர்மமும் (தலையில் அங்காரதாரணமும்) வேதாத்யயன விசேஷஸம்பந்தமிருப்பதை யொட்டி அவ்விஷயத்திலேயே (முண்டகோபநிஷதாத்யயன விஷயத்திலேயே) நியமமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. ஆனது பற்றியும் வித்தை யொன்று தானென்பது தோஷமற்றதாகவாகிறது. (3) (எ—று)

(ஸூ) தர்சயதி ச (4)

---

* ஆகவே ப்ரம்ஹவித்யாபதத்துக்கு ப்ரம்ஹவித்தையைச் சொல்லும் கிரந்தமென பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்பது பாஷ்யத்தின் கருத்து.

दर्शयति च वेदोऽपि विद्यैकत्वं सर्ववेदान्तेषु वेद्यैकत्वोपदेशात् 'सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति' (क० २। १५) इति। तथा 'एतं ह्येव बह्वृचा महत्युक्थे मीमांसन्त एतमग्नावध्वर्यव एतं महाव्रते छन्दोगाः' इति च। तथा 'महद्भयं वज्रमुद्यतम्' (क० ६। २) इति काठक उक्तस्येश्वरगुणस्य भयहेतुत्वस्य तैत्तिरीयके भेददर्शननिन्दायै परामर्शो दृश्यते 'यदा ह्येवैष एतस्मिन्नुदरमन्तरं कुरुते। अथ तस्य भयं भवति। तत्त्वेव भयं विदुषोऽमन्वनस्य' (तै० २। ७। १) इति। तथा वाजसनेयके प्रादेशमात्रसंपादितस्य वैश्वानरस्य छान्दोग्ये सिद्धवदुपादानम् 'यस्त्वेतमेवं प्रादेशमात्रमभिविमानमात्मानं वैश्वानरमुपास्ते' (छा० ५। १८। १) इति। तथा सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वेनान्यत्र विहितानामुक्थादीनामन्यत्रो-

---

(ப—ரை) உபாஸ்யமானது ஒன்றாக விருப்பதிலிருந்து உபாஸனமும் ஒன்றேதானாகும் என வேதமானது **दर्शयति च** (தர்சயதி ச)=காண்பித்து மிருக்கிறது.

பாஷ்யம்.—"எல்லாவேதாந்தங்களும் எதை † யறியத்தகுந்ததாகச் சொல்லுகின்றனவோ" என்பதாய் வேத்யமானது எல்லாவேதாந்தங்களிலும் வேத்யமானது ஒன்றேன வுபதேசிப்பதிலிருந்து வித்தையும் ஒன்றேயாகும் எனத் தெரிவித்திருக்கிறது. அதுபோலவே "இவரையேயன்றோ பஹ்வ்ருசர்கள் (ருக்வேதிகள்) மஹத்தான உக்தத்தில் (சஸ்திரத்தில்) விசாரிக்கவேண்ணுகின்றனர். இவரை அத்வர்யுக்கள் (யஜுர்வேதிகள்) மஹத்தான அக்னியிலும் (அத்வர்யு செய்யுங்கர்மத்திலும்) இவரைச் சந்தோகர்கள் (ஸாமவேதிகள்) மஹாவ்ரதத்திலும் (ஸ்தோத்திரத்திலும்) விசாரிக்கவேண்ணுகின்றனர்" எனப் படிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமே "உயரெடுக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதம் போன்று (ப்ரம்ஹம்) மஹத்தான பயத்தைத் தரக்கூடியது" எனக் கடோபநிடதத்திற் சொல்லப்பட்ட பயஹேதுவாக விருத்தல் என்ற ஈஸ்வரகுணத்துக்குத் தைத்திரீயோபநிடதத்தில் "எது போழ்து இவன் இதனிடத்தில் (ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில்) அற்பமாயுள்ள பேதத்தையும் பார்க்கின்றானே அதுபோழ்து அவனுக்குப் பயம் (ஸம்ஸாரம்) உண்டாகிறது. அதுவே யன்றோ யறியாதவனான வித்வானுக்கு பயஹேதுவாகவாகிறது" என்றதால் பேததர்சனத்தை நிந்திக்கவேண்டி பராமர்சம் காணப்படுகிறது. அதுபோலவே ப்ருஹதாரண்யகத்தில் ப்ராதேச (ஒட்டையளவு) மாத்திரமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட வைஸ்வாநரனுக்குச் சாந்தோக்கியத்தில் "(1) எவனொருவன் இவ்விதம் ப்ராதேசமாத்திரனாகவும் அபிவிமானனாகவும் இந்த வைஸ்வாநர ஆத்மாவை உபாஸிக்கிறானே" என்றதால் ஸித்தமாகவே எடுத்துக் கூறல் காணப்படுகிறது. அவ்விதமே எல்லாவேதாந்தங்களாலும் அறியப்படுவதுபற்றி வேறிடத்தில் விதிக்கப்பட்ட உக்-

---

† சுருதியானது வேத்யம் ஒன்றாவதிலிருந்து நிர்க்குணப்ரம்ஹவித்தையின் ஐக்கியத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆயினும், ப்ரகரணபாடத்தையொட்டி ஸகுணப்ரம்ஹவித்தைகளுக்குங்கூட எல்லாச் சாகைகளிலும் ஐக்கியமானது ஸித்திக்கிறது என வெண்ணி ஸூத்திரம் செய்யப்பட்டது என ராமாநந்த வியாக்கியானத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(1) இந்தச் சுருதியின்பொருளை முதலாவது அத்தியாயம் 269-வது பக்கத்தில் பரக்கக் காண்க.

पासनविधानायोपादानात्प्रायदर्शनन्यायेनोपासनानामपि सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वसिद्धिः ॥ ४ ॥

२ उपसंहाराधिकरणम् । सू० ५

उपसंहारोऽर्थाभेदाद्विधिशेषवत्समाने च ॥ ५ ॥

एकोपास्तावनाहार्या आहार्या वा गुणाः श्रुतौ । अनुक्तत्वादनाहार्या उपकारः श्रुतैर्गुणैः ॥ १ ॥

श्रुतत्वादन्यशाखायामाहार्या अग्निहोत्रवत् । विशिष्टविद्योपकारः स्वशाखोक्तगुणैः समः ॥ २ ॥

தம் முதலியவற்றுக்கும் வேறிடத்திலுபாஸனத்தை விதிக்கவேண்டி உபதேசம் காணப்படுவதிலிருந்து அவற்றைப் பற்றிய உபாஸனங்களுக்கும் ஸர்வவேதாந்தங்களாலும் விதிக்கப்படும் தன்மையானது பூயோநுக்கிரஹ (வெகுவாக இருப்பதையே கிரஹிக்கவேண்டும் என்ற) நியாயத்தையொட்டி ஸித்திக்கிறது. (4)

ஒன்றுவது ஸர்வவேதாந்தப்ரத்யயாதிகரணம் முற்றிற்று.

உபஸம்ஹாராதிகரணம் 2.

(அ-கை) எல்லா வேதாந்தசாகைகளிலுமுள்ள வித்தையானது ஒன்றேயாகும் என விசாரிப்பதன் பலனை ஒரே ஸூத்திரங்கொண்ட இந்த அதிகரணத்தாலுபதேசிக்கிறார்.—

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

(ஸூ) உபஸம்ஹாரோ அர்த்தாபேதாத் விதிசேஷவத் ஸமானே ச (5)

(ப-ரை) வேறிடத்திற் சொல்லப்பட்ட விஜ்ஞானகுணங்களுக்கு **समाने च** (ஸமாநே ச)=வேறிடத்திற் சொல்லப்பட்ட ஒரேமாதிரியான உபாஸனத்தில் **उपसंहारः** (உபஸம்ஹார:)=உபஸம்ஹாரமானது சேர்த்துக்கொள்ளுதலானது அவஸ்யமாக வாகிவிடுகிறது. **अर्थभेदात्** (அர்த்தாபேதாத்)=பலன் ஒன்றாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். **विधिशेषवत्** (விதிசேஷவத்)=விதிசேஷங்களான அக்னிஹோத்ராதி தர்மங்களுக்கு ஒரே அக்னிஹோத்ராதி கர்மங்களில் உபஸம்ஹாரம் செய்து கொள்ளுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க.

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) ஒரே உபாஸ்திவிஷயமாக வேறிடத்திற் சொல்லப்பட்ட குணங்களை வேறிடத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமா? அல்லது சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுவதில்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். ஶ்ருதியில் ஓரிடத்திற் சொல்லப்பட்டவைமற்றவிடத்தில் சொல்லப்படாமைபற்றி அவ்விடத்தில் வேறிடத்திற் சொல்லப்பட்டகுணங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுவதில்லை. எவ்வளவு குணங்கள் எங்கு ஶ்ருதியிற் படிக்கப்பட்டனவோ அவற்றால் மட்டுமே அங்கு கூறப்பட்ட உபாஸனத்துக்கு உபகாரமானது ஏற்பட்டுவிடலாம் என்பது பூர்வ

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

इदं प्रयोजनसूत्रम्। स्थिते चैवं सर्ववेदान्तप्रत्ययत्वे सर्वविज्ञानानामन्यत्रोदितानां विज्ञानगुणानामन्यत्रापि समाने विज्ञान उपसंहारो भवति। अर्थाभेदात्। य एव हि तेषां गुणानामेकत्रार्थो विशिष्टविज्ञानोपकारकः स एवान्यत्रापि। उभयत्रापि हि तदेवैकं विज्ञानं तस्मादुपसंहारः। विधिशेषवत्। यथाहि विधिशेषाणामग्निहोत्रादिधर्माणां तदेवैकमग्निहोत्रादि कर्म सर्वत्रेत्यर्थाभेदादुपसंहरणमेवमिहापि। यदि हि विज्ञानभेदो भवेत्ततो विज्ञानान्तरनिबद्धत्वाद्गुणानां प्रकृतिविकृतिभावाभावाच्च न स्यादुपसंहारः। विज्ञानैकत्वे तु नैवमिति। अस्यैव तु प्रयोजनसूत्रस्य प्रपञ्चः सर्वाभेदादित्यारभ्य भविष्यति॥ ५॥

பக்ஷம். ஶ்ருதியில் வேருசாகையில் கூறப்பட்டிருப்பதுபற்றி வேரு சாகையிலும் அக்குணங்களை அக்னிஹோத்திரகர்மாவில் போலச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுவது அவஶ்யமே யாகும். சொந்தசாகையில் சொல்லப்பட்ட குணங்களுக்கும் வேருசாகையில் சொல்லப்பட்ட குணங்களுக்கும் பிரதானமான வித்யோபகாரகத்வமானது ஒன்ருகவே இருக்கின்றது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்.—இது பயனைச் சொல்லும் ஸூத்திரமாகும். எல்லா உபாஸனங்களும் எல்லாவேதாந்தங்களாலும் விதிக்கப்படுகின்றன வென்பது நிலைத்த பின்னர் வேறிடத்திற் சொல்லப்பட்ட விக்ஞானகுணங்களுக்கு வேறிடத்திலும் ஸமானமான (ஏரேமாதிரியாகவான) உபாஸனத்தில் உபஸம்ஹாரமானது (சேர்த்துக் கொள்ளுதலானது) ஏற்படுகிறது. பலன் ஒன்ருகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அந்தக் குணங்களுக்கு ஒருவிடத்தில் ப்ரதானமான விக்ஞான உபகாரத்தைச் செய்தல் என்றபலன் எதுவோ அதேபலன்தான் வேறிடத்திலுமேற்படுகிறது. அந்த ஒரேவிக்ஞானமன்ரோ இரண்டிடத்திலும் காணப்படுகிறது. ஆனது பற்றி உபஸம்ஹாரமானது ஏற்படுகிறது. விதிசேஷமானது போலவாம். அதாவது:—விதிசேஷங்களான அக்னிஹோத்ராதி தர்மங்களுக்கு அதேவொரு அக்னிஹோத்ராதி கர்மந்தான் எல்லாவிடத்திலும் என்பதுபற்றி (உபகாரலக்ஷணமான) பலன் ஒன்ருகிவிடுவதிலிருந்து உபஸம்ஹாரம் ஏற்படுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே இங்குமாகும். விக்ஞானபேதமிருக்குமாயின் அப்பொழுது குணங்கள் வேருவிக்ஞானத்தைச் சேர்ந்தனவாக விருப்பதுபற்றியும் ப்ராகிருதி விகிருதிபாவமில்லாமையாலும் அவற்றுக்கு உபஸம்ஹாரமேற்படமாட்டாது. விக்ஞானமொன்ருகவிருந்தாலோ இவ்விதமில்லை. இந்தப்ரயோஜனஸூத்திரத்துக்கே "ஸர்வாபேதாத்" என்றுதொடங்கி விஸ்தாரமானது சொல்லப்படப்போகிறது. (5)

இரண்டாவது உபஸம்ஹாராதிகரணம் முற்றிற்று.

அந்யதாத்வாதிகரணம் 3.

(ஸூ) அந்யதாத்வம்சப்தாத் இதிசேத்ந அவிசேஷாத் (6)

(ப-ரை) சாந்தோக்கியம், ப்ருஹதாரண்யகம் இவ்விரண்டிலும் சொல்லப்

३ अन्यथात्वाधिकरणम्। सू० ३-८

अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशेषात्॥ ६॥

एका भिन्नाथवोद्गीथविद्या छान्दोग्यकाण्वयोः। एका स्यान्नामसामान्यात्संग्रामादिसमत्वतः॥ १॥
उद्गीथावयवोंकार उद्गातेत्युभयोर्भिदा। वेद्यभेदेऽर्थवादादिसाम्यमत्राप्रयोजकम्॥ २॥

वाजसनेयके 'ते ह देवा ऊचुर्हन्तासुरान्यज्ञ उद्गीथेनात्ययामेति' (बृ० १।३।१) 'ते ह वाचमूचुस्त्वं न उद्गाय' (बृ० १।३।२) इति प्रक्रम्य वागादीन्प्राणानसुरपाप्मविद्धत्वेन निन्दित्वा मुख्यप्राणपरिग्रहः पठ्यते—'अथ हेममासन्यं प्राणमूचुस्त्वं न उद्गायेति तथेति तेभ्य एष प्राण उदगायत्' (बृ० १।३।७) इति। तथा छान्दोग्येऽपि—

படும் உத்கீதவித்யைக்கு अन्यथात्वम् (அந்யதாத்வம்)=பேதமானது அறியத்தகுந்தது. என்? शब्दात् (ஶப்தாத்)=பிருஹதாரண்யகத்தில் त्वं न उद्गाय (த்வம் ந உத்காய)=நீ ஔத்காத்ரம் என்ற கர்மத்தைச் செய்வாயாக என்றதால் ப்ராணனை உத்கீதத்துக்குச் கர்த்தாவாகவும், சாந்தோக்கியத்தில் तमुद्गीथमुपासाञ्चक्रिरे (தமுத்கீதமுபாஸாஞ்சக்ரிரே)=அந்த ப்ராணனை உத்கீதமாகவுபாஸித்தனர் என்றதால் ப்ராணனை உத்கீதரூபமாகவும் சொல்லும் சப்தமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். इति चेत् (இதிசேத்)=என்றாலோ न (ந)=அது பொருந்தாது. अविशेषात् (அவிசேஷாத்)=இரண்டிடத்திலும் ஒரேவித்யைதான் சொல்லப்படுகிறது என்பதற்குரிய காரணங்கள் வெகுவாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) சாந்தோக்யம், பிருஹதாரண்யகம் இரண்டிலுமுள்ள உத்கீதவித்யை ஒன்றா? அல்லது வேறுபட்டதா? என்பது ஸந்தேஹம். இரண்டிடத்திலும் உத்கீதவித்யை என்றபெயர் ஒத்திருப்பதாலும், இந்திரியங்கள் ஒன்றுக்கொன்று சண்டையிட்டனவென்பதாய் சொல்லப்படும் இந்திரியங்களின் சண்டை முதலியன இரண்டிடத்திலும் பொதுவாக விருப்பதாலும் இரண்டிடத்திலுமுள்ள உத்கீதவித்யை ஒன்றேயாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். ஓரிடத்தில் உத்கீதாவயவமான ஓங்காரமென்றும், ஓரிடத்தில் உத்கீதகர்த்தா என்றுமாக ப்ராணன் சொல்லப்படுவதால் இரண்டும் வேறுபட்டதே யாகும். வேத்யமான (உபாஸ்யமான) பொருள் வேறுபடுங்கால் அர்த்தவாதாதிகள் ஸமமாகவிருப்பது வித்யை ஒன்றென்ற விஷயத்தில் காரணமாகவாகமாட்டாது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—வாஜஸநேயக (ப்ருஹதாரண்யக) த்தில் "அந்தத்தேவர்கள் (ஸாத்விகங்களான இந்திரியவிருத்திகளுக்கு அபிமானிதேவதைகள்) இதுபோழ்து அஸுரர்களை (ரஜஸ்தமோ ரூபங்களான இந்திரியவிருத்திகளுக்கு அபிமானிதேவதைகளை) யாகத்தில் உத்கீதத்தினால் (உத்கீதமெனப் பெயரிய ஸாமகானத்தினால்) ஜயிப்போமாக எனச் சொல்லினர். அதுபோழ்து அந்தத்தேவர்கள் நீ உத்கானம் செய்வாயாக என வாகிந்திரியத்தைச் சொல்லினர்" என்று தொடங்கி வாகாதிகளான இந்திரியங்கள் ஆஸுரமான பாபத்தினால் (காமத்தினால்) கவரப்பட்டன

'तद्ध देवा उद्गीथमाजग्मुरनेनैनानभिभविष्याम:' (छा० १।२।१) इति प्रक्रम्येतरान्प्राणानसुरपाप्मविद्धत्वेन निन्दित्वा तथैव मुख्यप्राणपरिग्रह: पठ्यते—'अथ ह य एवायं मुख्य: प्राणस्तमुद्गीथमुपासाञ्चक्रिरे' (छा० १।२।७) इति। उभयत्रापि च प्राणप्रशंसया प्राणविद्याविधिरध्यवसीयते। तत्र संशय:—किमत्र विद्याभेद: स्यादाहोस्विद्विद्यैकत्वमिति। किं तावत्प्राप्तं, पूर्वेण न्यायेन विद्यैकत्वमिति। ननु न युक्तं विद्यैकत्वं प्रक्रमभेदात्। अन्यथा हि प्रक्रमन्ते वाजसनेयिनोऽन्यथा छन्दोगा:। 'त्वं न उद्गाय' (बृ० १।३।२) इति वाजसनेयिन उद्गीथस्य कर्तृत्वेन प्राणमामनन्ति। छन्दोगास्तूद्गीथत्वेन 'तमुद्गीथमुपासाञ्चक्रिरे (छा० १।२।७) इति। तत्कथं विद्यैकत्वं स्यादिति चेत्। नैष दोष:। न ह्येतावता विशेषेण विद्यैकत्वमपगच्छति। अविशेषस्यापि बहुतरस्य प्रतीयमान-

---

என்பதாய் அவற்றை நிந்தித்து விட்டு "பிறகு ஆஸ்யனை (முகத்தின் மத்தியிலிருப்பவனை) இந்தப்ராணனை நோக்கி (ப்ராணாபிமானிதேவதையை நோக்கி) நீ எங்கள்விஷயத்தில் உத்கானஞ் செய்வாயாக என்று சொல்லின. அவ்விதமே யாகட்டுமென முக்கியப்ராணன் அந்த வாகாதி இந்திரியங்களையும் பொருட்டு உத்கானஞ்செய்தது" என்றதால் முக்கிய ப்ராணனுடைய பரிக்ரஹமானது படிக்கப் படுகிறது. அது போலவே சாந்தோக்கியத்திலும் "ஒருவரை யொருவர் பங்கப் படுத்தும் நோக்கங்கொண்டு தொடங்கப்பட்ட யுத்தத்தில் தேவர்கள் இதனால் அஸுரர்களை ஜயிப்போம் என்பதாய் உத்கீதத்தையனுஷ்டித்தனர்" என்று தொடங்கி வேறுப்ராணன்களை ஆஸுரபாப ஸம்பந்தம்பெற்றவர்களென்பதாய் நிந்தித்து "பிறகு யாதொரு இந்த முக்கியப்ராணனுண்டோ அவனை உத்கீதமாக உபாஸித்தனர்" என்பதாய் முக்கியப்ராண பரிக்ரஹமானது படிக்கப்படுகிறது. இரண்டிடத்திலும் ப்ராணனைப்பற்றிய ப்ரஶம்ஸை (புகழுரை) இருப்பதனால் ப்ராணவித்யையின் (உபாஸ்தியின்) விதியானது நிஸ்சயிக்கப்படுகிறது. அங்கு ஸம்சயமுண்டாகிறது. இவ்விடத்தில் வித்யைவேறுபடுமா? அல்லது வித்யையொன்றுபடுமா? என்றும். முந்தின அதிகரணத்திற் சொல்லிய நியாயத்தினால் வித்யை ஒன்றுதான் என வேற்படுகிறது.

சங்கை—தொடக்கம் வேறுபட்டிருப்பதால் வித்யை யொன்றுபட்டதாக வாகமுடியாது. வாஜஸநேயிகள் வேறுவிதமாகவும், சந்தோகர்கள் வேறுவிதமாகவும் தொடங்குகின்றனர். அதாவது:—"நீ எங்களுக்கு உத்காநத்தைச் செய்" என்பதாய் வாஜஸநேயிகள் ப்ராணனை உத்கீதத்துக்குக் கர்த்தாவாகச் சொல்லுகின்றனர். சந்தோகர்களோ "அவனை (ப்ராணனை) உத்கீதமாக உபாஸித்தனர்" என்பதாய் உத்கீதமாக ப்ராணனைச் சொல்லுகின்றனர் என்பதாம். இவ்விதமிருக்க வித்யை ஒன்று என்று எவ்விதமேற்படும் என்றாலோ?

உத்தரம்—இது தோஷமாகாது. இந்த விசேஷத்தினால் (வேற்றுமையினால்) மட்டும் வித்யையின் ஏகத்வமானது ஓடிப்போய் விடாது. பலதரப்பட்ட வேற்று

त्वात्। तथाहि—देवासुरसङ्ग्रामोपक्रमत्वमसुरात्ययाभिप्राय उद्गीथोपन्यासो वागादिसङ्कीर्तनं तन्निन्दया मुख्यप्राणव्यपाश्रयस्तद्वीर्याच्चासुरविध्वंसनमश्मलोष्टनिदर्शनेनेत्येवं बहवोऽर्था उभयत्राप्यविशिष्टाः प्रतीयन्ते। वाजसनेयकेऽपि चोद्गीथसामानाधिकरण्यं प्राणस्य श्रुतम्—'एष उ वा उद्गीथः' (बृ० १। ३। २३) इति। तस्माच्छान्दोग्येऽपि कर्तृत्वं लक्षयितव्यम्। तस्माच्च विद्यैकत्वमिति ॥ ६ ॥

न वा प्रकरणभेदात्परोवरीयस्त्वादिवत् ॥ ७ ॥

न वा विद्यैकत्वमत्र न्याय्यम्। कस्मात्। प्रकरणभेदादिति प्रक्रमभेदादित्यर्थः।

மையின்மையின் காரணமும் காணவே படுகிறது. அதாவது:—தேவாஸுர ஸங்கிராமத்தின் உபக்ரமம், அஸுரர்களை விரட்டுவதில் நோக்கம், உத்கீதத்தின் உபன்னியாஸம், வாகாதிகளைச் சொல்லல், அவற்றை நிந்திக்கும் வாயிலாக முக்கிய ப்ராணனை யாச்ரயித்தல், அம்முக்ய ப்ராணனுடைய வீர்யத்தினால் கற்பாறையில் மோதின மண்ணுங்கட்டி நாசமடைவதைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டும்வாயிலாக அஸுரமான பாபத்தை யழித்தல், என்ற இம்மாதிரியான பலஸமாசாரங்கள் இரண்டிடங்களிலும் பொதுவாகவே காணப்படுகின்றன. பிருஹதாரண்யகத்திலுங் கூட ப்ராணனுக்கு உத்கித ஸாமானாதிகரண்யமானது (உத்கீத சப்தத்தாற் சொல்லப்படுதலானது) "இவனே (ப்ராணனே) தான் உத்கீதம்" என்ற விடத்திற் காணப்படுகிறது. * ஆனதுபற்றிச் சாந்தோக்கியத்திலுங்கூட ப்ராணனுக்கு லக்ஷணைமுறையால் கர்த்திருத்வத்தைக் கொள்ளவேண்டுவதவச்யமாகிறது. ஆகவே வித்யை யொன்று பட்டதே யாகும். (6) (எ-று)

(அ-கை) இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) நவாப்ரகரணபேதாத் பரோவரீயஸ்த்வாதிவத் (7)

(ப-ரை) இவ்விடத்தில் [**विद्यैकत्वम्** (வித்யைகத்வம்) = ஒரேவித்யை எனக் கொள்ளுவது] **नवा** (நவா)=பொருத்தமுள்ளதாகவாகாது. **प्रकरणभेदात्** (ப்ரகரண பேதாத்)=தொடக்கம் வேறுபட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். **परोवरीयस्त्वादिवत्** (பரோவரீயஸ்த்வாதிவத்)=பரோவரீயஸ்த்வம் முதலிய குணங்களுடன் கூடின உத்கீதோபாஸனமானது, அதே இடத்திற் சொல்லப்படும் வேறு உத்கீதோபாஸ்தியைவிட வேறுபட்டதாக எவ்விதம் கொள்ளப்படுகிறதோ அவ்விதமே இங்கும் சாண்க. (7) (எ-று)

பாஷ்யம்.—இவ்விடத்தில் வித்யைகத்வமானது நியாயமுள்ளதாக வாகாது. வித்யா பேதமேதான் நியாயமுள்ளதாகவாகும். என்? ப்ரகரணபேதத்தாலென்றும். ப்ரக்ரமத்தின் (தொடக்கத்தின்) பேதமிருப்பதால் என்பது அதன் பொ

---

* ஆகவே பூர்வபக்ஷத்தில் ப்ராணனிடத்தில் உத்கீதத்வம், உத்காதிருத்வம் இரண்டிற்கும் ஸமுச்சயத்தை அங்கீகரிக்கவேண்டும் என்பது பாஷ்யத்தின் கருத்தென ப்ரம்ஹ வித்யாபரணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

तथाहि—इह प्रक्रमभेदो दृश्यते । छान्दोग्ये तावत्—'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' (छा० १।१।१) इत्येवमुद्गीथावयवस्योङ्कारस्योपास्यत्वं प्रस्तुत्य रसतमादिगुणोपव्याख्यानं तत्र कृत्वा 'अथ खल्वेतस्यैवाक्षरस्योपव्याख्यानं भवति' (छा० १।१।१०) इति पुनरपि तमेवोद्गीथावयवमोङ्कारमनुवर्त्य देवासुराख्यायिकाद्वारेण तम् 'प्राणमुद्गीथमुपासाञ्चक्रिरे' (छा० १।२।२) इत्याह । तत्र यद्युद्गीथशब्देन सकला भक्तिरभिप्रेयेत तस्याश्च कर्तोद्गातर्त्विक्तत उपक्रमश्चोपरुध्येत लक्षणा च प्रसज्येत । उपक्रमानुरोधेन चैक-

---

ருள். அதாவது:—இங்கு (இவ்விருஸ்தலங்களிலும்) ப்ரக்ரமத்தின் (தொடக்கத்தின்) பேதமானது காணக்கிடக்கிறது. சாந்தோக்கியத்திலோ "ஓம் என்ற உத்கீதத்தின் அவயவமான இந்த அக்ஷரத்தை (எழுத்தை) உபாஸிப்பாயாக" என இவ்விதம் உத்கீதாவயவமான ஓங்காரத்துக்கு உபாஸ்யத்துவத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி அந்த ஓங்காரத்தினிடத்தில் ரஸதமத்வம், ஆப்தி, ஸம்ருத்தி, என்ற குணங்களை "பிறகு இதே அக்ஷரத்துக்கு உபவ்யாக்யானம் (இத்தகைய உபாஸனம் இத்தகைய மஹிமை யுள்ளது, என்ற விளக்கம்) பின்வருமாறு ஏற்படுகின்றது" என்றதாலுபதேசித்துத் திரும்பவும் அந்த உத்கீதாவயவமான ஓங்காரத்தையே அநுவர்த்தித்துக் கொண்டு (திரும்பவும் வாங்கிக்கொண்டு) தேவாஸுரர்கள் சண்டையிடத் தொடங்கினர் என்ற ஆக்யாயிகையைச் (கதையை) சொல்லும் வாயிலாக அந்த "உத்கீதாவயவமான ஓங்காரத்தை ப்ராணனாக வுபாஸித்தனர்" என்பதாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. அவ்விடத்திலுள்ள உத்கீத என்ற சப்தத்தால் எல்லா * ஸாமபக்தியும் (ஸாமகானப்பிரிவும்) சொல்லப்படுகிறதென்றும், அந்த எல்லாப்பக்திகளையும் கானஞ் செய்யும் ருத்விக்கான உத்காதாவும் சொல்லப்படுகிறான் என்றும் கருதப்படுமானால் அப்பொழுது ஓங்காரோபாஸ்தியைச் சொல்ல வெண்ணங்கொண்ட உபக்கிரமம் வீணாவதுடன், உத்கீதம் என்ற பதத்தில் †கர்த்

---

* யாககாலத்தில் தேவதையை ஸ்துதிப்பதற்காக ஸாமத்தைக் கானஞ் செய்யுங்கால் அதை ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் என ஐந்து பக்திகளாகப் (பிரிவுகளாகப்) பிரித்து கானஞ்செய்யவேண்டுமென விதியிருக்கிறது. அந்த ஐந்து பக்திகளுள் இரண்டாவது பக்தியான (ஸாமகானப்பிரிவான) உத்கீதத்தைக் கானஞ்செய்யுங்கால் ஒவ்வொரு பதங்களுடனும் ஓம் என்ற ப்ரணவத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு அதாவது:—"ஓம் தத்ஸவிதுர்வரேணியோம், ஓம் பார்கோ தேவஸ்ய தீமாஹி, ஓம் தியோ யோ நः ப்ரசோ என்ற மாதிரியாகக்கானஞ்செய்யுமிடத்தில் ஒவ்வொரு பதத்துக்குமிடையிலுள்ள ஓம் என்ற ப்ரணவமானது உத்கீதமெனச் சொல்லப்படுகிறது. ஆயினும் உத்கீதமென்ற பக்தியின் (ஸாமகானப்பிரிவின்) இடையிலுள்ள ஓங்காரத்தில் ப்ராணபுத்தியோ, ப்ரம்ஹபுத்தியோ, செய்யவேண்டுமென்பது அதன் பொருள். ஆகவே உத்கீதம் என்று சுருதி சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு 1-வதான ப்ரஸ்தாவபக்தி, 3-வதான ப்ரதிஹாரபக்தி, 4-வதான உபத்ரவபக்தி 5-வதான நிதநபக்தி இவைகளும் கிரஹிக்கப்படுகிறதென்றும், அந்த எல்லாப் பக்திகளை கானஞ்செய்யும் ருத்வித் உத்காதா என்று சொல்லப்படுகிறான் என்றும் கொள்ளப்படுமானால் உபக்கிரமத்துக்கு விரோதம் வருவதுடன் லக்ஷணையும் சொல்லவேண்டி வரும் என்பது பாஷ்யத்தின் கருத்து.

† ஓமித்யேதத்க்ஷர முத்கீதமுபாஸீத எனத் தொடக்கத்திலுள்ள உத்கீத என்ற

स्मिन्वाक्य उपसंहारेण भवितव्यम्। तस्मादत्र तावदुद्गीथावयव ओङ्कारे प्राणदृष्टिरुपदिश्यते। वाजसनेयके तूद्गीथशब्देनावयवग्रहणे कारणाभावात्सकलैव भक्तिरावेद्यते। 'त्वं न उद्गाय' (बृ० १। ३। २) इत्यपि तस्याः कर्तोद्गातर्त्विक्प्राणत्वेन निरूप्यत इति प्रस्थानान्तरम्। यदपि तत्रोद्गीथसामानाधिकरण्यं प्राणस्य तदप्युद्गातृत्वेनैव दिदर्शयिषितस्य प्राणस्य सर्वात्मत्वप्रतिपादनार्थमिति न विद्यैकत्वमावहति। सकलभक्तिविषय एव च तत्राप्युद्गीथशब्द इति वैषम्यम्। नच प्राणस्योद्गातृत्वमसंभवेन हेतुना परित्यज्यत उद्गीथभाववदुद्गातृभावस्याप्युपासनार्थत्वेनोपदिश्यमानत्वात्। प्राणवीर्येणैव चोद्गातौद्गात्रं करोतीति नास्त्यसंभवः। तथाच तत्रैव श्रावितम्—'वाचा च ह्येव स प्राणेन चोदगायत्' (बृ० १। ३। २४) इति। नच विवक्षितार्थभेदेऽवगम्यमाने वाक्यच्छायानुकारमात्रेण समा-

---

திருக்கைக்ஷணையும் செய்யவேண்டிவரும். ஒரு வாக்கியத்தில் உபக்கிரமத்தை யொட்டியே தான் உபஸம்ஹாரமும் (அதன் முடிவும்) இருக்கவேண்டுவது அவஸ்ய மாகும். ஆகவே இவ்விடத்தில் (சாந்தோக்கியத்தில்) உத்கீதாவயவமான ஓங்கா ரத்தில் ப்ராணபுத்தி செய்யவேண்டுவதாக வுபதேசிக்கப்படுகிறது. வாஜஸநேய கத்திலோ உத்கீதசப்தத்தால் அதனுடைய அவயவத்தைக் கிரஹிப்பதற்குரிய கார ணமில்லாமைபற்றி எல்லாஸாமபக்தியுமே அறிவிக்கப்படுகிறது "நீ உத்கானஞ் செய்வாயாக" என்றதால் அந்த எல்லாப் பக்திகளுக்கும் (ஸாமாகானஞ் செய்யும் முறைக்கும்) கர்த்தாவான (எல்லா ஸாமபக்திகளையும் கானஞ்செய்கிற) உத்காதாவாகிற ருத்விக்கானவன் ப்ராணனுகச் சொல்லப்படுகிறுன் என்பது பற்றி இங்கு உபதேசிக்கும் முறை வேறுவிதமாகக் காணப்படுகிறது. பிருஹதாரண்ய கத்தில் "இந்த ப்ராணனே தான் உத்கிதம்" என்பதாய் ப்ராணன் உத்கித என்ற பதத்தாற் சொல்லப்படுவதாக யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் உத்கா தாவாகவே சொல்ல விரும்பப்பட்ட ப்ராணனுக்கு ஸர்வாத்மத்வத்தை ப்ரதிபா திக்க (விளக்க) வேண்டியே. ஆதலால் அது வித்யை ஒன்றென்பதைச் சொல்ல மாட்டாது. அவ்விடத்திலுள்ள உத்கீதசப்தமானது ஸாமபக்தியாவையுமே விஷய மாகக் கொண்டது என்பது பற்றி வைஷம்யமிருக்கிறது. மேலும் ப்ராணனுக்கு உத்காதாவாக விருக்குந்தன்மையானது ஸம்பவிக்க முடியாது என்ற காரணத் தால் பரித்யாகஞ் செய்யக்கூடியது மன்று. ப்ராணனுக்கு உத்கீதபாவம் போல வே உத்காதாவாக விருக்குந்தன்மையும் உபாஸனைக்கு வேண்டி உபதேசிக்கப் படுவதாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். ப்ராணனுடைய வீர்யத்தை (வலு வைக்) கொண்டே உத்காதாவானவன் ஔத்காத்ரம் என்ற கர்மாவைச் செய்வ தால் இது ஸம்பவிக்காது என்பது மில்லை. அவ்விதமே அதே இடத்தில் "அந்த உத்காதாவானவன வாக்கினுலும் ப்ராணனுலுமே உத்கானஞ் செய்தான்" எனச்

பதத்தால் உத்கீதபக்தியின் அவயவமான ஓங்காரமென்ற எழுத்தை ப்ரம்ஹமாக உபாஸிக்கவேண்டும் என்று இயற்கையாகக் கிடைக்கும் பொருளை விடுத்து உத்கீதம் என்பதற்கு ஸாமகானஞ் செய்பவர் என்பதாய் லக்ஷணைமுறையை யாசிரயித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டிவரும். இதுவோ நியாயமாகவாகாது என்பது கருத்து.

नार्थत्वमध्यवसातुं युक्तम्। तथाह्यभ्युदयवाक्ये पशुकामवाक्ये च—'त्रेधा तण्डुलान्विभ-

சொல்லப்பட்டு மிருக்கிறது. மேலும், சாஸ்திரம் சொல்ல விருப்பங்கொண்ட பொருளின் பேதமானது காணப்படுங்கால் வாக்கியத்தின் போக்கு ஒத்துவருவது போலக் காணப்படுவதைக் கொண்டுமட்டும் ஸமானமான பொருளுள்ள தன்மையை நிஸ்சயிப்பது யுக்தமாகவு மாகாது. அவ்விதமே * அப்யுதய வாக்யத்தி

*"விவா ஏதம் ப்ரஜயா பசுபிரர்த்தயதி, வர்த்தயத்யஸ்ய ப்ராத்ருவ்யம்,யஸ்ய ஹவிர்நிருப்தம் புரஸ்தாச்சந்த்ரமா அப்யுதேதி த்ரேதாதண்டுலாந்விபஜேத் யே மத்ய மா:ஸ்யு: தாநக்நயே தாத்ரே புரோடாசமஷ்டாகபாலம் குர்யாத், யேஸ்தவிஷ்ட் டா: தாநிந்த்ராயப்ரதாத்ரே ததந் சரும், யேணிஷ்ட்டாஸ்தாந்விஷ்ணவே சிபிவிஷ் டாய ச்ருதே சரும்" என்பது அப்யுதயவாக்கிய மெனப்படும். இதன் பொருள் பின் வருமாறு—எந்த யஜமானன் சதுர்த்தசீ தினத்தன்று அமாவாஸ்யை எனப் பிரமித்து பிரதமைதினம் செய்யவேண்டிய தர்சம் என்ற கர்மத்துக்கு வேண்டிப் பிரவிருத்தித்து முதல்நாளே தர்சகர்மத்தின் தேவதைகளான அக்னியாதிகளையும் பொருட்டு தண்டுலம் (அரிசி) தயிர், பால் இவைகளாகிற ஹவிஸ்ஸை நிர்வாபம் (பிரித்தலை) செய்கின்றானோ அவ்விதம் அவன் நிர்வாபஞ்செய்தபின்னர் சந்திரனுதயத்தை யடைவானாயின், காலத்தைத் தவறாக எண்ணின குற்றத்துக்காக அந்த யஜமானனை நிர்வாபம் செய்த அந்த ஹவிஸ்ஸே ப்ரஜைகளைவிட்டுப் பிரித்து விடுவதுடன் சத்ருக்களையும் இவனுக்கு விருத்திசெய்து விடுகிறது. ஆகவே இந்த யஜமானன் மத்யமம், ஸ்தவிஷ்டம், அணிஷ்டம் என மூன்றுவிதமாக விருக்கின்ற அரிசிகளையும், தயிர் பால் இவைகளையும் அக்னியாதி தேவதைகளினின்றும் விபாகஞ்செய்தல் வேண்டும். அவ்விதம் பிரித்து தாத்ருத்வம் முதலிய குணங்களுடன் கூடினவர்களும் தர்சம் என்ற கர்மத்தின் தேவதைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவர்களுமான அக்னியாதிதேவதைகளையும் பொருட்டு நிர்வாபஞ் செய்யவேண்டும் என்றும். அந்தப் பங்குகளுள் ஸ்தூலமான தண்டுலத்தாலாயசருவைத் தயிரிலும், நுட்பமான (சிறிதான) தண்டுலசருவைப் பாலிலும், தயாரிக்கவேண்டும் என்பது அதன் பொருளாம். இந்த விடத்தில் காலமாறுபாடுரூபமான அபராதம் நேர்ந்த காலத்தில் வேறுதேவதையுடன் கூடினதும், ப்ராயச்சித்தரூபமாக வானதும்,தர்சம் என்ற கர்மத்தை விடவேறுபட்டதுமான கர்மாவானது விதிக்கப்படுகிறது எனப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே "யேமத்யமா" என்ற தாதிவாக்கியத்தால் தண்டுலங்களின் மூன்றுபங்கானபிரிவை அநுவாதஞ் செய்து கொண்டு, "விபஜேத்" என்றதால் ஹவிஸ்ஸுக்கு ப்ரகிருதமான தர்சகர்மதேவதையைவிட்டுப் பிரித்தலைமட்டும் செய்து அந்தத் தர்சம் என்ற கர்மத்திலேயே வேறுதேவதையின் ஸம்பந்தம் மட்டும் விதிக்கப்படுகிறதே யொழிய தனியான தொருகர்மம் விதிக்கப்படவில்லை என ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அப்யுதயவாக்கியத்தில் காலமாறுபாட்டுடன் தொடக்கம் காணப்படுவது கொண்டு நிர்வாபஞ்செய்த ஹவிஸ்ஸை முன்னர் ஸங்கல்பிதமான தேவதையினின்றும் பிரித்தல் மட்டும் உபதேசிக்கப்பட்டதாக மட்டுந்தான் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. பசு காமவாக்கியத்திலோ வெனில் நிர்வாபம் செய்யப்பட்ட தண்டுலம் முதலியவற்றுள் மிக்க ஸ்தூலமான பாகங்களை ஸநிமான் என்ற குணமுள்ள அக்னியைக் குறித்து அஷ்டாகபாலத்தில் (எட்டுமேடக்கில்) வைத்து ஸம்ஸ்காரஞ்செய்து புரோடாசத்தை நிர்வாபஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், நடுத்தரமான தண்டுல பாகங்களை சிபிவிஷ்டர் என்ற குணமுள்ள விஷ்ணு என்ற தேவதையைக் குறித்து காய்ச்சின பாலில் சருவாகச்செய்து நிர்வாபஞ் செய்யவேண்டும்

ऽैन्द्रे मध्यमाः स्युस्तानग्नये दात्रे पुरोडाशमष्टाकपालं कुर्यात्' इत्यादिनिर्देशसाम्येऽप्युपक्रमभेदादभ्युदयवाक्ये देवतापनयोऽध्यवसितः, पशुकामवाक्ये तु यागविधिः। तथेहाप्युपक्रमभेदाद्विद्याभेदः। परोवरीयस्त्वादिवत्। यथा परमात्मदृष्ट्यध्याससाम्येऽपि 'आकाशो ह्येवैभ्यो ज्यायानाकाशः परायणम्' (छा० १।९।१) 'स एष परोवरीयानुद्गीथः स एषोऽनन्तः' (छा० १।९।२) इति परोवरीयस्त्वगुणविशिष्टमुद्गीथोपासनमक्ष्यादि-

---

லும், பசு காமவாக்கியத்திலும் "தண்டுலங் (அரிசி) களை மூன்றுபங்காகப் பிரிக்க வேண்டும். அவற்றுள் நடுத்தரமான பங்குகள் எவையுண்டோ அவற்றை தாத்ருத்வம் என்றகுணமுள்ள அக்னியின் பொருட்டு அஷ்டாகபால புரோடாசமாக்கிக் (எட்டுமடக்கில் வைத்து ஸம்ஸ்காரஞ்செய்யப்பட்ட புரோடாசமாகச் செய்து) கொள்ளவேண்டும்" என்ற தாத்யுபதேசத்தின் ஸாம்யமிருந்தபோதிலுங்கூட அப்யுதயவாக்கியத்தில் உத்தேஶ்யதேவதையின் பரித்யாகமானது நிஸ்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பசு காமவாக்கியத்திலோயாகவிதியானது நிஸ்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோலவே இங்கும் உபக்ரமபேதத்தால் வித்தையின் பேதமானது ஏற்படுகிறது. பரோவரீயஸ்த்வாதி போலவே இதுவுமாகும். அதாவது:—உத்கீதத்தில் பரமாத்ம திருஷ்டி செய்யவேண்டும் (உத்கீதத்தைப் பரமாத்மாவாக வுபாஸிக்க வேண்டும்) என்பது பொதுவாக விருந்த போதிலுங்கூட "ஆகாசமே யன்றோ (ஆகாசமெனப் பெயரிய பரமாத்மாவே அன்றோ) இவற்றைக் காட்டிலும் மேலானவர். ஆகாசமே பராயணம் (முக்கியமான ப்ராப்திஸ்தானம்)" என்றும், "அந்த இந்த பரோவரீயானே (மேலானவற்றுக்கெல்லாம் மேலானவரே அதாவது: பரமாத்மாவே) உத்கீதமாகும். அந்த இந்த உத்கீதம் அநந்தனும் (அநந்தனான பரமாத்மாவும்) ஆகும்" என்று மானவிடத்தில் பரோவரீயஸ்த்வம் என்ற குணவிசிஷ்டமான உத்கீதோபாஸனமானது அக்ஷி (கண்) ஆதித்யன் (ஸூரியன்) முதலியவற்றை யடைந்த ஹிரண்யஶ்மஶ்ருத்வம் (தங்கம் போன்ற மீசையை யுடையவராக விருத்தல்) முதலிய குணங்களுடன் கூடின உத்கீதோபாஸனத்தை விடவேறுபட்டதாக வாவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் கொள்ளவேண்டும் என்றும்

என்றும், தண்டுலத்தின் நுட்பமான பங்குகளை ப்ரதாத்ருத்வம் என்ற குணமுள்ள இந்திரன் என்ற தேவதையைக் குறித்து தயிரில் தயாரித்த சருவை நிர்வாபஞ் செய்யவேண்டும் என்றுமான உபதேசமானது அப்யுதயவாக்கியத்துடன் ஒத்ததாகக் காணப்பட்ட போதிலுங்கூட "எவனுக்குப் பசுவில் விருப்பமிருக்கிறதோ அவன் அமாவாஸ்யையை (தர்சகர்மத்தைச்) செய்துவிட்டு கன்றுகளை அதன் தாயை விட்டுப் பிரித்துக் கட்டவேண்டும்" என்பதாய் நித்யகர்மாவான தர்சத்தைச் செய்துவிட்டுத் திரும்பவும் பால் கரக்கவேண்டி வத்ஸங்களைத் தாயைவிட்டுப் பிரித்துக் கட்டவேண்டும் என்று விதியுடன் உபக்கிரமித்திருப்பதால் பசுவில் விருப்பமுள்ள யஜமானனுக்குத் தனிப்பட்ட தொருயாகம் விதிக்கப்படுகிறதே யொழிய அப்யுதயவாக்கியத்தில் போல தர்சகர்மத்திலேயே வேறுதேவதை விதிக்கப்படுவதில்லை. ஆகவே அது போலவே இவ்விடத்திலும் நிர்த்தேசம் ஒற்றிருப்பதானது வித்யை ஒன்று என்பதற்குக் காரணமாக வாகமாட்டாது என்பது பாஷ்யத்தின் கருத்து.

स्यादिगतहिरण्यश्मश्रुत्वादिगुणविशिष्टोद्गीथोपासनाद्भिन्नम् । नचेतरेतरगुणोपसंहार एकस्यामपि शाखायां तद्वच्छाखान्तरस्थेष्वप्येवञ्जातीयकेषूपासनेष्विति ॥ ७ ॥

संज्ञातश्चेत्तदुक्तमस्ति तु तदपि ॥ ८ ॥

अथोच्येत संज्ञैकत्वाद्विद्यैकत्वमत्र न्याय्यमुद्गीथविद्येति ह्युभयत्राप्येका संज्ञेति । तदपि नोपपद्यते । उक्तं ह्येतत्—'न वा प्रकरणभेदात्परोवरीयस्त्वादिवत्' (ब्र० सू० ३ । ३ । ७) इति । तदेव चात्र न्याय्यतरं श्रुत्यक्षरानुगतं हि तत्संज्ञैकत्वं तु श्रुत्यक्षरबाह्यमुद्गीथशब्दमात्रप्रयोगाल्लौकिकैर्व्यवहर्तृभिरुपचर्यते । अस्ति चैतत्संज्ञैकत्वं प्रसिद्धभेदेष्वपि परोवरीयस्त्वाद्युपासनेषूद्गीथविद्येति । तथा प्रसिद्धभेदानामप्यग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनां का-

---

சாகை ஒன்ருக விருப்பினுங்கூட ஓரிடத்திற் சொல்லிய குணங்களுக்கு அதே சாகையில் வேறிடத்தில் உபஸம்ஹாரமானது எவ்விதம் கிடையாதோ அதுபோல வே வேறுசாகைகளிற் சொல்லிய இம்மாதிரியான உபாஸனங்களிலும் குணேுபஸம்ஹாரம் கண்டுகொள்ளவேண்டுவது அவஶ்யமாகிறது என்ரும். (7) (எ–று)

(ஸூ–) ஸம்க்ஞாத:சேத் ததுக்தம் அஸ்திது ததபி (8)

(ப–ரை) **संज्ञातश्चेत्** (ஸம்க்ஞாத:சேத்)=உத்கீதவித்யை என்ற பெயர் இரண்டிடத்திலும் ஒன்ருக விருப்பதிலிருந்து இரண்டுவித்யையும் ஒன்றேதாளுகும். எனின்? **तदुक्तम्** (ததுக்தம்)=அவ்விஷயத்தில் "நவாப்ரகரணபேதாத் பரோவரீயஸ்த்வாதிவத்" என்ற முந்தின ஸூத்திரத்தால் பதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. **तदपि** (ததபி)=அந்த ஒரே விதமானபெயரும் **अस्ति तु** (அஸ்திது)=ப்ரஸித்தமான பேதமுள்ளவைகளான பரோவரீயஸ்த்வம் முதலிய குணவிசிஷ்ட உபாஸனங்களில் உத்கீதவித்யை என்பதாய் காணவே படுகிறது. (8) (எ–று)

பாஷ்யம்.—பெயரொன்ருக விருப்பதுபற்றி வித்யையும் இங்கு ஒன்று என்பதுதான் நியாயமானதாக வாகும். உத்கீதவித்யை என்றல்லவோ இரண்டிடத்திலும் ஒரேபெயர் காணப்படுகிறது எனச் சொல்லப்படுமாளுல் அதுவும் பொருந்தாது. "நவா ப்ரகரணபேதாத் பரோவரீயஸ்த்வாதிவத்" என்ற முந்தின ஸூத்திரத்தில் இதற்குப்பதில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்ருே? அதுவே தான் (வித்யாபேதம் தான்) இங்கு நியாயமானதாகவாகும். ஶ்ருதியிலுள்ள அக்ஷரத்துக்கு ஒத்ததாகவன்ருே அது ஆகிறது. ஸக்ஞை ஒன்ருயிருப்பதோவெனில் ஶ்ருதியின் அக்ஷரங்களுக்கு வெளியிலுள்ளதாகவும், உத்கீதம் என்ற சப்தப்ரயோகம் மட்டும் செய்திருப்பதைக் கொண்டு உலகிலுள்ள வியவஹாரஞ்செய்கின்றவர்களால் உபசாரமுறையாற் கூறப்படுவதாகவு மிருக்கிறது. ப்ரஸித்தமான பேதமுள்ள பரோவரீயஸ்த்வம் முதலியகுணம் வாய்ந்த உபாஸனங்களில் உத்கீதவித்யை என்பதாய் ஸக்ஞை ஒன்ருகவே காணவும் படுகின்றது. அதுபோலவே ப்ரஸித்தமான பேதமுள்ளவைகளான அக்னிஹோத்ரம், தர்சபூர்ணமாஸம் முதலியன காடகமென்ற ஒரேகிரந்தத்தில் படிக்கப்படுவதுபற்றி காடக மென ஒரே பெயருள்ளனவாகவே காணவும்படுகிறது. அவ்விதமே இங்கும் ஆகலாம். எந்த

ठकैकग्रन्थपरिपठितानां काठकसंज्ञैकत्वं दृश्यते तथेहापि भविष्यति । यत्र तु नास्ति कश्चि-देवञ्जातीयको भेदहेतुस्तत्र भवतु संज्ञैकत्वाद्विद्यैकत्वं यथा संवर्गविद्यादिषु ॥ ८ ॥

४ व्याप्त्यधिकरणम् । सू० ९

व्याप्तेश्च समञ्जसम् ॥ ९ ॥

किमध्यासोऽथवा बाध ऐक्यं वाथ विशेष्यता । अक्षरस्यात्र नास्त्यैक्यं नियतं हेत्वभावतः ॥ १ ॥

वेदेषु व्याप्त ओंकार उद्गीथेन विशिष्यते । अध्यासादौ फलं कल्प्यं सन्निकृष्टांशलक्षणा ॥ २ ॥

விடத்தில் இதுபோன்ற வேற்றுமைக்குரிய காரணமொன்று மில்லையோ அவ்வி டத்தில் ஸம்வர்க்கவித்யை முதலியவிடங்களில் போல ஸம்க்ஞை ஒன்ருக விருப் பது பற்றி வித்யைக்கு ஐக்யமானது இருக்கட்டும் (8) (எ—று)

மூன்ருவது அந்யதாத்வாதிகரணம் முற்றிற்று.

—❧—

வ்யாப்த்யதிகரணம் 4.

(ஸூ) வ்யாப்தே: ச ஸமஞ்ஜ்ஸம் (9)

(ப—ரை) **व्याप्तेः** (வ்யாப்தேஶ்ச)=‘ஓம்’ என்ற அக்ஷரத்துக்கு எல்லாவேதங் களிலும் வியாப்தியிருப்பதால் அவ்விதம் ஸர்வவேத வியாபியான ஓங்காரத்தை இவ்விடத்தில் கிரஹிக்காதிருக்கவேண்டி **ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत** (ஓமித்யேத தக்ஷரமுத்கீதமுபாஸீத)=என்ற விடத்தில் **उद्गीथम्** (உத்கீதம்)=என ஓம் என்ற அக்ஷரத்துக்குக் கொடுத்த விஶேஷணமானது (அடைமொழியானது) **समञ्जसम्** (ஸமஞ்ஜஸம்)=பொருத்தமுள்ளதாக வாகிவிடுகிறது. ஆகவே **च** (ச)=விஶே ஷணத்தை விட வேறுபட்ட பாதம், அத்யாஸம், ஐக்கியம் என்ற பக்ஷங்கள் பொ ருந்தக்கூடியன வன்று. (9) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) (ஓமித்யேதத க்ஷரமுத்கீதமுபாஸீத) என்றவிடத்தில் ஓம் என்ற அக்ஷரத்தில் உத்கித புத்தியின் அத்யாஸம் செய்யப்படுகிறதா? அல்லது பாதமா? (அதாவது:—ஓம் என்பதில் ஏற்பட்ட அக்ஷரபுத்தியானது உத்கீதபுத்தியினல் போக்கப்படுகிறதா என்பதாம்.) அல்லது ஐக்கியமா? (அதாவது:—ஓம் என்கிற அக்ஷரந்தான் உத்கிதம், உத்கீதந்தான் ஓம் என்ற அக்ஷரம் என்பதாய் இரண்டும் ஒன்றென்ற எண்ண முண்டுபண்ணப்படுகிறதா? என்ரும்.) அல்லது:—ஓம் என்ற அக்ஷரத்துக்கு உத்கிதம் என்பது விஶேஷணமாகச் சொல்லப்படுகிறதா? (அதாவது:—எல்லாவேதங்களிலுமுள்ள ஓம் என்ற அக்ஷரத்தை விலக்கி உத்கீ தம் என்ற ஸாமபக்தியிலுள்ள ஓம் என்றதை மட்டும் கிரஹிக்கவேண்டும் என்ப தாக விலக்குவிதி கூறப்படுகிறதா? என்ரும்) என்பது ஸந்தேஹம். இவ்விடத்தில் ஐக்கியமானது நியதமாக (நிஶ்சிதமாகக்) கொள்ளமுடியாது. • அதற்குரிய காரண

'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' (छा० १।१।१) इत्यत्राक्षरोद्गीथशब्दयोः सामानाधिकरण्ये श्रूयमाणेऽध्यासापवादैकत्वविशेषणपक्षाणां प्रतिभासनात्कतमोऽत्र पक्षो न्याय्यः स्यादिति विचारः। तत्राध्यासो नाम द्वयोर्वस्तुनोरनिवर्तितायामेवान्यतरबुद्धावन्यतरबुद्धिरध्यस्यते। यस्मिन्नितरबुद्धिरध्यस्यतेऽनुवर्तत एव तस्मिंस्तद्बुद्धिरध्यस्तेतरबुद्धावपि। यथा नाम्नि ब्रह्मबुद्धावध्यस्यमानायामप्यनुवर्तत एव नामबुद्धिर्न ब्रह्मबुद्ध्या निवर्तते। यथावा प्रतिमादिषु विष्ण्वादिबुद्ध्यध्यासः। एवमिहाप्यक्षर उद्गीथबुद्धिरध्यस्यत उद्गीथे वाऽक्षरबुद्धिरिति। अपवादो नाम यत्र कस्मिंश्चिद्वस्तुनि पूर्वनिविष्टायां मिथ्याबुद्धौ निश्चितायां पश्चादुपजायमाना यथार्था बुद्धिः पूर्वनिविष्टाया मिथ्याबुद्धेर्निव-

---

மில்லாதிருப்பதே அதன்காரணமாகும். ஆகவே அத்யாஸம், பாதம், விஶேஷணம், ஏகத்வம் இவற்றுள் யாதானுமொன்றைத்தான் கிரஹிக்கவேண்டும் என்பது பூர்வ பக்ஷம் வேதங்களில் வியாப்தமான (எல்லாவேதங்களிலும் படிக்கப்படுகின்ற) ஓங் காரமானது உத்கீதம் என்பதால் விஶேஷிக்க(தனித்துக் காட்ட)ப்படுகிறது. அதாவது:—ஓம் என்ற அக்ஷரத்துக்கு உத்கீதம் என்பது விஶேஷணமாகச் சொல்லப் படுகிறது என்றும். அத்யாஸம் முதலிய பக்ஷங்களிலோ பலன் கல்பிக்க வேண்டி வருகிறது. விசேஷணபக்ஷத்திலும் அவயவலக்ஷணை செய்யவேண்டிவருகிறதுதாயினும் அது ஸங்கிகிருஷ்டாம்ச லக்ஷணையாகவாவதால் தோஷமாகவாகாது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—"ஓமித்யேத தக்ஷர முத்கீத முபாஸீத" என்ற இந்த விடத்தில் அக்ஷரம், உத்கீதம் என்ற இவ்விரு சப்தங்களுக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யமானது (ஒத்த ஒருபொருளுள்ளதாயிருக்குந்தன்மையானது) ஶ்ருதியில் காணப்படுவது பற்றி அத்யாஸம், அபவாதம், ஏகத்வம், விஶேஷணம் என்ற நான்கு பக்ஷங்கள் தோன்றுவதால் இவற்றுள் எந்த வொருபக்ஷம் (முறை) நியாயமானதாக வாகிறது என்பதாய் விசாரமானது ஏற்படுகிறது. அப்பக்ஷங்களுள் அத்யாஸ மாவது:—(எந்த விடத்தில்) இரண்டு பொருள்களுள் ஒருபொருளைப்பற்றிய புத்தி (எண்ணம்) நிவர்த்திக்க (விலக்க) ப்படாதிருக்கும்பொழுதே மற்றொன்றான புத்தி (எண்ணம்) அத்யஸிக்க (ஏற்றிக்காட்ட) ப்படுகிறதோ அதாவது:—எதில் வேறு பொருளின் புத்தி அத்யஸிக்க (ஏற்றிக்காட்ட) ப்படுகிறதோ அதில் அத்யஸிக்கப் பட்ட வேறுபொருளின் புத்தி (தோற்றம்) இருந்தபோதிலுங் கூட அதைப்பற்றிய புத்தியும் (எண்ணமும்) தொடர்ந்து வந்துகொண்டே இருக்கின்றதோ என்றும். (அங்கு அத்யாஸமாகும்) உதாஹரணமாய் எவ்விதம் நாமாவில் ப்ரம்ஹபுத்தியின் அத்யாஸம் காணப்படினுங் கூட அதில் நாமபுத்தியும் தொடர்ந்துவருகிறதே யொழிய ப்ரம்ஹபுத்தியால் அந்த நாமபுத்தியானது நிவர்த்திக்க (விலக்க) ப்படுவதில்லையோ, ப்ரதிமாதிகளில் விஷ்ணுபுத்தியின் அத்யாஸம் எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் ஓம் என்ற அக்ஷரத்தில் உத்கீதபுத்தி அத்யஸிக்கப்படுகிறது, அல்லது உத்கீதத்தில் ஓம் என்ற அக்ஷரபுத்தியானது அத்யஸிக்க (ஏற்றிக்கூற) ப்படுகிறது

तिका भवति। यथा देहेन्द्रियसङ्घात आत्मबुद्धिरात्मन्येवात्मबुद्ध्या पश्चाद्भाविन्या 'तत्त्वमसि' (छा० ६। ८। ७) इत्यनया यथार्थबुद्ध्या निवर्त्यते। यथा वा दिग्भ्रान्तिबुद्धिर्दिग्याथात्म्यबुद्ध्या निवर्त्यते। एवमिहाप्यक्षरबुद्ध्योद्गीथबुद्धिर्निवर्त्यत उद्गीथबुद्ध्या वाक्षरबुद्धिरिति। एकत्वं त्वक्षरोद्गीथशब्दयोरनतिरिक्तार्थवृत्तित्वम्। यथा द्विजोत्तमो ब्राह्मणो भूमिदेव इति। विशेषणं पुनः सर्ववेदव्यापिन ओमित्येतस्याक्षरस्य ग्रहणप्रसङ्ग औद्गात्रविशेषस्य समर्पणम्। यथा नीलं यदुत्पलं तदानयेति। एवमिहाप्युद्गीथो य ओङ्कारस्तमुपासीतेति। एवमेतस्मिन्सामानाधिकरण्यवाक्ये विमृश्यमान एते पक्षाः प्रतिभान्ति तत्रान्यतमनिर्धारणकारणाभावादनिर्धारणप्राप्ताविदमुच्यते— व्याप्तेश्च समञ्जसमिति॥

चशब्दोऽयं तु शब्दस्थाननिवेशी पक्षत्रयव्यावर्तनप्रयोजनः। तदिह त्रयः पक्षाः सावद्या इति पर्युदस्यन्ते। विशेषणपक्ष एवैको निरवद्य इत्युपादीयते। तत्राध्यासे तावद्या

என்று கொள்ளுதலாம். அபவாதமாவது:—யாதானுமொருபொருளில் முன்னர் ஏற்பட்ட பொய்யான புத்தியானது நிஸ்சிதமாக இருக்குங்கால் (அதைபற்றியே) பின்னருண்டாகின்ற உண்மையான புத்தியானது முன்னர் ஏற்பட்ட பொய்யான புத்தியை விலக்குவதாகவாகிறது. தேஹேந்திரிய ஸங்காதத்திலுண்டான ஆத்ம புத்தியானது "அது வாக நீ இருக்கின்றாய்" என்ற இந்தப் பின்னருண்டான ஆத்மவிஷயமாகவே உள்ள உண்மையான ஆத்மபுத்தியால் நிவிருத்திக்கப்படுவது எவ்விதமோ, திக்குகளைப் பற்றியுண்டாகும் மயக்கமான எண்ணமானது திக்விஷயமான உண்மையான புத்தியால் போக்கப்படுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே இங்கும் "ஓம்" என்ற அக்ஷரபுத்தியினால் உத்கீதபுத்தியானது நிவர்த்திக்கப் படுகிறது, அல்லது உத்கீதபுத்தியினால் அக்ஷரபுத்தி நிவிருத்திக்கப்படுகின்றது என்று கொள்ளுதலாம். ஏகத்வமாவது:—அக்ஷரம் உத்கீதம் என்ற இரண்டுசப் தங்களுக்கும் வேறுபட்ட பொருளற்றதாயிருத்தலாம். த்விஜோத்தமன் என்பதும், ப்ராம்ஹணன் என்பதும், பூமிதேவன் என்பதும் எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. விசேஷணமோவெனில்:—எல்லா வேதங்களிலும் பரவி இருக்கின்ற ஓம் என்ற இந்த அக்ஷரத்தின் கிரஹணம ப்ரஸக்தமாகவே ஔத்காத்ர மென்ற கர்மாவிலுள்ள ஓம் என்ற அக்ஷரத்தைமட்டும் அறிவிப்பதாம். "நீலமான யாதொரு உத்பலமுண்டோ அதைக்கொண்டுவா" என்றவிடத்தில் எவ்வித மோ இவ்விதமே இங்கும் உத்கீதமான யாதொரு ஓங்காரமுண்டோ அதை உபாஸிப்பாயாக என்றும்.

இவ்விதம் ஒற்ற ஒருபொருளைக்கூறும் இந்த வாக்கியத்தை ஆலோசிக்குங்கால் இந்நான்குபக்ஷங்கள் தோற்றுகின்றன. அவற்றுள் யாதானு மொன்றைத் தான் கொள்ளவேண்டுமென உறுதிசெய்வதற்குரிய காரணமில்லாமையால் எந்தப் பக்ஷத்தை வேண்டுமானாலும் கொள்ளலாம் என ப்ராப்தமாகவே "வ்யாப்தேஸ்ச ஸமஞ்ஜஸம்" என இந்த ஸூத்திரம் படிக்கப்படுகிறது. ஸூத்திரத்திலுள்ள ச என்ற இந்த சப்தமானது து என்ற சப்தத்தின் ஸ்தானத்தில் படிக்கப்படுவதாய் மற்ற மூன்றுபக்ஷங்களையும் மறுப்பதை பயனாகவுடையதாகவாகிறது. ஆகவே

बुद्धिरितरत्राध्यस्यते तच्छब्दस्य लक्षणावृत्तित्वं प्रसज्येत तत्फलं च कल्प्येत। श्रूयत एव फलम् 'आपयिता ह वै कामानां भवति' (छा० १।१।७) इत्यादीति चेत्। न। तस्यान्यफलत्वात्। आप्त्यादिदृष्टिफलं हि तन्नोद्गीथाध्यासफलम्। अपवादेऽपि समानः फलाभावः। मिथ्याज्ञाननिवृत्तिः फलमिति चेत्। न। पुरुषार्थोपयोगानवगमात्। नच कदाचिदप्योङ्कारादोङ्कारबुद्धिर्निवर्तत उद्गीथाद्वोद्गीथबुद्धिः। नचेदं वाक्यं वस्तुतत्त्वप्रतिपादनपरम्। उपासनाविधिपरत्वात्। नाप्येकत्वपक्षः सङ्गच्छते निष्प्रयोजनं हि तदा शब्दद्वयोच्चारणं स्यात्। एकेनैव विवक्षितार्थसमर्पणात्। नच हौत्रविषय आध्वर्यवविषये वाऽक्षर ओङ्कारशब्दवाच्य उद्गीथशब्दप्रसिद्धिरस्ति। नापि सकलायां साम्नो द्वितीयायां भक्तावुद्गीथ-

---

இங்கு மூன்றுபக்ஷங்கள் குற்றமுள்ளன பற்றி மறுக்கப்படுகின்றன. விசேஷண பக்ஷமொன்றே குற்றமற்றிருப்பதுபற்றி ஏர்க்கப்படுகிறது. அவற்றுள் முதலாவதான அத்யாஸபக்ஷத்தில் எந்தப் புத்தியானது வேறிடத்தில் அத்யஸிக்க (ஏற்றிக் கூறப்) படுகிறதோ அத்தகைய அறிவைத்தரும் சப்தத்துக்கு லக்ஷணமுறையால் அத்தகைய பெருளுள்ள தன்மை கல்பிக்கவேண்டிவரும். அவ்வித கல்பனைக்குப் பலனும் கல்பிக்கவேண்டிவரும்.

சங்கை—"காமங்களை அது அடைவிக்கின்றதாகவே இருக்கின்றது" என்றதாதியான பலன் ஶ்ருதியில் கூறப்பட்டே இருக்கின்றது எனின்?

உத்தரம்—அது பொருந்தாது. அந்தப்பலன் வேறொன்றினுடையதாக விருத்தலே அதன் காரணமாகும். ஓங்காரத்தை ஆப்தி என்றும் ஸமிருத்தி என்றுமான குணங்களுடன் சேர்த்துச் செய்யுமுபாஸனையின் பலனாக அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய உத்கீதாத்யாஸத்தின் பலனாக அது சொல்லப்படவில்லை அன்றோ? இரண்டாவதான அபவாதபக்ஷத்திலும் பயனின்மை ஸமானமாகவிருக்கின்றது. பொய்யான க்ஞானநிவிருத்தி பயனாகலாமென்றாலோ, அது பொருந்தாது. புருஷார்த்தத்துக்கு உபயோகப்படுவதாக அறியப்படாததே அதன் காரணமாகும். ஓங்காரத்தினிடமிருந்து ஓங்காரபுத்தியாவது, உத்கீதத்தினிடமிருந்து உத்கீதபுத்தியாவது ஒருபொழுதேனும் நிவிருத்தியை அடையமாட்டாதன்றோ? மேலும், இந்த வாக்கியமானது வஸ்துவினது தத்துவத்தை (உண்மையான ஸ்வரூபத்தை) க்கூறவந்ததுமன்று. உபாஸனையை விதிக்கவேண்டியன்றோ இந்த வாக்கியம் ஏற்பட்டது. ஏகத்வம் என்ற மூன்றாவது பக்ஷமும் பொருந்தாது. அப்பொழுது இரண்டு சப்தங்களின் உச்சாரணமானது நிஷ்ப்ரயோஜனமாகவன்றோ ஆகிவிடும். ஒரு சப்தத்தினாலேயே விரும்பின பொருள் கிடைத்துவிடுவதே அதன் காரணமாகும். ஓம் என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றதும், ஹௌத்ரம் (யாகத்தில் ருக்வேதிகள் சொல்லும் சஸ்திராதிகளுக்கு ஹௌத்ரம் என்று பெயர்) என்ற கர்மத்திலோ, ஆத்வர்யவ(யஜுர்வேதிகள் செய்யும் கர்மம்)த்திலோ உச்சரிக்கப்படுகின்ற அக்ஷரத்தில் உத்கீதசப்த ப்ரஸித்தியுமில்லை. உத்கீதசப்தத்தால் சொல்லப்படும் இரண்டாவது பக்திமுழுதிலும் ஓங்காரசப்தப்ரஸித்தி இல்லை. அவ்விதமிருந்தாலன்றோ அபின்னமான (ஐக்யமான) பொருள் ஏற்படக்கூடும். (மூன்று

शब्दवाच्यायामोङ्कारशब्दप्रसिद्धिर्येनानतिरिक्तार्थता स्यात्। परिशेषाद्विशेषणपक्षः परिगृह्यते। व्याप्तेः सर्ववेदसाधारण्यात् सर्वव्याप्यक्षरमिह मा प्रसञ्जीत्यत उद्गीथशब्देनाक्षरं विशेष्यते कथं नामोद्गीथावयवभूत ओङ्कारो गृह्येतेति। नन्वस्मिन्नपि पक्षे समाना लक्षणा। उद्गीथशब्दस्यावयवलक्षणार्थत्वात्। सत्यमेवमेतत्। लक्षणायामपि तु सन्निकर्षविप्रकर्षौ भवत एव। अध्यासपक्षे ह्यर्थान्तरबुद्धिरर्थान्तरे निक्षिप्यत इति विप्रकृष्टा लक्षणा विशेषणपक्षे त्ववयविवचनेन शब्देनावयवः समर्प्यत इति सन्निकृष्टा। समुदायेषु हि प्रवृत्ताः शब्दा अवयवेष्वपि प्रवर्तमाना दृष्टाः पटग्रामादिषु। अतश्च व्याप्तेर्हेतोरोमित्येतदक्षरमित्येतस्योद्गीथमित्येतद्विशेषणमिति समञ्जसमेतन्निरवद्यमित्यर्थः॥ ९॥

५ सर्वाभेदाधिकरणम्। सू० १०

सर्वाभेदादन्यत्रेमे॥ १०॥

பக்ஷங்களும் ஸம்பவிக்காது போகவே) எஞ்சி இருப்பதைக் கொண்டு விசேஷண பக்ஷமே இங்கு கிரஹிக்கப்படுகிறது. ஓங்காரத்துக்கு வ்யாப்தியானது (நிறைந்திருத்தலானது) எல்லாவேதங்களுக்கும் பொதுவாகவே இருப்பதால் எல்லா வேதங்களிலும் நிறைந்திருக்கும் ஓம் என்ற அக்ஷரத்தின் கிரஹணம் இங்கு வராமலிருப்பதற்குவேண்டி ஓம் என்ற அக்ஷரமானது உத்கீத சப்தத்தால் விலக்கிக் காட்டப்படுகிறது. உத்கீதாவயமான ஓங்காரமானது எவ்விதம் கிரஹிக்கப்படுமோ அவ்விதம் சொல்லப்படுகின்றது என்றும்.

சங்கை—இந்த விசேஷணபக்ஷத்திலும் கூட லக்ஷணை பொதுவாகவே இருக்கின்றது. அதாவது: உத்கீத என்ற சப்தத்துக்கு லக்ஷணைமுறையால் அதன் அவயவம் என்ற பொருள் கொள்ளவேண்டிவருகிறது என்றும். எனின்?

உத்தரம்—இவ்விதம் வருவது உண்மைதானாயினும் லக்ஷணைசொல்லும் விஷயத்திலும் கூட ஸமீபத்துள்ளதைக் கிரஹித்தல், விலகியுள்ளதைக் கிரஹித்தல் என்ற மாறுபாடு இருக்கின்றது. அத்யாஸபக்ஷத்திலோ வேறுபொருளைப்பற்றிய புத்தியானது வேறுபொருளில் செய்யப்படுகின்றது என்பதுபற்றி அங்குள்ள லக்ஷணையானது விப்ரகிருஷ்டமாக (விலகியுள்ள பொருளைப் பற்றியதாக) வாகிறது. விசேஷணபக்ஷத்திலோ அவயவியைச்சொல்லும் சப்தத்தால் அவயவமானது கொள்ளப்படுவதுபற்றி லக்ஷணைஸந்நிகிருஷ்டமாக (ஸமீபித்துள்ளதைக் கூறுவதாக) வாகிறது. துணி, க்ராமம் முதலிய விடங்களில் ஸமுதாயங்களைச் சொல்லும் சப்தங்கள் அதன் அவயவங்களையும் கூறுகின்றனவாகக் காணப்படுகின்றன. ஆகவே ஓங்காரத்துக்கு வ்யாபதி இருக்கும் காரணமாக "ஓமித்யேததக்ஷரம்" என்ற இதற்கு உத்கீதம் என்ற இந்தப் பதம் விசேஷணமாக வாவதால் இது ஸமஞ்ஜஸமாக(எவ்விதக் குற்றமுமற்றதாக)வாகிறது என்று பொருள். (9) (எ-று)

நான்காவது வ்யாப்த்யதிகரணம் முற்றிற்று.

वसिष्ठत्वाद्यनाहार्यमाहार्यं वैवमित्यतः । उक्तस्यैव परामर्शादनाहार्यमनुक्तितः ॥ १ ॥
प्राणद्वारेण बुद्धिस्थं वसिष्ठत्वादि नेतरत् । एवंशब्दपरामर्शायोग्यमाहार्यमिष्यते ॥ २ ॥

ஸர்வாபேதாதிகரணம் 5.

(அ—கை) பிருஹதாரண்யகம், சாந்தோக்கியம் இரண்டிலும் ப்ராண (இந்திரிய) ஸம்வாதம் சொல்லுமிடத்தில் வாகிந்திரியமானது முக்கிய ப்ராணனைப்பார்த்து "நான் வஸிஷ்ட்டத்வம் என்ற குணமுள்ளதாக இருப்பது யாதுண்டோ நீயே தான் வஸிஷ்டனாக (வஸிஷ்டத்வம் என்ற குணமுள்ளதாக) இருக்கிருய்" என்பதாய் தன்னிடத்திலுள்ள வஸிஷ்டத்வம் என்ற குணம் முக்கிய ப்ராணன் மூலமாகவே ஏற்படுவதுபற்றி அந்த வஸிஷ்டத்வமென்றகுணம் முக்கியப்ராணனுடையதேயாகும் எனத் தெரிவித்தது என்று தொடங்கி சக்ஷுரிந்திரியமானது தன்னிடத்திலுள்ள ப்ரதிஷ்ட்டாத்வம் என்ற குணம் முக்கிய ப்ராணன் மூலமேற்படுவதால் அந்த ப்ரதிஷ்டாத்வம் என்ற குணம் முக்கியப்ராணனுடையதே தானுகும் எனத் தெரிவித்தது, இவ்விதமே சுரோத்திரேந்திரியமானது என்னிடமுள்ள ஸம்பத் என்ற குணமானது முக்கியப்ராணன் மூலமேற்படுவதுபற்றி அந்த ஸம்பத் என்ற குணம் முக்கிய ப்ராணனுடையதேதானுகும் எனத் தெரிவித்தது, இவ்விதமே மனஸ்ஸானது தனக்கு ஆயதநத்வம் என்ற குணமானது முக்கிய ப்ராணன் மூலமேற்படுவதுபற்றி அந்த ஆயதநத்வம் என்ற குணமானது முக்கிய ப்ராணனுடையதே தானுகும் எனத் தெரிவித்தது என்பதாய் முக்கிய ப்ராணனேதானுபாஸ்யமான வஸ்து என உபாஸ்யமான முக்கிய ப்ராணனுக்கு (1) வஸிஷ்ட்டத்வம், (2) ப்ரதிஷ்ட்டாத்வம், (3) ஸம்பத், (4) ஆயதநத்வம் என்ற குணங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனல் கௌஷீதகி உபநிஷத் முதலியவிடத்தில் இம்மாதிரியான ப்ராண ஸம்வாதஞ் சொல்லுமிடத்தில் முக்கிய ப்ராணனுக்கு ஶ்ரைஷ்ட்யம் என்ற குணம் மட்டும் சொல்லப்படுகிறதே யொழிய முற்கூறிய வஸிஷ்ட்டத்வம் முதலிய குணங்கள் சொல்லப்படவில்லை. ஆகவே சாந்தோக்கிய ப்ருஹதாரண்யகங்களிற் சொல்லிய வஸிஷ்ட்டத்வாதி குணங்களைக் கௌஷீதகி சாகையிலும் சேர்த்துக்கொண்டு உபாஸனஞ் செய்யவேண்டுமா? அல்லது வேண்டாமா? என ஸந்தேஹம்வர சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுவதில்லை எனப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே எல்லா உபநிடதங்களிலும் உபாஸ்யமான ப்ராணன் ஒன்ருகவே இருப்பதால் ஓரிடத்தில் சொல்லப்படாவிடினும் கூட வேறிடத்திற் சொல்லியதை இங்கும் சேர்த்துக்கொண்டுதான் முக்கிய ப்ராணேபாஸனம் செய்யவேண்டும் என ஒரே ஸூத்திரங்கொண்ட இந்த அதிகரணத்தை ஆரம்பிக்கிருர்—

(ஸூ) ஸர்வாபேதாத் அந்யத்ர இமே (10)

(ப—ரை) **सर्वाभेदात्** (ஸர்வாபேதாத்)=எல்லாவிடங்களிலும் உபாஸ்ய வஸ்துவில் வேற்றுமை இல்லாதிருப்பதுபற்றி **अन्यत्र** (அந்யத்ர)=வேறு கௌஷீதகி உபநிடதத்திலுங்கூட **इमे** (இமே)=இந்த வஸிஷ்ட்டத்வம் முதலிய குணங்கள் [**उपसंहर्तव्याः** (உபஸம்ஹர்த்தவ்யா:)=சேர்த்துக்கொள்ளத்தக்கனவே யாகும்.] (10)

वाजिनां छन्दोगानां च प्राणसंवादे श्रैष्ठ्यगुणान्वितस्य प्राणस्योपास्यत्वमुक्तम्। वागादयोऽपि हि तत्र वसिष्ठत्वादिगुणान्विता उक्ताः ते च गुणाः प्राणे पुनः प्रत्यर्पिताः—'यद्वा अहं वसिष्ठाऽस्मि त्वं तद्वसिष्ठोऽसि' (बृ० ६।१।१४) इत्यादिना। अन्येषामपि तु शाखिनां कौषीतकिप्रभृतीनां प्राणसंवादेषु 'अथातो निःश्रेयसादानम्', एता ह वै देवता अहंश्रेयसे विवदमानाः' (कौ० २।१४) इत्येवञ्जातीयकेषु प्राणस्य श्रैष्ठ्यमुक्तं न त्विमे वसिष्ठत्वादयोऽपि गुणा उक्ताः। तत्र संशयः—किमिमे वसिष्ठत्वादयो गुणाः

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) சாந்தோக்ய ப்ருஹதாரண்யகத்தில் ப்ராணஸம்வாதம் சொல்லுமிடத்திலுள்ள முக்கிய ப்ராணனுக்குச் சொல்லிய வஸிஷ்டத்வாதி குணங்களைக் கௌஷீதகீ உபநிடதத்திற் சொல்லிய ப்ராணோபாஸ்தியில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுவதில்லையா? அல்லது சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டுமா? என்பது ஸந்தேஹம். ஶ்ருதியில் ஏவம் வித்வான் (இவ்விதமுபாஸிப்பவன்) என்றவிடத்தில் ஏவம் என்று சொல்லியிருப்பதிலிருந்து அங்கு சொல்லியிருப்பதற்குமட்டுமே கிரஹணமேற்படுமாதலாலும், அங்கு (கௌஷீதகியில்) வஸிஷ்டத்வாதி குணங்கள் சொல்லப்படாததாலும், கௌஷீதகியில் வஸிஷ்டத்வாதிகுணங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுவதில்லை என்பது பூர்வபக்ஷம். உபாஸ்யமான ப்ராணன் வாயிலாக புத்தியிலிருக்கும் வஸிஷ்டத்வாதி குணங்கள் ஏவம் என்ற சப்தத்தால் கிரஹிக்கப்படுவதற்கு யோக்கியமாகுமேயொழிய பிறவை ஆகாதாகையால் கௌஷீதகியிலும் வஸிஷ்டத்வாதிகளைச் சேர்த்துக்கொண்டே உபாஸிக்கவேண்டுமென்றேற்படுகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்—வாஜிகளுடையவும், சந்தோகர்களுடையவும் ப்ராண ஸம்வாதம் சொல்லுமிடத்து ஶ்ரைஷ்ட்யம் என்ற குணத்துடன் கூடின ப்ராணனுக்கு உபாஸ்யத்வமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வாகாதிகளோ அவ்விடத்தில் வஸிஷ்டத்வம் முதலிய குணங்களுடன் கூடினவைகளாகச் சொல்லப்பட்டன. அந்த (வஸிஷ்டத்வம் முதலிய) குணங்களும் "நான் வஸிஷ்டையாக (வஸிஷ்டத்வம் என்ற குணமுள்ளதாக) இருக்கிறேன் என்பது யாதுண்டோ நீயே (ப்ராணனே) யன்றோ வஸிஷ்டனாக (வஸிஷ்டத்வம் என்ற குணமுள்ளதாக) இருக்கின்றாய்" என்றதாதியால் திரும்பவும் ப்ராணனிடத்தில் அர்ப்பணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றவர்களான கௌஷீதகீ முதலியோரின் ப்ராண ஸம்வாதங்களில் "பிறகு நிஸ்ரேயஸத்தினுடைய (ஶ்ரைஷ்ட்யத்தினுடைய) ஆதான (நிர்த்தாரணமானது தொடங்கப்படுகிறது" என்றுதொடங்கி "இந்தத் தேவதைகள் (வாகாதி இந்திரியாபிமானி தேவதைகள்) நான் சிறந்தவன் என்பதை நிலைநாட்டவேண்டி சண்டையிடுகின்றனவாய்க்கொண்டு" என்ற இம்மாதிரியானவிடங்களில் ப்ராணனுக்கு ஶ்ரைஷ்ட்யம் (சிறந்தவனாகவிருத்தல்) மட்டும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய வஸிஷ்டத்வாதிகளான குணங்கள் சொல்லப்படவில்லை. அங்கு ஸம்சயமுண்டாகிறது. அதாவது:—ஓரிடத்திற் சொல்லப்பட்ட இந்த வஸிஷ்டத்வாதி

क्वचिदुक्ता अन्यत्राप्यस्येरन्नुत नास्येरन्निति। तत्र प्राप्तं तावन्नास्येरन्निति। कुतः—एवंशब्दसंयोगात्। 'अथो य एवं विद्वान्प्राणे निःश्रेयसं विदित्वा' इति तत्रतत्रैवंशब्देन वेद्यं वस्तु निवेद्यते। एवंशब्दश्च सन्निहितावलम्बनो न शाखान्तरपरिपठितमेवञ्जातीयकं गुणजातं शक्नोति निवेदयितुम्। तस्मात्स्वप्रकरणस्थैरेव गुणैर्निराकाङ्क्षत्वमिति। एवं प्राप्ते प्रत्याह—अस्येरन्निमे गुणाः क्वचिदुक्ता वसिष्ठत्वादयोऽन्यत्रापि। कुतः—सर्वाभेदात्। सर्वत्रैव हि तदेवैकं प्राणविज्ञानमभिन्नं प्रत्यभिज्ञायते। प्राणसंवादादिसारूप्यात्। अभेदे च विज्ञानस्य कथमिमे गुणाः क्वचिदुक्ता अन्यत्र नास्येरन्। नन्वेवंशब्दस्तत्र तत्र भेदेनैवञ्जातीयकं गुणजातं वेद्यत्वाय समर्पयतीत्युक्तम्। अत्रोच्यते—यद्यपि कौषीतकिब्राह्मणगतेनैवंशब्देन वाजसनेयिब्राह्मणगतं गुणजातमसंशब्दितमसन्निहितत्वात्तथापि तस्मिन्नेव

களான குணங்கள் வேறிடத்திலும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுமா? அல்லது சேர்த்துக் கொள்ளப்படாதா? என்றும். அவ்விதம் ஸந்தேஹமுதயமாகுங்கால் வேறிடத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படமாட்டாது என்றே ப்ராப்தமாகிறது. ஏன்? ஏவம் என்ற சப்தப்பிரயோகமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஸ்ருதியில் "எவனொருவன் இவ்விதமுபாஸிக்கின்றனவனைப் ப்ராணனிடத்தில் நிஸ்ரேயஸத்தை யறிந்து" என்பதாய் அந்தந்தவிடத்தில் ஏவம் (இவ்விதம்) என்ற சப்தத்தால் உபாஸ்யமான வஸ்து தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏவம் என்ற சப்தமும் ஸமீபத்திலுள்ள பொருளைச் சொல்லுகின்றதாய் கொண்டு வேறு சாகையிற் படிக்கப்பட்ட இம்மாதிரியான குண ஸமூஹத்தைச் சொல்லத் திறமுடையதாகவாகமாட்டாது. ஆகவே சொந்தமான ப்ரகரணத்திற் படிக்கப்பட்ட குணங்களினாலேயே அதற்கு நிராகாங்க்ஷத்வமானது (பிறவொன்றின் அபேக்ஷையற்றிருத்தலானது) ஏற்படுகிறது. என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே (ஸித்தாந்தத்தைச்) சொல்லுகிறார். அதாவது:—ஓரிடத்திற் சொல்லப்பட்ட வஸிஷ்ட்டத்வம் முதலிய இந்தக் குணங்கள் வேறிடத்திலும் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடியனவே என்றும். ஏன்? ஸர்வாபேதமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். எல்லாவிடங்களிலும் அந்தப் பிராணோபாஸனமொன்றே அபின்னமாக (வேறுபாடற்றதாக) ப்ரத்யபிக்ஞான முறையால் (ஐக்யக்ஞானமுறையால்) அறியப்படுகிறது. ப்ராண (இந்திரிய)ங்களின் ஸம்வாதாதிகள் ஒத்திருப்பதே அதன் காரணமாகும். விக்ஞானம் (உபாஸனம்) ஒன்றாகவிருக்கும்பொழுது வேறிடத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பினுங்கூட வேறிடத்தில் எவ்விதம் சேர்த்துக்கொள்ளப்படாதனவாக வாகும்.

சங்கை—ஏவம் (இவ்விதம்) என்ற சப்தமானது ஆங்காங்குள்ள இம்மாதிரியான குண ஸமூஹத்தை உபாஸ்யத்தின் வேறுபாட்டுக்குவேண்டித் தெரிவிக்கிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இவ்விஷயத்திற் சொல்லப்படுகிறது. கௌஷீதகி ப்ராம்ஹணத்திலுள்ள ஏவம் என்ற சப்தத்தினால் வாஜஸநேயி ப்ராம்ஹணத்திலுள்ள குண ஸமூஹமானது ஸமீபத்திலில்லாதிருப்பதுபற்றி சொல்லப்படமாட்டாது என்பது உண்மைதானாயினும் அதே ப்ராணோபாஸனத்தில் வாஜஸநேயி ப்ராம்ஹணத்தி

विज्ञाने वाजसनेयिब्राह्मणगतेनैवंशब्देन तत्संशब्दितमिति न परशाखागतमप्यभिन्नविज्ञानावरुद्धं गुणजातं स्वशाखागताद्विशिष्यते । नचैवं सति श्रुतहानिरश्रुतकल्पना वा भवति । एकस्यामपि हि शाखायां श्रुता गुणाः श्रुता एव सर्वत्र भवन्ति गुणवतो भेदाभावात् । नहि देवदत्तः शौर्यादिगुणत्वेन स्वदेशे प्रसिद्धो देशान्तरं गतस्तद्देश्यैरविभावितशौर्यादिगुणोऽप्यतद्गुणो भवति । यथात्र तत्र परिचयविशेषाद्देशान्तरेऽपि देवदत्तगुणा विभाव्यन्ते एवमभियोगविशेषाच्छाखान्तरेऽप्युपास्या गुणाः शाखान्तरेऽप्यस्येरन् । तस्मादेकप्रधानसंबद्धा धर्मा एकत्राप्युच्यमानाः सर्वत्रैवोपसंहर्तव्या इति ॥ १० ॥

६ आनन्दाद्यधिकरणम् । सू० ११-१३

ளுள்ள ஏவம் என்ற சப்தத்தால் அது சொல்லப்பட்டுவிட்டதுபற்றி அந்தக் குண ஸமூஹமானது வேறு சாகையிலிருப்பினுங்கூட ஒத்த ஒரே உபாஸனத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதைக்கொண்டு சொந்த சாகையிலிருப்பதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவாகமாட்டாது. இவ்விதமிருக்குங்கால் ஃப்ருதமான குணத்தைவிடுதலும், அஃப்ருதமானவற்றைக் கல்பித்தலும் என்றதோஷம் வருவதற்கிடமில்லை. இப்மாதிரியான குணம் வாய்ந்த பொருள் வேறுபடாதிருப்பதுபற்றி குணம் ஒரு சாகையிற் சொல்லப்படினுங்கூட எல்லா சாகைகளிலும் அவை சொல்லப்பட்டனவாகவேதானுகும். சூரத்தன்மை முதலிய குணம் வாய்ந்தவனுகச் சொந்தத்தேசத்தில் பிரவிஸித்தியையடைந்த தேவதத்தன் வேறு தேசத்தை யடைந்தபொழுது அத்தேசத்திலுள்ளவர்களால் சூரத்தன்மை முதலிய குணம் வாய்ந்தவனுக அறியப்படாவிடினுங்கூட அந்தக் குணமற்றவனுகவாகமாட்டானன்றே? அவ்விடத்திலுங்கூட நெருங்கிப்பழகுவதை முன்னிட்டு வேறுதேசத்திலும்தேவதத்தனுடைய குணங்கள் நன்கு அறியவேபடுகின்றன. இவ்விதமே அபியோக விசேஷத்தினுல் (உபாஸனமொன்றுகவிருப்பதால்) வேறு சாகையில் உபாஸ்யங்களான குணங்கள் வேறு சாகையிலும் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. ஆகவே முக்கியமான பொருளைச் சார்ந்தவைகளான தர்மங்கள் ஒரே இடத்திற் சொல்லப்படினுங்கூட முக்கியமான பொருளைப்பற்றிய உபாஸனங்கள் யாவற்றிலும் சேர்த்துக்கொள்ளவேபடுகின்றன என்றேற்படுகிறது. (10) (எ—று)

ஐந்தாவது ஸர்வாபேராதிகரணம் முற்றிற்று.

ஆநந்தாத்யதிகரணம் 6.

(அ—கை) க்ஞேயமான ப்ரம்ஹமானது நிர்விசேஷமாக (எவ்வித தர்மமுமற்றதாக) இருப்பதுபற்றி அந்த நிர்க்குண ப்ரம்ஹ விஷயமாகச் சொல்லப்படும் ஆநந்தாதிகள் விஷயத்தில் வரும் ஸந்தேஹத்தைப் போக்கவேண்டி 3 ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணமாரம்பிக்கப்படுகிறது. அதன் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

आनन्दादयः प्रधानस्य ॥ ११ ॥

नाहार्या उत वाहार्या आनन्दाद्या अनाहृतिः । वामनीसत्यकामादेरिवैतेषां व्यवस्थितेः ॥ १ ॥
विधीयमानधर्माणां व्यवस्थास्याद्यथाविधि । प्रतिपत्तिफलानान्तु सर्वशाखासु संहृतिः ॥ २ ॥

ब्रह्मस्वरूपप्रतिपादनपरासु श्रुतिष्वानन्दरूपत्वं विज्ञानघनत्वं सर्वगतत्वं सर्वात्मत्वमित्येवञ्जातीयका ब्रह्मणो धर्माः क्वचित्केचिच्छ्रूयन्ते। तेषु संशयः—किमानन्दादयो ब्रह्मधर्मा यत्र यावन्तः श्रूयन्ते तावन्त एव तत्र प्रतिपत्तव्याः किंवा सर्वे सर्वत्रेति। तत्र यथाश्रुतिविभागं धर्मप्रतिपत्तौ प्राप्तायामिदमुच्यते—आनन्दादयः प्रधानस्य ब्रह्मणो धर्माः सर्वे सर्वत्र प्रतिपत्तव्याः। कस्मात्। सर्वाभेदादेव। सर्वत्र हि तदेवैकं प्रधानं विशेष्यं

(ஸூ) ஆநந்தாதய: ப்ரதாநஸ்ய (11)

(ப—ரை) **आनन्दादयः** (ஆநந்தாதய:)=ஆனந்தம்முதலிய **प्रधानस्य** (ப்ரதாநஸ்ய)= க்ஞேய ப்ரம்ஹத்தினுடைய [**धर्मास्सर्वेपि** (தர்மாஸ்ஸர்வேபி)=தர்மங்கள் யாவும் க்ஞேயஸ்வரூபத்தை யுபதேசிக்கும் எல்லாவிடங்களிலும் சேர்த்துக்கொள்ளத் தக்கனவேயாகும்.] (11) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) வேறிடத்திற் சொல்லப்படும் ஆனந்தாதிகள் வேறிடத்திற் சேர்த்துக்கொள்ளத்தக்கனவா? அல்லது இல்லேயா? என்பது ஸந்தேஹம். வாமநீத்வம், ஸத்யகாமத்வம் முதலியவற்றுக்குப்போல அந்த ஆனந்தாதிகளுக்கும் வ்யவஸ்திதி (வறையறை) இருப்பதால் அவற்றின் சேர்க்கையில்லே என்பது பூர்வபக்ஷம். சாஸ்திரத்தினல் விதிக்கப்படுகின்ற தர்மங்களுக்கு விதிக்குத்தக்கபடி வ்யவஸ்தை ஏற்படலாமேயொழிய, அறிவைப் பலனுகவுடையவற்றுக்கு எல்லாச் சாகைகளிலும் உபஸம்ஹாரமானது ஸம்பவிக்கலாம் என்பது **ஸித்தாந்தம்.** (எ—று)

பாஷ்யம்.—ப்ரம்ஹஸ்வரூபத்தைச் சொல்லும் நோக்குள்ள ஶ்ருதிகளில் ஆனந்தரூபத்வம், விச்ஞானகநத்வம், ஸர்வகதத்வம், ஸர்வாத்மத்வம், என்ற இம்மாதிரியான சில ப்ரம்ஹ தர்மங்கள் சிலவிடங்களில் படிக்கப்படுகின்றன. அவற்றில் ஸந்தேஹமுதயமாகிறது. அதாவது:—ஆனந்தம் முதலிய ப்ரம்ஹ தர்மங்கள் எவ்விடத்தில் எவ்வளவு சொல்லப்படுகின்றனவோ அவ்வளவே அவ்விடத்தில் அறியத்தக்கனவா? எல்லா தர்மங்களும் எல்லாவிடத்திலுமே அறியத்தக்கனவா? என்றும். ஶ்ருதியிற் சொல்லிய விபாகத்துக்குத் தக்கபடிதான் தர்மங்களே அறியவேண்டும் என ப்ராப்தமாகவே இது சொல்லப்படுகிறது. ப்ரதானமான ப்ரம்ஹத்தினுடைய ஆனந்தாதிகளான தர்மங்கள் யாவும் எல்லாவிடத்திலும் அறியத்தக்கனவே ஆகும். என்? எல்லாவிடத்திலும் க்ஞேயம் ஒன்ருகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். எல்லாவிடத்திலும் அந்த ப்ரம்ஹம் ஒன்றே ப்ரதானமாக=விசேஷ்யமாக இருக்கிறதே யொழிய அது வேறுபடுவதில்லேயன்ருே? ஆனதுபற்றி

ब्रह्म न भिद्यते। तस्मात्सार्वत्रिकत्वं ब्रह्मधर्माणां तेनैव पूर्वाधिकरणोदितेन देवदत्तशौर्यादिनिदर्शनेन ॥ ११ ॥

नन्वेवं सति प्रियशिरस्त्वादयोऽपि धर्माः सर्वे सर्वत्र सङ्कीर्येरन्। तथाहि—तैत्तिरीयक आनन्दमयमात्मानं प्रक्रम्याम्नायते—'तस्य प्रियमेव शिरः। मोदो दक्षिणः पक्षः। प्रमोद उत्तरः पक्षः। आनन्द आत्मा। ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा' (तै० २। ५) इति। अत उत्तरं पठति—

प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरुपचयापचयौ हि भेदे ॥ १२ ॥

प्रियशिरस्त्वादीनां धर्माणां तैत्तिरीयक आम्नातानां नास्त्यन्यत्र प्राप्तिः। यत्कारणं प्रियं मोदः प्रमोद आनन्द इत्येते परस्परापेक्षया भोक्त्रन्तरापेक्षया चोपचितापचितरूपा

ப்ரம்ஹ தர்மங்களுக்கு முந்தின அதிகரணத்திற் சொல்லப்பட்ட தேவதத்தனது சவுரியாதி திருஷ்டாந்தத்தினால் எல்லாவிடத்திலும் ஸம்பவித்தலிருக்கலாம். (11)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—சங்கை—இவ்விதமாயின் ப்ரிய சிரஸ்த்வம் முதலிய தர்மங்கள் யாவும் எல்லாவிடங்களிலும் வந்துவிடத் தெரியும். அதாவது:—தைத்திரீயகத்தில் ஆனந்தமயனான ஆத்மாவைச் சொல்லத்தொடங்கி "அவனுக்கு (1) ப்ரியமே சிரஸ்ஸாகும். மோதமே வலதுபக்கத்து இரக்கையாகும். ப்ரமோதமானது இடதுபக்கத்து இரக்கையாகும். ஆனந்தமானது ஆத்மாவாக (நடுவுடலாக) வாகும். ப்ரம்ஹமானது நிலைத்துநிற்றலுக்குக் காரணமான புச்சமாக (வாலாக) வாகும்" எனப்படிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும். என வரும் ஆக்ஷேபத்துக்குப் பதிலைப் பின்வரும் ஸூத்திரத்தால் உபதேசிக்கிறார்—

(ஸூ) ப்ரியசிரஸ்த்வாத்யப்ராப்தி: உபசயாபசயௌஹி பேதே (12)

(ப-ரை) प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिः (ப்ரியசிரஸ்தவாத்யப்ராப்தி:)=தைத்திரீயத்திற் சொல்லப்பட்ட ப்ரியசிரஸ்த்வம் முதலிய தர்மங்களுக்கு வேறிடத்தில் ப்ராப்தியானது கிடையாது. ஏன்? उपचयापचयौ (உபசயாபசயௌ)=உயர்வுதாழ்வுகள் भेदे हि (பேதே ஹி)=உபாஸ்யமான பொருளில் பேதமிருந்தாலன்றோ ஏற்படக்கூடும். (12) (எ-று)

பாஷ்யம்.—தைத்திரீயகத்திற் சொல்லப்பட்ட ப்ரியசிரஸ்த்வம் முதலிய தர்மங்களுக்கு வேறிடத்தில் ப்ராப்தியானது கிடையாது. ஏன்? ப்ரியம், மோதம், ப்ரமோதம், ஆனந்தம் என்ற இவைகள் ஒன்றையொன்று அபேக்ஷித்தும், வேறு போக்தாவை அபேக்ஷித்தும், உயர்வுதாழ்வுள்ளனவாகக் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். உயர்வு தாழ்வுகள் பேதமிருந்தாலன்றோ ஸம்பவிக்கும். ப்ரம்ஹ

---

(1) வஸ்துவின் தர்சனத்தாலுண்டாகும் ஆனந்தம் ப்ரியம் என்றும், வஸ்துவின் ப்ராப்தியாலுண்டாகும் ஆனந்தம் மோதமென்றும், வஸ்துவின் அனுபவத்தாலுண்டாகும் ஆனந்தம் ப்ரமோதமென்றும் சொல்லப்படும்.

उपलभ्यन्ते। उपचयापचयौ च सति भेदे संभवतः। निर्भेदं तु ब्रह्म 'एकमेवाद्वितीयम्' (छा० ६।२।१) इत्यादिश्रुतिभ्यः। नचैते प्रियशिरस्त्वादयो ब्रह्मधर्माः, कोशधर्मास्त्वेत इत्युपदिष्टमस्माभिः 'आनन्दमयोऽभ्यासात्' (ब्र० सू० १।१।१२) इत्यत्र। अपिच परस्मिन्ब्रह्मणि चित्तावतारोपायमात्रत्वेनैते परिकल्प्यन्ते न द्रष्टव्यत्वेन। एवमपि सुतरामन्यत्राप्राप्तिः प्रियशिरस्त्वादीनाम्। ब्रह्मधर्मास्त्वेतान्कृत्वा न्यायमात्रमिदमाचार्येण प्रदर्शितं प्रियशिरस्त्वाद्यप्राप्तिरिति। स च न्यायोऽन्येषु निश्चितेषु ब्रह्मधर्मेषूपासनायोपदिश्यमानेषु नेतव्यः संयद्वामादिषु सत्यकामादिषु च। तेषु हि सत्यप्युपास्यस्य ब्रह्मण एकत्वे प्रक्रमभेदादुपासनाभेदे सति नान्योन्यधर्माणामन्योन्यत्र प्राप्तिः। यथा च द्वे नार्यावेकं नृपतिमुपासाते छत्रेणैका चामरेणान्या तत्रोपास्यैकत्वेऽप्युपासनाभेदो धर्मव्यवस्था च भवत्येवमिहापीति। उपचितापचितगुणत्वं हि सति भेदव्यवहारे सगुणे ब्रह्मण्युपपद्यते न निर्गुणे परस्मिन्ब्रह्मणि। अतो न सत्यकामत्वादीनां धर्माणां क्वचिच्छ्रुतानां सर्वत्र प्राप्तिरित्यर्थः॥

மோ பேதமற்றது. "ஏகமேவாத்விதீயம்" என்றதாதி ஶ்ருதிகளிருப்பதே அதன் காரணமாகும். மேலும் இந்த ப்ரியசிரஸ்த்வம் முதலியன ப்ரம்ஹ தர்மங்களன்று கோசத்தின் தர்மங்களே ஆகும் என "ஆனந்த மயோப்யாஸாத்" என்றவிடத்தில் நம்மால் விளக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. மேலும் இந்த ப்ரியசிரஸ்த்வம் முதலியன பர ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் சித்தப்ரவேசத்துக்கு உபாயமாகமட்டும் கல்பிக்கப்படுகின்றனவே அன்றி உபாஸ்யமாக அவை சொல்லப்படவில்லை. இவ்விதம் ஸித்திப்பதிலிருந்தும் ப்ரியசிரஸ்த்வாதிகளுக்கு வேறிடத்தில் நிஶ்சிதமாக ப்ராப்தியில்லை. ஆயினும் இவற்றை ப்ரம்ஹ தர்மங்களாக வைத்துக்கொண்டு வியாஸாசாரியரால் "ப்ரியசிரஸ்த்வாத்யப்ராப்தி:" என்பதாய் யுக்திமட்டுமே காண்பிக்கப்பட்டது. அந்த நியாயமானது உபாஸனத்துக்குவேண்டி உபதேசிக்கப்படுகின்ற ஸம்யத்வாமத்வம், ஸத்யகாமத்வம் முதலிய நிஶ்சிதங்களான வேறு ப்ரம்ஹ தர்மங்களில் பொருத்திக் காணவேண்டுவதாகவாகிறது. அந்த தர்மங்களுள் உபாஸ்யமான ப்ரம்ஹத்துக்கு ஏகத்வமானது இருந்தபோதிலுங்கூட, உபக்கிரமம் வேறுபடுவதைக்கொண்டு உபாஸனையின் வேறுபாடு ஏற்படுங்கால் வெவ்வேறானவற்றின் தர்மங்களுக்கு வெவ்வேறானவிடத்தில் ப்ராப்தியேற்படுவதற்கில்லை. அதாவது:— இரண்டு ஸ்திரீகள் அரசனை யுபாஸிக்கத்தொடங்கி குடையினால் ஒருவளும், சாமரத்தினால் மற்றவளுமாக உபாஸிக்கின்றனர். அவ்விடத்தில் உபாஸ்யனான அரசன் ஒருவனாகவிருந்தபோதிலுங்கூட உபாஸனையின் பேதமும், தர்மத்தில் வரையறையும் ஏற்படுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே இங்குமிருக்கலாம் என்றும். உயர்வு தாழ்வுள்ள குணமுள்ளதாயிருக்குந்தன்மையானது வேற்றுமையுள்ள வியவஹாரமிருக்குங்கால் ஸகுண ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் பொருந்தலாமேயொழிய நிர்க்குணமான (எவ்விதக் குணஸம்பந்தமுமற்ற) பரப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் பொருத்தமுள்ளதாகவாகமாட்டாது. ஆகவே ஓரிடத்தில் படிக்கப்பட்ட ஸத்யகாமத்வம் முதலிய தர்மங்களுக்கு வேறிடத்தில் ப்ராப்தியானது கிடையாது என்று பொருள்.

इतरे त्वर्थसामान्यात् ॥ १३ ॥

इतरे त्वानन्दादयो धर्मा ब्रह्मस्वरूपप्रतिपादनायैवोच्यमाना अर्थसामान्यात्प्रतिपाद्यस्य ब्रह्मणो धर्मिण एकत्वात्सर्वे सर्वत्र प्रतीयेरन्निति वैषम्यं प्रतिपत्तिमात्रप्रयोजना हि त इति ॥ १३ ॥

७ आध्यानाधिकरणम् । सू० १४-१५

(ஸூ) இதரே து அர்த்தஸாமாந்யாத் (13)

(ப-ரை) इतरे तु (இதரே து)=ஸத்யம், க்ஞானம், ஆனந்தம் என்ற ப்ரம்ஹ தர்மங்களோவெனில் अर्थसामान्यात् (அர்த்தஸாமாந்யாத்)=அவற்றின் பொருளான ப்ரம்ஹமானது ஒன்ருகவிருப்பதால் ப்ரம்ஹத்தையுபதேசிக்கும் எல்லாவிடங்களிலும் சேர்த்துக்கொள்ளத் தக்கனவேயாகும். (13) (எ-று)

பாஷ்யம்.—ப்ரம்ஹத்தினது ஸ்வரூபத்தை விளக்குவதற்குவேண்டியே உபதேசிக்கப்படுகின்ற இதரங்களான=ஆனந்தாதிகளான தர்மங்கள் அர்த்தம் பொதுவாகவிருப்பதால்(அதாவது:—ப்ரதிபாத்யமான ப்ரம்ஹரூபமான தர்மியானது ஒன்ருகவிருப்பதால்) அவையாவும் எல்லாவிடங்களிலும் தோற்றக்கூடியனவேயாகும் என்பதுபற்றி முன்னர் சொல்லப்பட்டதற்கு மாறுபட்டதாகவே ஆகிறது. அவைகள் அறிவைமட்டும் ப்ரயோஜனமாகவுடையனவாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (13) (எ-று)

ஆருவது ஆனந்தாத்யதிகரணம் முற்றிற்று.

ஆத்யாநாதிகரணம் 7.

(அ-கை) इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः। मनसस्तु परा बुद्धिर्बुद्धेरात्मा महान्परः । महतः परमव्यक्तमव्यक्तात्पुरुषः परः । पुरुषान्नपरं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गतिः ॥

இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் அர்த்தங்கள் (விஷயங்கள்) பரமானவை, அர்த்தங்களைக்காட்டிலும் மனது பரமானது, மனதைக்காட்டிலும் புத்தி பரமானது, புத்தியைக்காட்டிலும் மஹானுத்மா பரமானது, மஹத்தைக்காட்டிலும் அவ்யக்தம் பரமானது, அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும் புருஷன் பரமானவன், புருஷனைக் காட்டிலும் பரமானதொன்றுமில்லை. அவனே காஷ்டையாக (முடிவிடமாக) வும், அவனே மேலான ப்ராப்யமாகவும் ஆகிருன் எனப் படிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்திற் சொல்லிய அர்த்தம் முதலியன ஒன்றைக்காட்டிலும் மற்றவை பரங்கள் என உபதேசிக்கப்படுகின்றனவா? அல்லது எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் புருஷனேபரன் என்பதாய் உபதேசிக்கப்படுகிறதா? என ஸந்தேஹமுதயமாகவே அர்த்தாதிகளுள் ஒவ்வொன்றைக் காட்டிலும் மற்றவை மேலானவை என்று உபதேசிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளுவதுதான் பொருந்தும் எனப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே, புரு

आध्यानाय प्रयोजनाभावत् ॥ १४ ॥

सर्वा परंपराऽक्षादे र्ज्ञेया पुरुष एव वा । ज्ञेया सर्वा श्रुतत्वेन वाक्यानि स्युर्बहूनि हि ॥ १ ॥
पुमर्थः पुरुषज्ञानं तत्र यत्नः श्रुतो महान् । तद्बोधाय श्रुतोऽक्षादिर्वेद्य एकः पुमांस्ततः ॥ २ ॥

काठके हि पठ्यते—'इन्द्रियेभ्यः परा ह्यर्था अर्थेभ्यश्च परं मनः । मनसस्तु परा बुद्धिः' (क० ३ । १०) इत्यारभ्य 'पुरुषान्न परं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गतिः' (क०

ஷனே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் மேலானவன் என்றும், அர்த்தாதிகளைக் காட்டிலும் மனம் முதலியவற்றைப் பரங்களென ஆத்யானம்செய்யும் (எண்ணும்) வாயிலாக எல்லாவற்றுக்கும் புருஷனே பரமானவன் என புருஷ விஷயமான ஸம்யக்ஞானத்தையுண்டுபண்ணவேண்டியே இவ்விதம் அர்த்தாதிகளின் பரத்வம் சொல்லப்படுகிறதென்றும் ஸித்தாந்தஞ்செய்யவேண்டி 2 ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணமாரம்பிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) ஆத்யாநாய ப்ரயோஜநாபாவாத் (14)

(ப—ரை) புருஷனே எல்லாவற்றுக்கும் பரனுவான். அர்த்தாதிகளின் பரத்வமானது आध्यानाय (ஆத்யாநாய)=இந்திரியாதிகளைக்காட்டிலும் அர்த்தாதிகளைப் பரங்களாகவெண்ணுதல் மூலமுண்டாகும் புருஷனது ஸம்யக்ஞானத்துக்குவேண்டியே உபதேசிக்கப்பட்டதாகவாகும். प्रयोजनाभावात् (ப்ரயோஜநாபாவாத்)=அர்த்தாதிகளைப் பரங்களாகச்சொன்னதற்குத் தனித்த ப்ரயோஜனம் (பயன்) எதுவுமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (14) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ஶ்ருதியிற்சொல்லிய இந்திரியாதிகளுடைய பரம்பரையானது க்ஞேயமா? அல்லது புருஷனே க்ஞேயனு? என்பது ஸந்தேஹம். இந்திரியாதிகளுடைய பரம்பரையாவும் க்ஞேயமாகவேதானுகும். ஶ்ருதியிற் சொல்லியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அர்த்தம் (பொருள்) வேறுபடுவதன் மூலம் அதைக்கூறும் வாக்கியங்களும் வெகுவே (பலவையே) ஆகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். புருஷனைப்பற்றிய க்ஞானமானது புருஷார்த்தமாகவாகிறது. அத்தகைய புருஷார்த்தமான புருஷக்ஞானத்தில் ஶ்ருதியில் அதிகமான முயற்சியும் காணப்படுகிறது. அத்தகைய புருஷனது க்ஞானத்துக்கு வேண்டியே இந்திரியாதிகள் ஶ்ருதியிற் கூறப்பட்டுமிருக்கின்றன. ஆனதுபற்றிப் புருஷன் ஒருவனேதான் வேத்யனுக (அறியத்தக்கவனுக) வாகிறுன் என்பது ஸித்தாந்தம். (14) (எ—று)

பாஷ்யம்.—"இந்திரியங்களைக் காட்டிலுமோ அர்த்தங்கள் பரங்களானவை, அர்த்தங்களை (சப்தாதி விஷயங்களை) க்காட்டிலும் மனது பரமானது, மனத்தைக் காட்டிலுமோ புத்தி பரமானது" என்றுதொடங்கி "புருஷனைக் காட்டிலும் பரமானதொன்றுமில்லை. அதுவே காஷ்டையாக (முடிவிடமாக) வாகும். அதுவே பரமான கதியுமாக (மேலான ப்ராப்யமாக) வாகும்" எனக் கடோபநிடதத்திற்

३। ११) इति। तत्र संशयः—किमिमे सर्व एवार्थादयस्ततस्ततः परत्वेन प्रतिपाद्यन्त उत पुरुष एवैभ्यः सर्वेभ्यः परः प्रतिपाद्यत इति। तत्र तावत्सर्वेषामेवैषां परत्वेन प्रतिपादनमिति भवति मतिः। तथाहि श्रूयते—'इदमस्मात्परमिदमस्मात्परम्' इति। ननु बहुष्वर्थेषु परत्वेन प्रतिपिपादयिषितेषु वाक्यभेदः स्यात्। नैष दोषः। वाक्यबहुत्वोपपत्तेः। बहून्येव ह्येतानि वाक्यानि प्रभवन्ति बहुविषयान्परत्वोपेतान्प्रतिपादयितुम्। तस्मात्प्रत्येकमेषां परत्वप्रतिपादनमिति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—पुरुष एव ह्येभ्यः सर्वेभ्यः परः प्रतिपाद्यत इति युक्तं न प्रत्येकमेषां परत्वप्रतिपादनम्। कस्मात्। प्रयोजनाभावात्। नहीतरेषु परत्वेन प्रतिपन्नेषु किञ्चित्प्रयोजनं दृश्यते श्रूयते वा। पुरुषे त्विन्द्रियादिभ्यः परस्मिन्सर्वानर्थव्रातातीते प्रतिपन्ने दृश्यते प्रयोजनं मोक्षसिद्धिः। तथाच श्रुतिः—'निचाय्य तं मृत्युमुखात्प्रमुच्यते' (क० ३। १५) इति। अपिच परप्रतिषेधेन काष्ठाशब्देन

படிக்கப்படுகிறது. இந்த அர்த்தாதிகள் யாவுமே அதனைக் காட்டிலும் பரமென வுபதேசிக்கப்படுகின்றனவா? அல்லது புருஷனே இவை எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பரனாகவுபதேசிக்கப்படுகின்றானா? என அவ்விடத்தில் ஸம்சயமுண்டாகிறது. அங்குள்ள இவை எல்லாவற்றுக்குமே பரத்வமுபதேசிக்கப்படுவதாகத் தோற்ற மேற்படுகிறது. இது அதைக்காட்டிலும் பரமானது, இது அதைக்காட்டிலும் பரமானது என்றல்லவோ ஸ்ருதி உபதேசிக்கிறது.

சங்கை—வெகு பொருள்கள் பரத்வமுள்ளனவாக ப்ரதிபாதிக்க விரும்பப் படுமாயின் வாக்கியபேதம் வந்துவிடும் எனின்?

உத்தரம்.—இது தோஷமாகாது. வாக்கியம் வெகுவாகவிருத்தல் பொருந் தக்கூடியதாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். பரத்வத்துடன் கூடின வெகு விஷயங்களை ப்ரதிபாதிப்பதற்கு இந்த வெகு வாக்கியங்களேயன்றோ திறமுடைய னவாகின்றன. ஆகவே இவைகளுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் பரத்வம் கொள்ளுவது தான் பொருத்தமுடையது என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே (ஸித் தாந்தம்) சொல்லுகிறோம். புருஷனேயன்றோ இவை எல்லாவற்றைக் காட்டி லும் பரனாக ப்ரதிபாதிக்க (ச்சொல்ல) ப்படுகிறான் என்பது பொருந்துமேயல்லா து இவற்றுக்குத் தனித்தனி பரத்வம் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளுவது பொருந் தாது. ஏன்? ப்ரயோஜனமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். மற்றவைகள் பரங்களாகக் கொள்ளப்படுங்கால் அற்பம் பிரயோஜனமும் காணப்படவுமில்லை. ஸ்ருதியில் சொல்லப்படவுமில்லை. புருஷன் இந்திரியாதிகளைக் காட்டிலும் பரனா கவும், எல்லா அனர்த்தக் கூட்டங்களையும் கடந்தவனாகவும் கொள்ளப்படுங்கால் மோக்ஷஸித்தியென்ற ப்ரயோஜனம் காணவும் படுகின்றது. அவ்விதமே ஸ்ருதி யும் "அதை விசாரித்தறிந்துகொண்டு மிருத்யு முகத்தினின்றும் (பந்தத்தினின் றும்) விடுபடுகிறான்" எனக் கூறுகிறது. மேலும், ஸூத்திரக்காரர் புருஷனைக் காட்டிலும் பரமில்லையென ஸ்ருதி நிஷேதித்திருப்பதைக் கொண்டும், காஷ்டை (முடிவானவிடம்) என்ற சப்தத்தினாலும் ஸ்ருதிக்குப் புருஷன் விஷயத்திலுள்ள ஆதரவை (தாத்பரியத்தை) க் காண்பிக்கின்றவராய் புருஷனையறிவதற்கு வேண்

च पुरुषविषयमादरं दर्शयन्पुरुषप्रतिपत्त्यर्थैव पूर्वापरप्रवाहोक्तिरिति दर्शयति—आध्यानायेति। आध्यानपूर्वकाय सम्यग्दर्शनायेत्यर्थः। सम्यग्दर्शनार्थमेव हीहाध्यानमुपदिश्यते न त्वाध्यानमेव स्वप्रधानम् ॥ १४ ॥

आत्मशब्दाच्च ॥ १५ ॥

इतश्च पुरुषप्रतिपत्त्यर्थैवेयमिन्द्रियादिप्रवाहोक्तिः। यत्कारणम्। 'एष सर्वेषु भूतेषु गूढोत्मा न प्रकाशते। दृश्यते त्वग्र्यया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिः' (कठ० ३।१२) इति प्रकृतं पुरुषमात्मेत्याह। अतश्चानात्मत्वमितरेषां विवक्षितमिति गम्यते। तस्यैव च दुर्विज्ञानतां संस्कृतमतिगम्यतां च दर्शयति। तद्विज्ञानायैव 'यच्छेद्वाङ्मनसी प्राज्ञः' (कठ० ३।१३) इत्याध्यानं विदधाति। तद्व्याख्यातम् 'आनुमानिकमप्येकेषाम्' (ब्र० सू० १। ४।१) इत्यत्र। एवमनेकप्रकार आशयातिशयः श्रुतेः पुरुषे लक्ष्यते नेतरेषु। अपिच 'सोऽध्वनः पारमाप्नोति तद्विष्णोः परमं पदम्' (क० ३।९) इत्युक्ते किं तदध्वनः पारं

டியே முன்பின்னுள்ள பரப்ரவாஹோக்தியேற்பட்டது என்பதை "ஆத்யாநாய" என்றதால் தெரிவிக்கிறர். ஆத்யானத்தை முன்னிட்ட ஸம்யக்தரிசனத்துக்கு வேண்டி என்பது அதன் பொருள். ஸம்யக்தரிசனத்துக்கு வேண்டியே இங்கு ஆத்யானமுபதேசிக்கப்படுகிறதேயொழிய ஆத்யானமே சொந்தத்தில் முக்கியமானதாகவாகமாட்டாது. (14) (எ—று)

(ஸூ) ஆத்மசப்தாத்ச (15)

(ப—ரை) आत्मशब्दाच्च (ஆத்மஶப்தாத்ச)=ப்ரகிருத புருஷனிடத்தில் ஆத்ம சப்தப் பிரயோகம் காணப்படுவதைக்கொண்டும் மற்றவை அனுத்மாவென்றும் அவற்றில் ஶ்ருதிக்குத் தாத்பர்யமில்லையென்றும் தெளிவாகிறது. (15) (எ—று)

பாஷ்யம்.—இதனுலும் புருஷனது ஸம்யக்தரிசனத்துக்கு வேண்டியே இந்த இந்திரியாதிகளின் பிரவாஹம் சொல்லப்பட்டதாகவாகும். ஏன்? "எல்லாப் பூதங்களிலும் மறைந்த இந்த ஆத்மா ப்ரகாசிப்பதில்லை. ஆனுல் சிறந்ததும், ஸூக்ஷ்மமுமான புத்தியினுல் ஸூக்ஷ்மதரிசிகளால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படுகிறது" என்பதாய் ப்ரகிருத புருஷனை ஆத்மாவென ஶ்ருதி சொல்லுவதாலென்க. இதனுலும் மற்றவைகளுக்கு அனுத்மத்வமானது விவக்ஷிதமெனத்தெரிகிறது. அந்த ஆத்மாவுக்கே எளிதிலறியக்கூடாதிருக்குந் தன்மையையும், ஸம்ஸ்காரம் பெற்ற புத்தியினுல் அறியக்கூடியதாகவிருக்குந் தன்மையையும் தெரிவிக்கிறது. அதாவது:—அந்த ஆத்மவிக்ஞானத்துக்கு வேண்டியே "ப்ராக்ஞன் வாக்கு மனம் இவற்றையடக்க வேண்டும்" என்பதாய் ஆத்யானத்தைவிதிக்கிறது. அது "ஆநுமானிக மப்யேகேஷாம்" என்றவிடத்தில் வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் ஶ்ருதிக்குப் புருஷனிடத்தில் அநேகப் பிரகாரமான தாத்பரிய விசேஷமானது காணப்படுகிறதேயொழிய மற்றவைகளிடத்திலில்லை. மேலும் "அவன் வழியின் பாரத்தை (க்கரையை) அடைகிருன். அது விஷ்ணுவின் பரமமான பதமாகும்" எனச்

विष्णोः परमं पदमित्यस्यामाकाङ्क्षायामिन्द्रियाद्यनुक्रमणात्परमपदप्रतिपत्त्यर्थ एवायमायास इत्यवसीयते ॥ १५ ॥

८ आत्मगृहीत्यधिकरणम् । सू० १६-१७

आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात् ॥ १६ ॥

आत्मा वा इदमित्यत्र विराट्स्यादथवेश्वरः । भूताऽसृष्टेर्नेश्वरः स्याद्गवाद्यानयनाद्विराट् ॥ १ ॥

भूतोपसंहतेरीशः स्याद्द्वैतावधारणात् । अर्थवादो गवाद्युक्तिर्ब्रह्मात्मत्वं विवक्षितम् ॥ २ ॥

சொல்லப்பட்டதும் அத்வாவின் (வழியின்) பார(க்கரை)மான விஷ்ணுவின் பரம மான பதம் என்பது எது? என ஆகாங்க்ஷை வருங்கால் இந்திரியாதிகளைச் சொல்லத் தொடங்கியிருப்பதால் பரமபதத்தை யறிவிக்கவேண்டியே ஸ்ருதிக்கு இவ்வளவு முயற்சி ஏற்பட்டது என நிஶ்சயிக்கப்படுகிறது. (15) (எ—று)

ஏழாவது ஆத்யாநுதிகரணம் முற்றிற்று.

ஆத்மகிருஹீத்யதிகரணம் 8.

(ஸூ) ஆத்மகிருஹீதி: இதரவத் உத்தராத் (16)

(ப—ரை) [**आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीन्नान्यत्किञ्चन मिषत्स ईक्षत लोकान्नु सृजै**(ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீந்நாந்யத்கிஞ்சந மிஷத் ஸ ஈக்ஷத லோகாந்நு ஸ்ருஜை)=(உத்பத்திக்கு முந்தி இது ஆத்மா வொன்றுகமட்டுமே இருந்தது. **मिषत्** (மிஷத்)=ஜங்கமமொன்றுமில்லை. அது லோகங்களை ஸிருஷ்டிக்கிறேன் என வாலோசித்தது] என ஐதரேயகோபநிடதத்தில் படிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்திலுள்ள **आत्मा** (ஆத்மா)=என்றதால் **आत्मगृहीतिः** (ஆத்மக்ருஹீதி:)=பரமாத்ம கிரஹணமே செய்யப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும். **इतरवत्** (இதரவத்)=வேறு ஸிருஷ்டி வாக்கியங்களில் படிக்கப்பட்ட ஆத்மசப்தத்தால் பரமாத்மா கிரஹிக்கப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. **उत्तरात्** (உத்தராத்)=அதே வாக்கியத்தில் மேலுள்ளவிடத்தில் "லோகங்களை ஸிருஷ்டிக்கிறேன் எனவாலோசித்தது" என்பதாய் பரமாத்மாவைக் கிரஹிப்பதற்குரிய விசேஷணம் காணுவதும் மற்றொரு காரணமாகும். (16) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை (முதலாவது வர்ணகம்.)

(க—ரை) "ஆத்மா வா இதமேக ஏவாக்ர ஆஸீத்" என்றவிடத்துள்ள ஆத்மசப்தத்தால் விராட் புருஷன் சொல்லப்படுகிறாரா? அல்லது பரமேஶ்வரன் சொல்லப்படுகிறாரா? என்பது ஸந்தேஹம். மஹா பூதங்களின் ஸிருஷ்டி சொல்லப்படாததால் ஆத்ம சப்தத்தால் ஈஶ்வரன் சொல்லப்படமாட்டார். பசு முதலியவற்றைக் கொண்டுவந்ததாகச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து விராட்புருஷனேதான் ஆத்மசப்தத்தாற் சொல்லப்படுவார் என்பது பூர்வபக்ஷம். ¹வேறு ஸ்ருதியிற் சொல்லப்

द्वयोर्वस्त्वन्यदेकं वा काण्वछान्दोग्यषष्ठयोः । उभयत्र पृथग्वस्तु सदात्मभ्यामुपक्रमात् ॥ १ ॥

साधारणोऽयं सच्छब्दः स आत्मा तत्वमित्यतः । वाक्यशेषादात्मवाची तस्माद्वस्त्वेकमेतयोः ॥ २ ॥

ऐतरेयके श्रूयते—'आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीन्नान्यत्किञ्चन मिषत्स ईक्षत लोकान्नु सृजा' इति (ऐ० १ । १) 'स इमाँल्लोकानसृजताम्भो मरीचीर्मरमापः' (ऐ० १ । २) इत्यादि । तत्र संशयः—किं पर एवात्मेहात्मशब्देनाभिलप्यत्त उतान्यः कश्चिदिति । किं तावत्प्राप्तं, न परमात्मेहात्मशब्दाभिलप्यो भवितुमर्हतीति । कस्मात् । वाक्यान्वयदर्शनात् । ननु वाक्यान्वयः सुतरां परमात्मविषयो दृश्यते प्रागुत्पत्तेरात्मैकत्वावधारणात्

பட்ட மஹா பூத ஸிருஷ்டியையும் இங்கு சேர்த்துக் கொள்ளுவதாலும், அத்வைதத்தை உறுதிப்படுத்தியிருப்பதாலும் ஈஸ்வரனேதான் சொல்லப்படுகிறார். கோ (பசு) முதலியவற்றைக் கொண்டுவருவதாகச் சொன்னது அர்த்தவாதமாகும். ப்ரம்ஹாத்மபாவமே இங்கு சொல்ல விரும்பப்பட்டிருக்கிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

இரண்டாவது வர்ணகம்.

(க—ரை) பிருஹதாரண்யகம், சாந்தோக்யத்தின் ஆறுவது அத்தியாயம் என்ற இரண்டிலுமுள்ள ஆத்மா என்றும், ஸத் என்றுமான பதங்களால் வேறான வஸ்து சொல்லப்படுகின்றதா? அல்லது ஒரே வஸ்து சொல்லப்படுகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம். சாந்தோக்கியம், பிருஹதாரண்யகம் இரண்டிலும் முறையே ஸத், ஆத்மா என்றபதங்களால் உபக்கிரமமானது காணப்படுவதால் வஸ்து வேறுபட்டதேயாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். பொதுவாகப் படிக்கப்பட்ட ஸத் என்ற சப்தமானது "அதுவே ஆத்மா அதுவே தத்வம்" என்ற இந்த மேலுள்ள வாக்கியத்தைக்கொண்டு ஆத்மவாசியாக (ஆத்மாவைச் சொல்லுவதாக) வாகும். ஆகவே இவ்விரண்டிலும் கூறப்படும் பொருள் ஒன்றேயாகும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்—ஐதரேயகோபநிடதத்தில் "இது ஸிருஷ்டிக்கு முந்தி ஆத்மா வொன்றாகவே இருந்தது. ஜங்கமமான பொருளொன்றுமில்லை. அந்த ஆத்மா லோகங்களை ஸிருஷ்டிக்கிறேன் எனவாலோசித்தது" என்றும், "அந்த ஆத்மா அம்பஸ்=ஸ்வர்க்கலோகம், மரீசீ=அந்தரிக்ஷலோகம், மர:=மனுஷ்ய லோகம், ஆப:=பாதாள லோகம் என்ற இந்த லோகங்களை ஸிருஷ்டித்தது" என்றதாதியும் படிக்கப்படுகிறது. அதில் ஸம்சயமுண்டாகிறது. அதாவது:—பரமாத்மாவே இங்குள்ள ஆத்ம சப்தத்தாற் சொல்லப்படுகிறதா? அல்லது வேறென்றா? என்றும். முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில் பரமாத்மா இங்குள்ள ஆத்ம சப்தத்தாற்சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளுவது பொருத்தமானதன்று என்றும். என்? இங்குள்ள வாக்கியத்துக்கு (விராட்புருஷனிடத்தில்) அன்வயம் (பொருத்தம்) காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—உத்பத்திக்கு முந்தி ஆத்மைகத்வாவதாரணஞ் செய்திருப்பதாலும்,

ईक्षणपूर्वकस्रष्टृत्ववचनाच्च । नेत्युच्यते । लोकसृष्टिवचनात् । परमात्मनि हि स्रष्टरि परिगृह्यमाणे महाभूतसृष्टिरादौ वक्तव्या । लोकसृष्टिस्त्विहादावुच्यते । लोकाश्च महाभूतसन्निवेशविशेषाः । तथाचाम्भःप्रभृतींल्लोकत्वेनैव निर्ब्रवीति—'अदोऽम्भः परेण दिवम्' (ऐ० १।२) इत्यादिना । लोकसृष्टिश्च परमेश्वराधिष्ठितेनापरेण केनचिदीश्वरेण क्रियत इति श्रुतिस्मृत्योरुपलभ्यते । तथाहि श्रुतिर्भवति—'आत्मैवेदमग्र आसीत्पुरुषविधः' (बृ० १।४।१) इत्याद्या । स्मृतिरपि 'स वै शरीरी प्रथमः स वै पुरुष उच्यते । आदिकर्ता स भूतानां ब्रह्माग्रे समवर्तत' इति । ऐतरेयिणोऽपि 'अथातो रेतसः सृष्टिः प्रजापते रेतो देवाः' इत्यत्र पूर्वस्मिन्प्रकरणे प्रजापतिकर्तृकां विचित्रां सृष्टिमामनन्ति । आत्मशब्दोऽपि तस्मिन्प्रयुज्यमानो दृश्यते—'आत्मैवेदमग्र आसीत्पुरुषविधः' (बृ० १।४।१) इत्यत्र । एकत्वावधारणमपि प्रागुत्पत्तेः स्वविकारापेक्षमुपपद्यते । ईक्षणमपि तस्य चेतन-

---

ஈக்ஷண பூர்வகமான ஸ்ரஷ்ட்ருத்வஞ் சொல்லியிருப்பதாலும் அங்குள்ள வாக்கியத்துக்குப் பரமாத்ம விஷயமான அன்வயம் (பொருத்தம்) மிகத் தெளிவாய்க் காணப்படுகின்றதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இல்லை எனச்சொல்லப்படுகிறது. லோகங்களின் ஸிருஷ்டியைச் சொல்லும் வசனமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். பரமாத்மா ஸ்ரஷ்டாவாகக் கொள்ளப்படுவாரானல் முதலில் மஹாபூதங்களின் ஸிருஷ்டியானது சொல்லப்பட வேண்டும். இங்கோ லோகஸிருஷ்டியே முதலிற் சொல்லப்படுகிறது. லோகங்களோ மஹாபூதங்களின் ஒருவித அமைப்பு மூலமேற்படுவனவாகும். அவ்விதமே அம்பஸ் முதலியவற்றை "பரேண திவம்=த்யுலோகத்துக்குமேல், ஆகாசத்தில் ப்ரதிஷ்டிதனான சந்திரனது அம்பஸ்ஸினால் பரவிநிற்கப்பட்டதான யாதொரு லோகமுண்டோ அது அம்பஸ் எனப்படும்" என்றதாதியால் அம்பஸ் முதலியவற்றை லோகமாகவே ஶ்ருதி விளக்கியிருக்கிறது. லோகஸிருஷ்டியோ பரமேஶ்வராதிஷ்டிதரான (பரமேஶ்வரனுக்குட்பட்ட) வேறொரு ஈஶ்வரனால் செய்யப்படுகிறது என ஶ்ருதிஸ்மிருதிகளி லறியக்கிடக்கிறது. அவ்விதமே ஶ்ருதியு மிருக்கிறது. அதாவது:—"இந்த லோகமானது உத்பத்திக்கு முந்தி புருஷவிதனான (நராகாரனான) ஆத்மாவாகவே இருந்தது" என்றதாதியாம். "அவரே ப்ரதம சரீரியாவர் அவரே புருஷனைச் சொல்லப்படுகிறார். லோகங்களுக்கு ஆதிகர்த்தாவான அந்த ப்ரம்ஹாவே (விராட்புருஷனே) ஸிருஷ்டிக்கு முந்தியிருந்தார்" என ஸ்மிருதியுமிருக்கிறது. ஐதரேயிகளும் (ருக்வேதிகளும்) கூட "பிறகு இந்த ரேதஸ்ஸினுடைய ஸிருஷ்டி சொல்லப்படுகிறது. தேவர்கள் ப்ரஜாபதியின் (ஹிரண்யகர்ப்பரின்) ரேதஸ்ஸாவர் (காரியமாவர்)" என்றவிடத்தில் முந்தின ப்ரகரணத்தில் ப்ரஜாபதிகர்த்ருகமான விசித்ரமான ஸிருஷ்டியைச் சொல்லுகின்றனர். ஆத்மசப்தமும் அந்த ப்ரஜாபதியினிடத்தில் பிரயோகஞ் செய்யப்படுவதாக "ஸிருஷ்டிக்கு முந்தி இவையாவும் புருஷவிதனான (நராகாரனான) ஆத்மாவாகவே இருந்தது" என்றவிடத்தில் காணக்கிடக்கிறது. உத்பத்திக்கு முன்பு ஏகத்வாவதாரணஞ் செய்ததானது (ஒன்றே என்று உறுதிகூறினதானது) தனது காரியத்

त्वाभ्युपगमादुपपन्नम्। अपिच 'ताभ्यो गामानयत्ताभ्योऽश्वमानयत्ताभ्यः पुरुषमानयत्ता अब्रुवन्' इत्येवञ्जातीयकां भूयांस्यापारविशेषां लौकिकेषु विशेषवत्स्वात्मसु प्रसिद्ध इहानुगम्यते। तस्माद्विशेषवानेव कश्चिदिहात्मा स्यादिति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—पर एवात्मेहात्मशब्देन गृह्यत इतरवत्। यथेतरेषु सृष्टिश्रवणेषु 'तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः' (तै० २।१।१) इत्येवमादिषु परस्यात्मनो ग्रहणम्। यथा चेतरस्मिँल्लौकिकात्मशब्दप्रयोगे प्रत्यगात्मैव मुख्य आत्मशब्देन गृह्यते तथेहापि भवितुमर्हति। यत्र तु 'आत्मैवेदमग्र आसीत्' (बृ० १।४।१) इत्येवमादौ 'पुरुषविधः' (बृ० १।४।१) इत्येवमादि विशेषणान्तरं श्रूयते, भवेत्तत्र विशेषवत आत्मनो ग्रहणम्। अत्र पुनः परमात्मग्रहणानुगुणमेव विशेषणमप्युत्तरमुपलभ्यते 'स ईक्षत लोकान्नु सृजा इति' (ऐ० १।१) 'स इमाँल्लोकानसृजत' (ऐ० १।२) इत्येवमादि। तस्मात्तस्यैव ग्रहणमिति न्याय्यम्॥

अन्वयादिति चेत्स्यादवधारणात्॥ १७॥

தை முன்னிட்டுப்பொருந்தக்கூடியதேயாகும். அவனுக்குச்சேதனத்தன்மை ஒப்பியிருப்பதால் ஈக்ஷணஞ் சொன்னதும் பொருந்தக் கூடியதேயாகும். மேலும் "அவைகளையும் பொருட்டு கோவை (பசுவை) க் கொண்டுவந்தார், அவைகளையும் பொருட்டு அஶ்வத்தைக் கொண்டுவந்தார். அவைகளையும் பொருட்டுப் புருஷனைக் கொண்டுவந்தார் அவை சொல்லின" என இம்மாதிரியான அதிகமான வியாபார விசேஷமானது உலகிலுள்ள விசேஷவான்களான ஆத்மாக்களிடத்தில் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதால் இங்கும் அது அநுஸரிக்கப்படுகிறது. ஆகவே விசேஷமுள்ள ஒருவனே இங்குள்ள ஆத்மசப்தத்தாற் சொல்லப்படலாம் என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே (ஸித்தாந்தம்) சொல்லுகிறோம்.

பரமாத்மாவே இங்குள்ள ஆத்மசப்தத்தால் கிரஹிக்கப்படுகிறார். வேறு இடத்தில் போலவாம். ஸிருஷ்டி சொல்லும் "அந்த இந்த ஆத்மாவினிடமிருந்து ஆகாசமுண்டாயிற்று" என்ற இம்மாதிரியான வேறிடங்களில் பரமாத்மாவின் கிரஹணம் எவ்விதமோ, லௌகிகமான ஆத்மசப்த ப்ரயோகஞ் செய்யும் வேறிடத்தில் ஆத்மசப்தத்தால் முக்கியமான ப்ரத்யகாத்மாவே கிரஹிக்கப்படுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே இங்குமிருப்பதுதான் பொருந்துகிறது. "இது உத்பத்திக்கு முந்தி ஆத்மாவாகவே இருந்தது" என்ற தாதியான எந்தவிடத்தில் "புருஷவித:" (மனிதன் போன்ற வடிவமுள்ளவன்) என வேறு விசேஷணமானது ஶ்ருதியில் காணப்படுகிறதோ அந்த விடத்தில் விசேஷமுள்ள ஆத்மாவுக்குக் கிரஹணமான தேற்படலாந்தான். இவ்விடத்திலோ வெனில் "அவர் லோகங்களை ஸிருஷ்டிக்கிறேன் என ஆலோசித்தார்" என்றும், "அவர் இந்த லோகங்களை ஸிருஷ்டித்தார்" என்ற தாதியுமான பரமாத்மக் கிரஹணத்துக்கு அநுகுணமாகவே மேலுள்ள விசேஷணமானது காணப்படுகிறது. ஆனதுபற்றி பரமாத்மாவையேக் கிரஹிப்பது நியாயமானதாக வாகிறது. (16) (எ-று)

वाक्यान्वयदर्शनान्न परमात्मग्रहणमिति पुनर्यदुक्तं तत्परिहर्तव्यमिति । अत्रोच्यते— स्यादवधारणादिति । भवेदुपपन्नं परमात्मनो ग्रहणम् । कस्मात् । अवधारणात् । परमात्मग्रहणे हि प्रागुत्पत्तेरात्मैकत्वावधारणमाञ्जसमवकल्पते । अन्यथा ह्यनाञ्जसं तत्परिकल्प्येत । लोकसृष्टिवचनं तु श्रुत्यन्तरप्रसिद्धमहाभूतसृष्ट्यनन्तरमिति योजयिष्यामि । यथा 'तत्तेजोऽसृजत' (छां० ६ । २ । ३) इत्येतच्छ्रुत्यन्तरप्रसिद्धवियद्वायुसृष्ट्यनन्तरमित्ययूयुजमेवमिहापि । श्रुत्यन्तरप्रसिद्धो हि समानविषयो विशेषः श्रुत्यन्तरेषूपसंहर्तव्यो भवति । योऽप्ययं व्यापारविशेषानुगमस्ताभ्यो गामानयदित्येवमादिः सोऽपि विवक्षितार्थावधारणानुगुण्येनैव ग्रहीतव्यः । नह्ययं सकलः कथाप्रबन्धो विवक्षित इति शक्यते वक्तुं, तत्प्रतिपत्तौ पुरुषार्थाभावात् । ब्रह्मात्मत्वं त्विह विवक्षितम् । तथाह्यम्भःप्रभृतीनां लोका-

---

(ஸூ) அந்வயாதிதிசேத் ஸ்யாத் அவதாரணாத் (17)

(ப—ரை) अन्वयादितिचेत् (அந்வயாதிதிசேத்)=வாக்கியத்துக்கு விராட்புருஷனிடத்தில் அந்வயம் (பொருத்தம்) காணப்படுவதால் பரமாத்மாவின் கிரஹணம் ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்றாலோ स्यात् (ஸ்யாத்)=பரமாத்மாவினது கிரஹணமானது பொருந்தக் கூடியதாகவே இருக்கலாம். என்? अवधारणात् (அவதாரணாத்)=உத்பத்திக்கு முந்தி ஏகாத்வாவதாரணஞ் செய்திருப்பதே அதன் காரணமாகும். (17) (எ—று)

பாஷ்யம்.—வாக்கியத்துக்கு (விராட் புருஷனிடத்தில்) அந்வயம் (பொருத்தம்) காணப்படுவதால் பரமாத்மாவின் கிரஹணமில்லை என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதற்குப் பரிஹாரஞ் சொல்லவேண்டும். இவ்விஷயத்திற் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—ஏகத்வாவதாரணஞ் செய்திருப்பதால் பரமாத்ம க்ரஹணமிருக்கலாம் என்றும். பரமாத்மாவினது கிரஹணம் பொருத்தமுள்ளதாக இருக்கலாம். என்? அவதாரணமிருப்பதால். பரமாத்மாவைக் கிரஹித்தாலன்றோ உத்பத்திக்கு முந்தி ஏகத்வாவதாரஞ் செய்தது ருஜுவாகப் பொருத்த முள்ளதாக வாகும். இல்லாவிடில் அது பொருத்தமற்றதாக வாகிவிடும். லோகஸிருஷ்டியைச் சொன்னதோ வெனில் வேறு ஶ்ருதியில் பிரஸித்தமான மஹாபூதஸிருஷ்டிக்குப் பிறகு எனச் சொல்லப்போகிறேன். "அது தேஜஸ்ஸை ஸிருஷ்டித்தது" என்ற விடத்தில் வேறு ஶ்ருதியில் பிரஸித்தமான ஆகாசவாயு ஸிருஷ்டிக்குப் பிறகு என எவ்விதம் சொன்னோமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. வேறு ஶ்ருதியில் பிரஸித்தமான ஸமானவிஷயமான விசேஷமானது வேறு சுருதிகளிலும் சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடியதாக வாகக்கூடுமென்றோ? அவற்றையும் பொருட்டு பசுவைக் கொண்டுவந்தார் என்றதாதியான யாதொரு வியாபாரவிசேஷஞ் சொல்லப்பட்டதோ அது சாஸ்திரதாத்பர்யவிஷயமான அர்த்தாவதாரணத்துக்கு அநுகுணமாகவே தான் கொள்ளவேண்டுவதாக வாகிறது. இங்கு சொல்லிய கதையின் தொடர்பு முழுவதும் சாஸ்திர தாத்பரிய விஷயமானது எனக் கொள்ளவும் முடியாது. அவ்விதம் கொள்ளுவதில் புருஷார்த்தமெதுவு மில்லாதிருப்பதே

नां लोकपालानां चाग्न्यादीनां सृष्टिं शिष्ट्वा करणानि करणायतनं च शरीरमुपदिश्य स एव स्रष्टा 'कथं न्विदं मदृते स्यात्' (ऐ० ३ । ११) इति वीक्ष्येदं शरीरं प्रविवेशेति दर्शयति— 'स एतमेव सीमानं विदार्यैतया द्वारा प्रापद्यत' (ऐ० ३। १२) इति । पुनश्च 'यदि वाचाभिव्याहृतं यदि प्राणेनाभिप्राणितम्' (ऐ० ३ । ११) इत्येवमादिना करणव्यापारविवेचनपूर्वकम् 'अथ कोऽहम्' (ऐ० ३ । ११) इति वीक्ष्य 'स एतमेव पुरुषं ब्रह्म ततममपश्यत्' (ऐ० ३ । १३) इति ब्रह्मात्मत्वदर्शनमवधारयति । तथोपरिष्टात् 'एष ब्रह्मैष इन्द्रः' (ऐत० ५ । ३) इत्यादिना समस्तभेदजातं सह महाभूतैरनुक्रम्य 'सर्वं तत्प्रज्ञानेत्रं प्रज्ञाने प्रतिष्ठितं प्रज्ञानेत्रो लोकः प्रज्ञा प्रतिष्ठा प्रज्ञानं ब्रह्म' (ऐत० ५। ३) इति ब्रह्मात्मत्वदर्शनमेवावधारयति । तस्मादिहात्मगृहीतिरित्यनपवादम् ॥

அதன் காரணமாகும். ப்ரம்ஹாத்மத்வமன்ருே இங்கு விவக்ஷிதமாகவுள்ளது. அவ்விதமே அம்பஸ் முதலிய லோகங்களுடையவும், அக்னியாதிகளான லோகபாலர்களுடையவும் விருஷ்டியை யுபதேசித்து கரணங்களேயும், கரணங்களுக்கு இருப்பிடமான சரீரத்தையு முபதேசித்து அதே ஸ்ரஷ்டாவானவர் "இது, நானில்லாவிடில் எவ்விதம் நிலேபெறும்" என வாலோசித்து "* அவர் இதே ஸீமாவை (எல்லேயை) ப் பிளந்து கொண்டு இந்த வழியினுல் ப்ரவேசித்தார்" என்பதாய் இந்தச் சரீரத்தில் பிரவேசித்தார் எனக் காண்பிக்கிறது. திரும்பவும் (நானில்லாமல்) "வாக்கினுல் வியவஹரிக்கப்பட்டபோதிலும், ப்ராணனுல் மூச்சுவிடப் பட்டபோதிலும்" என்ற தாதியால் கரணங்களின் (இந்திரியங்களின்) வியாபாரத்தைப் பிரித்துக் காட்டல் மூலம் "பிறகு நான் யார்" என வாலோசித்து (அதாவது:—த்வம் பதார்த்தத்தை விசாரித்தறிந்து என்ரும்) "அவர் இந்தப் புருஷனையே (சோதிதமான த்வம் பதார்த்தத்தையே) நீக்கமற நிறைந்துள்ள ப்ரம்ஹமாகக் கண்டார்" என்றதால் ப்ரம்ஹாத்மத்வத்தை நிர்த்தாரணஞ் செய்கிறது.

அதுபோலவே மேலுள்ளவிடத்திலும் "இவரே ப்ரம்ஹா, இவரேஇந்திரன்" என்ற தாதியால் பேதஸமூஹம் யாவையும் மஹா பூதங்களுடன் கூடவே சொல்லத் தொடங்கி "அவையாவும் ப்ரக்ஞையை (சிதாத்மாவை) நேத்ரமாக (நியாமகமாக) வுடையது. ப்ரக்ஞானத்திலே நிலேபெற்றுள்ளது. லோகமானது ப்ரக்ஞையை (சிதாத்மாவை) நேத்ரமாக (நியாமகமாக) வுடையது. ப்ரக்ஞையே நிலேயான ஆதாரமானது. ப்ரக்ஞானம் ப்ரம்ஹமாகும்" என்பதாய் ப்ரம்ஹாத்மத்வ தரிசனத்தையே வுறுதிப் படுத்திக்கூறியிருக்கிறது. ஆனதுபற்றி இங்கு பரமாத்மாவினது கிரஹணமேற்படுகிறது என்றது குற்றமற்றதாகவே ஆகிவிடுகிறது.

இந்த அதிகரணத்துக்கு வேறுவிதமான யோஜனேயும் (பொருளும்) செய்யப்படுகிறது.

(ஸூ-௰) ஆத்மகிருஹீதி: இதரவத் உத்தராத்

---

* ப்ரம்ஹரந்த்ரப்ரதேசத்திலுள்ள இரண்டு மண்டையோடுகளுடைய எல்லேயைப் பிளந்துகொண்டு இவ்வழியினுல் பரமாத்மாப்ரவேசித்தார் என்பது சுருதியின் கருத்து.

अपरयोजना—आत्मगृहीतिरितरवदुत्तरात्। वाजसनेयके 'कतम आत्मेति योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु हृद्यन्तर्ज्योतिः पुरुषः' (बृ० ४। ३। ७) इत्यात्मशब्देनोपक्रम्य तस्यैव सर्वसङ्गविनिर्मुक्तत्वप्रतिपादनेन ब्रह्मात्मतामवधारयति। तथाह्युपसंहरति— 'स वा एष महानज आत्माऽजरोऽमरोऽमृतोऽभयो ब्रह्म' (बृ० ४। ४। २५) इति। छान्दोग्ये तु 'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयम्' (छा० ६। २। १) इत्यन्तरेणैवात्मशब्दमुपक्रम्योदर्के 'स आत्मा तत्त्वमसि' (छा० ६। ८। ७) इति तादात्म्यमुपदिशति। तत्र संशयः—तुल्यार्थत्वं किमनयोराम्नानयोः स्यादतुल्यार्थत्वं वेति। अतुल्यार्थत्वमिति तावत्प्राप्तमतुल्यत्वादाम्नानयोः। नह्याम्नानवैषम्ये सत्यर्थसाम्यं युक्तं प्रतिपत्तुमाम्नानतन्त्रत्वादर्थपरिग्रहस्य। वाजसनेयके चात्मशब्दोपक्रमादात्मतत्त्वोपदेश इति गम्यते। छान्दोग्ये तूपक्रमविपर्ययादुपदेशविपर्ययः। ननु छन्दोगानामप्यस्त्युदर्के तादात्म्योपदेश इत्युक्तम्। सत्यमुक्तम्। उपक्रमतन्त्रत्वादुपसंहारस्य तादात्म्यसंपत्तिः

(பா-ம்) பிருஹதாரண்யகத்தில் "ஆத்மா எவன் என்றால் எவன் ப்ராணன்க ளுள் (இந்திரியங்களுள்) விக்ஞானமயனோ எவன் ஹிருதயத்திலுள்ளில் ஜ்யோதிர் வடிவனான புருஷனோ" என்பதாய் ஆத்மசப்தத்தாலுபக்கிரமஞ்செய்து அவனுக்கே எல்லா ஸங்கங்களுமற்றிருக்குந்தன்மையை உபதேசிக்கும் வாயிலாக ப்ரம்ஹாத் மத்வத்தை உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறது. அவ்விதமே "மஹானும், அஜனும், அஜர னும், அமரனும், அமிருதனும், அபயனுமான அந்த இந்த ஆத்மாவே ப்ரம்ஹமாகு ம்" என்பதாய் உபஸம்ஹாரஞ் செய்து (முடித்து) மிருக்கிறது. சாந்தோக்கியத்தி லோவெனில் "ஹேஸோம்ய ! இந்தப் பிரபஞ்சமானது உத்பத்திக்கு முந்தி ஸஜா தீய விஜாதீய ஸ்வகதபேத சூன்யமான ஸத்தாகவே (ஸத்பதப்பொருளாகவே) இருந்தது" என்பதாய் ஆத்ம சப்தமில்லாமலே உபக்கிரமஞ் செய்து, உபஸம் ஹாரத்தில் "அது ஆத்மா அதாக நீ இருக்கிறாய்" என்பதாய் தாதாத்மியத்தை (இரண்டறக்கலந்திருத்தலை) யுபதேசிக்கிறது. அங்கு ஸம்சயமுதயமாகிறது. அதா வது:—இவ்விரண்டு உபதேசங்களும் துல்லியமான பொருளுள்ளனவா? அல்லது வேறான பொருளுள்ளனவா? என்றும். இரண்டிடத்திலுமுள்ள உபதேசமானது வெவ்வேறாக இருப்பதால் இவ்விரண்டும் வேறுபட்டதேயாகும் எனக்கிடைக்கி றது. உபதேசமுறையில் மாறுபாடு காணுமிடத்து ஸாம்யமான பொருள் கொள் ளுவது பொருந்ாதன்றோ. உபதேசமுறையையொட்டி அதன் பொருளைக்கொள் ளுதல் அவஸ்யமாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். வாஜஸநேயகத்திலோ ஆத்ம சப்தத்தாலுபக்கிரமம் காணப்படுவதால் ஆத்மதத்துவோபதேசமிது எனக்கிடைக் கிறது. சாந்தோக்கியத்திலோவெனில் உபக்கிரமம் முறண்படுவதால் உபதேச முறண்பாடேற்படுகிறது.

சங்கை—சந்தோகர்களுக்குங்கூட உபஸம்ஹாரத்தில் தாதாத்மியோபதேச மிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே எனின்?

உத்தரம்—சொல்லப்பட்டது உண்மைதான். உபக்கிரமத்துக் கொத்தபடி

सेति मन्यते। तथा प्राप्तेऽभिधीयते—आत्मगृहीतिः 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्' (छा० ६। २। १) इत्यत्र छन्दोगानामपि भवितुमर्हति, इतरवत्। यथा 'कतम आत्मा' (बृ० ४। ३। ७) इत्यत्र वाजसनेयिनामात्मगृहीतिस्तथैव। कस्मात्। उत्तरात्तादात्म्योपदेशात्। अन्वयादिति चेत्स्यादवधारणात्। यदुक्तमुपक्रमान्वयादुपक्रमे चात्मशब्दश्रवणाभावान्नात्मगृहीतिरिति तस्य कः परिहार इति चेत्सोऽभिधीयते स्यादवधारणादिति। भवेदुपपन्नेहात्मगृहीतिः। अवधारणात्। तथाहि—'येनाश्रुतं श्रुतं भवत्यमतं मतमविज्ञातं विज्ञातम्' (छा० ६। १। १) इत्येकविज्ञानेन सर्वविज्ञानमवधार्य तत्संपिपादयिषया 'सदेव—' इत्याह। तच्चात्मगृहीतौ सत्यां संपद्यते। अन्यथा हि योऽयं मुख्य आत्मा स न विज्ञात इति नैव सर्वविज्ञानं संपद्येत। तथा प्रागुत्पत्तेरैकत्वाव-

---

உபஸம்ஹாரமிருக்கவேண்டுவது அவஶ்யமாதலால் அது தாதாத்மிய *ஸம்பத்தி எனத் தெரிகிறது என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே (ஸித்தாந்தம்) சொல்லப்படுகிறது. "ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்" என்று சந்தோகர் கூறுமிடத்திலுங்கூட ஸத் என்றதால் ஆத்மா சொல்லப்பட்டதாகவேதான் கிரஹிக்கவேண்டும். மற்றவிடத்திற் போலவாம். அதாவது:—"கதமஃ ஆத்மா" என்றவிடத்தில் வாஜஸநேயிகளுக்கு ஆத்மக் கிரஹணம் எவ்விதமோ அவ்விதமேயாம். ஏன்? உத்தராத்=(ஸ ஆத்ம தத்வமஸி) என்பதாய் மேலுள்ளவிடத்தில் தாதாத்ம்யோபதேசங் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (எ-று)

"அந்வயாத் இதிசேத் ஸ்யாத் அவதாரணாத்"

(பா-ம்) अन्वयादितिचेत्(அந்வயாதிதிசேத்)=உபக்கிரமத்துடன் அந்வயம்(பொருத்தம்)உபஸம்ஹாரத்துக்கு இருப்பதாலும், உபக்கிரமத்தில் ஆத்மசப்தம் காணப்படாததாலும், ஸத் என்ற பதத்தால் ஆத்மாவைக் கிரஹிக்கமுடியாது என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதற்கு யாது பரிஹாரம் எனின்? அது "ஸ்யாத் அவதாரணாத்" என்றதாற் சொல்லப்படுகிறது. உபக்கிரமத்திலுள்ள இந்த ஸத் பதத்தால் ஆத்மாவைக் கிரஹிப்பது பொருத்தமுள்ளதாகவே ஆகலாம். ஏன்? அவதாரணஞ் செய்திருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—"எதைக் கேட்டலால் கேட்கப்படாததும் கேட்கப்பட்டதாகவாகுமோ, எதை மனனஞ் செய்வதால் மனனஞ் செய்யப்படாததும் மனனஞ் செய்யப்பட்டதாகவாகுமோ, எதையறிவதால் அறியப்படாததும் அறியப்பட்டதாகவாகுமோ" என்பதாய் ஏகவிக்ஞானத்தால் ஸர்வவிக்ஞானத்தையும் உறுதிப்படுத்திக் கூறி அத்தகைய ஸர்வவிக்ஞானத்தை ஸம்பாதித்துத் தரும் நோக்கத்துடன் ஸதேவ (ஸத்தே இருந்தது) என அவதாரணம் (உறுதி செய்து) சொல்லுகிறது. அந்த அவதாரணமானது ஸத்பதத்தால் ஆத்மாவைக் கிரஹித்தாற்றான் பொருந்தும். இல்லாவிடில் யாதொரு

---

* ஆத்மாவை ப்ரம்ஹமாகப் பாவித் (எண்ணு) தல் ஸம்பதுபாஸனம் எனப்படும். மற்றும் இது விஷயமான விசேஷத்தை முதலாவது அத்தியாயம் 55-வது பக்கத்தில் பரக்கக் காண்க.

धारणं जीवस्य चात्मशब्देन परामर्शः स्वापावस्थायां च तत्स्वभावसंपत्तिकथनं परिचोदनापूर्वकं च पुनः पुनः 'तत्त्वमसि' (छां० ६।८।७) इत्यवधारणमिति च सर्वमेतत्तादात्म्यप्रतिपादनायामेवावकल्पते न तादात्म्यसंपादनायाम्। नचात्रोपक्रमतन्त्रत्वोपन्यासो न्याय्यः। नह्युपक्रम आत्मत्वसङ्कीर्तनमनात्मत्वसङ्कीर्तनं वास्ति। सामान्योपक्रमश्च न वाक्यशेषगतेन विशेषेण विरुध्यते विशेषाकाङ्क्षित्वात्सामान्यस्य। सच्छब्दार्थोऽपि च पर्यालोच्यमानोनमुख्यादात्मनोऽन्यः संभवत्यतोऽन्यस्य वस्तुजातस्यारम्भणशब्दादिभ्योऽनृतत्वोपपत्तेः। आम्नानवैषम्यमपि नावश्यमर्थवैषम्यमावहति। आहर पात्रं पात्रमाहरेत्येवमादिष्वर्थसाम्येऽपि तद्दर्शनात्। तस्मादेवञ्जातीयकेषु वाक्येषु प्रतिपादनप्रकारभेदेपि प्रतिपाद्यार्थाभेद इति सिद्धम् ॥ १७ ॥

९ कार्याख्यानाधिकरणम्। सू० १८

कार्याख्यानादपूर्वम् ॥ १८ ॥

முக்கியமான ஆத்மாவுண்டோ அவன் அறியப்படவில்லை என்பதுபற்றி ஸர்வவிக்ஞானமானது (எல்லாவற்றையும் பற்றின அறிவானது) ஏற்பட்டதாகவாகமாட்டாது. அதுபோலவே உத்பத்திக்கு முந்தி ஏகத்வாவதாரணமும், ஜீவனை ஆத்ம சப்தத்தாற் சொல்லுவதும், ஸுஷுப்தியவஸ்தையில் (ஜீவனுக்கு) ஸத்பதப் பொருளின் ஸ்வரூபத்தையடைதல் சொன்னதும், சிஷ்யன் பலதடவை கேள்வி கேட்பதை முன்னிட்டு "தத்வமஸி" என வுறுதியாய் கூறுதலும், என்ற இவையாவும் தாதாத்மியஞ் சொல்லுங்கால் பொருந்துமேயல்லாது தாதாத்மிய ஸம்பத்தி சொல்லுங்கால் பொருத்தமுள்ளதாகவாகமாட்டாது. இங்கு உபக்கிரமத்தையொட்டி உபஸம்ஹாரமிருக்கவேண்டும் என்று சொன்னது யுக்திக்கொத்ததாகவும் ஆகமாட்டாது. உபக்கிரமத்தில் (ஸத்பதப்பொருளுக்கு) ஆத்மத்வ ஸங்கீர்த்தனமோ, அனாத்மத்வ ஸங்கீர்த்தனமோ இல்லையன்றோ? பொதுவாயுள்ள உபக்கிரமமும் மேல் வாக்கியத்திலுள்ள விசேஷத்துடன் முரண்படவும்மாட்டாது. ஸாமான்யத்துக்கு விசேஷத்தினுடைய அபேக்ஷையிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஸத் என்ற சப்தத்தின் பொருளும் ஆலோசிக்கப்படுங்கால் முக்கியமான ஆத்மாவைவிட வேறாக ஸம்பவிக்கமுடியாததாகவிருப்பதுபற்றி வேறுபட்ட பொருள் யாவும் "வாசாரம்பணம் விகாரோ நாமதேயம்" என்றதாதி சப்தங்களைக்கொண்டு மித்யா பூதமென்று சொல்லுவதே பொருத்தமுள்ளதாகவாகிறது. ஸ்ருதியினுபதேசத்தில் காணப்படும் மாறுபாடும் நிச்சிதமாக அர்த்த (பொருளில்) த்தில் வைஷம்மியத்தை (மாறுபாட்டை) உண்டுபண்ணவும் மாட்டாது. "கொண்டுவா பாத்திரத்தை, பாத்திரத்தைக் கொண்டுவா" என்றதாதியானவிடங்களில் அர்த்தம் பொதுவாக விருப்பினுங்கூட அது காணவும் படுகிறது. ஆகவே இம்மாதிரியான வாக்கியங்களில் உபதேசிக்கும் முறையில் வேறுபாடு காணப்படினுங்கூட உபதேசிக்கவெண்ணங்கொண்ட பொருளில் வேற்றுமை வந்துவிடாது என்பது ஸித்தித்துவிட்டது. (17) (எ-று)

எட்டாவது ஆத்மகிருஹீத்பதிகரணம் முற்றிற்று.

अनग्नबुद्ध्याचमने विधेये बुद्धिरेव वा । उभे अपि विधीयेते द्वयोरत्र श्रुतत्वतः ॥ १ ॥

स्मृतेस्त्वाचमनं प्राप्तं प्रायत्यर्थमनूद्य तत् । अनग्नतामतिः प्राणविदोऽपूर्वा विधीयते ॥ २ ॥

छन्दोगा वाजसनेयिनश्च प्राणसंवादे श्वादिमर्यादं प्राणस्यान्नमाम्नाय तस्यैवापो वास आमनन्ति । अनन्तरं च छान्दोगा आमनन्ति—'तस्माद्वा एतदशिष्यन्तः पुरस्ताच्चोपरिष्टाच्चाद्भिः परिदधति' (छा० ५। २। २) इति । वाजसनेयिनस्त्वामनन्ति—'तद्विद्वांसः श्रोत्रिया अशिष्यन्त आचामन्त्यशित्वाचामन्त्येतमेव तदनमनग्नं कुर्वन्तो मन्यन्ते' (बृ० ६। १। १४) 'तस्मादेवंविदशिष्यन्नाचामेदशित्वा चाचामेदेतमेव तदनमनग्नं

கார்யாக்யாநாதிகரணம் 9.

(ஸூ) கார்யாக்யாநாத் அபூர்வம் (18)

(ப—ரை) **कार्याख्यानात्** (கார்யாக்யாநாத்)=வேறுஸ்மிருதி ப்ராப்தமானதும் ஆனதுபற்றியே அவஶ்ய கர்த்தவ்யமானதுமான ஆசமனத்தைத் திரும்பவும் இங்கு அநுவாதமுறையால் சொல்லியிருப்பதால் **अपूर्वम्** (அபூர்வம்)=வேறுப் பிரமாணங்களால் ப்ராப்தமாக வில்லாத அநக்நதாசிந்தநமே (தியானமே) இங்கு விதிக்கப்படுகிறது. (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) அநக்த்வபுத்தி ஆசமனம் இரண்டுமே விதிக்கப்படுகின்றனவா? அல்லது அநக்நத்வபுத்திமட்டுமே விதிக்கப்படுகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம். இரண்டுமே சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்படுங்கால் இவ்விரண்டுமே தான் விதிக்கப்படுகிறது என்பது பூர்வபக்ஷம். பரிசுத்திக்கு வேண்டி ஸ்மிருதி மூலம் கிடைத்த அந்த ஆசமனத்தை அநுவாதஞ் செய்து கொண்டு அதில் ப்ராணோபாஸகனுக்கு வேறு ப்ரமாணத்தாற் கிடைக்காத அநக்நதாசிந்தநம் மட்டுமே விதிக்கப்படுகிறது என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—சந்தோகர்களும், வாஜஸநேயிகளும் ப்ராண (இந்திரிய) ஸம்வாதஞ் சொல்லுமிடத்து நாய் வரையுள்ள எல்லா ப்ராணிகளாலும் புஜிக்கப்படும் எல்லா அன்னமும் ப்ராணனுடைய அன்னமாகும் என வுபதேசித்து அவனுக்கே ஜலம் வஸ்திரமாகிறது என (இருவரும் பொதுவாக)ச் சொல்லுகின்றனர். பிறகுச் சந்தோகர்கள் 'ஆனதுபற்றியே இந்த அன்னத்தைச் சாப்பிடுகின்றவர் (சாப்பிடுவதற்கு) முந்தியும், பிந்தியும் ஜலத்தால் மறைக்கின்றனர்" எனப் படிக்கின்றனர். வாஜஸநேயிகளோவெனில் "ஆனது பற்றி (ஜலம் ப்ராணனுக்கு வஸ்திரமாகவாவதுபற்றி) ஆஹாரத்தை யுட்கொள்ளப் போகின்ற ஶ்ரோத்ரியர்கள் ஆசமனஞ் செய்கின்றனர். ஆஹாரத்தை யுட்கொண்ட பின்னரும் ஆசமனத்தைச் செய்கின்றனர் இந்த ப்ராணனையே அந்த ஆசமனத்தினால் அநக்நனாக (ஆச்சாதநஞ் செய்யப்பட்டவனாக) ச் செய்வதாக எண்ணுகின்றனர்" "ஆனதுபற்றி இவ்விதம் ப்ராணோபாஸ்தி செய்கிறவன் சாப்பிடுவதற்கு முன்னர் ஆசமனஞ் செய்யவேண்

कुरुते' इति। तत्र त्वाचमनमनग्नताचिन्तनं च प्राणस्य प्रतीयते तत्किमुभयमपि विधीयत उताचमनमेवोतानग्नताचिन्तनमेवेति विचार्यते। किं तावत्प्राप्तम्। उभयमपि विधीयत इति। कुतः। उभयस्याप्यवगम्यमानत्वात्। उभयमपि चैतदपूर्वत्वाद्विध्यर्हम्। अथवाचमनमेव विधीयते। विस्पष्टा हि तस्मिन्विधिविभक्तिस्तस्मादेवंविदशिष्यन्नाचामेदशित्वा चाचामेदिति। तस्यैव स्तुत्यर्थमनग्नतासङ्कीर्तनमिति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—नाचमनस्य विधेयत्वमुपपद्यते कार्याख्यानात्। प्राप्तमेव हीदं कार्यत्वेनाचमनं प्रायत्यर्थं स्मृतिप्रसिद्धमन्वाख्यायते। नन्वियं श्रुतिस्तस्याः स्मृतेर्मूलं स्यात्। नेत्युच्यते। विषयनानात्वात्। सामान्यविषया हि स्मृतिः पुरुषमात्रसंबद्धं प्रायत्यर्थमाचमनं प्रापयति। श्रुतिस्तु प்राणविद्याप्रकरणपठिता तद्विषयमेवाचमनं विदधती विदध्यात्। नच भिन्नविष-

---

டும். சாப்பிட்ட பின்னரும் ஆசமனஞ் செய்யவேண்டும். இந்த ப்ராணனையே அந்த ஆசமனத்தினால் அநக்நனாக (ஆச்சாதிதனாக)ச் செய்கிறான்" எனப் படிக்கின்றனர். அவ்விடத்திலோ ஆசமனமும், ப்ராணனுக்கு அநக்நதா சிந்தநமும் தோற்றுகின்றது. ஆகலால் இவ்விரண்டுமே விதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது ஆசமனம் மட்டுமேயா? அல்லது அநக்நதா சிந்தநம்மட்டுமேயா? என விசாரிக்கப்படுகிறது. முதலில் கிடைப்பது யாதெனில்? இரண்டுமே விதிக்கப்படுகிறது என்றும். என்? இரண்டுமே ஶ்ருதியினால் அறிவிக்கப்படுவதே அதன் காரணமாகும். இவ்விரண்டும் அபூர்வமாக (வேறு ப்ரமாணத்தினால் கிடைக்காததாக) இருப்பதே அதன் காரணமாகும். அல்லது ஆசமனமேதான் விதிக்கப்படுகிறது. என்? "இவ்விதமுபாஸிப்பவன் ஆஹாரஞ் செய்யப்போகின்றவனாய்க்கொண்டு ஆசமனஞ் செய்யவேண்டும். ஆஹாரஞ் செய்தபிறகும் ஆசமனஞ் செய்யவேண்டும்" என ஆசமன விஷயத்தில் தெளிவாக விதிபோதகமான ப்ரத்யயம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும் என்றும். அநக்நதா ஸங்கீர்த்தனமானது அந்த ஆசமனத்தினுடைய ஸ்துதிக்கு வேண்டியே ஏற்பட்டதாகவாகும் என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்த்தமாகவே (ஸித்தாந்தம்) சொல்லுகிறோம். ஆசமனத்துக்கு விதேயத்வம் சொல்லுவது பொருந்தாது. ஆசமனத்தை அவஶ்யகர்த்தவ்யமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது:—ஸ்மிருதி ப்ரஸித்தமான ஆசமனமானது பரிசுத்திக்குவேண்டி அவஶ்யம் செய்யவேண்டுவதாக ப்ராப்தமாகவே இருப்பதால் அதே இங்கு அநுவாதம் செய்யப்படுகிறது என்றும்.

சங்கை—இந்த ஶ்ருதியானது அந்த ஸ்மிருதிக்கு மூலமாக வாகலாமன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இல்லையென்று சொல்லப்படுகிறது. விஷயவேறுபாடு காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். பொதுப்படையான விஷயத்தைக் கூறும் ஸ்மிருதியோ எல்லாப் புருஷனிடத்திலும் ஸம்பந்தப்பட்ட பரிசுத்திக்குவேண்டிய ஆசமனத்தை விதிக்கிறது. ஶ்ருதியோவெனில் ப்ராண வித்யா ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு அந்த ப்ராணோபாஸன விஷயமாகவே உள்ள ஆசமனத்தை விதிப்பதாய் சொல்லவேண்டும். விஷய வேறுபாடுள்ள ஶ்ருதி ஸ்மி

ययोः श्रुतिस्मृत्योर्मूलमूलिभावोऽवकल्पते। नचेयं श्रुतिः प्राणविद्यासंयोग्यपूर्वमाचमनं विधास्यतीति शक्यमाश्रयितुम्। पूर्वस्यैव पुरुषमात्रसंयोगिन आचमनस्येह प्रत्यभिज्ञायमानत्वात्। अत एव च नोभयविधानम्। उभयविधाने च वाक्यं भिद्येत। तस्मात्प्राप्तमेवाशिशिषतामशितवतां चोभयत आचमनमनूद्य 'एतमेव तदनमनग्नं कुर्वन्तो मन्यन्ते' (बृ० ६। १। १४) इति प्राणस्यानग्नताकरणसङ्कल्पोऽनेन वाक्येनाचमनीयास्वप्सु प्राणविद्यासंबन्धित्वेनापूर्व उपदिश्यते। नचायमनग्नतावाद आचमनस्तुत्यर्थ इति न्याय्यम्। आचमनस्याविधेयत्वात्। स्वयं चानग्नतासङ्कल्पस्य विधेयत्वप्रतीतेः॥

नचैवं सत्येकस्याचमनस्योभयार्थताभ्युपगता भवति प्रायत्यर्थता परिधानार्थता चेति। क्रियान्तरत्वाभ्युपगमात्। क्रियान्तरमेव ह्याचमनं नाम प्रायत्यर्थं पुरुषस्याभ्युपगम्यते, तदीयासु त्वप्सु वासःसङ्कल्पनं नाम क्रियान्तरमेव परिधानार्थं प्राणस्याभ्युपगम्यत इत्यनव-

---

ருதிகளுக்கு மூலமூலிபாவம் (காரண காரியத்தன்மை) கல்பிப்பது பொருந்காது. மேலும் இந்த ஶ்ருதியானது ப்ராணோபாஸனத்தில் ஸம்பந்தப்பட்ட அபூர்வமாகவேயுள்ள ஆசமனத்தை விதிக்கிறது என்று கொள்ளவும் முடியாது. ஏன்? எல்லாப் புருஷனிடத்திலும் ஸம்பந்தப்பட்டதும், ஸ்மிருதி மூலம்கிடைத்ததாகவுமே உள்ள ஆசமனம் ஐக்யக்ஞான முறையால் இங்கு அறியக்கிடப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆனதுபற்றியே (ஆசமனத்தில் விதியில்லாதபடியினாலேயே) இரண்டினுடையவும் விதி இங்கிருப்பதற்கில்லை. ஆசமனம், அநக்நாசிந்தனம் இரண்டினுடையவும் விதி சொல்லப்படுமானால் வாக்யபேதம் வரும். ஆனதுபற்றிச் சாப்பிடப்போகின்றவர், சாப்பிட்டவர் இவர்க்கு முன்னும் பின்னும் (ஸ்மிருதி மூலம்) ப்ராப்தமாகவேயுள்ள ஆசமனத்தை இங்கு அநுவாதஞ் செய்து கொண்டு "இந்த ப்ராணனையே அந்த ஆசமனத்தினால் அநக்நனைச் செய்வதாக எண்ணுகின்றனர்" என்ற இந்த வாக்கியத்தினால் ஆசமனஞ்செய்யும் ஜலத்தில் ப்ராணோபாஸ்தி செய்யுங்கால் அபூர்வமான (வேறு எந்த ப்ரமாணத்தினாலுங்கிடைக்காத) ப்ராணனது அநக்நதாகரண ஸங்கல்பமானது விதிக்கப்படுவதாக ஏற்படுகிறது. ப்ராணனுக்குச்சொல்லிய இந்த அநக்நதாவாதமானது ஆசமனத்தை ஸ்துதிக்கவேண்டி என்பது நியாயமாகவாகாது. ஆசமனமானது விதிக்கப்படாததாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அநக்நதா ஸங்கல்பம் மட்டுமே ஸ்வயம் விதிக்கப்படுவதாகத்தோற்றமேற்படுகிறது. இவ்விதங் கொள்ளுங்கால் ஆசமனமானது பரிசுத்திக்குவேண்டியென்பதும், வஸ்திரத்துக்காக வேண்டியென்பதுமான இரண்டுவிதமான பயனுள்ளதாகவும் ஆகமாட்டாது. வேறு க்ரியையாகவிருத்தல் ஒப்பப்பட்டிருப்பது பற்றியே என்க. அதாவது:—புருஷனுக்குப் பரிசுத்திக்குவேண்டி ஆசமனமெனப் பெயரிய வேறு க்ரியையே ஒப்பப்படுகிறது. ஆசமனஞ்செய்யப்படும் அந்த ஜலத்தில் வாஸ: ஸங்கல்பனம் (ஆசமனஞ்செய்யும் ஜலத்தை வஸ்திரமாக எண்ணுதல்) என்ற வேறு க்ரியையே ப்ராணனுடைய பரிதான (வஸ்திர)த்துக்கு வேண்டி ஒப்பப்படுவதால் குற்றமெதுவு மேற்படுவதற்கில்லை.

மேலும்—"நாயீருக வுள்ள ப்ராணிகளாலும், கிருமி ஈருக வுள்ள ப்ராணி

यम्। अपिच 'यदिदं किञ्चाश्वभ्य आकृमिभ्य आकीटपतङ्गेभ्यस्तत्तेऽन्नम्' (बृ० ६।१।१४) इत्यत्र तावन्न सर्वान्नाभ्यवहारश्चोद्यत इति शक्यं वक्तुम्। अशब्दत्वादशक्यत्वाच्च। सर्वं तु प्राणस्यान्नमितीयमन्नदृष्टिश्चोद्यते तत्साहचर्याच्चापो वास इत्यत्रापि नापामाचमनं चोद्यते प्रसिद्धास्वेव त्वाचमनीयास्वप्सु परिधानदृष्टिश्चोद्यत इति युक्तम्। नह्यर्धवैशसं संभवति। अपिचाचामन्तीति वर्तमानापदेशित्वान्नायं शब्दो विधिक्षमः। ननु मन्यन्त इत्यपि समानं वर्तमानापदेशित्वम्। सत्यमेवमेतत्। अवश्यविधेये त्वन्यतरस्मिन्वासःकार्यख्यानादपां वासःसङ्कल्पनमेवापूर्वं विधीयते नाचमनं पूर्ववद्धि तदित्युपपादितम्। यदप्युक्तं विस्पष्टा चाचमने विधिविभक्तिरिति तदपि पूर्ववत्त्वेनैवाचमनस्य प्रत्युक्तम्। अतएवाचमनस्यावि-

---

களாலும், புழு, வெட்டுப்பூச்சி இவை யீறாகவுள்ள ப்ராணிகளாலும் புஜிக்கப் படுவது யாதுண்டோ அதுவே உனக்கு (ப்ராணனுக்கு) அன்னமாகும்" என்ற இந்த விடத்தில் எல்லா அன்னங்களுடையவும் ஆஹாரமானது விதிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளமுடியாது. அத்தகைய சப்தமில்லா திருப்பதும், அவ்விதம் செய்யமுடியாதிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். (உலகில் போஜ்யமாக வுள்ளது யாவும்) ப்ராணனுடைய அன்னமாகும் என்பதாய் இந்த அன்ன திருஷ்டி (ஸங்கல்பம்) மட்டுமே செய்யப்படுகிறது. அதனருகில் இதுபடிக்கப்பட்டிருப்பதால் "ஜலம் வஸ்திரம்" என்ற இவ்விடத்திலும் ஜலங்களின் ஆசமனம் விக்கப்படுவதாகக் கொள்ள இடமில்லை. பின்னேயோ வெனில் ஆசமனஞ் செய்யப்படும் ஜலத்தில் வஸ்திர புத்தி செய்யவேண்டுவதாக விதிக்கப் படுகிறது எனக் கொள்ளுவதுதான் பொருத்த முடையது. ஒருபகுதியை வைத்துக்கொண்டு மற்றப்பகுதியைக் கெடுப்பதென்பது ஸம்பவிக்காது.

மேலும் "ஆசாமந்தி=ஆசமனஞ் செய்கின்றனர்" என்பதாய் நிகழ்காலத்தைக் குறித்திருப்பதால் இந்தச் சப்தமானது ஆசமன விதியைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளமுடியாது.

சங்கை—"மன்யந்தே" (எண்ணுகின்றனர்) என்ற விடத்திலுங்கூட நிகழ்காலத்தைக் குறித்தல் ஸமானமாகவே யன்றோ இருக்கிறது எனின்?

உத்தரம்—இவ்வித மிருப்பது உண்மைதானயினும், இரண்டனுளொன்றில் விதியை ஒப்பவேண்டுவது அவஶ்யமாக விருப்பதால் வஸ்திரகார்யமான அநக்நத்வத்தைச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து ஆசமனீயமான ஜலத்தில் அபூர்வமான (வேறுப்ரமாணத்தால் கிடைக்காத) வஸ்திர ஸங்கல்பம் விதிக்கப்படுகிறதே யொழிய ஆசமனம் விதிக்கப்படவில்லை. அந்த ஆசமனம் ஸ்மிருதிப்ராப்தமாகவன்றோ இருக்கிறது என முன்னர் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (ஆசாமேத்=ஆசமனஞ் செய்யவேண்டும்) என்பதாய் ஆசமனத்தில் விதிபோதகமான ப்ரத்யயமானது தெளிவாகக் காணப்படுகிறது என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, அதுவும் ஆசமனமானது ஸ்மிருதிப்ராப்தமாயுள்ளது என்று கூறினதினலேயே பதில் சொல்லப்பட்டதாக வாகிவிடுகிறது. ஆனதுபற்றியேதான் ஆசமனமானது விதி

धित्सितत्वादेतमेव तदनमनग्नं कुर्वन्तो मन्यन्त इत्यत्रैव काण्वाः पर्यवस्यन्ति नामनन्ति तस्मादेवंविदित्यादि। तस्मान्माध्यन्दिनानामपि पाठ आचमनानुवादेनैवंवित्त्वमेव प्रकृतप्राणवासोवित्त्वं विधीयत इति प्रतिपत्तव्यम्। योऽप्ययमभ्युपगमः क्वचिदाचमनं विधीयते क्वचिद्वासोविज्ञानमिति सोऽपि न साधुः। आपो वास इत्यादिकाया वाक्यप्रवृत्तेः सर्वत्रैकरूप्यात्, तस्माद्वासोविज्ञानमेवेह विधीयते नाचमनमिति न्याय्यम् ॥ १८ ॥

१० समानाधिकरणम्। सू० १९

समान एवं चाभेदात् ॥ १९ ॥

शाण्डिल्यविद्या काण्वानां द्विविधैकविधाऽथवा। द्विरुक्तेरेकशाखायां द्वैविद्यमिति गम्यते ॥ १ ॥
एका मनोमयत्वादि प्रत्यभिज्ञानतो भवेत्। विद्याया विधिरेकत्र स्यादन्यत्र गुणे विधिः ॥ २ ॥

க்க விருப்பப்படாதிருப்பது கொண்டு காண்வர்கள் "இந்த ப்ராணனை அந்த ஜலத்தினால் அநக்நனாகச் செய்கின்றவர்களாய் எண்ணுகின்றனர்" என்ற இந்த விடத்திலேயே முடிக்கின்றனரேயொழிய அதற்குப் பின்னர் "ஆனதுபற்றி இவ்விதம் ப்ராணோபாஸனஞ் செய்பவன்" என்றதாதி வாக்கியத்தைப் படிப்பதில்லை. ஆகவே மாத்யந்தினர்களுடைய பாடப்படியும் ஆசமனாநுவாதத்தினால் ப்ரகிருதமான ப்ராணனுக்கு வஸ்திரத்தியானஞ் செய்தலென்ற ஏவம் வித்வமானது விதிக்கப்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். சிலவிடத்தில் ஆசமனம் விதிக்கப்படுகிறது. சிலவிடத்தில் வஸ்திரத்யானம் விதிக்கப்படுகிறது என யாதொன்று ஒப்பப்படுகிறதோ அதுவும் அஸாதுவேயாகும். ஏன்? "ஜலம் வஸ்திரமாகும்" என்றதாதியான வாக்கிய ப்ரவிருத்தியானது எல்லாவிடத்திலும் ஏகரூபமாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே வஸ்திர த்யானம் இங்கு விதிக்கப்படுகிறதேயொழிய ஆசமனம் விதிக்கப்படவில்லை என்பதுதான் நியாயமானது. (18) (எ—று)

ஒன்பதாவது கார்யாக்யாநாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸமாநாதிகரணம் 10.

(ஸூ) ஸமாந ஏவம் ச அபேதாத் (19)

(ப—ரை) வேறு சாகைகளில் வித்யைகத்வமும், குணோபஸம்ஹாரமுமேற்படுவது எவ்விதமோ **एवम्** (ஏவம்)=இவ்விதமே **समाने च** (ஸமாநே ச)=ஸமானமான வேதத்திலுங்கூட வித்யைகத்வமும், குணோபஸம்ஹாரமும் ஏற்படுகிறது. **अभेदात्** (அபேதாத்)=உபாஸ்யமான பொருளொன்றாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (19) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) காண்வர்களுக்கு ஶாண்டில்யவித்யையானது இரண்டுவிதமா? அல்லது ஒரேவிதமா? என்பது ஸந்தேஹம். ஒரே சாகையில் இரண்டுதடவை சொல்

वाजसनेयिशाखायामग्निरहस्ये शाण्डिल्यनामाङ्किता विद्या विज्ञाता। तत्र च गुणाः श्रूयन्ते—'स आत्मानमुपासीत मनोमयं प्राणशरीरं भारूपम्' इत्येवमादयः। तस्यामेव-शाखायां बृहदारण्यके पुनः पठ्यते—'मनोमयोऽयं पुरुषो भाः सत्यस्तस्मिन्नन्तर्हृदये यथा व्रीहिर्वा यवो वा स एष सर्वस्येशानः सर्वस्याधिपतिः सर्वमिदं प्रशास्ति यदिदं किञ्च' (बृ० ५। ६। १) इति। तत्र संशयः—किमियमेकाविद्याग्निरहस्यबृहदारण्यकयोर्गुणोप-संहारश्चोत द्वे इमे विद्ये गुणानुपसंहारश्चेति। किं तावत्प्राप्तम्। विद्याभेदो गुणव्यवस्था चेति। कुतः—पौनरुक्त्यप्रसङ्गात्। भिन्नासु हि शाखास्वध्येतृवेदितृभेदात्पौनरुक्त्यपरि हारमालोच्य विद्यैकत्वमध्यवसायैकत्रातिरिक्ता गुणा इतरत्रोपसंह्रियन्ते प्राणसंवादादि-

---

லியிருப்பதால் இரண்டுவிதமென்றுதான் என அறியக்கிடக்கிறது என்பது பூர்வ பக்ஷம். மனோமயத்வம் முதலியன இரண்டிடத்திலும் ஒன்ருக அறியப்படுவதால் வித்யை ஒரேவிதமாகத்தானுகும். ஓரிடத்தில் வித்யையின் விதியும், மற்ருேரிடத்தில் குணங்களின் விதியுமாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—வாஜஸநேயி ஶாகையில் அக்னி ரஹஸ்யம் என்ற ப்ராம்ஹண பாகத்தில் ஶாண்டில்யரின் பெயரால் அடையாளஞ் செய்யப்பட்ட வித்யையானது அறியப்படுகிறது. அதுவிஷயமாக "அவன் (அதிகாரி புருஷன்) ஆத்மாவை மனோமயனுகவும், ப்ராண சரீரனுகவும், பாரூபனுகவும் உபாஸிக்கவேண்டும்" என்ற தாதிகளான குணங்கள் ஶ்ருதியிற் கூறப்படுகின்றன. அதே வாஜஸநேயி சாகையில் ப்ருஹதாரண்யகத்தில் "இந்தப் புருஷன் (ஆத்மா) மனோமயனும், பாரூபனும், ஸத்யனும் அந்த ஹ்ருதயத்துக்குள்ளில் வ்ரீஹியோ யவமோ போன்றவனும், அதாவது:—(ஸூக்ஷ்மனும்) அந்த இந்தப் புருஷன் ஸர்வத்துக்கும் ஈஶாநனும், ஸர்வத்துக்கும் அதிபதியும், யாதொரு இந்தப் பொருளுண்டோ இவை யாவையும் ஆளுபவனுமாவான்" எனத் திரும்பவும் படிக்கப்படுகிறது. அங்கு ஸம்ஶய முண்டாகிறது. ஆதாவது:—அக்னி ரஹஸ்யம், ப்ருஹதாரண்யகம் இவ்விரண்டிலுமுள்ள இந்த வித்யை (உபாஸனம்) ஒன்ருே? ஓரிடத்திற்சொல்லிய குணங்கள் மற்ருேரிடத்திலும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறதா? அல்லது இவ்விரண்டு வித்யையும் வேறு குணங்களுக்கு உபஸம்ஹாரமும் கிடையாது என்ருே? என்ரும். முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில் வித்யாபேதமும், குணங்களின் வ்யவஸ்தையும் (ஆங்காங்குள்ள குணத்தை ஆங்காங்கு மட்டும்தான் சேர்த்துக் கொள்ளல்) தான் கொள்ளவேண்டும் என்ரும். ஏன்? (வித்யைக்யமும் குணோபஸம்ஹாரமும் சொன்னல்) பௌநருக்த்யம் (கூறினது கூறல் என்ற தோஷம்) வந்துவிடுவதே அதன் காரணமாகும். வேறுபட்ட ஶாகைகளிலோ அத்யயனஞ் செய்பவர், உபாஸிப்பவர் இவர் வேருகவிருப்பதால் பௌனருக்த்ய தோஷத்துக்குப் பரிஹாரத்தை ஆலோசனை செய்து வித்யைகத்வத்தை நிஸ்சயப்படுத்தி ஓரிடத்தில் அதிகமாகப் படிக்கப்பட்ட குணங்கள் வேறிடத்திலும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றன என்று முன்னர் ப்ராணஸம்வாதம் முதலியவிடங்களில் சொல்லப்பட்டது. ஓரே சாகையிலோ அத்யயனஞ்செய்பவர் உபாஸிப்பவர் இருவரும்

ध्वित्युक्तम् । एकस्यां पुनः शाखायामध्येतृवेदितृभेदाभावादशक्यपरिहारे पौनरुक्त्ये न विप्रकृष्टदेशस्थैका विद्या भवितुमर्हति । नचात्रैकमाम्नानं विद्याविधानार्थमपरं गुणविधानार्थमिति विभागः संभवति । तदा ह्यतिरिक्ता एव गुणा इतरत्रेतरत्र चाम्नायेरन्न समाना अपि तूभयत्राम्नायन्ते मनोमयत्वादयः । तस्मान्नान्योन्यं गुणोपसंहार इति ॥

एवं प्राप्ते ब्रूमहे—यथा भिन्नासु शाखासु विद्यैकत्वं गुणोपसंहारश्च भवत्येवमेकस्यामपि शाखायां भवितुमर्हति । उपास्याभेदात् तदेव हि ब्रह्म मनोमयत्वादिगुणकमुभयत्राप्युपास्यमभिन्नं प्रत्यभिजानीमः । उपास्यं च रूपं विद्यायाः । नच विद्यमाने रूपाभेदे विद्याभेदमध्यवसातुं शक्नुमः । नापि विद्याऽभेदे गुणव्यवस्थानम् । ननु पौनरुक्त्यप्रसङ्गाद्विद्याभेदोऽध्यवसितः । नेत्युच्यते । अर्थविभागोपपत्तेः । एकं ह्याम्नानं विद्याविधा-

---

ஒன்ருக விருப்பதால் பௌனருக்த்ய தோஷத்துக்குப் பரிஹாரஞ்செய்ய முடியாமல் போகவே விலகின தேசத்திலுள்ள இந்த வித்யையானது ஒன்றுபட்டதாக ஆகமாட்டாது. இங்கு ஓரிடத்திற் சொன்னது வித்யையை விதிக்கவேண்டியென்றும், மற்றவிடத்திற் சொன்னது குணத்தை விதிக்க வேண்டியென்றும் பாகுபாடு செய்வதும் பொருந்தாது. அங்ஙனமாயின் வேறு மாதிரியான குணங்களேயன்ரே வெவ்வேறிடத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஸமானமான குணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கமாட்டா. மனோமயத்வம் முதலிய குணங்களோ இரண்டிடத்திலும் ஸமானங்களாகவே படிக்கப்படுகின்றன. ஆகவே ஓரிடத்திற் சொலிய குணங்களுக்கு மற்ருேரிடத்தில் உபஸம்ஹாரமானது ஸம்பவிக்கமாட்டாது என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே (ஸித்தாந்தம்) சொல்லப்படுகிறது. வேருன சாகைகளில் வித்யைகத்வமும், குணேபஸம்ஹாரமும் ஏற்படுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே ஒரே சாகையிலுங்கூட ஏற்படுவது பொருந்தக்கூடியதேயாகும். இரண்டிடத்திலும் உபாஸ்யமான பொருள் ஒன்ருகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். மனோமயத்வம் முதலிய குணங்கள் வாய்ந்த அதே ப்ரம்ஹமன்ரே இரண்டிடத்திலும் ஒன்றுபட்ட உபாஸ்யமாகவாவதாக ப்ரத்யபிக்ஞை (ஐக்யக்ஞான) முறையால் எண்ணுகிருேம். உபாஸ்யமான பொருளேதான் உபாஸ்தியின் ஸ்வரூபமாகும். ரூபமானது வேறுபடாதிருக்கும்பொழுது வித்யா (உபாஸ்தி) பேதத்தை நிஸ்சயிக்கத் திறமுள்ளவர்களான வாகமாட்டோமன்ரே. வித்யை ஒன்ருகவிருக்குங்கால் குணங்களுக்கு வ்யவஸ்தை (ஆங்காங்குள்ளதை ஆங்காங்கே சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது) யும் ஸம்பவிக்காது.

சங்கை—பௌனருக்த்ய தோஷம் வருவதால் வித்யாபேதம் நிஸ்சயிக்கப்பட்டதன்ரே எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லையெனச் சொல்லப்படுகிறது. அர்த்தத்தில் விபாகம் (பிரிவு)காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—ஓரிடத்திற் சொன்னது வித்யாவிதானத்துக்கு வேண்டியென்றும், வேறிடத்திற் சொன்னது குணவிதானத்துக்குவேண்டி யென்றும் பாகுபாடுசெய்து பொருள் கொள்ளப்படுவதால் பொருந்தாதது ஒன்றுமேயில்லை.

नार्थमपरं गुणविधानार्थमिति न किञ्चिन्नोपपद्यते। नन्वेवं सति यदपठितमग्निरहस्ये तदेव बृहदारण्यके पठितव्यम् 'स एष सर्वस्येशानः' इत्यादि। यत्तु पठितमेव मनोमय इत्यादि तन्न पठितव्यम्। नैष दोषः। तद्बलेनैव प्रदेशान्तरपठितविद्याप्रत्यभिज्ञानात्। समानगुणाम्नानेन हि विप्रकृष्टदेशां शाण्डिल्यविद्यां प्रत्यभिज्ञाप्य तस्यामीशानत्वाद्युपदिश्यते। अन्यथा हि कथं तस्यामयं गुणविधिरभिधीयते। अपिचाप्राप्तांशोपदेशेनार्थवति वाक्ये सञ्जाते प्राप्तांशपरामर्शस्य नित्यानुवादतयाऽप्युपपद्यमानत्वान्न तद्बलेन प्रत्यभिज्ञापोदितुं शक्यते। तस्मादत्र समानायामपि शाखायां विद्यैकत्वं गुणोपसंहारश्चेत्युपपन्नम् ॥ १९ ॥

११ संबन्धाधिकरणम्। सू० २०—२१

संबन्धादेवमन्यत्रापि ॥ २० ॥

சங்கை—இவ்விதமாயின் அக்னி ரஹஸ்யத்தில் எது படிக்கப்படவில்லையோ அது மட்டுமே ப்ருஹதாரண்யகத்தில் படிக்கப்படல் வேண்டும். அதாவது:— "அந்த இவர் ஸர்வத்துக்கும் ஈசானன்" என்றதாதியாம். மனோமய: என்றதாதியான எது ஓரிடத்தில் படிக்கப்பட்டதோ அதைத் திருப்பவும் படித்தல் பொருந்தாது எனின்?

உத்தரம்—இது தோஷமாகாது. அவ்விதம் படித்த பலத்தைக்கொண்டே வேறு ப்ரதேசத்திற் படித்த வித்யையானது ப்ரத்யபிக்ஞை (ஐக்யக்ஞான) முறையால் அறியப்படுகிறது. ஸமானமான குணமிருப்பதினாலேயே யன்றோ வேறு தேசத்திற் சொல்லப்பட்ட சாண்டில்ய வித்யையை ஐக்யக்ஞானமுறையால் நிச்சயித்துக்கொண்டு அந்த வித்யையில் ஈசானத்வாதி குணங்களுபதேசிக்கப்படுகின்றன. இவ்விதமில்லாவிடில் அந்த வித்யையில் இது குணவிதியாக எவ்விதம் சொல்லமுடியும். மேலும் அப்ராப்தமான அம்சத்தையுபதேசஞ் செய்தலினின்றும் வாக்கியமானது பொருத்தமான பொருளுள்ளதாகவாகுங்கால் ப்ராப்தமான அம்சத்தைப் பராமர்சிப்பது (திரும்பவும் சொல்லுவது) நித்யாநுவாத முறையையொட்டிப் பொருத்தமுள்ளதாகவாவதாலும் அதன் பலங்கொண்டு ப்ரத்யபிக்ஞையை (இரண்டு வித்யையும் ஒன்று என்ற ஐக்யக்ஞானத்தை) மறுக்கவும் முடியாது. ஆனதுபற்றி இவ்விடத்தில் ஸமான சாகையிலுங்கூட வித்யைகத்வமும, குணோபஸம்ஹாரமும் கொள்ளுவது பொருத்தமுள்ளதேயாகிறது. (19) (எ—று)

பத்தாவது ஸமாநாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸம்பந்தாதிகரணம் 11.

(ஸூ) ஸம்பந்தாத் ஏவம் அந்யத்ராபி (20)

(ப—ரை) சாண்டில்ய வித்யையானது பிரித்து உபதேசிக்கப்படினுங்கூட ஓரிடத்திற் சொலிய குணங்களுக்கு மற்றோரிடத்தில் உபஸம்ஹாரஞ் செய்து

संहारः स्याद्वयवस्थावा नाम्नोरहरहंत्विति । विद्यैकत्वेन संहारः स्यादध्यात्माधिदैवयोः ॥ १ ॥
तस्योपनिषदित्येवं भिन्नस्थानत्वदर्शनात् । स्थितासीनगुरूपास्त्योरिव नाम्नोर्व्यवस्थितिः ॥ २ ॥

बृहदारण्यके 'सत्यं ब्रह्म' (बृ० ५ । ५ । १) इत्युपक्रम्य 'तद्यत्तत्सत्यमसौ स आदित्यो य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुषो यश्चायं दक्षिणेऽक्षन्पुरुषः' (बृ० ५ । ५ । २) इति तस्यैव सत्यस्य ब्रह्मणोऽधिदैवतमध्यात्मं चायतनविशेषमुपदिश्य व्याहृतिशरीरत्वं च संपाद्य द्वे उपनिषदावुपदिश्येते । तस्योपनिषदहरित्यधिदैवतम् । तस्योपनिषदहमित्यध्यात्मम् । तत्र संशयः—किमविभागेनैवोभे अप्युपनिषदावुभयत्रानुसन्धातव्ये उत विभागेनै-

---

கொள்ளல் எவ்விதமோ **एवम्** (ஏவம்)=இவ்விதமே **अन्यत्रापि** (அந்யத்ராபி)=வேறிடத்திலுங் கொள்ளுவதுதான் பொருந்தும். ஏன்? **संबन्धात्** (ஸம்பந்தாத்)=ஒரே வித்யையைச் சார்ந்ததாக அவையிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (20) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) அதிதைவத்தில் அஹ: என்றும், அத்யாத்மத்தில் அஹம் என்றுமான பெயர்களுக்கு உபஸம்ஹாரமுண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். வித்யை ஒன்றாகவிருப்பதால் அத்யாத்மாதி தைவங்களில் உபஸம்ஹாரமுண்டு என்பது பூர்வபக்ஷம் "அதனுடைய உபநிஷத்" (ரஹஸ்யப் பெயர்) என்பதாய் இவ்விதம் ஸ்தான வேறுபாடு காணப்படுவதால் உட்கார்ந்தும், நின்றுமிருக்கும் குருவின் உபாஸ்திகளிற்போல அஹ: என்றும், அஹம் என்றுமான பெயர்களுக்கு வ்யவஸ்தை (ஆங்காங்குள்ளதை ஆங்காங்கே வைத்துக் கொள்ளுதல்) ஏற்படுகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—பிருஹதாரண்யகத்தில் "*ஸத்†த்யம் ப்ரம்ஹ" எனத்தொடங்கி "யாதொரு அந்த ஸத்யமானது சொல்லப்பட்டதோ, அது யாதொரு ஆதித்யன் (ஸூரியன்) உண்டோ அதுவேயாகும். அதாவது:—இந்தச் சூரியமண்டலத்தில் யாதொரு இந்தப் புருஷனுண்டோ, வலது கண்ணில் யாதொரு இந்தப் புருஷனுண்டோ இவனே யாம்" என்பதாய் அதே ஸத்யமான ப்ரம்ஹத்துக்கு அதிதைவதத்திலும், அத்யாத்மத்திலும் ஆயதந (ஸ்தான) விசேஷத்தை யுபதேசித்து (1) வ்யாஹ்ருதி சரீரனாக விருக்குந்தன்மையையும் கற்பித்துக்கொடுத்து "அவனுக்கு அதிதைவதத்தில் அஹ: என்பது ரஹஸ்யமான பெயராகும், அத்யாத்மத்தில் அவனுக்கு அஹம் என்பது ரஹஸ்யமான பெயராகும்" என இரண்டு ரஹஸ்ய நாமங் (பெயர்) கள் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. அவ்விடத்தில் ஸந்தேஹமுண்டாகின்றது. அதாவது:—இந்த இரண்டு உபநிஷத்துக் (ரஹஸ்யநாமங்)

---

* இங்குள்ள ஸத் என்றதால் பிருதிவீ, அப் தேஜஸ் இவைகளும். † த்யம் என்றதால் வாயு, ஆகாசம் இவைகளும் சொல்லப்படும்.

(1) அவனுக்கு பூ: என்ற வியாஹிதி சரீரமாகவும், புவ: என்ற வியாஹிருதி கையாகவும், ஸ்வ: என்ற வியாஹிருதி பாதங்களாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

काधिदैवमेकाध्यात्ममिति। तत्र सूत्रेणैवोपक्रमते। यथा शाण्डिल्यविद्यायां विभागेनाप्यधीतायां गुणोपसंहार उक्त एवमन्यत्राप्येवञ्जातीयके विषये भवितुमर्हति। एकविद्याभिसंबन्धात्। एका हीयं सत्यविद्याधिदैवमध्यात्मं चाधीता। उपक्रमाभेदाद्व्यतिषक्तपाठाच्च। कथं तस्यामुदितो धर्मस्तस्यामेव न स्यात्। यो ह्याचार्ये कश्चिदनुगमनादिराचारश्चोदितः स ग्रामगतेऽरण्यगते च तुल्यवदेव भवति। तस्मादुभयोरप्युपनिषदोरुभयत्र प्राप्तिरिति॥

एवं प्राप्ते प्रतिविधत्ते—

न वा विशेषात्॥ २१॥

न वोभयोरुभयत्र प्राप्तिः। कस्मात्। विशेषात्। उपासनस्थानविशेषोपनिबन्धादित्यर्थः। कथं स्थानविशेषोपनिबन्ध इत्युच्यते—'य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुषः' (बृ० ५।

களும் பிறிவின்றியே இரண்டிடத்திலும் அநுஸந்தானஞ் செய்யத்தக்கனவா? அல்லது ஒன்று அதிதைவதத்திலும், மற்றொன்று அத்யாத்மத்திலும் அநுஸந்தானஞ் செய்யத்தக்கனவா? என்றும். அவ்விஷயத்தில் ஸூத்திரத்தினாலேயே பூர்வ பக்ஷத்தைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார். சாண்டில்ய வித்யையானது விரிவுடன் உபதேசிக்கப்படினுங்கூட அங்கு குணோபஸம்ஹாரமானது எவ்விதம் சொல்லப் பட்டதோ இவ்விதமே வேறிடத்திலுள்ள இம்மாதிரியான விஷயத்திலுங்கூட இருப்பதுதான் பொருத்தமுள்ளதாகவாகும். ஒரே வித்யையின் ஸம்பந்தமிருப் பதே அதன் காரணமாகும். அதிதைவதத்திலும், அத்யாத்மத்திலும் இந்த ஒரே ஸத்யவித்யையன்றோ படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. உபக்கிரம்(தொடக்கம்)ஒன்றாக விருப்பதும், ஒன்றுடன் ஒன்று கலப்புள்ளதான பாடம் காணப்படுவதுமே அதன் காரணமாகும். அதே வித்யையில் சொல்லப்பட்ட தர்மமானது அதே வித்யை யில் எவ்விதமேற்படாமலிருக்கமுடியும். ஆசிரியரிடத்தில் அநுகமனம் (பின் தொடர்ந்து செல்லல்) முதலிய யாதொரு வியாபாரமானது சொல்லப்பட்டதோ அந்த வியாபாரமானது அவர் அரண்யத்திலிருப்பினும், கிராமத்திலிருப்பினும் துல்யமாகவேயன்றோ இருக்கும். ஆகவே இரண்டு ரஹஸ்ய நாமங்களுக்கும் இரண்டிடத்திலும் பிராப்தி யேற்படத்தான் செய்கிறது. (20) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) ந வா விசேஷாத் (21)

(ப—ரை) न वा (ந வா)=அஹ:, அஹம் என்ற இரண்டு நாமாக்களுக்கும் அத்யாத்மம் அதிதைவம் இரண்டிடத்திலும் ப்ராப்தி கிடையாது. என்? विशेषात् (விசேஷாத்)=உபாஸனைக்குரிய ஸ்தான விசேஷ ஸம்பந்தம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (21) (எ—று)

பாஷ்யம்.—இரண்டிற்கும் இரண்டிடத்திலும் ப்ராப்த்தியானது கிடையாது. ஏன்? விசேஷமிருப்பதாலென்க. அதாவது:—உபாஸன ஸ்தான விசேஷ ஸம்

५।२) इति ह्याधिदैविकं पुरुषं प्रकृत्य तस्योपनिषदहरिति श्रावयति। 'योऽयं दक्षिणेऽक्षन्पुरुषः' (बृ० ५।५।४) इति ह्याध्यात्मिकं पुरुषं प्रकृत्य तस्योपनिषदहमिति। तस्येति चैतत्सन्निहितावलम्बनं सर्वनाम, तस्मादायतनविशेषव्यपाश्रयेणैवैते उपनिषदावुपदिश्येते। कुत उभयोरुभयत्र प्राप्तिः। नन्वेक एवायमधिदैवतमध्यात्मं च पुरुष एकस्यैव सत्यस्य ब्रह्मण आयतनद्वयप्रतिपादनात्। सत्यमेवमेतत्। एकस्यापि त्ववस्थाविशेषोपादानेनैवोपनिषद्विशेषोपदेशात्तदवस्थस्यैव सा भवितुमर्हति। अस्ति चायं दृष्टान्तः सत्यप्याचार्यस्वरूपानपाये यदाचार्यस्यासीनस्यानुवर्तनमुक्तं न तत्तिष्ठतो भवति। यच्च तिष्ठत उक्तं न तदासीनस्येति। ग्रामारण्ययोस्त्वाचार्यस्वरूपानपायात्तत्स्वरूपानुबद्धस्य च धर्मस्य ग्रामारण्यकृतविशेषाभावादुभयत्र तुल्यवद्भाव इत्यदृष्टान्तः सः। तस्माद्व्यवस्थाऽनयोरुपनिषदोः॥

பந்தமிருப்பதாலென்பது அதன் பொருள். ஸ்தான விசேஷ ஸம்பந்தமிருப்பது எப்படியெனின்? சொல்லப்படுகிறது. "இந்த மண்டலத்தில் யாதொரு புருஷனுண்டோ" என்பதாய் ஆதிதைவிக புருஷனைச் சொல்லத்தொடங்கி அவனுக்கு 'அஹ:' என்பதை ரஹஸ்யப் பெயராகத் தெரிவிக்கிறது. "வலது கண்ணில் யாதொரு இந்தப் புருஷனுண்டோ" என்பதாய் ஆத்யாத்மிக புருஷனைச் சொல்லத்தொடங்கி அவனுக்கு "அஹம்" என்பதை ரஹஸ்ய நாமாவாகத் தெரிவிக்கிறது. ஶ்ருதியிலுள்ள தஸ்ய(அவனுக்கு)என்ற பதம் ஸமீபித்துள்ளதைக் கூறும் ஸர்வநாம சப்தமாகும். ஆகவே ஆயதந (ஸ்தான) விசேஷ ஸம்பந்தத்தை யொட்டியே இந்த உபநிஷத்துக்கள் (ரஹஸ்ய நாமாக்கள்) உபதேசிக்கப்பட்டன. ஆகவே இவ்விரண்டுக்கும் இரண்டிடத்திலும் ப்ராப்தியானது எங்கிருந்துண்டாகும்.

சங்கை—அதிதைவத்திலும், அத்யாத்மத்திலுமுள்ள இந்தப் புருஷன் ஒருவனே. ஒருவனான ஸத்யப்ரம்ஹத்துக்கே இரண்டு ஸ்தானஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது எனின்?

உத்தரம்—இவ்விதம் சொல்லப்படுவது உண்மைதானாயினும் ஒரே ப்ரம்ஹத்துக்கு அவஸ்தாவிசேஷத்தை விளக்கும் வாயிலாக ரஹஸ்யநாம விசேஷத்தை உபதேசித்திருப்பதால் அந்தந்த அவஸ்தையுள்ளவனுக்கேதான் அந்தந்தப் பெயர் பொருந்தக் கூடியதாகவாகும். இவ்விஷயத்தில் திருஷ்டாந்தமுமிருக்கிறது. ஆசிரியருடைய ஸ்வரூபமானது ஒன்றாகவே இருந்தபோதிலுங்கூட உட்கார்ந்திருப்பவரைச் சீடன் அநுஸரிக்கும் முறை யாதொன்றுண்டோ அதை நிற்கும் அவரிடம் செய்தல் பொருந்தாது. நிற்குங்கால் யாதொரு முறை சொல்லப்பட்டதோ அதை உட்கார்ந்திருக்குங்கால் கொள்ளமுடியாது. கிராமம், அரண்யம் இரண்டிடத்திலுமோ ஆசிரியரது ஸ்வரூபத்துக்கு மாறுபாடில்லாமைபற்றி ஆசிரியரது ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிய தர்மத்துக்கு கிராமம் அரண்யம் இவை மூலமுள்ள விசேஷமில்லாமையால் இரண்டிடத்திலும் துல்யமாகவே செய்யப்படலாமானதுபற்றி அது இவ்விடத்தில் திருஷ்டாந்தமாகவாகாது. ஆனதுபற்றி இவ்விரு ரஹஸ்ய நாமங்களுக்கும் வியவஸ்தை (வரையறை) சொல்லுவதுதான் பொருந்துகிறது. (21)

दर्शयति च ॥ २२ ॥

अपि चैवञ्जातीयकानां धर्माणां व्यवस्थेति लिङ्गदर्शनं भवति—'तस्यैतस्य तदेव रूपं यदमुष्य रूपं यावमुष्य गेष्णौ तौ गेष्णौ यन्नाम तन्नाम' (छा० १।७।५) इति कथमस्य लिङ्गत्वमिति तदुच्यते। अक्ष्यादित्यस्थानभेदभिन्नान्धर्माननन्योन्यस्मिन्ननुपसंहार्यान्पश्यन्निहातिदेशेनादित्यपुरुषगतान् रूपादीनक्षिपुरुष उपसंहरति—'तस्यैतस्य तदेव रूपम्' (छा० १।७।५) इत्यादिना। तस्माद्व्यवस्थिते एवैते उपनिषदाविति निर्णयः॥

१२ संभृत्यधिकरणम्। सू० २३

(ஸூ) தர்சயதி ச (22)

(ப—ரை) दर्शयति च (தர்ஶயதி ச)=இம்மாதிரியான தர்மங்களுக்கு வியவஸ்தை சொல்லுவதுதான் பொருந்தும் என்பதை ஶ்ருதியும் காண்பித்திருக்கிறது.

பாஷ்யம்.—மேலும் இம்மாதிரியான தர்மங்களுக்கு வ்யவஸ்தை சொல்ல வேண்டும் என்ற விஷயத்தில் லிங்க தர்சனமும் ஶ்ருதியிலிருக்கிறது. அதாவது: "அந்தப் புருஷனுக்கு எது ரூபமோ அதே அந்த இந்தப் புருஷனுக்கு ரூபமாகும். அவனது கானஸாதனங்கள் எவையோ அவைகளே இவனது கான ஸாதனங்களாகும். எது அவனது பெயரோ அதுவே இவனது பெயருமாகும்" என்றும். இதற்கு லிங்கத்தன்மை ஏற்படுவது எவ்விதமெனில்? சொல்லப்படுகிறது. அக்ஷி (கண்) என்றும், ஆதித்யன் என்றுமான ஸ்தானபேத மூலம் வேறுபட்ட தர்மங்கள் ஓரிடத்திற்சொன்னவை மற்றவிடத்திற் சேர்த்துக்கொள்ள வியலாதெனக்கருதி ஆதித்ய புருஷனிடத்திலுள்ள ரூபாதிகளை அக்ஷி புருஷனிடத்தில் அதிதேசத்தினால் "அந்த இந்தப் புருஷனுக்கு அதுவே ரூபம்" என்றதாதியால் உபஸம்ஹாரஞ் செய்கிறது. ஆனதுபற்றி இந்த ரஹஸ்ய நாமங்கள் வ்யவஸ்திதங்களேயாகும் என நிர்ணயமேற்படுகிறது. (22) (எ—று)

பதினொன்றாவது ஸம்பந்தாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸம்ப்ருத்யதிகரணம் 12.

(அ—கை) "ப்ரம்ஹ ஜ்யேஷ்டா வீர்யா ஸம்ப்ருதானி ப்ரம்ஹாக்ரே ஜ்யேஷ்டம் திவமாததான" ப்ரம்ஹ=ப்ரம்ஹத்தை ஜ்யேஷ்டா=காரணமாகவுடைய வீர்யா=ஆகாசத்தை யுண்டுபண்ணுதல் முதலியன ஸம்ப்ருதானி=இடையூறின்றி ஸம்ருத்தங்களாக (பெருக்குடையனவாக) இருக்கின்றன. ஸர்வ நியந்தாவுக்குக் காரியத்தில் விக்கினஞ்செய்பவர் இல்லாமையால் என்பது கருத்து. அத்தகைய ஜ்யேஷ்டம்=காரணமான, ப்ரம்ஹ=ப்ரம்ஹமானது அக்ரே=தேவாதிகளினுத்பத்திக்கு முந்தி திவம்=ஸ்வர்க்கத்தை ஆததான=பரவிநின்றது. அதாவது:— எப்பொழுதுமே எங்கும் நீக்கமற நிறைவு பெற்றுள்ளது என்பது அதன் பொருள் என ராணு

संभृतिद्युव्याप्त्यपि चातः ॥ २३ ॥

आहार्या वा नवाऽन्यत्र संभृत्यादिविभूतयः । आहार्या ब्रह्मधर्मत्वाच्छाण्डिल्यादावधारणात् ॥ १ ॥
असाधारणधर्माणां प्रत्यभिज्ञात्र नास्त्यतः । अनाहार्या ब्रह्ममात्रसंबन्धोऽतिप्रसञ्जकः ॥ २ ॥

'ब्रह्मज्येष्ठा वीर्या संभृतानि ब्रह्माग्रे ज्येष्ठं दिवमाततान' इत्येवं राणायनीयानां खिलेषु वीर्यसंभृतिद्युनिवेशप्रभृतयो ब्रह्मणो विभूतयः पठ्यन्ते । तेषामेव चोपनिषदि शा-

---

யனீயர்களின் * கிலங்களில் வீர்யம், ஸம்ப்ருதி, த்யுலோகத்தில் நீக்கமற நிறைந்து நிற்றல் முதலிய ப்ரம்ஹ விபூதிகள் படிக்கப்படுகின்றன. அதே உபநிஷத்தில் ஶாண்டில்ய வித்யை முதலிய ப்ரப்ஹ வித்தைகள் படிக்கப்படுகின்றன. அந்த வித்யைகளில் முற்கூறிய வீர்யம் முதலிய ப்ரம்ஹ விபூதிகள் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றனவா? அல்லது இல்லையா? என ஸந்தேஹம்வர அதற்குவேண்டி ஒரே ஸூத்திரங்கொண்ட இந்த அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது—

(ஸூ) ஸம்ப்ருதித்யுவ்யாப்த்யபிச அத: (23)

(ப—ரை) **संभृतिद्युव्याप्त्यपिच** (ஸம்ப்ருதித்யுவ்யாப்த்யபிச)=†ஸம்ப்ருதி, த்யுவ்யாப்தி ஆகிய இந்த ப்ரம்ஹவிபூதிகளும், ஶாண்டில்ய வித்யைகளில் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடியனவன்று ஏன்? **अत:** (அத:)=முற்கூறியபடி ஆயதந விசேஷத்தின் ஸம்பந்தமிங்கும் கூறியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (23) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ஸம்ப்ருதி முதலிய விபூதிகள் வேறு சாண்டில்யாதி வித்யைகளிலும் சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடியனவா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். இவை ப்ரம்ஹதர்மமாக விருப்பதுபற்றி சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடியனவேயாகும். ஶாண்டில்யாதி வித்யைகளில் அவற்றை வாரணஞ் செய்யாதிருப்பதும் (மறுத்துக் கூறாதிருப்பதும்) மற்றொரு காரணமாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். இவ்விடத்தில் அஸாதாரணமான (ப்ரம்ஹத்திநுடைய தாகமட்டும் ஆகக்கூடிய) தர்மங்களுக்கு ப்ரத்யபிக்ஞை (ஐக்யக்ஞானம்) இல்லை. ஆனதுபற்றி இவை ஶாண்டில்யாதி வித்யைகளில் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாதனவே யாகும். ப்ரம்ஹத்திநுடைய ஸம்பந்த மிருப்பதுமட்டும் அதிப்ரஸஞ்ஜகமாகவாகும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—"(1) ப்ரம்ஹ ஜ்யேஷ்டா வீர்யா ஸம்ப்ருதாநி ப்ரம்ஹாக்ரே ஜ்யேஷ்டம் திவமாததாந" என இவ்விதம் (2) ராணாயநீயர்களின் கிலங்களில் வீர்யம், ஸம்ப்ருதி, த்யு (லோக) நிவேசம் முதலிய ப்ரம்ஹத்தினது விபூதிகள் படிக்

---

*விதியையோ, விலக்கையோ கூறாத உபநிஷத் வாக்கியங்கள் கிலங்களெனப்படும்.

†இதன் பொருளை அவதாரிகையிற் காண்க.

(1) இம்மந்திரத்தின் பொருளை அவதாரிகையிற் காண்க.

(2) ஸாமவேதசாகையில் ஒருபிரிவு ராணாயநீயசாகை யெனப்படும்.

ण्डिल्यविद्याप्रभृतयो ब्रह्मविद्याः पठ्यन्ते। तासु ब्रह्मविद्यासु ता ब्रह्मविभूतय उपसंह्रियेरन्न वेति विचारणायां ब्रह्मसंबन्धादुपसंहारप्राप्तावेवं पठति। संभृतिद्युव्याप्तिप्रभृतयो विभूतयः शाण्डिल्यविद्याप्रभृतिषु नोपसंहर्तव्याः अत एव चायतनविशेषयोगात्। तथाहि शाण्डिल्यविद्यायां हृदयायतनत्वं ब्रह्मण उक्तम्—'एष म आत्माऽन्तर्हृदये' (छा० ३। १४। ३) इति। तद्वदेव दहरविद्यायामपि 'दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशः' (छा० ८। १। १) इति। उपकोसलविद्यायां त्वक्ष्यायतनत्वम् 'य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यते' (छा० ४। १५। १) इति। एवं तत्र तत्र तत्तदाध्यात्मिकमायतनमेतासु विद्यासु प्रतीयते। आधिदैविक्यस्त्वेता विभूतयः संभृतिद्युव्याप्तिप्रभृतयस्तासां कुत एतासु प्राप्तिः। नन्वेतास्वप्याधिदैविक्यो विभूतयः श्रूयन्ते—'ज्यायान्दिवो ज्यायानेभ्यो लोकेभ्यः' (छा० ३। १४। ३) 'एष उ एव भामनीरेष हि सर्वेषु लोकेषु भाति' (छा० ४। १५। ४) 'यावान्वा अयमाकाशस्तावानेषोऽन्तर्हृदय आकाश उभे अस्मिन्द्यावापृथिवी अन्तरेव

கப்படுகின்றன. அவர்களுடையதாகவே யுள்ள உபநிஷத்தில் சாண்டில்ய வித்யை முதலிய ப்ரம்ஹவித்யைகள் படிக்கப்படுகின்றன. அந்த (சாண்டில்ய வித்யை முதலிய) ப்ரம்ஹவித்யைகளில் முற்கூறிய ப்ரம்ஹவிபூதிகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றனவா? அல்லது இல்லையா? என விசாரம் வருங்கால் ப்ரம்ஹஸம்பந்தமிருப்பதன் மூலம் உபஸம்ஹாரமானது ப்ராப்த்தமாகவே இவ்விதம் படிக்கப்படுகிறது. ஸம்ப்ருதி, த்யுவ்யாப்த்தி முதலிய விபூதிகள் ஶாண்டில்ய வித்யை முதலியவற்றில் உபஸம்ஹாரஞ் செய்து கொள்ளக் கூடியனவன்று. இதே ஆயதந விசேஷ யோகமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—ஶாண்டில்ய வித்யையில் "இந்த எனது ஆத்மா ஹிருதயத்தினுள்ளில்" என்பதாய் ப்ரம்ஹத்துக்கு ஹிருதயத்தை ஆயதநமாகக் கொண்டுள்ள தன்மையானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோலவே தஹரவித்யையிலுங்கூட "தஹரமான (ஸூக்ஷ்மமான) புண்டரீகமானது (தாமரை மொக்குக்கொப்பான மாம்ஸபிண்டமானது) வீடாகும். இதில் உள்ளில் தஹரமான (ஸூக்ஷ்மமான) ஆகாசமானது இருக்கிறது" எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உபகோஸல வித்யையிலோ வெனில் "கண்ணில் யாதொரு இந்தப் புருஷன் பார்க்கப்படுகிறானோ" என்றதால் அக்ஷியை ஆயதநமாகக் கொண்டிருத்தல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதம் அந்தந்த விடத்தில் ஆத்யாத்மிகமான அந்தந்த ஆயதநமானது இந்த வித்யைகளில் அறியப்படுகிறது. ஸம்ப்ருதி த்யுவ்யாப்தி முதலியனவோ ஆதிதைவிகங்களான விபூதிகளாகும். அவற்றுக்கு இந்த வித்யைகளில் எங்கிருந்து ப்ராப்தியேற்படப்போகிறது.

சங்கை—இந்த வித்யைகளிலுங்கூட ஆதிதைவிகங்களான விபூதிகள் ஶ்ருதியிற் சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது:—"த்யுலோகத்தைக் காட்டிலும் மேலானது இந்த லோகங்களைக் காட்டிலும் மேலானது" "இதுவேயன்றோ பாமநீ: இதன்றோ எல்லா லோகங்களிலும் பிரகாசிக்கிறது" "இந்த ஆகாசம் எவ்வளவோ ஹிருதயத்தினுள்ளிருக்கும் இந்த ஆகாசமும் அவ்வளவேயாகும். த்யுலோகம் ப்ருதிவீ

समाहिते' (छा० ८। १। ३) इत्येवमाद्याः। सन्ति चान्या आयतनविशेषहीना अपीह ब्रह्मविद्याः षोडशकलाद्याः। सत्यमेवमेतत्। तथाप्यत्र विद्यते विशेषः संभृत्याद्यनुपसंहारहेतुः। समानगुणाम्नानेन हि प्रत्युपस्थापितासु विप्रकृष्टदेशास्वपि विद्यासु विप्रकृष्टदेशा गुणा उपसंह्रियेरन्निति युक्तम्। संभृत्यादयस्तु शाण्डिल्यादिवाक्यगोचराश्च मनोमयत्वादयो गुणाः परस्परव्यावृत्तस्वरूपत्वान्न प्रदेशान्तरवर्तिविद्याप्रत्युपस्थापनक्षमाः। नच ब्रह्मसंबन्धमात्रेण प्रदेशान्तरवर्तिविद्याप्रत्युपस्थापनमित्युच्यते, विद्याभेदेऽपि तदुपपत्तेः। एकमपि हि ब्रह्म विभूतिभेदैरनेकधोपास्यत इति स्थितिः। परोवरीयस्त्वादिवद्भेददर्शनात्। तस्माद्वीर्यसंभृत्यादीनां शाण्डिल्यविद्यादिष्वनुपसंहार इति ॥ २३ ॥

१३ पुरुषविद्याधिकरणम्। सू० २४

पुरुषविद्यायामिव चेतरेषामनाम्नानात् ॥ २४ ॥

ஆகிய இரண்டும் இந்த ஆகாசத்தில் உள்ளிலேயே அடங்கியிருக்கின்றன" என இது முதலானவைகளாம். ஆயதந விசேஷமில்லாத ஷோடசகலம் முதலிய வேறு ப்ரம்ஹ வித்யைகளும் இருக்கின்றனவன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இவ்விதமிருப்பது உண்மைதான். ஆயினும் இவ்விடத்தில் ஸம்பிருத்யாதிகளின் அநுபஸம்ஹார ஹேதுவான விசேஷமிருக்கிறது. ஸமானமான குணங்களைச் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு புத்தியிற் தோற்றத்தை யடைந்த வித்யைகள் விலகின தேசத்திற் படிக்கப் பட்டிருப்பினுங்கூட அவ்வித்யைகளில் வேறுதேசத்தில் படிக்கப்பட்ட குணங்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றன என்பது பொருந்தும். ஸம்ப்ருத்யாதிகளும், சாண்டில்யாதி வாக்கியத்திற் சொல்லப்பட்ட மனோமயத்வம் முதலிய குணங்களும் ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்ட ஸ்வரூபமுள்ளனவாக விருப்பனபற்றி வேறுப்ரதேசத்திலுள்ள வித்யையின் தோற்றத்தை தருவதற்குச் சக்தியுடையனவன்று. ப்ரம்ஹத்தின் ஸம்பந்தமிருப்பதைக் கொண்டு மட்டும் வேறுப்ரதேசத்திலுள்ள வித்யையின் தோற்றமேற்படக் கூடும் எனச் சொல்லவியலாது. வித்யை வேறுபடுமிடங்களிலுங்கூட அதுபொருந்தக் கூடியதாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். ப்ரம்ஹமானது ஒன்றாயினுங்கூட விபூதிபேதங்களைக் கொண்டு அநேகவிதமாக வுபாஸிக்கப்படுவதான நிலை சாஸ்திரத்திற் காண்கிறது. * பரோவரீயஸ்த்வாதிகள் போல பேதம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே வீர்யம், ஸம்ப்ருதி முதலியவற்றுக்கு சாண்டில்ய வித்யாதிகளில் உபஸம்ஹாரம் கிடையாது என்பது ஸித்திக்கிறது. (23) (எ-று)

பன்னிரண்டாவது ஸம்ப்ருத்யதிகரணம் முற்றிற்று.

---

* ஒரே உத்கீதத்தில் பரோவரீயஸ்த்வம் முதலிய குணவிசிஷ்டமாகச் செய்யப்படும் உபாஸ்தியைக் காட்டிலும், ஹிரண்யச்மச்ருத்வாதி குணவிசிஷ்டமாகச் செய்யப்படும் உபாஸ்தியானது வேறுபட்டதாகக் கொள்ளப்படுவது போலவே இங்கும் காணவேண்டும்.

पुंविद्यैका विभिन्ना वा तैत्तिरीयकताण्डिनोः । मरणावभृथत्वादिसाम्यादेकेति गम्यते ॥ १ ॥
बहुना रूपभेदेन किञ्चित्साम्यस्य बाधनात् । न विद्यैक्यं तैत्तिरीये ब्रह्मविद्याप्रशंसनात् ॥ २ ॥

अस्ति ताण्डिनां पैङ्गिनां च रहस्यब्राह्मणे पुरुषविद्या । तत्र पुरुषो यज्ञः कल्पितः । तदीयमायुस्त्रेधा विभज्य सवनत्रयं कल्पितम् । अशिशिषादीनि च दीक्षादिभावेन कल्पितानि । अन्ये च धर्मास्तत्र समधिगता आशीर्मन्त्रप्रयोगादयः । तैत्तिरीयका अपि कञ्चित्पुरुषयज्ञं कल्पयन्ति—'तस्यैवं विदुषो यज्ञस्यात्मा यजमानः श्रद्धा पत्नी' (नारा० ८०) इत्येतेनानुवाकेन । तत्र संशयः—किं य इतरत्रोक्ताः पुरुषयज्ञस्य धर्मास्ते तैत्तिरीयकेषूप-

---

புருஷவித்யாதிகரணம் 13.

(ஸூ) புருஷவித்யாயாமிவச இதரேஷாம் அநாம்நாநாத் ()

(ப-ரை) पुरुषविद्यायामिव च (புருஷவித்யாயாமிவச)=தாண்டிரஹஸ்ய ப்ராம்ஹணம், பைங்கி ரஹஸ்யப்ராம்ஹணம் முதலியவற்றிற் சொல்லிய புருஷவித்யையிற் போல इतरेषाम् (இதரேஷாம்)=மற்ற தைத்திரீயர்களின் சாகையில் अनाम्नानाच्च (அநாம்நாநாத்ச)=சொல்லப்படாததாலும் தாண்டி பைங்கிரஹஸ்யாதிகளிற் சொல்லியவற்றுக்குத் தைத்திரீயத்தில் உபஸம்ஹாரமானது கிடையாது. (24)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க-ரை) தைத்திரீயகர்களுக்கும், தாண்டிகளுக்கும் புருஷவித்யையானது ஒன்ரு? அல்லது வேறுபட்டதா? என்பது ஸந்தேஹம். மரணத்தை அவபிருதமாகச் சொல்லியிருத்தல் முதலியன ஸமானமாக விருப்பதால் இரண்டிடத்திலுமுள்ள புருஷவித்யையானது ஒன்றே என அறியக்கிடக்கிறது என்பது பூர்வபக்ஷம். வெகுவாகவுள்ள ரூபபேதத்தால் ஸ்வல்பமாகவுள்ள ஸாம்யத்துக்குப் பாதமேற்படலாமாதலால் வித்யைக்யம் கிடையாது. தைத்திரீயகத்தில் ப்ரம்ஹவித்யை ஸ்துதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்.—தாண்டிகளுடையவும், பைங்கிகளுடையவும், ரஹஸ்ய ப்ராம்ஹணத்தில் புருஷ வித்யையானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடங்களில் புருஷன் யக்ஞமாகக் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிருன். அவனுடையதான ஆயுளை மூன்ருகப்பிரித்து மூன்று ஸவநமாகக் கல்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆஹாரேச்சை முதலியன தீக்ஷை முதலியனவாகக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் ஆசிஸ்ஸூம், "அக்ஷிதமஸி, அச்யுதமஸி, ப்ராண ஸம்சிதமஸி" என்ற மந்திர ப்ரயோகம் முதலிய வேறு தர்மங்களும் அறியக்கிடக்கின்றன. தைத்திரீயர்களும் "இம்மாதிரியாக உபாஸிக்கும் வித்வானுடைய யக்ஞத்துக்கு ஆத்மா யஜமானனுகவும், ஶ்ரத்தை பத்நியாகவும் ஆகும்" என்ற இந்த அநுவாகத்தினல் ஒரு புருஷயக்ஞத்தைக் கல்பிக்கின்றனர். அங்கு ஸம்சயமுதயமாகிறது—அதாவது:—வேறிடத்திற் சொல்லப்பட்ட புருஷயக்ஞத்தினுடைய தர்மம் யாதுண்டோ அவைகள் தைத்திரீயக உபாஸனங்களிற் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றனவா? அல்லது சேர்த்துக்

संहर्तव्याः किंवा नोपसंहर्तव्या इति। पुरुषयज्ञत्वाविशेषादुपसंहारप्राप्तावाचक्ष्महे—नोपसंहर्तव्या इति। कस्मात्। तद्रूपप्रत्यभिज्ञानाभावात्। तदाहाचार्यः—पुरुषविद्यायामिवेति। यथैकेषां शाखिनां ताण्डिनां पैङ्गिनां च पुरुषविद्यायामाम्नानं नैवमितरेषां तैत्तिरीयाणामाम्नानमस्ति। तेषां हीतरविलक्षणमेव यज्ञसंपादनं दृश्यते पत्नीयजमानवेदवेदिबर्हिर्यूपाज्यपशृत्विगाद्यनुक्रमणात्। यदपि सवनसंपादनं तदपीतरविलक्षणमेव 'यत्प्रातर्मध्यन्दिनःसायं च तानि' (नारा० ८०) इति। यदपि किञ्चिन्मरणावभृथत्वादिसाम्यं तदप्यल्पीयस्त्वाद्भूयसा वैलक्षण्येनाभिभूयमानं न प्रत्यभिज्ञापनक्षमम्। नच तैत्तिरीयके पुरुषस्य यज्ञत्वं श्रूयते। विदुषो यज्ञस्येति हि नैते समानाधिकरणे षष्ठ्यौ विद्वानेव यो यज्ञस्तस्येति। नहि पुरुषस्य मुख्यं यज्ञत्वमस्ति। व्यधिकरणे त्वेते षष्ठ्यौ विदुषो यो यज्ञस्तस्येति। भवति हि पुरुषस्य मुख्यो यज्ञसंबन्धः। सत्यां च गतौ मुख्य एवार्थ आ-

---

கொள்ளப்படுவதில்லையா? என்றும். புருஷயக்ஞமாக விருத்தல் இரண்டிடத்திலும் பொதுவாக விருப்பதால் சேர்த்துக் கொள்ளல் ப்ராப்த்தமாகவே சொல்லுகிறோம். சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடியனவன்று என்றும். ஏன்? அதே ரூபந்தான் இங்கும் சொல்லப்படுகிறது என்ற ஐக்யக்ஞானமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதையே ஆசிரியரும் புருஷவித்யையிற் போலவெனச் சொல்லுகிறார். ஒரே சாகிகளான தாண்டிகளுடையவும், பைங்கிகளுடையவும் புருஷவித்யையில் எவ்வித முபதேசிக்கப்படுகிறதோ, இவ்விதம் மற்றவர்களான தைத்திரீயகர்களுடைய சாகையில் உபதேசங் காணப்படவில்லை. தைத்திரீயகர்களுடைய சாகையிலோ பத்நீ, யஜமானன், வேதம் (தர்ப்பமுஷ்டி) வேதி, பர்ஹிஸ், யூபம், ஆஜ்யம், பசு, ருத்விக், முதலியவற்றின் அநுக்கிரமண (உபதேச) த்தால் மற்றவர்க்கு மாறுபட்டதாகவே யக்ஞஸம்பாதனம் (யக்ஞோபாஸ்தி) காணப்படுகிறது. ஸவநஸம்பாதனம் செய்திருப்பதாக யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் மற்றவர் சொல்லியிருப்பதற்கு மாறுபாடுள்ளதாகவே இருக்கிறது. அதாவது:—"ப்ராதஃ (காலையிலும) மாத்யந்தினத்திலும், ஸாயங்காலத்திலும் எதுவுண்டோ அவைகள்" என்பதாம். மரணமே அவபிருதமாகும் என்றதாதியான ஸாம்யம் காணப்படுவதாக யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் அற்பமாக விருத்தல் பற்றி அதிகமான வைலக்ஷண்யத்தி (மாறுபாட்டி) ஞல் மறுக்கப்படுவதாய்க் கொண்டு இரண்டும் ஒன்று என்ற ஐக்யக்ஞானத்தைத் தருவதற்குச் சக்தியுடையதன்று.

மேலும், தைத்திரீயகத்தில் புருஷனுக்கு யக்ஞத்வமானது சொல்லப்படவில்லை. அங்குள்ள "விதுஷோ யக்ஞஸ்ய" என்ற இது வித்வானுகிற யாதொரு யக்ஞமுண்டோ அவனுக்கு என்பதாய் ஸமானதிகரண (ஸமானமான பொருளுள்ள) ஷஷ்டீவிபக்தி (ஆறும் வேற்றுமை) அன்று. புருஷனுக்கு யக்ஞத்வமானது முக்கியமானதன்றன்றோ? பின்னையோவெனில் வித்வானுடைய யாதொரு யக்ஞமுண்டோ அதற்கு என்பதாய் இந்த ஷஷ்டீவிபக்திகள் (ஆறும் வேற்றுமைகள்) வியதிகரணங்களாக (மாறின பொருளுள்ளனவாக) க் கொள்ளப்படுகின்றன. புரு

श्रयितव्यो न भाक्तः। आत्मा यजमान इति च यजमानत्वं पुरुषस्य निर्ब्रुवन्वैयधिकरण्येनैवास्य यज्ञसंबन्धं दर्शयति। अपिच तस्यैवंविदुष इति सिद्धवदनुवादश्रुतौ सत्यां पुरुषस्य यज्ञभावमात्मदीनां च यजमानादिभावं प्रतिपित्समानस्य वाक्यभेदः स्यात्। अपिच ससन्न्यासामात्मविद्यां पुरस्तादुपदिश्यानन्तरं तस्यैवंविदुष इत्याद्यनुक्रमणं पश्यन्तः पूर्वशेष एवैष आम्नायो न स्वतन्त्र इति प्रतीमः। तथाचैकमेव फलमुभयोरप्यनुवाकयोरुपलभामहे 'ब्रह्मणो महिमानमाप्नोति' (नारा० ८०) इति। इतरेषां त्वनन्यशेषः पुरुषविद्याम्नायः। आयुरभिवृद्धिफलो ह्यसौ 'स ह—षोडशं वर्षशतं जीवति य एवं वेद' (छा० ३। १६। ७) इति समभिव्याहारात्। तस्माच्छाखान्तराधीतानां पुरुषविद्याधर्माणामाशीर्मन्त्रादीनामप्राप्तिस्तैत्तिरीयके ॥ २४ ॥

१४ वेधाद्यधिकरणम्। सू० २५

वेधाद्यर्थभेदात् ॥ २५ ॥

ஷனுக்கோ யாக ஸம்பந்தம் முக்கியமாகவுமிருக்கிறது. இடமிருக்குங்கால் முக்கியமான பொருளைக் கொள்ளுவது பொருந்துமேயல்லாது கௌணமான பொருளைக்கொள்ளுவது பொருந்தாது. "ஆத்மா யஜமானனுவான்" என்பதாய் புருஷனுக்கு யஜமானனாகவிருத்தலை விளக்கும் வேதமானது இந்த வித்வானுக்கு யக்ஞ ஸம்பந்தத்தை வையதிகரண்யத்தினாலேயே (மாறுபட்ட பொருள்கொள்ளும் முறையினாலேயே) விளக்கியிருக்கிறது.

மேலும், இவ்விதமுபாஸிக்கும் அவனுக்கு என்பதாய் ஸித்தமான பொருளை அநுவாதஞ்செய்யும் சப்தமிருக்குங்கால் புருஷனுக்கு யக்ஞத்தன்மையையும், ஆத்மா முதலியவற்றுக்கு யஜமானதித் தன்மையையும் கொள்ளுபவர்க்கு வாக்கிய பேதம் வந்துவிடும். மேலும் ஸன்னியாஸத்துடன் கூடின ஆத்மவித்யையை முன்னருபதேசித்து பிறகு "இவ்விதமுபாஸிக்கும் அவர்க்கு" என்ற தொடக்கத்தைப் பார்க்குங்கால் இந்தவுபதேசமானது முன்னருள்ள உபதேசத்தின் சேஷமேயொழிய ஸ்வதந்திரமான (தனிப்பட்டதான) உபதேசமன்று என எண்ணுகிறோம். அவ்விதமே "ப்ரம்ஹத்தின் மஹிமாவை (ஸ்வரூபத்தை) அடைகிறான்" என்பதாய் இரண்டு அநுவாகங்களுக்கும் ஒரேபலன் சொல்லியிருப்பதைக் காண்கிறோம். மற்றவர்க்கோவெனில் புருஷவித்யையினுபதேசமானது ஸ்வதந்திரமாகவுள்ளது. ஆயுளின் பெருக்கையன்றோ இது பயனாகவுடையது. அதாவது:—"எவனொருவன் இவ்விதமுபாஸிப்பானோ அவன் நூற்றுப்பதினாறு வருஷங்கள் (1600வருஷ என்றும் சொல்லலாம்) ஜீவிக்கிறான் எனச் சொல்லியிருப்பதாலென்க. ஆகவே வேறு சாகையிற் சொல்லப்பட்ட புருஷ வித்யா தர்மங்களான ஆசிஸ், மந்த்രப்ரயோகம் முதலியவற்றுக்கு தைத்திரீயகத்தில் ப்ராப்தியானது கிடையாது. (24)

பதிமூன்றாவது புருஷவித்யாதிகரணம் முற்றிற்று.

वेध्यमन्त्रप्रवर्ग्यादि विद्याङ्गमथवा नतु। विद्या सन्निधिपाठेन विद्याङ्गे मन्त्रकर्मणी ॥ १ ॥
लिङ्गेनान्यत्र मन्त्राणां वाक्येनापि च कर्मणाम्। विनियोगात् सन्निधिस्तु बाद्धयोऽतो नाङ्गता तयोः॥

வேதாத்யதிகரணம் 14.

(அ—கை) ஆதர்வணிகர்களின் உபநிஷதாரம்பத்தில் "ஸர்வம் ப்ரவித்ய ஹ்ருதயம் ப்ரவித்ய தமநீ: ப்ரவ்ருஜ்ய சிரோபிப்ரவ்ருஜ்ய த்ரிதா விப்ருக்த:" (ஹே தேவதையே நீ எனது சத்துருவினுடைய எல்லா அங்கங்களையும் நாசஞ்செய்வாயாக. அதிலும் விசேஷமாக ஹிருதயத்தைப் பிளந்துவிடு. நரம்புகளை ஒடித்துவிடு. தலையை நாலாபக்கத்திலும் நாசஞ்செய். இவ்விதஞ்செய்தல் மூலம் எனது சத்ருவானவன் மூன்றுவிதமாகவும் பிரிதலையடைந்தவனாக ஆகட்டும்) என்ற மந்திரமானது படிக்கப்படுகிறது. இதுபோலவே தாண்டிகளுடைய உபநிஷதாரம்பத்தில் "தேவ ஸவித:! ப்ரஸூவ யக்ஞம் ப்ரஸூவ யக்ஞபதிம்" (ஹே ஸூரியதேவனே! யக்ஞத்தையும், யக்ஞபதியையும் உண்டாக்கித் தருவீராக) எனப்படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமே சாட்யாயனிகளுடைய உபநிஷதாரம்பத்தில் "ஶ்வேதாஶ்வோஹரித நீலோஸி" (உச்சை ஶ்ரவஸ் என்றவெண்ணிறமான குதிரையுள்ள இந்திரனே நீர் நீலநிறமான மணிபோன்றிருக்கின்றீர்) எனப்படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வாஜஸநேயிகளுடைய உபநிஷதாரம்பத்தில் "தேவாஹவை ஸத்ரம் நிஷேது:"(தேவர்கள் ஸத்ரம் என்ற யாகத்தைச் செய்யத்தொடங்கினர்) என்று ப்ரவர்க்ய ப்ராம்ஹணமானது படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. கௌஷீதகிகளுடைய அக்னிஷ்டோமப்ராம்ஹணத்தில் "ப்ரம்ஹ வா அக்னிஷ்டோமோ ப்ரம்ஹைவ தத ஹர்ப்ரம்ஹணைவதே ப்ரம்ஹோபயந்தி தேம்ருதத்வமாப்நுவந்தி ய ஏததஹருபயந்தி" (அக்னிஷ்டோமம் என்ற யாகம் ப்ரம்ஹமேயாகும். அந்த யாகமானது எந்தத் தினத்திற் செய்யப்படுமோ அந்தத் தினமும் ப்ரம்ஹமேயாகும். ஆகவே எவர் இந்த தினத்திற் செய்யக்கூடிய கர்மத்தைச் செய்கின்றனரோ அவர் ப்ரம்ஹமாகிற ஸாதனத்தினாலேயே ப்ரம்ஹத்தையடைகின்றனர். அதாவது:—அவர் கிரமமாக மோக்ஷத்தையடைகின்றனர் என்றும்) எனப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே "ப்ரவித்ய" என்றதாதி மந்திரங்களும், ப்ரவர்க்யாதி கர்மங்களும், உபநிஷத்திற் சொல்லிய உபாஸனங்களில் சேருகின்றனவா? அல்லது இல்லையா? என ஸந்தேஹம்வர உபாஸனத்தில் இவை சேருவதில்லை என ஸித்தாந்தம் செய்யவேண்டி ஒரே ஸூத்திரங்கொண்ட இந்த அதிகரணமாரம்பிக்கப்படுகிறது—

(ஸூ) வேதாத்யர்த்தபேதாத் (25)

(ப—ரை) **वेधाद्यर्थभेदात्** (வேதாத்யர்த்தபேதாத்)=ஹிருதயத்தைப் பிளந்துவிடு என்றதாதிகளின் பொருளான ஹிருதயத்தைப் பிளத்தல் முதலியன வேறுபடுவதால் இவை உபாஸனத்திற் சேராதனவேயாகும். (25) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) வேத்யமான மந்திரமும், ப்ரவர்க்யாதிகர்மமும், வித்யாங்கமா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். வித்யையின் ஸந்நிதியில் பாடமிருப்பதால்

अस्याथर्वणिकानामुपनिषदारम्भे मन्त्रसमाम्नायः–'सर्वं प्रविध्य हृदयं प्रविध्य धमनीः प्रवृज्य शिरोऽभिप्रवृज्य त्रिधा विपृक्तः' इत्यादिः। ताण्डिनाम्–'देव सवितः प्रसुव यज्ञम्' इत्यादिः। शाट्यायनिनाम्—'श्वेताश्वो हरितनीलोऽसि' इत्यादिः। कठानां तैत्तिरीयाणां च—'शं नो मित्रः शं वरुणः' (तै० १।१।१) इत्यादिः। वाजसनेयिनां तूपनिषदारम्भे प्रवर्ग्यब्राह्मणं पठ्यते—'देवा ह वै सत्रं निषेदुः' इत्यादि। कौषीतकिनामप्यग्निष्टोमब्राह्मणम्—'ब्रह्म वा अग्निष्टोमो ब्रह्मैव तदहर्ब्रह्मणैव ते ब्रह्मोपयन्ति तेऽमृतत्वमाप्नुवन्ति य एतदहरुपयन्ति' इति। किमिमे सर्वे प्रविध्यादयो मन्त्राः प्रवर्ग्यादीनि च कर्माणि विद्यासूपसंह्रियेरन्किंवा नोपसंह्रियेरन्निति मीमांसामहे। किं तावन्नः प्रतिभाति। उपसंहार एवैषां विद्यास्विति। कुतः। विद्याप्रधानानामुपनिषद्ग्रन्थानां समीपे पाठात्। नन्वेषां

மந்திரம், கர்மம் இவைகள் வித்யையின் அங்கங்களாகவாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். லிங்கத்தினல் மந்திரங்களுக்கும், வாக்கியத்தினல் கர்மங்களுக்கும் வேறிடத்தில் விநியோகமிருப்பதால் இக்காரணம்பற்றி வித்யாஸந்நிதி பாடமானது பாதிக்கப்படும். ஆனதுபற்றி மந்திரம், கர்மம் இவற்றுக்கு வித்யாங்கத்வமானது கிடையாது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ–று)

பாஷ்யம்.—ஆதர்வணிகர்களின் உபநிஷதாரம்பத்தில் *"ஸர்வம் ப்ரவித்ய ஹிருதயம் ப்ரவித்ய தமநீः ப்ரவ்ருஜ்ய சிரோ அபிப்ரவ்ருஜ்ய த்ரிதா விப்ருக்த:" என்றதாதி மந்திரபாடமிருக்கிறது. தாண்டிகளுடைய (உபநிஷதாரம்பத்தில்) (1)"தேவஸவித: ப்ரஸூவ யக்ஞம்" என்றதாயும், சாட்யாயநிகளுடைய (உபநிஷதாரம்பத்தில்) (2)"ஶ்வேதாஶ்வோ ஹரித நீலோஸி" என்றதாதியும், கடர்களுடையவும் தைத்திரீயர்களுடையவும் (உபநிஷதாரம்பத்தில்) (3)"ஶம்நோ மித்ர: ஶம் வருண:" என்றதாதியும் மந்திரபாடமிருக்கிறது. வாஜஸநேயிகளுடைய உபநிஷதாரம்பத்திலோவெனில் "தேவாஹவை ஸத்ரம் நிஷேது:" என்றதாதி ப்ரவர்க்யப்ராம்ஹணமானது படிக்கப்படுகிறது. கௌஷீதகிகளுடைய மந்திர ப்ராம்ஹணமானது (4)"ப்ரம்ஹவா அக்னிஷ்டோமঃ ப்ரம்ஹைவததஹঃ ப்ரம்ஹணைவ தே ப்ரம்ஹோபயந்தி தே அமிருதத்வமாப்நுவந்தி ய ஏததஹ ருபயந்தி" எனவிருக்கிறது. இந்த ப்ரவித்யாதிகளான எல்லா மந்திரங்களும், ப்ரவர்க்யாதிகளான கர்மங்களும் வித்யைகளில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகின்றனவா? அல்லது சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவதில்லையா? என விசாரிக்கிறோம். முதலில் நமக்குத் தோற்றுவது யாதென்னில் வித்யைகளில் இவற்றுக்கு உபஸம்ஹாரம் உண்டுதான் என்றும். ஏன்? வித்யையை ப்ரதானமாகக்கொண்ட உபநிஷத் கிரந்தங்களுடைய ஸமீபத்தில் பாடமிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை.—இவற்றுக்கு வித்யையைச் சார்ந்தனவாக விதியிருப்பதாகக் காண்கின்றோமில்லை யன்றோவெனில்?

---

* இதன் பொருளை அவதாரிகையிற் காண்க.

(1) (2) (3) (4) இவற்றின் பொருளையும் அவதாரிகையிற் காண்க.

विद्यार्थतया विधानं नोपलभामहे । बाढम् । अनुपलभमाना अपि त्वनुमास्यामहे सन्निधिसामर्थ्यात् । नहि सन्निधेरर्थवत्त्वे संभवत्यकस्मादसावनाश्रयितुं युक्तः । ननु नैषां मन्त्राणां विद्याविषयं किञ्चित्सामर्थ्यं पश्यामः । कथं च प्रवर्ग्यादीनि कर्माण्यन्यार्थत्वेनैव विनियुक्तानि सन्ति विद्यार्थत्वेनापि प्रतिपद्येमहीति । नैष दोषः । सामर्थ्यं तावन्मन्त्राणां विद्याविषयमपि किञ्चिच्छक्यं कल्पयितुं हृदयादिसङ्कीर्तनात् । हृदयादीनि हि प्रायेणोपासनेष्वायतनादिभावेनोपदिष्टानि तद्द्वारेण च हृदयं प्रविध्येत्येवञ्जातीयकानां मन्त्राणामुपपन्नमुपासनाङ्गत्वम् । दृष्टश्चोपासनेष्वपि मन्त्रविनियोगः 'भूः प्रपद्येऽमुनामुनामुना' (छां० ३ । १५ । ३) इत्येवमादिः । तथा प्रवर्ग्यादीनां कर्मणामन्यत्रापि विनियुक्तानां सतामविरुद्धो विद्यासु विनियोगो वाजपेय इव बृहस्पतिसवस्येति । एवं प्राप्ते—

உத்தரம்—ஆம். நாம் அவ்விதம் காணவிடினுங்கூட வித்யையின் ஸமீபபாடமிருக்கும் ஸாமர்த்யத்தைக்கொண்டு அநுமானஞ் செய்கிறோம். ஸந்நிதியானது (வித்யையின் ஸமீபபாடமானது) பயனுள்ளதாகவாகுங்கால் காரணமின்றி அதை விடுவது பொருந்தாது.

சங்கை—இந்த மந்திரங்களுக்கோ வித்யா விஷயமான ஸாமர்த்யம் ஒன்றையும் காண்கின்றோமில்லை. ப்ரவர்க்யாதி கர்மங்களோ வேறு ப்ரயோஜனத்தையொட்டி விதிக்கப்பட்டிருக்குங்கால் வித்யார்த்தமாகவும் அவையாகும் என எவ்விதம் நாம் கொள்ளமுடியும் எனின் ?

உத்தரம்—இது தோஷமாகவாகாது. மந்திரங்களுக்கு வித்யாவிஷயமாகவும் கொஞ்சம் ஸாமர்த்தியமானது கற்பிக்கக்கூடியதாகவாகலாம். என்? (மந்திரத்தில்) ஹிருதயாதிகள் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலென்க. ஹிருதயாதிகளோவெனில் பெரும்பாலும் உபாஸனங்களில் ஆயதநாதி (ஸ்தானாதி) பாவத்துடன் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ்வழியாக 'ஹிருதயம் ப்ரவித்ய' என்றதாதியான மந்திரங்களுக்கு உபாஸனாங்கத்துவமானது பொருத்தமுள்ளதாகவே ஆகிறது. உபாஸனங்களிலும் (1)"பூ:ப்ரபத்யே அமுநா அமுநா அமுநா" என்றதாதி மந்திர விநியோகம் காணவும்படுகிறது. அதுபோல ப்ரவர்க்கியாதி கர்மங்களுக்கு வாக்கியத்தினால் வேறிடத்தில் விநியோகமானது காணப்படினுங் கூட வித்யைகளில் விநியோகமானது விரோதப்படமாட்டாது. (2) வாஜபேயத்தில் ப்ருஹஸ்பதி ஸவத்துக்குப்

---

(1) புத்திரனுக்கு நீண்டவாயுள் விதிக்கவேண்டி த்ரைலோக்யத்துக்கு கோசத்வேந உபாஸ்தி சொல்லப்பட்டவிடத்தில் பிதாவானவன் படிக்கும் மந்திரம் பின்வருமாறு—அமுநா என்றதால் புத்திரனுடைய பெயரை 3 தடவை உச்சரித்து புத்திரனுடன் கூட பூ: என்ற இவ்வுலகையும் அவ்வுலகையும் நான் அடைவேனாக. எனக்குப் புத்திரவியோகம் உண்டாகவேண்டாம் என அதன் பொருள்.

(2) "ப்ரம்ஹவர்சஸத்தில் விருப்பமுள்ளவன் ப்ருஹஸ்பதி ஸவம் என்ற யாகத்தைச் செய்யவேண்டும்" என்ற வாக்கியத்தினால் ப்ரம்ஹவர்ச்சஸம் என்ற பலனை யுத்தேசித்து விதிக்கப் பட்டிருப்பினுங்கூட ப்ருஹஸ்பதிஸவம் என்ற யாகமானது "வாஜபேயத்தைச் செய்து ப்ருஹஸ்பதி ஸவத்தைச் செய்யவேண்டும்" என்ற வாக்கியத்தினால் வாஜபேயத்

ब्रूमः, नैषामुपसंहारो विद्यास्विति । कस्मात् । वेधाद्यर्थभेदात् । हृदयं प्रविध्येत्येवजातीयकानां हि मन्त्राणां येऽर्था हृदयवेधादयो भिन्ना अनभिसंबद्धास्त उपनिषदुदिताभिर्विद्याभिः । न तेषां ताभिः सङ्गन्तुं सामर्थ्यमस्ति । ननु हृदयस्योपासनेष्वप्युपयोगात्तद्द्वारक उपासनासंबन्ध उपन्यस्तः । नेत्युच्यते । हृदयमात्रसङ्कीर्तनस्य ह्येवमुपयोगः कथञ्चिदुत्प्रेक्ष्येत । नच हृदयमात्रमत्र मन्त्रार्थः । हृदयं प्रविध्य धमनीः प्रवृज्येत्येवजातीयको हि न सकलो मन्त्रार्थो विद्याभिरभिसंबध्यते । आभिचारिकविषयो ह्येषोऽर्थस्तस्मादाभिचारिकेण कर्मणा सर्वं प्रविध्येत्येतस्य मन्त्रस्याभिसंबन्धः । तथा 'देव सवितः प्रसुव यज्ञम्' इत्यस्य यज्ञप्रसवलिङ्गत्वाद्यज्ञेन कर्मणा संबन्धः । तद्विशेषसंबन्धस्तु प्रमाणान्तरादनुसर्तव्यः । एवमन्येषामपि मन्त्राणां केषाञ्चिल्लिङ्गेन केषाञ्चिद्वचनेन केषाञ्चित्प्र-

---

போலவரம் என இவ்விதம் ப்ராப்தமாகவே சொல்லுகிறோம். மந்திரம், கர்மம் இவற்றுக்கு வித்யைகளில் உபஸம்ஹாரமானது கிடையாது. ஏன்? வேதாதிகளின் பொருளுக்குப் பேதம் (வேற்றுமை) காணப்படுவதாலென்க. அதாவது:— 'ஹிருதயம் ப்ரவித்ய' என்ற இம்மாதிரியான மந்திரங்களுக்கு ஹிருதயத்தைப் பிளத்தல் முதலிய யாதொரு பொருளுண்டோ அவை உபநிஷத்திற் சொல்லிய வித்யைகளுடன் வேறுபட்டனவாகவே அதாவது:—அவற்றுடன் ஸம்பந்தப்படாதனவாகவே ஆகும் என்றும். அவற்றுக்கு அவற்றுடன் ஸம்பந்தப்படுவதற்குரிய ஸாமர்த்தியமில்லையன்றோ?

சங்கை— ஹிருதயத்துக்கு உபாஸனங்களிலுங்கூட உபயோகமிருப்பதால் அதன் வாயிலாக உபாஸனஸம்பந்தமும் உபன்னியஸிக்கப்பட்டதன்றோவெனின்?

உத்தரம்—இல்லையெனச் சொல்லப்படுகிறது. ஹிருதயத்தைமட்டும் சொல்லியிருப்பதற்கு வேண்டுமானால் இவ்விதமுபயோகம் வெகுபாடுபட்டு உத்ப்ரேக்ஷிக்கக் கூடுமானாலுங்கூடும். ஹிருதயம் மட்டும் இங்குள்ள மந்திரத்தின் பொருளன்று. 'ஹிருதயத்தைப் பிளந்துவிடு, நரம்புகளைத் துண்டித்துவிடு' என்ற இம்மாதிரியான எல்லா மந்திரத்தின் பொருளும் வித்யைகளுடன் ஸம்பந்தத்தையடையமாட்டாது. (1)ஆபிசாரிகமான கர்மத்தையன்றோ இதன் பொருள் விஷயமாகக் கொண்டுள்ளது. ஆகவே ஆபிசாரிகமான கர்மத்துடன் 'ஸர்வம் ப்ரவித்ய' என்ற இந்த மந்திரத்துக்கு ஸம்பந்தமேற்படலாம். அவ்விதமே "தேவஸவித: ப்ரஸுவ யக்ஞம்" என்ற இந்த மந்திரத்துக்கு யக்ஞத்தையுண்டுபண்ணுதல் என்ற லிங்கம் காணப்படுவதால் யாகமாகிற கர்மத்துடன் ஸம்பந்தமேற்படுகிறது. அவ்விஷயமான விசேஷ ஸம்பந்தமோவெனில் வேறு ப்ரமாண மூலம் கண்டுகொள்ள வேண்டும். இவ்விதம் சிலவற்றுக்கு லிங்கத்தினாலும், சிலவற்றுக்கு வசனத்தின

துக்கு உத்தராங்கமாகவும் விதிக்கப்படுவதால் இரண்டுக்கும் அங்கமாயிருத்தல் அங்கீகரிக்கப்படுவது போல் இங்கும் சம்பவிக்கலாம் என்று கருத்து.

(1) சத்துரு நாசத்துக்கு வேண்டி அதர்வவேதத்திற் சொல்லியபடி செய்யும் கர்மம் ஆபிசாரிககர்மம் எனப்படும்.

माणान्तरेणेत्येवमर्थान्तरेषु विनियुक्तानां रहस्यपठितानामपि सतां न सन्निधिमात्रेण विद्याशेषत्वोपपत्तिः । दुर्बलो हि सन्निधिः श्रुत्यादिभ्य इत्युक्तं प्रथमे तन्त्रे 'श्रुति-

---

லும், சிலவற்றுக்கு வேறு ப்ரமாணத்தினாலும் என இவ்விதம் வேறு பொருளில் விநியோகிக்கப்பட்டவைகளான வேறு மந்திரங்களுக்குங்கூட உபநிஷத்தில் பாடமிருப்பினும் ஸன்னிதி (வித்யையின் ஸமீப) பாடத்தைக்கொண்டு மட்டும் அவற்றுக்கு வித்யா சேஷத்துவம் சொல்லுவது பொருத்தமுள்ளதாகவாகமாட்டாது. ஸன்னிதியானது (ஸமீபபாடமானது) ப்ருத்யாதிகளைக்காட்டிலும் துர்ப்பலமானதாகவல்லவோ பூர்வமீமாம்ஸையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—*"ப்ரு

---

* இதன் பொருள் பின்வருமாறு:—பூர்வமீமாம்ஸையில் ச்ருதி, லிங்கம், வாக்யம், ப்ரகரணம், ஸ்தானம், ஸமாக்யை என அங்கதாபோதகமாக 6வித பிரமாணங்கள் கூறப் பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் ச்ருதியாவது:—அங்கத்வத்தை நேரில் போதிக்கும் சப்தம். உதாஹரணம்—தத்நா ஜுஹோதி (தயிரினால் அக்னிஹோத்திர ஹோமம் செய்ய வேண்டும்) என்பதாம். இங்கு தத்நா என்றவிடத்துள்ள த்ருதீயா சுருதியினால் (மூன்றாம் வேற்றுமையினால்) தயிருக்கு ஹோம ஸாதனத்வமானது போதிக்கப்படுகின்றது. லிங்கமாவது:—ஸாமர்த்யம். (யோக்யதை.) இது சப்த ஸாமர்த்யம், அர்த்த ஸாமர்த்யம் என இரண்டுவிதமாகும். ஸ்ருவேண அவத்யதி, (ஸ்ருவம் என்ற பாத்திரத்தால் எடுக்கவேண்டும்) ஸ்வதிதிநா அவத்யதி (கத்தியினால் எடுக்கவேண்டும்) என்றவிடத்தில் ஸ்ருவம் கத்தி இவற்றுக்கு பொதுவில் அவதான ஸாமான்யாங்கத்வ மறியப்படினும் லிங்கத்தினால் ஸ்ருவத்துக்கு த்ரவத்ரவ்ய அவதானாங்கத்வமும், ஸ்வதிதிக்கு மாம்ஸாதிகளின் அவதானாங்கத்வமும் ஸித்திக்கின்றது. பதங்களிடத்துள்ள அர்த்தவிசேஷத்தைப்போதிக்கும் சக்தி சப்த ஸாமர்த்யம் எனப்படும். உதாஹரணம்—பர்ஹிர்த்தேவஸதனம் தாமி (தேவஸதனம்—தேவர்கள் வஸிக்கக்கூடிய, பர்ஹி:—தர்ப்பத்தை, தாமி—அறுக்கிறேன்) என்ற மந்திரத்துக்கு தர்ப்பத்தை அருத்தல் என்ற பொருளைவிளக்கும் ஸாமர்த்யமிருப்பதால் இம்மந்திரத்துக்கு தர்ப்பத்தை அருப்பதில் ஸாதனத்வமானது கற்பிக்கப்படுகின்றது. வாக்யமாவது:—அங்காங்கித்வத்தை அடைவதற்கு யோக்யதையுள்ள இரண்டு வஸ்துக்களையும் சேர்த்துப் படித்தல். உதாஹரணம்—யஸ்ய பர்ணமயீ ஜுஹூர்ப்பவதி ந ஸ பாபம் ச்லோகம் ச்ருணோதி (எந்த யஜமானனுடைய கர்மத்தில் ஜுஹூ என்பது புரசமரத்தினால் செய்யப்பட்டதாகின்றதோ அவன் நிந்தையைக் கேழ்க்கமாட்டான்) என்றவிடத்தில் பர்ணதை (புரசமரம்) ஜுஹூ (ஹோமஸாதனமான ஒருவகைப் பாத்திரம்) இவற்றைக் கூறும் சப்தங்களுக்கு சேர்த்துப்பாடம் காணப்படுவதால் பர்ணதையானது ஜுஹூ என்ற பாத்திரத்துக்கு அங்கம் என அறியப்படுகின்றது. ப்ரகரணமாவது:—பரஸ்பராகாங்க்ஷை. உதாஹரணம்—தர்ச பூர்ணமாஸப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்ட ப்ரயாஜம் முதலிய கர்மங்களுக்கு தர்சபூர்ணமாஸ அங்கத்வமானது ப்ரகரணத்தினால் ஏற்படுகின்றது. அதாவது: தர்சபூர்ணமாஸத்துக்குத் தனக்கு உபகாரகம் எது? என்ற ஆகாங்க்ஷை இருக்கின்றது. அவ்விதமே ப்ரயாஜாதி கர்மங்களுக்கு தன்னால் உபகரிக்கத்தகுந்தது எது? என்ற ஆகாங்க்ஷை இருக்கின்றது. இத்தகைய பரஸ்பராகாங்க்ஷையினால் ப்ரயாஜாதிகளுக்கு தர்சபூர்ணமாஸாங்கத்வம் தீர்மானிக்கப் படுகின்றது என்பதாம்.

ஸ்தானமாவது: ஸாதேச்யம் (ஒரே தேசத்தையுடையதா இருத்தலாம்) இது பாட ஸாதேச்யம் அனுஷ்டான ஸாதேச்யம் என இருவகைப்படும். பாட ஸாதேச்யமானது

लिङ्गवाक्यप्रकरणस्थानसमाख्यानां समवाये पारदौर्बल्यमर्थविप्रकर्षात्' (जै० सू० ३। ३। १३) इत्यत्र। तथा कर्मणामपि प्रवर्ग्यादीनामन्यत्र विनियुक्तानां न विद्याशेषत्वोपपत्तिः। नह्येषां विद्याभिः सहैकार्थ्यं किञ्चिदस्ति। वाजपेये तु बृहस्पतिसवस्य स्पष्टं विनियोगान्तरम्—'वाजपेयेनेष्ट्वा बृहस्पतिसवेन यजेत' इति। अपिचैकोऽयं प्रवर्ग्यः सकृदुत्पन्नो बलीयसा प्रमाणेनान्यत्र विनियुक्तो न दुर्बलेन प्रमाणेनान्यत्रापि विनियोगमर्हति। अगृह्यमाणविशेषत्वे हि प्रमाणयोरेतदेवं स्यान्नतु बलवदबलवतोः प्रमाण-

---

தி, லிங்க வாக்ய ப்ரகரண ஸ்தான ஸமாக்யாஞம் ஸமவாயே பாரதௌர்பல்யம் அர்த்தவிப்ரகர்ஷாத்" என்றவிடத்தில் என்றும். அவ்விதமே வேறிடத்தில் விநியோகிக்கப்பட்ட (2) ப்ரவர்க்யம் முதலிய கர்மங்களுக்கும் வித்யாசேஷத்வம் சொல்லுவது பொருந்தக் கூடியதன்று. இவற்றுக்கு வித்யைகளுடன் கூட ஐகார்த்யம் (ஒத்தபொருள்) கொஞ்சமும் கிடையாது. வாஜபேயத்திலோ வெனில் "வாஜபேயத்தால் யஜித்து (ப்பிறகு) ப்ருஹஸ்பதிஸவத்தால் யஜிக்கவேண்டும்" என்பதாய் தெளிவான வேறு விநியோகம் காணக்கிடக்கிறது. மேலும் ஒருதடவை உண்டான இந்த ஒரு ப்ரவர்க்கியமானது வலுப்பெற்ற ப்ரமாணத்திஞல் வேறிடத்தில் விநியோகிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு துர்ப்பல ப்ரமாணத்திஞல் வேறிடத்திலுங்கூட விநியோகத்தையடைவதாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது. ப்ர

யதாக்கிரம பாடம், ஸந்நிதிபாடம் என இருவகைப்படும். காம்யேஷ்டி யாஜ்யாநுவாக்யா காண்டத்தில் படிக்கப்பட்ட யாஜ்யானுவாக்யா மந்திரங்களுக்கு காம்யேஷ்ட்யங்கத்வமானது யதாஸங்க்யபாடம் என்ற ஸாதேச்யத்தால் ஏற்படுகின்றது. அதாவது:—முதலில் படிக்கப்பட்ட காம்யேஷ்டிக்கு யாஜ்யானுவாக்யாகாண்டத்தில் முதலில் படிக்கப்பட்ட யாஜ்யானுவாக்யையும், இரண்டாவது காம்யேஷ்டிக்கு இரண்டாவது யாஜ்யானுவாக்யையும் அங்கம் என்ற முறையால் அறியப்படுகிறது. சுந்தத்வம் தைவ்யாய என்ற மந்திரமானது ஸாந்நாய்யயாகபாத்திரஸந்நிதியில் படிக்கப்படுவதால் ஸந்நிதிபாடம் என்ற பிரமாணத்தால் ஸாந்நாய்ய பாத்திர புரோக்ஷணத்துக்கு அங்கமென அறியப்படுகின்றது. பசு யாகதர்மங்களுக்கு பசு யாகாங்கத்வமானது அனுஷ்டான ஸாதேச்யம் என்ற பிரமாணத்தாலறியப்படுகின்றது. யௌகிக சப்தம் ஸமாக்யை எனப்படும். இது வைதிகம், லௌகிகம் என இருவகைப்படும். "ஹோத்ருசமஸ:" என்பது முதலியன வைதிகஸமாக்யை எனப்படும். இதஞல் ஹோதா என்ற ருத்விக்குக்கு சமஸம் என்ற பாத்திரத்திலுள்ள ஸோமரஸத்தைப் பானம் செய்வதில் அங்கத்வம் அறியப்படுகின்றது. ஆத்வர்யவம் ஹௌத்ரம் முதலியன லௌகிக ஸமாக்யை எனப்படும். இதஞல் அந்தந்தக் காண்டங்களில் படிக்கப்படும் கர்மங்களில் அத்வர்யு முதலியருத்விக்குகளுக்கு கர்த்ருத்வரூபமான அங்கத்வமானது ஏற்படுகின்றது.

இந்த 6பிரமாணங்களுக்குள்ளும் முந்தியமுந்தியபிரமாணம் பிரபலமாகவும், பிந்திய பிந்திய பிரமாணம் துர்ப்பலமாகவுமாகின்றது. பிந்தியபிரமாணத்துக்கு முந்திய பிரமாணத்தைவிட அங்கத்வத்தைப் போதிப்பதில் விளம்பமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். உதாஹரணத்துடன் இவ்விஷயம் பூர்வமீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. குருமுகமாய் இவ்விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்வதே மேலானமுறை என இங்கு விடுத்திருக்கிறோம்.

योरगृह्यमाणविशेषता संभवति बलवदबलवत्त्वविशेषादेव । तस्मादेवञ्जातीयकानां मन्त्राणां कर्मणां वा न सन्निधिपाठमात्रेण विद्याशेषत्वमाशङ्कितव्यम् । अरण्यानुवचनादिधर्मसामान्यात्तु सन्निधिपाठ इति सन्तोष्टव्यम् ॥ २५ ॥

மாணங்களைப்பற்றிய விசேஷமானது கிரஹிக்கப்படாதிருக்குமானல் இது இவ்விதமிருந்தாலுமிருக்கலாம். வலுப்பெற்றதும், துர்ப்பலமுமான ப்ரமாணங்களுக்கு விசேஷக் கிரஹணமில்லாதிருத்தலென்பது பொருந்தமாட்டாது. வலுவுள்ளதாயிருத்தல், வலுவற்றிருத்தல் என்ற விசேஷமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆனதுபற்றி இப்பாதிரியான மந்திரங்களுக்கோ, கர்மாக்களுக்கோ வித்யாஸன்னிதியில் பாடமிருப்பதைக்கொண்டுமட்டும் வித்யாசேஷத்வம் ஆசங்கிக்க முடியாது. அரண்யத்தில் அத்யயனம் செய்தல் என்றதர்மம் இரண்டுக்கும் பொதுவாக இருப்பதைக் கொண்டு வித்யாஸன்னிதியில் இது படிக்கப்பட்டது எனத்திருப்தியையடையவேண்டும். (25) (எ-று)

பதினன்காவது வேதாத்யதிகரணம் முற்றிற்று.

ஹாந்யதிகரணம் 15.

(அ-கை) "அச்வ இவ ரோமாணி விதூயபாபம் சந்த்ர இவ ராஹோர்முகாத் ப்ரமுச்ய தூத்வா ஶரீரமக்ருதம் க்ருதாத்மா ப்ரம்ஹலோகமபிஸம்பவாமி" குதிரையானது அழுக்குள்ள பழைய உரோமங்களை உதிர்த்து நிர்மலமாக வாவது போல நானும் பாபத்தைப் போக்கித் தெளிந்த சித்தமுள்ளவனைக் கொண்டு ராஹுவின் முகத்தினின்றும் விடுபட்ட சந்திரன்போல சரீரத்தை விடுத்து (அதாவது:—தேஹாபிமானத்தை விடுத்து என்பதாம்.) அகிருதமான=நித்யமான லோகத்தை=ப்ரம்ஹாத்மபாவத்தை ப்ராத்யகாத்மபாவத்தையடையப்போகிறேன் எனத் தாண்டிகளின் ஶ்ருதியிலும்,"யதா நத்யஸ்ஸ்யந்தமாநாஸ்ஸமுத்ரே அஸ்தங்கச்சந்தி நாமரூபே விஹாய ததா வித்வாந்நாமரூபாத் விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்" பெருகியோடும் நதிகள் பெயர் ரூபம் இவற்றை விடுத்து ஸமுத்திரத்தில் எவ்விதம் மறைகின்றனவோ அவ்விதம் ப்ரம்ஹவித்தானவன் நாமரூபத்தினின்றும் விடுபட்டவனுய் ப்ரகிருதியை விடவேறுபட்டதும் திவ்யமுமான புருஷனையடைகிறுன் என ஆதர்வணிகர்களுடைய ஶ்ருதியும், "தஸ்ய புத்ரா: தாயமுபயந்தி ஸுஹ்ருதஸ்ஸாதுக்ருத்யாம் த்விஷந்த: பாபக்ருத்யாம்" மிருதனன வித்வானுடைய புத்திரர்கள் தனத்தையும், ஸுஹிருத்துக்கள் புண்ணியத்தையும், துவேஷிகள் பாபத்தையு மடைகின்றனர் என சாட்யாயனிகளுடைய ஶ்ருதியும், "தத் ஸுக்ருததுஷ்க்ருதே விதூநுதே தஸ்யப்ரியாக்ஞாதயஸ்ஸுக்ருதமுபயந்த்யப்ரியா துஷ்க்ருதம்" அந்த வித்யாபலத்தினல் புண்ணிய பாபங்களை உதறுகிறுன். ப்ரியர்களான அவனது ஞாதிகள் ஸுகிருதத்தையும், துவேஷிப்பவர் பாபத்தையும்

१५ हान्यधिकरणम् । सू० २६

हानौ तूपायनशब्दशेषत्वात्कुशाच्छन्दस्तुत्युपगानवत्तदुक्तम् ॥ २६ ॥

அடைகின்றனர் எனக் கௌஷீதகி ஶ்ருதியும் கூறுகிறது. இந்தச் ஶ்ருதிகளில் சேர்த்து ஸுகிருததுஷ்கிருதங்களுடைய ஹானியும், சிலவற்றில் ஸுகிருதத்தை ப்ரியர்களும், துஷ்கிருதத்தை த்வேஷிகளும் அடைவதாகப் பிரித்து உபதேசமும், சிலவிடத்தில் புண்ணியபாபங்களின் பரித்யாகம் மட்டுமும் காணப்படுகிறது. அவ்விஷயத்தில் வரும் ஸந்தேஹத்தைப் போக்கவேண்டி ஒரே ஸூத்திரங் கொண்ட இந்த அதிகரண மாரம்பிக்கப்படுகிறது.

(ஸூ) ஹாநௌது உபாயநசப்தசேஷத்வாத் குசாச்சந்தஸ்து த்யுபகானவத் ததுக்தம். (26)

(ப-ரை) हानौ तु (ஹாநௌ து)=ஸுகிருததுஷ்கிருதங்களுடைய ஹானி மட்டும் சொல்லியவிடத்தில் उपायनञ्च (உபாயநஞ்ச)=பிறர் அதை எடுத்துக் கொள்ளுதலையும் அங்கீகரிக்க வேண்டும். என்? उपायनशब्दशेषत्वात् (உபாயநஶப்தஶேஷத்வாத்)=ஹானம் என்ற சப்தமானது உபாயன சப்தத்தைச் சேஷமாக வுடையதாகக் கௌஷீதகிகள் படித்திருப்பதே அதன் காரணமாகும். * कुशा

*வேறுசாகையிலுள்ளவிசேஷத்தை வேறுசாகையிலும் கிரஹித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றவிஷயத்தில் இந்தத்திருஷ்டாந்தம் சொல்லப்படுகிறது. அவற்றுள் 1-வது திருஷ்டாந்தமாவது: ஸாமவேத கானஞ்செய்யும் உத்காதாக்களுக்கு அவர் செய்யும் ஸ்தோத்திரத்தை எண்ணுவதற்காக உபயோகிக்கப்படும் மரக்கட்டையாலான குச்சிகள் குசைகள் எனப்படும். குசாவாநஸ்பத்யா:ஸ்த தாமாபாத ஹேகுசங்களே! நீங்கள் காட்டிலுள்ள பெரியமரங்களினின்று முண்டாகி இருக்கின்றீர்கள். அத்தகைய நீங்கள் என்னைக் காருங்கள் என யஜமானன் ப்ரார்த்திக்கிறான். இவ்விடத்தில் சுருதியில் குா: என ஸ்திரீலிங்க ப்ரயோகஞ் செய்திருப்பது கொண்டும், ஔதும்பர்ய: என பாஷ்யத்தில் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டும் முற்கூறிய சலாகை (குச்சி) களில் குச என்ற சப்தத்துக்கு ஸ்திரீலிங்கத்தன்மை யேற்படும். தர்ப்பத்தை (நாணலை) ச்சொல்லும் குச என்ற சப்தமோ ஸ்திரீலிங்கமாகவாகாது. குசம் என நபும்ஸகலிங்கமாக அது கோசத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே ஒரு சாகையில் பொதுவாகக் குசா என்று சொல்லப்படினும் சாட்யாயனிகளுக்கு உதும்பரத்தால் (அத்திக்கட்டையால்) ஆனவைகுசைகளாகும் என பாஷ்யத்திற் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு குசைகளை ஔதும்பரிகளாகக் கொள்ளுவதைக் காண்கிறோம்.

2-வது உதாஹரணமாவது:—பொதுவாய் சந்தஸ்ஸை தேவச்சந்தஸ்ஸென்றும், அஸுரச் சந்தஸ் என்றும் இரண்டாகப் பிரித்து ஒன்பது எழுத்துள்ள சந்தஸ்ஸுகள் ஆஸுரங்களென்றும், மற்றவை தேவச்சந்தஸ்ஸென்றும் சொல்லப்படும். பொதுவாக 'சந்தஸ்ஸுகளால் ஸ்துதிக்கவேண்டும்' என்று சொல்லியவிடத்தில் முற்கூறிய தேவாஸுர சந்தஸ்ஸுகளுக்கு நியமமின்றி பௌர்வாபர்யம் ப்ராப்தமாகவே தேவச்சந்தாம்ஸி பூர்வாணி தேவச்சந்ஸ்ஸுகள் முன்னர் படிக்கவேண்டியன என்ற சாகாந்தரவாக்கியத்தைக்கொண்டு தேவச்சந்தஸ்ஸுக்கு முன்னர் பாடமறியப்படுகின்றது.

उपायनमनाहार्यं हानायाह्रियतेऽथवा । अश्रुतत्वादनाक्षेपाद्विद्याभेदाच्च नाहृतिः ॥ १ ॥
विद्याभेदे प्यर्थवाद आहार्यः स्तुतिसाम्यतः । हानस्य प्रत्यभिज्ञानादेकविंशादिवादवत् ॥ २ ॥
विधूननं चालनं स्याद्धानं वा चालनं भवेत् । दोधूयन्ते ध्वजाग्राणीत्यादौ चालनदर्शनात् ॥ १ ॥
हानमेव भवेद्वाक्यशेषेऽन्योपायनश्रवात् । कर्ता न ह्यपरित्यक्तमन्यः स्वीकर्तुमर्हति ॥ २ ॥

छन्दः स्तुत्युपगानवत् (குசா, சந்தஸ், ஸ்துதி, உபகானவத்)=குசை, சந்தஸ், ஸ்துதி, உபகானம் இவைபோலவாம். **तदुक्तम्** (ததுக்தம்)=அவ்விதமே பூர்வமீமாம்ஸை யிலுமுபதேசிக்கப் பட்டிருக்கிறது. (26)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க-ரை) ஶ்ருதியில் எந்தவிடத்தில் ஸுக்ருத துஷ்க்ருதங்களின் ஹாநம் (பரித்யாகம்) மட்டுமே சொல்லப்படுகிறதோ அங்கு உபாயனத்தையும் (பிறர் அதை யெடுத்துக்கொள்ளுதலேயும்) சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டாமா? அல்லது ஹாநத் துக்குவேண்டியே எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றதா? என்பது ஸந்தேஹம். அந்தச் சுருதியில் உபாயநம் சொல்லப்படாததாலும், ஹானத்தினல் உபாயனமானது ஆக்ஷேபமூலம் கிடைக்காத்துபற்றியும், ஸகுணம் நிர்க்குணம் என்ற வித்யாபேத மிருப்பது கொண்டும், அவற்றைப் பிறர் எடுத்துக் கொள்ளுவதில்லே என்பது பூர் வபக்ஷம். வித்யா பேதமிருப்பினும் கூட ஸ்துதியானது பொதுவாக விருப்பதி லிருந்து ஓரிடத்திலுள்ள அர்த்தவாதமானது வேறிடத்திலும் சேர்த்துக் கொள் ளப் படுவதாகக் காணப்படுகிறது. சூரியன் இருபத்தொன்ருவதாக வாகிருன் என்ற அர்த்தவாதத்தில் வேறு அர்த்தவாதமானது சேருவதுபோல ஹாநத்துக்கு ப்ரத்யபிக்ஞை (ஐக்யக்ஞானம்) இருப்பதாலும் ஹாநம்மட்டும் சொல்லியவிடத்தி லும் உபாயநமும் ஏற்படத்தான் செய்யும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

3-வது உதாஹரணமாவது:—அதிராத்ரம் என்ற யாகத்தில் ஷோடசீ என்ற பாத்திரத்தைப்பற்றிய ஸ்தோத்திரத்தைப் படிப்பது எதுபோழ்து? எனச் சந் தோகர்களுக்கு அறிய ஆவலுண்டாகுங்கால் காலவிசேஷநியமம் சில சாகிகளுக்கு இல்லாமல் போகவே "ஸமயாத்யுஷிதே ஸூர்யே" சூரியன் உதயஸமயத்தை யடையுங்கால் அந்த ஸ்தோத்திரத்தைச் செய்தல் வேண்டும் என ருக்வேதத்திற் சொல்லியிருப்பதைக்கொண்டு காலவிசேஷக் கிரஹணம் ஏற்படுவதைக் காண்கி ருேம்.

4-வது உதாஹரணமாவது:—"ருத்விக்குகள் உபகானஞ் செய்கின்றனர்" எனப் பொதுவாக ஶ்ருதி சொல்லியிருப்பதற்கு "நாத்வர்யு ருபகாயதி" அத்வர்யு உபகானஞ் செய்யக்கூடாது என்ற விசேஷ வசனத்தைக்கொண்டு அத்வர்யுவைத் தவிர மீதமுள்ள ருத்விக்குகள் உபகானஞ் செய்பவராவர் எனக் கொள்ளுவதைக் காண்கிருேம். ஆகவே இந்நான்கு உதாஹரணங்களிலும் ஒரு சாகையிற் கூறிய வற்றுக்கு வேறுசாகையிலுள்ள விசேஷத்தைக் கொண்டு நிர்த்தாரணஞ் செய்து கொள்ளுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காணவேண்டும் என்றேற்படுகிறது.

अस्ति ताण्डिनां श्रुतिः—'अश्व इव रोमाणि विधूय पापं चन्द्र इव राहोर्मुखात्प्रमुच्य धूत्वा शरीरमकृतं कृतात्मा ब्रह्मलोकमभिसंभवामि' (छा० ८।१३।१) इति। तथाथर्वणिकानाम् 'तथा विद्वान्नामरूपाद्विमुक्तः परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम्' (मुण्ड० ३।२।८) इति। तथा शाट्यायनिनः पठन्ति 'तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम्' इति। तथैव कौषीतकिनः 'तत्सुकृतदुष्कृते विधूनुते तस्य प्रिया ज्ञातयः सुकृतमुपयन्त्यप्रिया दुष्कृतम्' (कौ० १।४) इति। तदिह क्वचित्सुकृतदुष्कृतयोर्हानं श्रूयते क्वचित्तयोरेव विभागेन प्रियैरप्रियैश्चोपायनं क्वचित्तूभयमपि हानमुपायनं च। तद्यत्रोभयं श्रूयते तत्र तावन्न किञ्चिद्वक्तव्यमस्ति। यत्राप्युपायनमेव श्रूयते न हानं तत्राप्यर्थादेव हानं सन्निपतति। अन्यैरात्मीययोः सुकृतदुष्कृतयोरुपेयमानयोरावश्यकत्वा-

---

இரண்டாவது வர்ணகம்.

(க—ரை) "விதூயபாபம்" என்ற விடத்தில் விதூய என்றதால் விதூனனமானது வெரும் சாலனம் (அசைதல்) மட்டுமா? அல்லது ஹானமா (பரித்யாகமா?) என்பது ஸந்தேஹம். விதூநநமானது சாலனமேதான் ஆகும். கொடிமரத்தின் நுனிகள் தோதூயந்தே என்றவிடத்தில் விதூநநமானது சாலனமாக (வெரும் அசைத்தலாக) மட்டும் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். இங்குள்ள விதூநநமானது ஹாநமே (பரித்யாகமே) தானுகும். ஏன்? வாக்கியசேஷத்தில் பிறர் எடுத்துக் கொள்ளுவதாகச் சொல்லியிருப்பதும் கர்த்தாவினுல் விடப்படாததை பிறர் எடுத்துக் கொள்ளமுடியாததாக விருப்பதுமே அதன் காரணமாகும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—"(1)அஸ்வ இவ ரோமாணி விதூய பாபம் சந்த்ர இவ ராஹோர்முகாத் ப்ரமுச்ய தூத்வா சரீரம் அகிருதம் கிருதாத்மா ப்ரம்ஹலோக மபிஸம்பவிதாஸ்மி" எனத் தாண்டி ஶ்ருதியும் "(2)ததாவித்வான் நாமரூபாத் விமுக்த: பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்" என ஆதர்வணிகஶ்ருதியும் "(3) தஸ்ய புத்ரா தாயமுபயந்தி ஸுஹிருத: ஸாது கிருத்யாம் த்விஷந்த: பாபகிருத்யாம்" என ஆதர்வணிகஶ்ருதியும், "அப்பொழுது ஸுகிருத துஷ்கிருதங்களை விதூநநஞ் செய்கிறுன். ப்ரியர்களான அவனது க்ஞாதிகள் புண்ணியத்தை யடைகின்றனர். அப்ரியர்கள் துஷ்கிருதத்தை யடைகின்றனர்" எனக் கௌஷீதகி ஶ்ருதியும் கூறுகிறது. ஆகவே இங்கு சிலவிடத்தில் ஸுகிருத துஷ்கிருதங்களுடைய ஹானமும், சிலவிடத்தில் அவற்றுக்கே ப்ரியர்களாலும் அப்ரியர்களாலும் பிரித்து உபாயனமும் (ப்ராப்தியும்) சிலவிடத்தில் ஹானம், உபாயனம் ஆகிய இரண்டும் சொல்லப்படுகிறது. அவற்றுள் எங்கு இரண்டும் சொல்லப்படுகிறதோ அவ்விடத்தில் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமே இல்லை. எந்தவிடத்தில் உபாயனம் மட்டுமே சொல்லப்பட்டு ஹானமானது சொல்லப்படவில்லையோ அவ்விடத்திலும் உபாயனஞ் சொல்லியிருப்பதிலிருந்தே ஹானமும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஏன்? பிறர் தனது ஸுகிருததுஷ்கிருதங்களை எடுத்துக்கொள்ளுங்கால் அவற்றை இவன்

---

(1) (2) (3) இந்தச் சுருதிகளின் பொருளை அவதாரிகையில் காண்க.

त्स्वादानस्य। यत्र तु हानमेव श्रूयते नोपायनं तत्रोपायनं सन्निपतेद्वा न वेति विचिकित्सायामश्रवणादसन्निपातः। विद्यान्तरगोचरत्वाच्च शाखान्तरीयस्य श्रवणस्य। अपिचात्मकर्तृकं सुकृतदुष्कृतयोर्हानं परकर्तृकं तूपायनं तयोरसत्यावश्यकभावे कथं हानेनोपायनमाक्षिप्येत। तस्मादसन्निपातो हानावुपायनस्येति। अस्यां प्राप्तौ पठति—

हानौ त्विति। हानौ त्वेतस्यां केवलायामपि श्रूयमाणायामुपायनं सन्निपतितुमर्हति। तच्छेषत्वात्। हानशब्दशेषो ह्युपायनशब्दः समधिगतः कौषीतकिरहस्ये। तस्मादन्यत्र केवलहानशब्दश्रवणेऽप्युपायनानुवृत्तिः। यदुक्तमश्रवणाद्विद्यान्तरगोचरत्वादनावश्यकत्वाच्चासन्निपात इति, तदुच्यते। भवेदेषा व्यवस्थोक्तिर्यद्यनुष्ठेयं किञ्चिदन्यत्र श्रुतमन्यत्र नि-

---

அவச்யமாய் விடவேண்டியவனுக ஆகிவிடுவதே அதன் காரணமாகும். எவ்விடத்தில் ஹாநம் மட்டுமே சொல்லப்பட்டு உபாயநம் சொல்லப்படவில்லையோ அங்கு உபாயநமானது (பிறர் அதை எடுத்துக்கொள்ளுதலானது) ஏற்படுமா? அல்லது ஏற்படாதா? என்ற விசாரம் ப்ராப்தமாகுங்கால் ஶ்ருதியில்லாதிருப்பது பற்றி உபாயநத்துக்கு அங்கு ப்ராப்த்தியில்லை என்கிருேம். வேறு சாகையிற் சொல்லிய உபாயநமானது வேறுவித்யையை (ஸகுணநிர்குணப்ரம்ஹவித்யையை) விஷயமாகக் கொண்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். மேலும், ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களின் ஹானமே உபாஸகனுல் செய்யப்படுகிறது. அவற்றின் உபாயநமோ பிறராற் செய்யப்படுகிறது. அவ்விரண்டுக்கும் ஆவஶ்யகத்தன்மை இல்லாதிருக்கும் பொழுது (ஒருவர் விடுவதை மற்றவர் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்ற அவஶ்யமில்லாத பொழுது) ஹானத்தால் உபாயனமானது எவ்விதமாக்ஷேபிக்க (விரும்பப்)ப்படும். ஆகவே ஹானம் மட்டும் சொல்லியவிடத்தில் உபாயனத்துக்குச் சேர்க்கையில்லை என இவ்விதம் ப்ராப்தமாகவே "ஹாநௌது" என்ற இதைப் படிக்கிருர்.

(ஶ்ருதியில்) தனித்த ஹானம் மட்டும் சொல்லப்படினுங்கூட உபாயனமும் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடியதாகத்தானேற்படுகிறது. அதன சேஷமாக விருப்பதாலென்க. அதாவது:—கௌஷீதகி ரஹஸ்யத்தில் ஹான என்ற சப்தத்தின் சேஷமாக உபாயந சப்தம் அறியப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆனதுபற்றி வேறிடத்தில் ஹான என்ற சப்தம் மட்டும் தனித்துப் படிக்கப்படினுங்கூட உபாயநத்துக்கும் அநுவிருத்தியானது ஏற்படத்தான் செய்யும். ஶ்ருதியில் படிக்கப்படாததாலும், (ஸகுணமும், நிர்க்குணமும் என்ற) வேறு வித்யைகளில் அவ்விஷயம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், உபாயநம் அவஶ்யமாகவில்லாதிருப்பதாலும் (ஹாநம் மட்டும் சொல்லியவிடத்தில்) உபாயநத்துக்குச் சேர்க்கையில்லை என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, அவ்விஷயத்திற் சொல்லப்படுகிறது. அநுஷ்டேயமாகவுள்ள ஒன்று வேறிடத்தில் படிக்கப்பட்டு அதை வேறிடத்திற் சேர்க்கவிருப்பங்கொள்ளப்படுமாயின் இவ்விதம் வரையறுத்துக் கூறுவது ஏற்படலாம் தான். இவ்விடத்தில் ஹானமோ உபாயநமோ அநுஷ்டேயமாகச் சொல்லப்படவில்லை. இவ்விரண்டையும் சொன்னது வித்யையின் ஸ்துதிக்குவேண்டியேதா

नीयेत। नत्विह हानमुपायनं वानुष्ठेयत्वेन सङ्कीर्त्यते। विद्यास्तुत्यर्थं त्वनयोः सङ्कीर्तनम्। इत्थं महाभागा विद्या यत्सामर्थ्यादस्य विदुषः सुकृतदुष्कृते संसारकारणभूते विधूयेते ते चास्य सुहृद्द्विषत्सु निविशेते इति। स्तुत्यर्थं चास्मिन्सङ्कीर्तने हानानन्तरभावित्वेनोपायनस्य क्वचिच्छ्रुतत्वादन्यत्रापि हानश्रुतावुपायनानुवृत्तिं मन्यते स्तुतिप्रकर्षलाभाय। प्रसिद्धा चार्थवादान्तरापेक्षार्थवादान्तरप्रवृत्तिः—'एकविंशो वा इतोऽसावादित्यः' (छा० २। १०। ५) इत्येवमादिषु। कथं हीहैकविंशतादित्यस्याभिधीयेतानपेक्ष्यमाणेऽर्थवादान्तरे 'द्वादश मासाः पञ्चर्तवस्त्रय इमे लोका असावादित्य एकविंशः' इत्येतस्मिन्। तथा 'त्रिष्टुभौ भवतः सेन्द्रियत्वाय' इत्येवमादिवादेषु 'इन्द्रियं वै त्रिष्टुप्' इत्येवमाद्यर्थवादान्तरापेक्षा दृश्यते। विद्यास्तुत्यर्थत्वाच्चास्योपायनवादस्य कथमन्यदीये सुकृतदुष्कृते अन्यैरुपेयेते इति नातीवाभिनिवेष्टव्यम्। उपायनशब्दशेषत्वादिति तु शब्दशब्दं समुच्चारयन्स्तु-

---

னுகும். அதாவது:—வித்யையானது இவ்விதம் மஹாமஹிமையுள்ளதாகவாகிறது. அதாவது:—எதன் ஸாமர்த்தியத்தினுல் இந்த உபாசகனுடைய ஸம்ஸார காரணங்களான ஸுகிருததுஷ்கிருதங்கள் விலகுகின்றனவோ. அவையும் இந்த உபாஸகனுடைய மித்திரன் சத்துரு இவர்களிடத்தில் ப்ரவேசிக்கின்றனவோ என்ருும். ஸ்துதிக்கு வேண்டி இவ்விதஞ் சொன்னவிடத்தில் ஹாநத்துக்கு (பரித்யாகத்துக்கு) ப்பிறகு ஏற்பட வேண்டுவதாக உபாயநமானது சிலவிடத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஹாநம் மட்டும் சொல்லிய வேறிடத்திலுங் கூட ஸ்துதியின் ஆதிக்யம் ஏற்படவேண்டி உபாயநத்தின் அநுவிருத்தியை (தொடர்பை) எண்ணுகிருர். "இந்த ஸூரியன் இங்கிருந்து இருபத்தொன்ருவதாக வாகிருன்" என்ற இம்மாதிரியான விடங்களில் வேறு அர்த்தவாதத்தை யபேக்ஷித்து வேறு அர்த்தவாதப் பிரவிருத்தி யேற்படுவதைக் காண்கிருேம். "மாதங்கள் 12. ருதுக்கள் 5, லோகங்கள் 3. இந்தச் சூரியன் 21வதாக வாகிருன்" என்ற இந்த வேறு அர்த்தவாதமானது அபேக்ஷிக்கப்படாவிடில் ஸூரியனுக்கு இருபத்தொன்ருவதாக விருத்தல் எவ்விதம் சொல்லமுடியும்.

அவ்விதமே "* த்ரிஷ்டுபங்கள் இந்திரியத்துடன் கூடியிருத்தல் ஸித்திக்க வேண்டி கிரஹித்துக்கொள்ளத்தக்கன" என்ற இம்மாதிரியான அர்த்தவாதங்களில் "இந்திரியமேதான் திரிஷ்டுப்" என்ற வேறு அர்த்தவாதத்தின் அபேக்ஷையானது காணப்படுகிறது. வித்யையின் ஸ்துதிக்குவேண்டி இந்த உபாயநார்த்தவாதம் ஏற்பட்டிருப்பதால் பிறருடைய ஸுகிருததுஷ்கிருதங்கள் மற்றவர்களால் எவ்வித மெடுத்துக் கொள்ளப்படும் என அதிகம் † பிடிவாதஞ் செய்யவேண்டிய அவஶ்ய

---

* "த்ரிஷ்டுப்" என்பது ஒரு சந்தஸ்ஸாகும். இது எவ்விதம் இந்திரியங்களாகவாகும் என ஆசங்கைவர "இந்திரியமே தான் த்ரிஷ்டுப்" என்ற யஜுர்வேதத்திலுள்ள அர்த்தவாதமூலம் அவ்வித நிர்ணயமேற்படுவதாகக் காணப்படுகிறது என்ருும்.

† பாஷ்யத்தில் நாதீவாபிநிவேஷ்டவ்யம் என்று கூறியதின் கருத்து பின்வருமாறு. அதாவது:—உபாஸகனை ஸேவித்தல், துவேஷித்தல் இவற்ருல் உபாஸகனிடத்துள்ள புண்ணியபாபங்களுக்கொப்பான புண்ணியபாபங்கள் ஸேவிப்பவர் துவேஷிப்பவர்

त्यर्थमेव हानावुपायनानुवृत्तिं सूचयति। गुणोपसंहारविवक्षायां ह्युपायनार्थस्यैव हानानुवृत्तिं ब्रूयात्। तस्माद्गुणोपसंहारविचारप्रसङ्गेन स्तुत्युपसंहारप्रदर्शनार्थमिदं सूत्रम्। कुशाच्छन्दस्स्तुत्युपगानवदित्युपमोपादानम्। तद्यथा भाल्लविनाम्—'कुशा वानस्पत्याः स्थ ता मा पात' इत्येतस्मिन्निगमे कुशानामविशेषेण वनस्पतियोनित्वेन श्रवणे शाट्यायनिनामौदुम्बराः कुशा इति विशेषवचनादौदुम्बर्यः कुशा आश्रीयन्ते। यथाच क्वचिद्देवासुरच्छन्दसामविशेषेण पौर्वापर्यप्रसङ्गे 'देवच्छन्दांसि पूर्वाणि' इति पैङ्ग्याम्नानात्प्रतीयन्ते। यथाच षोडशिस्तोत्रे कालविशेषप्राप्तौ 'समयाध्युषिते सूर्ये' इत्यार्चश्रुतेः का-

---

மில்லை. "உபாயந ஶப்தஶேஷத்வாத்" என்றவிடத்தில் ஶப்த என்ற சப்தத்தைப் பிரயோகித்த ஸூத்திரக்காரர் ஹாநஞ்சொல்லுமிடத்தில் உபாயநத்தின் அநுவிருத்தி ஸ்துதிக்குவேண்டி சொல்லப்பட்டதென்றே குறிப்பிடுகிறார். ஸூத்திரக்காரர் உபாயநத்தைச் சொல்லவிருப்பங் கொண்டிருப்பாராயின் ஸூத்திரத்தில் உபாயநரூபமான பொருளுக்கே ஹாநிசொல்லுமிடத்தில் அநுவிருத்தியைச் சொல்லியிருப்பார் (அவ்விதமல்லாத ஶப்தத்துக்கு அநுவிருத்தியைச் சொல்லியதிலிருந்து இது ஸ்துதிக்கென்றே என்பது அவர் கருத்தாகத் தெரிகிறது.) ஆகவே குணோபஸம்ஹார விசாரம் செய்யுமிடத்து ஸ்துதிக்கும் உபஸம்ஹாரமுண்டு என்பதைக் காட்டவேண்டியே இந்த ஸூத்திரமேற்பட்டதெனக் கொள்ளவும். குசா, சந்தஸ், ஸ்துதி, உபகாநம், என்ற இவற்றால் உவமை சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. அதாவது:—பால்லவிகளுடைய சாகையில் "ஹேகுசைகளே! நீங்கள் காட்டிலுள்ள பெரிய மரங்களினின்று முண்டானவர்களாக இருக்கின்றீர்கள். அத்தகைய தாங்கள் என்னைக் காருங்கள்" என யாகஞ்செய்பவர் ப்ரார்த்திக்கும் மந்திரத்தில் குசைகள் பொதுவாக பெரிய மரங்களினின்று முண்டானவையாகக் காணப்படுங்கால், சாட்யாயனிகளுடைய சாகையில் "குசங்கள் அத்திக்கட்டையினின்றும் உண்டானவை" என விசேஷவசனமிருப்பது கொண்டு குசைகள் ஔதும்பரிகளாக (அத்திக்கட்டையினின்று முண்டானவைகளாக) ?வ கொள்ளப்படுகின்றன. சிலவிடத்தில் தேவச்சந்தஸ், (1) அஸுரச்சந்தஸ், இவற்றுக்குப் பொதுவாகப் பௌர்வாபர்யமானது (முன்பின்னதாகப் படித்தலானது) ப்ராப்த்தமாகவே "தேவச் சந்தஸ்ஸுகள் முன்னருள்ளன" எனப் பைங்கிரஹஸ்ய ப்ராம்ஹணமூலம் தேவச் சந்தஸ்ஸுகள் முன்னர் படிக்கவேண்டியவைகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. அதிராத்ரத்தில் ஷோடசி என்ற பாத்திரத்தைப் பற்றிய ஸ்தோத்திரத்தை எப்பொழுது செய்கிறது என (சந்தோகர்களுக்கு) சந்தேஹம் வர '(2)ஸூரியன் உதயஸமயத்திலிருக்குங்கால்" என ருக்வேதிகளின் விசேஷ

இவர்கட்குண்டாகின்றன. ஆகவே அவ்விதமுண்டான அவற்றின் பயனை இவர் அநுபவிப்பதால் உபாயநமானது பலித்துவிடுகிறது என்றும்.

(1) ஒன்பது எழுத்துக்கள் கொண்டச் சந்தஸ் அஸுரச் சந்தஸ்ஸென்றும், மற்றவை தேவச் சந்தஸ்ஸென்றும் சொல்லப்படும்.

(2) ஸமயாத்யுஷிதபத்துக்கு ரத்னப்ரபை என்ற வியாக்யனத்தில் உதயத்துக்கு

लविशेषप्रतिपत्तिः । यथैव चाविशेषेणोपगानं केचित्समामनन्ति विशेषेण भाल्लविनः । यथैतेषु कुशादिषु श्रुत्यन्तरगतविशेषान्वय एवं हानावप्युपायनान्वय इत्यर्थः । श्रुत्यन्तर-कृतं हि विशेषं श्रुत्यन्तरेऽनभ्युपगच्छतः सर्वत्रैव विकल्पः स्यात् । स चान्याय्यः सत्यां गतौ । तदुक्तं द्वादशलक्षण्याम्—'अपि तु वाक्यशेषत्वादितरपर्युदासः स्यात्प्रतिषेधे विकल्पः स्यात्' इति ॥

ஃருதியைக் கொண்டு காலவிசேஷ ப்ரதிபத்தியேற்படுவதைக் காண்கிறோம். சிலர் "ருத்விக்குகள் உபகானஞ் செய்யவேண்டும்" எனப் பொதுவாகப் படிப்பினும், "அத்வர்யு உபகானம் செய்யக்கூடாது" என விசேஷ ஸ்ருதியிருப்பதைக் கொண்டு அத்வர்யுவைத் தவிர மீதமுள்ள ருத்விக்குகள் உபகானஞ் செய்வதாக உபகானத்தில் கர்த்திருவிசேஷ நிஶ்சயம் செய்யப்படுவதைக் காண்கிறோம். ஆகவே இந்தக் குசாதிகளில் வேறு ஸ்ருதியிலுள்ள விசேஷத்துக்கு அந்வயம் (சேர்க்கை) ஏற்படுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே ஹானி சொல்லுமிடத்திலும் உபாயநத்தைச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது அதன் பொருள். வேறு ஸ்ருதியிலுள்ள விசேஷத்தை வேறு ஸ்ருதியில் அங்கீகாரஞ் செய்யாதவர்க்கு எங்கும் விகல்பமே வந்துவிடத்தெரியும். கதியிருக்குங்கால் அவ்வித விகல்பத்தைச் சொல்லுவது அந்யாயமாகவாகும். அது பூர்வமீமாம்ஸையில் "(1)அபிது வாக்ய சேஷத்வாத் இதரபர்யுதாஸ: ஸ்யாத் ப்ரதிஷேதே விகல்ப: ஸ்யாத்" என்றதால் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

அருகிலுள்ள காலம் என்றும், ப்ரம்ஹவித்யாபரணத்தில் அஸ்தமனத்துக்கு அருகிலுள்ள காலம் என்றும் பொருள் எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

(1) அக்னிஷ்டோம ப்ரகரணத்தில் "தீக்ஷிதோ நஜுஹோதி" தீக்ஷிதன் ஹோமஞ் செய்தல்கூடாது எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேறிடத்தில் "யாவத்ஜீவம் அக்னிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத்" உயிருள்ளவரை அக்னிஹோத்ர ஹோமத்தைச் செய்யவேண்டும் என விதியிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் 'தீக்ஷிதோ நஜுஹோதி' என்ற வாக்கியமானது ஹோமத்தை நிஷேதஞ் செய்வதாக விருக்குமானல் அப்பொழுது க்ரத்வர்த்தமாகையினல் நிஷேதமாவது அநுஷ்டேயமாகவாகும். 'யாவத்ஜீவ' விதியினல் ஹோமமாவது அநுஷ்டேயமாகவாகும். அது 8வித தோஷமுள்ளதாகையால் நியாயமற்றதாகவாகும். அபிது ஆனலோ, வாக்ய சேஷத்வாத் யாவஜ்ஜீவ வாக்கியத்துக்கு தீக்ஷிதவாக்கியமானது சேஷமாகவாவதால் 'தீக்ஷிதோ நஜுஹோதி' என்றவிடத்திலுள்ள ந என்றதால் இதரபர்யுதாஸ: தீக்ஷிதனைவிட வேறுபட்டவனை லக்ஷண முறையால் போதித்தல் ஸ்யாத் ஏற்படுகிறது. அதாவது:—தீக்ஷிதனகவில்லாதவன் யாவஜ்ஜீவ ஹோமத்தைச் செய்தல் வேண்டும் என்றும். ப்ரதிஷேதே தீக்ஷிதனை மறுத்தாலோ விகல்பஃ விகல்பமானது ஸ்யாத் வரும் என்பது ஜைமினி ஸூத்திரத்தின் பொருள். ஆகவே யாவஜ்ஜீவ வாக்யத்துக்கும் தீக்ஷிதவாக்யத்துக்கும் ஏகவாக்யதை (ஒத்த ஒரேபொருள்) ஸம்பவிக்குங்கால் எட்டுவித தோஷம் வாய்ந்த விகல்பம் சொல்லுவது பொருந்தாது என்பது ஸூத்திரத்தின் கருத்து.

अथवैतास्वेव विधूननश्रुतिष्वेतेन सूत्रेणैतच्चिन्तयितव्यम्। किमनेन विधूननवचनेन सुकृतदुष्कृतयोर्हानमभिधीयते किंवाऽर्थान्तरमिति। तत्र चैवं प्रापयितव्यम्। न हानं विधूननमभिधीयते 'धूञ् कम्पने' इति स्मरणात्। 'दोधूयन्ते ध्वजाग्राणी' इति च वायुना चाल्यमानेषु ध्वजाग्रेषु प्रयोगदर्शनात्। तस्माच्चालनं विधूननमभिधीयते। चालनं तु सुकृतदुष्कृतयोः कञ्चित्कालं फलप्रतिबन्धनादित्येवं प्राप्य प्रतिवक्तव्यम्। हानावेवैष विधूननशब्दो वर्तितुमर्हति। उपायनशब्दशेषत्वात्। नहि परपरिग्रहभूतयोः सुकृतदुष्कृतयोरप्रहीणयोः परैरुपायनं संभवति। यद्यपीदं परकीययोः सुकृतदुष्कृतयोः परैरुपायनं नाञ्जसं संभाव्यते तथापि तत्सङ्कीर्तनात्तावत्तदानुगुण्येन हानमेव विधूननं नामेति निर्णेतुं शक्यते। क्वचिदपि चेदं विधूननसन्निधावुपायनं श्रूयमाणं कुशाछन्दस्तुत्युपगानवद्विधूननश्रुत्या सर्वत्रापेक्षमाणं सार्वत्रिकं निर्णयकारणं संपद्यते। नच चालनं ध्वजाग्रवत्सुकृतदुष्कृ-

---

இரண்டாவது வர்ணகம்.

அல்லது இந்த விதூநந ஶ்ருதிகளிலேயே இந்த ஸூத்திரத்தினல் பின்வருமாறு சிந்திக்கவேண்டும். அதாவது:—விதூநந வசனத்தினல் ஸுகிருத துஷ்கிருதங்களுடைய ஹாநஞ் சொல்லப்படுகிறதா? அல்லது வேறுபொருள் கொள்ளப்படுகிறதா? என்றும். அவ்விஷயத்தில் இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் காணவேண்டும். விதூய என்றதால் ஹாநஞ் சொல்லப் படமாட்டாது. ஏன்? தூஞ் கம்பனே என்ற தாதுவானது கம்பனத்தில் (அசைதலில்) பிரயோகிக்கப்படும் என ஸ்மிருதி இருப்பதால் என்றும். 'கொடியின் நூனிகள் அசைக்கப் படுகின்றன' என்பதாய் வாயுவினல் அசைக்கப்படும் த்வஜத்தின் நுனிகளில் தூஞ் தாது ப்ரயோகஞ் செய்யப்படுவதைக் காண்கிறோம். ஆகவே விதூநநமானது சாலனமெனச் சொல்லப்படுகிறது. ஸுகிருத துஷ்கிருதங்களுடைய சாலனமோவெனில் சில காலம் அதன் பலன் தடைபடுவதால் என்றும் எனப் பூர்வபக்ஷத்தைச் செய்து கொண்டு அதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டும். ஹாநியிலேயே இந்த விதூநந சப்தமிருப்பதுதான் பொருந்தக் கூடியதாக விருக்கிறது. ஹாநமானது உபாயந சப்தத்தைச் சேஷமாகக் கொண்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். பிறரெடுத்துக் கொள்ளும் நிலையிலுள்ள ஸுகிருத துஷ்கிருதங்கள் கர்த்தாவினல் விடப்படாத வரை பிறரால் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடியதாக எவ்விதமாகமுடியும். பிறருடைய தான ஸுகிருத துஷ்கிருதங்களைப் பிறர் எடுத்துக்கொள்ளுவதென்பது ஒழுங்கான முறையில் பொருத்தமுள்ளதாக வாகமாட்டாது என்பது உண்மைதானயினும் அதை ஶ்ருதி சொல்லியிருப்பதைக்கொண்டு அதற்கு அநுகுணமாக ஹானமேதான் விதூநநமாகும் என நிஶ்சயிக்கக் கூடியதாகவாகிறது. ஓரிடத்தில் விதூநந ஸன்னிதியில் படிக்கப்படினுங்கூட இந்த உபாயநமானது குசை, சந்தஸ், ஸ்துதி, உபகாநம் இவைபோல விதூநந ஶ்ருதியினல் எல்லாவிடத்திலும் அபேக்ஷிக்கப் படுவதாய்க் கொண்டு எல்லாவிடத்துக்குமுரிய நிர்ணயகாரணமாக வாகிவிடுகிறது. ஸுகிருத துஷ்கிருதசாலனமானது துவஜாக்ரத்துக்குப் போல முக்கியமாகவாகா

तयोर्मुख्यं संभवति। अद्रव्यत्वात्। अश्वश्च रोमाणि विधून्वानस्त्यजन्व्रजः सहैव तेन रोमाण्यपि जीर्णानि शातयति 'अश्व इव रोमाणि विधूय पापम्' (छा० ८। १३। १) इति च ब्राह्मणम्। अनेकार्थत्वाभ्युपगमाच्च धातूनां न स्मरणविरोधः। तदुक्तमिति व्याख्यातम्॥ २६॥

१६ सांपरायाधिकरणम्। सू० २७–२८

सांपराये तर्तव्याभावात्तथा ह्यन्ये॥ २७॥

कर्मत्यागो मार्गमध्ये यदि वा मरणात्पुरा। उत्तीर्य विरजां त्यागस्तथा कौषीतकिश्रुतेः॥ १॥

कर्मप्राप्यफलाभावान्मध्ये साधनवर्जनात्। ताण्डिश्रुतेः पुरा त्यागो बाध्यः कौषीतकिक्रमः॥ २॥

தன்றோ? த்ரவ்யமாக வில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அஶ்வமும் கூட உரோமங்களை உதறுகின்றதாய்க் கொண்டு புழுதியைக் கழிக்கின்றதாய் அதனுடன் கூடவே பழைய உரோமங்களையும் கழித்துவிடுகிறது. "அஶ்வமானது உரோமங்களைப் போலப் பாபத்தைப் போக்கி" என ப்ராம்ஹண வாக்கியமுமிருக்கிறது. தாதுவுக்கு வெகுபொருள் ஒப்பப் பட்டிருப்பதால் [தூஞ்கம்பனே] என்ற பாணிநிஸ்ம்ருதிக்கு விரோதமுமில்லை. ஸூத்திரத்திலுள்ள ததுக்தம் என்றதற்கு முன்னரே வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டுவிட்டது. (26) (எ–று)

பதினைந்தாவது ஹாந்யதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸாம்பராயாதிகரணம் 16.

(ஸூ) ஸாம்பராயே தர்த்தவ்யாபாவாத் ததாஹ்யந்யே (27)

(ப–ரை) सांपराये (ஸாம்பராயே)=மரணத்துக்கு முந்தியே [सुकृतदुष्कृतहानं भवति (ஸுக்ருததுஷ்க்ருதஹாநம் பவதி)=புண்ணிய பாபங்களின் ஹாநமானது ஏற்படுகிறது] ஏன்? तर्तव्याभावात् (தர்த்தவ்யாபாவாத்)=வித்யையுடன் பரலோகஞ் செல்லுபவர்க்கு இடையில் ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களால் அடையக்கூடியதொன்றுமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். तथाह्यन्ये (ததஹ்யந்யே)=அவ்விதமே யன்றோ தாண்டிகளும், சாட்யாயனிகளும் படிக்கின்றனர். (27) (எ–று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க–ரை) வித்வானுக்குக் கர்மத்யாகமானது வழியின் நடுவிலா? அல்லது மரணத்துக்கு முன்னரேயா? என்பது ஸந்தேஹம். விரஜா என்ற நதியைத் தாண்டின பிறகே கர்மங்களின் தியாக மேற்படுகிறது. அவ்விதம் கௌஷீதகி ஶ்ருதிசொல்லுவதே அதன் காரணமாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். மரணத்துக்குப் பின்னர் விரஜாநதியைத் தாண்டும்வரை இடையில் கர்மாவினுல் ஏற்படக்கூடிய பலன் ஒன்றுமில்லாததாலும் நடுவில் கர்மத்யாகத்துக்குரிய ஸாதனமில்லாதிருப்பதாலும் அவ்விதமே தாண்டிகளின் ஶ்ருதி கூறுவதாலும் மரணத்துக்கு

देवयानेन पथा पर्यङ्कस्थं ब्रह्माभिप्रस्थितस्य व्यध्वनि सुकृतदुष्कृतयोर्वियोगं कौषीतकिनः पर्यङ्कविद्यायामामनन्ति 'स एतं देवयानं पन्थानमासाद्याग्निलोकमागच्छति' (कौ० १। ३) इत्युपक्रम्य 'स आगच्छति विरजां नदीं तां मनसैवात्येति तत्सुकृतदुष्कृते विधूनुते' (कौ० १। ४) इति। तत्किं यथाश्रुतं व्यध्वन्येव वियोगवचनं प्रतिपत्तव्यमाहोस्विदादावेव देहादपसर्पण इति विचारणायां श्रुतिप्रामाण्याद्यथाश्रुति प्रतिपत्तिप्रसक्तौ पठति—सांपराय इति। सांपराये गमन एव देहादपसर्पण इदं विद्यासामर्थ्यात्सुकृतदुष्कृतहानं भवतीति प्रतिजानीते। हेतुं चाचष्टे तर्तव्याभावादिति। नहि विदुषः संपरेतस्य विद्यया ब्रह्म संप्रेप्सतोऽन्तराले सुकृतदुष्कृताभ्यां किञ्चित्प्राप्तव्यमस्ति यदर्थं कतिचित्क्षणानक्षीणे ते कल्पेयाताम्। विद्याविरुद्धफलत्वात्तु विद्यासामर्थ्येन तयोः क्षयः स च यदैव विद्या फलाभिमुखी तदैव भवितुमर्हति। तस्मात्प्रागेव सन्नयं सुकृतदुष्कृतक्षयः

முன்னரேதான் கர்மத்யாகஞ் சொல்லவேண்டும். ஆகவே கௌஷீதகிகள் சொல்லிய கர்மத்யாகக்கிரமமானது பாதிக்கக்கூடியதாகவே தானாகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—தேவயானமார்க்கத்தினால் பர்யங்கத்திலிருக்கும் ப்ரம்ஹத்தைக் குறித்துக் கிளம்பினவர்க்கு நடுவழியில் ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களின் ஹானியைக் கௌஷீதகிகள் பர்யங்கவித்யையில் படிக்கின்றனர். அதாவது:—"அந்த உபாஸகன் தேவயானமார்க்கத்தை யடைந்து அக்னிலோகத்தை யடைகிறான்" எனத் தொடங்கி "அவன் விரஜா என்ற நதியை யடைகிறான். அதை மனத்தினாலேயே தாண்டுகிறான். அதனால் ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களை விதூநநஞ் செய்கிறான் (விடுகிறான்)" என்றும். ஆகவே ஶ்ருதியிற் சொல்லியபடி நடுவழியிலேயே வியோக வசனத்தைப் பொருட்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமா? அல்லது ஆதியிலேயே தேஹத்தினின்றும் நீங்கும் காலத்திலேயா? என விசாரம் வருங்கால் ஶ்ருதி ப்ராமாண்யத்தை யொட்டி ஶ்ருதியிருப்பதற்கேற்பக் கொள்ளவேண்டுவதாக ப்ராப்தமாகவே "ஸாம்பராயே" என்ற இதை ஸூத்திரக்காரர் படிக்கிறார். ஸாம்பராயத்தில்=கமநத்திலேயே அதாவது:—தேஹத்தினின்றும் கிளம்புங்காலத்திலேயே வித்யையின் ஸாமர்த்தியத்தினால் இந்த ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களின் ஹாநமானது ஏற்படுகிறது என ப்ரதிக்ஞை செய்கிறார். தர்த்தவ்யாபாவாத் என்றதால் ஹேதுவையும் (காரணத்தையும்) சொல்லுகிறார். சரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பினவனும் வித்யையினால் ப்ரம்ஹத்தை யடையவிருப்பங்கொண்டவனுமான உபாஸகனுக்கு இடையில் ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்களால் அடையவேண்டுவது ஒன்றுமில்லை யன்றோ. அவ்விதமிருந்தாலன்றோ அந்த ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்கள் அழியாமல் சில க்ஷணங்களிருப்பனவாகக் கல்பிக்கக்கூடும். (கர்மங்கள்) வித்யைக்கு விருத்தமான பலனுள்ளனபற்றி வித்யையின் ஸாமர்த்தியத்தினால் அவற்றுக்கு க்ஷயம் (நாசம்) ஏற்படுகிறது. அந்த நாசமும் வித்யையானது எது போழ்து பலனைக் கொடுக்க வாரம்பஞ்செய்கிறதோ அதுபொழுதே (புண்ணியபாபநிவிருத்தி) ஏற்படுவதுதான் பொருத்தமுள்ளதாகவாகிறது. ஆனதுபற்றி முன்னரே இருக்கும் இந்த ஸுக்ருத

पश्चात्पठ्यते । तथाह्यन्येऽपि शाखिनस्ताण्डिन: शाट्यायनिनश्च प्रागवस्थायामेव सुकृतदुष्कृतहानमामनन्ति 'अश्व इव रोमाणि विधूय पापम्' (छा० ८ । १३ । १) इति, 'तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुहृद: साधुकृत्यां द्विषन्त: पापकृत्याम्' इति च ॥ २७ ॥

छन्दत उभयाविरोधात् ॥ २८ ॥

यदि च देहादपसृतस्य देवयानेन पथा प्रस्थितस्यार्धपथे सुकृतक्षयोऽभ्युपगम्येत तत: पतिते देहे यमनियमविद्याभ्यासात्मकस्य सुकृतदुष्कृतक्षयहेतो: पुरुषप्रयत्नस्येच्छातोऽनुष्ठानानुपपत्तेरनुपपत्तिरेव तद्धेतुकस्य सुकृतदुष्कृतक्षयस्य स्यात् । तस्मात्पूर्वमेव साधकावस्थायां छन्दतोऽनुष्ठानं तस्य स्यात्। तत्पूर्वकं च सुकृतदुष्कृतहानमिति द्रष्टव्यम्। एवं निमित्तनैमित्तिकयोरुपपत्तिस्ताण्डिशाट्यायनिश्रुत्योश्च सङ्गतिरिति ॥ २८ ॥

துஷ்கிருத க்ஷயமானது பின்னர் படிக்கப்பட்டது. அவ்விதமே யன்றோ வேறு சாகிகளாின தாண்டிகளும், சாட்யாயனிகளும் மரணத்துக்கு முந்திய நிலையிலேயே ஸுகிருததுஷ்கிருதங்களின் ஹானியைப் படிக்கின்றனர். அதாவது:—"அஶ்வமானது உரோமங்களைப் போல பாபத்தை விலக்கி" என்றும் "அவனது புத்திரர்கள் தனத்தை யடைகின்றனர். ஸுஹிருத்துக்கள் நற்காரியத்தை (புண்ணியத்தை)யும், த்வேஷிப்பவர் பாபகாரியத்தையும் அடைகின்றனர்" என்றும் கூறுகின்றனர் என்றும். (27) (எ—று)

(ஸூ) சந்தத உபயாவிரோதாத் (28)

(ப—ரை) **छन्दत:** (சந்தத:)=தனது இஷ்டப்படி யமநியமவித்யாப்யாஸரூபமானதும் ஸுகிருத துஷ்கிருதங்களை நசிக்கச்செய்கின்றதுமான ஹேதுவுக்கு இவனது ஜீவத்தசையிலேயே ஸம்பவமேற்படக் கூடுமாதலாலும், **उभयाविरोधात्** (உபயாவிரோதாத்)=இவ்விதம் பொருள்கொள்ளுவதில் தாண்டி, சாட்யாயனி ஶ்ருதிகளுக்கும், காரணகாரியங்களுக்கும் விரோதம் வராதிருப்பதாலும் மரணத்துக்கு முன்னரே ஸுகிருததுஷ்கிருதக்ஷயம் சொல்லுவதுதான் பொருந்துகிறது. (28)

பாஷ்யம் —தேஹத்தினின்றும் விலகினவனும் தேவயாந மார்க்கத்தினல் செல்லுகின்றவனுமானவனுக்கு நடுவழியில் ஸுகிருததுஷ்கிருதங்களின் தேய்தலானது அங்கீகரிக்கப்படுமானுல் அதுபோழ்து தேஹமானது விழுந்து விட்டமையின் ஸுகிருத துஷ்கிருதங்களின் தேய்தலுக்கு ஹேதுவானதும், யம, நியம, வித்யாப்யாஸ ரூபமானதுமான புருஷப்பிரயத்தினத்துக்கு தனது இஷ்டப்படி அநுஷ்டானம் ஸம்பவிக்க முடியாமைபற்றி அவற்றைக் காரணமாகக் கொண்ட ஸுகிருததுஷ்கிருதங்களின் தேய்தலுக்கு இடமில்லாமலேபோகத்தெரியும். ஆனதுபற்றி முன்னரே ஸாதகாவஸ்தையில் தனது இஷ்டப்படி அவற்றின் (யமநியம வித்யாப்யாஸாதிகளின்) அநுஷ்டானஞ் சொல்லவேண்டும். அவற்றை முன்னிட்டு ஸுகிருத துஷ்கிருதங்களின் பரித்யாகம் ஏற்படுகிறதெனக் கண்டுகொள்ளவேண்டும். இவ்விதங்கொள்ளுவதால் காரணகாரியங்களுக்குப் பொருத்தமும் தாண்டி சாட்யாயனி ஶ்ருதிகளுக்குப் பொருத்தமும் ஏற்படுகிறது. (28) (எ—று)

१७ गतेरर्थवत्त्वाधिकरणम् । सू० २९-३०

गतेरर्थवत्त्वमुभयथाऽन्यथा हि विरोधः ॥ २९ ॥

उपास्तिबोधयोर्मार्गः समो यद्वा व्यवस्थितः । सम एवोत्तरो मार्ग एतयोः कर्महानवत् ॥ १ ॥
देशान्तरफलप्राप्त्यै युक्तो मार्ग उपास्तिषु । आरोग्यवद्बोधफलं तेन मार्गो व्यवस्थितः ॥ २ ॥

क्वचित्पुण्यपापहानसन्निधौ देवयानः पन्थाः श्रूयते क्वचिन्न। तत्र संशयः—किं हानावविशेषेणैव देवयानः पन्थाः सन्निपतेदुत विभागेन क्वचित्सन्निपतेत् क्वचिन्नेति। यथा तावद्धानावविशेषेणैवोपायनानुवृत्तिरुक्तैवं देवयानानुवृत्तिरपि भवितुमर्हतीत्यस्यां प्राप्तावाचक्ष्महे। गतेर्देवयानस्य पथोऽर्थवत्त्वमुभयथा विभागेन भवितुमर्हति क्वचिदर्थवती गतिः

கதேரர்த்தவத்வாதிகரணம் 17.

(ஸூ) கதே: அர்த்தவத்வம் உபயதா அந்யதாஹி விரோத: ()

(ப—ரை) गतेः (கதே:)=தேவயாநமார்க்கத்துக்கு **अर्थवत्त्वम्** (அர்த்தவத்வம்)= பயனுள்ளதன்மையானது **उभयथा** (உபயதா)=இரண்டுவிதமான பிரிவினால் ஏற்படுகிறது. அதாவது:—சிலவிடத்தில் பயனுள்ளதாகவும், சிலவிடத்தில் பயனற்றதாகவும் ஆகிறது என்றும். **अन्यथा** (அந்யதா)=இவ்விதம் இரண்டுவிதமாகப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளாவிடில் **विरोधो हि** (விரோதோ ஹி)=ஶ்ருதி விரோதமன்றோ வந்துவிடும். (29) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) உபாஸனம், ப்ரம்ஹாத்மைக்யக்ஞானம் இரண்டுக்கும் வழி ஸமமானதா? அல்லது வெவ்வேறு? என்பது ஸந்தேஹம். இவ்விரண்டுக்கும் உத்தராயண மார்க்கமானது கர்மங்களின் பரித்யாகமானதுபோல ஸமமானதேயாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். உபாஸ்திகளில் வேறுதேசத்தில் பலனை யடைவதற்கு வேண்டி மார்க்கம் சொல்லுவது பொருந்தலாம். ப்ரம்ஹாத்மைக்யக்ஞானத்தின் பலனோ ஆரோக்யமானது போலவாகிறது. ஆனது பற்றி மார்க்கமானது இரண்டுக்கும் வேறுபட்டதாகவே யாகிறது என்பது **ஸித்தாந்தம்.** (எ—று)

பாஷ்யம்.—சிலவிடத்தில் புண்ணியபாபஹாநஞ் சொல்லுமிடத்து தேவயாந மார்க்கமானது சொல்லப்படுகிறது. சிலவிடத்தில் சொல்லப்படவில்லை. அங்கு ஸம்சயமுண்டாகிறது. அதாவது:—புண்யபாபஹாநி சொல்லுமிடத்திலெல்லாம் பொதுவாகவே தேவயாநமார்க்கத்தைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுமா? அல்லது சிலவிடத்தில் தேவயாநமார்க்கம் சேரக்கூடும், சிலவிடத்தில் சேருவதில்லை எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டுமா? என்றும். ஹாநஞ் சொல்லுமிடத்திலெல்லாம் பொதுவாகவே உபாயநத்தின் அநுவிருத்தியானது எவ்விதஞ்சொல்லப்பட்டதோ இவ்விதமே தேவயாநமார்க்கத்தின் அநுவிருத்தியும் வரத்தான்வரும் என ஆசங்கை ப்ராப்த்தமாகவே பதில் சொல்லுகிறோம். கதிக்கு=தேவயாந மார்க்கத்துக்கு, அர்த்தவத்வமானது உபயதா=வெவ்வேறாக வருவதுதான் பொருந்து

क्वचिन्नेति नाविशेषेण। अन्यथा ह्यविशेषेणैवैतस्यां गतावङ्गीक्रियमाणायां विरोधः स्यात्। 'पुण्यपापे विधूय निरञ्जनः परमं साम्यमुपैति' (मु० ३।१।३) इत्यस्यां श्रुतौ देशान्तरप्रापणी गतिर्विरुध्येत। कथं हि निरञ्जनोऽगन्ता देशान्तरं गच्छेत्। गन्तव्यं च परमं साम्यं न देशान्तरप्राप्त्यायत्तमित्यानर्थक्यमेवात्र गतेर्मन्यामहे॥ २९.॥

उपपन्नस्तल्लक्षणार्थोपलब्धेर्लोकवत्॥ ३०॥

उपपन्नश्चायमुभयथाभावः क्वचिदर्थवती गतिः क्वचिन्नेति। तल्लक्षणार्थोपलब्धेः। गतिकारणभूतो ह्यर्थः पर्यङ्कविद्यादिषु सगुणेषूपासनेषूपलभ्यते। यत्र हि पर्यङ्कारोहणं पर्यङ्कस्थेन ब्रह्मणा संवदनं विशिष्टगन्धादिप्राप्तिश्चेत्येवमादि बहु देशान्तरप्राप्त्यायत्तं फलं श्रूयते तत्रार्थवती गतिः। नहि सम्यग्दर्शने तल्लक्षणार्थोपलब्धिरस्ति। नह्यात्मैकत्वदर्शि-

---

கிறது. அதாவது:—சிலவிடத்தில் கதியானது (மார்க்கமானது) பயனுள்ளதென்றும், சிலவிடத்தில் பயனற்றதென்றுமே யொழிய இரண்டுக்கும் பொதுவாக வாகாதென்றும். அந்யதா=பொதுவாகவே இந்தக் கதியா (மார்க்கமா)னது அங்கீகரிக்கப்படுமானல் விரோதமானது வந்துவிடுமன்றே. "புண்யபாபங்களைப் போக்கி அஸங்கனுகி பரமஸாம்யத்தை (ப்ரம்ஹத்தை) அடைகிருன்" என்ற இந்த ஶ்ருதியில் தேசாந்தரத்தை யடைவிக்கும் கதியா (மார்க்கமா)னது விரோதப்படும். எத்துடனும் ஸங்கமற்றவனும், கதியற்றவனுமானவன் வேறுதேசத்தை எவ்விதம் அடையக்கூடும். இவன் அடையவேண்டிய பரமமான ஸாம்யமானது (அதாவது ப்ரம்ஹமானது) தேசாந்தரப்ராப்த்தியால் கிடைக்கக் கூடியதன்று. ஆனதுபற்றி இவ்விஷயத்தில் கதியானது பயனற்றதென்றே எண்ணுகிருேம். (29) (எ—று)

(ஸூ) உபபந்ந: தல்லக்ஷணார்த்தோபலப்தே: லோகவத் (30)

(ப—ரை) கதிக்குச் சொல்லிய இரண்டுவிதமான தன்மையானது அதாவது: ஓரிடத்தில் பயனுள்ளதென்றும், மற்றவிடத்தில் பயனற்றதென்றும் சொன்னதானது **उपपन्नः** (உபபந்ந:)=பொருத்தமுள்ளதேயாகும். ஏன்? **तल्लक्षणार्थोपलब्धेः** (தல்லக்ஷணார்த்தோபலப்தே:)=அத்தகைய கதி காரணமாகக் கிடைக்கக்கூடிய பொருளின் தோற்றமேற்படுவதே அதன் காரணமாகும். **लोकवत्** (லோகவத்)= உலகில் போலவே இங்கும் காணவேண்டும் என்றும். (30) (எ—று)

பாஷ்யம்—கதியானது சிலவிடத்தில் பயனுள்ளதென்றும், சிலவிடத்திற் பயனற்றதென்றுமான இந்த இரண்டுவிதமாகப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளுவதானது பொருந்தக்கூடியதே யாகும். தல்லக்ஷணார்த்தோபலப்தியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—கதிக்குக் காரணமாகவான யாதொரு பொருளுண்டோ அது பர்யங்கவித்யை முதலிய ஸகுணமான உபாஸனங்களில் காணப்படுகிறது. எந்தவிடத்திலோவெனில் பர்யங்கத்தில் (கட்டிலில்) ஏறுதல், பர்யங்கத்திலுள்ள ப்ரம்ஹத்துடன் ஸம்வாதம் செய்தல், தனிப்பட்ட நறுமணம் முதலியவற்றின் ப்ராப்த்தி என்ற இதுமுதலான தேசாந்தரப்ராப்த்தியால் கிடைக்கக்கூடிய வெகுபலன் ஶ்ருதியிற் சொல்லப்படுகிறதோ அங்கு கதியானது (மார்க்க

नामाप्तकामानामिहैव दग्धाशेषक्लेशबीजानामारब्धभोगकर्माशयक्षपणव्यतिरेकेणापेक्षितव्यं किञ्चिदस्ति तत्रानर्थिका गतिः । लोकवच्चैष विभागो द्रष्टव्यो यथा लोके ग्रामप्राप्तौ देशान्तरप्रापणः पन्था अपेक्ष्यते नारोग्यप्राप्तावेवमिहापीति । भूयश्चैनं विभागं चतुर्थाध्याये निपुणतरमुपपादयिष्यामः ॥ ३० ॥

१८ अनियमाधिकरणम् । सू० ३१

अनियमः सर्वासामविरोधः शब्दानुमानाभ्याम् ॥ ३१ ॥

मार्गः श्रुतस्थलेष्वेव सर्वोपास्तिषु वा भवेत् । श्रुतेष्वेव प्रकरणात् द्विःपाठोऽस्य वृथाऽन्यथा ॥ १ ॥
प्रोक्तो विद्यान्तरे मार्गो ये चेम इति वाक्यतः । तेन बाध्यं प्रकरणं द्विःपाठश्चिन्तनाय हि ॥ २ ॥

மானது) பயனுள்ளதாகவாகும். ஸம்யக்தரிசனத்தில் (ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரத்தில்) கதியைக் காரணமாகக்கொண்ட பொருளின் ப்ராப்தியானது இல்லையன்றோ. ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்தவர்களும், ஆனதுபற்றியே ஆப்தகாமர்களும், இப்பிறவியிலேயே கிலேசத்துக்குரிய பீஜங்கள் யாவையும் பொசுக்கினவர்களுமானவர்க்கு ஆரம்பிக்கப்பட்ட போகத்தையுடைய கர்மாசயத்தைக் கழிப்பதைத் தவிர்த்து அபேக்ஷிக்கத்தக்கூடியது ஒன்றுமே இல்லையன்றோ? ஆகவே அங்கு கதியானது பயனற்றதாகவாகிவிடுகிறது. உலகில் போலவே இந்தப் பிரிவைக் காணவேண்டும். அதாவது:—உலகில் கிராமத்தை யடையும் விஷயத்தில் தேசாந்தரத்தை யடைவிக்கும் வழியானது அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதேயொழிய ஆரோக்ய ப்ராப்தியில் இல்லை என்பது போலவே இங்கும் காணவேண்டும் என்றும். திரும்பவுமே இந்த விபாகத்தை (பிரிவை) வெகுதெளிவாக நான்காவது அத்தியாயத்தில் சொல்லவும் போகிறோம். (30) (எ—று)

பதினேழாவது கதேரர்த்தவத்வாதிகரணம் முற்றிற்று.

அநியமாதிகரணம் 18.

(ஸூ) அநியம: ஸர்வாஸாம் அவிரோத: சப்தாநுமாநாப்யாம் (31)

(ப—ரை) **सर्वासाम्** (ஸர்வாஸாம்)=எல்லா ஸகுணப்ரம்ஹ வித்யைகளுக்கும் **[अविशेषेण देवयानगतिर्वक्तव्या** (அவிசேஷேண தேவயாநகதிர்வக்தவ்யா)=பொதுவாகவே தேவயாந மார்க்கஞ் சொல்லவேண்டுமேயல்லாது] **अनियमः** (அநியம:)= எங்கு கதி சொல்லப்படுகிறதோ அங்குதான் என்ற நியமமில்லை. இவ்விதஞ்சொல்லுவதில் **अविरोधः** (அவிரோத:)=ப்ரகரண விரோதமும் கிடையாது. என்? **शब्दानुमानाभ्याम्** (ஶப்தாநுமாநாப்யாம்)=ஶ்ருதி ஸ்மிருதிகளிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (31) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) மார்க்கமானது ஶ்ருதியிற் சொல்லிய இடங்களில் மட்டுந்தானா?

सगुणासु विद्यासु गतिरर्थवती न निर्गुणायां परमात्मविद्यायामित्युक्तम्। सगुणास्वपि विद्यासु कासुचिद्गतिः श्रूयते यथा पर्यङ्कविद्यायामुपकोसलविद्यायां पञ्चाग्निविद्यायां दहरविद्यायामिति। नान्यासु यथा मधुविद्यायां शाण्डिल्यविद्यायां षोडशकलविद्यायां वैश्वानरविद्यायामिति। तत्र संशयः—किं यास्वेवैषा गतिः श्रूयते तास्वेव नियम्येतोतानियमेन सर्वाभिरेवञ्जातीयकाभिर्विद्याभिरभिसंबध्येतेति। किं तावत्प्राप्तं, नियम इति। यत्रैव श्रूयते तत्रैव भवितुमर्हति। प्रकरणस्य नियामकत्वात्। यद्यन्यत्र श्रूयमाणापि गतिर्विद्यान्तरं गच्छेच्छ्रुत्यादीनां प्रामाण्यं हीयेत सर्वस्य सर्वार्थत्वप्रसङ्गात्। अपिचार्चिरादिकैकैव गतिरुपकोसलविद्यायां पञ्चाग्निविद्यायां च तुल्यवत्पठ्यते तत्सर्वार्थत्वेऽनर्थकं पुनर्वचनं स्यात्। तस्मान्नियम इत्येवं प्राप्ते पठति—अनियम इति। सर्वासामेवाभ्युदयप्राप्ति-

---

அல்லது எல்லா உபாஸ்திகளிலுமா? என்பது ஸந்தேஹம். வித்யா ப்ரகரணத்தைக்கொண்டு ஶ்ருதி சொல்லியவிடங்களில் மட்டுந்தான் மார்க்கம் சொல்லவேண்டும். அவ்விதஞ் சொல்லாவிடில் இந்த மார்க்கத்தை ஶ்ருதியில் இரண்டிடத்தில் படித்தது வீணுகிவிடும் என்பது பூர்வபக்ஷம். "யேசேமேரண்யேஶ்ரத்தாதப இத்யுபாஸதே" என்ற வாக்கியத்தினுல் வேறு வித்யையிலும் மார்க்கமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனுல் வித்யா ப்ரகரணமானது பாதிக்கப்படுகிறது. இரண்டுதடவை படித்தலானது உபாஸகன் அந்த உபாஸனத்தில் மார்க்கத்தையும் சிந்தனம் செய்யவேண்டும் என்பதற்கு வேண்டியாம் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—கதியானது ஸகுணவித்யைகளில் பயனுள்ளதேயொழிய நிர்க்குணமான பரமாத்மவித்யையில் பயனுள்ளதன்று எனச்சொல்லப்பட்டது. ஸகுணவித்யைகளான பர்யங்கவித்யை, உபகோஸலவித்யை, பஞ்சாக்னிவித்யை, தஹரவித்யை முதலிய சிலவிடங்களிலுங்கூட கதியானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மதுவித்யை, சாண்டில்யவித்யை, ஷோடஶகலவித்யை, வைஶ்வாநரவித்யை என்ற வேறு விடங்களில் (மார்க்கமானது) சொல்லப்படவில்லை. அங்கு ஸம்சயமுதயமாகிறது. அதாவது: இந்தக்கதியானது எந்தவித்யைகளில் மட்டும் சொல்லப்படுகிறதோ அங்குமட்டுந்தான் என நியமனஞ்செய்யப்படுகிறதா? அல்லது பொதுவாகவே இம்மாதிரிகளான எல்லா வித்யைகளுடனுமே ஸம்பந்தப்படுகிறதா? என்றும். முதலில் கிடைப்பதுயாதென்னில்? நியமமாகத்தான் கதி சொல்லவேண்டும் என்றும். எந்த விடத்தில் மட்டும் சொல்லப்படுகிறதோ அந்தவிடத்தில் மட்டுந்தான் ஏற்படுவது பொருந்துகிறது. ப்ரகரணமானது நியாமகமாக (வியவஸ்தையை செய்வதாக) இருப்பதே அதன் காரணமாகும். வேறிடத்தில் படிக்கப்படுங் கதி (மார்க்கம்) கூட வேறு வித்யையுடனும் ஸம்பந்தத்தை யடையுமானுல் அதுபோழ்து ஶ்ருதிலிங்காதிகளுக்கு ப்ராமாண்யமானது இல்லாமல் போகத்தெரியும். அத்துடன் எதுவும் எல்லா ப்ரயோஜனத்துக்கு வேண்டியுமாகும் என வந்துவிடத்தெரியும். மேலும் அர்ச்சிஸ்ஸை ஆதியாகவுடைய ஒரே மார்க்கமே உபகோஸல வித்யையிலும், பஞ்சாக்னி வித்யையிலும் துல்யமாகவே படிக்கப்படுகிறது. எதுவும் எல்லாவற்றுக்குமாகும் என்றுல் (ஒரு கதியையே) இரண்டு தடவைப்படித்தது வீணுக ஆகி

फलानां सगुणानां विद्यानामविशेषेणैषा देवयानाख्या गतिर्भवितुमर्हति। नन्वनियमाभ्युपगमे प्रकरणविरोध उक्तः। नैषोऽस्ति विरोधः। शब्दानुमानाभ्यां श्रुतिस्मृतिभ्यामित्यर्थः। तथाहि श्रुतिः—'तद्य इत्थं विदुः' (छा० ५। १०। १) इति पञ्चाग्निविद्यावतां देवयानं पन्थानमवतारयन्ती 'ये चेमेऽरण्ये श्रद्धातप इत्युपासते' (छा० ५। १०। १) इति विद्यान्तरशीलिनामपि पञ्चाग्निविद्याविद्भिः समानमार्गतां गमयति। कथं पुनरवगम्यते विद्यान्तरशीलिनामियं गतिरिति। ननु श्रद्धातपःपरायणानामेव स्यात्तन्मात्रश्रवणात्। नैष दोषः। नहि केवलाभ्यां श्रद्धातपोभ்यामन्तरेण विद्याबलमेषा गतिर्लभ्यते 'विद्यया तदारोहन्ति यत्र कामाः परागताः। न तत्र दक्षिणा यन्ति नाविद्वांसस्तपस्विनः' इति

விடத்தெரியும். ஆகவே நியமந்தான் சொல்லவேண்டும் என இவ்விதம் ப்ராப்த மாகவே அநியம: என (ஸித்தாந்தத்தை)ப் படிக்கிறார்—அப்யுதய ப்ராப்தியை (ப்ரம்ஹலோக ப்ராப்தியை) பலனாகவுடைய ஸகுணங்களான எல்லா வித்யைகளுக்குமே பொதுவிலே தேவயாநமெனப்பெயரிய இந்தக் கதியானது ஏற்படுவதுதான் பொருந்தும்.

சங்கை—அநியமஞ் சொன்னால் ப்ரகரண விரோதம் வருவதாகச் சொல்லப் பட்டதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இந்த விரோதமில்லை. ஏன்? சப்தாநுமானங்கள்=ஶ்ருதி ஸ்மிருதி கள் இருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—"வித்யா ப்ரவிருத்தி உள்ளவர் களுள் எவர் (கிருஹஸ்தர்) இவ்விதம் பஞ்சாக்னிகளை உபாஸ்தி செய்கின்றனரோ" என்றதால் பஞ்சாக்னி உபாஸனஞ் செய்பவர்க்குத் தேவயாநமார்க்கத்தைச் சொல் லுகின்ற ஶ்ருதியானது "யாதொரு இவர் அரண்யத்தில் (உபாஸனத்துக்கு எவ் வித இடையூறுமற்றவிடத்தில்) இருந்துகொண்டு சிரத்தை, தபஸ் இவற்றால் உபல க்ஷணை முறையால் குறிக்கப்பட்ட ப்ரம்ஹத்தை உபாஸிக்கின்றனரோ" என்ப தாய் வேறு உபாஸ்திப் பழக்கமுள்ளவர்க்குங்கூட பஞ்சாக்னி வித்யையுள்ளவர் களுடன் ஸமமான மார்க்கத்தைத் தெரிவிக்கிறது.

சங்கை—வேறு உபாஸ்தி செய்பவர்க்கு இந்த மார்க்கம் என்பது எவ்வித மறியப்படுகிறது. ஶ்ரத்தை தபஸ், இவற்றில் முக்கிய நோக்குடையவர்க்கு மட் டுமேதானிருக்கலாம். அவ்வளவுமட்டும் ஶ்ருதி சொல்லியிருப்பதே அதன் கார ணமாகும் எனின்?

உத்தரம்—இது தோஷமாகாது. வித்யையின் வலுவில்லாமல் தனித்த சிரத் தை தபஸ் இவற்றினால் மட்டும் இந்தக் கதியானது அடையமுடியாதன்றோ. "எவ் விடத்தில் காமங்கள் பராகதங்களோ (கிடையாவோ) அந்த ப்ரம்ஹலோகத்தை வித் யை (உபாஸனை) யினால் அடைகின்றனர். கேவலம் கர்மாநுஷ்டானத்தைமட்டும் செய்பவர் எத்துணை தபஸ்விகளாயினுங்கூட உபாஸனஞ் செய்யாமைபற்றி அவ் விடத்திற் செல்லுவதில்லை." என வேறு ஶ்ருதியிருப்பதே அதன் காரணமா

श्रुत्यन्तरात्। तस्माद्धि श्रद्धातपोभ्यां विद्यान्तरोपलक्षणम्। वाजसनेयिनस्तु पञ्चाग्निविद्याधिकारेऽधीयते—'य एवमेतद्विदुर्ये चामी अरण्ये श्रद्धां सत्यमुपासते' (बृ० ६।२।१५) इति। तत्र श्रद्धालवो ये सत्यं ब्रह्मोपासत इति व्याख्येयम्। सत्यशब्दस्य ब्रह्मण्यसकृत्प्रयुक्तत्वात्। पञ्चाग्निविद्याविदां चेत्थंवित्तयैवोपात्तत्वाद्विद्यान्तरपरायणानामेवैतदुपादानं न्याय्यम्। 'अथ य एतौ पन्थानौ न विदुस्ते कीटाः पतङ्गा यदिदं दन्दशूकम्' (बृ० ६।२।१६) इति च मार्गद्वयभ्रष्टानां कष्टामधोगतिं गमयन्ती श्रुतिर्देवयानपितृयाणयोरेवैनानन्तर्भावयति। तत्रापि विद्याविशेषादेषां देवयानप्रतिपत्तिः। स्मृतिरपि—'शुक्लकृष्णे गती ह्येते जगतः शाश्वते मते। एकया यात्यनावृत्तिमन्ययावर्तते पुनः' (भ. गी. ८।२६) इति। यत्पुनर्देवयानस्य पथो द्विराम्नानमुपकोसलविद्यायां पञ्चाग्निविद्यायां च तदुभयत्राप्यनुचिन்तनार्थम्। तस्मादनियमः॥ ३१॥

கும். ஆனதுபற்றி சுருதியிலுள்ள ஶ்ரத்தை தபஸ் இவற்ருல் வேறு வித்யையானது உபலக்ஷணமுறையாற் சொல்லப்படுகிறது. வாஜஸநேயிகளோவெனில் பஞ்சாக்னி வித்யை சொல்லுமிடத்து "எவர் இவ்விதம் இதை உபாஸிக்கின்றனரோ, யாதொரு இவர் அரண்யத்தில் ஶ்ரத்தையையடைந்து ஸத்யத்தை (ப்ரம்ஹத்தை) உபாஸிக்கின்றனரோ" என்று படிக்கின்றனர். அவ்விடத்தில் எவர் ஶ்ரத்தையுள்ளவர்களாய் ஸத்யமான ப்ரம்ஹத்தை யுபாஸிக்கின்றனரோ என வியாக்கியானஞ் செய்து கொள்ளவேண்டும். ஸத்யம் என்ற சப்தமானது அடிக்கடி ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ப்ரயோகஞ் செய்யப்படுவதுபற்றியே என்க. பஞ்சாக்னி வித்யோபாஸகர்களை "எவர் இவ்விதமுபாஸிக்கின்றனரோ" என்றதாலேயே சொல்லிவிட்டபடியால் வேறு வித்யோபாஸனஞ் செய்பவர்களே ஶ்ரத்தாம் ஸத்யம் உபாஸதே என்றதால் சொல்லப்படுகின்றனர் என்பதுதான் இங்கு நியாயமானதாகவாகிறது. "பின்னர் எவர் இவ்வழிகளை யுபாஸனையிற் சேர்த்துத் தியானிப்பதில்லையோ அவர் கீடங்களாகவும், வெட்டுப் பூச்சிகளாகவும், பாம்பாகவும்" ஜனிக்கின்றனர் என்பதாய் இரண்டு மார்க்கங்களினின்றும் நழுவினவர்களுக்குக்கஷ்டமான அதோகதியை (தாழ்ந்த பிறவியை)ச் சொல்லுகின்ற ஶ்ருதியானது தேவயான பிதிருயானங்களிலேயே இவர்களைச் சேர்த்து உபதேசஞ் செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அங்குங்கூட வித்யையின் விசேஷத்தால் இவர்க்கு தேவயாந ப்ராப்தியேற்படுகிறது. ஸ்மிருதியுங்கூட "இந்தச் சுக்ல கிருஷ்ணகதிகள் (அர்ச்சிராதி தூமாதி மார்க்கங்கள்) உலகுக்கு நிலைபெற்றவைகளென எண்ணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்றினால் மறுபடியும் திரும்புதலில்லாதவாறு கார்யமான ப்ரம்ஹத்தையடைகிறான். மற்றென்றினால் மறுபடியும் திரும்புகிறான்" என உபதேசிக்கிறது. உபகோஸல வித்யையிலும், பஞ்சாக்னி வித்யையிலும் தேவயாநமார்க்கமானது இரண்டுதடவை படிக்கப்படுவது யாதுண்டோ அதுவும் இரண்டு வித்யைகளில் இம்மார்க்கத்தையும் உபாஸனையுடன் சேர்த்துத் தியானிப்பதற்குவேண்டியே எனக் கண்டுகொள்ளவேண்டும். ஆகவே நியமமானது கிடையாது. (31) (எ—று)

பதினெட்டாவது அநியமாதிகரணம் முற்றிற்று.

१९ यावदधिकाराधिकरणम्। सू० ३२

यावदधिकारमवस्थितिराधिकारिकाणाम् ॥ ३२ ॥

ब्रह्मतत्त्वविदां मुक्तिः पाक्षिकी नियताऽथवा। पाक्षिक्यपान्तरतमःप्रभृतेर्जन्मकीर्तनात् ॥ १ ॥

नानादेहोपभोक्तव्यमीशोपास्तिफलं बुधाः। भुक्त्वाधिकारिपुरुषा मुच्यन्ते नियता ततः ॥ २ ॥

विदुषो वर्तमान देहपातानन्तरं देहान्तरमुत्पद्यते नवेति चिन्त्यते—ननु विद्यायाः साधनभूतायाः संपत्तौ कैवल्यनिर्वृत्तिः स्यान्न वेति नेयं चिन्तोपपद्यते। नहि पाकसाधनसंपत्तावोदनो भवेन्न वेति चिन्ता संभवति। नापि भुञ्जानस्तृप्येन्न वेति चिन्त्यते।

யாவததிகாராதிகரணம் 19.

(அ—கை) நிர்க்குண ப்ரம்ஹ ஸாக்ஷாத்கார விஷயத்தில் கதியானது பயனற்றது. அது முக்திரூப பலனைத் தருவதாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஸகுண ப்ரம்ஹ வித்யைகளிலோவெனில் எல்லாவிடங்களிலும் கதியானது பயனுள்ளதாகவேதானாகும். அவை ப்ரம்ஹலோக ப்ராப்தியைப் பலனாகவுடையதாயிருப்பதே அதன் காரணமாகும் என வியவஸ்தை செய்யப்பட்டது. அது பொருந்தாது. தத்துவக்ஞானிகளுக்குங்கூட இதிஹாஸ புராணாதிகளில் புனர்ஜன்மமானது காணப்படுவதிலிருந்து க்ஞானத்துக்குச் சொல்லிய முக்திரூப பலநியமானது எவ்விதம் பொருந்தும் என ஆக்ஷேபம் ப்ராப்தமாகவே அதற்கு வேண்டி இந்த அதிகரணமானது ஆரம்பிக்கப்படுகிறது—

(ஸூ) யாவததிகாரம் அவஸ்திதி: ஆதிகாரிகாணாம் (32)

(ப—ரை) आधिकारिकाणाम् (ஆதிகாரிகாணாம்)=லோகஸ்திதிக்கு ஹேதுக்களான வேத ப்ரவர்த்தனம் முதலிய அதிகாரத்தில் ஈஸ்வரனால் ஏவப்பட்ட அபாந்தரதமஸ் முதலிய மஹான்களுக்கு यावदधिकारम् (யாவததிகாரம்)=தமது அதிகார ப்ராப்தமுள்ளவரை अवस्थितिः (அவஸ்திதி:)=அதிகார ப்ராப்த சரீரத்துடனிருத்தல் ஏற்படுகிறது. (32) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ப்ரம்ஹதத்வ ஸாக்ஷாத்காரமுள்ளவர்க்கு முக்தியானது பாக்ஷிகியா? (அதாவது:—ஏதோவொரு ஸமயத்தில் மட்டும் வரக்கூடியதா?) அல்லது நியதமா? (அதாவது:—நித்தியமாகவுள்ளதா?) என்பது ஸந்தேஹம். அபாந்தரதமஸ் முதலியோருக்குப் பிறவி சொல்லியிருப்பதிலிருந்து முக்தியானது பாக்ஷிகியேயாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். ஆதிகாரிகர்களான ஞானிகள் பல தேஹங்களில் அநுபவிக்கவேண்டிய ஈஸ்வரோபாஸ்தி பலனை அநுபவித்துப்பின்னர் முக்தியையடைகின்றனர். ஆனதுபற்றி முக்தியானது நியதமேயாகும் என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—க்ஞானிகளுக்கு க்ஞானோதயகாலத்திலுள்ள தேஹம் போனபிறகு வேறு தேஹமுண்டாகிறதா? இல்லையா? என விசாரிக்கப்படுகிறது. அதாவது:—ஸாதனமாகவான வித்யையின் பூர்த்தியேற்பட்டதும் கைவல்ய நிர்விருத்தி (ப்ராப்தி) யானது உண்டாகின்றதா? அல்லது இல்லையா? என்றும்.

उपपन्ना त्वियं चिन्ता, ब्रह्मविदामपि केषाञ्चिदितिहास पुराणयोर्देहान्तरोत्पत्तिदर्शनात्। तथाह्यपान्तरतमा नाम वेदाचार्यः पुराणर्षिर्विष्णुनियोगात्कलिद्वापरयोः सन्धौ कृष्णद्वैपायनः संबभूवेति स्मरन्ति। वसिष्ठश्च ब्रह्मणो मानसः पुत्रः सन्निमिशापादपगतपूर्वदेहः पुनर्ब्रह्मादेशान्मित्रावरुणाभ्यां संबभूवेति। भृग्वादीनामपि ब्रह्मण एव मानसपुत्राणां वारुणे यज्ञे पुनरुत्पत्तिः श्रूयते। सनत्कुमारोऽपि ब्रह्मण एव मानसः पुत्रः स्वयं रुद्राय वरप्रदानात्स्कन्दत्वेन प्रादुर्बभूव। एवमेव दक्षनारदप्रभृतीनां भूयसी देहान्तरोत्पत्तिः कथ्यते तेन तेन निमित्तेन स्मृतौ। श्रुतावपि मन्त्रार्थवादयोः प्रायेणोपलभ्यते। ते च केचित्पतिते पूर्वदेहे देहान्तरमाददते केचित्तु स्थित एव तस्मिन्योगैश्वर्यवशादनेकदेहादानन्यायेन। सर्वे चैते समधिगतसकलवेदार्थाः स्मर्यन्ते तदेतेषां देहान्तरोत्पत्तिदर्शनात्प्राप्तं ब्रह्मविद्यायाः पाक्षिकं मोक्षहेतुत्वमहेतुत्वं वेति। अत उत्तरमुच्यते।

சங்கை—இந்த விசாரமானது பொருத்தமானதன்று. ஏன்? பாகத்துக்குரிய ஸாதனத்தின் பூர்த்தி நிகழ்ந்த காலத்து ஓதனம் (அன்னம்) உண்டாகுமா? அல்லது உண்டாகாதா? என்ற விசாரம் ஸம்பவிப்பதில்லையன்றோ, சாப்பிடுகிறவன் திருப்தியை அடைவானா? மாட்டானா? என்று விசாரிக்கப் படுவதில்லையன்றோ? எனின்?

உத்தரம்—இந்த விசாரமானது பொருந்தக் கூடியதேயாகும். ப்ரம்ஹ ஸாக்ஷாத்காரமுள்ளவர்களுக்குங்கூட சிலர்க்கு இதிஹாஸ புராணங்களில் தேஹோத்பத்தி காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—அபாந்தர தமஸ் என்ற வேதாசாரியரான புராண ருஷியானவர் விஷ்ணுவினுடைய உத்தரவினால் கலியுகம், துவாபரயுகம் இரண்டினுடையவும் ஸந்தியில் கிருஷ்ணத்வைபாயனராக (வேதவியாஸராக) வந்தார் என்றும், வஸிஷ்டரும் ப்ரம்ஹ தேவனது மானஸ புத்திரராக இருந்தும் நிமி சக்கிரவர்த்தியின் ஶாபத்தினால் முந்தின தேஹத்தை இழந்து திரும்பவும் ப்ரம்ஹதேவனுடைய உத்தரவினால் மித்திரா வருணர்கள் மூலம் பிறவியை அடைந்தார் என்றும் ஸ்மிருதிகள் கூறுகின்றன. ப்ரம்ஹ தேவனுக்கே மானஸ புத்திரர்களான பிருகு முதலியவர்களுக்கு வாருணமான யாகத்தில் திரும்பவும் உத்பத்தியானது ஶ்ருதியில் காணப்படுகிறது. ப்ரம்ஹ தேவனுடைய மானஸ புத்திரராகவேயுள்ள ஸநத்குமாரருங்கூட தான் ருத்திரனுக்கு வரன் கொடுத்ததை முன்னிட்டு ஸ்கந்தனாக ப்ராதுர்பாவத்தை யடைந்தார். (அவதரித்தார்) இவ்விதமே தக்ஷர், நாரதர் முதலியோருக்கும் அந்தந்த நிமித்தத்தினால் பலவிதமான தேஹோத்பத்தியானது ஸ்மிருதியில் சொல்லப்படுகிறது. ஶ்ருதியிலும் மந்திரார்த்த வாதங்களில் பெரும்பாலும் காணப்படுகிறது. அவர்களில் சிலர் முன்னுள்ள தேஹம் போனதும் வேறு தேஹத்தை எடுக்கின்றனர். சிலரோ முன்னுள்ள தேஹமிருக்கும்பொழுதே யோகைஶ்வர்ய பலத்தால் அநேக தேஹத்தை எடுக்கும் நியாயத்தையொட்டி வேறு தேஹத்தை எடுக்கின்றனர். இவர்கள் யாவரும் எல்லாவேதார்த்தங்களையும் அறிந்தவர்களென ஸ்மிருதியிற் சொல்லப்படுகின்றனர். ஆகவே இவர்களுக்கு வேறு தேஹத்தினுத்பத்தி காணப்படுவ

न। तेषामपान्तरतमःप्रभृतीनां वेदप्रवर्तनादिषु लोकस्थितिहेतुष्वधिकारेषु नियुक्तानामधिकारतन्त्रत्वास्थितेः। यथासौ भगवान्सविता सहस्रयुगपर्यन्तं जगतोऽधिकारं चरित्वा तदवसान उदयास्तमयवर्जितं कैवल्यमनुभवति 'अथ तत ऊर्ध्व उदेत्य नैवोदेता नास्तमेतैकल एव मध्ये स्थाता' (छा० ३।११।१) इति श्रुतेः। यथाच वर्तमाना ब्रह्मविद आरब्धभोगक्षये कैवल्यमनुभवन्ति। 'तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ संपत्स्ये' (छा० ६।१४।२) इति श्रुतेः। एवमपान्तरतमःप्रभृतयोऽपीश्वराः परमेश्वरेण तेषु तेष्वधिकारेषु नियुक्ताः सन्तः सत्यपि सम्यग्दर्शने कैवल्यहेतावक्षीणकर्माणो यावदधिकारमवतिष्ठन्ते, तदवसाने चापवृज्यन्त इत्यविरुद्धम्। सकृत्प्रवृत्तमेव हि ते फलदानाय कर्माशयमतिवाहयन्तः स्वातन्त्र्येणैव गृहादिव गृहान्तरमन्यमन्यं देहं सञ्चरन्तः स्वाधिकारनिर्वर्तनायापरिमुषितस्मृतय एव देहेन्द्रियप्रकृतिवशित्वान्निर्माय देहान्युगपत्क्रमेण वाधितिष्ठन्ति॥

தால் ப்ரம்ஹவித்யைக்குப் பாக்ஷிகமான மோக்ஷ ஹேதுத்வமோ, மோக்ஷஹேதுவாக இல்லாமையோதான் ப்ராப்தமாகிறது எனப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே (பதில்) ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது. அந்தத் தோஷமில்லை. என்? வேத ப்ரவர்த்தனம் முதலிய லோகஸ்திதி ஹேதுக்களான அதிகாரங்களில் நியுக்தர்களான அபாந்தர தமஸ் முதலிய அவர்களுக்கு அதிகாரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டிருத்தல் அவஸ்யமாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—பகவானான இந்த ஸூரியன் ஆயிரம் யுகம் முடியும்வரை ஜகத்தினுடைய அதிகாரத்தை நடத்திக் கொண்டு அதன் முடிவில் உதயாஸ்தமனமில்லாத கைவல்யத்தை அனுபவிக்கிறான். "ப்ராரப்த க்ஷயத்துக்குப் பின்னர் பிறகு விலக்ஷணனாக=கேவல ப்ரம்ஹஸ்வரூபனாக விருந்துகொண்டு ப்ராரப்த தேஹத்தைவிட்ட பின்னர் உதயமாவதுமில்லை, அஸ்தமனமடைவதுமில்லை. ஏகலனாகவே=அத்விதீயனாகவே, உதாஸீனாத்ம ஸ்வரூபத்தில் இருக்கப் போகிறான்" எனச் சுருதியுமிருக்கிறது. இதுபோழ்துள்ள ப்ரம்ஹவித்துக்கள் ப்ராரப்த்த கர்மாநுபவம் முடிந்ததும் கைவல்யத்தை யடைகின்றனர். "அந்த ப்ரம்ஹவித்துக்கு அவ்வளவே (ப்ராரப்த கர்மமுள்ளவரைதான்) விளம்பம். பிறகு=ப்ராரப்தகர்மம் முடிந்ததும் ப்ரம்ஹத்துடன் இரண்டறக் கலக்கிறான்" எனச் சுருதியுமிருக்கிறது என்பது எவ்விதமோ, இவ்விதமே அபாந்தர தமஸ் முதலியோர் அணிமாத்யைஸ்வர்ய முள்ளவராயினுங்கூட பரமேஸ்வரனால் அந்தந்த அதிகாரங்களில் நியுக்தர்களாக விருந்துகொண்டு கைவல்யஹேதுவான ஸம்யக்தரிசனமிருந்தபோதிலுங்கூட கர்மத்தின் குறைவை யடையாதவர்களாய் தமது அதிகாரமுள்ளவரை இருக்கின்றனர். அக்கர்மத்தின் முடிவில் முக்தியை அடைகின்றனர் என்பது விரோதப்படமாட்டாது. அவர்கள் ஒரே தடவை ப்ரவிருத்தித்ததாகவே உள்ள கர்மவாஸனையை அநுபவிக்கின்றவர்களாய் வீட்டினின்றும் வேறுவீட்டைப் போல ஸ்வதந்திரமாகவே வேறு வேறுதேஹத்தில் தனது அதிகாரத்தை நடத்தவேண்டி ஸஞ்சரிக்கின்றவர்களாய் தமது பூர்வக் ஞான நினைவிற்குக் குறைவில்லாதவர்களாகவே தேஹம், இந்திரியம், இவற்றின்

नचैते जातिस्मरा इत्युच्यन्ते 'त एवैते' इति स्मृतिप्रसिद्धेः। यथाहि सुलभा नाम ब्रह्मवादिनी जनकेन विवदितुकामाऽव्युदस्य स्वं देहं जानकं देहमाविश्य व्युद्य तेन पश्चात्स्वमेव देहमाविवेशेति स्मर्यते। यदि ह्युपयुक्ते सकृत्प्रवृत्ते कर्मणि कर्मान्तरारम्भकारणमाविर्भवेत्ततोऽन्यदप्यदग्धबीजं कर्मान्तरं तद्वदेव प्रसज्येतेति ब्रह्मविद्यायाः पाक्षिकं मोक्षहेतुत्वमहेतुत्वं वाशङ्क्येत, नत्वियमाशङ्का युक्ता, ज्ञानात्कर्मबीजदाहस्य श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धत्वात्। तथाहि श्रुतिः—'भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः। क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे' (मुण्ड० २। २। ८) इति। 'स्मृतिलम्भे सर्वग्रन्थीनां विप्रमोक्षः' (छा० ७। २६। २) इति चैवमाद्या। स्मृतिरपि—'यथैधांसि समिद्धोऽग्निर्भस्मसात्कुरुतेऽर्जुन। ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा' (भ. गी. ४। ३७)

ப்ரகிருதி இவற்றைத் தன் வசமாக்கிக்கொண்டு தேஹங்களை ஸிருஷ்டித்துக் கொண்டு ஒரே ஸமயத்திலோ, முறையாகவோ வேறு தேஹத்தை யடைகின்றனர். இவர்கள் * ஜாதி ஸ்மரர் எனச் சொல்லவும் முடியாது. ஏன்? "அவர்களேதான் இவர்கள்" என ஸ்மிருதி ப்ரஸித்தியிருப்பதாலென்க. ஸுலபை என்ற ப்ரம்ஹவாதினியானவள் ஜனகருடன் விவாதிக்க வெண்ணங்கொண்டவளாய் தனது தேஹத்தைவிடாமலே ஜனகருடைய தேஹத்தில் நுழைந்து அவருடன் விவாதஞ்செய்து பிறகு சொந்தமாகவே உள்ள தேஹத்தில் பிரவேசித்தாள் என ஸ்மிருதியிலுபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒருதடவை ப்ரவிருத்தித்த கர்மமானது உபயுக்தமாகவானதும் வேறு தேஹத்தினது ஆரம்பத்துக்குக் காரணமான வேறு கர்மமானது ஆவிர்பவிக்குமானல் அதற்குப் பிறகு பொசுக்கப்படாத பீஜத்தை (விதையை) யுடைய வேறு கர்மமானது அதுபோலவே ப்ரஸக்தமாகவாகும் என்பதுபற்றி ப்ரம்ஹ வித்யைக்குப் பாக்ஷிகமான மோக்ஷஹேதுத்வமோ, (மோக்ஷ) ஹேதுவாக இல்லாதிருத்தலோ ஆசங்கிக்கப்படும். ஆனலோ இந்த ஆசங்கை பொருத்தமுள்ளதாக வாகமாட்டாது. (ஏன்?) ஞானத்தினின்றும் (ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரத்தினின்றும்) ஸர்வ கர்மத்தினுடையவும் பீஜத்துக்கு நாசமுண்டாவது ஶ்ருதி ஸ்மிருதிகளில் ப்ரஸித்தமாகக் காணப்படுவதே அதன் காரணமென்க. அவ்விதமே பராவரமான அந்த ப்ரம்ஹமானது ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டவுடன் "ஹிருதயத்தினது கிரந்தியானது (மூலாக்ஞானமானது) நாசத்தையடைகிறது. (அதனின்றும்) எல்லா ஸம்சயங்களும் நாசத்தையடைகின்றன. இவனது கர்மங்கள்யாவும் தேய்ந்தும் விடுகின்றன" என்றும், "ஸ்மிருதி ப்ராப்த்தியுண்டானதும் எல்லாவிதக் கிரந்திகளுடையவும் விடுதலேற்படுகிறது" என்ற தாதியுமான சுருதியுமிருக்கிறது. ஸ்மிருதியும் "ஹே அர்ஜுன! நன்கு வளர்க்கப்பட்ட நெருப்பானது விறகுகளை எவ்விதம் சாம்பலக்குகிறதோ அவ்விதமே க்ஞானக்னியானது ஸர்வகர்மங்களையும் சாம்பலாக்குகிறது"

---

* முன்னுள்ள தேஹத்தின் பெயர், அதுவேதானிது என்ற ஐக்யக்ஞானம் இவையற்றவர்களும், ஆனதுபற்றியே கர்ம பரதந்திரர்களும், தேஹாதிகளில் அபிமானத்துடன் கூடினவர்களுமே ஜாதிஸ்மரர் எனப்படுவர்.

'बीजान्यग्न्युपदग्धानि न रोहन्ति यथा पुनः। ज्ञानदग्धैस्तथा क्लेशैर्नात्मा संपद्यते पुनः' इति चैवमाद्या। नचाविद्यादिक्लेशदाहे सति क्लेशबीजस्य कर्माशयस्यैकदेशदाह एकदेशप्ररोहश्चेत्युपपद्यते। नह्यग्निदग्धस्य शालिबीजस्यैकदेशप्ररोहो दृश्यते। प्रवृत्तफलस्य तु कर्माशयस्य मुक्तेषोरिव वेगक्षयान्निवृत्तिः। 'तस्य तावदेव चिरम्' (छा० ६।१४।२) इति शरीरपातावधि क्षेपकरणात्। तस्मादुपपन्ना यावदधिकारमाधिकारिकाणामवस्थितिः॥

नच ज्ञानफलस्यानैकान्तिकता। तथाच श्रुतिरविशेषेणैव सर्वेषां ज्ञानान्मोक्षं दर्शयति 'तद्यो यो देवानां प्रत्यबुध्यत स एव तदभवत्तथर्षीणां तथा मनुष्याणाम्' (बृ० १।४।१०) इति। ज्ञानान्तरेषु चैश्वर्यादिफलेष्वासक्ताः स्युर्महर्षयः। ते पश्चादैश्वर्यक्षयदर्शनेन निर्विण्णाः परमात्मज्ञाने परिनिष्ठाः कैवल्यं प्रापुरित्युपपद्यते। 'ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसञ्चरे। परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम्' इति स्मरणात्। प्रत्यक्ष-

---

என்றும், "அக்னியினால் பொசுக்கப்பட்ட விதைகள் திரும்பவும் எவ்விதம் முளைப்பதில்லையோ அவ்விதமே க்ஞானத்தால் பொசுக்கப்பட்ட கிலேசங்களுடன் (அவித்யை, அஸ்மிதை, ராகம், துவேஷம், அபிநிவேஸம், இவை கிலேசங்களெனப்படும்) திரும்பவும் ஸம்பந்தப்படுவதில்லை." என்றதாதியுமிருக்கிறது. அவித்யாதிகளான கிலேசங்களுக்குத் தாஹப்(நாசம்) ஏற்படுங்கால் கிலேசத்துக்குப் பீஜமான (காரணமான) கர்மாசயத்தினுடைய ஒரு பாகமானது பொசுக்கப்படுவதாகவும், ஒரு பாகமானது முளைக்கின்றதாகவும் சொல்லுவது பொருந்தமாட்டாதன்றோ. அக்னியினால் பொசுக்கப்பட்ட சம்பாநெல்விதையில் ஒருபாகம் முளைப்பதாகக் காணப்படவில்லையன்றோ. பலனைக்கொடுக்கவாரம்பித்த கர்மாசயத்துக்கோவெனில் (வில்லினின்றும்) விடுபட்ட அம்புக்குப்போல வேகக்குறைவால் நிவிருத்தியானது ஏற்பட்டுவிடுகிறது. "ஆத்மக்ஞானிக்கு அதுவரைதான் விளம்பம்" என்றதால் சரீரத்தினுடைய பாதத்தை எல்லையாகக்காட்டி (ப்ராரப்தகர்மத்துக்கு) நாசஞ் சொல்லப்பட்டுமிருக்கிறது. ஆகவே ஆதிகாரிக புருஷர்களுக்கு அதிகாரமுள்ளவரை இருப்புச் சொன்னது பொருத்தமுள்ளதேயாகும். அவ்விதமே ஸ்ருதியும் "ஆன்துபற்றி தேவர்களுக்குள்ளோ, அதுபோலவே ருஷிகளுக்குள்ளோ, அதுபோலவே மனிதர்களுக்குள்ளோ எவனெவன் ப்ரதிபோதத்தை (ப்ரம்ஹக்ஞானத்தை) யடைவானோ அவனே அதுவாக (ப்ரம்ஹமாக) ஆகிறான்" என்றதால் ஸ்ருதியானது பொதுவாகவே எல்லாருக்கும் க்ஞானத்தால் மோக்ஷத்தைத் தெரிவிக்கிறது. மஹருஷிகள் ஐஸ்வர்யாதிகளைப் பலனாகவுடைய வேறு உபாஸனங்களில் ஆஸக்தி(பற்று)உள்ளவர்களாக ஆயினர். அவர்களும் பின்னர் ஐஸ்வர்யாதிகளைக் கண்டதும் வைராக்யத்தையடைந்தவர்களாய்க் கொண்டு பரமாத்மக்ஞானத்தி லீடுபட்டவர்களாய்க் கைவல்யத்தை யடைகின்றனர் என்பதும் பொருத்தமுடையதே யாகின்றது. "அவர்கள் யாவரும் மஹாப்ரளயமானது ப்ராப்தமானதும் ப்ரம்ஹதேவனுடன் கூடவே ஹிரண்யகர்ப்பருடைய அதிகாரத்தின் முடிவில் ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்தவர்களாய் பரமானபதத்தை (ப்ரம்ஹஸாக்ஷாத்காரத்தை) அடைகின்றனர்." என ஸ்மிருதியு மிருக்கிறது. க்ஞானத்தின்

फलत्वाच्च ज्ञानस्य फलविरहाशङ्कानुपपत्तिः। कर्मफले हि स्वर्गादावनुभवानारूढे स्यादाशङ्का भवेद्वा न वेति। अनुभवारूढं तु ज्ञानफलम् 'यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म' (बृ० ३।४।१) इति श्रुतेः 'तत्त्वमसि' (६।८।७) इति च सिद्धवदुपदेशात्। नहि 'तत्त्वमसि' इत्यस्य वाक्यस्यार्थस्तत्त्वं मृतो भविष्यसीत्येवं परिणेतुं शक्यः। 'तद्धैतत्पश्यन्नृषिर्वामदेवः प्रतिपेदेऽहं मनुरभवं सूर्यश्च' (बृ० १।४।१०) इति च सम्यग्दर्शनकालमेव तत्फलं सर्वात्मत्वं दर्शयति। तस्मादैकान्तिकी विदुषः कैवल्यसिद्धिः॥ ३२॥

२० अक्षरध्यधिकरणम्। सू० ३३

अक्षरधियां त्ववरोधः सामान्यतद्भावाभ्यामौपसदवत्तदुक्तम्॥ ३३॥

பலன் ப்ரத்யக்ஷமாகையால் பலாபாவசங்கை செய்வது பொருந்தாது. அநுபவத்தில் வராத கர்மபலரூபமான ஸ்வர்க்காதிவிஷயத்திலோ வெனில் அது இருக்குமோ இருக்காதோ என்ற ஆசங்கைவருவது பொருந்தலாம். "எந்த ப்ரம்ஹமானது ஸாக்ஷாத் (எதனாலும் மறைக்கப்படாததாயும்) அபரோக்ஷாத் (அகௌணமாயும்) உள்ளதோ" எனச் சுருதியுமிருக்கிறது. "அதுவாக நீ இருக்கிறாய்" என சித்தவத்தான உபதேசமே இருக்கிறது "அதுவாக நீ இருக்கின்றாய்" என்ற இந்த வாக்யத்துக்குச் செத்த பிறகு நீ அதாகப்போகிறாய் எனப் பொருள் கொள்ளுவது பொருந்ாதன்றோ. "வாமதேவ ருஷியானவர் அந்த இந்த ப்ரம்ஹத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவராய் நான் மனுவாகவும், ஸூரியனாகவும் ஆயினன்" என்றதாய் ஸம்யக்தரிசன காலத்திலேயே அதன் பலனான ஸர்வாத்மபாவத்தை ஶ்ருதி காண்பித்திருக்கிறது. ஆனதுபற்றி க்ஞானிகளுக்குண்டாகும் கைவல்ய ஸித்தியானது எவ்விதத் தடையுமற்றது என்றேற்பட்டது. (32) (எ-று)

பத்தொன்பதாவது யாவததிகாராதிகரணம் முற்றிற்று.

அக்ஷராதிகரணம் 20.

(ஸூ) அக்ஷரதியாந்த்வரோத: ஸாமாந்யதத்பாவாப்யாம் ஔபஸதவத்ததுக்தம் (33)

(ப-ரை) **अक्षरधियाम्** (அக்ஷரதியாம்)=**अक्षर** (அக்ஷர)=அக்ஷரமான ப்ரம்ஹத்தினது **धियाम्** (தியாம்)=புத்தியை=க்ஞானத்தை யுண்டுபண்ணும் "**अस्थूलमनणु**" (அஸ்தூலமநணு)=**यत्तदद्रेश्यमग्राह्यम्** (யத்தத்ரேஶ்யமக்ராஹ்யம்)=என்றாதி த்வைதநிஷேதஞ் செய்யும் சப்தங்களுக்கு **अवरोधः** (அவரோத:)=அக்ஷரத்தை யுபதேசிக்கும் எல்லாவிடங்களிலும் உபஸம்ஹாரமானது செய்து கொள்ளத்தக்கது. என்? **सामान्यतद्भावाभ्याम्** (ஸாமான்யதத்பாவாப்யாம்)=எல்லா ப்ரபஞ்சத்தையும் நிஷேதஞ்செய்யும் வாயிலாக ப்ரம்ஹத்தை யுபதேசித்தலென்பது எல்லாச் சாகைகளிலும் பொதுவாக விருப்பதும், அந்த அக்ஷரப்ராம்ஹமானது எல்

निषधानामसंहारः संहारो वा न संहृतिः। आनन्दादिवदात्मत्वं नैषां सम्भाव्यते यतः ॥ १ ॥
श्रुतानामश्रुतानाञ्च निषधानां समा यतः। आत्मलक्षणता तस्माद्दार्ढ्यायास्तूपसंहृतिः ॥ २ ॥

वाजसनेयके श्रूयते—'एतद्वै तदक्षरं गार्गि ब्राह्मणा अभिवदन्त्यस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घमलोहितमस्नेहम्' (बृ० ३। ८। ८) इत्यादि। तथाथर्वणे श्रूयते—'अथ परा यया तद॰

லாச் சாகைகளிலும் ப்ரதிபாத்யமாகவிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். **औपसदवत्** (ஔபஸதவத்)=நான்கு தினங்கள் செய்து முடிக்கவேண்டிய ஜாமதக்ன்ய மென்ற அஹீநத்தில் (யாகத்தில்) **पुरोडाशिन्य उपसदो भवन्ति** (புரோடாசின்ய உபஸதோ பவந்தி) =உபஸத்துக்கள்=இஷ்டிகள் புரோடாசத்தினால் செய்யத்தக்கன வாகவாகின்றன என தைத்திரீயகத்தில் விதிக்கப்பட்ட விடத்தில் அந்த இஷ்டிகள் அத்வர்யுவினால் செய்யவேண்டுவதாக இருப்பதால் அந்த இஷ்டிகளில் ஸாமவேதோத்பன்னங்களான **अग्नेर्वेर्होत्रं वेरध्वरं** (அக்னேர்வேர்ஹோத்ரம் வேரத்வரம்)= என்றதாதி பன்னிரண்டு மந்திரங்களுக்குப் புரோடாசப்ரதானத்தில் விநியோகம் காணப்படினும் அவற்றை அத்வர்யு உச்சாரணஞ் செய்யவேண்டுமே யொழிய ஸாமவேதியான உத்காதா உச்சாரணஞ் செய்தல் கூடாது என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காணவேண்டும். **तदुक्तम्** (ததுக்தம்)=அவ்விஷயம் பூர்வமீமாம்ஸையிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—அங்கங்கள் வேறு எந்த சாகையில் படிக்கப்படினும் கூட ப்ரதானத்தையொட்டியே அங்கத்தை நயனம் (நிர்ணயம்) செய்யவேண்டுமே யொழிய வேறு சாகையில் படிக்கப்பட்டிருப்பதற்காக அவை ப்ரதானத்துக்கு புறம்பட்டனவாக வொருபொழுதுமாகமாட்டா என்றும். (33) (எ—று)

குறிப்பு—மற்றும் இங்கு சொல்லவேண்டிய விஷயங்களை இந்த ஸூத்திரத்தின் பாஷ்யமொழிபெயர்ப்பின் முடிவில் எழுதியிருப்பதால் அங்கு காண்க.

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ஓரிடத்தில் ஶ்ருதியிற்சொல்லிய த்வைத நிஷேதங்களுக்கு எல்லாவிடங்களிலுமுபஸம்ஹாரமுண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். யாதுகாரணம்பற்றி இந்த த்வைதநிஷேதங்களுக்கு ஆநந்தாதிகளுக்குப்போல ஆத்மத்துவமிருப்பதாக எண்ணப்படவில்லையோ அக்காரணம்பற்றி ஓரிடத்திற்சொல்லிய த்வைதநிஷேதங்களுக்கு வேறிடத்திலுபஸம்ஹாரம் கிடையாது என்பது பூர்வபக்ஷம். ஶ்ருதங்களாகவோ அஶ்ருதங்களாகவோ உள்ள த்வைத நிஷேதங்களுக்கு ஆத்மலக்ஷணமாக விருத்தல் ஸமமாக (பொதுவாக) இருப்பதால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றிய திருடநிஶ்சய மேற்படுவதற்கு வேண்டி உபஸம்ஹார மேற்படத்தான் செய்கிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—வாஜஸநேயகத்தில் "ஹேகார்க்கி! அதே இந்த அக்ஷரத்தை (ப்ரம்ஹத்தை) ப்ராம்ஹணர்கள் ஸ்தூலமற்றதென்றும், அணுவற்றதென்றும்,

क्षरमधिगम्यते यत्तदद्रेश्यमग्राह्यमगोत्रमवर्णम्' (मु० १।१।५) इत्यादि। तथैवान्यत्रापि विशेषनिराकरणद्वारेणाक्षरं परं ब्रह्म श्राव्यते। तत्र च क्वचित्केचिदतिरिक्ता विशेषाः प्रतिषिध्यन्ते। तासां विशेषप्रतिषेधबुद्धीनां किं सर्वासां सर्वत्र प्राप्तिरुत व्यवस्थेति संशये श्रुतिविभागाद्व्यवस्थाप्राप्तावुच्यते—अक्षरविषयास्तु विशेषप्रतिषेधबुद्धयः सर्वाः सर्वत्रावरोद्धव्याः सामान्यतद्भावाभ्याम्—समानो हि सर्वत्र विशेषनिराकरणरूपो ब्रह्मप्रतिपादनप्रकारः। तदेव च सर्वत्र प्रतिपाद्यं ब्रह्माभिन्नं प्रत्यभिज्ञायते। तत्र किमित्यन्यत्र कृता बुद्धयोऽन्यत्र न स्युः। तथाच 'आनन्दादयः प्रधानस्य' (ब्र० सू० ३।३।११) इत्यत्र व्याख्यातम्। तत्र विधिरूपाणि विशेषणानि चिन्तितानीह प्रतिषेधरूपाणीति विशेषः। प्रपञ्चार्थश्चायं चिन्ताभेदः। औपसदवदिति निदर्शनम्। यथा जामदग्न्येऽहीने पुरोडाशि-

---

ஹ்ரஸ்வமற்றதென்றும், தீர்க்கமற்றதென்றும், ரக்தமற்றதென்றும், ஸ்னேஹமற்றதென்றும் சொல்லுகின்றனர்" என்றதாதி படிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமே ஆதர்வண (முண்டகோபநிடத)த்தில் "அத்ரேஶ்யமும், அக்ராஹ்யமும், அகோத்ரமும், அவர்ணமும் எதுவோ அந்த அக்ஷரம் (ப்ரம்ஹம்) எதனால் அறியப்படுமோ அந்தப் பரவித்யை பின்னருபதேசிக்கப் படுகிறது" எனப் படிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமே வேறிடத்திலுங்கூட விசேஷத்தை (த்வைதப்ரபஞ்சத்தை) மறுக்கும் வாயிலாக பரம்ப்ரம்ஹமானது உபதேசிக்கப்படுகிறது. அவ்விடங்களுள் சிலவிடத்தில் அதிகமான சில விசேஷங்கள் (த்வைதப்ரபஞ்சங்கள்) மறுக்கப்படுகின்றன. விசேஷத்தை மறுக்கும் அந்த எல்லாப்புத்திகளுக்கும் எல்லாவிடத்திலும் ப்ராப்தி உண்டா? அல்லது அந்தந்தவிடத்திலுள்ளதை அந்தந்தவிடத்தில் தான் கொள்ள வேண்டும் என்ற வியவஸ்தை சொல்லப்படுகிறதா? என ஸந்தேஹமுதயமாகவே ஶ்ருதி வெவ்வேறாகவிருப்பதிலிருந்து வியவஸ்தைதான் சொல்லவேண்டும் என ப்ராப்தமாகவே சொல்லப்படுகிறது. அக்ஷர விஷயங்களான விசேஷப்ரதிஷேத புத்திகள் யாவும் எல்லாவிடங்களிலும் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடியனவேயாகும் ஸாமான்யதத்பாவமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். எல்லாவிடங்களிலும் விசேஷத்தை மறுத்தல் ரூபமான ப்ரம்ஹோபதேச முறையானது ஸமானமாகவன்றோ இருக்கிறது. ப்ரதிபாத்யமான அந்த ப்ரம்ஹமும் எல்லாவிடங்களிலும் அபின்னமாகவே (ஒன்றாகவே) காணவும்படுகிறது. அவ்விதமிருக்க வேறிடத்திற் செய்யப்பட்ட புத்திகள் வேறிடத்தில் ஏன் வரமாட்டா. அவ்விதமே "ஆநந்தாதய: ப்ரதாநஸ்ய" (ப்ர. ஸூ. 3, 3, 11) என்றவிடத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் விதிரூபங்களான விசேஷணங்கள் சிந்திக்கப்பட்டன. இவ்விடத்தில் ப்ரதிஷேதரூபங்களான விசேஷணங்கள் சிந்திக்கப்பட்டன என விசேஷமிருக்கிறது. விரிவுக்குவேண்டி இந்தச் சிந்தாபேதமேற்பட்டது. "ஔபஸதவத்" என்பது திருஷ்டாந்தமாகும். அதாவது:—*ஜாமதக்ன்யமான (ஜமதக்னி மஹருஷி

---

* "ஜமதக்நி: புஷ்டிகாமச்சதூராத்ரேணயஜத" தேஹபுஷ்டியில் விருப்பங்கொண்ட ஜமதக்னி என்ற மஹருஷியானவர் நான்குதினங்களிற் செய்துமுடிக்கக்கூடிய அஹீனம் என்ற யாகத்தைச் செய்தார் என்று தொடங்கி சுருதியில் விதிக்கப்பட்டதும்,

नीषूपसत्सु चोदितासु पुरोडाशप्रदानमन्त्राणाम् 'अग्नेर्वैहोत्रं वेरध्वरम्' इत्येवमादीनामुद्गातृवेदोत्पन्नानामप्यध्वर्युभिरभिसंबन्धो भवति। अध्वर्युकर्तृकत्वात्पुरोडाशप्रदानस्य प्रधानतन्त्रत्वाच्चाङ्गानाम्। एवमिहाप्यक्षरतन्त्रत्वात्तद्विशेषणानां यत्र क्वचिदप्युत्पन्नानामक्षरेण सर्वत्राभिसंबन्ध इत्यर्थः। तदुक्तं प्रथमे काण्डे—'गुणमुख्यव्यतिक्रमे तदर्थत्वान्मुख्येन वेदसंयोगः' (जै० सू० ३।३।८) इत्यत्र ॥ ३३ ॥

யாற் செய்யப்பட்ட) † அஹீநத்தில் (நான்குதினங்களில் செய்துமுடிக்கக்கூடிய யாகத்தில்) விதிக்கப்பட்ட புரோடாசினிகளான=புரோடாச ஸாத்யங்களான, உபஸத்துக்களில்=இஷ்டிகளில் "அக்னேர்வேர்ஹோத்ரம் வேரத்வரம்" என்ற தாதிகளான ஸாமவேதோத்பன்ன மந்திரங்களுக்குக்கூட அத்வர்யுக்களுடன் ஸம்பந்தமானது (அத்வர்யுவினுல் உச்சரிக்கப்படுதலானது) காணப்படுகிறது. புரோடாச ப்ரதானமானது அத்வர்யுவினுல் (யஜுர்வேதியானருத்விக்கினுல்) செய்யக்கூடியதாக விருப்பதும், அங்கமானது ப்ரதானத்துக்கு அடங்கினதாக இருப்பதுமே அதன் காரணமாகும் என்பது எவ்விதமோ, இவ்விதமே இங்கும் (த்வைதநிஷேத ரூபமான) விசேஷணங்கள் (ப்ரதானமான) அக்ஷர(ப்ரம்ஹ)த்தை யொட்டியதாக விருப்பதால் யாதானுமொருவிடத்தில் படிக்கப்படினுங்கூட அக்ஷர (ப்ரம்ஹ) த்துடன் எல்லாவிடங்களிலும் ஸம்பந்தத்தை யடையத்தான் செய்யும் என்பது அதன் பொருள். அதுவிஷயம் முதல் காண்டத்தில் (பூர்வமீமாம்ஸையில்) "(1) குண

ஜமதக்னியினுல் செய்யப்பட்டதும், நான்கு தினங்கள் செய்யவேண்டுவதுமான யாகம் "ஜாமதக்ன்ய அஹீனம்" எனப்படும். அந்த யாகத்தில் "புரோடாசிந்ய: உபஸதோபவந்தி" உபஸத:–இஷ்டிகள் புரோடாசின்ய:–புரோடாச ஸாத்தியங்களாக பவந்தி–ஆகின்றன என இஷ்டிகள் தைத்திரீயக சாகையில் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த இஷ்டிகளில் "அக்நேர்வேர்ஹோத்ரம் வேரத்வரம்" வே:-தேவகணத்தினுடைய ஹோத்ரம்-ஹோத்ரமென்றகர்மாவும், வே:-தேவகணத்தினுடைய அத்வரம்-அத்வரமென்ற கர்மாவும் அக்நே:-அக்னியான உன்னிடமிருந்தே யேற்படுகிறது என்ற இந்த ஸாமவேதோக்பன்னமான புரோடாசப்ரதான மந்திரத்துக்கு அத்வர்யுவுடன் ஸம்பந்தமானது சொல்லப் படுகிறது. புரோடாச ப்ரதானமானது அத்வர்யுவினுல் செய்யக்கூடியதாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

† பொதுவாய் அஹீநம் என்பது ஒருயாகத்தைச் சொல்லும். ஆனுல் அது ஏகதின ஸாத்ய அஹீநமென்றும், இரண்டுதின ஸாத்ய அஹீநமென்றும், மூன்றுதின ஸாத்ய அஹீநமென்றும், நான்குதின ஸாத்தியம், ஐந்துதின ஸாத்யம், ஆறுதின ஸாத்தியம், ஏழுதின ஸாத்யம், எட்டுதின ஸாத்தியம், ஒன்பதுதின ஸாத்தியம், பத்துதின ஸாத்யம், பதினேருதின ஸாத்யம், பன்னிரண்டுதின ஸாத்தியாம் எனப் பன்னிரண்டுவிதங்களாகப் பூர்வமீமாம்ஸையில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதற்கு மேல்பட்ட தினங்களில் ஸாத்தியமாயுள்ளயாகம் ஸத்ரம் என்றும், 12தினங்களில் ஸாத்தியமாயுள்ள யாகம் ஸத்திரமென்றும், அஹீநமென்றும் சொல்லப்படுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

(1) "அக்நேர்வேர்ஹோத்ரம் வேரத்வரம் ஆவிதூரம் வைச்வாநரம் அவஸ்கேரிநீத்ராயதேவேப்யோ ஜுஷதாம் ஹவி:ஸ்வாஹா" என்றதாதிகளான 12மந்திரங்கள்

२१ इयदधिकरणम् । सू० ३४

முக்யவ்யதிக்ரமேததர்த்தத்வாந் முக்யேந வேதஸம்யோக:" என்றவிடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (33) (எ—று)

இருபதாவது அக்ஷராதிகரணம் முற்றிற்று.

இயததிகரணம் 21.

(அ-கை) முந்தின அதிகரணத்தில் ப்ரதானமான அக்ஷரம் (ப்ரம்ஹம்) எங்கும் ஒன்ருக விருப்பதால் அதைப்பற்றின விசேஷங்கள் வெவ்வேறு இடங்களில் படிக்கப்படினுங்கூட அவற்றை ப்ரதானமான அக்ஷரத்தைக்கூறும் எல்லாவிடங்களிலும் உபஸம்ஹாரஞ் செய்துகொள்ளல் வேண்டும் என நிர்ணயிக்கப்பட்டது. "த்வா ஸுபர்ண ஸயுஜா ஸகாயா" என்றவிடத்திலும், "ருதம் பிபந்தௌ ஸுக்ருதஸ்ய லோகே குஹாம் ப்ரவிஷ்டௌ பரமே பரார்த்யே" என்றவிடத்திலும், ப்ரதிபாத்யமானது ஒன்ருகக் காணப்படவில்லை. இரண்டாவது மந்திரத்தில் இரண்டுக்குப் பாதிருத்வமும் (பானஞ்செய்பவனுகவிருக்கும் தன்மையும்) ஆதியில்

ஸாமவேதத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தமந்திரங்கள் உபஸத்துக்கு—இஷ்டிக்கு, அங்கமாகவான புரோடாசத்துடன் ஸம்பந்தமுள்ளனவாக இருப்பனபற்றி அவை ஸூத்திரத்திலுள்ள ஔபஸத என்ற பதத்திஞற் சொல்லப்படுகின்றன. ஆகவே இப்பன்னிரண்டுமந்திரங்கள் விஷயமாகவரும் ஸந்தேஹத்தைப் பின்வரும் ஸூத்திரம் விளக்கும் முறை பின்வருமாறு—அதாவது: அம்மந்திரங்கள் உத்காதாவினது வேதமான ஸாமவேதத்தில் படிக்கப்படுவதால் அவற்றை உத்காதாவானவன் உச்சரிக்கலாம் என்றும், யஜுர்வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட உபஸத்துக்கு (இஷ்டிக்கு) அங்கமாகவாவதால் ப்ரதானத்தையொட்டி யஜுர்வேதியான அத்வர்யு உச்சரிக்கலாம் என்றும் ஏற்படுகிறது. ஏன்? ஔத்காத்ரமானது ஸாமவேதோத்பன்னமென்றும், ஆத்வர்யவமானது யஜுர்வேதோத்பன்னமென்றும் வியவஸ்தை ஏற்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். மந்திரங்களின் உத்பத்தியானது கர்மாவுக்கு முந்தியேற்பட்டதாயிருப்பதால் ஸாமவேதோத்பன்னங்களான இந்தப் பன்னிரண்டுமந்திரங்களேயும் உத்காதாதான் படிக்கவேண்டும் எனப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே ஸூத்திரத்தாற் பின்வருமாறு ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது—குணமுக்யவ்யதிக்ரமே குணங்களாகவான முற்கூறிய 12மந்திரங்களுக்கும், முக்கியங்களான உபஸத்துக்களுக்கும் தர்மவிரோதம் ப்ராப்தமாகவே ததர்த்தத்வாத் ப்ரதானத்துக்கு வேண்டி குணங்கள் ஏற்பட்டனபற்றி முக்யேந ப்ரதானத்துடன் வேதஸம்யோக: வேதத்தின்சேர்க்கை யேற்படுகிறது. அதாவது:—ப்ரதாநத்துக்குரிய வேதத்தின் ஸம்பந்தமுள்ள கர்த்தா எவனே அவனேதான் இம்மந்திரோச்சாரணத்திலும் கர்த்தாவாகவ்வான் என்ரும். மந்திரங்களின் உத்பத்தி முதலிலேற்படுவது உண்மைதானுயினும் அவ்வுத்பத்தியானது ப்ரயோகவிதிக்கு அங்கமாகவாவதாலும், ப்ரயோகமானது யஜுர்வேதத்திலேயே செய்யப்பட்டிருப்பதாலும் யஜுர்வேதியான அத்வர்யுவேதான் மந்திரோச்சாரணத்தில் கர்த்தாவாகவாகிருன் என்பது ஸித்தாந்தியின்கருத்து. என ப்ரம்ஹவித்யாபரண வியாக்யானத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

इयदामननात् ॥ ३४ ॥

पिबन्तौ द्वासुपर्णेति द्वे विद्ये अथवैकता । भोक्तारौ भोक्त्रभोक्ताराविति विद्ये उभे इमे ॥ १ ॥
पिबन्तौ भोक्त्रभोक्ताराविल्युक्तं हि समन्वये । इयत्ता प्रत्यभिज्ञानाद्विद्यैका मन्त्रयोर्द्वयोः ॥ २ ॥

'द्वा सुपर्णा सयुजा सखाया समानं वृक्षं परिषस्वजाते । तयोरन्यः पिप्पलं स्वाद्वत्त्यनश्नन्न्यो अभिचाकशीति' (मु० ३ । १ । १) इत्यध्यात्माधिकारे मन्त्रमाथर्वणिकाः

ஒன்றுக்கு அநசிதிருத்வமும்(அசனமற்றிருக்கும் தன்மையும்)சொன்னதிலிருந்து பேதம்(வேற்றுமை)காணப்படுகிறது. ஆகவே இரண்டு வித்யைகளுக்கும் ஐக்கியமானது ஸம்பவிக்காது எனப் பூர்வபக்ஷம். ப்ராப்த்தமாகவே அதை ஸித்தாந்தப்படுத்தவேண்டி ஒரே ஸூத்திரங்கொண்ட இந்த அதிகரணமாரம்பிக்கப் படுகிறது—

(ஸூ) இயதாமனனுத் (34)

(ப-ரை) **इयदामननात्** (இயதாமனனுத்)=வித்யையின் உத்பத்தி ஸமயத்திலேயே இரண்டுமந்திரங்களிலும் "**द्वौ** (த்வௌ)=என்றும் "**पिबन्तौ** (பிபந்தௌ)= என்றுமாக த்வித்வரூபமான இயத்தையானது=இரண்டாக இருத்தலானது சொலப் பட்டிருப்பதால் அதன் மூலம் அறியப்பட்ட வித்யைக்யத்தை யொட்டி பிறவற்றை மாற்ற வேண்டுவது அவஸ்யமாகவாவதால் இங்கு வித்யைக்யம் கொள்ளுவது தான் பொருந்தும். (34) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) "ருதம் பிபந்தௌ" என்றும் "த்வா ஸுபர்ணு" என்றும் சொல்லப்படுவது இரண்டு வித்யைகளா? அல்லது இரண்டும் ஒரேவித்யைதானு? என்பது ஸந்தேஹம். ஓரிடத்தில் இரண்டு போக்தாக்களென்றும், மற்றோரிடத்தில் ஒன்று போக்தா மற்றொன்று அபோக்தா வென்றும் காணப்படுவதால் இவ்விரண்டும் வெவ்வேறுவித்தைகளாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். முதலாவது ஸமன்வயாத்தியாயத்தில் போக்தா அபோக்தாஇரண்டுமே ஸுகிருதபலபோக்தாக்கள் எனச் சொல்லப்பட்டது. இரண்டிடத்திலும் த்வித்வரூப இயத்தையானது ஐக்யக்ஞானமுறையால் அறியப்படுவதால் இருமந்திரங்களிலும் வித்யையொன்றே சொல்லப்படுகிறது. என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்.—ஆதர்வணிகர்களும், ஸ்வேதாஸ்வதரர்களும் ஆத்மாவைப்பற்றிச் சொல்லுமிடத்து "த்வா ஸுபர்ணு ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே, தயோ ரந்ய:பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநஸ்நந் அந்யோ அபிசாகசீதி" (ஒன்றுடனென்று சேர்ந்தவைகளும், ஒன்றுக் கொன்று ஸகாக்களுமான இரண்டு கருடபக்ஷிகள் (ஜீவபரமாத்மாக்கள்) ஸமானமான விருக்ஷத்தை (தேஹத்தை)தழுவிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவ்விரண்டனு ளொன்று கர்மபலனை ருசிபார்த்து அனுபவிக்கிறது. மற்றது கர்மபலனை அனுபவிக்காது ஸாக்ஷியாகப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது எனப் படிக்கின்றனர். அவ்விதமே கடர்கள் "கர்மபலனை அனுபவிப்பவர்களும், ஸுகிருதத்தின் பலபூதமான சரீரத்தில் ப்ரப்ஹத்தினது ஸ்தானங்

श्वेताश्वतराश्च पठन्ति । तथा कठाः 'ऋतं पिबन्तौ सुकृतस्य लोके गुहां प्रविष्टौ परमे परार्धे । छायातपौ ब्रह्मविदो वदन्ति पञ्चाग्नयो ये च त्रिणाचिकेताः' (क० ३ । १) इति। किमत्र विद्यैकत्वमुत विद्यानानात्वमिति संशयः । किं तावत्प्राप्तं, विद्यानानात्वमिति । कुतः । विशेषदर्शनात् । द्वा सुपर्णेत्यत्र ह्येकस्य भोक्तृत्वं दृश्यते एकस्य चाभोक्तृत्वं दृश्यते । ऋतं पिबन्तावित्यत्रोभयोरपि भोक्तृत्वमेव दृश्यते तद्वेद्यरूपं भिद्यमानं विद्यां भिन्द्यादित्येवं प्राप्ते ब्रवीति विद्यैकत्वमिति । कुतः—यत उभयोरप्यनयोर्मन्त्रयोरियत्तापरिच्छिन्नं द्वित्वोपेतं वेद्यरूपमभिन्नमामनन्ति । ननु दर्शितो रूपभेदः। नेत्युच्यते । उभावप्येतौ मन्त्रौ जीवद्वितीयमीश्वरं प्रतिपादयतो नार्थान्तरम् । 'द्वा सुपर्णा' इत्यत्र तावत् 'अनश्नन्नन्यो अभिचाकशीति' इत्यशनायाद्यतीतः परमात्मा प्रतिपाद्यते । वाक्यशेषेऽपि च स एव प्रतिपाद्यमानो दृश्यते । 'जुष्टं यदा पश्यत्यन्यमीशमस्य महिमानम्' (श्वे० ४ । ७)

களுக்குள் சிறந்த ஹிருதயகுஹையில் பிரவேசித்திருப்பனவுமான பொருளை த்ரிணாசிகேதர்களானயாதொரு பஞ்சாக்னிகள் நிழலும் வெய்யிலும் போல வெனச் சொல்லுகின்றனர்" எனப் படிக்கின்றனர். இவ்விரண்டிடத்திலுமுள்ள வித்யை ஒன்ரு? வித்யை வெவ்வேரு? என ஸம்சயமுதயமாகிறது. என்? வேற்றுமை காணப்படுவதே அதன் காரணமென்க. அதாவது:—"த்வா ஸுபர்ணா" என்ற இந்த விடத்திலோ வெனில் ஒன்றுக்குப் போக்த்திருத்வமும், மற்றொன்றுக்கு அபோக்திருத்வமும் காணக்கிடக்கின்றது. "ருதம்பிபந்தௌ" என்ற விந்த விடத்திலோ இரண்டுக்கும் போக்திருத்வமே காணக்கிடக்கின்றது. ஆனது பற்றி பேதப்படும் வேத்யத்தின் ரூபமானது வித்யையையும் பேதப்படுத்தத் தான் செய்யும் என ப்ராப்தமாகவே வித்யைகத்வமே சொல்லவேண்டு மெனச்சொல்லுகிறார். ஏன்? எக்காரணம் பற்றி இவ்விரண்டு மந்திரங்களிலும் இவ்வளவெனச் சொல்லப்பட்டதோ அதாவது:—த்வித்வத்துடன் கூடிய வேத்யத்தின் ரூபமானது அபின்னமாகவே (ஒன்ருகவே) சொல்லப்பட்டதோ (அக்காரணம் பற்றியே என்க.)

சங்கை—ரூபபேத மிருப்பதாகக் காண்பிக்கப் பட்டிருக்கிறதே எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை எனச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விரண்டு மந்திரங்களும் ஜீவனுக்கு இரண்டாவதாகவான ஈஶ்வரனைச் சொல்லுகின்றனவே அன்றி வேறுபொருளைச் சொல்லவில்லை. "த்வா ஸுபர்ணா" என்ற விடத்திலோ வெனில் "மற்றவன் கர்ம பலாநுபவமில்லாதவனாய் ஸாக்ஷியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான்" என்றதால் அஶநாயாதிகளைக் கடந்த பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறார். மேலுள்ள வாக்கியத்திலும் "தியானதிகளினால் ஸேவிக்கப்பட்ட வரும் தியானபரிபாகதசையில் ஈசனும் (உண்மையில்) விசிஷ்டரூபத்தை விட வேறுபட்டவரும், அதாவது:—சோதிக்கப்பட்ட சின்மாத்திரனுமான பொருளை ப்ரத்யக்காக எப்பொழுது அனுபவிக்கின்ருனே அப்பொழுது இவரது ஸ்வரூபத்தை யடைகிருன்" என்றதால் அவரே உபதேசிக்கப்படுவதாகத் தெரிகிறது. "ருதம் பிபந்தௌ" என்ற விடத்திலோ ஜீவன் பானஞ்செய்யுங்கால் அசனாயாதிகளைக் கடந்தவரான பரமாத்

इति। 'ऋतं पिबन्तौ' इत्यत्र तु जीवे पिबत्यशनायाद्यतीतः परमात्मापि साहचर्याच्छत्रिन्यायेन पिबतीत्युपचर्यते। परमात्मप्रकरणं ह्येतत् 'अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मात्' (क० २। १४) इत्युपक्रमात्। तद्विषय एव चात्रापि वाक्यशेषो भवति 'यः सेतुरीजानानामक्षरं ब्रह्म यत्परम्' (क० ३। २) इति। 'गुहां प्रविष्टावात्मानौ हि—' (ब्र० सू० १। २। ११) इत्यत्र चैतत्प्रपञ्चितम्। तस्मान्नास्ति वेद्यभेदस्तस्माच्च विद्यैकत्वम्। अपिच त्रिष्वप्येतेषु वेदान्तेषु पौर्वापर्यालोचने परमात्मविद्यैवावगम्यते। तादात्म्यविवक्षयैव जीवोपादानं नार्थान्तरविवक्षया। नच परमात्मविद्यायां भेदाभेदविचारावतारोऽस्तीत्युक्तम्। तस्मात्प्रपञ्चार्थ एवैष योगः। तस्माद्याधिकधर्मोपसंहार इति॥ ३४॥

२२ अन्तराधिकरणम्। सू० ३५–३६

अन्तरा भूतग्रामवत्स्वात्मनः॥ ३५॥

மாவும் கூடவிருப்பதுபற்றி * சத்ரிந்யாயத்தினல் பானஞ்செய்கிருர் என உபசார முறையால் கூறப்படுகிறது. பரமாத்ம ப்ரகரணமன்ருே இது. "தர்மத்தை விட வேருனது "அதர்மத்தைவிட வேருனது" என உபக்கிரமமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். "எது ஈஜானர்களுக்கு ஸேதுவோ எது பரம்ப்ரம்ஹமான அக்ஷரமோ" என்பதாய் இவ்விடத்திலுங் கூட பரமாத்மவிஷயமாகவே உள்ள வாக்ய சேஷமு மிருக்கிறது. "குஹாம்ப்ரவிஷ்டா வாத்மானௌஹி" என்ற விடத்தில் இது விரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனது பற்றி வேத்யபேதமில்லை. ஆனது பற்றியும் வித்யை ஒன்ருகவே ஆகிறது. மேலும், இம்மூன்று வேதாந்தங்களிலும் முன்பின் பரியாலோசனஞ் செய்யுங்கால் பரமாத்ம வித்யையே அறியப்படுகிறது. தாதாத்மியம் சொல்லவெண்ணங் கொண்டு ஜீவோபாதானஞ் செய்யப்பட்டதே யொழிய வேறுபொருளைச் சொல்லவெண்ணங் கொண்டல்ல. பரமாத்மவித்யையில் பேதாபேதவிசாரத்துக்கு இடமில்லை யென்று சொல்லவும் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே விஸ்தாரத்துக்குவேண்டியே இந்த ஸூத்திரமேற்பட்டது. ஆனதுபற்றியும் அதிகமான தர்மத்தின் உபஸம்ஹார மேற்படுகிறது.

இருபத்தோன்ருவது இயததிகரணம் முற்றிற்று.

அந்தராதிகரணம்.

(ஸூ) அந்தரா பூதக்ராமவத் ஸ்வாத்மநः (35)

(ப—ரை) स्वात्मन· (ஸ்வாத்மனः)=ஆத்மாவொருவனுக்கே, अन्तरा (அந்தரா)= ஸர்வாந்தரத்வமானது பொருந்தும். भूतग्रामवत् (பூதக்கிராமவத்)=எல்லாப் பூதங்

---

* "சத்ரிணோகச்சந்தி" குடையுள்ளவர் போகின்றனர் என்ற விடத்தில் ஒரு கூட்டத்தில் ஒருவனே குடைபிடித்துச் சென்றபோதிலும் யாவரும் குடைபிடித்துச் சொல்லுவதாகச் சொல்லப்படுவதே சத்ரிந்யாய மெனப்படும்.

विद्याभेदोऽथ विद्यैक्यं स्यादुषस्तकहोळयोः । समानस्य द्विराम्नानाद्विद्याभेदः प्रतीयते ॥ १ ॥
सर्वान्तरत्वमुभयोरस्ति विद्यैकता ततः । शङ्काविशेषनुत्यै द्विः पाठस्तत्त्वमसीतिवत् ॥ २ ॥

'यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म य आत्मा सर्वान्तरः' (बृ० ३ । ४ । १-३ । ५ । १) इत्येवं द्विरुषस्तकहोलप्रश्नयोर्नैरन्तर्येण वाजसनेयिनः समामनन्ति । तत्र संशयः—विद्यैकत्वं वा स्याद्विद्यानानात्वं वेति । विद्यानानात्वमिति तावत्प्राप्तम् । अभ्यासासामर्थ्यात् । अन्यथा ह्यन्यूनानतिरिक्तार्थे द्विराम्नानमनर्थकमेव स्यात् । तस्माद्यथाभ्यासात्कर्मभेद एवमभ्यासाद्विद्याभेद इत्येवं प्राप्ते प्रत्याह—अन्तराम्नानाविशेषात्स्वात्मनो विद्यैकत्वमिति । सर्वान्तरो हि स्वात्मोभयत्राप्यविशिष्टः पृच्छ्यते च प्रत्युच्यते च । नहि द्वावात्मानावेकस्मि-

---

களிலும் ஆத்மாவொருவனே ஸர்வாந்தரனெனச் சொல்லப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க (35) (எ—று)

வையாஸிக ந்யாயமாலே

(க—ரை) பிருஹதாரண்யகத்தில் உஷஸ்தர், கஹோளர், என்ற மஹருஷிகளின் ப்ரஶ்னத்தில் சொல்லப்படும் வித்யை வெவ்வேறு? அல்லது ஒன்று? என்பது ஸந்தேஹம். ஸமானமாயுள்ளவனையே இரண்டுதடவை சொல்லியிருப்பது கொண்டு வித்யை வெவ்வேறு என்றுதான் தோன்றுகிறது என்பது பூர்வபக்ஷம். இரண்டிடத்திலு முள்ள ஆத்மாவுக்கும் ஸர்வாந்தரத்வமிருக்கிறது. அதனால் வித்யை ஏகத்வமானது ஸித்திக்கிறது. சங்காவிசேஷத்தைப் போக்கவேண்டியே தத்த்வமஸி என்பது போல இரண்டுதடவை படிக்கப்பட்டது. என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—வாஜஸநேயிகள் உஷஸ்த கஹோளப்ரஶ்னங்களில் "எந்தப்ரம்ஹம் ஸாக்ஷாத்தாயும் (அகௌணமாயும்) அபரோக்ஷாத் (அவ்யவஹிதமாயும்) உள்ளதோ எந்த ஆத்மா ஸர்வாந்தரமோ" என இவ்விதம் இடையறாது இரண்டு தடவை படிக்கின்றனர். அங்கு ஸம்சய முண்டாகிறது அதாவது:—வித்யை ஒன்று? அல்லது வித்யை வெவ்வேறு? என்றும். வித்யை வெவ்வேறென்றே முதலில் ப்ராப்தமாகிறது. அப்யாஸம் (அடிக்கடி உபதேசம்) காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். இவ்விதமில்லாவிடிலோ ஏற்றத்தாழ்வற்ற பொருளில் இரண்டு தடவை படித்தலானது பயனற்றதாகவே ஆகிவிடும். ஆனதுபற்றி இரண்டுதடவை படிக்கப்படுவதை யொட்டி கர்மபேத மேற்படுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே அப்யாஸத்தால் வித்யாபேதந்தான் சொல்லவேண்டும் என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே ஸித்தாந்தஞ் சொல்லுகிறார்—ஸ்வாத்மாவுக்கு ஸர்வாந்தரத்வம் சொன்னதில் விசேஷமெதுவு மில்லாதிருப்பதால் வித்யை ஒன்றென்றே ஏற்படுகிறது. ஸர்வாந்தரனான ஸ்வாத்மாவோ இரண்டிடத்திலும் பொதுவாகக் கேட்கவும் படுகிறது பதிலும் சொல்லப்படுகிறது. இரண்டு ஆத்மாக்கள் ஒரு தேஹத்தில் ஸர்வாந்தரர்களாக இருக்கமுடியாதன்றோ. அப்பொழுதோ ஒருவனுக்கே ஸர்வாந்தரத்வமானது முக்யமாக ஏற்படும். ஒருவனுக்கோ பூதஸமூஹத்துக்குப் போல ஸர்வாந்த

न्देहे सर्वान्तरौ संभवतः। तदा ह्येकस्याङ्गं सर्वान्तरत्वमवकल्प्येत। एकस्य तु भूतग्रामवदैव सर्वान्तरत्वं स्यात्। यथाच पञ्चभूतसमूहे देहे पृथिव्या आपोऽन्तरा अद्भ्यस्तेजोऽन्तरमिति सत्यप्यापेक्षिकेऽन्तरत्वे नैव मुख्यं सर्वान्तरत्वं भवति तथेहापीत्यर्थः। अथवा भूतग्रामवदिति श्रुत्यन्तरं निदर्शयति। यथा—'एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा' (श्वे० ६। ११) इत्यस्मिन्मन्त्रे समस्तेषु भूतग्रामेष्वेक एव सर्वान्तर आत्माम्नायते। एवमनयोरपि ब्राह्मणयोरित्यर्थः। तस्माद्वेद्यैक्याद्विद्यैकत्वमिति ॥३५॥

अन्यथा भेदानुपपत्तिरिति चेन्नोपदेशान्तरवत् ॥ ३६ ॥

अथ यदुक्तमनभ्युपगम्यमाने विद्याभेद आम्नानभेदानुपपत्तिरिति तत्परिहर्तव्यम्। अत्रोच्यते—नायं दोषः। उपदेशान्तरवदुपपत्तेः। यथा ताण्डिनामुपनिषदि षष्ठे प्रपाठके—'स आत्मा तत्त्वमसि श्वेतकेतो' (छा० ६। ८। ७) इति नवकृत्वोऽप्युपदेशे न विद्या-

---

ரத்வமானது ஸம்பவிக்கவே மாட்டாது. ஐந்து பூதங்களின் ஸமூஹமான தேஹத்தில் பிருதிவியைக் காட்டிலும் ஜலம் ஆந்தரமானது, ஜலத்தைக்காட்டிலும் தேஜஸ் ஆந்தரமானது, என ஆபேக்ஷிகமான அந்தரத்வமானது இருந்தபோதிலுங்கூட முக்கியமான ஸர்வாந்தரத்வமானது எவ்விதம் ஸம்பவிப்பதில்லேயோ அதுபோலவே இங்குமென்று பொருள். அல்லது பூதக்ராமவத் என்றதால் வேறு சுருதியைத் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிருர் "ஒரே தேவன் ஸர்வபூதங்களிலும் மறைந்தவனுகவும், ஸர்வவியாபியாகவும், ஸர்வபூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகவுமாகிருர்" என்ற இந்தமந்திரத்தில் எல்லாப்பூதஸமூஹங்களிலும் ஒரே ஸர்வாந்தர ஆத்மா சொல்லப்படுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே இவ்விருப்ராம்ஹணங்களிலும் என்பது அதன் பொருள். ஆகவே வேத்யமானது ஒன்ருயிருப்பதால் வித்யைகத்வந்தான் சொல்ல வேண்டும். (35) (எ-று)

(ஸூ) அந்யதா பேதாநுபபத்திரிதி சேத் ந உபதேசாந்தரவத் (36)

(ப-ரை) **अन्यथा** (அந்யதா)=வித்யாபேதமொப்பாத பக்ஷத்தில் **भेदानुपपत्तिः** (பேதாநுபபத்தி:)=ஶ்ருதியிலுள்ள உபதேசபேதமானது பொருத்தமற்றதாக வாகிவிடும். **इतिचेत्** (இதிசேத்)=என்ருலோ **न** (ந)=அதுபொருந்தாது. தத்த்வமஸி என்பதாய் ஒன்பது தடவை உபதேசஞ் செய்திருப்பது போலவே இங்கு மிருக்கலாம். (36) (எ-று)

பாஷ்யம்.—வித்யாபேதமானது ஒப்பப்படாவிடில் உபதேசபேதமானது பொருத்தமற்றதாக வாகிவிடும் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதைப் பரிஹரிக்கவேண்டும். இவ்விஷயத்திற் சொல்லப்படுகிறது. இந்தத் தோஷமில்லே. வேறு உபதேசம் போல பொருந்தக்கூடியதாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். தாண்டிகளுடைய உபநிஷத்தின் ஆருவதுப்ரபாடகத்தில் "அது ஆத்மா ஹேஸ்வேதகே

भेदो भवत्येवमिहापि भविष्यति। कथं च नवकृत्वोऽप्युपदेशे विद्याभेदो न भवति। उपक्रमोपसंहाराभ्यामेकार्थतावगमात्। 'भूय एव मा भगवान्विज्ञापयतु' (छा० ६।५।४) इति चैकस्यैवार्थस्य पुनः पुनः प्रतिपिपादयिषितव्यत्वेनोपक्षेपात्। आशङ्कान्तरनिराकरणेन चासकृदुपदेशोपपत्तेः। एवमिहापि प्रश्नरूपाभेदात् 'अतोऽन्यदार्तम्' (बृ० ३।४।२-३।५।१) इति च परिसमाप्त्यविशेषादुपक्रमोपसंहारौ तावदेकार्थविषयौ दृश्येते। 'यदेव साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म' (बृ० ३।५।१) इति द्वितीये प्रश्न एवकारं प्रयुञ्जानः पूर्वप्रश्नगतमेवार्थमुत्तरत्रानुकृष्यमाणं दर्शयति। पूर्वस्मिंश्च ब्राह्मणे कार्यकरणव्यतिरिक्तस्यात्मनः सद्भावः कथ्यते, उत्तरस्मिंस्तु तस्यैवाशनायादिसंसारधर्मातीतत्वं कथ्यते, इत्येकार्थतोपपत्तिः। तस्मादेका विद्येति॥ ३६॥

தோ! நீ அதாக இருக்கிறாய்" என ஒன்பது தடவை உபதேசம் காணப்படினுங்கூட வித்யாபேதமானது எவ்விதமேற்படுவதில்லையோ இவ்விதமே இங்கு மாகலாம். ஒன்பதுதடவை உபதேசிக்கப்படினுங்கூட வித்யாபேதம் ஏன் வருவதில்லை எனின்? உபக்ரமோப ஸம்ஹாரங்களினால் ஒரே பொருளுள்ளதா யிருக்குந் தன்மை அறியப்படுவதாலென்க "திரும்பவுமே என்னைப் பெரியாருபதேசிக்கட்டும்" என ஒரே பொருளுக்கு அடிக்கடி உபதேசிக்கப்படவேண்டுவதின் தன்மையுடன் சொல்லல் காணப்படுகிறது. வேறு ஆசங்கையை நிராகரணஞ் செய்யும் வாயிலாக அடிக்கடி செய்யப்படும் உபதேசம் பொருந்தக்கூடியதாகவு மாகிறது. இவ்விதம் இங்கும் ப்ரஸ்னத்தின் ரூபம் ஒன்றாக விருப்பதாலும் "இதைவிட வேறுபொருள் அழியக்கூடியது" என்பதாய் முடிப்பதில் வேற்றுமை யில்லாதிருப்பதாலும் உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்கள் ஒரேபொருளைப் பற்றியனவாகக் காணக்கிடக்கின்றன. எந்த ப்ரம்ஹமே ஸாக்ஷாத்தாயும்(அகௌணமாயும்)அபரோக்ஷாத் (அவ்யவஹிதமாயும்) இருக்கின்றதோ" என்ற இரண்டாவது கேள்வியில் ஏவகாரத்தை (ஏவ என்ற சப்தத்தை) ப்ரயோகஞ்செய்கின்ற ஸ்ருதியானது முந்தின ப்ரஸ்னத்திலிருக்கின்றதாகவே யுள்ள அர்த்தத்தையே மேலுள்ள விடத்திலும் தொடர்ந்து சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவதாகக் காண்பிக்கிறது. முந்தினப்ராம்ஹணத்திலோ காரியகாரணத்தை விட வேறுபட்ட ஆத்மாவுக்கு ஸத்பாவமானது சொல்லப்பட்டது, மேலுள்ளப்ராம்ஹணத்திலோ அந்த ஆத்மாவுக்கே அஸநாயாதிகளான ஸம்ஸார தர்மங்களைக் கடந்திருத்தல் சொல்லப்படுகிறது, என்பது பற்றி ஏகார்த்தத்வமானது பொருந்தக்கூடியதாகவே ஆகிறது. ஆகவே வித்யை ஒன்றென்றே ஏற்படுகிறது. (36) (எ-று)

இருபத்திரண்டாவது அந்தரத்வாதிகரணம் முற்றிற்று.

வ்யதிஹாராதிகரணம் 23.

(ஸூ) வ்யதிஹாரோ விசிம்ஷந்தி ஹி இதரவத் (37)

२३ व्यतिहाराधिकरणम् । सू० ३७

व्यतिहारो विशिंषन्ति हीतरवत् ॥ ३७ ॥

व्यतिहारे स्वात्मसूर्ययोरेकधा धीरुत द्विधा । वस्त्वैक्यादेकधैक्यस्य दार्ढ्याय व्यतिहारगीः ॥ १ ॥

ऐक्येऽपि व्यतिहारोक्त्या धीर्द्वैविध्यस्य जीवता । युक्तोपास्त्यै वाचनिकी मूर्तिवद्दार्ढ्यमार्थिकम् ॥ २ ॥

यथा—'तद्योऽहं सोऽसौ योऽसौ सोऽहम्' इत्यादित्यपुरुषं प्रकृत्यैतरेयिणः समामनन्ति, तथा जाबालाः 'त्वं वा अहमस्मि भगवो देवतेऽहं वै त्वमसि' इति । तत्र संशयः—किमिह व्यतिहारेणोभयरूपा मतिः कर्तव्योतैकरूपैवेति । एकरूपैवेति तावदाह । नह्यत्रात्मन ईश्वरेणैकत्वं मुक्त्वान्यत्किञ्चिच्चिन्तयितव्यमस्ति । यदि चैवं चिन्तयितव्यो

(ப—ரை) **व्यतिहारः** (வ்யதிஹாரः) =ஜீவேஶ்வரர்களுக்கு பரஸ்பரம் விசேஷண விசேஷ்யபாவமானது ஆத்யானத்துக்கு வேண்டி ஶ்ருதியிற் சொல்லப் படுகிறது. **इतरवत्** (இதரவத்)=ஸத்யகாமத்வம் முதலியகுணங்கள் ஆத்யானத்துக்கு வேண்டி சொல்லப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்குங் காண்க. அவ்விதமே **विशिंषन्ति हि** (விசிம்ஷந்திஹி)= "நீயாக நானிருக்கிறேன் நானாகநீர் இருக்கிறீர்" என்பதாய் ஜீவேஶ்வரர்களுக்கு விசேஷண விசேஷ்யபாவங் கொடுத்துக் கூறுகின்றனரன்றோ? (37) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) சொந்த ஆத்மாவுக்கும் ஸூர்யனுக்கும் (ஸூர்யாந்தவர்த்தி ஈஶ்வரனுக்கும்) வ்யதிஹாரம் (விசேஷண விசேஷ்யபாவம்) சொன்ன விடத்தில் உள்ள புத்தியானது ஒன்ரு? அல்லது இரண்டுவிதமானதா? என்பது ஸந்தேஹம். வஸ்து ஒன்ருக விருப்பதால் புத்தி ஒன்றேதானுகும். ஐக்கியத்தைத் திருடப்படுத்துவதற்கு வேண்டி வ்யதிஹாரம் (விசேஷணவிசேஷ்யபாவம்) சொல்லப்படுகிறது என்பது பூர்வபக்ஷம். ஐக்யமிருந்தபோதிலுங் கூட வ்யதிஹாரஞ் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து புத்தியானது இரண்டேதானுகும். ஈஶ்வரனுக்கு ஜீவத்வமானது உபாஸ்திக்கு வேண்டி சாஸ்திரமுபதேசிப்பதால் பொருந்தக்கூடியதாக வாகலாம். மூர்த்தியானது போல ஐக்கிய தார்ட்யமானது ஆர்த்திகமாக (இவ்விதஞ்சொன்னதிலிருந்து ஏற்படுவதாக) ஆகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—"ஆகவே யாதொரு நானுண்டோ அவர் இவரே. யாதொரு இவருண்டோ அவரே நான்" என்பதாய் ஆதித்யமண்டலாபிமானி புருஷனைச் சொல்லத் தொடங்கி ஐதரேயிகள் எவ்விதமோ அவ்விதமே "ஓபகவானுன தேவதையே! நீராகவே நானிருக்கிறேன், நானுகவே நீர் இருக்கிறீர்" என்று ஜாபாலர்களும் படிக்கின்றனர். அவ்விடத்தில் ஸம்சயமுண்டாகிறது. அதாவது:—இங்கு விசேஷண விசேஷ்யபாவத்துடன் இரண்டு ரூபமுள்ளதான புத்தி செய்யவேண்டுமா? அல்லது ஒரே ரூபமுள்ள புத்தி செய்யவேண்டுமா? என்ருல். ஏகரூபமான புத்தியேதான் செய்யவேண்டும் என்கிருர். இவ்விடத்தில் ஆத்மாவுக்கு

विशेषः परिकल्प्येत संसारिणश्चेश्वरात्मत्वमीश्वरस्य संसार्यात्मत्वमिति। तत्र संसारिणस्तावदीश्वरात्मत्व उत्कर्षो भवेदीश्वरस्य तु संसार्यात्मत्वे निकर्षः कृतः स्यात्। तस्मादैकरूप्यमेव मतेः। व्यतिहाराम्नायस्त्वेकत्वदृढीकारार्थ इति। एवं प्राप्ते प्रत्याह—व्यतिहारोऽयमाध्यानायाम्नायते इतरवत्। यथेतरे गुणाः सर्वात्मत्वप्रभृतय आध्यानायाम्नायन्ते तद्वत्। तथाहि विशिषन्ति समाम्नातार उभयोच्चारणेन 'त्वमहमस्म्यहं च त्वमसि' इति। तच्चोभयरूपायां मतौ कर्तव्यायामर्थवद्भवति। अन्यथा हीदं विशेषेणोभयाम्नानमनर्थकं स्यात्। एकेनैव कृतत्वात्। ननूभयाम्नानस्यार्थविशेषे परिकल्प्यमाने देवतायाः संसार्यात्मत्वापत्तेर्निकर्षः प्रसज्येतेत्युक्तम्। नैष दोषः। ऐकात्म्यस्यैवानेन प्रकारेणानुचिन्त्यमान-

---

ஈப்வரனுடன் ஏகத்வத்தை விடுத்து வேறு ஒன்றும் சிந்திக்கக்கூடியதாகவில்லை யன்றோ? ஸம்ஸாரிக்கு ஈப்வராத்மத்வமும் ஈஸ்வரனுக்கு ஸம்ஸார்யாத்மத்வமும் என்ற விசேஷமானது சிந்திக்க வேண்டுவதாகவாகிறது என இவ்விதம் கல்பிக்கப் படுமானல் அவ்வித கல்பனையில் ஸம்ஸாரிக்கு ஈப்வராத்மத்வஞ் சொல்லுவதில் உத்கர்ஷமும், ஈப்வரனுக்கு ஸம்ஸார்யாத்மத்வஞ் சொல்லுவதில் நிகர்ஷமும் செய்யப்பட்டதாகவாகும். ஆனது பற்றி புத்திக்கு ஐகரூப்யமே தான் பொருந்துகிறது. வ்யதிஹாரஞ் சொன்னதோ வெனில் ஏகத்வத்தைத் திருடப்படுத்துவதற்கு வேண்டியே என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே பதில் (ஸித்தாந்தம்) சொல்லுகிறார். இந்தவ்யதிஹாரமானது (விசேஷண விசேஷ்யபாவமானது) ஆத்யானத்துக்கு வேண்டி சொல்லப்படுகிறது. இதரம் போலவாம். அதாவது:—ஸர்வாத்மத்வம் முதலிய வேறு குணங்கள் ஆத்யானத்துக்கு வேண்டி சொல்லப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமேயாம். அவ்விதமே யன்றோ "நீராக நானிருக்கிறேன். நானாக நீர் இருக்கிறீர்" என்பதாய் உபய (ஜீவப்ரம்ஹ) உச்சாரணத்தினுல் ப்ருதிகள் விசேஷித்துக் கூறுகின்றன. அதுவும் இரண்டு ரூபமான புத்திசெய்யும் பொழுது பயனுள்ளதாக வாகிறது. அவ்விதமில்லா விடில் விசேஷமாகச் சொல்லிய இந்த உபாயோபதேசமானது பயனற்றதாக வாகி விடும். ஒன்றினுலேயே (நீராக நானிருக்கிறேன் என்பதால் மட்டுமே) போதுமானதாகவாவதே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—உபயாம்னனத்துக்கு (ஒன்றுக்கே விசேஷண விசேஷ்யபாவங் கொடுத்துக் கூறியதற்கு) அர்த்தவிசேஷம் கல்பிக்கப்படுமானல் தேவதைக்கு ஸம்ஸார்யாத்மத்வம் வருவதன் மூலம் நிகர்ஷம் (இழிவு) வந்து விடத்தெரியும் எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இந்தத் தோஷமில்லை. இம்முறையினுல் ஐகாத்மியமே அநுசிந்த்யமாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—இவ்விதமாயின் அதே ஏகத்வ திருடீகாரமேயன்றோ வரத்தெரியும் எனின்?

உத்தரம்—நாம் ஏகத்வ திருடீகாரத்தை மறுக்கின்றோமில்லை. பின்னையோ வென்னில் விசேஷணவிசேஷ்யபாவத்தினுல் இங்கு வசனப்ராமாண்யத்தை முன்

त्वात्। नन्वेवं सति स एवैकत्वदृढीकार आपद्येत। न वयमेकत्वदृढीकारं वारयामः, किं तर्हि व्यतिहारेणेह द्विरूपा मतिः कर्तव्या वचनप्रामाण्यान्नैकरूपेत्येतावदुपपादयामः फलतस्त्वेकत्वमपि दृढीभवति। यथाध्यानार्थेऽपि सत्यकामादिगुणोपदेशे तद्गुण ईश्वरः प्रसिध्यति तद्वत्। तस्मादयमाध्यातव्यो व्यतिहारः समाने च विषय उपसंहर्तव्यो भवतीति॥

२४ सत्याद्यधिकरणम्। सू० ३८

सैव हि सत्यादयः॥ ३८॥

னிட்டு இரண்டு ரூபமுள்ள புத்திசெய்ய வேண்டுமேயல்லாது ஏகரூபமான புத்தியல்ல என இவ்வளவு மட்டும் சொல்லுகிறேம். பலத்தினல் (இவ்விதம் தியானிப்பதன் மூலம்) ஏகத்வமும் திருடமாக வேற்பட்டுவிடுகிறது. ஆத்யானத்துக்கு வேண்டி ஸத்யகாமத்வாதி குணேபதேசஞ் செய்திருப்பினுங் கூட அத்தகைய குணம் வாய்ந்தவராக ஈஸ்வரன் ஸித்திப்பது எவ்விதமோ அவ்விதமேயாம். ஆகவே இந்த ஆத்யானஞ் செய்ய வேண்டுவதாகவுள்ள விசேஷண விசேஷ்யபாவமானது ஸமானமானவிஷயத்திலும் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடியதாக வாகிறது என்பதாம்.

இருபத்துமூன்ருவது வ்யதிஹாராதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸத்த்யாத்யதிகரணம் 24.

(அ—கை) முந்தின அதிகரணத்தில் வ்யதிஹாரத்தினல்பேதநிர்தேசம்செய்திருப்பதிலிருந்து திருஷ்டிபேதமானது சொல்லப்பட்டது. "யாதானுமொரு அதிகாரியானவன் மஹத்தும்=வியாபகமும், யக்ஷம்=பூஜ்யமும், ப்ரதமஜம்=பௌதிகங்களுள் முதலிலுண்டானதுமான,(ஹிரண்யகர்ப்பரூபமான)ப்ரம்ஹத்தை ஸத்=என்றும் த்யத் என்றும் உபாஸிக்கின்ருனே அவன் இவ்வுலகங்களே யடைகிருன்" என ஸத்த்யவித்யையைச் சொல்லத்தொடங்கி "அத்தகைய யாதொரு அந்த ஸத்த்யமுண்டோ இவன் அந்த ஆதித்யனே, அதாவது: இந்த மண்டலத்தில் யாதொரு புருஷனுண்டோ இவனே. அவனுக்கு அஹர் என்பது ரஹஸ்ய நாமமாகும். "எவன் இவ்வித முபாஸிக்கிருனே" என்றவிடத்திலும், "வலது கண்ணில் யாதொரு புருஷனுண்டோ அவனுக்கு அஹம் என்பது ரஹஸ்ய நாமமாகும் எவன் இவ்விதமுபாஸிக்கிருனே அவன் பாபத்தை நாசஞ்செய்து விலக்குகிருன்" என்றவிடத்திலும் பலபேதம் காணப்படுவதால் வித்யாபேத மிருக்கட்டும் எனப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே அதைப் போக்கவேண்டி இந்த அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.—

(ஸூ) ஸைவஹி ஸத்த்யாதய: (38)

(ப—ரை) **ஸைவ** (ஸைவ)="ஸயோஹைஹதம்" என்றதாதியால் ஸ தி யம் என மூன்று அக்ஷரங்களுடன் கூடின யாதொரு உபாஸனஞ்சொல்லப்பட்டதோ அது

द्वे सत्यविद्ये एका वा यक्ष रव्यादिवाक्ययोः। फलभेदादुभे लोकजयात्पापहतेः पृथक्॥ १॥
प्रकृताकर्षणादेका पापाघातोऽङ्गधीफलम्। अर्थवादोऽथवा मुख्यो युक्तोऽधिकृतिकल्पकः॥ २॥

'स यो हैतं महद्यक्षं प्रथमजं वेद सत्यं ब्रह्म' (बृ० ५।४।१) इत्यादिना वाजसनेयके सत्यविद्यां सनामाक्षरोपासनं विधायानन्तरमाम्नायते—'तद्यत्तत्सत्यमसौ स आदित्यो य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुषो यश्चायं दक्षिणेऽक्षन्पुरुषः' (बृ० ५।५।२) इत्यादि। तत्र संशयः—किं द्वे एते सत्यविद्ये किंवैकैवेति। द्वे इति तावत्प्राप्तम्। भेदेन हि फलसंयोगो भवति 'जयतीमाँल्लोकान्' (बृ० ५।४।१) इति पुरस्तात्। 'हन्ति पाप्मानं

வே ஆதித்யன் அக்ஷி இரண்டையும் அதிகரணமாக உடையதும் அஹ: என்றும், அஹம் என்றுமான குணங்களுள்ளதும் ஆக விதிக்கப்படுகிறதே யொழிய வேறுபட்டதாக வன்று. **हि** (ஹி)=யாதுகாரணத்தால் உபாஸ்யமான ஒருப்ரம்ஹத்துக்கே "தத்யத் ஸத்த்யம் அஸௌ ஸ:" என்றதாதியால் **सत्यादयः** (ஸத்த்யாதய:)= ஸத்த்யம் முதலியனவிசேஷணங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றனவோ அக்காரணம் பற்றியே என்க. (34) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) "மஹத் யக்ஷம் ப்ரதமஜம் வேத" என்றவாக்கியத்திலும் "ஸ ஆதித்யோ ய ஏஷ ஏதஸ்மின் மண்டலே புருஷ:" என்ற தாதிவாக்கியத்திலும் இரண்டு ஸத்த்யவித்யைகள் சொல்லப்படுகின்றனவா? அல்லது ஒன்ரு? என்பது ஸந்தேஹம். லோகப்ராப்த்தியும், பாபநிவிருத்தியும் தனியாகச் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து பலபேதமிருப்பதால் இரண்டு வித்யைகள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். ஆதித்யவாக்யத்தில் தொடர்ந்துவரும் பொருளைக் கூறும் "தத்யத், தத்" என்றதாதி ஸர்வநாமசப்தங்களால் தொடர்ந்த பொருள் சொல்லப்படுவதால் வித்யை ஒன்றேதானுகும் "அங்கத்தில் கூறப்படும் பயன் அர்த்தவாதமாகும்" என்றபடி பாபநிவிருத்திசொன்னது அங்கக்ஞானத்தின் பலனுகையால் அர்த்தவாதமாகும். அல்லது அதிகாரத்தைக் கல்பிப்பதுபற்றி பாபநிவிருத்தியானது முக்கியமாகவும் ஆகலாம் என்பது **ஸித்தாந்தம்.** (எ—று)

பாஷ்யம்.—"* ஸ யோ ஹைதம் மஹத் யக்ஷம் ப்ரதமஜம் வேத" என்ற தாதியால் வாஜஸநேயகத்தில் நாமாக்ஷரோபாஸனத்துடன் கூடின ஸத்த்யவித்யையை விதித்துப் பிறகு "†தத்யத் தத் ஸத்த்யம் அஸௌ ஸ ஆதித்ய: ய ஏஷ ஏதஸ்மின் மண்டலே புருஷ: யச்சாயம் தக்ஷிணேऽக்ஷன் புருஷ:" என்றதாதி படிக்கப்படுகிறது. அங்குஸம்சயமுதயமாகிறது. இவை இரண்டு ஸத்த்ய வித்யைகளா? அல்லது ஒரேஸத்த்ய வித்யையா? என்ரும். இரண்டு வித்யைகள் என்றே முதலில் ப்ராப்த்தமாகிறது. "இவ்வுலகங்களை ஜயிக்கிருன்" என முன்னரும் "பாபங்களை நாசஞ் செய்து நீக்குகிருன்" எனப் பின்னருமாக வேருகவன்ரே பல ஸம்பந்தம் காணப்படுகிறது. ("தத்யத் தத்" என்றதாதி ஸர்வநாம சப்தங்களால்) தொடர்ந்த

---

* இம்மந்திரத்தின் பொருளை அவதாரிகையிற் காண்க.

† இதன் பொருளையும் அவதாரிகையிற் காண்க.

जहाति च' (बृ० ५।५।३।४) इत्युपरिष्टात्। प्रकृताकर्षणं तूपास्यैकत्वादिति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—एकैवेयं सत्यविद्येति। कुतः—'तद्यत्तत्सत्यम्' (बृ० ५।५।२) इति प्रकृताकर्षणात्। ननु विद्याभेदेऽपि प्रकृताकर्षणमुपास्यैकत्वादुपपद्यत इत्युक्तम्। नैतदेवम्। यत्र तु विस्पष्टात्कारणान्तराद्विद्याभेदः प्रतीयते तत्रैतदेवं स्यात्। अत्र तूभयथा संभवे तद्यत्तत्सत्यमिति प्रकृताकर्षणात्पूर्वविद्यासंबद्धमेव सत्यमुत्तरत्राकृष्यत इत्येकविद्यात्वनिश्चयः। यत्पुनरुक्तं फलान्तरश्रवणाद्विद्यान्तरमिति। अत्रोच्यते—तस्योपनिषदहरहमिति चाङ्गान्तरोपदेशस्य स्तावकमिदं फलान्तरश्रवणमित्यदोषः। अपिचार्थवादादेव फले कल्पयितव्ये सति विद्यैकत्वे चावयवेषु श्रूयमाणानि बहून्यपि फलान्यवयविन्यामेव विद्यायामुपसंहर्तव्यानि भवन्ति। तस्मात्सैवेयमेका सत्यविद्या तेन तेन विशेषेणोपेताम्नातेत्यतः सर्व एव सत्यादयो गुणा एकस्मिन्नेव प्रयोग उपसंहर्तव्याः॥

பொருளைக் கூறியிருப்பதோ வெனில் உபாஸ்யமான பொருள் ஒன்றாக விருப்பது பற்றியேயாம் என இவ்விதம்(பூர்வபக்ஷம்)ப்ராப்த்தமாகவே இந்த ஸத்த்ய வித்யை ஒன்றென்றே சொல்லுகிறோம். ஏன்? "தத்யத் தத் ஸத்த்யம்" எனப்ரகிருதமான (தொடர்ந்து வருகின்ற) பொருளைக் கூறியிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—வித்யாபேத மிருப்பினுங் கூட உபாஸ்யமானது ஒன்றாக விருப்பதால் ப்ரகிருதாகர்ஷணஞ் செய்திருப்பது பொருந்தலாமெனச் சொல்லப்பட்டதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இது இவ்விதமாகாது. எவ்விடத்தில் மிகத்தெளிவானகாரணாந்தரத்தால் வித்யாபேதமானது அறியக்கிடக்கிறதோ அங்கு இது இவ்விதமிருக்கலாம். இவ்விடத்திலோ வெனில் இரண்டுவிதமாகவும் ஸம்பவிக்குங்கால் "தத்யத் தத் ஸத்த்யம்" என ப்ரகிருதமான பொருளை ஆகர்ஷணஞ் செய்திருப்பதால் முந்தின வித்யையில் ஸம்பந்தம் பெற்றதாகவே உள்ள ஸத்த்யப்பொருளானது மேலுள்ள விடத்திலுங் கூட ஆகர்ஷிக்கப்படுகிறது என்றேற்படுவது பற்றி ஏகவித்யாத்வ நிஸ்சயமேற்படுகிறது. வேறுபலன் காணப்படுவது பற்றி வேறுவித்யையாகக் கொள்ளவேண்டுமென யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இவ்விஷயத்திற் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—"அதற்கு அஹ:" என்பதும், "அஹம்" என்பதும் ரஹஸ்யநாமமாகும் என்ற வேறு அங்கத்தை யுபதேசஞ்செய்ததற்கு இந்த வேறு பலஸ்ரவணமானது ஸ்தாவகமாக (அர்த்தவாதமாக) வாகும் என்பது பற்றி முற் கூறிய தோஷமில்லை என்றும். மேலும் அர்த்தவாதத்தைக் கொண்டு பலனானது கல்பிக்கவேண்டி வரும் பொழுதும், வித்யைகத்வமிருக்கும் பொழுதும் அவயவங்களில் காணப்படும் பலன் வெகுவாக இருந்த போதிலுங்கூட அவயவியான வித்யையில் சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடியனவாகவே ஆகின்றன. ஆகவே அந்த இந்த ஸத்த்யவித்யை ஒன்றே அந்தந்தவிசேஷத்துடன் கூடினதாகச் சொல்லப்பட்டது என்ற இக்காரணத்தால் ஸத்த்யாதிகளான குணங்கள் யாவுமே ஒரே ப்ரயோகத்திலேயே சேர்த்துக்கொள்ளத்தக்கன.

केचित्पुनरस्मिन्सूत्र इदं च वाजसनेयकमक्ष्यादित्यपुरुषविषयं वाक्यम्, छान्दोग्ये च—'अथ य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्मयः पुरुषो दृश्यते' (छा० १।६।६) 'अथ य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यते' (छा० ४।१५।१) इत्युदाहृत्य सैवेयमक्ष्यादित्यपुरुषविषया विद्योभयत्रैकैवेति कृत्वा सत्यादीन्गुणान्वाजसनेयिभ्यश्छन्दोगानामुपसंहार्यान्मन्यन्ते। तन्न साधु लक्ष्यते। छान्दोग्ये हि ज्योतिष्टोमकर्मसंबन्धिनीयमुद्गीथव्यपाश्रया विद्या विज्ञायते। तत्र ह्यादिमध्यावसानेषु हि कर्मसंबन्धिचिह्नानि भवन्ति 'इयमेवर्गग्निः साम' (छा० १।६।१) इत्युपक्रमे, 'तस्यर्क्च साम च गेष्णौ तस्मादुद्गीथः' (छा० १।५।८) इति मध्ये, 'य एवं विद्वान्साम गायति' (छा० १।७।९) इत्युपसंहारे। नैवं वाजसनेयके किञ्चित्कर्मसंबन्धि चिह्नमस्ति। तत्र प्रक्रमभेदाद्विद्याभेदे सति गुणव्यवस्थैव युक्तेति॥

२५ कामाद्यधिकरणम्। सू० ३९

வேறு சிலர் இந்த ஸூத்திரத்தில் வாஜஸநேயகத்திலுள்ள அக்ஷ்யாதித்ய புருஷவிஷயமான இந்த வாக்கியத்தையும், சாந்தோக்கியத்திலுள்ள "பிறகு ஆதித்யனுக்குள்ளில் யாதொரு இந்த ஹிரண்மயபுருஷன் காணப்படுகின்றானோ" "பிறகு கண்ணில் யாதொரு இந்தப் புருஷன் காணப்படுகின்றானோ" என்ற இந்த வாக்கியத்தையும் உதாஹரித்து அதே இந்த அக்ஷ்யாதித்ய புருஷ விஷயமாகவுள்ள வித்யையானது இரண்டிடத்திலும் ஒன்றே என வைத்துக் கொண்டு ஸத்யாதிகளான குணங்களை வாஜஸநேயிகளிடமிருந்து சந்தோகர்களுக்கு உபஸம்ஹாரம் செய்யத்தக்கனவாக எண்ணுகின்றனர். அது ஸாதுவாகப் படவில்லை. சாந்தோக்கியத்திலோவெனில் ஜ்யோதிஷ்டோமமென்ற கர்மஸம்பந்தமுள்ளதும், உத்கீதத்தை யாச்ரயித்ததுமாக இந்த வித்யையானது அறியப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் ஆதிமத்ய அவஸானங்களில் கர்மஸம்பந்தத்துக்குரிய லிங்கங்கள் இருக்கின்றன. அவையாவன—"இந்தப் பூமியேதான்ருக், அக்கினியானது ஸாமம்" என உபக்கிரமத்திலும் "அவனுக்குருக்கும், ஸாமமும் கானஸாதனங்கள் ஆனது பற்றி அது உத்கீதமாகும்" என நடுவிலும், "இவ்விதமறிந்த எவன் ஸாமத்தைக் கானம் செய்கின்றானோ" என உபஸம்ஹாரத்திலுமாம். வாஜஸநேயகத்தில் இவ்விதம் கர்மஸம்பந்தமுள்ள அடையாளம் கொஞ்சமும் கிடையாது. அவ்விடத்தில் உபக்ரமபேதத்தைக் கொண்டே வித்யாபேத மேற்படுங்கால் குணங்களுக்கு வியவஸ்தை (ஆங்காங்குள்ளது ஆங்காங்கே இருக்குமே அல்லாது வேறு இடத்தில் வாராதென்பது) தான் பொருந்தும் என்றாம். (39) (எ—று)

இருபத்துநான்காவது ஸத்யாதிகரணம் முற்றிற்று.

காமாத்யதிகரணம் 25.

(ஸூ) காமாதி இதரத்ர ச ஆயதநாதிப்ய: (39)

(ப-ரை) காமாதி (காமாதி) சாந்தோக்யத்திலுள்ள ஸத்யகாமத்வமும் முதலி

कामादीतरत्र तत्र चायतनादिभ्यः ॥ ३९ ॥

असंहृतिः संहृतिर्वा व्योम्नोर्दहरहार्दयोः। उपास्यज्ञेयभेदेन तद्गुणानामसंहृतिः ॥ १ ॥

उपास्त्यै क्वचिदन्यत्र स्तुतये चास्तु संहृतिः। दहराकाश आत्मैव हृदाकाशोऽपि नेतरः ॥ २ ॥

'अथ यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म दहरोऽस्मिन्नन्तराकाशः' (छा० ८।१।१) इति प्रस्तुत्य छन्दोगा अधीयते—'एष आत्माऽपहतपाप्मा विजरो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सोऽपिपासः सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः' (छा० ८।१।५) इत्यादि। तथा वाजसनेयिनः—'स वा एष महानज आत्मा योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु य एषोऽन्तर्हृदय आकाशस्तस्मिञ्छेते सर्वस्य वशी' (बृ० ४।४।२२) इत्यादि। तत्र विद्यैकत्वं परस्परगुणयोगश्च किं वा नेति संशये विद्यैकत्वमिति। तत्रेदमुच्यते—कामादीति। सत्य-

---

யன **इतरत्र** (இதரத்ர)=வாஜஸநேயகத்திலும் **तत्र** (தத்ர)=வாஜஸநேயகத்திலுள்ள வசித்வம் முதலியன [**इतरत्र** (இதரத்ர)=சாந்தோக்யத்திலும் சேர்த்துக்கொள்ளத் தக்கன] ஏன்? **आयतनादिभ्यः** (ஆயதநாதிப்ய:)=ஹிருதயத்தை ஆயதநமாகக் கொண்டிருத்தல் முதலியன இரண்டிடத்திலும் ஸமானமாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும் (40) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) தஹராகாசத்தினது குணத்துக்கும் ஹார்தாகாசத்தினது குணத்துக்கும் உபஸம்ஹாரமுண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். உபாஸ்யத்துக்கும் க்ஞேயத்துக்கும் பேதமிருப்பதால் அதன் குணங்களுக்கு உபஸம்ஹாரம் கிடையாது என்பது பூர்வபக்ஷம். சிலவிடத்தில் உபாஸ்திக்கு வேண்டியும் வேறிடத்தில் ஸ்துதிக்கு வேண்டியும் குணங்கள் சொல்லப்படுவதால் உபஸம்ஹார மிருக்கட்டும். தஹராகாசமானது ஆத்மாவே யாகும். ஹிருதயாகாசமும் வேறானதன்று என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்.—"பின்னர் இந்த ப்ரப்ஹபுரத்தில் (சரீரத்தில்) யாதொரு இந்த ஸூக்ஷ்மமான புண்டரீகமானவேஶ்ம உண்டோ இதில் உள்ளில் ஸூக்ஷ்மமான ஆகாச மிருக்கிறது" எனத் தொடங்கிச் சந்தோகர்கள் "இந்த ஆத்மா பாபஸம்பந்த மற்றவனும், ஜரையற்றவனும், மிருத்யுவற்றவனும், சோகமற்றவனும், பசியற்றவனும், தாஹமற்றவனும், ஸத்யகாமனும், ஸத்யஸங்கல்பனு மாவான்" என்றதாதி படிக்கின்றனர். அவ்விதமே வாஜஸநேயிகள் "யாதொரு இவன் ப்ராணன்களுக்குள் விக்ஞானமயனோ அவனே மஹானும் அஜனுமான ஆத்மாவாகிறான். ஹிருதய புண்டரீகத்தின் நடுவில் யாதொரு இந்த ஆகாசமுண்டோ அதில் இருக்கிறான். அவன் ஸர்வத்தையும் வசமாக்கிக் கொண்டவனுயுமாவான்." என்றதாதி படிக்கின்றனர். அவ்விரண்டிடத்திலும் வித்யைகத்வமும் ஒவ்வொன்றிலும் சொல்லப்படும் குணங்களுக்குச் சேர்க்கையும் உண்டா? அல்லது இல்லையா? என ஸம்சயமுதயமாகவேவித்யைகத்வந்தான் சொல்லவேண்டும் எனவே அவ்விஷயத்தில் இந்த ஸூத்

कामादीत्यर्थः। यथा देवदत्तो दत्तः सत्यभामा भामेति। यदेतच्छान्दोग्ये हृदयाकाशस्य सत्यकामत्वादिगुणजातमुपलभ्यते तदितरत्र वाजसनेयके 'स वा एष महानज आत्मा' इत्यत्र संबध्येत। यच्च वाजसनेयके वशित्वाद्युपलभ्यते तदपीतरत्र छान्दोग्ये 'एष आत्माऽपहतपाप्मा' (छा० ८।१।५) इत्यत्र संबध्यते। कुतः—आयतनादिसामान्यात्। समानं ह्युभयत्रापि हृदयमायतनं समानश्च वेद्य ईश्वरः समानं च तस्य सेतुत्वं लोकासंभेदप्रयोजनमित्येवमादि बहु सामान्यं दृश्यते॥

ननु विशेषोऽपि दृश्यते छान्दोग्ये हृदयाकाशस्य गुणयोगो वाजसनेयके त्वाकाशाश्रयस्य ब्रह्मण इति। न। 'दहर उत्तरेभ्यः' (ब्र० सू० १।३।१४) इत्यत्र छान्दोग्येऽप्याकाशशब्दं ब्रह्मैवेति प्रतिष्ठापितत्वात्। अयं त्वत्र विद्यते विशेषः। सगुणा हि ब्रह्मविद्या छान्दोग्य उपदिश्यते 'अथ य इहात्मानमनुविद्य व्रजन्त्येतांश्च सत्यान्कामान्' (छा० ८।१।६) इत्यात्मवत्कामानामपि वेद्यत्वश्रवणात्। वाजसनेयके तु निर्गुणमेव परं ब्रह्मो-

---

திரம் சொல்லப்படுகிறது. ஸூத்திரத்தில் காமாதி=என்பதற்கு ஸத்யகாமாதிகள் என்றுபொருள். தேவதத்தன் என்பவன் தத்தன் என்றும், ஸத்யபாமா என்பவள் பாமா என்றும் சொல்லப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. சாந்தோக்கியத்தில் ஹிருதயாகாசத்துக்கு யாதொரு இந்த ஸத்யகாமத்வம் முதலிய குணஸமூஹமானது காணப்படுகிறதோ அது வேறிடத்தில் அதாவது:—வாஜஸநேயகத்தில் "ஸவா ஏஷ மஹானஜ ஆத்மா" என்ற விடத்திலும் ஸம்பந்தத்தை யடையும். வாஜஸநேயகத்திலும் யாதொரு வசித்வாதி(குணஸமூஹங்)கள் காணப்படுகின்றனவோ அவையும் இதரத்ர சாந்தோக்யத்தில் "ஏஷ ஆத்மா அபஹத பாப்மா" என்றவிடத்திலும் ஸம்பந்தத்தையடையும். ஏன்? ஆயதநாதி ஸாம்யமிருப்பதாலென்க. இரண்டிடத்திலும் ஹிருதயமாகிற ஆயதநம் ஸமானமாகவும், வேத்யனான ஈஸ்வரன் ஸமானனாகவும், லோகத்தின் அஸம்பேதத்தைப் (அழிவில்லாமையை) பயனாகவுடைய அவரது ஸேதுத்வம் ஸமானமாகவும் இருத்தல் என்ற இது முதலான வெகு ஒத்துமை காணக்கிடக்கிறது பற்றியேயாம்.

சங்கை—சாந்தோக்கியத்தில் ஹிருதயாகாசத்துக்குக் குணங்களின் (ஸத்ய காமத்வாதிகளின்) யோகமும், வாஜஸநேயகத்திலோ ஆகாசத்தை யாஸ்ரயித்த ப்ரம்ஹத்துக்கு (வசித்வாதி) குணயோகமும் இருப்பதால் வெகுபேதம் காணப் படுகிறதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. "தஹர உத்தரேப்ய:" என்ற விடத்தில் சாந்தோக்கியத்திலும் ஆகாசஸப்தத்தாற் சொல்லப்படுவது ப்ரம்ஹமே என நிலைநாட்டப் பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். இவ்விடத்திலோ இவ்வித விசேஷமிருக்கிறது. அதாவது: ஸகுணமான ப்ரம்ஹவித்யையன்றோ சாந்தோக்கியத்தி லுபதேசிக்கப்படுகிறது. "பிறகு எவன் இவ்விதம் ஆத்மாவையும் இந்த ஸத்யங்களான காமங்களையுமறிந்து உபாஸிக்கின்றானோ" என ஆத்மாவுக்குப் போல காமங்களுக்கும் வேத்யவத்வம் சொல்லப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். வாஜஸநேய

पदिश्यमानं दृश्यते 'अत ऊर्ध्वं विमोक्षाय ब्रूहि' (बृ० ४ । ३ । १४), 'असङ्गो ह्ययं पुरुषः' (बृ० ४ । ३ । १५) इत्यादिप्रश्नप्रतिवचनसमन्वयात् । वशित्वादि तु तत्स्तुत्यर्थमेव गुणजातं वाजसनेयके सङ्कीर्त्यते । तथाचोपरिष्टात् 'स एष नेति नेत्यात्मा' (बृ० ३ । ९ । २६) इत्यादिना निर्गुणमेव ब्रह्मोपसंहरति । गुणवतस्तु ब्रह्मण एकत्वाद्विभूतिप्रदर्शनायायं गुणोपसंहारः सूत्रितो नोपासनायेति द्रष्टव्यम् ॥ ३९ ॥

२६ आदराधिकरणम् । सू० ४०-४१

கத்திலோ வெனில் நிர்க்குணமாகவே உள்ளபரப்ரம்ஹமானது உபதேசிக்கப்படுவதாகத் தெரிகிறது. "இதற்கு மேல் மோக்ஷத்தைக் குறித்தே உபதேசிப்பீராக" "இப்புருஷன் அஸங்கனன்றோ" என்றதாதி ப்ரஶ்னப்ரதிவசன ஸமன்வயமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். வாஜஸநேயகத்திலோ வசித்வம் முதலிய குணஸமூஹமானது அந்த ப்ரம்ஹத்தை ஸ்துதிக்கவேண்டியே சொல்லப்படுகிறது. அவ்விதமே மேலுள்ளவிடத்தில் "அந்த இந்த ஆத்மா இதில்லை இதில்லை என வறியத்தக்கவன்" என்ற தாதியால் நிர்குணமாகவே உள்ள ப்ரம்ஹத்தை உபஸம்ஹாரஞ் செய்திருக்கிறது. குணமுள்ளதான ப்ரம்ஹமானது ஒன்றாகவிருப்பதால் (அதன்) விபூதியை (மஹிமையைக்) காட்டவேண்டியே இந்தக்குணோபஸம்ஹாரம் ஸூத்திரத்திற் சொல்லப்பட்டதே யொழிய உபாஸனைக்கு வேண்டியன்று எனக் கண்டுக் கொள்ளவேண்டும். (39) (எ--று)

இருபத்தைந்தாவது காமாத்யதிகரணம் முற்றிற்று.

ஆதராதிகரணம் 26.

(அ--கை) ப்ராணாக்னிஹோத்ரவிஷயமான ஸந்தேஹத்தை நிவிருத்திசெய்ய வேண்டி இரண்டு ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரண மாரம்பிக்கப் படுகிறது. அவற்றுள் முதலாவது ஸூத்திரம் பூர்வபக்ஷமாகவும், இரண்டாவது ஸூத்திரம் ஸித்தாந்தமாகவுமாகும். ப்ராணாக்னிஹோத்ரம் பின்வருமாறு அதாவது:—சாந்தோக்கியத்தில் போஜனத்துக்கு முந்திபோஜனத்துக்கு வேண்டி பரிமாறப்பட்ட அன்னதை "ப்ராணாயஸ்வாஹா, வ்யானாயஸ்வாஹா, அபானாயஸ்வாஹா, ஸமானாய ஸ்வாஹா, உதானாய ஸ்வாஹா" என்ற ஐந்துமந்திரங்களைச் சொல்லி வாயில் போட்டுக்கொள்ளுதலாம். இவ்விஷயத்தில் முதலில் போஜன பாத்திரத்தில் பரிமாறப்பட்ட காலத்தில் அந்த அன்னத்தைக் கொண்டு முற்கூறிய ஐந்து ஹோமங்களையும் செய்யவேண்டுமா? அல்லது அன்ன மில்லாவிட்டாலுங்கூட ஜலத்தினாலோ, முறண்படாத யாதானுமொரு அன்னப்ரதிநிதியான (அன்னத்துக்குப்பதிலான) பொருளினாலோ முற்கூறிய ஐந்து ஆஹுதிகளையும் அவஶ்யம் செய்தே தீரவேண்டுமா? என ஸந்தேஹமுதயமாகவே ஜாபாலஶ்ருதியில் 'அதிதி (விருந்தாளி) வரின் அவருக்கு முந்திதான் (யஜமானன்) ப்ராணாக்னி

आदरादलोपः ॥ ४० ॥

न लुप्यते लुप्यते वा प्राणाहुतिरभोजने । न लुप्यतेऽतिथेः पूर्वं भुञ्जीतेत्यादरोक्तितः ॥ १ ॥
भुज्यर्थान्नोपजीवित्वात्तल्लोपे लोप इष्यते । भुक्तिपक्षे पूर्वभुक्तावादरोऽप्युपपद्यते ॥ २ ॥

छान्दोग्ये वैश्वानरविद्यां प्रकृत्य श्रूयते—'तद्यद्भक्तं प्रथममागच्छेत्तद्धोमीयं स यां प्रथमामाहुतिं जुहुयात्तां जुहुयात्प्राणाय स्वाहा' (छा० ५। १९। १) इत्यादि। तत्र पञ्च

ஹோத்ரம் செய்யவேண்டும். அவ்வித மில்லாவிடில் தான் அக்னிஹோத்திரஞ் செய்வதை விடுத்துப் பிறர்க்கு அக்னிஹோத்ரஞ் செய்வது எவ்விதமோ அவ்விதமே இதுவுமாகும்" என்றதால் அதிதி போஜனத்துக்கு முந்தி யஜமானனுடைய போஜனமானது விதிக்கப்பட்டதி லிருந்து ப்ராணாக்னிஹோத்திரத்தில் அதிகம் ஆதரவு காண்பிக்கப்பட்டதாக ஏற்படுவதால் அன்னம் கிடைக்கின் அதைக்கொண்டும் அன்னம் கிடைக்காவிடின் அன்னப்ரதிநிதியான யாதானுமொருபொருளைக் கொண்டும் ப்ராணாக்னிஹோத்ரம் செய்து தான் தீரவேண்டும் என முதல்ஸூத்திரத்தால் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே இரண்டாவது ஸூத்திரத்தினால் "போஜனத்துக்காகப் பரிமாறப்பட்ட அன்னம் எதுவோ அது ஹோமத்ரவ்யமாகும்" எனஸ்ருதியிருப்பதைக் கொண்டு போஜனகாலத்தில் தான் போஜ்யமான அன்னத்தைக் கொண்டு ப்ராணாக்னிஹோத்திரஞ் செய்யவேண்டுமே யொழிய மற்றகாலத்தில் இல்லை என ஸித்தாந்தம் செய்யப்படுகிறது. பூர்வபக்ஷஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) ஆதராத் அலோப: (40)

(ப—ரை) आदरात् (ஆதராத்)=ஜாபாலஸ்ருதியில் ப்ராணாக்னிஹோத்ரத்தில் ஆதரவுகாணப்படுவதால் अलोप: (அலோப:)=ப்ராணாக்னிஹோத்ரத்துக்கு எந்த ஸமயத்திலும் லோபமானது (இல்லாமையானது) கிடையாது. (40) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) போஜனமில்லாத காலத்தில் ப்ராணாஹுதியானது லோபத்தை யடைவதில்லையா? அல்லது லோபத்தை யடைகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம் "அதிதிக்குமுந்திப் போஜனஞ்செய்வாயாக" என ப்ராணாக்னிஹோத்திரத்தில் ஜாபாலஸ்ருதியானது ஆதரவுகாட்டியிருப்பதால் போஜன மில்லாவிடினுங்கூட ப்ராணாக்னி ஹோத்ரத்துக்கு லோபமானது கிடையாது என்பது பூர்வபக்ஷம், ப்ராணாக்னிஹோத்ரமானது போஜனத்துக்கு வேண்டியேற்பட்ட அன்னத்தை யாஸ்ரயித்திருப்பதால் போஜன மில்லாவிடில் ப்ராணாக்னிஹோத்திரத்துக்கும் லோபந்தான் விரும்பப்படுகிறது. போஜனம் ஸம்பவிக்குங்கால் "அதிதிக்கு முந்தி போஜனஞ்செய்யவேண்டும்" என ஜாபாலஸ்ருதியில் காணப்படும் ஆதரவும் பொருத்தமுள்ளதாகவே ஆகிவிடுகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—சாந்தோக்கியத்தில் வைஸ்வாநரவித்யையைச் சொல்லத்தொடங்கி "ப்ராணாக்னிஹோத்ரத்தின் ஸாமக்ரியை ஸம்பாதித்த பிறகு எந்த அன்னமானது முதலில்வருமோ அது ஹோமத்ரவியமாகவாகிறது. அந்த ப்ராணோபாஸகன் முத

प्राणाहुतयो विहिताः। तासु च परस्तादग्निहोत्रशब्दः प्रयुक्तः 'य एतदेवं विद्वानग्निहोत्रं जुहोति' (छा० ५।२४।२) इति, 'यथेह क्षुधिता बाला मातरं पर्युपासते। एवं सर्वाणि भूतान्यग्निहोत्रमुपासते' (छा० ५।२४।५) इति च। तत्रेदं विचार्यते—किं भोजनलोपे लोपः प्राणाग्निहोत्रस्योतालोप इति। तद्यद्भक्तमिति भक्तागमनसंयोगश्रवणाद्भक्तागमनस्य च भोजनार्थत्वाद्भोजनलोपे लोपः प्राणाग्निहोत्रस्येति। एवं प्राप्ते न लुप्येतेति तावदाह। कस्मात्। आदरात्। तथाहि वैश्वानरविद्यायामेव जाबालानां श्रुतिः—

லாவதான யாதொரு ஹோமத்தைச் செய்வானோ அதை ப்ராணாயஸ்வாஹா என ஹோமஞ்செய்யவேண்டும்" என்றதாதி காணப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் ஐந்து ப்ராணாஹுதிகள் விதிக்கப்பட்டன. அவ்வாஹுதிகளில் முடிவில் "எந்த வைஶ்வாநரோபாஸகன் இதை இவ்விதமறிந்து அக்னிஹோத்ரத்தைச் செய்வானோ" என்றும் இவ்வுலகில் பசிப்பிணியுள்ள பாலர் அன்னையை ஸேவிப்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே எல்லாப்பிராணிகளும் அக்னிஹோத்ரத்தை யண்டிப்பிழைக்கின்றன" என்றும் அக்னிஹோத்ர சப்தம் பிரயோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அவ்விஷயத்தில் பின்வருமாறு விசாரிக்கப்படுகிறது. போஜனலோப மேற்பட்டதும் ப்ராணாக்னிஹோத்ரத்துக்கும் லோபமா? அல்லது இல்லையா? என்றும். "அக்னிஹோத்ரம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டதும் எந்த அன்னம்" என்பதாய் அன்னாகமனத்தின் ஸம்யோகம் சொல்லப்படுவதாலும், அன்னத்தின் ஆகமனமானது போஜனத்துக்கு வேண்டியேற்பட்டதாதலாலும், போஜனலோப மேற்படுமாயின் ப்ராணாக்னிஹோத்திரத்துக்கும் லோபந்தான் என ப்ராப்தமாகவே ப்ராணாக்னிஹோத்ரமானது லோபத்தை யடையாதென (பூர்வபக்ஷம்) சொல்லுகிறார். ஏன்? ஆதரவிருப்பதாலென்க. அதாவது:—வைஶ்வாநரவித்யை சொல்லுமிடத்திலேயே ஜாபாலஶ்ருதியானது "அதிதிகளுக்கு முன்னர் * போஜனஞ் செய்யவேண்டும்" (அவ்விதஞ் செய்யா

---

* "அதிதிகளுக்கு முந்தி போஜனஞ் செய்யவேண்டும்" என்ற இந்த வாக்கியமானது அதிதிக்கு முந்தி யஜமானன் புஜிக்கவேண்டும் என்பதை விதிக்கவந்ததல்ல. அங்ஙனமாயின் "அதிதிபோஜனத்துக்கு பின்னர் யஜமானன் புஜிக்கவேண்டும்" என விதிக்கும் சாஸ்திரம் வீணாகிவிடத்தெரியும். ஆனதுபற்றி ப்ராணாக்னிஹோத்ரத்தையே இந்த வாக்கியம் விதிப்பதாகவாகும். ப்ராணாக்னிஹோத்ர மிருப்பினுங்கூட சுருதியில் "அச்நீயாத்" என்றது பொருத்தமற்றதாகவு மாகாது. "ஆஸ்யம் (முகம்) ஆஹவனீயமாகிறது" என்ற வாக்கியத்தினால் ப்ரகிருத ப்ராணாக்னிஹோத்திரத்தை முகத்தில் செய்ய வேண்டுவதாக விதிப்பதன் மூலம் அசனரூபத்வம் தோன்றுவதை முன்னிட்டும், "தான் அக்னிஹோத்ரத்தைச் செய்யாமல் பிறர்க்குச் செய்வது எவ்விதமோ அவ்விதமே இதுவுமாகும்" என்ற வாக்கிய சேஷத்தை முன்னிட்டும் "அச்நீயாத்" என்றதற்கு ஹோமபரத்வமானது அறியக்கிடக்கிறது, தான் நித்யாக்னிஹோரத்தைச் செய்யாது பிறருடைய அக்னிஹோத்ரத்தைச் செய்வது எவ்விதமோ இவ்விதமே ப்ராணாக்னிஹோத்ரத்துக்கு முந்தி அன்ன மிடுதலுமாகும். ஆகவே திருஷ்டாந்தத்தில் நித்யாக்னிஹோத்ரத்தைச்சொன்னதிலிருந்து தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் "அச்நீயாத்" என்பது அக்னிஹோத்ர பரமென்றே அறியப்படுகிறது. ஆகவே யஜமானன் திருப்திக்குவேண்டி அதிதிபோஜ

'पूर्वोऽतिथिभ्योऽश्नीयात्। यथा ह वै स्वयमहुत्वाऽग्निहोत्रं परस्य जुहुयादेवं तत्' इत्यतिथिभोजनस्य प्राथम्यं निन्दित्वा स्वामिभोजनं प्रथमं प्रापयन्ती प्राणाग्निहोत्र आदरं करोति। या हि न प्राथम्यलोपं सहते नतरां सा प्राथम्यवतोऽग्निहोत्रस्य लोपं सहेतेति मन्यते। ननु भोजनार्थभक्तागमनसंयोगाद्भोजनलोपे लोपः प्रापितः। न। तस्य द्रव्यविशेषविधानार्थत्वात्। प्राकृते ह्यग्निहोत्रे पयःप्रभृतीनां द्रव्याणां नियतत्वादिहाप्यग्निहोत्रशब्दात्कौण्डपायिनामयनवत्तद्धर्मप्राप्तौ सत्यां भक्तद्रव्यैकतागुणविशेषविधानार्थमिदं वाक्यं तद्य-

---

விடில்) ஸ்வயம் (தான்) அக்னிஹோத்ரத்தைச் செய்யாது பிறர்க்கு அக்னிஹோத்ரம் செய்வது எவ்விதமோ இவ்விதமே அது ஆகும்." என்பதாய் அதிதி போஜனத்துக்கு முதன்மையை நிந்தித்து ஸ்வாமியின் (யஜமானனின்) போஜனத்தை முதலில் விதிக்கின்றதாய் ப்ராணாக்னி ஹோத்திரத்தில் ஆதரவைச் செய்கிறது. எந்த ஶ்ருதியானது முதன்மையின் லோபத்தைப் பொறுப்பதில்லையோ அது முதன்மையுள்ள (முதலில் செய்யவேண்டிய) அக்னி ஹோத்திரத்தினுடைய லோபத்தை நிஶ்சயமாகப் பொறுக்கமாட்டாதென எண்ணப்படுகிறது.

சங்கை—போஜனத்தைப் பயனாக வுடைய அன்னத்தினது ஆகமனஸம்யோக மிருப்பதால் போஜனலோபமேற்படுங்கால் (அக்னிஹோத்ரத்துக்கும்) லோபம் வருமெனச் சொல்லப்பட்டதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இவ்விதமில்லை. அந்த அன்னாகமனஸம்யோகமானது த்ரவ்யவிசேஷத்தை விதிக்கவேண்டி ஏற்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—ப்ராகிருதமான (நித்யமான) அக்னிஹோத்ரத்திலோ பால் முதலிய திரவியங்கள் நியதமாக (நித்யமாக) இருப்பதாலும், இங்கும் அக்னிஹோத்ர சப்தமிருப்பதாலும் † கௌண்டபாயினும் அயனத்திற் போல நித்யாக்னிஹோத்ர தர்மங்களின் ப்ராப்தியானது வருங்கால் அன்னமாகிற திரவியமொன்றையே கொண்டுள்ள தானகுணத்தை விதிக்கவேண்டியே "தத்யத்பக்தம்" என்ற இந்தச் சாந்தோக்

னத்துக்குப் பிறகுதான் போஜனம் செய்யவேண்டும். வைச்வானர வித்யைக்கு அங்கபூதமான ஐந்து ப்ராணாக்னிஹோத்ரங்களையோ அதிதிபோஜனத்துக்கு முந்தியே செய்யவேண்டும். ஆகவே அக்காலம் யஜமானனது போஜனத்துக்கு ப்ராப்தியில்லாத படியால் நித்யாக்னிஹோத்ரத்துக்குரிய பால் முதலிய திரவியங்களின் ப்ராப்திப்ராணாக்னிஹோத்ரத்துக்கு ஏற்படத்தெரியும். அதை மறுத்து அன்னமாகிற திரவியத்தைக் கொண்டே ப்ராணாக்னிஹோத்ரத்தைச் செய்தல் வேண்டும் என "தத்யத்பக்தம்" என்ற சாந்தோக்ய வாக்கியம் விதிக்கவந்தது என்பது பூர்வபக்ஷியின் கருத்து எனப்ரம்ஹ வித்யாபரணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

† குண்டபாயினும் அயனம்என்பது ஓர் ஸத்ரயாகமாகும். அதில் "மாஸம் அக்னிஹோத்ரம் ஜுஹோதி." என்ற விதியிருக்கிறது. நித்யமாயுள்ள அக்னிஹோத்ரத்தைச் சொல்லக் கூடியதும் "மாஸமக்னிஹோத்ரம் ஜுஹோதி" என்ற விடத்தில் கௌணமாகப் படிக்கப்பட்டதுமான அக்னிஹோத்ர சப்தத்தால் நித்யாக்னிஹோத்ர தர்மங்களான பால்முதலிய திரவியங்களுக்கு ப்ராப்தி யேற்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க.

द्धक्तमिति। अतो गुणलोपे न मुख्यस्येत्येवं प्राप्तम्। भोजनलोपेऽप्यद्भिर्वाऽन्येन वा द्रव्येणाविरुद्धेन प्रतिनिधानन्यायेन प्राणाग्निहोत्रस्यानुष्ठानमिति ॥ ४० ॥ अत उत्तरं पठति—

उपस्थितेऽतस्तद्वचनात् ॥ ४१ ॥

उपस्थिते भोजनेऽतस्तस्मादेव भोजनद्रव्यात्प्रथमोपनिपतितात्प्राणाग्निहोत्रं निर्वर्तयितव्यम्। कस्मात्। तद्वचनात्। तथाहि—'तद्यद्भक्तं प्रथममागच्छेत्तद्धोमीयम्' (छां० ५।१९।१) इति। सिद्धवद्भक्तोपनिपातपरामर्शेन परार्थद्रव्यसाध्यतां प्राणाहुतीनां विदधाति। ता अप्रयोजकलक्षणादन्ना: सत्य: कथं भोजनलोपे द्रव्यान्तरं प्रतिनिधापयेयु:।

கிய வாக்கியம் ஏற்பட்டது என்றும். ஆகவே குணத்துக்குலோபம் வந்தபோதிலுங் கூட முக்கியமான குணிக்கு லோபம் வருவதில்லை என ப்ராப்தமாயிற்று. போஜனலோபம் வரினுங்கூட ஜலத்தினாலோ முறண்படாத வேறு திரவியத்தினாலோ ப்ரதிநிதிநியாயத்தையொட்டி ப்ராணாக்னிஹோத்திரத்தினது அநுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டும் என்றேற்பட்டது. (40) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இந்தப் பூர்வபக்ஷத்துக்குப்பதிலை (அடுத்த ஸூத்திரத்தால்) படிக்கிறார்.

(ஸூ) உபஸ்திதே அத: தத்வசனாத் (41)

(ப—ரை) उपस्थिते (உபஸ்திதே)=போஜனம் ப்ராப்தமாகுங்கால் अतः (அத:)= முதலிற் கிடைத்த போஜனத் திரவியத்தைக் கொண்டே ப்ராணாக்னிஹோத்ரத்தைச் செய்யவேண்டும். ஏன்? तद्वचनात् (தத்வசநாத்)="எந்த அன்னம் முதலில் கிடைக்குமோ அது ஹோமஞ்செய்யத் தக்கதாகவாகும்" என வசனமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (41) (எ—று)

பாஷ்யம்—போஜனமானது ப்ராப்தமாக வாகுங்கால் அதனின்றும்=முதலிற் கிடைத்த போஜனத்ரவியத்திலிருந்து, ப்ராணாக்னி ஹோத்ரத்தைச் செய்து முடிக்க வேண்டும். ஏன்? அதவிஷயமான வசன மிருப்பதாலென்க. அதாவது:—"அனிஹோத்ர ஸம்பாதனஞ் செய்யப்பட்டதும் எந்த அன்னம் முதலிற் கிடைக்குமோ அது ஹோமீயமாகவாகும்." என ஸித்தவத்தாக வுள்ள அன்னத்தைப் பராமர்சம் செய்து (ப்ரகிருதமான அன்னாகமனத்தை तत् (தத்)=என்றதால் பராமர்சித்து) ப்ராணாஹுதிகள் பிறவற்றுக்காகவுள்ள திரவியத்தால் செய்யக்கூடியன என்பதை விதிக்கிறது என்றும். (1) அந்த ப்ராணாஹுதிகள் பிறவற்றுக்கு ஆக்ஷேபமாக இல்லாதனவாக இருந்துகொண்டு போஜனலோபம் வந்ததும் வேறு திரவியத்தை ப்ரதிநிதியாக (தனக்குப் பதிலாக) எவ்விதம் செய்யக்கூடும். இவ்விடத்தில் நித்யாக்னிஹோத்ர தர்மத்தின் ப்ராப்தியும் கிடையாது. குண்டபாயினம்

---

(1) முதலிற்கிடைத்த அன்னத்தை யாச்ரயித்து விதிக்கப்பட்ட ஆஹுதிகளுக்கு ஆச்ரயமான அன்னத்தின் லோபமுண்டானதும் இதற்கும் லோபமேற்படுமே யொழிய வேறு திரவியத்தைக் கொண்டுவந்துசேர்த்தல் ஸம்பவிக்கயாட்டாது என்பது கருத்து.

नचात्र प्राकृताग्निहोत्रधर्मप्राप्तिरस्ति। कुण्डपायिनामयने हि मासमग्निहोत्रं जुहोतीति विध्युद्देशगतोऽग्निहोत्रशब्दस्तद्वद्भावं विधापयेदिति युक्ता तद्धर्मप्राप्तिः। इह पुनरर्थवादगतोऽग्निहोत्रशब्दो न तद्वद्भावं विधापयितुमर्हति। तद्धर्मप्राप्तौ चाभ्युपगम्यमानायामग्न्युद्धरणादयोऽपि प्राप्येरन्। नचास्ति संभवः। अग्न्युद्धरणं तावद्धोमाधिकरणभावाय। नचायमग्नौ होमो भोजनार्थताव्याघातप्रसङ्गात्। भोजनोपनीतद्रव्यसंबन्धाच्चास्य एवैष होमः। तथाच जाबालश्रुतिः पूर्वोऽतिथिभ्योऽश्नीयादित्यास्याधारामेवेमां होमनिर्वृत्तिं दर्शयति। अत एव चेहापि सांपादिकान्येवाग्निहोत्राङ्गानि दर्शयति—'उर एव वेदिर्लोमानि बर्हिर्हृदयं गार्हपत्यो मनोऽन्वाहार्यपचन आस्यमाहवनीयः' (छा० ५। १८। २) इति। वेदिश्रुतिश्चात्र स्थण्डिलमात्रोपलक्षणार्था द्रष्टव्या। मुख्याग्निहोत्रे वेद्यभावात्। तदङ्गानां चेह संपि-

அபனத்திலோ வெனில் "மாஸம் அக்னிஹோத்ரத்தைச் செய்தல் வேண்டும்" என்பதாய் விதிவாக்யத்திலுள்ள அக்னிஹோத்ர சப்தமானது அதுபோன்ற தன்மையை விதிக்கக்கூடும் என்பதுபற்றி அதில் நித்யாக்னிஹோத்ர தர்மப்ராப்தியேற்படுவது பொருந்தலாம். இவ்விடத்திலோ அக்னிஹோத்ரசப்தமானது அர்த்தவாத வாக்கியத்திலிருப்பதால் அதுபோன்றதன்மையை விதிப்பதற்கு யோக்கியமாகவாகாது. நித்யாக்னிஹோத்ரத்தினது தர்மப்ராப்தியானது அங்கீகரிக்கப் படுமாயின் அக்னியின் (1) உத்தரணம்முதலியனவும் ப்ராப்தமாகத் தெரியும். அது இங்கு ஸம்பவிப்பதற்கிடமில்லை. அக்னியினது உத்தரணமோ (அக்னியை எடுத்துவைத்தலோ) ஹோமத்துக்கு அதிகரணம் (ஆதாரம்) ஏற்படுவதற்காகவுள்ளது. இந்த ஹோமமோ அக்னியிலில்லை. அவ்விதமாயின் போஜனார்த்தத்துவத்துக்கு பாதம் வரத்தெரியும். போஜனத்துக்கு வேண்டி கொண்டுவரப்பட்ட திரவியத்தின் ஸம்பந்தமிருப்பதிலிருந்து வாயிலேயே இந்த ஹோமம் செய்யவேண்டுவதாக வாகிறது. ஆகவே ஜாபாலஸ்ருதியானது "அதிதிக்குமுன்னர் போஜனஞ்செய்யவேண்டும்" என்பதால் ஆஸ்யத்தை (வாயை) ஆதாரமாகக்கொண்டே இந்த ஹோமபூர்த்தியேற்படுவதாகக் காண்பிக்கிறது. ஆனதுபற்றியே (நித்யாக்னிஹோத்ர தர்மப்ராப்தி இல்லாமைபற்றியே) இங்கும் "மார்பே வேதியாகும், உரோமங்களே பர்ஹிஸ் (தர்பங்கள்) ஆகும். ஹிருதயமே கார்ஹபத்யாக்னியாகும். மனஸ்ஸே அன்வாஹார்யபசனம் (தக்ஷிணாக்னி) யாகும். வாயானது ஆஹவனீயாக்னியாகும்" என்றதால் கல்பிதங்களாகவே உள்ள அக்னிஹோத்ராங்கங்களைக் காண்பித்திருக்கிறது. இங்குள்ள வேதி என்றபதமானது லக்ஷணைமுறையால் ஸ்தண்டிலத்தை (இடத்தை) மட்டும் குறிப்பிடுவதாகக் கண்டுகொள்ளவேண்டும். முக்கியமாகச் செய்யவேண்டிய (நித்ய) அக்னிஹோத்திரத்தில் வேதியில்லாதிருப்பதே அதன் கரணமாகும். முக்யாக்கினிஹோத்திரத்தின் அங்கங்களை இங்கு கல்பனை முறையால் ஏற்படுத்த எண்ணங்கொண்டிருப்பதே அதன் காரணமுமாகும். நிப்சிதமான காலத்தையுடைய போஜனத்துடன் ஸம்பந்தமிருப்பதால் அக்னிஹோத்ரகாலத்

(1) கார்ஹபத்யாக்னியிலிருந்து ஆஹவனீயத்தில் அக்னியை ஹோமத்துக்காக எடுத்து வைத்தல் அக்னியுத்தரணமெனப்படும்,

पादयिपितत्वात् । भोजनेनैव च कृतकालेन संयोगात्प्राणाग्निहोत्रकालावरोधसंभवः । एवमन्येऽप्युपस्थानादयो धर्माः केचित्कथञ्चिद्विरुध्यन्ते । तस्माद्भोजनपक्ष एवैते मन्त्रद्रव्यदेवतासंयोगात्पञ्च होमा निर्वर्तयितव्याः । यत्त्वादरदर्शनवचनं तद्भोजनपक्षे प्राथम्यविधानार्थम् । नह्यस्ति वचनस्यातिभारः । न त्वनेनास्य नित्यता शक्यते दर्शयितुम् । तस्माद्भोजनलोपे लोप एव प्राणाग्निहोत्रस्येति ॥ ४१ ॥

२७ तन्निर्धारणाधिकरणम् । सू० ४२

तन्निर्धारणानियमस्तद्दृष्टेः पृथग्घ्यप्रतिबन्धः फलम् ॥ ४२ ॥

தின் ஸம்பந்தம் வருவதற்குமில்லை. இவ்விதமே உபஸ்தானம் முதலிய வேறு சில கர்மங்களும் நிஸ்ஸிதமாக விரோதப்படுகின்றன. ஆகவே இந்த ஐந்து ஹோமங்கள் மந்திரம் திரவியம் தேவதை இவற்றின் ஸம்யோகமிருப்பதைக் கொண்டு போஜனம் ஸம்பவிக்கும் பக்ஷத்திற்றான் செய்யத்தக்கன. ஜாபாலசுருதியில் ஆதரவு காண்பிக்கும் வசனமிருப்பதாக யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அது போஜனம் ஸம்பவிக்கும் பக்ஷத்தில் முதன்மையைக் காண்பிக்கவேண்டியேற்பட்டதே யாகும். *வசனத்துக்கு அதிகம் சிரமமில்லையன்றோ. இதனால் இதற்கு (ப்ராணாக்னி ஹோத்ரத்துக்கு) நித்யத்வமிருப்பதாகக் காண்பிக்கமுடியாது. ஆகவே போஜனமில்லாதகாலத்து ப்ராணாக்னிஹோத்ரமுமில்லை என்றேற்பட்டது. (41) (எ-று)

இருபத்தாறுவது ஆதராதிகரணம் முற்றிற்று.

தந்நிர்த்தாரணாதிகரணம் 27.

(அ-கை) "ஓமித்யேததக்ஷரமுத்கீதமுபாஸீத" ஓம் என்ற இந்த உத்கீதாவயமான அக்ஷர (எழு) த்தைப்ரம்ஹமாக உபாஸிக்கவேண்டும் என்றதாதியான கர்மாங்காவபத்தங்களான உபாஸனங்கள் சுருதியிலுபதேசிக்கப்படுகின்றன. அந்தக் கர்மாங்காவபத்த உபாஸனங்கள் நித்யங்களா? அல்லது அநித்யங்களா? என ஒரு ஸந்தேஹமுள்ள இந்த அதிகரணத்தால் விசாரிக்கப்படுகிறது.

(ஸூ) தந்நிர்த்தாரணநியம: தத்திருஷ்டே: ப்ருதக் ஹி அப்ரதிபந்த: பலம் (42)

(ப-ரை) **तन्निर्धारणानियमः** (தந்நிர்த்தாரணநியம:)=கர்மாங்க ஸம்பத்தங்களான உபாஸனங்களை நித்யமாகவே கர்மங்களில் செய்துதான் தீரவேண்டும் என்ற

---

* அதிதிக்குப் போஜனஞ் செய்துவைத்தபின்னரே யஜமானன் புஜிக்கவேண்டும் என்ற சாஸ்திரவிரோதம் வருமென்றாலோ அதற்கு வேண்டி மேலுள்ளவாக்கியத்தால் பதில் கூறுகிறார். இவ்விதம் கூறினதிலிருந்து வைச்வாநரோபாஸகனைத் தவிர்த்து வேறு யஜமானன் அதிதிக்குப் போஜனஞ் செய்வித்தபின்னரே போஜனஞ் செய்யவேண்டும் என்பது அந்தச் சாஸ்திரத்தின் கருத்தெனப் பெறப்பட்டது என்றாம்.

नित्या अङ्गावबद्धाः स्युः कर्मस्वनियता उत । पर्णवत्क्रतुसंबन्धो वाक्यान्नित्यास्ततो मताः ॥ १ ॥
पृथक्फलश्रुतेरेता नित्या गोदोहनादिवत् । उभौ कुरुत इत्युक्तं कर्मोपास्त्यनुपासिनोः ॥ २ ॥

सन्ति कर्माङ्गव्यपाश्रयाणि विज्ञानानि—'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' (छा० १ । १ । १) इत्येवमादीनि । किं तानि नित्यान्येव स्युः कर्मसु पर्णमयीत्वादिवदुतानित्यानि गोदोहनादिवदिति विचारयामः । किं तावत्प्राप्तं—नित्यानीति । कुतः—प्रयोगवचनपरिग्र-

---

நியமமில்லை. ஏன்? **तद्दृष्टेः** (தத்த்ருஷ்டே:)=அத்தகைய உபாஸனத்துக்கு அநித்ய த்வத்தைச் சாஸ்திரமே தெரிவித்திருப்பதாலென்க. மேலும் கர்மாங்கஸம்பந்த மான அத்தகைய உபாஸனங்களுக்கு **अप्रतिबन्धो हि** (அப்ரதிபந்தஃஹி)= கர்மபல ஸித்தியில் ஒரதிசயவிசேஷமன்றோ **पृथक् फलम्** (ப்ருதக் பலம்)=தனிப்பலனைச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (42) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) அங்காவபத்தங்களான உபாஸ்திகள் கர்மங்களில் நித்யமாகச் செய்யவேண்டுவனவா? அல்லது அநித்யங்களா? (கர்மங்களில் நித்யஞ்செய்யவேண்டுவன வில்லையா?) என்பது ஸந்தேஹம். "பர்ணமயீ ஜுஹூர்ப்பவதி" ஜுஹூ என்ற ஹோம பாத்திரமானது பர்ணமயமாக வாகும் என்றதாற் கூறப்படும் பர்ணதைக்கு வாக்கியத்தினல் யாகஸம்பந்தமேற்படுவது போல இந்த உபாஸனங்களையும் கர்மங்களுடன் சேர்த்து சாஸ்திர முபதேசித்திருப்பதிலிருந்து இந்த உபாஸனங்களும் நித்யங்களாகவே(எப்பொழுதும் கர்மஸம்பந்தமுள்ளனவாகவே) தானுகும்என்பது பூர்வபக்ஷம். இத்தகைய உபாஸனத்துக்குத் தனியாகப் பலன் சுருதியில் காணப்படுவதால் கோதோஹநாதி போல இவை நித்யங்களாக வாகா. உபாஸிப்பவர், உபாஸனஞ் செய்யாதவர் இருவருக்குமே இந்தக்கர்மாவுண்டு என "உபௌகுருத:" என்ற வாக்கியத்தால் சொல்லவும் பட்டிருக்கிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—"ஓம் என்ற இந்த உத்கிதாவயவமான அக்ஷரத்தை ப்ரம்ஹ மாக வுபாஸிப்பாயாக" என்றதாதிகளான கர்மாங்க ஸம்பந்தமுள்ள உபாஸனங்களிருக்கின்றன. அவை கர்மங்களில் (1) பர்ணமயீத்வாதிகள் போல நித்யங்களாகவே (எப்பொழுதும் செய்ய வேண்டுவனவாகவே) உள்ளனவா? அல்லது (2) கோதோஹனதிகள் போல அநித்யங்களா? (எப்பொழுதும் செய்ய வேண்டு

---

(1) "யஸ்ய பர்ணமயீ ஜுஹூர்ப்பவதி ந ஸபாபம் சுலோகம் சுருணோதி" கர்மஞ்செய்யும் எவனது ஜுஹூவானது பர்ணமயியாக வாகுமோ அவன் பாபமயமான கீர்த்தியைக் கேட்கமாட்டான் என்றதால் பர்ணமயீத்வமானது ஜுஹூ என்ற ஹோம பாத்திரம் வாயிலாக யாகத்துக்கு அங்கமாகவாவதால் அது யாகங்களில் நித்யமாகவே பிரயோகஞ் செய்யப்படுவதாகக் காணக்கிடக்கின்றது.

(2) யாகாங்கமாக அப்ப்ரணயனமானது (கார்ஹபத்யாக்னிக்கு மேற்கில் சமஸம் என்ற பாத்திரத்தை வைத்து, அதில் பவித்திரத்தை வைத்து "கோ வோ க்ருண்ஹாதி" என்ற தாதிமந்திரத்தால் தீர்த்தத்தைவிட்டு ஆஹவநீயத்துக்கு நேர் வடக்கில்ஸ்தாபிப்பதற்குவேண்டி எடுத்துச் செல்லுவதானது)அநுஷ்டானத்திலிருந்து வருகிறது. இவ்விடத்

हात्। अनारभ्याधीतान्यपि ह्येतान्युद्गीथादिद्वारेण क्रतुसंबन्धात्क्रतुप्रयोगवचनेनैवाङ्गान्तरवत्संस्पृश्यन्ते। यत्त्वेषां स्ववाक्येषु फलश्रवणम् 'आपयिता ह वै कामानां भवति' (छा० १।१।७) इत्यादि तद्वर्तमानापदेशरूपत्वादर्थवादमात्रमेवापापश्लोकश्रवणादिवन्न फलप्रधानम्। तस्माद्यथा 'यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापं श्लोकं शृणोति' इत्येवमादीनामप्रकरणपठितानामपि जुह्वादिद्वारेण क्रतुप्रवेशात्प्रकरणपठितवन्नित्यत्वैवमुद्गीथाद्युपासनानामपीति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—तन्निर्धारणानियम इति। यान्येतान्युद्गीथादिकर्मगुणयाथात्म्यनिर्धारणानि रसतम आप्तिः समृद्धिर्मुख्यप्राण आदित्य इत्येवमादीनि नैतानि नित्यवत्कर्मसु नियम्येरन्। कुतः—तद्दृष्टेः। तथाह्यनियतत्वमेवञ्जातीयकानां दर्शयति श्रुतिः—'तेनोभौ कुरुतो यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद' (छा० १।१।१०) इत्यविदुषोऽपि

வன வில்லையா?) என விசாரிக்கிறோம். முதலில் ப்ராப்தமாகவாவது யாதென்னில் கர்மாங்க உபாஸனங்கள் நித்யங்களென்றேயாம். ஏன்? கர்மப்ரயோகத்தைச் சொல்லும் வசனத்தில் கூறப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். இந்த விக்ஞானங்கள் அநாரப்யாதீ தங்களாயினும் (ஸ்வதந்திரமாகக் கூறப்பட்டிருப்பினும்) உத்கீதாதிகள் வாயிலாக யாகஸம்பந்தம் பெறுவதால் யாகத்தின் ப்ரயோகத்தை (யாகம் செய்யும் முறையை)க்கூறும் வசனத்தினாலேயே வேறு அங்கங்கள் போல கிரஹிக்கப்படுகின்றன. "விருப்பியவற்றைத் தருவதாகவே யாகிறது" என்றதால் இவற்றுக்குத் தனது வாக்கியங்களில் பலன் காணப்படுதல் யாதுண்டோ அது "பவதி" என்பதாய் நிகழ்காலத்தைப் பற்றியதாக விருப்பதால் "பாபமான கீர்த்தியைக் கேழ்க்கின்றானில்லை" என்றதாதிபோல அர்த்தவாதமாக மட்டுமாகுமேயொழிய ப்ரதானமாக வாகமாட்டாது. ஆகவே "எவனது ஜுஹூவானது (ஹோமபாத்ரமானது) பர்ணமயமாகவாகிறதோ அவன் பாபமான கீர்த்தியைக் கேட்கின்றானில்லை" என்ற இது முதலானவற்றுக்கு யாகப்ரகரணத்தில் பாடமில்லாவிடினுங்கூட ஜுஹ்வாதிகள் வாயிலாக யாகத்தில் ப்ரவேசத்தை யடைந்து யாகப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டவற்றுக்கு நித்யத்வ மேற்படுவது போலவே இந்த உத்கீதாதிகளுக்குமாகும் எனப்ராப்தமாகவே "தந்நிர்த்தாரணா நியம:" என்றதால் பதில் சொல்லுகிறோம்—

உத்கீதம் முதலிய கர்மாங்கங்களினது யாதாத்மியநிர்த்தாரணங்கள்=ரஸதமத்வம், ஆப்தி, ஸமிருத்தி, முக்கியப்ராணன் ஆதித்யன் என்றதாதிகளான உபாஸனங்கள் யாதுண்டோ இவைகள் கர்மங்களில் நித்யங்களான பர்ணமயீத்வாதிகள் போல நியதமாக ஸம்பவிக்கக் கூடியனவன்று. ஏன்? அவ்விதம் அநியமம் கூறும்

தில் "கோதோஹநேந பசுகாமஸ்ய" பசுவிருத்தியில் ஆசையுள்ள யஜமானன் பசு கரக்கும் பாத்திரத்தினால் அந்த அப் ப்ரணயனத்தைச் செய்யவேண்டும் என்ற விதியிருக்கிறது. பசு கரக்கும் பாத்திரத்தில் அப் ப்ரணயனஞ் செய்தலானது எல்லா யாகங்களிலுமுள்ளதன்று. பின்னேயோவெனில் பசுவின் பெருக்கில் விருப்பமுள்ளவன் மட்டும் செய்யவேண்டியதாக வாகிறது. ஆகவே இந்த விதி எல்லாக்கர்மங்களிலும் சேராதது பற்றி அநித்யமென்றே ஏற்படுகிறது. அதுபோலவே இங்குமாகும்.

क्रियास्यनुष्ठानात्। प्रस्तावादिदेवताविज्ञानविहीनानामपि प्रस्तोत्रादीनां याजनाध्यवसानदर्शनात् 'प्रस्तोतर्या देवता प्रस्तावमन्वायत्ता तां चेदविद्वान्प्रस्तोष्यसि' (छा० १। १०। ९), 'तां चेदविद्वानुद्गास्यसि' (छा० १। १०। १०) 'तां चेदविद्वान्प्रतिहरिष्यसि' (छा० १। १०। ११) इति च॥

अपिचैवञ्जातीयकस्य कर्मव्यपाश्रयस्य विज्ञानस्य पृथगेव कर्मणः फलमुपलभ्यते कर्मफलसिद्ध्यप्रतिबन्धस्तत्समृद्धिरतिशयविशेषः कश्चित् 'तेनोभौ कुरुतो यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद। नाना तु विद्या चाविद्या च यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तरं

சுருதியிருப்பதாலென்க. அதாவது:—இவைபோன்ற உபாஸனங்கள் நித்யங்களன்று என சுருதியானது காண்பிக்கிறது. "எவன் ஓம்என்ற அக்ஷரத்தினால் இவ்விதம் இதை அறிவானோ (உபாஸிப்பானோ) எவன் உபாஸிப்பதில்லையோ இருவருமே கர்மத்தைச் செய்கின்றனர்" என்றதால் உபாஸிக்காதவனுக்குங்கூட கர்மாவைச் சாஸ்திரம் ஸம்மதித்திருக்கிறது. (1) ப்ரஸ்தாவம் முதலியவற்றின் தேவதையைப் பற்றிய விக்ஞானமில்லாத (2) ப்ரஸ்தோதா முதலிய வர்களுக்கு யாகஞ் செய்வித்தலில் முயற்சியிருப்பதாகச் சுருதியில் காணப்படுகிறது. அதாவது;—"ப்ரஸ்தாவப்பிரிவைக் கானஞ்செய்பவரே! எந்தத் தேவதை ப்ரஸ்தாவப்பிரிவை அடைந்ததோ அந்தத் தேவதையை யறியாது ப்ரஸ்தாவகானஞ் செய்வீராயின்" என்றும் "உத்கீதப்பிரிவின் தேவதையை யறியாது உத்கீதகானஞ் செய்வீராயின்" என்றும் "ப்ரதிஹாரபக்தியின் தேவதையை யறியாது ப்ரதிஹாரகானஞ் செய்வீராயின்" என்றுமாம். மேலும் இம்மாதிரியான கர்மாவை யாஸ்ரயித்த உபாஸனங்களுக்குக் கர்மாவைக்காட்டிலும் தனியாகவே கர்மபல சித்தியில் ப்ரதிபந்தமின்மையும், கர்மபலனில் ஸம்ருத்தியும்=அப்பலனில் ஒரு அதிசயவிசேஷமும், என்ற பலன் காணப்படுகிறது. அதாவது:—"எவன் அந்த ஓம் என்ற அக்ஷரத்தினால் இவ்விதமுபாஸிப்பானோ, எவன் இவ்வித முபாஸிக்கின்றானில்லையோ அவ்விருவருமே கர்மாவைச் செய்கின்றனர். ஆயினும் வித்யையும், அவித்யையும் வேறுபட்ட பலனுள்ளனவன்றோ. வித்யையுடனும்=உத்கீதாத்யுபாஸ்தியுடனும், ஶ்ரத்தையுடனும் ஆஸ்திக்ய புத்தியுடனும், உபநிஷத்துடனும்=ரஹஸ்யதேவதா தியானத்துடனுமே எந்தக் கர்மாவைச் செய்கின்றானோ அதுவே வீர்யவத்தரமாக=சிறந்த வீர்யம் (பயன்) உள்ளதாகவாகிறது" என்றும்.

அவ்விடத்தில் நாநாது (வேறுபட்ட பலனுள்ளது அன்றோ) என்றதால் உபாஸகன் செய்யும் பிரயோகத்தையும், உபாஸனை செய்யாதவனின் பிரயோகத்தையும் வேறுபடுத்தியிருப்பது கொண்டும், வீர்யவத்தரம் என்பதாய் தரப் என்ற ப்ரத்யத்

(1) ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதனம், என்ற இவ்வைந்தும் ஸாமகானஞ் செய்யும்பொழுது ஸாமத்தைக் கானம்செய்யவேண்டிய சிலமுறைகளாகும்.

(2) ப்ரஸ்தாவப்பிரியைக் கானஞ்செய்பவர் ப்ரஸ்தோதா என்றும், உத்கீதப்பிரிவைக் கானஞ்செய்பவர் உத்காதா என்றும், ப்ரதிஹாரப்பிரிவைக் கானஞ்செய்பவர் ப்ரதிஹர்த்தா என்றும், சொல்லப்படுவர். இவ்விதமே மேலுள்ள பிரிவிலும் காண்க.

भवति' (छा० १। १। १०) इति। तत्र नाना त्विति विद्वदविद्वत्प्रयोगयोः पृथक्करणाद्वीर्यवत्तरमिति च तरप्प्रत्ययप्रयोगाद्विद्याविहीनमपि कर्म वीर्यवदिति गम्यते। तच्चानित्यत्वे विद्याया उपपद्यते। नित्यत्वे तु कथं तद्विहीनं कर्म वीर्यवदित्यनुज्ञायेत। सर्वाङ्गोपसंहारे हि वीर्यवत्कर्मेति स्थितिः। तथा लोकसामादिषु प्रतिनियतानि प्रत्युपासनं फलानि शिष्यन्ते 'कल्पन्ते हास्मै लोका ऊर्ध्वाश्चावृत्ताश्च' (छा० २। २। ३) इत्येवमादीनि, नचेदं फलश्रवणमर्थवादमात्रं युक्तं प्रतिपत्तुम्। तथाहि गुणवाद आपद्येत। फलोपदेशे तु मुख्यवादोपपत्तिः। प्रयाजादिषु त्वितिकर्तव्यताकाङ्क्षस्य क्रतोः प्रकृतत्वात्तादर्थ्ये सति युक्तं फलश्रुतेरर्थवादत्वम्। तथानारभ्याधीतेष्वपि पर्णमयीत्वादिषु। नहि पर्णमयीत्वादीनामक्रियात्मकानामाश्रयमन्तरेण फलसंबन्धोऽवकल्पते। गोदोहनादीनां हि प्रकृताप्प्रणयनाद्याश्रयलाभादुपपन्नः फलविधिः। तथा बैल्वादीनामपि प்रकृतयूपाद्याश्रयलाभादुपपन्नः फल-

---

தைப் பிரயோகஞ் செய்திருப்பது கொண்டும் உபாஸனையின் கலப்பில்லாத கர்மாவுங்கூட 'வீர்யமுள்ளது தான் என்று அறியப்படுகிறது. அந்த வசனமானது வித்யை=உபாஸனம் (கர்மாவில்) நித்யமில்லை என்று சொன்னால்தான் பொருந்தும் கர்மாவில் உபாஸனத்துக்கு நித்யத்துவம் சொன்னாலோ உபாஸனத்துடன் சேராத கர்மம் வீர்யமுள்ளது என எவ்விதமனுமதிக்க முடியும். எல்லா அங்கங்களையும் சேர்த்துக் கொண்டாலன்றோ கர்மம் வீர்யமுள்ளதாக வாகிறது எனச் சாஸ்திரத்தின் நிலையிருக்கிறது. அவ்விதமே ஸாமங்களில் லோகாதிபுத்தி செய்யவேண்டுவதாக விதிக்கப்பட்ட உபாஸனங்களில் கர்மஸமிருத்தியைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒவ்வொரு உபாஸனங்களுக்கும் தனித்தனியான பலன்கள் சுருதியில் கூறப்படுகின்றன. அதாவது:—"இவ்விதமுபாஸிப்பவர்க்கு பூமிக்குமேலுள்ளனவும் கீழுள்ளனவுமான லோகங்கள் போகயோக்கியங்களாக வாகின்றன" என்றதாதிகளாம். இந்தப் பலஸ்ருதியானது அர்த்தவாதம் மட்டும் என எண்ணமுடியாது அவ்விதமெண்ணினாலோ குணவாதமாகவாகும். பலனை யுபதேசஞ் செய்வதாகக் கொண்டாலோ முக்கியவிதியானது (சக்யார்த்தபோதகத்வமானது) ஸம்பவிக்கின்றது. ப்ரயாஜாதிகளிலோவெனில் இதிகர்த்தவ்யதையை(செய்யவேண்டிய முறையை)எதிர்பார்க்கின்ற(தர்சபூர்ண்மாஸ)யாகமானது ப்ரகிருதமாகவிருப்பதால் அதற்குவேண்டி இது ஏற்படுங்கால் அங்கு சொல்லிய பலஸ்ருதிக்கு அர்த்தவாதத்வம் சொல்லுவது பொருந்தும். அதுபோலவே யாகத்தைச் சொல்லத்தொடங்காத விடத்தில் படிக்கப்பட்ட பர்ணமயீத்வாதிகளிலும் காணவேண்டும். கிரியாரூபங்களாக இல்லாத பர்ணமயீத்வாதிகளுக்கு (அதற்குறிய) ஆஸ்ரயத்தின் ஸம்பந்தமில்லாமல் பலஸம்பந்தம் சொல்லுவது பொருந்தவும் மாட்டாது. கோதோஹனாதிகளுக்கோவெனில் ப்ரகிருதமான அப்ப்ரணயனாதி ரூபமான ஆஸ்ரயத்தின் லாபமிருப்பதால் பலவிதியானது பொருந்தக்கூடியதாக வாகலாம். அதுபோலவே ("பைல்வோ யூபோ பவதி"=பில்வமரத்தால் செய்யப்பட்டதாகவும் யூபமாகும்) என்றதாதியால் விதிக்கப்பட்ட பைல்வத்வாதிகளுக்கும் ப்ரகிருதமான யூபாதிகளாகிற ஆஸ்ரயலாபமிருப்பதால் அவற்றில் சொல்லிய பலவிதியும் பொருந்தலாம். பர்ணமயீத்வாதிகளிலோ

विधिः। नतु पर्णमयीत्वादिष्वेवंविधः कश्चिदाश्रयः प्रकृतोऽस्ति। वाक्येनैव तु जुह्वाद्याश्रयतां विवक्षितया फलेऽपि विधिं विवक्षतो वाक्यभेदः स्यात्। उपासनानां तु क्रियात्मकत्वाद्विशिष्टविधानोपपत्तेरुद्गीथाद्याश्रयाणां फले विधानं न विरुध्यते। तस्माद्यथा क्रत्वाश्रयाण्यपि गोदोहनादीनि फलसंयोगादनित्यान्येवमुद्गीथाद्युपासनान्यपीति द्रष्टव्यम्। अतएव च कल्पसूत्रकारा नैवंजातीयकान्युपासनानि क्रतुषु कल्पयाञ्चक्रुः॥ ४२॥

२८ प्रदानाधिकरणम्। सू० ४३

प्रदानवदेव तदुक्तम्॥ ४३॥

வெனில் இம்மாதிரியான ஆஶ்ரயம் ஒன்றும் ப்ரகிருதமாக இல்லை. இதேவாக்கியத்தினுலேயே ஜுஹ்வாதிகளை ஆஶ்ரயித்திருக்கும் தன்மையை சொல்லுவதாகக் கருதி பலவிஷயத்திலும் இதையே விதியாகவும் கல்பிப்பவர்க்கு (1) வாக்யபேதம் வந்துவிடும். உபாஸனங்களோ(மானஸ) க்ரியா ரூபங்களானதுபற்றி பலத்துடன் கூடினதாக அவற்றை விதிப்பது பொருந்துவதால் உத்கீதாதிகளை யாஶ்ரயித்த உபாஸனங்களுக்கு பலனில் விதியிருப்பது விரோதப்படுவதற்கில்லை. ஆகவே கோதோஹநாதிகள் கிரதுவை (யாகத்தை) யாஶ்ரயித்தனவாக இருப்பினுங்கூட பலஸம்பந்தமிருப்பதால் எவ்விதம் அநித்யங்களாக ஆகின்றனவோ இவ்விதமே உத்கீதாத்யுபாஸனங்களுமாகும் எனக் கண்டுகொள்ளவேண்டும். ஆனதுபற்றியே தான் கல்பஸூத்திரக்காரர்கள் இம்மாதிரியான உபாஸனங்களை யாகங்களில் கல்பிக்கவில்லை. (42) (எ-று)

இருபத்தேழாவது தந்நிர்த்தாரணதிகரணம் முற்றிற்று.

ப்ரதாநாதிகரணம் 28.

(ஸூ) ப்ரதாநவதேவ ததுக்தம் (43)

(ப-ரை) [वायुप्राणौ पृथगेवानुचिन्तनीयौ (வாயுப்ராணௌ ப்ருதகேவாநுசிந்தநீயௌ) வாயு ப்ராணன் இரண்டும் தனித்தனியே தான் தியானிக்கவேண்டுவன. आध्येयांश पृथक्त्वात् (ஆத்யேயாம்ச ப்ருதக்த்வாத்)=தியானிக்கத்தக்க அம்சம் வேறாகக் காணப்படுவதே அதன்காரணமாகும்.] प्रदानवदेव (ப்ரதாநவதேவ)=ராஜத்வம், அதிராஜத்வம், ஸ்வராஜத்வம் என்ற குணம் வேறுபடுவதன் மூலம் ராஜத்வம் முதலிய குணங்களுடன் கூடின தேவதை வேறுபடுவதால் அந்தந்ததேவதையைக் குறித்து தனித்தனியே புரோடாசத்தின் ப்ரதானம் (ப்ரக்ஷேபம்) செய்வது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. तदुक्तम् (ததுக்தம்)=அவ்விஷயம் தேவதா காண்டத்தில் "नाना वा देवता पृथग्ज्ञानात् (நாநாவா தேவதாப்ருதக் ஞானத்)=தேவதையானது வெவ்வேருகவே தானுகும். ராஜத்வம் முதலியகுணம் வேறுபடுவ

---

(1) ஒரே வாக்கியத்துக்கு இரண்டுபொருள் கல்பிப்பது பூர்வமீமாம்ஸா சாஸ்திரப்படி வாக்கியபேத தோஷத்துக்குக் காரணமாகும்.

एकीकृत्य पृथग्वास्याद्वायुप्राणानुचिन्तनम् । तत्त्वाभेदात्तयोरेकीकरणेनानुचिन्तनम् ॥ १ ॥
अवस्थाभेदतोऽध्यात्ममधिदैवं पृथक्छ्रुतेः । प्रयोगभेदो राजादिगुणकेन्द्र प्रदानवत् ॥ २ ॥

वाजसनेयके—'वदिष्याम्येवाहमिति वाग्दध्रे' (बृ० १ । ५ । २१) इत्यत्राध्यात्मं वागादीनां प्राणः श्रेष्ठोऽवधारितोऽधिदैवतमग्न्यादीनां वायुः, तथा छान्दोग्ये—'वायुर्वाव संवर्गः' (छा० ४ । ३ । १) इत्यत्राधिदैवतमग्न्यादीनां वायुः संवर्गोऽवधारितः 'प्राणो वाव संवर्गः' (छा० ४ । ३ । २) इत्यत्राध्यात्मं वागादीनां प्राणः । तत्र संशयः—किं पृथगेवेमौ वायुप्राणावुपगन्तव्यौ स्यातामपृथग्वेति । अपृथगेवेति तावत्प्राप्तं तत्त्वाभेदात् । नह्यभिन्ने तत्त्वे पृथगनुचिन्तनं न्याय्यम् । दर्शयति च श्रुतिरध्यात्ममधिदैवतं च तत्त्वाभे-

---

தன் மூலம் அக்குணமுள்ள தேவதையும் வேறாகவே தானாகும்." என்றதா லுப தேசிக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. (43) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) வாயு ப்ராணன் இரண்டையும் சேர்த்தே அநுசிந்தனஞ் செய்ய வேண்டுமா? அல்லது தனித்தனியே அநுசிந்தனஞ் செய்யவேண்டுமா? என்பது ஸந்தேஹம். வாயுவும் ப்ராணனும் ஒரேதத்துவமாக (ஒரே பொருளாக) இருப்பதால் இரண்டையும் ஒன்று சேர்த்தேதான் அநுசிந்தனஞ் செய்யவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். அதிதைவத்திலும் அத்யாத்மத்திலுமாக அவஸ்தா பேதமிருப்பதாலும், வேறுபடுத்திக் கூறும் சுருதியிருப்பது கொண்டும் ராஜத்வம், அதிராஜத்வம், ஸ்வராஜத்வம், முதலிய குணவேறுபாட்டினால் அந்தந்த குண விசிஷ்ட இந்திரனும் வேறாக ஆவதால் ராஜத்வகுணம் வாய்ந்த இந்திரனுக்குத் தனியாகவும், அதிராஜத்வ குணம்வாய்ந்த இந்திரனுக்குத்தனியாகவும், ஸ்வராஜத்வ குணம்வாய்ந்த இந்திரனுக்குத்தனியாகவும் புரோடாச ப்ரதானஞ் செய்வது எவ்விதமோ அவ்விமே இங்கும் காணவேண்டும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—வாஜஸநேயகத்தில் "நான் பேசமட்டுமே செய்வேன் என வாக்கானது தைரியத்துடன் நின்றது." என்ற இந்தவிடத்தில் அத்யாத்மத்தில் ப்ராணன் வாகாதிகளுக்குள் ஸ்ரேஷ்டமானது என்றும், அதிதைவதத்தில் அக்கினியாதிகளுக்குள் வாயு சிரேஷ்டமானது என்றும் நிர்த்தாரணஞ் செய்யப்பட்டது. அவ்விதமே சாந்தோக்கியத்தில் "வாயுவே ஸம்வர்க்கமாக (மற்றவற்றைத் தன்னிலொடுக்கிக்கொள்வதாக) ஆகும் என்றவிடத்தில் அதிதைவத்தில் அக்கினியாதிகளுக்கு வாயுவானது ஸம்வர்க்கமென்றும் "ப்ராணனே ஸம்வர்க்கமாகும்" என்றவிடத்தில் அத்யாத்மத்தில் ப்ராணன் வாகாதிகளுக்கு ஸம்வர்க்கமென்றும் நிர்த்தாரணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு ஸம்சயமுதயமாகிறது. அதாவது:— இந்த வாயு ப்ராணன் இவற்றைத் தனித்தனியே கொள்ளவேண்டுமா? அல்லது ஒன்றாகவே கொள்ளவேண்டுமா? என்றும். தத்த்வம் வேறுபடாதிருப்பதன் மூலம் இரண்டையும் ஒன்றாகவே தான் கொள்ளவேண்டும் எனப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகிறது. தத்த்வம் வேறுபடாதிருக்குங்கால் வேறாக அநுசிந்தனம் செய்

दम्—'अग्निर्वाग्भूत्वा मुखं प्राविशत्' (ऐ० २।४) इत्यारभ्य। तथा 'त एते सर्व एव समाः सर्वेऽनन्ताः' (बृ० १।५।१३) इत्याध्यात्मिकानां प्राणानामाधिदैविकीं विभूतिमात्मभूतां दर्शयति। तथान्यत्रापि तत्र तत्राध्यात्ममधिदैवतं च बहुधा तत्त्वाभेददर्शनं भवति। क्वचिच्च 'यः प्राणः स वायुः' इति स्पष्टमेव वायुं प्राणं चैकं करोति। तथोदाहृतेऽपि वाजसनेयिब्राह्मणे 'यतश्चोदेति सूर्यः' (बृ० १।५।२३) इत्यस्मिन्नुपसंहारश्लोके 'प्राणाद्वा एष उदेति प्राणेऽस्तमेति' (बृ० १।५।२३) इति प्राणेनैवोपसंहरन्नेकत्वं दर्शयति। 'तस्मादेकमेव व्रतं चरेत्प्राण्याच्चैवापान्याच्च' (बृ० १।५।२३) इति च प्राणव्रतेनैकेनोपसंहरन्नेतदेव द्रढयति। तथा छान्दोग्येऽपि परस्तात् 'महात्मनश्चतुरो देव एकः कः स जगार भुवनस्य गोपाः' (छा० ४।३।६) इत्येकमेव संवर्गं गमयति न ब्रवीत्येक एकेषां चतुर्णां संवर्गोऽपरोऽपरेषामिति। तस्मादपृथक्त्वमुपगमनस्येति। एवं

வது நியாயமாகாதன்றோ? அத்யாத்மத்திலும் அதிதைவத்திலும் தத்த்வம் ஒன்றென்பதைச் சுருதியானது "அக்கினியானது வாக்காகவாகி முகத்தில் ப்ரவேசித்தது" என்று தொடங்கி காண்பித்து மிருக்கிறது. அதுபோலவே "அந்த இவையாவுமே ஸமானமானவைகளாகவும், எல்லாம் அநந்தங்களாகவுமே ஆகும்" என்பதாய் ஆத்யாத்மிகங்களான ப்ராணன்களுக்கு ஆதிதைவிகமானவிபூதியை ஆத்ம பூதமாகத் தெரிவித்துமிருக்கிறது. அவ்விதமே வேறிடத்திலுங்கூட அந்தந்த விடத்தில் அத்யாத்மத்திலும், அதிதைவத்திலும் தத்த்வம் ஒன்று என்ற அறிவை வெகுவாகக் காட்டியுமிருக்கிறது. சிலவிடத்திலோ "எவன் ப்ராணனோ அவன் தான் வாயு" என்பதாய் தெளிவாகவே வாயுவையும் ப்ராணனையும் ஒன்றுபடுத்திக் கூறியிருக்கிறது. அவ்விதமே முன்னர் எடுத்துக்காட்டின வாஜஸநேயி ப்ராம்ஹணத்தில் "ஸூரியன் எங்கிருந்து உதயமாகின்றானோ" என்பதான முடிவைக் கூறும் மந்திரத்தில் "இந்த ஸூரியன் ப்ராணனிடமிருந்தே உதயமாகிறான். ப்ராணனிடத்திலேயே ஒடுங்குகிறான்" என்பதாய் ப்ராணனுடனேயே முடிக்கின்றதாய் ஏகத்வத்தைத் தெரிவித்து மிருக்கிறது. "ஆனது பற்றி (வ்ரதைக்யம் சிறந்தது பற்றி) ப்ராணனைவிடுதலும் ப்ராணனை உள்ளுக்கு வாங்குதலுமென்ற இரண்டையும் ஒரே வ்ரதமாகவே கொள்ளவேண்டும்" என்றதால் ப்ராண வ்ரதம் ஒன்றினாலேயே உபஸம்ஹாரஞ் செய்வதாய்க் கொண்டு முற்கூறியதையே திருடப்படுத்திக் காட்டியிருக்கிறது. அவ்விதமே சாந்தோக்கியத்திலும் (முற்கூறியதற்கு) மேலுள்ளவிடத்தில் "மஹாத்மாக்களான நால்வரை (அதாவது:—அதிதைவத்தில் அக்கினி, ஸூரியன், ஜலம், சந்திரன் இவர்களையும் அத்யாத்மத்தில் வாக் சக்ஷுஸ், ஶ்ரோத்ரம் மனஸ், இவைகளையும்) ப்ராணனாகிற அந்த ஏகவன் ஒருவனே விழுங்கிவிடுகிறான். அவன் புவனத்தை (ஸர்வலோகத்தையும்) ரக்ஷிக்கிறான்" என்பதாய் ஒரேலயத்தைச் சொல்லுகிறதேயொழிய அக்னியாதிகளான நான்குகளுக்கு ஸம்வர்க்கம் (லயம்) வேறு, வாகாதிகளான நான்குகளுக்கு ஸம்வர்க்கம் வேறு எனச் சொல்லவில்லை. ஆனதுபற்றி வாயுப்ராணன்களுடைய அநுசிந்தனமானது ஒன்றுபட்டதாகவேதானாகிறது. என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்த

प्राप्ते ब्रूमः—पृथगेव वायुप्राणावुपगन्तव्याविति । कस्मात् । पृथगुपदेशात् । आध्यानार्थो ह्ययमध्यात्माधिदैवविभागोपदेशः सोऽसत्याध्यानपृथक्त्वेऽनर्थक एव स्यात् ॥

ननूक्तं न पृथगनुचिन्तनं तत्त्वाभेदादिति । नैष दोषः। तत्त्वाभेदेऽप्यवस्थाभेदादुपदेशभेदवशेनानुचिन्तनभेदोपपत्तेः । श्लोकोपन्यासस्य च तत्त्वाभेदाभिप्रायेणाप्युपपद्यमानस्य पूर्वोदितध्येयभेदनिराकरणसामर्थ्याभावात्। 'स यथैषां प्राणानां मध्यमः प्राण एवमेतासां देवतानां वायुः' (बृ० १। ५। २२) इति चोपमानोपमेयकरणात्। एतेन व्रतोपदेशो व्याख्यातः । 'एकमेव व्रतम्' (बृ० १। ५। २३) इति चैवकारो वागादिव्रतनिवर्तनेन प्राणव्रतप्रतिपत्त्यर्थः । भग्नव्रतानि हि वागादीन्युक्तानि 'तानि मृत्युः श्रमो भूत्वोपयेमे' (बृ० १। ५। २१) इति श्रुतेः । न वायुव्रतनिवृत्त्यर्थः 'अथातो व्रतमीमांसा' (बृ० १। ५। २१) इति प्रस्तुत्य तुल्यवद्वायुप्राणयोरभग्नव्रतत्वस्य निर्धारितत्वात्। 'एकमेव व्रतं

மாகவே ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறோம்—வாயுப்ராணன் இரண்டையும் வேருகவே அநுசிந்தனம் செய்யவேண்டும். ஏன்? வேருக உபதேசமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆத்யானஞ் செய்வதற்கு வேண்டியன்ரே அத்யாத்மத்திலும் அதிதைவத்திலும் ஆகப் பிரித்து இந்த உபதேசஞ்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தியானமானது வேருக இல்லாவிடில் அந்த விபாகோபதேச (வெவ்வேருகச் செய்தவுபதேச) மானது பயனற்றதாகவே ஆகிவிடும்.

சங்கை—தத்த்வம் ஒன்ருக இருப்பதால் வேருக அநுசிந்தனம் செய்தல் கூடாதெனச் சொல்லப்பட்டதன்ரே எனின்? இந்தத்தோஷமில்லை. தத்த்வம் ஒன்ருக இருந்தபோதிலுங்கூட அவஸ்தாபேதமிருப்பதால் உபதேச பேதமிருப்பதை முன்னிட்டு வேருக அநுசிந்தனஞ் செய்வது பொருந்தலாம். ("ப்ராணாத் வா ஏஷ உதேதி") என்ற சுலோகத்தை எடுத்துக்காட்டினது தத்த்வம் ஒன்று என்ற அபிப்பிராயத்தை முன்னிட்டும் பொருந்தலாமாயினும் முன்னர் சொல்லப்பட்ட த்யேயத்தின் (த்யானஞ் செய்யத்தகுந்த ப்ராணவாயுக்களின்) பேதத்தை மறுக்கச் சக்தியுள்ளதாக வாகமாட்டாது. "அந்தப்ராணன் இந்த ப்ராணன்களுள் (இந்திரியங்களுள்) எவ்விதம் மத்யமமானதோ இவ்விதமே இந்தவாயுவும் இந்தத் தேவதைகளுள் மத்யமமானதாகும்" என்பதாய் உபமான உபமேயங்கொடுத்துக் கூறியிருப்பதே அதன்காரணமாகும். இவ்விதஞ்சொன்னதிலிருந்து விரதோபதேசமானது வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டதாக வாகிறது. ஒரே விரதத்தைச் செய்ய வேண்டும்" என்றவிடத்திலுள்ள ஏவ என்ற சப்தமானது வாகாதிகளின் விரதத்தை நிவிருத்தி செய்யும் வாயிலாக ப்ராணவிரதத்தை யுபதேசிக்க வெண்ணங் கொண்டது. சொல்லப்பட்ட வாக்முதலியன பக்னமான (முறிந்த) விரத முடையனவன்ரே. "அந்த வாகாதிகளை மிருத்யுவானவன் ஶ்ரமமாகவாகி வந்தடைந்தான்" எனஶ்ருதியிருப்பதாலென்க. "பிறகு ஆனதுபற்றி விரதத்தைப்பற்றிய விசாரமேற்படுகிறது" என்று தொடங்கி துல்யமாகவே வாயுப்ராணன்கள் விரத

चरेत्' (बृ० १।५।२३) इति चोक्त्वा 'तेनो एतस्यै देवतायै सायुज्यं सलोकतां जयति' (बृ० १।५।२३) इति वायुप्राप्तिं फलं ब्रुवन्वायुव्रतमनिवर्तितं दर्शयति। देवतेत्यत्र वायुः स्यादपरिच्छिन्नात्मकत्वस्य प्रेप्सितत्वात्। पुरस्तात्प्रयोगाच्च 'सैषाऽनस्तमिता देवता यद्वायुः' (बृ० १।५।२२) इति। तथा 'तौ वा एतौ द्वौ संवर्गौ वायुरेव देवेषु प्राणः प्राणेषु' (छा० ४।३।४) इति भेदेन व्यपदिशति 'ते वा एते पञ्चान्ये पञ्चान्ये दश सन्तस्तत्कृतम्' (छा० ४।३।८) इति च भेदेनैवोपसंहरति। तस्मात्पृथगेवोपगमनम्। प्रदानवत्। यथेन्द्राय राज्ञे पुरोडाशमेकादशकपालमिन्द्रायाधिराजायेन्द्राय स्वराज इत्यस्यां त्रिपुरोडाशिन्यामिष्टौ सर्वेषामभिगमयन्नवद्यत्यछम्बट्कारमिति। अतो वचनाद्-

---

பங்கமற்றவை எனநிர்த்தாரணஞ் செய்யப்பட்டிருப்பதால் அது வாயுவிரதத்தை நிவிருத்திக்கக் கூடியதன்று. "ஒரே விரதத்தைச் செய்யவேண்டும்" என்று சொன்னபிறகும் "அதனால் இந்தத் தேவதையினுடைய ஸாயுஜ்யத்தையும் ஸமான லோகத்தையும் அடைகிறான்" என்பதாய் வாயுப்ராப்திரூபமான பலனைச் சொல்லுகின்றதாய் வாயுவிரதத்தை நிவிருத்தியடையாததாகத் தெரிவிக்கிறது. (சுருதியில்) தேவதை என்றதால் வாயுவே சொல்லப்பட்டதாகவாகும். அபரிச்சின்ன ஆத்மகத்வமானது அடைய விரும்பப்பட்டதாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். "யாதொருவாயுவுண்டோ இதுவே அஸ்தமனத்தை யடையாத தேவதையாகும்" என மேலுள்ள விடத்தில் பிரயோகம் செய்யப்பட்டுமிருக்கிறது. அவ்விதமே "அவ்விரண்டும் இரண்டு ஸம்வர்க்கங்களாகும் தேவர்களுள் வாயுவும் ப்ராணன் (இந்திரியங்) களுள் ப்ராணனுமாகும்" எனச் சொல்லியிருக்கிறது. "விழுங்கப்படும் அக்னியாதிகள் (நான்கு) அவற்றை விழுங்கும் வாயு (ஒன்று) ஆகிய இவ்வைந்தும் வாகாதிகளைக் காட்டிலும் அன்யமானவை. அவ்விதமே முற்கூறியவற்றைக் காட்டிலும் அன்யங்களான சரீரத்திலுள்ள வாகாதிகளும் ப்ராணனும் ஐந்துகளாகும் இவை எண்ணினால் பத்தாக இருக்கின்றன. அந்தப் பத்தும் *கிருதமாகவாகிறது" என வேறாக வுபஸம்ஹாரஞ் செய்துமிருக்கிறது. ஆகவே தனியாகவேதான் தியானஞ் செய்யவேண்டும். ப்ரதானம் போலவே இங்குமாகும். அதாவது:—மூன்று புரோடங்களையுடையதான இஷ்டியில் ஏகாதசகபாலத்தை (பதினொருபாத்திரத்தில் வைத்து ஸம்ஸ்காரஞ் செய்யப்பட்ட புரோடாசத்தை) ராஜனான இந்திரனையும் பொருட்டும் அதிராஜனான இந்திரனையும் பொருட்டும் ஸ்வராஜனான இந்திரனையும் பொருட்டும் கொடுக்கவேண்டும். என்றவிடத்தில் எல்லாத்தேவர்களுக்கும் நேரில் கொடுக்க வெண்ணம் கொண்டு வஷட்காரமென்ற தேவபாகத்தைக் கிரஹிக்கிறான். ஆகவே இவ்விடத்தில் தேவதையைக்குறித்துக் கொடுக்கவேண்டிய புரோடாசத்தின் அவதானத்தை (கிரஹணத்தை) ச்சுருதி ஒன்றாகவே (சேர்த்தே)

---

* கிருதம் என்பது சதுரங்க ஆட்டத்தில் நான்கு புள்ளிகளுள்ள பாய்ச்சைக் காயாகும். இதில் நான்கில் மூன்று புள்ளிகளும், மூன்றில் இரண்டு புள்ளிகளும், இரண்டில் ஒருபுள்ளியும் அடங்கிவிடுவதால் 4, 3, 2, 1 இவற்றைக்கூட்டின் மொத்தம் 10 எண் வரும் எனக் கண்டுகொள்ளவேண்டும்.

न्द्राभेदाच्च सहप्रदानाशङ्कायां राजादिगुणभेदाद्याज्यानुवाक्याव्यत्यासविधानाच्च यथान्यासमेव देवतापृथक्त्वात्प्रदानपृथक्त्वं भवति। एवं तत्त्वाभेदेऽप्याध्येयांशपृथक्त्वादाध्यानपृथक्त्वमित्यर्थः। तदुक्तं सङ्कर्षे 'नाना वा देवता पृथग्ज्ञानात्' इति। तत्र तु द्रव्यदेवताभेदाद्यागभेदो विद्यते। नैवमिह विद्याभेदोऽस्ति। उपक्रमोपसंहाराभ्यामध्यात्माधिदैवोपदेशेष्वेकविद्याविधानप्रतीतेः। विद्यैक्येऽपि त्वध्यात्माधिदैवभेदात्प्रवृत्तिभेदो भवति अग्निहोत्र इव सायंप्रातःकालभेदात्। इत्येतावदभिप्रेत्य प्रदानवदित्युक्तम्॥ ४३॥

२९ लिङ्गभूयस्त्वाधिकरणम्। ४४–५३

சொல்லியிருப்பதாலும், எல்லாவிடங்களிலும் இந்திரன் ஒன்ருகவே இருப்பதாலும், சேர்த்தேதான் கொடுக்கவேண்டும் என்ற ஆசங்கைவருங்கால் தேவதையான இந்திரன் ஒருவனுக இருந்தபோதிலும், ராஜத்வம், அதிராஜத்வம், ஸ்வராஜத்வம் என்ற அவனுக்குச்சொல்லிய குணங்கள் பேதப்படுவதாலும் † யாஜ்யை என்றும், ‡ அநுவாக்யை என்றுமான மந்திரங்களுக்கு மாறுபாடு விதிக்கப் படுவதாலும் சுருதியிற் கூறியபடியே தேவதையின் வேறுபாடு கொள்ளப்படுவதால் புரோடாச ப்ரதானமும் வேருகவேதாஞுகிறது என்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே தத்த்வமானது ஒன்ருகவே இருந்தபோதிலும் தியானிக்கவேண்டிய அம்சமானது வேருகவிருப்பதால் தியானமும் வேருகவேதாஞுகிறது என்பது அதன் பொருள். அவ்விஷயம் ஸங்கர்ஷம் என்ற தேவதாகாண்டத்தில் "தேவதையான்து வெவ்வேருகவேதாஞுகும் ராஜத்வம் அதிராஜத்வம் ஸ்வராஜத்வம் என்ற குணவேறு பாட்டிஞல் பேதம் அறியவே படுவதுபற்றியே" என்றதாற் சொல்லப்பட்டுமிருக்கிறது. ஆஞல் அவ்விடத்திலோ திரவியம் தேவதை இவை வேறுபடுவதால் யாகத்திலும் பேதமிருக்கிறது. இவ்விடத்திலோ வித்யையில் பேதமானது கிடையாது. உபக்ரமோபஸம்ஹாரங்களிஞல் அத்யாத்ம அதிதைவோபதேசங்களில் ஏகவித்யா விதான ப்ரதீதி (வித்யை ஒன்றென்ற விதியின் தோற்றம்) ஏற்படுவதே அதன் காரணமாகும். வித்யை ஒன்ருக இருந்தபோதிலுங்கூட அத்யாத்மம் என்றும் அதிதைவமென்றும் பேதமிருப்பதால் ப்ரவிருத்திபேத மேற்படுகிறது. ஸாயம் (மாலை) ப்ராத: (காலை) என்ற பேதத்தையொட்டி அக்னிஹோத்திரத்தில் பேதமேற்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்குங் காண்க. என இவ்வித அபிப்பிராயங்கொண்டு ப்ரதானவத் எனச் சொல்லப்பட்டது. (43) (எ—று)

இருபத்தெட்டாவது ப்ரதாஞதிகரணம் முற்றிற்று.

† அத்வர்யுவானவன் "யஜ" என்ற மந்திரத்தைச் சொல்லி ப்ரைஷம் செய்ததும் ஹோதாவானவன் (ருக்வேதியானவன்) எந்த மந்திரத்தைப் படிக்கின்ருஞே அம் திரம் யாஜ்யை என்றும்.

‡ அநுப்ருஹி என்பதாய் ப்ரைஷஞ் சொன்னதற்கு பிறகு படிக்கப்படும் மந்திரம் அநுவாக்யை என்றும் சொல்லப்படும்.

लिङ्गभूयस्त्वात्तद्धि बलीयस्तदपि ॥ ४४ ॥

कर्मशेषाः स्वतन्त्रा वा मनश्चित्प्रमुखाग्नयः । कर्मशेषाः प्रकरणात् लिङ्गन्त्वन्यार्थदर्शनम् ॥ १ ॥
उन्नेयविधिगाल्लिङ्गादेवश्रुत्या च वाक्यतः । बाध्यं प्रकरणं तस्मात् स्वतन्त्रं वह्नि चिन्तनम् ॥ २ ॥

லிங்கபூயஸ்த்வாதிகரணம் 29.

(அ—கை) முந்தின அதிகரணத்தில் வித்யை ஒன்ருக விருந்தபோதிலும் ஆத்யாத்மிக ஆதிதைவிக பேதத்தால் ப்ரயோகபேதமானது சொல்லப்பட்டது. மனஶ்சிதாதிகள் கர்மாஶ்ரிதமாக இருப்பதால் கர்மத்தினின்றும் ப்ரயோகபேதமானது பொருந்தக்கூடியதன்று என ஆசங்கிக்கப்படுகிறது. வாஜஸநேயகத்தில் அக்னிரஹஸ்யப்ராம்ஹணத்தில் அக்னிசயன ப்ரகரணத்தில் நைவவா இதமக்ரே ஸதாஸீத் இவையாவும் உத்பத்திக்கு முந்தி ஸத்தாகவோ அஸத்தாகவோ இல்லை என்று தொடங்கி மனஸ்ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லி அந்த மனஸ்ஸானது தன்னைப் பற்றி யாலோசித்தது என்றதால் ஈக்ஷணபூர்வகமாக அக்னிகளைப் பார்த்தது எனப் படிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அங்கு "தத் ஷட்த்ரிம்ஶத் ஸஹஸ்ராணி அபஶ்யத் அத்மநோ அக்னீன் அர்க்கான் மனோமயான் மனஶ்சித:" தத்=அந்தமனஸ்ஸானது அர்கான்=பூஜிக்க தக்கனவும் மனோமயான்=மனோவிருத்தி ரூபங்களும், மனஶ்சித:=மனத்தா லெண்ணப்பட்ட (கல்பிக்கப் பட்ட) னவுமான ஷட்த்ரிம்ஶத்ஸஹஸ்ராணி=முப்பத்தாறுயிரங்களான, அக்னீன்=அக்னிகளை ஆத்மன:=தன்னைச் சார்ந்தனவாக அபஶ்யத் எண்ணிற்று. என்றதாதி படிக்கப்படுகிறது. இந்த மந்திரத்தால் புருஷனுடைய வயதை நூருக வைத்துக் கொண்டு நூறுவருஷங்களுக்கும் மொத்தம் 36000 நாட்களாவதால் ஒவ்வொருதினத்திலுமேற்படும் மனோவிருத்திகளின் ஸமுதாயத்தில் இஷ்டகையினுல் சயனஞ்செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு அக்னி புத்திவீதம் மொத்தம் 36000அக்னிசயனம் சொல்லப்பட்டதாக வாகிறது. அது போலவே "வாக்சித: ப்ராணசித: சக்ஷுஶ்சித: ஶ்ரோத்ரசித: கர்மசித: அக்னிசித: வாக்கினுல் சயனம் செய்யப்பட்டனவும், ப்ராண (க்ராணேந்திரியத்தி) னுல் சயனஞ் செய்யப்பட்டனவும், கண்ணினுல் சயனஞ் செய்யப்பட்டனவும், கர்மத்தினுல் (வாகிந்திரியத்தைத் தவிர்த்து மீதமுள்ள கர்மேந்திரியங்களினுல்) சயனஞ் செய்யப்பட்டனவும், அக்னியினுல்(த்வகிந்திரியத்தினுல்)சயனஞ் செய்யப்பட்டனவுமான அக்னிகளை வாகாதிகள் தன்னைச் சார்ந்தனவாக எண்ணின" எனத் தனியாகவே தியான ஸம்பாத்யங்களான வேறு அக்னிகளைப் படிக்கின்றனர். அவ்விடத்தில் மனஶ்சிதாதிகளான இந்த அக்னிகள் க்ரியாப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பனபற்றி க்ரியானுப்ரவேசம் பெற்றவைகளாய் அந்தக்ரியைகளுக்கு அங்கங்களாக வாகின்றனவா? அல்லது ஸ்வதந்திரமாய் தனித்த வித்யாரூபங்களாக வாகின்றனவா? என ஸம்சயமுதயமாகவே ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் லிங்கமானது வலுவுள்ளதானதுபற்றி ஸ்வதந்திரங்களாகவே தானுகும் என்ன உபதேசிக்கவேண்டி 9 ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணமாரம்பிக்கப்படுகிறது. அதன் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு

वाजसनेयिनोऽग्निरहस्ये—'नैव वा इदमग्रे सदासीत्' इत्येतस्मिन्ब्राह्मणे मनोऽधिकृत्याधीयते 'तत्षट्त्रिंशत्सहस्राण्यपश्यदात्मनोऽग्नीनर्कान्मनोमयान्मनश्चितः' इत्यादि। तथैव 'वाक्चितः प्राणचितश्चक्षुश्चितः श्रोत्रचितः कर्मचितोऽग्निचितः' इति पृथगग्नीनामनन्ति सांपादिकान्। तेषु संशयः—किमेते मनश्चिदादयः क्रियानुप्रवेशिनस्तच्छेषभूता उत स्वतन्त्राः केवलविद्यात्मका इति। तत्र प्रकरणात्क्रियानुप्रवेशे प्राप्ते स्वातन्त्र्यं तावत्प-

---

(ஸூ) லிங்கபூயஸ்த்வாத் தத்ஹி பலீயஸ் ததபி (44)

(ப—ரை) लिङ्गभूयस्त्वात् (லிங்கபூயஸ்த்வாத்)=இந்த மனஸ்சிதாதிகள் கேவல வித்யாரூபங்கள் என்பதைத் தெரிவிக்கும் லிங்கங்கள் (அறிகுறிகள்) அதிகங்களாகவே இருக்கின்றன. तत् (தத்)=அந்தலிங்கமா (அறிகுறியா) னது बलीयो हि (பலீயோஹி)=ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் வலுவுள்ளதன்றே तदुक्तम् (ததுக்தம்)= ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் லிங்கம் வலுவுள்ளதென்பது பூர்வமீமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்டு மிருக்கிறது. (44) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) மனஸ்சித் முதலிய அக்னிகள் கர்மாவுக்கு அங்கங்களா? அல்லது ஸ்வதந்திரங்களா? என்பது ஸந்தேஹம். மனஸ்சித் முதலிய அக்னிகள் கர்ம சேஷங்களே (கர்மாங்கங்களே) யாகும். கர்மப்ரகரணமாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். லிங்கமோ வெனில் அர்த்தவாதமேயாகும். என்பது பூர்வபக்ஷம். உன்னேயமான (கல்பிக்கவேண்டிய) விதிவாக்கியத்திலுள்ள லிங்கத்தினுலும், ஏவ என்ற சுருதியினுலும், வாக்யத்தாலும் தூர்ப்பலமான ப்ரகரணமானது பாதிக்கத் தகுந்ததாகவாகிறது. ஆகவே வன்ஹித்யானமானது ஸ்வதந்திரமாகவே யாகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—வாஜஸநேயிகள் அக்னிரஹஸ்யத்தில் "இது உத்பத்திக்கு முந்தி ஸத்தாகவோ அஸத்தாகவோ இல்லே" என்ற இந்த ப்ராம்ஹணத்தில் மனத்தின் விருஷ்டியைச் சொல்லி "அது=மனது அர்க்கான்=பிரகாசிக்கின்றனவும், மனேமயங்களும், மனத்தாற் ஸம்பாதிக்கப்பட்டனவுமான 36 ஆயிரங்களான அக்னிகளேத் தன்னேச் சேர்ந்தனவாகப் பார்த்தது" என்ற தாதியைப் படிக்கின்றனர். அவ்விதமே "வாகிந்திரியத்தினுல் சயனமூலம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டனவும் க்ராணேந்திரியத்தால் சயனமூலம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டனவும், சக்ஷுரிந்திரியத்தினுல் சயனமூலம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டனவும், சுரோத்திரேந்திரியத்தினுல் சயனமூலம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டனவும், கர்மேந்திரியங்களால் சயனமூலம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டனவும், த்வகிந்திரியத்தினுல் சயனமூலம் சம்பாதிக்கப்பட்டனவும்" ஆக கல்பிதங்களான வேருகவேயுள்ள அக்னிகளேப் படிக்கின்றனர். அவற்றில் பின்வருமாறு ஸம்சயமுதயமாகிறது. அதாவது:—இந்த மனஸ்சிதாதிகளான அக்னிகள் கிரியாப்ரவேசமுள்ளனவாய் க்ரியைக்கு அங்கங்களாகவாகின்றனவா? அல்லது ஸ்வதந்திரங்களாகி கேவலம் வித்யாருபங்களாக வாகின்றனவா? என்றும். அவ்விடத்தில் கர்மப்ரகரணமா யிருப்பதைக் கொண்டு கிரியையில் அநுப்ரவேசமானது

तिजानीते लिङ्गभूयस्त्वादिति। भूयांसि हि लिङ्गान्यस्मिन्ब्राह्मणे केवलविद्यात्मकत्वमेषा- मुपोद्बलयन्ति दृश्यन्ते 'तद्यत्किञ्चेमानि भूतानि मनसा सङ्कल्पयन्ति तेषामेव सा कृतिः' इति, 'तान्हैतानेवंविदे सर्वदा सर्वाणि भूतानि चिन्वन्त्यपि स्वपते' इति चैवञ्जातीयकानि। तद्धि लिङ्गं प्रकरणाद्बलीयः। तदप्युक्तं पूर्वस्मिन्काण्डे—'श्रुतिलिङ्गवाक्यप्रकरणस्थान- समाख्यानां समवाये पारदौर्बल्यमर्थविप्रकर्षात्' (जै० सू० ३। ३। १३) इति ॥ ४४ ॥

पूर्वविकल्पः प्रकरणात्स्यात्क्रिया मानसवत् ॥ ४५ ॥

नैतद्युक्तं स्वतन्त्रा एतेऽग्नयोऽनन्यशेषभूता इति। पूर्वस्य क्रियामयस्याग्नेः प्रकरणा- त्तद्विषय एवायं विकल्पविशेषोपदेशः स्यान्न स्वतन्त्रः। ननु प्रकरणाल्लिङ्गं बलीयः।

ப்ராப்தமாகவே "லிங்க பூயஸ்த்வாத்" என்றதால் ஸ்வாதந்திரியத்தைச் சொல்லு கிறார். இந்தப்ராம்ஹணத்தில் இந்த மனஸ்சிதாதிகளுக்குக் கேவலவித்யாத்மகத்வ த்தை விளக்குகின்ற வெகுலிங்கங்கள் காணப்படுகின்றனவன்றோ. அவையாவன— "ஆகவே இப்பிராணிகள் மனத்தால் யாதானுமொன்றை ஸங்கல்பித்த போதிலும் அக்காரியமானது அவ்வக்னிகளுடையதே யாகும்" என்றும், "இவ்விதம் உபா ஸிப்பவர் தூங்கினபோதிலும் எல்லாப்பூதங்களும் அவ்வக்னிகளை எப்பொழுதும் சயனஞ் செய்துகொண்டே தானிருக்கின்றன" என்றுமான இம்மாதிரியானவை களாம். அந்த லிங்கமோ ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் வலுவுள்ளது. அதுவும் முந்தியுள்ள கர்மகாண்டத்தில் (1) "ஸ்ருதிலிங்க வாக்ய ப்ரகரணஸ்தான ஸமாக் யானும் ஸமவாயே பாரதௌர்பல்யம் அர்த்தவிப்ரகர்ஷாத்" என்றதா லுபதேகிக் கப்பட்டிருக்கிறது. (4.) (எ—று)

(ஸூ) பூர்வவிகல்ப: ப்ரகரணாத் ஸ்யாத் கிரிதா மானஸவத்()

(ப—ரை) **पूर्वविकल्पः** (பூர்வவிகல்பஃ)=முன்னருள்ள க்ரியாமயமான அக் னிக்கு இதுவிகல்ப விசேஷத்தையுபதேசித்ததேயாகும். **प्रकरणात्** (ப்ரகரணாத்)= கர்மாவைச் சொல்லும் ப்ரகரணமாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே **क्रियास्यात्** (க்ரியாஸ்யாத்)=க்ரியையாகவே (க்ரியாப்ரவேசமுள்ளனவாகவே) தாகு கும். **मानसवत्** (மானஸவத்)=தசராத்ரம் என்ற கர்மத்தின் பத்தாவதுநாளில் ஸோமரஸத்தின் கிரஹணாதிகள் மானஸங்களாகவே எவ்விதம் சொல்லப்பட்ட டவோ அவ்விதமே இங்குமாகும். (45) (எ—று)

பாஷ்யம்—இந்த அக்னிகள் ஸ்வதந்திரங்களேயொழிய பிறவற்றுக்கு அங்க மாகமாட்டாது என்பது பொருந்தாது என்கிறோம். முன்னுள்ள க்ரியாரூபமான அக்னியினுடைய ப்ரகரணமாகையால் அது விஷயமாகவேயுள்ள விகல்பவிசே ஷோபதேச (ஸங்கல்பரூபமான விசேஷோபதேச) மாகுமேயொழிய ஸ்வதந்திர மாக வாகமாட்டாது.

சங்கை—ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் லிங்கமானது வலுவுள்ளதாக வாகு மன்றோ எனின்?

---

(1) இதன் பொருளை இதே அத்தியாயம் 199 வது பக்கத்தில் காண்க.

सत्यमेवमेतत्। लिङ्गमपि त्वेवञ्जातीयकं न प्रकरणाद्बलीयो भवति। अन्यार्थदर्शनं ह्येतत्। सांपादिकाग्निप्रशंसारूपत्वात्। अन्यार्थदर्शनं चासत्यामन्यस्यां प्राप्तौ गुणवादेनाप्युपपद्यमानं न प्रकरणं बाधितुमुत्सहते। तस्मात्सांपादिका अप्येतेऽग्नयः प्रकरणात्क्रियानुप्रवेशिन एव स्युः। मानसवत्। यथा दशरात्रस्य दशमेऽहन्यविवाक्ये पृथिव्या पात्रेण समुद्रस्य

உத்தரம்—இது உண்மைதான். இம்மாதிரியான (1) லிங்கமும் கூட ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் வலுவுள்ளதாக வாவதில்லை. அன்யார்த்த தர்சனம் (அர்த்தவாதம்) அன்றோ இது. ஸாம்பாதிகமான (கல்பிதமான) அக்னியினது ஸ்துதிருபமாயிருப்பதாலென்க. அன்யார்த்த தரிசனமும்=(அர்த்தவாதமும்,) வேறொன்றின் ப்ராப்தியானது இல்லாதபொழுது குணவாதத்தாலும் பொருந்தக் கூடுமாதலால் ப்ரகரணத்தைப் பாதிக்கச் சக்தியுடையதாகவாகமாட்டாது. ஆகவே கால்பனிகங்களான இந்த அக்னிகள் ப்ரகரணத்தை யொட்டி க்ரியாப்ரவேசத்தையடைந்தனவாகவேதானாகும் (2) மானஸம்போலவாம். அதாவது:—தசராத்ரத்தினுடைய (தசராத்ரகர்மத்தினுடைய) அவிவாக்யமென்ற பத்தாவது தினத்தில்

(1) மானஸமான அக்னிவிதியின் அர்த்தவாதத்திலுள்ள லிங்கங்களுக்கு ஸ்வார்த்த போதன விஷயத்தில் ப்ரமாணமில்லாமையால் அவை துர்ப்பலமாகவேதானாகும் என்பது பொருள்.

(2) பன்னிரண்டு தினங்களில் செய்து முடிக்கக் கூடிய ஸோமயாகவிசேஷத்துக்கு "த்வாதசாஹக்ரது" என்று பெயர். இதில் முதலிலும் கடையிலும் உள்ள இரண்டு தினங்களையும் நீக்கினால் நடுவிலுள்ளது தசராத்ரமாகிறது. நடுவிலுள்ள தசராத்ரமே த்விராத்ராதிகள் விஷயத்தில் ப்ரகிருதியாகிறது. அந்தத் தசராத்ரத்தின் தர்மங்களுக்கு த்விராத்ராதிகளில் அதிதேசமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே அந்தத் தசராத்ரக்ரதுவினுடைய பத்தாவது தினத்தில் அதாவது:—ஆதியினின்றும் பதினோராவது தினத்தில், மானஸமான (மனஸ்ஸங்கல்பரூபமான) ஸோமரஸக்ரஹணமானது "அநயா த்வா பாத்ரேண ஸமுத்ரம் ரஸயா ப்ராஜாபத்யம் மனோக்ரஹம் க்ருஹ்ணாதி" என்றதால் ச்ருதியிற் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது- இந்த ப்ருதிவியாகிற பாத்திரத்தினால் ஸமுத்திரமாகவானதும், ப்ரஜாபதியைத் தேவதையாகவுடையதும் மனோக்ரஹமானதும் (மனத்தினால் ஸோமரஸமாக பாவிக்கப்பட்டதும்) ஆன உன்னை (அத்வர்யுவானவன்) கிரஹிக்கிறான் என்றும். ஆகவே இவ்விடத்தில் ருத்விக்குகள் தியானஞ் செய்பவராகவாவதால் பலவிதவாக்கியத்தினுச்சாரணமில்லாமைபற்றி இந்தப் பத்தாவது அஹஸ்ஸுக்கு அவிவாக்யம் பலவிதமாக்யமில்லாதது என்ற பெயர் ஏற்படுகிறது. ஆகவே இந்த ஸோமரஸத்துக்கு மானஸங்களாகவே(மனஸ்ஸங்கல்பரூபங்களாகவே)உள்ள கிரஹணம்-ஸோமபாத்திரத்தை எடுத்தல், ஆஸாதனம்-எடுத்ததைத் தனது ஸ்தானத்தில் வைத்தல், ஹவனம்-ஹோமம், ஆஹ்வானம்-ஹோமஞ்செய்து எஞ்ஜியவற்றைக் கிரஹித்தல், உபஹ்வானம்-ருத்விக்குகள் ஒருவருக்கொருவர் எஞ்சியதைச் சாப்பிடுவதற்குச் சம்மதித்தல், பக்ஷணம்-பிறகு அதைப் பக்ஷித்தல் என்ற இவை சொல்லப்படுகிறது. அந்த மனோரூபமான (மானஸஸங்கல்பரூபமான) ஸோம ரஸமும், அதற்குச் சொல்லிய மானஸங்களான க்ரஹணாதிகளும் மானஸங்களாயினும் ப்ரகரணத்தை யொட்டி கர்மாங்கங்களாகவாவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காணவேண்டும் என்றும்.

सोमस्य प्रजापतये दैवतायै गृह्यमाणस्य ग्रहणासादनहवनाहरणोपह्वानभक्षणानि मानसान्येवाम्नायन्ते। स च मानसोऽपि ग्रहकल्पः क्रियाप्रकरणात्क्रियाशेष एव भवत्येवमयमप्यग्निकल्प इत्यर्थः ॥ ४५ ॥

अतिदेशाच्च ॥ ४६ ॥

अतिदेशश्चैषामग्नीनां क्रियानुप्रवेशमुपोद्बलयति—'षट्त्रिंशत्सहस्राण्यग्नयोऽर्कास्तेषामेकैक एव तावान्यावानसौ पूर्वः' इति। सति हि सामान्येऽतिदेशः प्रवर्तते। ततश्च पूर्वेणेष्टकाचितेन क्रियानुप्रवेशिनाऽग्निना सांपादिकानग्नीनतिदिशन्क्रियानुप्रवेशमेवैषां द्योतयति ॥ ४६ ॥

பூமியாகிற பாத்திரத்தினால் ப்ரஜாபதி என்ற தேவதையின் பொருட்டு கிரஹிக்கப்படுகின்ற ஸோமரஸத்துக்குக் கிரஹணம், ஆஸாதனம், ஹவனம், ஆஹரணம் உபஹ்வானம், பக்ஷணம் முதலியன மானஸங்களாகவே (மனஸ்ஸங்கல்ப ரூபங்களாகவே) சுருதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கிரஹகல்பனை செய்தமுறையானது மனஸ்ஸங்கல்ப ரூபமாக இருந்தபோதிலும் கர்மப்ரகரணத்தில் சொல்லியிருப்பதை முன்னிட்டு கர்மாங்கமாகவே ஆகிறது என்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே இந்த மனஸ்சிதாதி அக்னிகல்பனையுமாகும். என்பது அதன் பொருள். (45)

(ஸூ) அதிதேசாத்ச (46)

(ப—ரை) अतिदेशाच्च (அதிதேசாத் ச) = இந்தக் கால்பனிகங்களான அக்னிகளுக்கு கிரியாப்ரவேசமுள்ளதும் இஷ்டகாசிதமுமான அக்னியுடன் அதிதேசம் காணப்படுவதைக் கொண்டும் இவை (இங்கு கூறிய மனஸ்சிதாதி அக்னிகள்) க்ரியையுடன் சேரக்கூடியனவே யாகும். (46) (எ—று)

பாஷ்யம்.—அதிதேசமும் (அதுபோல் இதுவுமாகும் என்ற உபதேசமும்) இந்த அக்கினிகளுக்கு க்ரியையின் ஸம்பந்தத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. அதாவது: "36000 அக்கினிகளும் பூஜ்யங்களாகும், அவற்றுள் ஒவ்வொன்றுமே முன்னுள்ள அக்கினி (இஷ்டகையினால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட அக்கினி) எத்தகையதோ அத்தகையதாகவே யாகும்" என்பதாம். ஸாதாரண தர்மமிருந்தாலல்லவோ அதிதேசம் ஸம்பவிக்கும். * ஆகவே இஷ்டகாசிதமான (கல்லை அடுக்குவதால் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட) அக்னியுடன் ஸாம்பாதிகமான (மனோவிருத்திரூபமான) அக்கினிகளை ஸதிருசமாகக் கூறுகின்ற சுருதியானது க்ரியையில் இவற்றுக்கு ஸம்பந்தத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. (46)

(அ—கை) இவ்விதம் 45–46 வது ஸூத்திரங்களாற் செய்யப்பட்ட ஆக்ஷேபத்திற்கு 47 வது ஸூத்திரம் முதல் பதில் சொல்லப்படுகிறது—

---

* இஷ்டகாசிதமான அக்கினிக்கும் மனச்சிதாதி அக்கினிகளுக்கும் கர்மாங்கத்வத்தைத் தவிர்த்து வேறுவிதமான ஸாதரணதர்மம் ஸம்பவிக்காதாகையால் கர்மாங்கத்வத்தை அவச்யமொப்பவேண்டுமென்பது கருத்து.

विद्यैव तु निर्धारणात् ॥ ४७ ॥

तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति। विद्यात्मका एवैते स्वतन्त्रा मनश्चिदादयोऽग्नयः स्युर्न क्रियाशेषभूताः। तथाहि निर्धारयति—'ते हैते विद्याचित एव' इति। 'विद्यया हैवैत एवंविदश्चिता भवन्ति' इति च ॥ ४७ ॥

दर्शनाच्च ॥ ४८ ॥

दृश्यते चैषां स्वातन्त्र्ये लिङ्गम्। तत्पुरस्ताद्दर्शितम् 'लिङ्गभूयस्त्वात्' (ब्र० सू० ३। ३। ४४) इत्यत्र ॥ ४८ ॥ ननु लिङ्गमप्यसत्यामन्यस्यां प्राप्तावसाधकं कस्यचिदर्थस्ये-त्यपास्य तत् प्रकरणसामर्थ्यात्क्रियाशेषत्वमध्यवसितमित्यत उत्तरं पठति—

(ஸூ) வித்யைவது நிர்த்தாரணாத் (47)

(ப—ரை) तु (து)=முற்கூறிய ஆசங்கை இங்கில்லை. [मनश्चिदादयोऽग्नयः (மனஸ்சிதாதயோ அக்னய:)=மனஸ்சிதாதிகளான அக்னிகள் विद्यैव (வித்யைவ)= வித்யாரூபங்களாக வாகுமேயொழிய கிரியாசேஷங்களாக வாகமாட்டா. ஏன்? निर्धारणात् (நிர்த்தாரணாத்)="विद्याचित एव" (வித்யாசித ஏவ)=புத்தி கல்பிதங் களேயாகும் எனச் சுருதியில் உறுதிப்படுத்திக் கூறியிருப்பதே அதன் காரண மாகும். (47) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஸூத்திரத்திலுள்ள 'து' என்ற சப்தமானது பூர்வபக்ஷத்தை விலக்குகிறது. இந்த மனஸ்சிதாதிகளான அக்னிகள் வித்யாவடிவங்களாகவேயாகி ஸ்வதந்திரங்களாகவாகுமே யொழிய க்ரியாசேஷங் (அங்கங்) களாக வாகமாட்டா. அவ்விதமேயன்றோ சுருதி "அந்த இவை (மனஸ்சிதாதி அக்னிகள்) வித்யாசிதங் களே யாகும்" என்றும், "இவ்விதமுபாஸிப்பவரின் வித்யையினால் அன்றோ இவை சிதங்களாக (கல்பிதங்களாக) வாகின்றன" என்றும் சொல்லியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (47) (எ—று)

(ஸூ) தர்சனாச்ச (48)

(ப—ரை) [एते मनश्चिदादयः (மனஸ்சிதாதய:)=இந்த மனஸ்சிதாதிகளான அக்னிகள் स्वतन्त्रा एव स्युः (ஸ்வதந்த்ரா ஏவ ஸ்யுஃ)=கர்மஸம்பந்தமற்றவைகளாக வே தானாகும்.] ஏன்? दर्शनाच्च (தர்சனாத் ச)=அதற்குப் போதிய லிங்கம் (அறி குறி) இருப்பதே அதன் காரணமாகும். (48) (எ—று)

பாஷ்யம்.—இந்தமனஸ்சிதாதி அக்கினிகளுக்கு ஸ்வாதந்திரியத்தில் (கர்மத் துக்கு வெளியில் அனுஷ்டிப்பதில்) அறிகுறி காணவும் படுகின்றது. அந்த லிங்கமானது "லிங்கபூயஸ்த்வாத்" (ப்ர—ஸூ. 3–3–44) என்றவிடத்தில் காண பிக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. (48)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—லிங்கமும் பிறவற்றின் ப்ராப்தியானது இல்லாதபொ ழுது ஒரு அர்த்தத்தை ஸாதிக்கக் கூடியதன்று என்பதாய் அந்த லிங்கத்தை

श्रुत्यादिबलीयस्त्वाच्च न बाधः ॥ ४९ ॥

नैवं प्रकरणसामर्थ्यात्क्रियाशेषत्वमध्यवसाय स्वातन्त्र्यपक्षो बाधितव्यः। श्रुत्यादेर्बलीयस्त्वात्। बलीयांसि हि प्रकरणाच्छ्रुतिलिङ्गवाक्यानीति स्थितं श्रुतिलिङ्गसूत्रे। तानि चेह स्वातन्त्र्यपक्षं साधयन्ति दृश्यन्ते। कथम्। श्रुतिस्तावत् 'ते हैते विद्याचित एव' इति। तथा लिङ्गम् 'सर्वदा सर्वाणि भूतानि चिन्वन्त्यपि स्वपते' इति। तथा वाक्यमपि 'विद्यया हैवैत एवंविदश्चिता भवन्ति' इति। 'विद्याचित एव' इति हि सावधारणेयं श्रुतिः क्रियानुप्रवेशेऽमीषामभ्युपगम्यमाने पीडिता स्यात्। नन्वबाह्यसाधनत्वाभिप्रायमिदमवधारणं भविष्यति। नेत्युच्यते। तदभिप्रायतायां हि विद्याचित इतीयता स्वरूपसङ्कीर्तनेनैव

விலக்கி ப்ரகரணத்தின் பலத்தைக் கொண்டு இந்த (மனப்ஸிதாதி அக்னிகளுக்கு) க்ரியாசேஷத்வம் (க்ரியாங்கத்வம்) தான் சொல்லவேண்டும் என தீர்மானிக்கப் பட்டதன்றோ எனின்? அதற்குப் பதில் சொல்லவேண்டி பின்வரும் ஸூத்திரத் தைப் படிக்கிறார்—

(ஸூ) சுருத்யாதிபலீயஸ்த்வாத் ச ந பாத: (49)

(ப—ரை) ப்ரகரணஸாமர்த்தியத்தைக் கொண்டு கர்மாங்கத்வத்தை உறுதி செய்து बाधः (பாத:)=ஸ்வாதந்திரியபக்ஷத்துக்குப் பாதமானது न (ந)=சொல்ல முடியாது. ஏன்? श्रुत्यादिबलीयस्त्वात् (ஶ்ருத்யாதி பலீயஸ்த்வாத்)=ப்ரகரணத் தைக்காட்டிலும் ஶ்ருதிலிங்கவாக்கியங்கள் வலுவுள்ளன என்றல்லவோ சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன. (49) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ப்ரகரணஸாமர்த்யமூலம் க்ரியாங்கத்வத்தை நிஶ்சயப்படுத்திக் கொண்டு ஸ்வாதந்திரிய பக்ஷமானது பாதிக்ககூடியதன்று. ஶ்ருத்யாதிகள் வலு வுள்ளனவாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ப்ரகரணத்தைக் காட்டிலும் ஶ்ருதி லிங்கவாக்கியங்கள் வலுவுள்ளன என்றல்லவோ "ஶ்ருதிலிங்க" ஸூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஶ்ருத்யாதிகள் இங்கு ஸ்வாதந்திரியபக்ஷத்தை (இவை க்ரியாங்கமன்று என்பதை) ஸாதிப்பனவாகக் காணக்கிடக்கின்றன. அவற் றுள் ஶ்ருதியாவது "அந்த இவைகள் வித்யாசிதங்களே (வித்யையினால் கற்பிக்கப் பட்டனவே) யாகும்" என்றும். "தூங்குகின்றவனும் விழித்துக் கொண்டிருப்பவ னுமான இவ்வித உபாஸகனேயும் பொருட்டு அவனது அக்னிகளை எல்லாப்ராணி களும் எப்பொழுதும் சயனஞ் செய்கின்றன" என்பதாய் அவ்விதமே லிங்கமும் (அறிகுறியும்) இருக்கிறது. "இவை இந்த உபாஸகனுடைய வித்யையினால் சய னஞ் செய்யப்பட்டவைகளே" என வாக்கியமுமிருக்கிறது. "வித்யையினாலேயே சயனஞ் செய்யப்படுகின்றன" என்பதாய் ஏவகாரம் (தேற்றம்) கொடுத்துக் கூறும் இந்த ஶ்ருதியானது இவற்றுக்கு க்ரியாப்ரவேசம் ஒப்பப்படுங்கால் பாதிக்கப்பட் டதாக வாகிவிடுமன்றோ.

சங்கை—வித்யையினால் சயனஞ் செய்யப்பட்டவைகளே எனத்தேற்றங் கொடுத்துக் கூறினதானது இவை வேறுஸாதனங்களை எதிர்பாராதது என்ற அபிப் பிராயத்துடன் சொல்லப்பட்டதாகவாகலாம் எனின்?

कृतत्वादनर्थकमवधारणं भवेत्। स्वरूपमेव ह्येषामबाह्यसाधनमिति। अबाह्यसाधनत्वेऽपि तु मानसग्रहवत्क्रियानुप्रवेशशङ्कायां तन्निवृत्तिफलमवधारणमर्थवद्भविष्यति। तथा 'स्वपते चैवंविदे सर्वदा सर्वाणि भूतान्येतानग्नींश्चिन्वन्ति' इति सातत्यदर्शनमेषां स्वातन्त्र्येऽवकल्पते। यथा सांपादिके वाक्प्राणमयेऽग्निहोत्रे 'प्राणं तदा वाचि जुहोति वाचं तदा प्राणे जुहोति' (कौ० २।५) इति चोक्त्वोच्यते—'एते अनन्ते अमृते आहुती जाग्रच्च स्वपंश्च सततं जुहोति' (कौषी० २।५) इति। तद्वत्। क्रियानुप्रवेशे तु क्रियाप्रयोगस्याल्पकालत्वेन न सातत्येनैषां प्रयोगः कल्पेत॥

नचेदमर्थवादमात्रमिति न्याय्यम्। यत्र हि विस्पष्टो विधायको लिङादिरुपलभ्यते युक्तं तत्र सङ्कीर्तनमात्रस्यार्थवादत्वम्। इह तु विस्पष्टविध्यन्तरानुपलब्धेः सङ्कीर्तनादेवैषां विज्ञा

உத்தரம்—இல்லை எனச் சொல்லப்படுகிறது. அவ்வித அபிப்பிராயம் (வேறு ஸாதனங்களை எதிர் பாராதது என்ற அபிப்பிராயம்) கொள்ளப்படுமானால் "வித்யா சித:" (வித்யையினால் சயனஞ் செய்யப்பட்டன) என்பதாய் அதன் ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னாலேயே போதுமானதா யிருக்க (வித்யாசித: ஏவ) என்பதாய் வித்யா சிதங்களேதான் என உறுதிபடுத்திக் கூறினது பயனற்றதாகவாகிவிடும். இவற்றின் (மனப்சிதாதிகளின்) ஸ்வரூபமே வேறுபட்ட ஸாதனத்தை எதிர்பாராததாக வன்றோ இருக்கின்றது. பாஹ்யமான (வேறுபட்ட) ஸாதனமுள்ளதாக இல்லாவிடினுங் கூட (1) மானஸக்ரஹத்துக்கு போல க்ரியாப்ரவேசம் வரலாம் என்ற சங்கை நிகழவே அந்தச் சங்கையைப் போக்கவேண்டி இந்தத் (2)தேற்றங்கொடுத்துக் கூறினது பயனுள்ளதாக வாகிறது. அதுபோலவே "தூங்குகின்றவனுகவோ விழித்துக் கொண்டிருப்பவனுகவோ உள்ள இவ்வித உபாஸகனையும் பொருட்டு எப்பொழுதும் எல்லாப் பூதங்களும் இந்த அக்னிகளைச் சயனஞ் செய்து கொண்டிருக்கின்றன" என்பதாய் இடையறுதிருத்தலைக் கூறினதானது இவற்றுக்கு ஸ்வாதந்திரியம் சொல்லும் பக்ஷத்திற்றுன் (இவைக்ரியாங்கங்கள் அன்று என்று சொன்னுற்றுன்) பொருந்தும். ஸாம்பாதிகமான (கால்பனிகமான) வாக்ப்ராணன் இவை ரூபமான அக்னிஹோத்ரம் சொல்லுமிடத்தில் "த்யான காலத்தில் ப்ராணனை வாக்கில் ஹோமஞ்செய்கிறுன். த்யானகாலத்தில் வாக்கை ப்ராணனில் ஹோமஞ் செய்கிறுன்" என வுபதேசித்து "இந்த ஆஹுதிகள் அனந்தங்களும் அமிருதங்களுமாகும். விழித்துக்கொண்டிருப்பவனும் தூங்குகின்றவனும் எப்பொழுதுமே இந்த ஹோமத்தைச்செய்வதே அதன் காரணமாகும்" எனச் சொல்லப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்குமாகும். க்ரியாப்ரவேசஞ்சொன்னுலோ க்ரியாப்ரயோகமானது ஸ்வல்பகாலம் மட்டுமே ஏற்படுவதால் இடையறுது இவற்றின் ப்ரயோகம் ஸம்பவிக்கமுடியாது. இதை அர்த்தவாதம் என்று சொல்லுவது யுக்தி யுக்தமாகவும் ஆகாது. எந்த விடத்தில் விதிபோதகங்களான (3) லிங்முதலியன

---

(1) மானஸக்ரஹம் இன்னதென்பதை 45 வது ஸூத்திரபாஷ்யத்திற் காண்க.
(2) (வித்யாசிதஏவ) என்ற விடத்தில் ஏவகாரம் கொடுத்துக் கூறினது.
(3) லிங், லோட், தவ்யப்ரத்யயங்கள் விதிபோதகங்களாகும்.

नविधानं कल्पनीयम् । तच्च यथासङ्कीर्तनमेव कल्पयितुं शक्यत इति सातत्यदर्शनात्तथाभूतमेव कल्प्यते । ततश्च सामर्थ्यादेषां स्वातन्त्र्यसिद्धिः । एतेन 'तद्यत्किञ्चेमानि भूतानि मनसा सङ्कल्पयन्ति तेषामेव सा कृतिः' इत्यादि व्याख्यातम् । तथा वाक्यमपि 'एवं विदे' इति पुरुषविशेषसंबन्धमेवैषामाचक्षाणं न क्रतुसंबन्धं मृष्यते । तस्मात्स्वातन्त्र्यपक्ष एव ज्यायानिति ॥ ४९ ॥

अनुबन्धादिभ्यः प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववद्दृष्टश्च तदुक्तम् ॥ ५० ॥

காணப்படுமோ அவ்விடத்திற்றான் வெறும் உபதேசமாக மட்டுமுள்ளவற்றுக்கு அர்த்தவாதத்வம் சொல்லுவது பொருந்தும். இவ்விடத்திலோ தெளிவாக வேறு விதிகள் காணப்படாமையால் வெறும் உபதேசம் மட்டும் செய்திருப்பதைக்கொண்டே இவற்றுக்கு உபாஸனவிதானம் கல்பிக்கவேண்டிவருகிறது. சொல்லியிருப்பதற்கேற்றபடியேதான் கல்பிக்கக்கூடும் என்பது பற்றி இடையறுதிருத்தல் காணப்படுவதைக் கொண்டு அவ்விதமே தான் கல்பிக்கப் படுகிறது. அத்தகைய ஸாமர்த்திரியமூலம் இந்தமனஶ்சிதாதிகளுக்கு ஸ்வாதந்திரியமானது (க்ரியாப்ரவேசமில்லாமையானது) ஸித்திக்கிறது. இதனுல் "எல்லாப்ராணிகளுடையவும் மனோவிருத்திகளினுல் என்னுடைய அக்னிகள் எப்பொழுதும் சயனஞ் செய்யப்படுகின்றன என்ற திருட நிஶ்சயமேற்பட்டதும் எல்லாப்ராணிகளும் மனத்தால் யாதானுமொன்றைத் தியானித்தபோதிலும் அவ்வக்னிகளுடைய கரணமாகவே தானுகும்." என்றதாதிகள் விளக்கப்பட்டனவாக வாகின்றன. அவ்விதமே "இவ்வித உபாஸகனையும் பொருட்டு" என்ற வாக்கியமும் இவற்றுக்குப்புருஷனுடன் விசேஷஸம்பந்தத்தையே சொல்லுகின்றதாய் கிரது (யாக) ஸம்பந்தத்தைப் பொருக்கமாட்டாது. ஆகவே ஸ்வாதந்திரியபக்ஷமே (இவற்றுக்குக்ரியாப்ரவேசங் கிடையாது என்றபக்ஷமே) தான் மேலானது. (19) (எ—று)

(ஸூ) அநுபந்தாதிப்ய: ப்ரக்ஞாந்தரப்ருதக்த்வவத்திருஷ்ட: ச ததுக்தம் (50)

(ப—ரை) **मनश्चितादयः स्वतन्त्राः** (மனஶ்சிதாதய: ஸ்வதந்த்ரா:)=மனஶ்சிதாதிகளான அக்னிகள் ஸ்வதந்திரங்களாகவே (கர்மாங்கமாகவாகாதனவாகவே) தானுகும். **अनुबन्धादिभ्यः** (அநுபந்தாதிப்ய:)=சுருதியானது **अनुबन्ध** (அநுபந்த)= (1) ஸம்பதுபாஸ்தியையும் பொருட்டு மனோவிருத்திகளில் கிரியாங்கங்களை யோஜனஞ் செய்திருப்பதும், **आदि** (ஆதி)=க்ரியாமயமான அக்னியின் மஹிமையை ஞானமயங்களான அக்னிகளில் அதிதேசம் செய்திருப்பதுமே (ஏற்றிக்கூறியிருப்பதுமே) அதன் காரணமாகும். **प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववत्** (ப்ரக்ஞாந்தரப்ருதக்த்வவத்)= ஶாண்டில்ய வித்யைமுதலியவற்றுக்கு கர்மங்களைக் காட்டிலும், வேறு உபாஸனங்களைக் காட்டிலுமே தனியாகஸ்வாதந்திரியம் சொல்லியிருப்பது போல

---

(1)ஸம்பதுபாஸ்தி இன்னதென்பதை முதலாவது அத்தியாயம் 55-வது பக்கத்தில் காண்க.

इतश्च प्रकरणमुपमृद्य स्वातन्त्र्यं मनश्चिदादीनां प्रतिपत्तव्यम्। यत्क्रियावयवान्मन आदिव्यापारेष्वनुबध्नाति—'ते मनसैवाधीयन्त मनसाचीयन्त मनसैव ग्रहा अगृह्यन्त मनसाऽस्तुवन्मनसाऽशंसन्यत्किञ्च यज्ञे कर्म क्रियते यत्किञ्च यज्ञियं कर्म मनसैव तेषु तन्मनोमयेषु मनश्चित्सु मनोमयमेव क्रियते' इत्यादिना। संपत्फलो ह्ययमनुबन्धः। नच प्रत्यक्षाः क्रियावयवाः सन्तः संपदा लिप्सितव्याः। नचात्रोद्गीथाद्युपासनवत्क्रियाङ्ग-संबन्धात्तदनुप्रवेशित्वमाशङ्कितव्यं श्रुतिवैरूप्यात्। नह्यत्र क्रियाङ्गं किञ्चिदादाय तस्मिन्नदो नामाध्यवसितव्यमिति वदति। षट्त्रिंशत्सहस्राणि तु मनोवृत्तिभेदानादाय तेष्वग्नित्वं

வாம். दृष्टश्च (திருஷ்டஶ்ச)=ராஜஸூயயாகப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கும் அவேஷ்டிக்கு அவ்விடத்தை விட்டு வேறிடத்திற்கு கொண்டுபோகுதல் காணப் பட்டுமிருக்கிறது. तदुक्तम् (ததுக்தம்)=அவ்விஷயம் பூர்வமீமாம்ஸையில் சொல்லப் பட்டுமிருக்கிறது. (50) (எ—று)

பாஷ்யம்.—பின்வரும் காரணத்தாலும் ப்ரகரணத்தை விடுத்து மனஶ்சிதாதி (அக்னி) களுக்கு ஸ்வாதந்திரியம் கொள்ளவேண்டுவது அவஶ்யமாகிறது. அதாவது:—"அவை மனத்தினுலேயே ஆதானஞ் செய்யப்படுகின்றன. மனத்தினுல் சயனஞ் செய்யப்படுகின்றன, மனத்தினுலேயே க்ரஹங்கள் (ஸோமரஸங்கள்) கிரஹிக்கப்படுகின்றன, மனத்தினுல் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யப்படுகின்றன, மனத்தினுல் ஶஸ்திரஞ் சொல்லப்படுகின்றன, மேலும் எந்தக்கர்மம் யாகத்தில் செய்யப்படுமோ, யாகத்தைச் சார்ந்த கர்மம் யாதுண்டோ அது மனேமயங்களான மநஶ்சிதாதிகளில் மனத்தினுல் மனேமயமாகவே செய்யப்படுகிறது" என்றதாதியால் சுருதியானது எக்காரணம்பற்றிக் கிரியாவயவங்கள் யாவையும் மனம் முதலியவியாபாரங்களில் யோஜனஞ்செய்து (சேர்த்துக்கூறி) இருக்கிறதோ அக்காரணம் பற்றியே என்க. இந்த அநுபந்தமானது=சேர்த்துக்கூறியிருப்பதானது (1) ஸம்பதுபாஸ்தியைப் பலமாகக்கொண்டதாகவல்லவோ ஆகிறது. ப்ரத்யக்ஷங்களான க்ரியாவயவங்கள் ஸம்பத்தினுல் (தியானத்தினுல்) அடையவிரும்பப்பட மாட்டாவன்றே.

மேலும் உத்கீதாத்யுபாஸனங்களுக்குப் போல க்ரியையினது அங்கஸம்பந்தத்தை யடையும் வாயிலாக க்ரியையில் அநுப்ரவேசம் வரட்டும் என ஆசங்கிப்பதும் பொருத்தமாகாது. ஏன்? ஶ்ருதியில் மாறுபாடுகாணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். இவ்விடத்தில் க்ரியையின் அங்கமொன்றை எடுத்துக் கொண்டு அதில் இம்மாதிரியான ஒன்றை அத்யாஸஞ் செய்யவேண்டுமெனச் சுருதிசொல்லவில்லையன்றே. பின்னேயோவெனில் முப்பத்தாறுயிரம் மனேவிருத்திபேதங்களே எடுத்துக்கொண்டு அவற்றில் அக்னித்வத்தையும், க்ரஹாதிகளேயும் புருஷயக்ஞாதிகளில் போல கல்பித்திருக்கிறது. முப்பத்தாறுயிரமென்ற இந்த எண்ணனது புருஷனது ஆயுளினுடைய நாட்களில் காணப்பட்டதாய்க் கொண்டு அதன்ஸம்பந்தம் பெற்ற மனேவிருத்திகளில் ஏற்றிக் கூறப்படுவதாகக் கண்டு கொள்ளவேண்டும்.

---

(1) முதலாவது அத்தியாய மொழிபெயர்ப்பு 55-வது பக்கம் பார்க்கவும்.

ग्रहादींश्च कल्पयति पुरुषयज्ञादिवत् । सङ्ख्या चेयं पुरुषायुषस्याहःसु दृष्टा सती तत्संबन्धिनीषु मनोवृत्तिष्वारोप्यत इति द्रष्टव्यम् । एवमनुबन्धात्स्वातन्त्र्यं मनश्चिदादीनाम् । आदिशब्दादतिदेशाद्यपि यथासंभवं योजयितव्यम् । तथाहि—'तेषामेकैक एव तावान्यावानसौ पूर्वः' इति क्रियामयस्याग्नेर्माहात्म्यं ज्ञानमयानामेकैकस्यातिदिशन्क्रियायामनादरं दर्शयति ॥

नच सत्येव क्रियासंबन्धे विकल्पः पूर्वेणोत्तरेषामिति शक्यं वक्तुम् । नहि येन व्यापारेणाहवनीयधारणादिना पूर्वः क्रियायामुपकरोति तेनोत्तर उपकर्तुं शक्नुवन्ति । यत्तु पूर्वपक्षेऽप्यतिदेश उपोद्बलक इत्युक्तं सति हि सामान्येऽतिदेशः प्रवर्तत इति तदस्मत्पक्षेऽग्नित्वसामान्येनातिदेशसंभवात्प्रत्युक्तम् । अस्ति हि सांपादिकानामप्यग्नीनामग्नित्वमिति । श्रुत्यादीनि च कारणानि दर्शितानि । एवमनुबन्धादिभ्यः कारणेभ्यः स्वातन्त्र्यं मनश्चिदादीनाम् । प्रज्ञान्तरपृथक्त्ववत् । यथा प्रज्ञान्तराणि शाण्डिल्यविद्याप्रभृतीनि स्वेन स्वेनानुबन्धेनानुबध्यमानानि पृथगेव कर्मभ्यः प्रज्ञान्तरेभ्यश्च स्वतन्त्राणि भवन्त्येव-

---

இவ்வித அநுபந்த மூலம் மனஶ்சிதாதிகளுக்கு ஸ்வாதந்திரியம் ஏற்படுகிறது. ஸூத்திரத்தில் ஆதி என்ற சப்தத்தால் அதிதேசாதிகளையும் (ஏற்றிக்கூறுதல் முதலியவற்றையும்) நேருவதற்கேற்றபடி பொருத்திக்காணவேண்டும் எனச் சொன்னதாய்க் கண்டுகொள்ளவேண்டும். அதாவது:—"முன்னருள்ள க்ரியாமயமான அக்னியானது எவ்வளவோ அவ்வளவே அவற்றுள் ஒவ்வொன்றுமாகும்" என்பதாய் க்ரியாமயமான அக்னியினுடைய மாஹாத்மியத்தை ஞானமயங்களான அக்னிகளுள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஏற்றிக் கூறுகின்ற வேதமானது க்ரியையில் அனாதரவை (பற்றின்மையைத்) தெரிவிக்கிறது. க்ரியையுடன் ஸம்பந்த மிருக்கும் பொழுதே முன்னுள்ளக்ரியாக்னியுடன் மேலுள்ள க்ஞானமயாக்னிகளுக்கு விகல்பத்தைச் சொல்லவும் முடியாது. முன்னுள்ள அக்னியானது ஆஹவனீயதாரணம் முதலிய எந்தவியாபாரத்தினால் க்ரியையில் உபகாரத்தைச் செய்கிறதோ அந்த வியாபாரத்தினால் மேலுள்ள க்ஞானக்னியினால் உபகரிக்கமுடியாதன்றோ. பூர்வ பக்ஷத்திலுங்கூட ஸாதிருஶ்யமிருந்தாலன்றோ அதிதேசமானது ப்ரவிருத்திக்கும் என்பதாய் அதிதேசமானது உதவிபுரிவதாக யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் எங்கள் பக்ஷத்தில் அக்னித்தன்மை ஸமானமாக விருப்பதன்மூலம் அதிதேசம் ஸம்பவிக்கக்கூடும் என்பதாய் மறுக்கப்பட்டதாக வாகிவிட்டது. ஸாம்பாதிகங்களான (கல்பிதங்களான) அக்னிகளுக்குங்கூட அக்னித்தன்மையானது இருக்கின்றதன்றோ என்றும். சுருத்யாதிகளான காரணங்களும் காட்டப்பட்டன. இவ்விதம் அநுபந்தம் முதலிய காரணங்களைக் கொண்டும் மனஶ்சிதாதி அக்னிகளுக்கு ஸ்வாதந்திரியமானது ஸித்திக்கிறது. வேறு உபாஸனங்கள் கர்மாவைவிட வேறுபட்டனவாக விருப்பனபோலவாம். அதாவது:—ஶாண்டில்யவித்யை முதலிய வேறு உபாஸனங்கள் தத்தமக்குரிய வற்றுடன் சேர்ந்தனவாய்க் கொண்டு கர்மங்களைக் காட்டிலும், வேறு உபாஸனங்களைக் காட்டிலுமும் தனியாகவே ஸ்வ

मिति। दृष्टश्चावेष्टे राजसूयप्रकरणपठितायाः प्रकरणादुत्कर्षो वर्णत्रयानुबन्धाद्राजयज्ञत्वाच्च राजसूयस्य। तदुक्तं प्रथमे काण्डे—'क्रत्वर्थायामिति चेन्न वर्णत्रयसंयोगात्' (जै० सू० ११। ४। ७) इति ॥ ५० ॥

न सामान्यादप्युपलब्धेर्मृत्युवन्नहि लोकापत्तिः ॥ ५१ ॥

தந்திரங்களாக வாவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்குமாகும். ராஜஸூயம் என்ற யாகப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்ட * அவேஷ்டிக்கு மூன்றுவர்ணங்களின் ஸம்பந்தமிருப்பதை முன்னிட்டு ராஜஸூய ப்ரகரணத்தினின்றும் உத்கர்ஷமானது (வேறு இடத்துக்குக் கொண்டுபோகுதலானது) கர்ணவும் படுகிறது. ராஜஸூய யாகமானது ராஜன் மட்டும் செய்யவேண்டுவதாகவிருப்பதே அதன்காரணமாகும். அவ்விஷயம் பூர்வமீமாம்ஸையில் "க்ரத்வர்த்தாயாமிதி சேத் ந வர்ணத்ரயஸம்யோகாத்" என்றதாற் சொல்லவும் பட்டிருக்கிறது. (50) (எ—று)

(அ—கை) அவிவாக்யமான பத்தாவது அஹஸ்ஸில் மானஸமானக்ரஹத்துக்கு (ஸோமரஸத்துக்கு) க்ரியாப்ரவேசமானது காணப்படுவதாலும், மனஸ்சிதாதி அக்னிகளும் மானஸங்களாக இருப்பதாலும் மானஸத்வமானது (மனத்தாற் செய்யப்படுதலானது) ஸமமாயிருப்பதை முன்னிட்டு மனஸ்சிதாதி அக்னிகளும் க்ரியாப்ரவேசமுள்ளனவாகவே தானாகும் என 45வது ஸூத்திரத்தால் யாதொரு பூர்வபக்ஷமானது சொல்லப்பட்டதோ அதற்கு இந்தஸூத்திரத்தால் பதில் சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) ந ஸாமான்யாதபி உபலப்தே: ம்ருத்யுவத் நஹி லோகாபத்தி: (51)

(ப—ரை) सामान्यादपि (ஸாமான்யாதபி)=மனஸ்சிதாதி அக்னிகளுக்கு மானஸத்வமானது (மனத்தாற் செய்யக்கூடியதாயிருத்தலானது) ஸமானமாக இருந்த போதிலுங் கூட न (ந)=க்ரியாப்ரவேசமானது கிடையாது. ஏன்? उपलब्धेः

---

* ராஜஸூய ப்ரகரணத்தில் "ஆக்நேயமஷ்டாகபாலம் நிர்வபதி ஹிரண்யம் தக்ஷிணா, ஐந்த்ரமேகாதசகபாலம் விருஷபோ தக்ஷிணா, வைச்வதேவம் சரும் பிசங்கீ பஷ்டௌஹீ தக்ஷிணா, மைத்ராவருணீ மாமிக்ஷாம் வசா தக்ஷிணா, பார்ஹஸ்பத்யம் சரும் சிதிப்ருஷ்டோ தக்ஷிணா" என்றவசனங்களால் அவேஷ்டி எனப்பெரிய 5 இஷ்டிகள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகள் ராஜஸூயத்தில் தனித்தனி ப்ரயோகமாய் அனுஷ்டிக்கப் படுகின்றன. அவற்றிற்கே "யதி ப்ராம்ஹணோ யஜேத பார்ஹஸ்பத்யம் மத்யேநிதாய ஆஹூதிமாஹூதிம் ஹூத்வா தமபிகாரயேத், யதி ராஜந்ய: ஐந்த்ரம், யதி வைச்யோ வேச்வதேவம்" என்றதால் ப்ராம்ஹணாதிகர்த்ருகமான சேர்ந்த ப்ரயோகமும் அந்நாத்யம் என்ற பலனையுத்தேசித்து விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் ப்ரயோகமானது ப்ராம்ஹணாதி கர்த்ருபேதத்தை அனுஸரித்து ராஜஸூயத்துக்கு வெளியே அனுஷ்டிக்கக்கூடியதென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமே இங்கும் அநுபந்தம் முதலியகாரணங்களால் மனச்சிதாதிகளுக்கும் ப்ரகரணத்தினின்றும் உத்கர்ஷ மேற்பட்டு தனியே அனுஷ்டானமே தான் பொருந்துகிறது என்பது கருத்து.

यदुक्तं मानसवदिति तत्प्रत्युच्यते । न मानसग्रहसामान्यादपि मनश्चिदादीनां क्रियाशेषत्वं कल्प्यम् । पूर्वोक्तेभ्यः श्रुत्यादिहेतुभ्यः केवलपुरुषार्थत्वोपलब्धेः । नहि किञ्चित्कस्यचित्केनचित्सामान्यं न संभवति । नच तावता यथास्वं वैषम्यं निवर्तते । मृत्युवत् । यथा 'स वा एष एव मृत्युर्य एष एतस्मिन्मण्डले पुरुषः' इति 'अग्निर्वै मृत्युः' (बृ० ३।२।१०) इति चाग्न्यादित्यपुरुषयोः समानेपि मृत्युशब्दप्रयोगे नात्यन्तसाम्यापत्तिः । यथा च 'असौ वाव लोको गौतमाग्निस्तस्यादित्य एव समित्' (छा० ५।४।१) इत्यत्र न समिदादिसामान्याल्लोकस्याग्निभावापत्तिस्तद्वत् ॥ ५१ ॥

(உபலப்தே:)=முன்னர் சொன்ன சுருத்யாதி ஹேதுக்களைக் கொண்டு தனித்த புருஷார்த் தத்துவத்தின் தோற்றமேற்படுவதே அதன் காரணமாகும் **मृत्युवत्** (ம்ருத்யுவத்)="இந்த ஸூரியமண்டலத்தில் யாதொரு புருஷனுண்டோ அவனே தான் இந்த ம்ருத்யு" என்றும், "அக்னியேதான் ம்ருத்யு" என்றுமான விடங்களில் அக்னி ஆதித்ய புருஷர்களிடத்தில் ம்ருத்யு என்ற சப்தப்ரயோகமானது ஸமானமாக இருந்தபோதிலுங்கூட ஜனங்களின் ஸம்ஹாரத்துக்கு ஹேதுவாக விருத்தல் உண்மையான யமனுக்கேயொழிய அக்னி ஆதித்ய புருஷர்களுக்கில்லை என்பது பற்றி ம்ருத்யுத்தன்மையானது முற்றிலும் ஸமானமுள்ளதாக எவ்விதம் காணப்படுவதில்லையோ, **न हि लोकापत्तिः** (ந ஹி லோகாபத்தி:)="ஹேகௌதம! இந்த லோகமே அக்னியாகும் அந்த அக்னிக்கு ஆதித்யனே ஸமித்தாகிறது" என்றவிடத்தில் லோகத்துக்கு வாஸ்தவமான (உண்மையான) அக்னித்வப்ராப்த்தியானது எவ்விதமில்லையோ அவ்விதமே இங்கும் காணவேண்டும். (51) (எ—று)

பாஷ்பம்—பூர்வபக்ஷத்தில் "மானஸவத்" என்பதாய் யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுமறுக்கப்படுகிறது. மானஸமான க்ரஹத்துக்கு (ஸோமரஸத்துக்கு) மானஸமாக விருப்பதைக் கொண்டு மட்டும் மனஶ்சிதாதி அக்னிகளுக்கு க்ரியாசேஷத்வமானது (கர்மாங்கத்வமானது) கல்பிக்கமுடியாது. முன்னர் சொல்லப்பட்ட சுருதிமுதலிய ஹேதுக்களைக் கொண்டு கேவல (தனித்தனி) புருஷார்த்தன்மையின் தோற்றமேற்படுவதே அதன் காரணமாகும். எந்தப் பொருளும் யாதானுமொரு ஒத்துமையைக் கொண்டு எந்தப் பொருளுக்கும் ஸமானமில்லாததாக இருக்கமாட்டாதன்றோ. அதற்காக அதற்கமைந்துள்ள வைஷம்யமானது (மாறுபாடானது) நிவிருத்தியாகிவிட மாட்டாது. மிருத்யு சப்தம் போலவாம். அதாவது:—"இந்த ஸூரியமண்டலத்தில் காணப்படும் யாதொரு இந்தப் புருஷனுண்டோ அவனே இந்த ம்ருத்யுவாவான்" என்றும், "அக்னியே ம்ருத்யு" என்றுமாக ஆதித்ய அக்னிபுருஷர்களிடத்தில் ம்ருத்யுசப்தப்ரயோகமானது ஸமானமாக (பொதுவாக) இருந்தபோதிலுங்கூட முற்றிலும் ஸாம்யப்ராப்த்தியானது கிடையாதன்றோ. மேலும் "ஹேகோதம! இந்த லோகமே தான் அக்னி. அதற்கு ஆதித்யனேதான் ஸமித்து" என்றவிடத்தில் ஸமிதாதிகள் ஸமானமாக இருந்தபோதிலும் இந்தலோகத்துக்கு அக்னிபாவாபத்தியானது எவ்விதம் வரமாட்டாதோ அவ்விதமே இங்கும் காணவேண்டும். (51) (எ—று)

परेण च शब्दस्य ताद्विध्यं भूयस्त्वात्त्वनुबन्धः ॥ ५२ ॥

परस्तादपि 'अयं वाव लोक एषोऽग्निश्चितः' इत्यस्मिन्ननन्तरे ब्राह्मणे ताद्विध्यं केवलविद्याविधित्वं शब्दस्य प्रयोजनं लक्ष्यते न शुद्धकर्माङ्गविधित्वम्। तत्र हि—'विद्यया तदारोहन्ति यत्र कामाः परागताः। न तत्र दक्षिणा यन्ति नाविद्वांसस्तपस्विनः' इत्यनेन श्लोकेन केवलं कर्म निन्दन्विद्यां च प्रशंसन्निदं गमयति। तथा पुरस्तादपि 'यदेतन्मण्डलं तपति' इत्यस्मिन्ब्राह्मणे विद्याप्रधानत्वमेव लक्ष्यते 'सोऽमृतो भवति मृत्युर्ह्यस्यात्मा भवत' इति विद्याफलेनैवोपसंहारान्न कर्मप्रधानता तत्सामान्यादिहापि तथा-

---

(ஸூ) பரேணச சப்தஸ்ய தாத்வித்யம் பூயஸ்த்வாத்து அநுபந்த: (52)

(ப—ரை) परेण (பரேண)=மேலுள்ள ப்ராம்ஹணத்திலுல் शब्दस्य (ஶப்தஸ்ய)= சப்தத்துக்கு ताद्विध्यम् (தாத்வித்யம்)=கேவலவித்யையை விதிக்கும் தன்மையானது காணப்படுகிறது. भूयस्त्वात्तु (பூயஸ்த்வாத்து)=வித்யையில் கல்பிக்கவேண்டிய அக்னியின் அவயவங்கள் அதிகமாக விருப்பதன் மூலமன்றோ अनुबन्धः (அநுபந்த:)=வித்யைக்கு அக்னியுடன் ஸம்பந்தமானது உபதேசிக்கப்படுறது. (52)

பாஷ்யம்—மேலுள்ள "இந்த லோகமேயன்றோ சயனஞ் செய்யப்பட்ட இந்த அக்னியாகிறது" என்ற அடுத்துள்ள ப்ராம்ஹணத்தில் தாத்வித்யமானது= கேவலவித்யா விதித்வமானது சப்தத்துக்கு ப்ரயோஜனமாகக் காணப்படுகிறதே யொழிய சுத்தமான கர்மாங்க விதித்வமன்று. அவ்விடத்திலோவெனில் "எவ்விடத்தில் காமங்கள் நிவிருத்தியடைகின்றனவோ அந்தவிடத்தை வித்யையினுல் அடைகின்றனர். அவித்வான்களும்=உபாஸனஞ்செய்யாதவர்களும், தபஸ்ஸில்லாதவர்களுமான தக்ஷிணாயன மார்க்கத்தில் செல்லுகின்றவர்கள் அவ்விடத்திற் செல்லுவதில்லை" என்ற இந்த ஶ்லோக (மந்திர) த்தினுல் கேவல (தனித்த) கர்மத்தை நிந்திக்கின்றதாய்க் கொண்டும் வித்யையை (உபாஸனத்தைப்) புகழ்கின்றதாய்க் கொண்டும் இதை (முன்சொன்னவற்றை)த் தெரிவிக்கின்றது. அவ்விதமே முன்னுள்ள விடத்திலும் "யாதொரு இந்தமண்டலமானது ப்ரகாசிக்கின்றதோ" என்ற இந்தப் ப்ராம்ஹணத்தில் வித்யாப்ரதானத்துவமே (வித்யைதான் முக்கியமென்பதே) காண்பிக்கப்படுகிறது "அவன் (உபாஸகன்) அமிருதனுக வாகிறுன். மிருத்யுவானவன் இவனுக்கு ஆத்மாவாகவன்றோ ஆகிறுன்" என்றதால் வித்யையின்பலனிலேயே முடிவு காணப்படுவதால் கர்மப்ரதானத்துவமானது (கர்மாவுக்கு முக்கியத்தன்மையானது) சொல்லப்படவில்லை. அவ்வித ஒத்துமையைக் கொண்டு இவ்விடத்திலுங்கூட கேவலவித்யாவிதித்வம் சொல்லுவதுதான் பொருந்துகிறது, வித்யையில் (இந்த மனப்ஸிதாதி உபாஸனத்தில்) அதிகமான அக்னியின் அவயவங்கள் கல்பிக்கவேண்டிவருகின்றன என்ற இந்தக் காரணத்தினுல் அக்னியுடன் வித்யையானது ஸம்பந்தப்படுகிறதே யொழிய கர்மாங்கமாகவாவது

त्वम्। भूयांसस्त्वग्न्यवयवाः संपादयितव्या विद्यायामित्येतस्मात्कारणाद्ग्निनानुबध्यते विद्या न कर्माङ्गत्वात्। तस्मान्मनश्चिदादीनां केवलविद्यात्मकत्वसिद्धिः ॥ ५२ ॥

३० ऐकात्म्याधिकरणम्। सू० ५३–५४

एक आत्मनः शरीरे भावात् ॥ ५३ ॥

आत्मा देहस्तदन्यो वा चैतन्यं मदशक्तिवत्। भूतमेळनजं देहे नान्यत्रात्मा वपुस्ततः ॥ १ ॥

भूतोपलब्धिर्भूतेभ्यो विभिन्ना विषयित्वतः। सवात्मा भौतिकाद्देहादन्योसौ परलोकभाक् ॥ २ ॥

देहव्यतिरिक्तस्यात्मनः सद्भावः समर्थ्यते बन्धमोक्षाधिकारसिद्धये। नह्यसति देह-

---

பற்றி யன்று. ஆனதுபற்றி மனஶ்சிதாதி அக்னிகளுக்கு கேவல (தனித்த) வித்யாத்மகத்வமானது ஸித்திக்கிறது. (52) (எ—று)

இருபத்தோன்பதாவது லிங்கபூயஸ்த்வாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஐகாத்ம்யாதிகரணம் 30.

(அ—கை) தேஹத்தை விட ஆத்மா வேருக இருக்கிருன் என்பது இரண்டு ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணத்தால் உபதேசிக்கப்படுகிறது. அதன் முதல் பூர்வபக்ஷஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) ஏக ஆத்மநः சரீரேபாவாத் (53)

(ப—ரை) [देह एव चेतनश्च आत्मा च भवितुमर्हति (தேஹ ஏவ சேதநஶ்ச ஆத்மாச பவிதுமர்ஹதி) = தேஹமேதான் சேதனனும் ஆத்மாவுமாகவாகிறது] ஏன்? आत्मनः शरीरे भावात् (ஆத்மநः சரீரே பாவாத்) = தேஹமிருக்கும்பொழுது ஆத்மாவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (53)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ஆத்மா தேஹமேதானு? அல்லது தேஹத்தைவிட வேறுபட்டவனு? என்பது ஸந்தேஹம். தேஹத்திற் காணப்படும் சைதன்னியமானது மதசக்தியானது போல பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையினு லுண்டானதாகுமேயொழிய வேறிடத்தில் தனியாகவிருப்பதில்லை. ஆகவே தேஹமேதான் ஆத்மாவாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். பஞ்சபூதங்களைப்பற்றிய உபலப்தி (தோற்றம்) யானது பஞ்சபூதங்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதேயாகும். ஆத்மாவிஷயியாக (அவற்றையறிகின்றவனுக) இருப்பதால் அந்த உபலப்த்திருபமாகவேயுள்ள இந்த ஆத்மாவானவன் பௌதிகமான தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டவனுகிறுன். அவனே பரலோகத்தை யடைகின்றவனுகவு மாகிறுன் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—பந்தமோக்ஷாதிகாரஸித்திக்கு வேண்டி இந்த அதிகரணத்தில் தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேருக ஆத்மாவின் இருப்பானது ஸாதிக்கப்படுகிறது. தேஹத்தைவிட வேருக ஆத்மா இல்லாவிடில் பரலோகத்தைப் பலனுகக் கொண்ட

व्यतिरिक्तात्मनि परलोकफलाश्चोदना उपपद्येरन्कस्य वा ब्रह्मात्मत्वमुपदिश्येत। ननु शास्त्रप्रमुख एव प्रथमे पादे शास्त्रफलोपभोगयोग्यस्य देहव्यतिरिक्तस्यात्मनोऽस्तित्वमुक्तम्। सत्यमुक्तं भाष्यकृता नतु तत्रात्मास्तित्वे सूत्रमस्ति। इह तु स्वयमेव सूत्रकृता तदस्तित्वमाक्षेपपुरःसरं प्रतिष्ठापितम्। इत एव चाकृष्याचार्येण शबरस्वामिना प्रमाणलक्षणे वर्णितम्। अतएव च भगवतोपवर्षेण प्रथमे तन्त्र आत्मास्तित्वाभिधानप्रसक्तौ शारीरके वक्ष्याम इत्युद्धारः कृतः। इह चेदं चोदनालक्षणेषूपासनेषु विचार्यमाणेष्वात्मास्तित्वं विचार्यते कृत्स्नशास्त्रशेषत्वप्रदर्शनाय। अपिच पूर्वस्मिन्नधिकरणे प्रकरणोत्कर्षाभ्युपगमेन मनश्चिदादीनां पुरुषार्थत्वं वर्णितं कोऽसौ पुरुषो यदर्था एते मनश्चिदादय इत्यस्यां प्रसक्ताविदं देहव्यतिरिक्तस्यात्मनोऽस्तित्वमुच्यते। तदस्तित्वाक्षेपार्थं चेदमादिमं सूत्रम्। आक्षेपपूर्विका हि

விதிகள் பொருந்தமாட்டாவன்றோ. ப்ரப்ஹாத்மத்துவமும் எவனுக்கு உபதேசிக்கப்படும்.

சங்கை—கர்மகாண்டத்தின் தொடக்கத்திலேயே முதலாவது பாதத்தில் சாஸ்திரீயமான பலனை யநுபவிக்கத் தகுதியுள்ளவனும் தேஹத்தைவிட வேறுபட்டவனுமான ஆத்மாவிருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—உண்மைதான். அது பாஷ்யகாரராற் (சபரஸ்வாமியால்) சொல்லப்பட்டதேயொழிய அவ்விடத்தில் ஆத்மா இருக்கின்றதென்ற விஷயத்தில் ஸூத்திரமில்லை. இவ்விடத்திலோ வெனில் ஸூத்திரக்காரரால் தன்னாலேயே ஆத்மாஸ்தித்வமானது ஆக்ஷேபத்தை முன்னிட்டு ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கிருந்து எடுத்துக்கொண்டே ஆசார்ய ஶபரஸ்வாமியினால் ப்ரமாணலக்ஷணத்தில் (பூர்வமீமாம்ஸை 1-வது அத்தியாயத்தில்) உபதேசிக்கப்பட்டது. ஆனதுபற்றியேதான் (ஸூத்திரமில்லாமையாற்றான்) பகவானான * உபவர்ஷரால் முதலாவது தந்திரத்தில் (பூர்வமீமாம்ஸையில்) (சரீரத்தைவிடவேறாக) ஆத்மா இருக்கிறான் என்பதைச் சொல்ல ஸமயம்வந்தகாலத்தில் "சாரீரகத்தில் (உத்தரமீமாம்ஸையில்) சொல்லப்போகிறோம்" என நெருத்திக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விடத்திலோ எல்லாச்சாஸ்திரங்களுக்கும் சேஷத்வத்தை (உபயோகமாகவிருத்தலைக்) காண்பிக்கவேண்டி விதிவிஹிதங்களான உபாஸனங்கள் விசாரிக்கப்படுங்கால் இந்த ஆத்மாஸ்தித்வமானது விசாரிக்கப்படுகிறது.

மேலும், முந்தின அதிகரணத்தில் ப்ரகரணோத்கர்ஷத்தை யொப்புக்கொள்ளும் வாயிலாக மனஶ்சிதாதிகளான அக்னிகளுக்கு புருஷார்த்தத்துவமானது (புருஷனுக்குப்பயன் படக்கூடியதாக விருத்தலானது) சொல்லப்பட்டது. எவனுக்குப் பயன்தரக்கூடியனவாக இந்த மனஶ்சிதாதிகள் சொல்லப்பட்டனவோ அந்தப் புருஷன் யார் என்ற (வாசங்கை) வருங்கால் தேஹத்தைவிட வேறுபட்டவனான ஆத்மாவினுடைய அஸ்தித்வமா (இருப்பா) னது சொல்லப்படுகிறது. அவனது இருப்பை ஆக்ஷேபிக்க வேண்டி இந்த முதலாவது ஸூத்திரமேற்பட்

---

* இவர் பூர்வோத்தரமீமாஸைகளுக்கு விருத்தி செய்தவராவர்.

**परिहारोक्तिर्विवक्षितेऽर्थे स्थूणानिखननन्यायेन दृढां बुद्धिमुत्पादयति। अत्रैके देहमात्रात्म-
दर्शिनो लोकायतिका देहव्यतिरिक्तस्यात्मनोऽभावं मन्यमानाः समस्तव्यस्तेषु बाह्येषु
पृथिव्यादिष्वदृष्टमपि चैतन्यं शरीराकारपरिणतेषु भूतेषु स्यादिति संभावयन्तस्तेभ्यश्चै-
तन्यं मदशक्तिवद्विज्ञानं चैतन्यविशिष्टः कायः पुरुष इति चाहुः। न स्वर्गगमनायापवर्गग-
मनाय वा समर्थो देहव्यतिरिक्त आत्मास्ति यत्कृतं चैतन्यं देहे स्यात्। देह एव तु चेतन-
श्चात्मा चेति प्रतिजानते। हेतुं चाचक्षते शरीरे भावादिति। यद्धि यस्मिन्सति भवत्यसति
च न भवति तत्तद्धर्मत्वेनाध्यवसीयते यथाऽग्निधर्मावौष्ण्यप्रकाशौ। प्राणचेष्टाचैतन्यस्मृ-
त्यादयश्चात्मधर्मत्वेनाभिमता आत्मवादिनां तेऽप्यन्तरेव देह उपलभ्यमाना बहिश्चानुपलभ्य-
माना असिद्धे देहव्यतिरिक्ते धर्मिणि देहधर्मा एव भवितुमर्हन्ति। तस्माद्व्यतिरेको देहा-**

டது. ஆக்ஷேபத்தை முன்னிட்ட பரிஹாரோக்தியானது சொல்ல வெண்ணங் கொண்ட பொருளில் கம்பத்தை நாட்டும் நியாயத்தால் நிலைத்த புத்தியை (அறிவை) உண்டாக்குமன்றோ? இவ்விஷயத்தில் தேஹத்தைமட்டுமே ஆத்மாவாக வெண்ணுகின்ற (1)லோகாயதிகர்கள் தேஹத்தைவிடவேறாக ஆத்மா இல்லை என வெண்ணுகின்றவர்களாயும் சேர்ந்தோ தனியாகவோ உள்ள வெளியிலுள்ள பூமி முதலியவற்றில் சைதன்யமானது காணப்படாவிடினுங்கூட(பிருதிவீமுதலிய)பூதங்கள் சரீரவடிவமான பரிணாமத்தை(மாறுதலை)யடையுங்கால் உண்டாகின்றது என வெண்ணுகின்றவர்களாயும் கொண்டு †மதத்தைத்தரும் சக்தியானது போல அந்தப் பிருதிவியாதி பூதங்களினின்றும் சைதன்யமுண்டாகிறது. ஆகவே விக்ஞானம் ஸங்காதத்தினின்றுமுண்டாகிறது. சைதன்யத்துடன் கூடின தேஹமேதான் புருஷனாகிறான் எனச்சொல்லுகின்றனர். ஸ்வர்க்கத்தை யடையும் பொருட்டோ மோக்ஷத்தையடையும் பொருட்டோ சக்தியுள்ளவனும் தேஹத்தைவிட வேறுபட்டவனுமான ஆத்மா இல்லையன்றோ. அவ்விதமிருந்தாலன்றோ அவனாற்செய்யப்பட்ட சைதன்யமானது தேஹத்திலிருக்ககூடும். தேஹமேதான் சேதனனும் ஆத்மாவுமாகும் என நிஸ்சயிக்கின்றனர். "சரீரமிருக்குங்கால் இருப்பதால்" என்பதால் காரணத்தையும் சொல்லுகின்றனர். எது எதிருக்கும் பொழுது இருக்குமோ இல்லாவிடி லிராதோ அது அதனுடைய தர்மமென்றேதான் நிஸ்சயிக்கப்படும். அதாவது: அக்னியின் தர்மங்களான சூடும் ஒளியும் போலவாம். ஆத்மவாதிகளுக்கு ஆத்மாவின் தர்மங்களாக வெண்ணப்பட்ட ப்ராணசேஷ்டை சைதன்யம் ஸ்மிருதி (நினைவு) முதலியனவும் தேஹத்தினுள்ளேயே காணப்படுவதாலும் வெளியில் காணப்படாதபடியாலும் தேஹத்தைவிட வேறான தர்மியானவன் ஸித்திக்காதபொழுது அவை தேஹத்தின் தர்மங்களாகவாவதுதான் பொருந்துகிறது. ஆகவே ஆத்மா தேஹத்தைவிட வேறுபடாதவனே யாகிறான். (53) (எ-று)

---

(1) புத்தரின் சிஷ்யருள் ஒருவர் லோகாயதிகர் எனப்படுவர்.

† வெற்றிலை பாக்கு சுண்ணாம்பு முதலியவற்றில் தனியே மதத்தைத்தரும் சக்தியானது காணப்படாவிடினுங்கூட அவற்றின் சேர்க்கையினால் உண்டாவதை அனுபவத்தில் காண்பதுபோலவாம்.

दात्मन इति ॥ ५३॥ एवं प्राप्ते ब्रूमः—

व्यतिरेकस्तद्भावाभावित्वान्न तूपलब्धिवत् ॥ ५४ ॥

नत्वेतदस्ति यदुक्तमव्यतिरेको देहादात्मन इति। व्यतिरेक एवास्य देहाद्भवितुमर्हति तद्भावाभावित्वात्। यदि देहभावे भावाद्देहधर्मत्वमात्मधर्माणां मन्येत ततो देहभावेऽप्यभावादतद्धर्मत्वमेवैषां किं न मन्येत। देहधर्मवैलक्षण्यात्। ये हि देहधर्मा रूपादयस्ते यावद्देहं भवन्ति। प्राणचेष्टादयस्तु सत्यपि देहे मृतावस्थायां न भवन्ति। देहधर्माश्च रूपादयः परैरप्युपलभ्यन्ते नत्वात्मधर्माश्चैतन्यस्मृत्यादयः। अपिच सति हि तावद्देहे जीवदवस्थायामेषां भावः शक्यते निश्चेतुं नत्वसत्यभावः। पतितेऽपि कदाचिदस्मिन्देहे देहा

அவதாரிகாபாஷ்யம்.—இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே ஸித்தாந்தம் சொல்லுகிறோம்—

(ஸூ) வ்யதிரேக: தத்பாவாபாவித்வாத் நது உபலப்தி வத் (54)

(க—ரை) **नतु** (நது)=தேஹத்தைவிட ஆத்மா வேறுபட்டவனன்று என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அது பொருந்தாது. **व्यतिरेकः** (வ்யதிரேக:)=தேஹத்தைவிட வேறுபட்டிருத்தல் சொல்லுவதுதான் பொருந்துகிறது. ஏன்? **तद्भावाभावित्वात्** (தத்பாவாபாவித்வாத்)=தேஹ மிருக்கும்பொழுதே (அதாவது மரித்ததேஹத்தில்) சைதன்யம் காணப்படாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். **उपलब्धिवत्** (உபலப்த்திவத்)=பூதபௌதிக பதார்த்தங்களை விஷயமாகக் கொண்ட (அவற்றையறிகின்ற) உபலப்த்தியா (அறிவா) னது உண்மையில் பூதபௌதிகங்களைவிட வேறுபட்டதென்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காணவேண்டும் என்றும். (54) (எ—று)

பாஷ்யம்.—தேஹத்தைக்காட்டிலும் ஆத்மாவுக்கு வேறுபட்டிருத்தலானது கிடையாது என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இது பொருந்தாது. இவனுக்குத் தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபாடு சொல்லுவதுதான் பொருந்துகிறது. தேஹமிருக்கும்பொழுது சைதன்னியமில்லாதிருப்பதுதான் அதன் காரணமாகும். தேஹமிருக்கும்பொழுது இருப்பது கொண்டு ஆத்மதர்மங்களுக்குத் தேஹதர்மத்துவமானது எண்ணப்படுமானல் அதுபோழ்து தேஹமிருக்கும் பொழுதுங்கூட இல்லாதிருப்பதுபற்றி இவை தேஹதர்மங்களன்று என ஏன் எண்ணப் படமாட்டாது. தேஹதர்மங்களுக்கு மாறுபட்டிருப்பதா லென்க. தேஹதர்மங்களான ரூபம் முதலியன எவையுண்டோ அவை தேஹமுள்ளவரை இருப்பதைக் காண்கிறோம். ப்ராணசேஷ்டை முதலியனவோ வெனில் தேஹமிருந்த போதிலுங்கூட மரணமடைந்த நிலையில் இருப்பதில்லை. தேஹதர்மங்களான ரூபாதிகளோவெனில் பிறராலுமறியப் படுகின்றன. ஆத்மதர்மங்களான சைதன்யஸ்மிருத்யாதிகளோ வெனில் இவ்விதம் காணப்படவில்லை. மேலும் தேஹமிருக்கும் பொழுதுங்கூட ஜீவதவஸ்தையில் (உயிருடனிருக்கும் நிலையில்) இவற்றின் இருப்பு நிஸ்சயிக்க

न्तरसञ्चारेणात्मधर्मा अनुवर्तेरन्। संशयमात्रेणापि परपक्षः प्रतिषिध्यते। किमात्मकं च पुनरिदं चैतन्यं मन्यते यस्य भूतेभ्य उत्पत्तिमिच्छतीति परः पर्यनुयोक्तव्यः। नहि भूतचतुष्टयव्यतिरेकेण लोकायतिकः किञ्चित्तत्त्वं प्रत्येति। यदनुभवनं भूतभौतिकानां तच्चैतन्यमिति चेत्। तर्हि विषयत्वात्तेषां न तद्धर्मत्वमश्नुवीत स्वात्मनि क्रियाविरोधात्। नह्यग्निरुष्णः सन्स्वात्मानं दहति। नहि नटः शिक्षितः सन्स्वस्कन्धमधिरोक्ष्यति। नहि भूतभौतिकधर्मेण सता चैतन्येन भूतभौतिकानि विषयीक्रियेरन्। नहि रूपादिभिः स्वरूपं पररूपं वा विषयीक्रियते। विषयीक्रियन्ते तु बाह्याध्यात्मिकानि भूतभौतिकानि चैतन्येन। अतश्च यथैवास्या भूतभौतिकविषयाया उपलब्धेर्भावोऽभ्युपगम्यत एवं व्यतिरेकोऽप्यस्यास्तेभ्योऽभ्युपगन्तव्यः। उपलब्धिस्वरूप एव च न आत्मेत्यात्मनो देहव्यतिरिक्तत्वम्। नित्यत्वं चोपलब्धेरैकरूप्यात्। अहमिदमद्राक्षमिति चावस्थान्तरयोगेऽप्युपलब्धृत्वेन प्रत्य-

---

முடியுமே யொழிய தேஹமில்லாத பொழுது இல்லையென நிஶ்சயிக்கமுடியாது. ஒருஸமயத்தில் இந்தத் தேஹமானது விழுந்துவிடினுங்கூட வேறுதேஹஸஞ்சாரத்தினுல் ஆத்மதர்மங்கள் தொடர்ந்து வரக்கூடும். ஸம்சயமிருப்பதைக் கொண்டு மட்டுமே பிறாது பக்ஷமானது மறுக்கப்படுகிறது.

எதர்க்குப் பிருதிவியாதி பூதங்களினின்றும் உத்பத்தியை லோகாயதிகன் விரும்புகின்றுனே அந்தச் சைதன்யமானது என்னவுருவமுள்ளது என லோகாயதிகன் கேட்கவேண்டியவனுகிறுன். லோகாயதிகனே நான்கு பூதங்களைத் தவிர்த்து வேருக தத்துவம் ஒன்றையும் இருப்பதாக எண்ணுகின்று னில்லையன்றே. பூதபௌதிகங்களின் அநுபவம் யாதுண்டோ அதுவேதான் சைதன்யம் என்பானேல் அது போழ்து பூதபௌதிகங்கள் (சைதன்யத்துக்கு) விஷயமாகவாவதால் சைதன்யமானது பூதபௌதிகங்களின் தர்மமாக விருத்தலை அடையமாட்டாது. தன்னிடத்தில் (சொந்த ரூபத்தில்) க்ரியையேற்படுவது முறண்பாடுடையதாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். அக்னியானது உஷ்ண ஸ்வபாவமுள்ளதா யிருந்து கொண்டு தன்னையே சுட்டுக்கொள்ளமாட்டாதன்றே. நர்த்தனமாடுபவன் சிக்ஷிதனுக இருந்தபோதும் கூட தனதுதோளில் தானே ஏறமாட்டானன்றே. பூதபௌதிகங்களின் தர்மமாக இருக்கும் சைதன்னியத்தினுல் (தர்மிகளான) பூதபௌதிகங்கள் விஷயீகரிக்க (கிரஹிக்கப்) படமாட்டாவன்றே. ரூபம் முதலியவற்றினுல் சொந்தரூபமோ பிறவற்றின் ரூபமோ விஷயீகரிக்க (க்கிரஹிக்க) ப்படுவதில்லை யன்றே. தனக்கு வெளியிலும் சரீரத்திலுமுள்ள பூதபௌதிகங்கள் சைதன்னியத்தினுல் விஷயீகரிக்க (கிரஹிக்க) ப்படுவதைக் காண்கிறேம். ஆகவே பூதபௌதிகங்களை விஷயீகரிக்கின்ற இந்த உபலப்தியினுடைய (சைதன்னியத்தினுடைய) இருப்பானது எவ்விதம் ஒப்பப்படுகின்றதோ இவ்விதமே இந்த உபலப்த்தியானது பூதபௌதிகங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதென்பதையும் ஒப்பவேண்டுவது அவஶ்யமாகவே தாகுகிறது. உபலப்தி (சைதன்னிய) ஸ்வரூபமேதான் நாங்கள் கூறும் ஆத்மா என்பதுபற்றி ஆத்மாவுக்குத் தேஹத்தைவிட வேறுபட்டிருத்தலும் ஸித்தித்து விடுகிறது. உபலப்த்தி ஒன்றுகவே இருப்பதி

भिज्ञानात्। स्मृत्याद्युपपत्तेश्च। यत्तूक्तं शरीरे भावाच्छरीरधर्म उपलब्धिरिति तद्वर्णितेन प्रकारेण प्रत्युक्तम्। अपिच सत्सु प्रदीपादिषूपकरणेषूपलब्धिर्भवत्यसत्सु न भवति। नचैतावता प्रदीपादिधर्म एवोपलब्धिर्भवति। एवं सति देह उपलब्धिर्भवत्यसति च न भवतीति न देहधर्मो भवितुमर्हति। उपकरणत्वमात्रेणापि प्रदीपादिवद्देहोपयोगोपपत्तेः। नचात्यन्तं देहस्योपलब्धावुपयोगोऽपि दृश्यते निश्चेष्टेऽप्यस्मिन्देहे स्वप्ने नानाविधोपलब्धिदर्शनात्। तस्मादनवद्यं देहव्यतिरिक्तस्यात्मनोऽस्तित्वम् ॥ ५४ ॥

லிருந்து நித்யத்துவமும் ஸித்தித்து விடுகிறது. "நான் இதைப் பார்த்தேன்'' என்பதாய் வேறுநிலேயேற்படுங் காலத்திலுங்கூட தானே அறிந்தவன் என்ற ப்ரத்ய பிக்ஞை (ஐக்யக்ஞானம்) ஏற்படுவதே அதன் (உபலப்தி ஒன்றாகவிருத்தலின்) காரணமாகும். நினைவுமுதலியன பொருந்தக்கூடியதாகவு மிருப்பதும் மற்றொரு காரணமாகும். "சரீரமிருக்கும் பொழுதே காணப்படுவதால் சரீரத்தின் தர்மமே தான் உபலப்த்தி'' என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அது இதுவரை சொன்ன முறையினால் மறுக்கப்பட்டதாக வாகிறது.

மேலும், விளக்குமுதலிய உதவிகருவிகளிருக்குங்கால் உபலப்தி (அறிவு) உண்டாகிறது. அவையில்லாவிடில் உண்டாவதில்லை இதைக் கொண்டுமட்டும் உபலப்த்தியானது விளக்குமுதலியவற்றின் தர்மமாகவே ஆகமாட்டாதன்றோ. ஆகவே தேஹமிருக்குங்கால் உபலப்தி இருக்கின்றது தேஹமில்லாவிடில் உபலப்தி இருப்பதில்லை என்ற இதைக் கொண்டுமட்டும் உபலப்தி தேஹதர்மமாக வாகமாட்டாது. விளக்கு முதலியன போன்று உபகரணமாக (உதவிகருவியாக) இருப்பதைக் கொண்டுமட்டுமே தேஹத்தின் உபயோகமானது உபலப்தியில் பொருந்தக்கூடியதாக வாகலாம். மேலும், தேஹத்துக்கு உபலப்திவிஷயத்தில் முற்றிலும் உபயோக மிருப்பதாகவும் காணப்படவுமில்லை. இந்தத் தேஹமானது எவ்வித வேலையு மற்றதாக விருப்பினுங்கூட ஸ்வப்பினத்தில் பற்பல உபலப்தி (தோற்ற) யேற்படுவதாகக் கணக்கிடப்படுவதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே தேஹத்தைவிட வேறாக ஆத்மா இருப்பதாகச் சொன்னது குற்றமற்றதாகவே ஆகிவிடுகிறது. (54)

குறிப்பு—இந்தத் தேஹாத்மவாதகண்டன விஷயமாக ஸ்வாராஜ்ய ஸித்தி என்றக் கிரந்தத்தில் சொல்லியுள்ள நான்கு சுலோகங்களைமட்டும் அடியில் எழுது கிறோம்—

कश्चिद्दुःखी स्वजन्मप्रभृति सुखयुतश्चापरः कस्य हेतोः
कस्मादाद्या प्रवृत्तिस्तनुरपि च कुतः किन्न वेत्ति प्रमीतः।
स्वाभाव्यं हेतुसाम्ये सममिति विदितं दीपबीजाङ्कुरादौ
वैषम्यं कर्मजन्यं यदि वदसि जनैः पूर्वमप्यात्मसिद्धिः ॥ १ ॥
मानं प्रत्यक्षमेकं यदि कथय कथं भाषितं ते प्रमाणं
संभाव्यार्थं सदोषं यदि तदपि बली किन्न वेदो विदोषः।

३१ अङ्गावबद्धाधिकरणम्। सू० ५५-५६

अङ्गावबद्धास्तु न शाखासु हि प्रतिवेदम् ॥ ५५ ॥

नह्यद्ध्यक्षं विनाक्षैर्नच तव सुगमा मानताऽध्यक्षमात्रे
ज्ञानं नान्यस्य बोद्धुं प्रभवति च भवांस्तेन मिथ्याप्रलापी ॥ २ ॥
गौरस्स्थूलो युवाहं पटुरिति च तनावात्मबुद्धिर्जनानां
स्वाभाव्यादेव सिद्धेत्यधिगमयदिदं निष्फलं दर्शनं ते।
वेदद्वेषात्प्रवृत्तं यदि बत नतरां द्वेषमूलं प्रमाणं
दैवान्नष्टस्त्वमेकः किमिति शठ! परान् हन्त हन्तुं प्रवृत्तः ॥ ३ ॥
रेतोरक्तप्रसूतं जडमशनचितं षड्विकारं त्वगस्थि-
स्नायुक्रव्यान्त्रमज्जारुधिरमयमतिस्वल्पमाध्यामयाढ्यम्।
प्राणापाये मृदादिप्रतिममपिच विट्कीटभस्मावशेषं
देहं तं मूढ! कस्मादहमिति मनुषे केन वा वञ्चितोऽसि ॥ ४ ॥

முப்பதாவது ஐகாத்மியாதிகரணம் முற்றிற்று.

அங்காவபத்தாதிகணரம் 31.

(அ—கை) "ஓமித்யேதததக்ஷர முத்கீதமுபாஸீத" ஓம் என்ற உத்கீதாவயவமான அக்ஷரத்தை ப்ராணனாக உபாஸிப்பாயாக என்றும், ப்ருதிவீ ஹிம்கார:* அக்னி: ப்ரஸ்தாவ: அந்தரிக்ஷமுத்கீத: ஆதித்யஃ ப்ரதிஹார: த்யௌ: நிதநம்" என்றவிடத்தில் **ஹிம்** என்ற அக்ஷரத்தில் பிருதிவீலோகதிருஷ்டியும், **ப்ரஸ்தாவம்** என்ற ஸாமபக்தியில் அக்னிலோக திருஷ்டியும், **உத்கீதம்** என்ற ஸாமபக்தியில் அந்தரிக்ஷலோகதிருஷ்டியும், **ப்ரதிஹாரம்** என்ற ஸாமபக்தியில் ஆதித்ய லோக திருஷ்டியும், **நிதநம்** என்ற ஸாமபக்தியில் த்யுலோகதிருஷ்டியும் செய்யவேண்டுமென்றும், **உக்தம்** எனப் பெயரிய சஸ்திரத்தில் பிருதிவீ திருஷ்டியும், இஷ்டகாசிதமான அக்னியில் லோகதிருஷ்டியும் செய்யவேண்டுமென்றுமாக உத்கீதம் முதலிய கர்மாங்கஸம்பந்தங்களான உபாஸனங்கள் ஒவ்வொரு வேதங்களிலுமுள்ள வெவ்வேறு சாகைகளிலும் சொல்லப்படுகின்றன. அவை அந்தந்தச் சாகைகளிலுள்ள உத்கீதாதிகளில் மட்டும் செய்யவேண்டுவனவா? அல்லது எல்லாவேதங்களிலுமுள்ள எல்லாச் சாகைகளிலுமுள்ள உத்கீதாதிகளிலும் செய்யவேண்டுவனவா? என ஸந்தேஹம் வர அந்தந்தச் சாகைகளிலுள்ளதை அந்தந்த சாகைகளில் மட்டுந்தான் செய்யவேண்டும் எனப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே எல்லா

* ஹிம் என்பது ஸாமகானஞ் செய்யுங்கால் உச்சரிக்கப்படும் அக்ஷரமாகும். ப்ரஸ்தாவம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், நிதனம் என்பன ஸாமகானஞ் செய்வதில் ஓர் முறையாகும்.

उक्थादिधीः स्वशाखाङ्गेष्वेवान्यत्रापि वा भवेत् । सान्निद्ध्यात् स्वस्वशाखाङ्गेष्वेवासौ व्यवतिष्ठते॥१॥
उक्थोद्गीथादिसामान्यं तत्तच्छब्दैः प्रतीयते । श्रुत्या च सन्निधेर्बाधस्ततोऽन्यत्रापि यात्यसौ ॥ २ ॥

समाप्ता प्रासङ्गिकी कथा, संप्रति तु प्रकृतामेवानुवर्तामहे—'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' (छा० १। १। १) 'लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीत' (छा० २। २। १), 'उक्थमुक्थमिति वै प्रजा वदन्ति तदिदमेवोक्थम्', 'इयमेव पृथिवी', 'अयं वाव लोक एषोऽग्निश्चितः' इत्येवमाद्या य उद्गीथादिकर्माङ्गावबद्धाः प्रत्ययाः प्रतिवेदं शाखाभेदेषु विहितास्ते तत्तच्छाखागतेष्वेवोद्गीथादिषु भवेयुरथवा सर्वशाखागतेष्विति विशयः।

வேதசாகைகளிலும் அந்தத் திருஷ்டிகள் செய்யத்தக்கன என ஸித்தாந்தப்படுத்த வேண்டி இரண்டு ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அதன் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) அங்காவபத்தாஸ்து நசாகாஸு ஹி ப்ரதிவேதம்(55)

(ப-ரை) **अङ्गावबद्धास्तु** (அங்காவபத்தாஸ்து)=அங்காவபத்தங்களான. உபாஸனைகள் **प्रतिवेदम्** (ப்ரதிவேதம்)=ஒவ்வொருவேதத்திலுமுள்ளது **शाखासु** (சாகாஸு)=அந்தந்தச் சாகைகளில்மட்டுந்தான் செய்யவேண்டுவன என்பது **न** (ந)=கிடையாது. (55)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) உக்தம் முதலிய புத்தியானது தத்தமது சாகையிலுள்ள அங்கங்களில் மட்டிலும் தான் செய்யவேண்டுமா? அல்லது வேறு சாகையிலுள்ள உத்கீதாதி அங்கங்களிலுஞ் செய்யலாமா? என்பது ஸந்தேஹம். ஸான்னித்யத்தை (ஸமீபபாடத்தை) முன்னிட்டு தத்தமது சாகையிலுள்ள அங்கங்களில் மட்டுமேதான் இந்தப் புத்தியானது ஏற்படும் என்பது பூர்வபக்ஷம். உக்தத்வம் உத்கீதத்வம் என்றதாதி ஜாதியானது அந்தந்தவிடங்களிலுள்ள உக்த உத்கீதசப்தங்களால் தோற்றத்தை யடைகிறது. ஆகவே ஜாதிபோதக சுருதியைக்கொண்டு ஸன்னிதியென்ற ஸ்தானபாடமானது பாதிக்கப்படுகிறது. ஆனதுபற்றி ஓரிடத்திலுள்ள இந்தப் புத்தியானது வேறிடத்திலும் வரத்தான் வரும் என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—ப்ராஸங்கிகமான கதை (உபதேசம்) முடிந்துவிட்டது. இதுபோழ்தோ ப்ரகிருதமான கதையையே தொடங்குகிறோம்—"ஓம் என்ற உத்கீதாவயவமான இந்த எழுத்தை யுபாஸிக்கவேண்டும்" "ஐந்துவிதமான ஸாமத்தை லோகங்களில் உபாஸிக்கவேண்டும்" "உக்தம் உக்தமென ப்ரஜைகள் சொல்லுகின்றனரே அந்த உக்தமானது இதுவே யாகும்" "இதே பிருதிவியும் அதே லோகமும், சயனஞ்செய்யப்பட்ட இந்த அக்னியும்" என்ற இது முதலான உத்கீதம் முதலிய கர்மாங்க ஸம்பத்தங்களான யாதொரு உபாஸனங்கள் ஒவ்வொரு வேதத்திலுமுள்ள சாகைகளில் விதிக்கப்பட்டனவோ அவை அந்தந்தச் சாகைகளிலுள்ள உத்கீதாதிகளில் மட்டும் ஏற்படுகின்றனவா? அல்லது எல்லாச் சாகை

प्रतिशाखं च स्वरादिभेदादुद्गीथादिभेदानुपादायायमुपन्यासः। किं तावत्प्राप्तम्। स्वशाखागतेष्वेवोद्गीथादिषु विधीयेरन्निति। कुतः—सन्निधानात्। 'उद्गीथमुपासीत' (छा० १।१।१) इति हि सामान्यविहितानां विशेषाकाङ्क्षायां सन्निकृष्टेनैव स्वशाखागतेन विशेषेणाकाङ्क्षादिनिवृत्तेः। तदतिलङ्घनेन शाखान्तरविहितविशेषोपादाने कारणं नास्ति। तस्मात्प्रतिशाखं व्यवस्थेति। एवं प्राप्ते ब्रवीत्यङ्गावबद्धास्त्विति। तुशब्दः पक्षं व्यावर्तयति। नैते प्रतिवेदं स्वशाखास्वेव व्यवतिष्ठेरन्। अपितु सर्वशाखास्वनुवर्तेरन्। कुतः—उद्गीथादिश्रुत्यविशेषात्। स्वशाखाव्यवस्थायां ह्युद्गीथमुपासीतेति सामान्यश्रुतिरविशेषप्रवृत्ता सती सन्निधानवशेन विशेषे व्यवस्थाप्यमाना पीडिता स्यात्। नचैतन्न्याय्यम्। सन्निधानाद्धि श्रुतिर्बलीयसी। नच सामान्याश्रयः प्रत्ययो नोपपद्यते। तस्मात्स्वरादिभेदे सत्यप्युद्गीथत्वाद्यविशेषात्सर्वशाखागतेष्वेवोद्गीथादिष्वेवंजातीयकाः प्रत्ययाः स्युः ॥५५॥

களிலுமுள்ள உத்கீதாதிகளிலும் ஏற்படுகின்றனவா? என்பது ஸந்தேஹம். ஒவ்வொரு சாகையிலும் ஸ்வரம் முதலியன வேறுபடுவதால் ஏற்படும் உத்கீதாதி பேதங்களை முன்னிட்டு இந்த ஸந்தேஹமேற்படுகிறது. முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில் சொந்தசாகைகளிலுள்ள உத்கீதாதிகளிற்றான் இந்த உபாஸனங்கள் விதிக்கப்படும் என்றும். ஏன்? ஸன்னிதியை (ஸ்தான ப்ரமாணத்தைக்) கொண்டாம். "உத்கீதமுபாஸீத"=உத்கீதத்தை யுபாஸிக்கவேண்டும் எனப் பொதுவாக விதிக்கப்பட்டவற்றுக்கு விசேஷாகாங்க்ஷை வருங்கால் ஸமீபத்திலுள்ளதும் சொந்த சாகையிலுள்ளதுமான விசேஷத்தினாலேயே ஆகாங்க்ஷை முதலியவற்றின் நிவிருத்தி யேற்படுவதே அதன் காரணமாகும். அதைவிடுத்து வேறுசாகையில் விதிக்கப்பட்ட விசேஷத்தைக் கொள்ளுவதில் காரணம் கிடையாது. ஆகவே ஒவ்வொரு சாகையிலும் வியவஸ்தை (தனித்தனி) என்பது தான் பொருந்துகிறது. என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே "அங்காவபத்தாஸ்து" என்றதால் பதில் சொல்லுகிறார்—ஸூத்திரத்திலுள்ள து என்ற சப்தமானது பூர்வபக்ஷத்தை மறுக்கிறது. இந்த ப்ரத்யயங்கள் ஒவ்வொரு வேதத்திலுமுள்ள சொந்த சாகைகளில் மட்டுந்தான் வரும் என்பது கிடையாது. ஏன்? உத்கீதாதி ஸ்ருதிபொதுவாக விருப்பதாலென்க. சொந்த சாகையில்மட்டுந்தான் எனக் கட்டுபாடு சொன்னாலோ "உத்கீதத்தை உபாஸிக்கவேண்டும்" எனப் பொதுவாய் ப்ரவிருத்தித்த ஸாமான்ய ஸ்ருதியானது (உத்கீதசப்தமானது) ஸன்னிதிவசத்தால் (ஸமீபத்தில் பாடமிருப்பதைக்கொண்டு) விசேஷத்தில் கட்டுப்படுத்தப்படுவதாய்க் கொண்டு பீடிக்கப்பட்டதாகவாகிவிடும். இது நியாயமாகவுமாகாது. ஸன்னிதியைக் காட்டிலும் ஸ்ருதியானது வலுவுள்ளதன்றோ. ஸாமான்யத்தை யாஸ்ரயித்து ப்ரத்யயம் (உபாஸனம்) ஏற்படுவது பொருந்தாததாகவுமாகமாட்டாது. ஆகவே ஸ்வரம் முதலியன வேறுபடினுங்கூட உத்கீதத்வம் (உத்கீதத்தன்மை) பொதுவாகவிருப்பதால் எல்லாசாகைகளிலுமுள்ள உத்கீதாதிகளிலேயே இம்மாதிரியான உபாஸனங்கள் ஏற்படுகின்றன. (55) (எ—று)

मन्त्रादिवद्वाऽविरोधः ॥ ५६ ॥

अथवा नैवात्र विरोधः शङ्कितव्यः। कथमन्यशाखागतेषूद्गीथादिष्वन्यशाखाविहिताः प्रत्यया भवेयुरिति। मन्त्रादिवदविरोधोपपत्तेः। तथाहि मन्त्राणां कर्मणां गुणानां च शाखान्तरोत्पन्नानामपि शाखान्तर उपसङ्ग्रहो दृश्यते। येषामपि हि शाखिनां कुटरुरसीत्यश्मादानमन्त्रो नाम्नातस्तेषामप्यसौ विनियोगो दृश्यते कुक्कुटोऽसीत्यश्मानमादत्ते कुटरुरसीति वेति। येषामपि समिदादयः प्रयाजा नाम्नातास्तेषमपि तेषु गुणविधिराम्नायते—'ऋतवो वै प्रयाजाः समानत्र होतव्याः' इति। तथा येषामपि 'अजोऽग्नीषोमीयः' इति जातिविशेषोपदेशो नास्ति तेषामपि तद्विषयो मन्त्रवर्ण उपलभ्यते—

(ஸூ) மந்த்ராதிவத்வா அவிரோத: (56)

(ப—ரை) वा (வா)=அல்லது मन्त्रादिवत् (மந்த்ராதிவத்)=வேறு சாகையிலுள்ள மந்த்ரம் குணம், கர்மம் இவற்றுக்கு வேறுசாகையில் ஸம்பந்தமானது காணப்படுவதுபோல अविरोधः (அவிரோத:)=விரோதமின்மையானது ஏற்படலாம். (56)

பாஷ்யம்.—அல்லது இவ்விடத்தில் வேறுசாகையிலுள்ள உத்கீதாதிகளில் வேறுசாகையில் விதிக்கப்பட்ட உபாஸனங்கள் எவ்விதம் வரும் என்ற விரோத சங்கையே கொள்ளவேண்டுவதில்லை. மந்திராதிகள் போலவிரோதமின்மை பொருத்தமாவதால் என்க. அதாவது:—மந்திரங்களும், கர்மங்களும், குணங்களும் வேறுசாகையிலுள்ளன வாயினுங் கூட அவற்றுக்கு வேறுசாகையில் எடுத்துக் கொள்ளல்காணவும் படுகின்றது. (1) எந்தச் சாகிகளுக்கு "குடருரஸி" என்ற அஶ்மாதான (கல்லையெடுக்கும்) மந்திரம் படிக்கப்படவில்லையோ அவர்களுக்குங் கூட "குக்குடோஸி" என்றும் அஶ்மாதானத்தைச் செய்யலாம் "குடருரஸி" என்றுமாவது அஶ்மாதானத்தைச்செய்யலாம் என விநியோகம் காணப்படுகிறது. எந்த மைத்ராயணீய சாகிகளுக்கு (2) ஸமித்முதலிய ப்ரயாஜங்கள் சொல்லப்படவில்லையோ அவர்களுக்குங்கூட அந்த ஹோமங்களில் குணவிதியானது "ருதவோ வை ப்ரயாஜா: ஸமானத்ரஹோதவ்யா:" என்றதாற் சொல்லப்படுகிறது. அது போலவே எந்த யஜுர்வேதிகளுக்கு "அஜோக்னீஷோமீய:"=(அக்னீஷோமதேவதையை யுத்தேசித்த பசு அஜமாகும்) என்பதாய் பசுவின் ஜாதிவிசேஷத்தைப்

---

(1) யஜுர்வேதிகளுக்கு தண்டுலத்தை (அரிசியை) அரைப்பதற்காகக்கல்லை எடுக்குமிடத்தில் "குக்குடோஸி" என்ற மந்திரம் படிக்கப் படுகிறதேயொழிய "குடருரஸி" என்ற மந்திரம் படிக்கப்படுவதில்லை. ஆயினும் அவ்விடத்தில் முற்கூறிய இரண்டுமந்திரங்களுக்கும் விகல்பமாக (இரண்டனுளொன்றைப் படித்து கல்லை எடுக்கலாம் என்பதாக) விதியிருப்பதால் யஜுஸ் சாகையில் படிக்கப்படாத "குடருரஸி" என்ற மந்திரத்துக்கும் அதில் ப்ராப்தியேற்படுகிறது.

(2) "ஸமிதோ யஜதி, தநூநபாதம் யஜதி, இடோ யஜதி, பர்ஹிர்யஜதி, ஸ்வாஹாகாரம் யஜதி" என்பதாய் ஸமிதாதிகளான ஐந்துப்ரயாஜங்கள் யஜுர்வேதிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மைத்ராயணீய சாகையில் அவை சொல்லப்படவில்லை. ஆயினும்

'छागस्य वपाया मेदसोऽनुब्रूहि' इति। तथा वेदान्तरोत्पन्नानामपि 'अग्नेर्वेर्होत्रं वेरध्वरम्' इत्येवमादिमन्त्राणां वेदान्तरे परिग्रहो दृष्टः। तथा बह्वृचपठितस्य सूक्तस्य 'यो जात एव प्रथमो मनस्वान्' (ऋ० सं० २।६।७) इत्यस्य 'अध्वर्यवे सजनीयं शस्यम्' इत्यत्र परिग्रहो दृष्टः। तस्माद्यथाश्रयाणां कर्माङ्गानां सर्वत्रानुवृत्तिरेवमाश्रितानामपि प्रत्ययानामित्यविरोधः॥ ५६॥

பற்றியவுபதேசமானது காணப்படவில்லையோ அவர்களுக்குங்கூட ஜாதிவிசேஷ வாசகமான (ஜாதிவிசேஷத்தைக் கூறும்) மந்த்ரவர்ணமானது "சாகஸ்ய வபாயா மேதஸோநுப்ரூஹி" என்றதால் பசுவின் ஜாதி விசேஷத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறது. அவ்விதமே வேறுவேதங்களில் படிக்கப்பட்ட (3)"அக்னேர்வேர்ஹோத்ரம் வேரத்வரம்" என்றதாதிமந்திரங்களுக்கு வேறு வேதத்தில் எடுத்துக் கொள்ளல் காணவும் படுகிறது. அவ்விதமே ருக்வேதத்தில் படிக்கப்பட்ட (4) "யோ ஜாத ஏவ ப்ரதமோமனஸ்வான்" என்ற ஸூக்தத்துக்கு (5) "அத்வர்யவே ஸஜநீயம் ஶஸ்யம்" என்றதால் யஜுர்வேதியான அத்வர்யு செய்யும் ப்ரயோகத்தில் ஶஸ்திரஞ் சொல்லுமிடத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளல் காணப்படுகிறது. ஆகவே ஆஶ்ரயங்களான கர்மாங்கங்களுக்கு எல்லாவிடத்திலும் சேர்த்துக்கொள்ளல் எவ்விதமோ இவ்விதமே இவற்றை யாஶ்ரயித்த ப்ரத்யயங்களுக்கும் (உபாஸனங்களுக்கும்) ஏற்படலாமானதுபற்றி விரோதமெதுவும் வருவதற்கில்லை. (56) (எ-று)

முப்பத்தோன்றாவது அங்காவபத்தாதிகரணம் முற்றிற்று.

'ருதவோவை ப்ரயாஜா: ஸமாநத்ரஹோதவ்யா:' என்றதால் குணவிதியானது சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—வஸந்தம், க்ரீஷ்மம், வர்ஷா, சரத், ஹேமந்தம் சிசிரம் என ஆறு ருதுக்களுண்டு. அவற்றுள் ஹேமந்தம், சிசிரம் என்ற இரண்டு ருதுக்களையும் ஒன்ருகக் கொண்டால் ருதுக்கள் ஐந்துகளாகின்றன. ஆகவே ருதுக்கள்போல ஐந்து எண்களுள்ள ப்ரயாஜஹோமங்களை ஸமானத்ர—துல்யமான கர்மஸ்தலத்தில், செய்யவேண்டும் என்பதாய் ப்ரயாஜஹோமத்துக்கு பஞ்சத்வம் (5ந்தாகவிருத்தல்) என்ற குணத்தை யொட்டி விதியிருப்பதால் இத்தகைய பஞ்சத்வம் என்ற குணம் வாய்ந்த வேறுசாகையில் விதிக்கப்பட்ட ஹோமங்களின் ஸம்பந்தமேற்படுகிறது என்ரும்.

(3)இதன்பொருளை 3-வது அத்தியாயம் மூன்ருவதுபாதம் 33-வது ஸூத்திரபாஷ்ய மொழிபெயர்ப்பில் 227வது பக்கத்திற்காண்க.

(4)ய: எவன் ஜாதஏவ பாலனுகவிருக்கும் பொழுதேப்ரதம: குணங்கள் நிறைந்தவனுகவும், மனஸ்வான்: விவேகமுள்ளவனுகவும் இருந்தானே அந்த இந்திரன் இத்தகைய குணமுள்ளவன் என ஹேஜனங்களே! நீங்களறிந்து கொள்ளுங்கள் என்பது அதன் பொருள்.

(5) "ஸஜநாஸஇந்த்ர" என்றுகூறப்பட்ட ருக்வேத ஸூக்தமானது "ஸஜநீயம்" என்றதாற்சொல்லப்படுகிறது. அந்த ஸூக்தத்தைக்கொண்டு யஜுர்வேதியான அத்வர்யுவானவன் சஸ்த்ரம் சொல்லவேண்டும் என்பது அதன் பொருள்.

३२ भूमज्यायस्त्वाधिकरणम्। सू० ५७

भूम्नः क्रतुवज्ज्यायस्त्वं तथाहि दर्शयति ॥ ५७॥

ध्येयो वैश्वानरांशोपि ध्यातव्यः कृत्स्न एव वा। अंशेषूपास्तिफलयोरुक्तेरस्त्यंशधीरपि ॥ १ ॥
उपक्रमावसानाभ्यां समस्तस्यैव चिन्तनम्। अंशोपास्तिफले स्तुत्यै प्रत्येकोपास्तिनिन्दनात् ॥ २ ॥

'प्राचीनशाल औपमन्यवः' (छा० ५। ११। १) इत्यस्यामाख्यायिकायां व्यस्तस्य समस्तस्यच वैश्वानरस्योपासनं श्रूयते। व्यस्तोपासनं तावत् 'औपमन्यव कं त्वमात्मानमु-

---

பூமஜ்யாயஸ்த்வாதிகரணம் 32.

(ஸூ) பூம்நः க்ரதுவத் ஜ்யாயஸ்த்வம் ததாஹி தர்சயதி (57)

(ப—ரை) भूम्नः (பூம்ந:)=பதார்த்தங்களின் பெருக்கையடைந்த ஸமஸ்தமான வைஶ்வாநரோபாஸனத்துக்கும், ज्यायस्त्वं (ஜ்யாயஸ்த்வம்)=ப்ராதான்யமானது, வைஶ்வாநரோபாஸனங்கூறுமிந்த வாக்கியத்தில் சொல்லப்படுவதாகக் கொள்ளல் வேண்டும். क्रतुवत् (க்ரதுவத்)=தர்சபூர்ணமாஸம் முதலிய யாகங்களில் அங்கம் ப்ரதானம் (அங்கி) இவற்றுடன் கூடியதாய் சேர்ந்த ஒரேப்ரயோகஞ் செய்யப்படு கிறதே யொழிய அங்கங்களான ப்ரயாஜாதிகளுக்குத் தனிப்பிரயோகமானது எவ் விதம் கிடையாதோ அவ்விதமே இங்குங்காண்க. तथाहि दर्शयति (ததாஹி தர்சய தி)=அவ்விதமே யன்றோ சுருதியானது ஸமஸ்த வைஶ்வாநரோபாஸனத்துக்கு ப்ராதான்யத்தை யுபதேசித்து மிருக்கிறது. (57) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) வைஶ்வாநரனுடைய அவயவமும் தியானஞ் செய்யத்தகுந்ததா? அல்லது முழுவதுமே (அதாவது: ஸமஸ்த அவயவங்களுடனும் கூட அவயவி யான வைஶ்வாநரனே) தியானஞ் செய்யத்தக்கதா? என்பது ஸந்தேஹம். அம் சங் (அவயவங்) களில் உபாஸ்தியும் அதற்குப்பலனும் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு அவயவங்களின் உபாஸ்தியு முண்டு என்பது பூர்வபக்ஷம். உபக்ர மோபஸம்ஹாரங்களைக்கொண்டு ஸமஸ்த வைஶ்வாநரோபாஸனந்தான் சொல்லப் பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும் ப்ரத்யேகோபாஸ்தியும் (தனித்தனி அவயவங்களிற் சொல்லிய உபாஸனமும்) அதற்குச் சொல்லியபலனும் ஸ்துதியின் பொருட்டே சொல்லப்பட்டதாகவாகும். என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—சாந்தோக்கியத்தில் (1) "ப்ராசீனசால ஔபமன்யவ:" என்று தொடங்கிப் படிக்கப்படும் கதையில் வ்யஸ்தமாகவும் (தனித்தனியாகவும்) ஸம ஸ்தமாகவும் (சேர்ந்தும்) உள்ள வைஶ்வாநரனுடைய உபாஸனமானது சொல் லப்படுகிறது. தனித்த உபாஸனமாவது—"ஹே ஔபமன்யவ! நீர் எந்த ஆத் மாவை உபாஸிக்கின்றீர்? எனவே ஓபெரியீர் அரசனே! த்யுலோகத்தையே

---

(1) இக்கதைகூறும் மந்திரத்தின் பொருளை முதலாவது அத்தியாயம் 2-வது பாதம் 24-வது ஸூத்திரத்தின் அவதாரிகையில் காண்க.

पास्स इति दिवमेव भगवो राजन्निति होवाचैष वै सुतेजा आत्मा वैश्वानरो यं त्वमात्मान-मुपास्से' (छा० ५।१२।१) इत्यादि। तथा समस्तोपासनमपि 'तस्य ह वा एतस्यात्मनो वैश्वानरस्य मूर्धैव सुतेजाश्चक्षुर्विश्वरूपः प्राणः पृथग्वर्त्मात्मा सन्देहो बहुलो बस्तिरेव रयिः पृथिव्येव पादौ' (छा० ५।१८।२) इत्यादि। तत्र संशयः—किमिहोभयथाप्युपासनं स्याद्व्यस्तस्य समस्तस्य चोत समस्तस्यैवेति। किं तावत्प्राप्तम्। प्रत्येकं सुतेज:प्रभृतिषूपास्स इति क्रियापदश्रवणात् 'तस्मात्तव सुतं प्रसुतमासुतं कुले दृश्यते' (छा० ५।१२।१) इत्यादिफलभेदश्रवणाच्च व्यस्तान्यप्युपासनानि स्युरिति प्राप्तम्। ततोऽभिधीयते—भूम्नः पदार्थोपचयात्मकस्य समस्तस्य वैश्वानरोपासनस्य ज्यायस्त्वं प्राधान्यमस्मिन्वाक्ये विवक्षितं भवितुमर्हति न प्रत्येकमवयवोपासनानामपि। क्रतुवत्। यथा क्रतुषु दर्शपूर्णमासप्रभृतिषु साकल्येन साङ्गप्रधानप्रयोग एवैको विवक्ष्यते न व्यस्तानामपि प्रयोगः प्रयाजादीनाम्। नाप्येकदेशाङ्गयुक्तस्य प्रधानस्य तद्वत्। कुत एतद्भूमैव ज्यायानिति। तथाहि श्रुतिर्भूम्नो ज्यायस्त्वं दर्शयति एकवाक्यतावगमात्। एकं हीदं वाक्यं वैश्वानरविद्याविषयं पौर्वापर्यालोचनात्प्रतीयते। तथाहि—प्राचीनशालप्रभृतय उद्दालकावसानाः षडृषयो वैश्वानरविद्यायां परिनिष्ठामप्रतिपद्यमाना अश्वपतिं कैकेयं

(உபாஸிக்கிறேன்) எனவே யாதொரு ஆத்மாவை நீர் உபாஸிக்கின்றீரோ இது வோ ஸுதேஜஸ் எனப் பெயரிய வைஶ்வாநர ஆத்மாவாகும்" என்றதாதியாம். அவ்விதமே ஸமஸ்தோபாஸனமும் "அந்த இந்த வைஶ்வாநர ஆத்மாவுக்கு தலையே ஸுதேஜஸ்ஸாகும், சக்ஷுஸ் விஸ்வரூபமாகும், ஸந்தேஹமானது=தேஹ மத்யபாகமானது பகுளமாகும், பஸ்தியேரயியாகும், ப்ருதிவியே பாதங்களாகும்" என்றதாதியாம். அவ்விடத்தில் ஸம்சய முதயமாகிறது. அதாவது:—இங்கு தனித்தும் சேர்த்துமான இரண்டுவித உபாஸனம் சொல்லப்படுகிறதா? எல்லா வற்றுடனும் சேர்ந்த ஒரே உபாஸனம் மட்டும் சொல்லப்படுகிறதா? என்றும். முதலில் கிடைப்பது யாதெனில் யாதானுமொருஅங்கத்துடன் கூடின ப்ரதானத் துக்கு (தர்சபூர்ணமாஸாதிகளுக்கு) பிரயோகம் காணப்படவில்லை என்பது எவ் விதமோ அவ்விதமேயாம். இஃது எவ்விதமெனின்? பூமாவே=ஸமஸ்தப்ரயோக மே, முக்கியமாகக் காணப்படுவதாலென்க. அதாவது:—சுருதியானது பூமா வுக்கு=ஸமஸ்தோபாஸனத்துக்கு, ஜ்யாயஸ்த்வத்தை=ப்ராதான்யத்தை, யன்றோ தெரிவிக்கிறது. ஏகவாக்யதை (ஒற்ற ஒரே பொருளுள்ளதாயிருத்தல்) அறியப்படு வதாலென்க. வைஶ்வாநரவித்யாவிஷயமான இந்தவாக்கியமானது முன்பின்னுலோ சனையினின்றும் ஒன்றென்றல்லவோ தோற்றுகின்றது. அதாவது:—ப்ராசீன சாலர்தொடங்கி உத்தாலகர் முடியவுள்ள ஆறுருஷிகள் வைஶ்வாநரவித்யையில் நிர்ணயத்தை யடையாதவர்களாய் அஸ்வபதியான கைகேயராஜனை யடைந்தனர் என்று தொடங்கி த்யுலோகம் முதலியவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ருஷியி னுடையவும் உபாஸ்யப்பொருளெனச் சொல்லக்கேட்டு (க்கைகேயராஜன்) "இது வைஶ்வாநராத்மாவினுடைய தலையாகமட்டுமல்லவோ ஆகும் என்றான்" என்றதாதி

राजानमभ्याजग्मुरित्युपक्रम्यैकैकस्यर्षेरुपास्यं द्युप्रभृतीनामेकैकं श्रावयित्वा 'मूर्धा त्वेष आत्मन इति होवाच' (छा० ५। १२। २) इत्यादिना मूर्धादिभावं तेषां विदधाति। 'मूर्धा ते व्यपतिष्यद्यन्मां नागमिष्यः' (छा० ५। १२। २) इत्यादिना च व्यस्तोपासनमेवानुवर्त्य 'सर्वेषु लोकेषु सर्वेषु भूतेषु सर्वेष्वात्मस्वन्नमत्ति' (छा० ५। १८। १) इति भूमाश्रयमेव फलं दर्शयति। यत्तु प्रत्येकं सुतेजःप्रभृतिषु फलभेदश्रवणं तदेवं सत्यङ्गफलानि प्रधान एवाभ्युपगतानीति द्रष्टव्यम्। तथोपास्स इत्यपि प्रत्यवयवमाख्यातश्रवणं पराभिप्रायानुवादार्थं न व्यस्तोपासनविधानार्थम्। तस्मात्समस्तोपासनपक्ष एव श्रेयानिति। केचित्त्वत्र समस्तोपासनपक्षं ज्यायांसं प्रतिष्ठाप्य ज्यायस्त्ववचनादेव किल व्यस्तोपासनपक्षमपि सूत्रकारोऽनुमन्यत इति कथयन्ति। तदयुक्तम्। एकवाक्यतावगतौ सत्यां वाक्यभेदकल्पनस्यान्याय्यत्वात्। 'मूर्धा ते व्यपतिष्यत्' (छा० ५। १२। २) इति चैव-

---

யால் அவற்றுக்கு (த்யுலோகாதிகளுக்கு) தலைமுதலியனவாகவிருத்தலை உபதேசிக்கிறான். "என்னைவந்தடையாதிருப்பீரேல் உமது தலைபோயிருக்கும்" என்றதாதியால் தனித்த உபாஸனத்தை மறுத்துமிருக்கிறான். திரும்பவும் தனித்த உபாஸனத்தை விலக்கி ஸமஸ்தவுபாஸனத்தையே தொடர்ந்து கூறுகின்றவராய் "அவன் (ஸமஸ்தோபாஸனஞ் செய்பவன்) எல்லாவுலகங்களிலும் எல்லாப்பூதங்களிலும் எல்லா ஆத்மாக்களிலும் அன்னத்தைச் சாப்பிடுகிறான்" என்பதாய் ஸமஸ்தோபாஸனத்தை யாச்ரயித்ததாகவே உள்ள பலனைத் தெரிவிக்கிறான் என்றும்.

ஸுதேஜஸ் முதலியவற்றின் பலன் வேறாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது யாதண்டோ அது இம்முறையில் பார்க்குங்கால் அங்கங்களிற் காணும் பலன்கள் ப்ரதானத்தி (ஸமஸ்தோபாஸனத்தி) லேயே வருவனவாகக் கொள்ளப்பட்டனவென்று கண்டுகொள்ளவேண்டும். இவ்விதமே ஒவ்வொரு அவயவந்தோறும் காணப்படும் "உபாஸ்ஸே" உபாஸிக்கின்றீர் என்ற திஙந்த சப்தச்ரவணமானது பிறரது அபிப்பிராயத்தை அனுவாதம் செய்ய (தானும் திருப்பிக்கூற) வேண்டி ஏற்பட்டதேயொழிய தனித்த உபாஸனத்தை விதிக்கவேண்டியன்று. ஆகவே ஸமஸ்தோபாஸன பக்ஷமே தான் மேலானது.

இவ்விடத்தில் வேறு சிலர் ஸமஸ்தோபாஸனபக்ஷம் முக்கியமானதென நிர்ணயித்து "ஜ்யாயஸ்த்வம்" என்ற வசனப் பிரயோகம் செய்திருப்பதைக்கொண்டு ஸூத்திரக்காரர் வ்யஸ்தோபாஸனபக்ஷத்தையும் அங்கீகரித்திருக்கிறார் எனச் சொல்லுகின்றனர். அது பொருந்தாது. ஏகவாக்யதை (ஒத்த ஒரேபொருளுள்ள தன்மை) தோன்றுங்கால் வாக்யபேதகல்பனம் (வெவ்வேறுபொருளைக்கற்பித்தல்) நியாயமாகவாக மாட்டாது. "உமது தலை விழுந்திருக்கும்" என்றதாதியான (வ்யஸ்தோபாஸனத்தை) நிந்திக்கும் வசனத்துக்கு விரோதமும் வரும். ஸமஸ்தோபாஸனத்தின் தோற்றமானது உபஸம்ஹாரம் செய்யுமிடத்தில் தெளிவாய் காணப்படும்பொழுது ஸமஸ்தோபாஸனத்தின் அபாவத்தைப் பூர்வபக்ஷத்தில் சொல்லுவது அயுக்தமாகவுமாகும். ஸூத்திரத்திலுள்ள "ஜ்யாயஸ்த்வம்" என்ற

मादिनिन्दावचनविरोधात्। स्पष्टे चोपसंहारस्थे समस्तोपासनावगमे तदभावस्य पूर्वपक्षे वक्तुमशक्यत्वात्। सौत्रस्य च ज्यायस्त्ववचनस्य प्रमाणवत्त्वाभिप्रायेणाप्युपपद्यमानत्वात्॥

३३ शब्दादिभेदाधिकरणम्। सू० ५८

नाना शब्दादिभेदात्॥ ५८॥

नभिन्ना उतभिद्यन्ते शाण्डिल्यदहरादयः। समस्तोपासनश्रैष्ठ्याद्ब्रह्मैक्यादप्यभिन्नता॥ १॥

कृत्स्नोपास्तेरशक्यत्वाद्गुणैर्ब्रह्मपृथक्कृतम्। दहरादीनि भिद्यन्ते पृथक्पृथगुपक्रमात्॥ २॥

पूर्वस्मिन्नधिकरणे सत्यामपि सुतेजःप्रभृतीनां फलभेदश्रुतौ समस्तोपासनं ज्याय इत्युक्तम्। अतः प्राप्ता बुद्धिरयान्यपि भिन्नश्रुतीन्युपासनानि समस्योपाशिष्यन्त इति। अपिच नैव वेद्याभेदे विद्याभेदो विज्ञातुं शक्यते। वेद्यं हि रूपं विद्याया द्रव्यदैवतमिव

வசனத்துக்கு ஸமஸ்தோபாஸனமானது ப்ரமாணமுள்ளது என்ற பொருளே பொருந்தக்கூடியதாக வாகிவிடுகிறது. (58) (எ—று)

முப்பத்திரண்டாவது பூமஜ்யாயஸ்த்வாதிகரணம் முற்றிற்று.

சப்தாதி பேதாதிகரணம் 33.

(ஸூ) நாநாசப்தாதிபேதாத் (53)

(ப—ரை) உபாஸ்யமானது ஒன்றாக விருந்தபோதிலுங் கூட வேறுசுருதிகளில் சொல்லப்பட்ட இம்மாதிரியான உபாஸனங்கள் नाना (நாநா) = வேறுபட்டனவேயாகும். ஏன்? शब्दादिभेदात् (ஶப்தாதிபேதாத்)="வேத" "உபாஸீத" என்றதாதி சப்தங்களும், ஆங்காங்கு சொல்லிய குணம்முதலியனவும் வேறுபட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (53) (எ—று)

வையாஸிக ந்யாயமாலே.

(க—ரை) சாண்டில்யவித்யை, தஹரவித்யை முதலியன வேறுபட்டனவா? அல்லது ஒரேவித்யையா? என்பது ஸந்தேஹம். ஸமஸ்தோபாஸனம் செய்வது சிறந்ததாகையாலும், உபாஸ்யமான ப்ரம்ஹம் ஒன்றாக விருப்பதாலும் எல்லா வித்யைகளும் ஒன்றாகவேதானாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். எல்லாஉபாஸ்திகளேயும் ஒன்றுசேர்த்துச் செய்வதென்பது முடியாதாகையால் ஆங்காங்குள்ள குணங்கள்மூலம் ப்ரம்ஹமானது வேறுபடுத்திக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் வெவ்வேறான உபக்கிரமமிருப்பது கொண்டு தஹராதிகளான உபாஸனங்கள் வேறுபட்டனவேயாகும். (எ—று)

பாஷ்யம்.—முந்தின அதிகரணத்தில் ஸுதேஜ்முதலியவற்றுக்கு வெவ்வேறு பலனைச் சொல்லும் சுருதியானது இருந்த போதிலுங்கூட ஸமஸ்தோபாஸனஞ் செய்வதுதான் சிறந்தது எனச் சொல்லப்பட்டது. இதனின்றும் வெவ்வேறு சுருதிகளிற் சொல்லப்படும் வேறு உபாஸனங்களும் கூட சேர்ந்தேதான் செய்யக்கூடியன என்ற எண்ணம் ப்ராப்தமாகிறது. மேலும்— இவ்விடத்தில் வேத்ய

यागस्य। वेद्यश्चैक एवेश्वरः श्रुतिनानात्वेऽप्यवगम्यते 'मनोमयः प्राणशरीरः' (छा० ३।१४।२) 'कं ब्रह्म खं ब्रह्म' (छा० ४।१०।५) 'सत्यकामः सत्यसङ्कल्पः' (छा० ८।१।५) इत्येवमादिषु। तथा 'एक एव प्राणः' 'प्राणो वाव संवर्गः' (छा० ४।३।३) 'प्राणो वाव ज्येष्ठश्च श्रेष्ठश्च' (छा० ५।१।१) 'प्राणो ह पिता प्राणो माता' (छा० ७।१५।१) इत्येवमादिषु। वेद्यैकत्वाच्च विद्यैकत्वम्। श्रुतिनानात्वमप्यस्मिन्पक्षे गुणान्तरपरत्वान्नानर्थकम्। तस्मात्स्वपरशाखाविहितमेकवेद्यव्यपाश्रयं गुणजातमुपसंहर्तव्यं विद्याकात्स्न्र्यायेति। एवं प्राप्ते प्रतिपाद्यते—नानेति। वेद्याभेदेऽप्येवञ्जातीयका विद्या भिन्ना भवितुमर्हति। कुतः—शब्दादिभेदात्। भवति हि शब्दभेदः 'वेद' 'उपासीत' 'स क्रतुं कुर्वीत' (छा० ३।१४।१) इत्येवमादिः। शब्दभेदश्च कर्मभेदहेतुः समधिगतः पुरस्तात् 'शब्दान्तरे कर्मभेदः कृतानुबन्धत्वात्' (जै० सू० २।२।१) इति। आदिग्रहणाद्गुणादयोऽपि यथा संभवं भेदहेतवो योजयितव्याः॥

(உபாஸ்ய) ப்ரம்ஹமொன்றாக விருப்பதால் உபாஸ்தி பேதமிருப்பதாக வெண்ணவும் முடியாது. யாகத்துக்கு த்ரவியமும் தேவதையும் போல வித்யைக்கு (உபாஸ்திக்கு) வேத்யமானது (ப்ரம்ஹமானது) ஸ்வரூபமாக வன்றோவாகிறது. சுருதி வெவ்வேறாக விருந்தபோதிலுங்கூட வேத்யனான ஈஶ்வரன் ஒருவனென்றே அறியக்கிடக்கிறது. அதாவது:—"மனோமய: ப்ராணசரீர:" என்றும், "கம் ப்ரம்ஹ, (கம்) ப்ரம்ஹ" என்றும், "ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:" என்றுமான விடங்களில் சொல்லப்படுவதாம். அவ்விதமே "ப்ராணன் ஒருவனே" என்றும், "ப்ராணனே தான் ஸம்வர்க்கம்" என்றும், "ப்ராணனே ஜ்யேஷ்டனும் ஶ்ரேஷ்டனுமாவான்" என்றும், "ப்ராணனே பிதா ப்ராணனே மாதா" என்றுமான விடங்களில் சொல்லப்படுவதாம். வேத்யம் (உபாஸ்யம்) ஒன்றாக விருப்பதிலிருந்தும் வித்யையும் (உபாஸனமும்) ஒன்றாகவே தானாகும். இந்தப் பக்ஷத்தில் சுருதிகள் வெவ்வேறாக இருப்பதுங் கூட வேறுவேறு குணங்களை அவை சொல்லுவதால் பயனற்றதாக வாகமாட்டாது. ஆகவே சொந்தச் சாகையிலோ வேறு சாகையிலோ விதிக்கப்பட்டதும் ஒரேவேத்யத்தை யாஶ்ரயித்ததுமான குணஸமூஹமானது வித்யைக்குப் பூர்த்தி ஸித்திக்கவேண்டி உபஸம்ஹாரஞ் செய்ய வேண்டுவதாகவே தானாகிறது. என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே "நாநா" என்பதாய் ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது—வேத்யமானது ஒன்றாக இருந்தபோதிலுங் கூட இம்மாதிரியான வித்யையானது வேறுபட்டதாக வாவது தான் பொருத்தமுள்ளது. ஏன்? சப்தாதிகள் வேறுபடுவதே அதன் காரணமாகும். "வேத" என்றும், "உபாஸீத" என்றும், "ஸ க்ரதும் (தியானத்தை) குர்வீத" என்றுமான இம்மாதிரியான சப்தபேதமானது இருப்பதாலென்க. சப்தம் வேறுபடுவதானது கர்மவேறுபாட்டுக்குக் காரணமாகும் எனப் பூர்வமீமாம்ஸையில் "சப்தம் வேறுபடுங்கால் அத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதுபற்றி கர்மமும் வேறுபட்டதாகவே தானாகும்" என்றதாலுபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸூத்

नुनु वेदेत्यादिषु शब्दभेद एवावगम्यते न यजतीत्यादिवदर्थभेदः सर्वेषामेवैषां मनोवृत्त्यर्थत्वाभेदात् अर्थान्तरासंभवाच्च। तत्कथं शब्दभेदाद्विद्याभेद इति। नैष दोषः। मनोवृत्त्यर्थत्वाभेदेऽप्यनुबन्धभेदाद्वेद्यभेदे सति विद्याभेदोपपत्तेः। एकस्यापीश्वरस्योपास्यस्य प्रतिप्रकरणं व्यावृत्ता गुणाः शिष्यन्ते। तथैकस्यापि प्राणस्य तत्र तत्रोपास्यस्याभेदेऽप्यन्यादृग्गुणोऽन्यत्रोपासितव्योऽन्यादृग्गुणश्चान्यत्रेत्येवमनुबन्धभेदाद्वेद्यभेदे सति विद्याभेदो विज्ञायते। नचात्रैको विद्याविधिरितरे गुणविधय इति शक्यं वक्तुम्। विनिगमनायां हेत्वभावात्। अनेकत्वाच्च प्रतिप्रकरणं गुणानां प्राप्तविद्यानुवादेन विधानानुपपत्तेः। नचास्मिन्पक्षे समानाः सन्तः सत्यकामादयो गुणा असकृच्छ्रावयितव्याः। प्रतिप्रकरणं चेदङ्कामेनेदमुपासितव्यमिदङ्कामेन चेदमिति नैराङ्क्ष्यावगमान्नैकवाक्यतापत्तिः। नचात्र वैश्वा-

---

திரத்தில் ' ஆதி" என்று சொன்னதிலிருந்து வேறுபாட்டுக்குக் காரணங்களான குணுதிகளையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டுமெனறேற்படுகிறது.

சங்கை—"வேத" "உபாஸீத" என்ற தாதிவிடங்களில் சப்தம் மட்டும் வேறுபடுகிறதேயொழிய "யஜதி" என்றதாதிவிடங்களிற்போல பொருளில் வேறுபாடுகாணப்படவில்லை. "வேத" என்றும், "உபாஸீத" என்றும், "க்ரதும் குர்வீத" என்றுமான இவை எல்லாவற்றுக்கும் மனேவிருத்திரூபமான பொருள் ஒன்ருகவே இருக்கிறது. இவற்றுக்கு வேறு பொருள் ஸம்பவிக்கவும் மாட்டாது. அவ்விதமிருக்க சப்தபேதமூலம் வித்யாபேதம் சொன்னது எவ்விதமெனின்?

உத்தரம்—இது தோஷமாகவாகாது. மனேவிருத்திரூபமான பொருளுள்ளதாக விருத்தல் ஒன்ருக விருந்தபோதிலுங்கூட அவற்றின் ஸம்பந்தத்திலுள்ள பேதத்தை யொட்டி வேத்யத்தின் (உபாஸ்யத்தின்) பேதமேற்படுங்கால் வித்யையிலும் பேதமேற்படுவது பொருந்தக்கூடியதேயாகும். உபாஸ்யரான ஈச்வரன் ஒருவராயினுங்கூட ஒவ்வொரு ப்ரகரணத்திலும் தனிப்பட்ட (ஒன்றுடனென்ருெட்டாத) குணங்கள் சுருதியில் சொல்லப்படுகின்றன. அவ்விதமே ஆங்காங்கு உபாஸ்யனுகவுள்ள ப்ராணன் ஒன்ருகவிருந்தபோதிலுங் கூட வேறுமாதிரியான குணமுள்ளவன் வேறிடத்தில் உபாஸிக்கக் கூடியவனென்றும், வேறுமாதிரியான குணமுள்ளவன் வேறிடத்தில் உபாஸிக்கக்கூடியவனென்றுமான இம்மாதிரியான ஸம்பந்தவேறுபாட்டினுல் வேத்யபேதமேற்படுங்கால் வித்யாபேதமும் அறியத் தான் படுகிறது. இவ்விடத்தில்ஒன்றுதான் வித்யையைவிதிப்பதென்றும் மற்றவை குணங்களை விதிப்பவை என்றும் சொல்லவியலாது. அவ்விதம் கட்டுப்படுத்துவதற்குப் போதிய காரணமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஒவ்வொரு ப்ரகாணத்திலும் குணங்கள் அனேகங்களாக இருப்பதால் ப்ரமாணப்ராப்தமான வித்யையை அநுவாதஞ் செய்து கொண்டு இவற்றுக்கு விதிசொல்லுவது பொருந்தக் கூடியதாகவுமாகாது. வித்யையை ஒன்ருகச் சொல்லுமிந்தப் பக்ஷத்தில் ஒரே மாதிரியான ஸத்யகாமத்வம் முதலிய குணங்கள் அடிக்கடி சொல்லவேண்டிய அவஸ்யமுள்ளனவாக வாகமாட்டா. மேலும் ஒவ்வொருப்ரகரணத்திலும் இதில் ஆசையுள்ளவன் இதை யுபாஸிக்கவேண்டும், இதில் ஆசையுள்ளவன் இதை

नरविद्यायामिव समस्तचोदनाऽपरास्ति यद्बलेन प्रतिप्रकरणवर्तीन्यवयवोपासनानि भूत्वैकवाक्यतामियुः। वेद्यैकत्वनिमित्ते च विद्यैकत्वे सर्वत्र निरङ्कुशे प्रतिज्ञायमाने समस्तगुणोपसंहारोऽशक्यः प्रतिज्ञायेत। तस्मात्सुष्ठूच्यते नाना शब्दादिभेदादिति। स्थिते चैतस्मिन्नधिकरणे सर्ववेदान्तप्रत्ययमित्यादि द्रष्टव्यम् ॥ ५८ ॥

३४ विकल्पाधिकरणम्। सू० ५९

विकल्पोऽविशिष्टफलत्वात् ॥ ५९ ॥

யுபாஸிக்கவேண்டும் என்பதாய் ஒன்றுக்கொன்று ஸம்பந்தமின்மை தோன்றுவதிலிருந்து ஏகவாக்யத்வ ப்ரதீதி ஏற்படவே மாட்டாது.

மேலும் வைஸ்வாநர வித்யையிற் போல வேறானஸமஸ்தோபாஸநையின் விதியானது காணப்படவுமில்லை. அவ்விதம் காணப்பட்டாலன்றோ அதன் வலுக்கொண்டு ஒவ்வொருப்ரகரணங்களிலும் உள்ளனவெல்லாம் அவயவோபாஸனங்களாகவாகி ஏகவாக்யதையை அடையக்கூடும். வேத்யம் ஒன்றாக விருப்பதைக் காரணமாகக்கொண்ட வித்யைகத்வத்தை எங்கும் தங்குதடையின்றி ஒப்புக்கொண்டால் ஒருபொழுதும் முடியாத எல்லாக்குணங்களினுடையவும் உபஸம்ஹாரமானது ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டதாகவாகிவிடும். ஆகவே "நாநாஶப்தாதிபேதாத்" என்று சொன்னது சிறந்ததாகவே யாகிறது. இந்த அதிகரணத்துக்குப் பிறகே ஸர்வவேதாந்தப்ரத்யாதிகாரணமிருக்கவேண்டும். ஆயினும் ஒன்றினின்றும் எழும் சங்கையைப் போக்கவேண்டி இங்கு இது படிக்கப்பட்டது. (58) (எ—று)

முப்பத்துமூன்றாவது சப்தாதிபேதாதிகரணம் முற்றிற்று.

விகல்பாதிகரணம் 34.

(அ—கை) இதுவரையுள்ள அதிகரணங்களால் வித்யாபேதமானது உபதேசிக்கப்பட்டது. அவற்றுள் சிலவுபாஸனங்கள் விகல்பமாகவும், சிலவுபாஸனங்கள் இச்சைக்குத் தக்கபடியும் அனுஷ்டிக்கக் கூடியன என்பதை யுபதேசிக்கவேண்டி மூன்று அதிகரணங்கள் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. பொதுவாய் உபாஸனங்கள் (1)அஹங்க்ரஹோபாஸனமென்றும், ப்ரதீகோபாஸனமென்றும், கர்மாங்காவபத்தவுபாஸனமென்றும் மூன்றுவிதங்களாகும். அவற்றுள் ஒரேஸூத்திரங்கொண்ட இந்த அதிகரணத்தில் உபாஸ்யமான ப்ரம்ஹத்தின் ஸாக்ஷாத்காரத்தைப் பலனாகவுடைய அஹங்க்ரஹோபாஸனங்களில் விகல்பமானது = யாதானுமொன்றையே தான் செய்யவேண்டுமென்பதானது, உபதேசிக்கப்படுகிறது.

(ஸூ) விகல்போ அவிசிஷ்டபலத்வாத். (59)

(க—ரை) அஹங்க்ரஹோபாஸனங்களில் **விகல்ப:** (விகல்ப:)=விகல்பமானது= யாதானுமொன்றைத் தான் செய்யவேண்டும் என்றநியமமானது அங்கீகரிக்கத்தக்

---

(1) அஹங்க்ரஹம் முதலியவுபாஸனங்களின் ஸ்வரூபமின்னதென்பதை முதலாவது அத்தியாயம், 1-வது பாதம் மொழிபெயர்ப்பில் 21-வது ஸூத்திரத்தில் பரக்கக்காண்க.

अहंग्रहेष्वनियमो विकल्पनियमोऽथवा । नियामकस्याभावेन यथाकाम्यं प्रतीयताम् ॥ १ ॥

ईशसाक्षात्कृतस्त्वेकविद्ययैव प्रसिद्धितः । अन्यानर्थक्यविक्षेपौ विकल्पस्य नियामकौ ॥ २ ॥

स्थिते विद्याभेदे विचार्यते किमासामिच्छया समुच्चयो विकल्पो वा स्यात्, अथवा विकल्प एव नियमेनेति। तत्र स्थितत्वात्तावद्विद्याभेदस्य न समुच्चयनियमे किञ्चित्कारणमस्ति। ननु भिन्नानामप्यग्निहोत्रदर्शपूर्णमासादीनां समुच्चयनियमो दृश्यते। नैष दोषः। नित्यताश्रुतिर्हि तत्र कारणं नैवं विद्यानां काचिन्नित्यताश्रुतिरस्ति। तस्मान्न समुच्चयनियमः। नापि विकल्पनियमः। विद्यान्तराधिकृतस्य विद्यान्तराप्रतिषेधात्। पारिशेष्याद्या-

---

கது. என்? **अविशिष्टफलत्वात्** (அவிசிஷ்டபலத்வாத்)=பலன் பொதுவாகவிருப்பதே=உபாஸ்யமான தேவதையின் ஸாக்ஷாத்காரமென்ற பலன் எல்லா அஹங்க்ரஹோபாஸனங்களுக்கும் ஒன்றாகவிருப்பதே, அதன் காரணமாகும். (59)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) அஹங்க்ரஹோபாஸனங்களில் நியமமில்லையா? (ஒரேஸமயத்தில் அனேகமுபாஸனங்களைச் செய்யலாமா?) அல்லது யாதானுமொன்றைத் தான் செய்யலாம் என்ற விகல்பநியமமுண்டா? என்பது ஸந்தேஹம். இவ்வளவைத்தான் செய்யவேண்டுமெனக் கட்டுப்படுத்துவதற்குரிய காரணமில்லையாதலால் தமது இஷ்டப்படியே உபாஸனஞ் செய்யலாம் என்பது பூர்வபக்ஷம். ஈஶ்வரஸாக்ஷாத்காரரூபபலனென்றரே அஹங்க்ரஹோபாஸனத்தினலேயே நன்கு ஸித்திப்பதாலும் அத்தகைய பலனை யுத்தேசித்துப் பிறவற்றைச் செய்வதில் பயனில்லாததுடன் சித்தத்துக்கு விக்ஷேபமும் ஏற்படுமாதலாலும் இவையே யாதானுமொரு உபாஸனத்தைமட்டுமே செய்யவேண்டுமென வற்புறுத்தக்கூடியனவாக வாகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—உபாஸனபேதமேற்பட்டபின்னர் இவ்வுபாஸனங்களுக்கு இஷ்டப்படி ஸமுச்சயமா? அல்லது விகல்பமா? (யாதானுமொன்றையோ, அல்லது சேர்த்தோ செய்யலாமா?) அல்லது யாதானுமொன்றைத் தான் செய்யவேண்டுமென்ற நியமமா? என்பது விசாரிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் உபாஸனபேதமானது நிலேத்துவிட்டமையினல் ஸமுச்சயநியமத்தில் (கட்டாயமாக அனேகத்தைச் சேர்த்துத்தான் செய்யவேண்டுமென்பதில்) காரணமொன்று மிருக்கவில்லை.

சங்கை—அக்னிஹோத்ரம் தர்ஶபூர்ணமாஸம் முதலியன பின்னங்களாக (வேறுபட்டனவாக) விருந்தபோதிலுங்கூட அவற்றுக்கு ஸமுச்சயநியமமானது காணப்படுகின்றதன்றே எனின்?

உத்தரம்—இந்தத் தோஷமில்லை. அக்னிஹோத்ரம் தர்ஶபூர்ணமாஸம் இவற்றுக்கு நித்யத்வத்தை (அவஶ்யமனுஷ்டேயமென்பதை) ச் சொல்லும் சுருதியே அதில் காரணமாகிறது. இவ்விதம் உபாஸனங்களுக்கு நித்யத்வத்தைச் சொல்லும் சுருதியானது காணப்படவில்லை. ஆகவே ஸமுச்சய நியமமில்லை. விகல்ப நியமமும் (யாதானுமொன்றைத்தான் செய்யவேண்டுமென்பதும்) இல்லை. வேறுவித்

थाकाम्यमापद्यते। नन्वविशिष्टफलत्वादासां विकल्पो न्याय्यः। तथाहि—'मनोमयः प्राणशरीरः' (छा० ३।१४।२) 'कं ब्रह्म खं ब्रह्म' (छा० ४।१०।५) इत्येवमाद्यास्तुल्यवदीश्वरप्राप्तिफला लक्ष्यन्ते। नैष दोषः। समानफलेष्वपि स्वर्गादिसाधनेषु कर्मसु याथाकाम्यदर्शनात्। तस्माद्याथाकाम्यप्राप्तावुच्यते विकल्प एवासां भवितुमर्हति न समुच्चयः। कस्मात्। अविशिष्टफलत्वात्। अविशिष्टं ह्यासां फलमुपास्यविषयसाक्षात्करणम्। एकेन चोपासनेन साक्षात्कृत उपास्ये विषय ईश्वरादौ द्वितीयमनर्थकम्। अपि चासंभवः साक्षात्करणस्य। समुच्चयपक्षे चित्तविक्षेपहेतुत्वात्। साक्षात्करणसाध्यं च विद्याफलं दर्शयन्ति श्रुतयः—'यस्य स्यादद्धा न विचिकित्सास्ति' (छा० ३।१४।४) इति, 'देवो

யையில் அதிகாரப்பெற்றவனுக்கு வேறுவித்யையானது மறுக்கப்படாததே அதன் காரணமாகும். எஞ்ஜியதைக் கொண்டு யோஜிக்குங்கால் யாதாகாம்மியம் (தனதிஷ்டப்படி செய்யலாம்) என்பது தானேற்படுகிறது.

சங்கை—பயனில் விசேஷமில்லாதபடியால் இவற்றுக்கு விகல்பம் சொல்லுவது (யாதானுமொன்றைச் செய்யவேண்டுமெனச் சொல்லுவது) நியாயமாகவாகுமன்றோ? அதாவது:—"மனோமய: ப்ராணசரீர:" என்றும், "கம்ப்ரம்ஹ க்கம்ப்ரம்ஹ" என்றும், "ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:" என்றுமான இதுமுதலிய உபாஸனங்கள் ஏரோமாதிரியாக ஈஸ்வரப்ராப்தியையே பயனாகவுடையனவாகக் காணக்கிடக்கின்றன என்றும் எனின்?

உத்தரம்—இந்தத் தோஷமில்லை. ஸ்வர்க்காதிகளைப் பயனாகவுடைய கர்மங்கள் ஸமானமான பயனுள்ளனவாக விருப்பினுங்கூட அவை விஷயத்தில் யாதாகாம்யமானது (தனதிஷ்டப்படி செய்தலானது) காணவும்படுகிறது. ஆகவே வித்யா விஷயத்திலும் யாதாகாம்யந்தான் கொள்ளவேண்டும் எனப் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்த்தமாகவே (ஸித்தாந்தம்) சொல்லப்படுகிறது.

இந்த வித்யைகளுக்கு விகல்பமே யொழிய ஸமுச்சயமானது கிடையாது. ஏன்? பயனில் விசேஷமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். இவ்வுபாஸனங்களுக்கு உபாஸ்யவிஷய ஸாக்ஷாத்காரரூபமான பலன் யாதுண்டோ அது துல்யமாகவே யன்றோ இருக்கின்றது. ஒருவுபாஸனத்தினுல் உபாஸ்யர்களும், உபாஸனைக்குவிஷயர்களுமான ஈஸ்வராதிகள் ஸாக்ஷாத்கரிக்க (கண்கூடாகக்காண) ப்படும்பொழுது இரண்டாவது உபாஸனம் பயன்படாதன்றோ? (ஸமுச்சயபக்ஷத்தில்) ஸாக்ஷாத்கரணமானது ஸம்பவிக்கவுமிடமில்லை. ஸமுச்சயம் சொல்லும்பக்ஷத்தில் அது சித்தத்தின் விக்ஷேபத்துக்கு ஹேதுவாகவாவதே அதன் காரணமாகும். சுருதிகளோ வித்யையின் பலனை ஸாக்ஷாத்கரணத்தால் ஸாத்தியமெனத் தெரிவிக்கவும் செய்கின்றன. அவையாவன—"எந்த அஹங்க்ரஹோபாஸகனுக்கு உபாஸ்ய தேவதா ஸாக்ஷாத்காரமானதுண்டாகின்றதோ, எவனுக்கு ஸம்சயமுண்டாவதில்லையோ" என்றும், "உபாஸன காலத்தில் உபாஸ்ய தேவனாகத்தானாகி (உபாஸ்யனை தேவனுக்கும் தனக்கும் எவ்விதபேதமுமில்லை என்ற திருடபாவனையையடைந்தவனாகவாகிப்) பின்னர் தேவர்களை யடைகிறான்" என்றும், "எப்பொழு

भूत्वा देवानप्येति' (बृ० ४।१।२) इति चैवमाद्या:। स्मृतयश्च—'सदा तद्भावभावित:' (छा० ८।६) इत्येवमाद्या:। तस्मादविशिष्टफलानां विद्यानामन्यतमामादाय तत्पर: स्याद्यावदुपास्यविषयसाक्षात्करणेन तत्फलं प्राप्तमिति ॥ ५९ ॥

३५ काम्याधिकरणम्। सू० ६०

काम्यास्तु यथाकामं समुच्चीयेरन्न वा पूर्वहेत्वभावात् ॥ ६० ॥

प्रतीकेषु विकल्प: स्याद्याथाकाम्येन वा सति:। अहं ग्रहेष्विवैतेषु साक्षात्कृत्यै विकल्पनम् ॥ १ ॥

देवो भूत्वेतिवन्नात्र काचित्साक्षात्कृतौ स्थिति:। याथाकाम्यमतोऽमीषां समुच्चयविकल्पयो: ॥ २ ॥

अविशिष्टफलत्वादित्यस्य प्रत्युदाहरणम्। यासु पुन: काम्यासु विद्यासु 'स य

தும் அவ்விஷயமான பாவனே யுடன்கூடினவனுய்" என்றுமானவைகளாம். ஆகவே துல்யமான பலனேயுடைய வித்யைகளுள் (உபாஸனங்களுள்) யாதானுமொன்றை எடுத்துக் கொண்டு உபாஸ்யவிஷயமான ஸாக்ஷாத்கரணத்தால் அப்பலன் கிடைக்கும் வரை அவ்வுபாஸனத்திலேயே ஈடுபட்டிருத்தல் வேண்டும் 'என்றேற் பட்டது என்றும். (59) (எ—று)

முப்பத்துநான்காவது விகல்பாதிகரணம் முற்றிற்று.

காம்யோபாஸனுதிகரணம் 35.

(ஸூ) காம்யாஸ்து யதாகாமம் ஸமுச்சீயேரன் நவா பூர்வஹேத்வபாவாத் (60)

(ப—ரை) **काम्यास्तु** (காம்யாஸ்து) = காம்யமான உபாஸனங்களோவெனில் **यथाकामं समुच्चीयेरन्** (யதாகாமம் ஸமுச்சீயேரன்)=இஷ்டப்படி சேர்த்து உபாஸிக்கக்கூடியனவாக வாகலாம். **नवा** (நவா)=அவ்விதமில்லாமலு மிருக்கலாம். **पूर्वहेत्वभावात्** (பூர்வஹேத்வபாவாத்)=முன்னர் சொன்ன, பலேக்யரூபமான காரணமின்மையே அதன் காரணமாகும். (60) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) ப்ரதீகோபாஸனங்களில் முற்கூறியபடி விகல்பமா? தனது இஷ்டப்படி உபாஸனஞ் செய்யவேண்டுமா? என்பது ஸந்தேஹம். அஹங்க்ரஹோபாஸனங்களிற் போலவே இந்த ப்ரதீகோபாஸனங்களிலும் ஸாக்ஷாத்காரத்தையும் பொருட்டு விகல்பம் சொல்லத்தான் வேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். அவ்விடத்தில் "தேவனுக ஆகிப் பின்னர் தேவனே யடைகிறுன்" என்ற வசனம் காணப்படுவதுபோல இவ்விடத்தில் ஸக்ஷாத்காரத்தையும் பொருட்டு ப்ரமாணமொன்றுமில்லே. ஆகவே இந்த ப்ரதீகோபாஸனங்களில் ஸமுச்சயம் விகல்பம் இவற்றுள் இஷ்டப்படி எதைவேண்டுமானுலும் செய்துகொள்ளலாம் என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—"அவிசிஷ்டபலத்வாத்" (பலன் ஒன்றுக விருப்பதால்) என்றதற்கு எதிரடையான உதாஹரணமாக இது ஆகிறது. "எவனெருவன் இந்த

एतमेवं वायुं दिशां वत्सं वेद न पुत्ररोदं रोदिति' (छा० ३।१५।२) 'स यो नाम ब्रह्मेत्युपास्ते यावन्नाम्नो गतं तत्रास्य यथाकामचारो भवति' (छा० ७।१।५) इति चैवमाद्यास्तु क्रियावददृष्टेनात्मनात्मीयं फलं साधयन्तीषु साक्षात्करणापेक्षा नास्ति। ता यथाकामं समुच्चीयेरन्न वा समुच्चीयेरन्पूर्वहेत्वभावात्। पूर्वस्याविशिष्टफलत्वादित्यस्य विकल्पहेतोरभावात्॥ ६०॥

३६ यथाश्रयभावाधिकरणम्। सू० ६१-६६

अङ्गेषु यथाश्रयभावः॥ ६१॥

வாயுவை திக்குகளின் கன்றாக வுபாஸிப்பானோ அவன் புத்ரவிஷயமான அழுகையைச் செய்யான்" என்றும், "நாமத்தை (நாமப்ரபஞ்சமான வேதத்தை) ப்ரம்ஹமாக எவன் உபாஸிக்கின்றானோ நாமம் (வேதம்) எதுவரை சென்றிருக்கிறதோ அவ்விடத்தில் இவ்வுபாஸகனுக்கு இஷ்டப்படிக்கான ஸஞ்சாரமானது ஏற்படுகிறது" என்றும் கிரியையானது போலவே அதிருஷ்ட ஸ்வரூபத்தினாலேயே தனது பலனைச் சாதிக்கின்றனவுமான இப்மாதிரியான எத்தகைய காம்யமான வுபாஸனங்களில் ஸாக்ஷாத்காரத்தின் அபேக்ஷையானது கிடையாதோ அவை இஷ்டப்படி சேர்த்து செய்யப்படவோ, சேர்க்காமலே செய்யப்படவோ கூடும். முன்னர் கூறிய ஹேது இல்லாதிருப்பிதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:— முன்னர் கூறிய "பலன் ஒன்றாகவே யிருப்பதால்" என்ற விகல்பஹேதுவானது இல்லாதிருப்பதால் என்றும் (60) (எ—று)

முப்பத்தைந்தாவது காம்யாதிகரணம் முற்றிற்று.

யதாச்ரயபாவாதிகரணம் 36.

(அ—கை) கர்மாங்காவபத்த உபாஸனங்களின் அநுஷ்டானக் கிரமத்தைச் சொல்லவேண்டி 6 ஸூத்திரங்கள்கொண்ட இந்த அதிகரணமானது ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இவற்றுள் 61, 62, 63, 64. இந்த நான்குஸூத்திரங்கள் பூர்வபக்ஷத்தையும், 65, 66. இந்த இரண்டுஸூத்திரங்கள் ஸித்தாந்தத்தையும் சொல்லுகின்றன. அவற்றுள் முதலாவது பூர்வபக்ஷஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) அங்கேஷு யதாச்ரயபாவ: (61)

(ப—ரை) **अङ्गेषु** (அங்கேஷு)=கர்மாங்கங்களானஉத்கீதாதிகளில் **यथाश्रयभावः** (யதாஶ்ரயபாவః)=யாகானுஷ்டானங்களில் யாகத்தை யாஶ்ரயித்துள்ள அங்கங்களை அங்கியான யாகத்துடன் சேர்த்தே அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்ற நியமமானது போல அந்த யாகாங்கமான உத்கீதாதிகளை யாஶ்ரயித்த இந்த வுபாஸனங்களையும் சேர்த்தேதான் செய்யவேண்டும். ஆகவே **यथाश्रयभावः** (யதாஶ்ரயபாவ:)=**यथाश्रय** (யதாஶ்ரய)=என்றதற்கு உபாஸனங்களுக்கு ஆஶ்ரயமான உத்கீதாதிகளுக்கு கர்மாவுடன் சேர்த்து அனுஷ்டான மேற்படுவதுபோல **भावः** (பாவః)=உபாஸ்தி

समुच्चयोऽङ्गबद्धेषु याथाकाम्येन वा मतिः। समुचितत्वादङ्गानां तद्बद्धेषु समुच्चयः ॥ १ ॥
ग्रहं गृहीत्वा स्तोत्रस्यारम्भ इत्यादिवन्नहि। श्रूयते सहभावोऽत्र याथाकाम्यं ततो भवेत् ॥ २ ॥

कर्माङ्गेषूद्गीथादिषु य आश्रिताः प्रत्यया वेदत्रयविहिताः किं ते समुच्चीयेरन्किंवा यथाकामं स्युरिति संशये यथाश्रयभाव इत्याह यथैवैषामाश्रयाः स्तोत्रादयः संभूय भवन्त्येवं प्रत्यया अपि आश्रयतन्त्रत्वात्प्रत्ययानाम् ॥ ६१ ॥

शिष्टेश्च ॥ ६२ ॥

यथा वाश्रयाः स्तोत्रादयस्त्रिषु शिष्यन्त एवमाश्रिता अपि प्रत्ययाः। नोपदेशकृतोऽपि कश्चिद्विशेषोऽङ्गानां तदाश्रयाणां च प्रत्ययानामित्यर्थः ॥ ६२ ॥

களுக்கும் சேர்த்து அனுஷ்டானம் சொல்லுவதுதான் பொருத்தமானது என்று பொருளேற்படுகிறது. (61) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) அங்காவபத்த வுபாஸனங்களில் ஸமுச்சயமா? அல்லது இஷ்டப் படிக்கான புத்திசெய்யவேண்டுமா? என்பது ஸந்தேஹம். அங்கங்கள் கர்மங்களு டன் ஸமுச்சிதங்களாக விருப்பதுபற்றி அத்தகைய அங்கங்களிற் செய்யப்படும் உபாஸனங்களுக்கும் ஸமுச்சயந்தான் சொல்லவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். "க்ரஹத்தை க்ரஹித்துக் கொண்டு ஸ்தோத்திரத்துக்கு ஆரம்பம் செய்யவேண் டும்" என்றதாதி போல இவ்விடத்தில் ஸமுச்சயமானது காணப்படவில்லை. ஆக வே இஷ்டப்படிக்கென்றுதா னேற்படுகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—கர்மாவின் அங்கங்களான உத்கீதாதிகளை ஆஸ்ரயித்தனவாயும், மூன்றுவேதங்களில் விதிக்கப்பட்டனவாயுமுள்ள யாதொரு உபாஸனங்களுண்டோ, அவையாவும் சேர்த்தே அநுஷ்டிக்கவேண்டுவனவா? அல்லது இஷ்டப்படியா என்று ஸம்சயமுண்டாகுங்கால் ஆஸ்ரயத்தைப் போலவே ஆகும் எனப் (பூர்வ பக்ஷம்) சொல்லுகிறார். இந்த உபாஸனங்களின் ஆஸ்ரயங்களான ஸ்தோத்திரம் முதலியன எவ்விதம் சேர்த்தே கர்மங்களில் அநுஷ்டிக்கப்படுகின்றனவோ அவ் விதமே தானுபாஸனங்களுமாகும். உபாஸனங்கள் ஆஸ்ரயத்தை அண்டினவாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். (61) (எ—று)

(ஸூ) சிஷ்டே: ச (62)

(ப—ரை) **शिष्टेश्च** (சிஸ்டேஸ்ச)=விதியிருப்பதாலும் உபாஸனத்துக்கு ஸமுச் சயந்தான் சொல்லவேண்டும். (62) (எ—று)

பாஷ்யம்.—உபாஸனங்களுக்கு ஆஸ்ரயங்களான ஸ்தோத்திரம் முதலியன எவ்விதம் மூன்று விடங்களில் விதிக்கப்படுகின்றனவோ இவ்விதமே அவற்றை யாஸ்ரயித்த ப்ரத்யயங்களும் (உபாஸனங்களும்) ஆகும். அங்கங்களுக்கோ அவற் றை யாஸ்ரயித்த வுபாஸனங்களுக்கோ உபதேசமூலமேற்பட்ட விசேஷமொன்று மில்லை என்பது பொருள். (62) (எ—று)

समाहारात् ॥ ६३ ॥

'होतृषदनाद्धेवापि दुरुद्गीथमनुसमाहरति' (छा० १।५।५) इति च प्रणवोद्गीथैकत्वविज्ञानमाहात्म्यादुद्गाता स्वकर्मण्युत्पन्नं क्षतं हौत्रात्कर्मणः प्रतिसमादधातीति ब्रुवन्वेदान्तरोदितस्य प्रत्ययस्य वेदान्तरोदितपदार्थसंबन्धसामान्यात्सर्ववेदोदितप्रत्ययोपसंहारं सूचयतीति लिङ्गदर्शनम् ॥ ६३ ॥

गुणसाधारण्यश्रुतेश्च ॥ ६४ ॥

विद्यागुणं च विद्याश्रयं सन्तमोङ्कारं वेदत्रयसाधारणं श्रावयति—'तेनेयं त्रयी विद्या वर्तत ओमित्याश्रावयत्योमिति शंसत्योमित्युद्गायति' (छा० १।१।९) इति च। तत-

---

(ஸூ) ஸமாஹாராத் (63)

(ப—ரை) **समाहारात्** (ஸமாஹாராத்)=எல்லாவேதங்களிலுமுள்ள வுபாஸனங்களுக்கும் சேர்க்கையைக் கூறும் லிங்கம் (அறிகுறி) இருப்பதும் மற்றொரு காரணமாகும். (63) (எ—று)

பாஷ்யம்.—"ஹோத்ருஷதனத்திலிருந்து (அதாவது:—ஹோதா எங்கிருந்துகொண்டு ஶஸ்திரம் சொல்லுகிறானோ அந்தவிடம் ஹோத்ருஷதனமெனப்படும், இதனால் ஹௌத்ரம் என்ற கர்மமானது கைஷணமுறையாற் கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்ட ஹௌத்ரம் என்றகர்மாவின் மூலம் என்றும்.) உத்காதாவானவன் தனது உத்கீதகானத்திலுண்டான தவறைப் போக்கிக் கொள்ளுகிறான்" என்பதாய் ப்ரணவம், உத்கீதம் இரண்டையு மொன்றென வெண்ணும் மஹிமையினால் உத்காதாவானவன் (ஸாமவேதகானஞ் செய்பவன்) தனது கர்மத்திலுண்டான தவறை ஹௌத்ரம் என்ற கர்மத்தின் மூலம் போக்கிக்கொள்ளுகிறான் எனவுபதேசிக்கும் வேதயானது வேறுவேதத்திற் சொல்லப்பட்ட வுபாஸனத்துக்கு வேறுவேதத்திற் சொல்லப்பட்ட பதார்த்தத்துடன் பொதுவான ஸம்பந்தமிருப்பதை முன்னிட்டு எல்லாவேதங்களிலுமுள்ள உபாஸனங்களுக்கும் சேர்க்கையை ஸூசிப்பிக்கிறது என்றகாரணத்தினால் இது லிங்கதர்சனமாக வாகின்றது. (63)

(ஸூ) குணஸாதாரண்யச்ருதே: ச (64)

(ப—ரை) **गुणसाधारण्यश्रुतेश्च** (குணஸாதாரண்ய ஶ்ருதேஶ்ச)=ஓம்காரத்துக்கு வித்யைக்கு யாஶ்ரயாமாயிருத்தல் என்ற குணத்தையும், மூன்றுவேதங்களுக்கும் பொதுவாகவிருத்தலையும் சுருதி சொல்லியிருப்பதும் மற்றொரு லிங்கதர்சனமாகும். (64) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஶ்ருதியானது வித்யைக்கு ஆஶ்ரயமாயும் வித்யாரூப குணத்தையுடையதாயுமிருக்கிற ஓங்காரத்தை மூன்று வேதங்களுக்கும் பொதுவான தென்பதையும் "அந்த அக்ஷரத்தினால் இந்த த்ரயீயான வித்யையானது (மூன்று வேதங்களிலும் விதிக்கப்படும் கர்மமானது) ஏற்படுகிறது. அதாவது:— ஓம் என்று

श्चाश्रयसाधारण्यादाश्रितसाधारण्यमिति लिङ्गदर्शनमेव । अथवा गुणसाधारण्यश्रुतेश्चेति । यदीमे कर्मगुणा उद्गीथादयः सर्वे सर्वप्रयोगसाधारणा न स्युर्न स्यात्ततस्तदाश्रयाणां प्रत्ययानां सहभावः । ते तूद्गीथादयः सर्वाङ्गग्राहिणा प्रयोगवचनेन सर्वे सर्वप्रयोगसाधारणाः श्राव्यन्ते । ततश्चाश्रयसहभावात्प्रत्ययसहभाव इति ॥ ६४ ॥

न वा तत्सहभावाश्रुतेः ॥ ६५ ॥

न वेति पक्षव्यावर्तनम् । न यथाश्रयभाव आश्रितानामुपासनानां भवितुमर्हति । कुतः—तत्सहभावाश्रुतेः । यथा हि त्रिवेदीविहितानामङ्गानां स्तोत्रादीनां सहभावः श्रूयते—'ग्रहं वा गृहीत्वा चमसं वोन्नीय स्तोत्रमुपाकरोति स्तोत्रमनुशंसति प्रस्तोतः

சொல்லியே ஆஸ்ராவஞ் செய்கிறான். ஓம் என்று சொல்லியே ஶஸ்திரஞ் சொல்லுகிறான். ஓம் என்று சொல்லியே உத்காதா கானஞ் செய்கிறான்" என்பதாற் தெரிவித்திருக்கிறது. அதிலிருந்து ஆஸ்ரயமானது (ப்ரணவமானது) ஸாதாரணமாக (பொதுவாக) வாவதிலிருந்து ப்ரணவத்தை யாஸ்ரயித்த உபாஸனத்துக்குப் பொதுவான தன்மை ஏற்படுகிறது என்பதுபற்றி ஸமுச்சயத்துக்கு லிங்கதர்சனமாகவே தானுகிறது.

அல்லது "குணஸாதாரண்ய ஶ்ருதேஶ்ச" என்பதற்கு வேறுபொருள் கொள்ளலாம். அதாவது:—கர்மாவின் குணங்களான இந்த உத்கீதாதிகள் யாவும் எல்லாப்ரயோகத்துக்கும் பொதுவானவைகளாக வாகாவிடில் அவ்வவற்றை ஆஸ்ரயமாகக் கொண்ட உபாஸனங்களுக்கு ஸஹபாவமானது (சேர்க்கையானது) ஏற்படமாட்டாது தான். அந்த உத்கீதாதிகளோ வெனில் எல்லா அங்கங்களையும் க்ரஹிக்கின்றப்ரயோகவசனத்தினல் எல்லாம் எல்லாப்ரயோகத்துக்கும் ஸாதாரணங்கள் (பொதுவானவை) எனச் சுருதியிற் சொல்லப்படுகின்றன. அதனின்றும் ஆஸ்ரயமானது சேர்ந்திருப்பதன் மூலம் அவற்றிற் செய்யப்படும் ப்ரத்யயங்களும் (உபாஸனங்களும்) சேர்ந்துள்ளனவாகவே தானுகும் என்றும். (64) (எ—று)

(அ—கை) இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே பின்வரும் 2 ஸூத்திரங்களினுல் ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) நவா தத்ஸஹபாவாச்ருதேः (65)

(ப—ரை) **नवा** (நவா)=இதுவரைசொன்ன பூர்வபக்ஷம் பொருந்தாது ஏன்? **तत्सहभावाश्रुतेः** (தத்ஸஹபாவாஸ்ருதே:)=அவ்வுபாஸனங்களின் சேர்க்கையைச் சொல்லும் சுருதியில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (65) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஸூத்திரத்திலுள்ள "ந்வா" என்பது பூர்வபக்ஷத்தை மறுப்பதாகும். ஆஸ்ரயத்தை யொட்டிய தன்மையானது அவற்றை யாஸ்ரயித்த வுபாஸனங்களுக்குக் கொள்ளுவது பொருந்தாது. ஏன்? அவற்றுடன்சேர்க்கையைச் சொல்லும் சுருதியில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். மூன்று வேதங்களிலும் விதிக்கப்பட்ட ஸ்தோத்திரம் முதலிய அங்கங்களுக்குச் சேர்க்கையானது "க்ரஹத்தைக்கிரஹித்தோ சமஸத்தை உந்நயநம் செய்தோஸ்தோத்திரத்தைத்

साम गाय होतरेतद्यज' इत्यादिना। नैवमुपासनानां सहभावश्रुतिरस्ति। ननु प्रयोगवचन एषां सहभावं प्रापयेत्। नेति ब्रूमः—पुरुषार्थत्वादुपासनानाम्। प्रयोगवचनो हि क्रत्वर्थानामुद्गीथादीनां सहभावं प्रापयेत्। उद्गीथाद्युपासनानि क्रत्वर्थाश्रयाण्यपि गोदोहनादिवत्पुरुषार्थानीत्यवोचाम 'पृथग्घ्यप्रतिबन्धः फलम्' (ब्र० सू० ३।३।४२) इत्यत्र। अयमेव चोपदेशाश्रयो विशेषोऽङ्गानां तदालम्बनानां चोपासनानां यदेकेषां क्रत्वर्थत्वमेकेषां पुरुषार्थत्वमिति। परं च लिङ्गद्वयमकारणमुपासनसहभावस्य श्रुतिन्यायाभावात्। नच प्रतिप्रयोगमाश्रयकात्स्न्योपसंहारादाश्रितानामपि तथात्वं विज्ञातुं शक्यम्। अतत्प्रयु-

---

தொடங்குகிறான், ஸ்தோத்திரத்தைச் சொல்லுகிறான், ஹேப்ரஸ்தோதாவே! ஸாமத்தைக்கானஞ்செய்வாயாக, ஹேஹோதாவே! ஶஸ்திரஞ் சொல்லுவாயாக' என்றதாதியால் எவ்விதம் சுருதியிற் சொல்லப்படுகிறதோ, இவ்விதம் உபாஸனங்களுக்கு ஸஹபாவத்தை (சேர்க்கையை) ச் சொல்லும் சுருதியானது கிடையாது.

சங்கை—ப்ரயோகத்தைச் சொல்லும் வசனமானது இவற்றுக்கு (உபாஸனங்களுக்கு) சேர்க்கையைச் சொல்லும் என்கிறோம் எனின்?

உத்தரம்—இல்லையென்று சொல்லுகிறோம். உபாஸனங்கள் புருஷார்த்தங்களாக (புருஷனுக்குவேண்டியேற்பட்டனவாக) இருப்பதே அதன் காரணமாகும். ப்ரயோகவசனமோ வெனில் யாகார்த்தங்களான (யாகத்துக்குவேண்டியேற்பட்ட) உத்கீதாதிகளுக்கு ஸஹபாவத்தை (சேர்க்கையைச்) சொல்லக்கூடும். உத்கீதாதி உபாஸனங்கள் க்ரத்வர்த்தங்களானவற்றை ஆஶ்ரயித்துச் செய்யப்படுகின்றனவாயினுங்கூட கோதோஹனம் (என்றபாத்திரம்) போல புருஷார்த்தங்களாகவே தானாகும் என்பதாய் "ப்ருதக்ஹி அப்ரதிபந்த: பலம்" (அ-3-பா-3-ஸூ-42) என்ற விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அங்கங்களுக்குள்ளும், அந்த அங்கத்தை யாஶ்ரயித்த உபாஸனங்களுக்குள்ளும் சிலவற்றுக்கு க்ரத்வர்த்தத்துவமும், சிலவற்றுக்குப் புருஷார்த்தத்துவமும் என்பதாய் யாதொன்றுண்டோ இதுவேதான் உபதேசத்தை யாஶ்ரயித்துள்ள விசேஷமாக வாகிறது. மேலும் உபாஸனத்தைச் சேர்த்துச் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு (1) முற்கூறிய இரண்டு லிங்கங்களும் (2) காரணமாகவாகமாட்டாது. சுருதியோ ந்யாயமோ இல்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். மேலும் ஒவ்வொரு ப்ரயோகந்தோறும் எல்லா ஆஶ்ரயங்களுக்கும் (உத்கீதாதிகளுக்கும்) உபஸம்ஹாரம் காணப்படுவதிலிருந்து அவற்றை யாஶ்ரயித்துள்ள உபாஸனங்களுக்கும் அவ்வித சேர்க்கையிருப்பதாக எண்ணிவிடமுடியாது. உபாஸனங்கள் ஆஶ்ரயமூலமேற்படுவதாக இல்லாதிருப்பதே

---

(1) 63-64-வது ஸூத்திரங்களாற் சொல்லப்பட்ட

(2) அந்த இரண்டு ஸூத்திரங்களாலுஞ் சொல்லியலிங்கமானது வேறுப்ரமாணத்தால் கிடைக்கும் பொருளுக்குச் சூசகமாகமட்டுமாகுமே யொழிய ஸ்வயமாக ஒரு பொருளை ஸாதிக்கக் கூடியதாகவாகமாட்டாது. அர்த்தவாத வாக்கியத்திலிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

क्तत्वादुपासनानाम्। आश्रयतन्त्राण्यपि ह्युपासनानि काममाश्रयाभावे मा भूवन्न त्वाश्रयसहभावेन सहभावनियममर्हन्ति तत्सहभावाश्रुतेरेव। तस्माद्यथाकाममेवोपासनान्यनुष्ठीयेरन्॥ ६५ ॥

दर्शनाच्च ॥ ६६ ॥

दर्शयति च श्रुतिरसहभावं प्रत्ययानाम्—'एवंविद्ध वै ब्रह्मा यज्ञं यजमानं सर्वांश्चर्त्विजोऽभिरक्षति' (छां० ४। १७। १०) इति। सर्वप्रत्ययोपसंहारे हि सर्वे सर्वविदः इति न विज्ञानवता ब्रह्मणा परिपाल्यत्वमितरेषां सङ्कीर्त्येत। तस्माद्यथाकाममुपासनानां समुच्चयो विकल्पो वेति ॥ ६६ ॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्य श्रीमच्छङ्करभगवत्पूज्यपादकृतौ
श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये तृतीयाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥

அதன் காரணமாகும். அதாவது:—உபாஸனங்கள் ஆஶ்ரயாதீனங்களாக (உத்கீதாதிகளை யாஶ்ரயித்தனவாக) இருந்தபோதிலுங் கூட ஆஶ்ரயமில்லாவிடில் இல்லாமல் வேண்டுமானால் போகுமேயொழிய ஆஶ்ரயங்கள் சேர்ந்திருப்பனபற்றி உபாஸனங்களும் சேர்ந்தனவாகத்தானாகும் என்ற நியமத்தை எவ்விதமடையும். ஆகவே உபாஸனங்கள் இஷ்டப்படியே தான்செய்யக்கூடின வாகவாகும். (65) (எ—று)

(ஸூ) தர்சனாத் ச (66)

(ப—ரை) दर्शनाच्च (தர்சனாத்ச)=உபாஸனங்களுக்கு ஸஹபாவம் (சேர்க்கை) இல்லை என்பது சுருதிமூலமறியப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (66) (எ—று)

பாஷ்யம்.—சுருதியானது உபாஸனங்களுக்குச் சேர்க்கையின்மையைத் தெரிவித்துமிருக்கிறது. அதாவது:—"இவ்விதமுபாஸிப்பவனான ப்ரம்ஹாவே(ப்ரம்ஹாவென்ற ஒருருத்விக்கே)யன்றோ யாகத்தையும், யஜமானனையும் எல்லாருத்விக்குகளையும் காப்பாற்றுகிறான்" என்றும். எல்லா வுபாஸனங்களுக்கும் உபஸம்ஹாரம் (சேர்க்கை) இருக்குமானாலோ யாவருமே எல்லாவுபாஸனமு முள்ளவராயிருப்பது பற்றி உபாஸனமுள்ளவரான ப்ரம்ஹாவினால் மற்றவர்களுக்குக் காப்பாற்றப்படுதல் சொன்னது பொருந்தாது. ஆகவே இஷ்டப்படி உபாஸனங்களுக்கு ஸமுச்சயமோ விகல்பமோ சொல்லுவதுதான் பொருந்தும். (66) (எ—று)

முப்பத்தாறுவது யதாஶ்ரயாதிகரணம் முற்றிற்று.

இவ்விதம் கோவிந்தபகவத்பூஜ்யபாதரின் சிஷ்யர்களான ஸ்ரீமத் சங்கர
பகவத்பூஜ்யபாதர்களின் கிருதியான சாரீரகமீமாம்ஸாபாஷ்யத்தின்
மூன்றுவது அத்தியாயத்தின் மூன்றுவதுபாதம் முற்றிற்று.

சுபம்.

तृतीयाध्याये चतुर्थः पादः।

[अत्र निर्गुणविद्याया अन्तरङ्गबहिरङ्गसाधनविचारः]

१ पुरुषार्थाधिकरणम्। सू० १-१७

पुरुषार्थोऽतःशब्दादिति बादरायणः ॥ १ ॥

क्रत्वर्थमात्मविज्ञानं स्वतन्त्रं वात्मनो यतः। देहातिरेकमज्ञात्वा न कुर्यात् क्रतुगं ततः ॥ १ ॥

மூன்ருவது அத்தியாயம் நான்காவது பாதம்.

புருஷார்த்தாதிகரணம் 1.

(அ-கை) முந்தின பாதத்தில் குணோபஸம்ஹாரம் சொல்லும் வாயிலாக பரவித்யை அபரவித்யை இவற்றின் ஸ்வரூபமானது நிஸ்சயிக்கப்பட்டது. இந்தப் பாதத்தில் அவ்வுபாஸனங்களுக்கு கார்மாங்கமாக இல்லாது புருஷார்த்தத்துக்கு ஹேதுவாருந்தன்மை யுபதேசிக்கப்படுகிறது. ஆகவே யாகாதிகள் பஹிரங்க ஸாதனங்களாகவும், ஶமதமாதிகள் அந்தரங்க ஸாதனங்களாகவும் ஆகும் முறை இதில் விளக்கப்படுவதிருந்து இவ்விரண்டு பாதங்களும் ஒரேவித்யையை விஷயமாகக் கொண்டன என்பதுவும் தெளிவாய் ஏற்படும். இந்தப் பாதமானது 17 அதிகரணங்களும், 52 ஸூத்திரங்களுங் கொண்டது. அவற்றுள் 17 ஸூத்திரங்கள் கொண்ட முதலாவது அதிகரணமானது ஔபநிஷதமான ஆத்மக்ஞானமானது அதிகாரிவாயிலாகக் கர்மாவிலேயே ப்ரவேசத்தை யடைகிறதா? அல்லது ஸ்வதந்திரமாகவே புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதனமாகிறதா? என ஸந்தேஹம் வர ஸ்வதந்திரமாகவே தான் புருஷார்த்தஸாதனமாக வாகிறது எனச் சொல்லவேண்டி ஸித்தாந்தத்தை முன்னிட்டே ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அதன் முதல் ஸித்தாந்த ஸூத்திரம் பின் வருமாறு—

(ஸூ) புருஷார்த்த: அத: சப்தாத் இதி பாதராயண: (1)

(ப-ரை) **अत:** (அத:)=வேதாந்தமூலமேற்படும் ஸ்வதந்த்ர ஆத்மக்ஞானத்திலிருந்து **पुरुषार्थ:** (புருஷார்த்த:)=மோக்ஷமானது **सिध्यति** (ஸித்யதி) = ஸித்திக்கிறது **इति** (இதி)=என்று **बादरायण:** (பாதராயண:)=பாதராயணரென்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிருர். என்? **शब्दात्** (ஶப்தாத்)=அவ்விதம் சுருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (1) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க-ரை) ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரரூபமான ஆத்மக்ஞானமானது யாகத்துக்கு அங்கமாக வுபதேசிக்கப்படுகிறதா? அல்லது ஸ்வதந்திரமாகவே புருஷார்த்தத்தைத் தருவதாக வுபதேசிக்கப்படுகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம். ஆத்மா தேஹத்தைவிட வேருபட்டவன் என்பதை யறியாது யாது காரணத்தால் கர்மா

नाद्वैतधीः कर्महेतुर्हन्ति प्रत्युत कर्म सा। आचारो लोकसंग्राही स्वतन्त्रा ब्रह्मधीस्ततः॥ २॥

अथेदानीमौपनिषदमात्मज्ञानं किमधिकारिद्वारेण कर्मण्येवानुप्रविशत्याहोस्वित्स्वतन्त्रमेव पुरुषार्थसाधनं भवतीति मीमांसमानः सिद्धान्तेनैव तावदुपक्रमते पुरुषार्थोऽत इति। अस्माद्वेदान्तविहितादात्मज्ञानात्स्वतन्त्रात्पुरुषार्थः सिद्ध्यतीति बादरायण आचार्यो मन्यते। कुत एतदवगम्यते शब्दादित्याह। तथाहि—'तरति शोकमात्मवित्' (छा० ७।१।३), 'स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' (मु० ३।२।९), 'ब्रह्मविदाप्नोति परम्' (तै० २।१।१), 'आचार्यवान्पुरुषो वेद तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ संपत्स्ये' (छा० ६।१४।२) इति, 'य आत्माऽपहतपाप्मा' (छा० ८।७।१) इत्युपक्रम्य 'सर्वांश्च लोकानाप्नोति सर्वांश्च कामान्यस्तमात्मानमनुविद्य विजानाति' (छा० ८।७।१) इति, 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' (बृ० ४।५।६) इत्युपक्रम्य 'एतावदरे खल्वमृतत्वम्'

வைச் செய்யமாட்டானே அக்காரணம்பற்றி ஆத்மக்ஞானம் கர்மாங்கமே தானாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். அத்வைதாத்ம க்ஞானமானது கர்மாவுக்கு ஹேதுவாக வாகமுடியாது. அம்மட்டுமல்லாது அந்த க்ஞானமானது கர்மாவையே அடியோடு ஒழித்தே விடுகிறது. ஆத்மக்ஞானம் வந்த ஜனகாதிகள் கர்மாவில் பிரவிருத்தித் திருப்பதான ஆசாரம் யாதுண்டோ அது லோகஸங்கிரஹத்துக்கு வேண்டியே யாகும். ஆகவே ப்ரம்ஹக்ஞானமானது ஸ்வதந்திரமாகவே ஆகிவிடுகிறது என்பது ஸித்தாந்தம், (எ—று)

பாஷ்யம்.—பின்னர் இப்பொழுது உபநிடதங்கள் மூலம் வெளியாகும் ஆத்மக்ஞானமானது அதிகாரித்வாராவாக கர்மாவிலேயே ப்ரவேசத்தை யடைகிறதா? அல்லது ஸ்வதந்திரமாகவே புருஷார்த்தஸாதனமாக வாகிறதா? என விசாரிக்க வெண்ணங்கொண்டவராய் "புருஷார்த்தோ அத:" என ஸித்தாந்தத்துடனேயே முதலில் தொடங்குகிறார். வேதாந்தத்தில் விதிக்கப்பட்டதும் ஸ்வதந்திரமுமான துமான ஆத்மக்ஞானத்தினின்றும் புருஷார்த்தமானது ஸித்திக்கின்றது எனப் பாதராயண ஆசிரியர் எண்ணுகிறார். எதனின்றும் இது அறியப்படுகிறது எனின்? சப்தத்கினின்றும் என்று சொல்லுகிறார். அதாவது:—"ஆத்மாவையறிந்தவன் சோகத்தை (ஸம்ஸாரத்தைக்) கடக்கிறான்" "யாதொரு அதிகாரி அந்தப்ரம்ப்ரம்ஹத்தை யறிகின்றானே அவன் ப்ரம்ஹமாகவே ஆகிவிடுகிறான்" "ப்ரம்ஹத்தை யறிந்தவன் பரத்தை (ப்ரம்ஹத்தை) யடைகிறான்" "சிறந்த ஆசிரியரை யடைந்த புருஷன் ப்ரம்ஹத்தை யறிகிறான். அவ்விதமறிந்தவனுக்கு (முக்திவிஷயத்தில்) அவ்வளவுதான் (ப்ராரப்த்தகர்மாயத்தமான சரீரமுள்ளவரைதான்) தாமதம் எவ்வளவுக்குள் ப்ராரப்த்தகர்மாயத்த சரீரத்தினின்றும் விடுபடுகின்றானே அப்பொழுதே ப்ரம்ஹமாகவாகி விடுகிறான்" என்றும், "எந்த ஆத்மா பாபஸம்பந்தமற்றதோ" என்றுதொடங்கி "எவன் அந்த ஆத்மாவை சாஸ்திரா சாரியோபதேசத்தை யொட்டி முதலிலறிந்து அவ்விதமே அநுபவிக்கிறானே அவன் எல்லாலோகங்களையும் எல்லாக்காமங்களையும் அடைகிறான்" என்றும், ஹேமைத்ரேயி! ஆத்மாவே தான் ஸாக்ஷாத்கரிக்கத் தக்கது" என்று தொடங்கி "அமிருதத்வமானது) மோக்ஷ

(बृ० ४ । ५ । १५) इत्येवञ्जातीयका श्रुतिः केवलाया विद्यायाः पुरुषार्थहेतुत्वं श्रावयति ॥ १ ॥ अथात्र प्रत्यवतिष्ठते—

शेषत्वात्पुरुषार्थवादो यथाऽन्येष्विति जैमिनिः ॥ २ ॥

कर्तृत्वेनात्मनः कर्मशेषत्वात्तद्विज्ञानमपि व्रीहिप्रोक्षणादिवद्विषयद्वारेण कर्मसंबन्ध्येवेत्यतस्तस्मिन्नवगतप्रयोजन आत्मज्ञाने या फलश्रुतिः सार्थवाद इतिजैमिनिराचार्यो मन्यते यथान्येषु द्रव्यसंस्कारकर्मसु 'यस्य पर्णमयी जुहूर्भवति न स पापꣳश्लोकꣳशृणोति । यदङ्क्ते चक्षुरेव भ्रातृव्यस्य वृङ्क्ते । यत्प्रयाजानुयाजा इज्यन्ते वर्म वा एतद्यज्ञस्य क्रियते वर्म यजमानस्य भ्रातृव्याभिभूत्यै' इत्येवञ्जातीयका फलश्रुतिरर्थवादः । तद्वत् ।

மானது) இல்லைவைபட்டுமே தானலன்று" என்றுமான இப்பாதிரியான சுருதி கேவலமான (தனித்த) வித்யைக்கு=ஆத்மக்ஞானத்துக்கு, புருஷார்த்தஹேதுத்வத்தை யுபதேசிக்கிறது என்கிறும். (1)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.— பிறகு இவ்விஷயத்தில் பூர்வபக்ஷம் சொல்லப்படுகிறது:

(ஸூ) சேஷத்வாத் புருஷார்த்தவாத: யதா அந்யேஷு இதி ஜைமினி: (2)

(ப–ரை) शेषत्वात् (சேஷத்வாத்)=ஆத்மாகர்மாவுக்கு அங்கமாகவாவதால் पुरुषार्थवादः (புருஷார்த்தவாதః)=ஆத்மக்ஞானத்துக்குப் புருஷார்த்தத்துவம் சொன்னதானது *अर्थवादः (அர்த்தவாதః)=அர்த்தவாதமேயாகும். अन्येषु (அந்யேஷு)=த்ரவ்யம், ஸம்ஸ்காரம், கர்மம் இவ்விடங்களில் यथा (யதா)=எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் என जैमिनिः (ஜைமினிః)=ஜைமினி என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார்.

பாஷ்யம்.—கர்த்தாவாக விருப்பதன் மூலம் ஆத்மா கர்மாவுக்கு அங்கமாகவாவதால் ஆத்மாவைப் பற்றிய விக்ஞானமும் வ்ரீஹிப்ரோக்ஷணாதிகள் போல விஷயம் வாயிலாக கர்மஸம்பந்தமுள்ளதாகவே தானாகும் என்ற இக்காரணத்தால் அறியப்பட்ட முற்கூறிய ப்ரயோஜனமுள்ள ஆத்மக்ஞானவிஷயத்தில் யாதொரு பலஶ்ருதியுண்டோ அது அர்த்தவாதமே யாகும் என ஜைமினி என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார். திரவியம், ஸம்ஸ்காரம், கர்மம் இவற்றில் போலவாம். அதாவது: "எவனது ‡ ஜூஹூவானது பர்ணமயமாக வாகுமோ அவன் பாபமான கீர்த்தியைக் கேட்கமாட்டான்" "கண்ணுக்கு மையிட்டுக்கொள்ளுகிறான்" என்பது யாதுண்டோ அதனால் சத்துருவினுடைய கண்ணையே விலக்கினவனாகிறான்" "ப்ரயாஜாநுயாஜங்களை (ப்ரயாஜாநுயாஜ மென்றகர்மங்களைச்) செய்கிறான் என்பது யாதுண்டோ இது யாகத்துக்குக் கவசமாக வாவதுடன் சத்துருவைத் துலக்கவேண்டி யஜமானனுக்குக் கவசமாகவுமாகிவிடுகிறது" என்றுமான இம்

---

* ஸூத்திரத்தில் புருஷார்த்தவாத: என்றவிடத்திலுள்ள அர்த்தவாத: என்றதை ஆவிருத்திசெய்து கொண்டு இம்மாதிரி பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

‡ ஜூஹூவென்பது ஒருவிதமான ஹோமபாத்திரமாகும்.

कथं पुनरस्यानारभ्याधीतस्यात्मज्ञानस्य प्रकरणादीनामन्यतमेनापि हेतुना विना क्रतुप्रवेश आशङ्क्यते। कर्तृद्वारेण वाक्यात्तद्विज्ञानस्य क्रतुसंबन्ध इति चेत्। न। वाक्याद्विनियोगानुपपत्तेः। अव्यभिचारिणा हि केनचिद्द्वारेणानारभ्याधीतानामपि वाक्यनिमित्तः क्रतुसंबन्धोऽवकल्पते। कर्ता तु व्यभिचारि द्वारं लौकिकवैदिककर्मसाधारण्यात्। तस्मान्न तद्द्वारेणात्मज्ञानस्य क्रतुसंबन्धसिद्धिरिति। न। व्यतिरेकविज्ञानस्य वैदिकेभ्यः कर्मभ्योऽन्यत्रानुपयोगात्। नहि देहव्यतिरिक्तात्मज्ञानं लौकिकेषु कर्मसूपयुज्यते। सर्वथा दृष्टार्थप्रवृत्त्युपपत्तेः। वैदिकेषु तु देहपातोत्तरकालफलेषु देहव्यतिरिक्तात्मज्ञानमन्तरेण प्रवृत्तिर्नोपपद्यत इत्युपयुज्यते व्यतिरेकविज्ञानम्। नन्वपहतपाप्मत्वादिविशेषणादसंसार्यात्मविषय-

---

மாதிரியான பலன் கூறும் சுருதியானது அர்த்தவாதமாக (த்ரவ்ய ஸம்ஸ்கார கர்மங்களைப் புகழுவதாக) ஆவது எவ்விதமோ அவ்விதமேயாம்.

சங்கை—கர்மத்தைச்சொன்ன விடத்தில் படிக்கப்படாத இந்த ஆத்மக்ஞானத்துக்கு ப்ரகரணம் முதலியவற்றுள் ஒருஹேதுவுமில்லாமல் யாகப்ரவேசமானது எவ்விதமாசங்கிக்கப்படுகிறது எனின்?

உத்தரம்—வாக்கியத்தைக் கொண்டு கர்த்தாவாயிலாக கர்த்திருவிஷயமான விக்ஞானத்துக்கு யாகஸம்பந்தமேற்படுகிறது என்கிறோம். எனின்?

உத்தரம்—* அவ்விதமில்லை. என்? வாக்கியத்தினின்றும் (வாக்கியத்தினுல் மட்டும்) விநியோகம் ஸம்பவிக்க முடியாததாலென்க. அவ்யபிசாரியான (யாகத்தைத்தவிர்த்து வேறிடத்தில் ஸம்பந்தமடையக்கூடாத) யாதானுமொருவஸ்துவினலன்றோ அநாரப்யாதீதங்களுக்கும்=(யாக ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்படாதனவற்றுக்கும்) வாக்கிய நிமித்தமாக யாகஸம்பந்தஞ் சொல்லுவது பொருந்தும். (யாக) கர்த்தாவோ லௌகிக கர்மத்துக்கும் வைதிககர்மத்துக்கும் பொதுவாகவிருப்பதன் மூலம் வ்யபிசாரியான த்வாரமாகிறன். ஆனதுபற்றி கர்த்தாவாயிலாக ஆத்மக்ஞானத்துக்கு யாகஸம்பந்தப்ஸித்திப்பதில்லை.

சங்கை—† அவ்விதம் (ஸித்தாந்தி) சொல்லுவது பொருந்தாது. தேஹாதிகளைவிட ஆத்மா வேறு என்ற க்ஞானத்துக்கு வைதிகங்களான கர்மங்களைக் காட்டிலும் வேறிடத்திலுபயோகமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். தேஹத்தைவிட ஆத்மா வேறு என்ற க்ஞானமானது லௌகிகங்களான கர்மங்களில் உபயோகப்பட மாட்டாதன்றோ. எம்முறையிலும் (தேஹத்தைவிட ஆத்மா இருப்பினும், இல்லாவிடினும்) திருஷ்டமான பலனை யுத்தேசித்து (லௌகிக) ப்ரவிருத்தியேற்படக்கூடியதாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். இந்தத் தேஹம் போனபிறகு அடுத்த தேஹத்தில் வரக்கூடிய பலனையுடைய வைதிகமான கர்மங்களிலோவெனில் தேஹத்தை விட ஆத்மா வேறு என்ற க்ஞானமில்லாமல் ப்ரவிருத்தியானது ஏற்படுவதில்லை. என்பதுபற்றி தேஹத்தைவிட ஆத்மா வேறு என்ற அறிவானது உபயோகப்படத்தான் செய்கிறது.

---

* உத்தரம் ஸித்தாந்தி சொல்லுவதாகும்.

† சங்கை பூர்வபக்ஷி சொல்லுவதாகும்,

मौपनिषदं दर्शनं न प्रवृत्त्यङ्गं स्यात्। न। प्रियादिसंसूचितस्य संसारिण एवात्मनो द्रष्टव्यत्वेनोपदेशात्। अपहतपाप्मत्वादि विशेषणं तु स्तुत्यर्थं भविष्यति। ननु तत्र तत्र प्रसाधितमेतदधिकमसंसारि ब्रह्म जगत्कारणं तदेव च संसारिण आत्मनः पारमार्थिकं स्वरूपमुपनिषत्सूपदिश्यत इति। सत्यं प्रसाधितं तस्यैव तु स्थूणानिखननवत्फलद्वारेणाक्षेपसमाधाने क्रियेते दार्ढ्याय॥२॥

आचारदर्शनात्॥३॥

'जनको ह वैदेहो बहुदक्षिणेन यज्ञेनेजे' (बृ० ३।१।१), 'यक्ष्यमाणो वै भगवन्तोऽहमस्मि' (छा० ५।११।५) इत्येवमादीनि ब्रह्मविदामप्यन्यपरेषु वाक्येषु कर्मसंबन्धदर्शनानि भवन्ति। तथोद्दालकादीनामपि पुत्रानुशासनादिदर்शनाद्गार्हस्थ्यसंबन्धोऽव-

---

சங்கை—‡ எவ்வித பாபஸம்பந்தமுமற்றது என்றதாதி விசேஷண மிருப்பதைக் கொண்டு அஸம்ஸாரியான ஆத்மாவை விஷயமாகக்கொண்ட உபநிடதங்களிற் சொல்லிய ஆத்மக்ஞானமானது ப்ரவிருத்திக்கு அங்கமாக வாகமாட்டாதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—(1) அவ்விதம் சொல்லமுடியாது. ப்ரியாதிகளால் குறிப்பிடப்பட்ட ஸம்ஸாரியான ஆத்மாவுக்கே த்ரஷ்டவ்யத்வோபதேசம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே அபஹதபாப்மத்வாதி (எவ்வித பாபஸம்பந்தமுமற்றவன் என்றதாதி) விசேஷணமோ ஸ்துதிக்கு வேண்டியே சொல்லப்பட்டதாகவாகும்.

சங்கை—(2) ஜீவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும், அஸம்ஸாரியுமான ப்ரம்ஹமானது ஜகத்காரணமென்றும், அந்த ப்ரம்ஹமே ஸம்ஸாரியான ஆத்மாவுக்கு உண்மையான ஸ்வரூபமென்றும் உபநிடதங்களில் உபதேசிக்கப்படுகிறது என்பதாய் ஆங்காங்கு கூறப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ எனின்? கூறப்பட்டது உண்மைதான். ஆயினும் அதற்கே தூணை நாட்டும் நியாயத்தை யொட்டி பலனை முன்னிட்டு அது நிலைப்பதற்குவேண்டி ஆக்ஷேபஸமாதானங்கள் செய்யப்படுகின்றன.

(ஸூ) ஆசார தர்சனாத் (3)

(ப—ரை) आचारदर्शनात् (ஆசாரதர்ஸனாத்)=ஜனகாதிகளான ப்ரம்ஹவித்துக்களுக்குங்கூட கர்மப்ரவிருத்தியானது காணவும் படுகிறது. (3) (எ—று)

பாஷ்யம்.—"விதேஹதேசத்தரசனான ஜனகரோ வெகு தக்ஷிணையுள்ள யாகத்தைச் செய்தார்." "ஓ பெரியீர்! நான் யாகஞ்செய்யப் போகின்றவனாக வன்றோ இருக்கிறேன்" என்றதாதிகளான கர்மஸம்பந்த தரிசனங்கள் ப்ரம்ஹவித்துக்

---

‡ இது ஸித்தாந்தியின் சங்கையாகும்.

(1) இது பூர்வபக்ஷியின் உத்தரமாகும்.

(2) இது ஸித்தாந்தியின் சங்கையாகும்.

गम्यते । केवलाच्चेज्ज्ञानात्पुरुषार्थसिद्धिः स्यात्किमर्थमनेकायाससमन्वितानि कर्माणि ते कुर्युः 'अक्के चेन्मधु विन्देत किमर्थं पर्वतं व्रजेत्' इति न्यायात् ॥ ३ ॥

तच्छ्रुतेः ॥ ४ ॥

'यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तरं भवति' (छा० १।१।१०) इति च कर्मशेषत्वश्रवणाद्विद्याया न केवलायाः पुरुषार्थहेतुत्वम् ॥ ४ ॥

समन्वारम्भणात् ॥ ५ ॥

'तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते' (बृ० ४।४।२) इति च विद्याकर्मणोः फलारम्भे सहकारित्वदर्शनान्न स्वातन्त्र्यं विद्यायाः ॥ ५ ॥

तद्वतो विधानात् ॥ ६ ॥

களுக்கும் கூட வித்யையை விதிக்கவந்த வாக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. அது போலவே உத்தாலகர் முதலியோருக்கும் புத்திரனுக்கு (ஶ்வேதகேதுவுக்கு) உபதேசஞ்செய்தல் முதலியன காணப்படுவதிலிருந்து கிருஹஸ்தாஶ்ரம ஸம்பந்தம் காணவும் படுகிறது. கர்மஸம்பந்த மில்லாத க்ஞானத்தினுல் புருஷார்த்த (மோக்ஷ) ஸித்தியேற்படுமாயின் அவர்கள் வெகு ஆயாஸத்துடன் கூடின கர்மங்களைச் செய்ய ஏன் முன்வரவேண்டும். "காலடியில் தேன் கிடைக்குமாயின் மலையில் ஏறுவது ஏற்றுக்கு" என்றல்லவோ நியாயமிருக்கிறது. (3) (எ-று)

(ஸூ) தத் சுருதே: (4)

(ப-ரை) तच्छ्रुतेः (தத் சுருதேঃ)=வித்யையானது கர்மாவுக்கு அங்கமாகிறது எனச்சுருதியு மிருக்கிறது. (4) (எ-று)

பாஷ்யம்.—"எதை வித்யையுடனும், ஶ்ரத்தையுடனும், ரஹஸ்யவிக்ஞானத்துடனுமே செய்கின்றுனே அதுவே அதிகம் வீர்யமுள்ளதாக வாகும்" என்றதால் வித்யைக்குக் கர்மாவுக்கு அங்கமாகவிருத்தல் காணப்படுவதால் கேவல (தனித்த) வித்யைக்கு புருஷார்த்த (மோக்ஷ) ஹேதுத்வமானது ஸித்திக்காது. (4) (எ-று)

(ஸூ) ஸமன்வாரம்பணுத் (5)

(ப-ரை) समन्वारंभणात् (ஸமன்வாரம்பணுத்)=வித்யை, கர்மம் இரண்டும் சேர்ந்தே பலனைத் தருவதாக காணவும் படுகிறது. (5) (எ-று)

பாஷ்யம்.—"வித்யை, கர்மம் இரண்டுமே (பரலோகம் செல்லும்) அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகின்றன" என்றதால் பலனைத் தரும் விஷயத்தில் வித்யை கர்மம் இவற்றுக்கு ஸஹகாரித்துவம் (சேர்ந்து உபகரித்தல்) ஆனது காணப்படுவதால் வித்யைக்கு ஸ்வாதந்திரியமானது ஸித்திக்க மாட்டாது. (5) (எ-று)

(ஸூ) தத்வதோ விதாநாத் (6)

(ப-ரை) तद्वतः (தத்வதঃ)=எல்லாவேதத்தினுடையவும் அர்த்தக்ஞான முள்ளவனுக்கு विधानात् (விதாநாத்)=கர்மாவை விதித்திருப்பதால் விக்ஞானமானது ஸ்வதந்திரமாகப் பலனைத்தரமாட்டாது. (6) (எ-று)

'आचार्यकुलाद्वेदमधीत्य यथाविधानं गुरोः कर्मातिशेषेणाभिसमावृत्य कुटुम्बे शुचौ देशे स्वाध्यायमधीयानः' (छा० ८।१५।१) इति चैवञ्जातीयका श्रुतिः समस्तवेदार्थविज्ञानवतः कर्माधिकारं दर्शयति। तस्मादपि न विज्ञानस्य स्वातन्त्र्येण फलहेतुत्वम्। नन्वत्राधीत्येत्यध्ययनमात्रं वेदस्य श्रूयते नार्थविज्ञानम्। नैष दोषः। दृष्टार्थत्वाद्वेदाध्ययनमर्थावबोधपर्यन्तमिति स्थितम्॥ ६॥

नियमाच्च॥ ७॥

'कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतं समाः। एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते

பாஷ்யம்.—"குருவின் சுஶ்ரூஷாரூபமான கர்மாவைச் செய்துகொண்டு எஞ்சின காலத்தில் முறைப்படி வேதத்தை அவரிடமிருந்து கற்றுப் பிறகு ஆசாரியனுடைய வீட்டினின்றும் (ப்ரம்ஹசரியத்தினின்றும்) நீங்கி ஸமாவர்த்தனம் என்ற கர்மாவைச் செய்துகொண்டு கார்ஹஸ்த்யத்தில் இருக்கின்றவனாய் ஒவ்வொரு நாளும் சுத்தமான தேசத்திலிருந்துகொண்டு வேதாத்யயனத்தைச் செய்துகொண்டும் நித்யாதிகளான தர்மங்களைச் செய்துகொண்டும் இருப்பவன் ப்ரம்ஹலோகத்தை யடைகிறான்" என்ற இம்மாதிரியான சுருதியானது எல்லாவேதார்த்த விஞ்ஞானமும் உள்ளவனுக்கே கர்மாதிகாரத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறது. ஆனது பற்றியும் வித்யைக்கு ஸ்வதந்திரமாகப் பலனைத்தருந்தன்மை ஸித்திக்காது.

சங்கை—இங்கு अधीत्य (அதீத்ய) என்றதால் வேதத்தின் அத்தியயனம் மட்டும் சொல்லப்படுகிறதே யொழிய அர்த்தக்ஞானமும் சொல்லப்படவில்லை யன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இந்தத் தோஷமில்லை. திருஷ்டமான பயனுள்ளதாக இருப்பதால் வேதாத்யயனமானது அர்த்தக்ஞானத்தை முடிவாகக்கொண்டதாக வாகிறது என்பது பூர்வமீமாம்ஸையில் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. (6) (எ-று)

(ஸூ-ம்) நியமாத் ச (7)

(ப-ரை) नियमाच्च (நியமாத்ச)=உயிருள்ளவரை கர்மாவைச் செய்தே தீரவேண்டும் என்றநியமத்தைச் சுருதி சொல்லியிருப்பதுமே மற்றொரு காரணமாகும். (7) (எ-று)

பாஷ்யம்—"(இஹ)இந்தத் தேஹத்தில்(ஶதம்ஸமா:)நூறுவருஷங்கள் (ஜிஜீவிஷேத்) உயிருடனிருக்க விரும்புவானேல் (கர்மாணி குர்வந்நேவ) கர்மங்களைச் செய்து கொண்டே ஜீவிக்கவிரும்பவேண்டும். (ஏவம்) இவ்விதம் கர்மாவைச் செய்துகொண்டே ஜீவிக்கின்றவனும் (நரே) நான் மனிதன் என்றுமட்டுமபிமானமுள்ளவனுமான (த்வயி) உன்னிடத்தில் (கர்ம) கர்மமானது (நலிப்யதே) லேபத்தை யடையாது. அதாவது: கர்மமூலமான பந்தம் உனக்கேற்படமாட்டாது என்றும். (இத:) கர்மாவைச் செய்துகொண்டிருப்பதைக் காட்டிலும் (அன்யதா) வேறுமுறையானது (நாஸ்தி) கிடையாது" என்றும், அதுபோலவே "அக்னிஹோத்ரமென்பது யாதுண்டோ (அது) ஜரைமரணம் இவற்றை எல்லையாகக்

नरे' (ईशा० २) इति। तथा 'एतद्वै जरामर्यं सत्रं यदग्निहोत्रं जरया वा ह्येवास्मान्मुच्यते मृत्युना वा' इत्येवंजातीयकाच्च नियमादपि कर्मशेषत्वमेव विद्याया इति॥ ७॥

एवं प्राप्ते प्रतिविधत्ते—

अधिकोपदेशात्तु बादरायणस्यैवं तद्दर्शनात्॥ ८॥

तुशब्दात्पक्षो विपरिवर्तते। यदुक्तम्—'शेषत्वात्पुरुषार्थवादः' (ब्र० सू० ३।४।२) इति तन्नोपपद्यते। कस्मात्। अधिकोपदेशात्। यदि संसार्येवात्मा शारीरः कर्ता भोक्ता च शरीरमात्रव्यतिरेकेण वेदान्तेषूपदिष्टः स्यात्ततो वर्णितेन प्रकारेण फलश्रुतेरर्थवादत्वं स्यात्। अधिकस्तावच्छारीरादात्मनोऽसंसारीश्वरः कर्तृत्वादिसंसारिधर्मरहितोऽपहतपाप्मत्वादिविशेषणः परमात्मा वेद्यत्वेनोपदिश्यते वेदान्तेषु। न च तद्विज्ञानं कर्मणां प्रवर्तकं भवति, प्रत्युत कर्माण्युच्छिनत्तीति वक्ष्यति 'उपमर्दं च' (ब्र० सू० ३।४।१६) इत्यत्र।

கொண்டது. இந்த அக்னிஹோத்திரத்தினின்றும் ஜரையினாலாவது ம்ருத்தியினாலாவது விடுபடுகிறான்" என்றுமான இப்படிதிரியான நியமத்தினாலும் வித்யையானது கர்மாவுக்கு அங்கமென்றே ஏற்படுகிறது. (7) (எ—று)

அவதாரிகாபாஷ்யம்.—இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே பதில் சொல்லப்படுகிறது.—

(ஸூ) அதிகோபதேசாத்து பாதராயணஸ்ய ஏவம் தத்தர்சனாத் (8)

(ப—ரை) तु (து)=முற்கூறிய பூர்வபக்ஷம் மறுக்கப்படுகிறது. अधिकोपदेशात् (அதிகோபதேசாத்)=சாரீரனைக் காட்டிலும் அதிகனான ஈஸ்வரனுக்கு வேதாந்தங்களில் வேத்யத்வமானது உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். एवम् (ஏவம்)=இவ்வித உபதேசமிருப்பதால் बादरायणस्य (பாதராயணஸ்ய)=முதல் ஸூத்திரத்தில் சொல்லிய பாதராயணரின் மதமே எஞ்ஜிகிற்கின்றது. तद्दर्शनात् (தத்தர்சனாத்)=அவ்விதம் சுருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (8) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஸூத்திரத்திலுள்ள து என்ற சப்தத்தினின்றும் பூர்வபக்ஷமானது விலகுகிறது. "சேஷத்வாத் புருஷார்த்தவாத:" என்றதால் யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அது பொருத்தமுள்ளதாக வாகமாட்டாது. ஏன்? அதிகோபதேசமிருப்பதாலென்க. சாரீரனும் கர்த்தாவும் போக்தாவுமான ஸம்ஸாரியான ஆத்மாவே சரீரத்தைமட்டும் விடவேறாக வேதாந்தங்களில் உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பானேல் அப்பொழுது முன்னர்சொன்ன முறையினால் பலன் கூறும் சுருதிக்கு அர்த்தவாதத்துவம் சொல்லுவது பொருந்தலாம். சாரீரனான ஆத்மாவைக் காட்டிலும் அதிகனும் அஸம்ஸாரியும் ஈஸ்வரனும் கர்த்திருத்வம் முதலிய ஸம்ஸாரி தர்மமற்றவனும் பாபஸம்பந்தமற்றவன் என்றதாதி விசேஷணமுள்ளவனுமான பரமாத்மா வேதாந்தங்களில் வேத்யராக உபதேசிக்கப்படுகிறார். அந்தப் பரமாத்மக்ஞானமானது கர்மாவில் ப்ரவிருத்தியைத் தரக்கூடியதாகவாகாது. பின்னையோவெனில் "உபமர்த்தஞ்ச" என்ற விடத்தில் கர்மாக்களையே அது அழித்துவிடும்

तस्मात् पुरुषार्थोऽतश्शब्दात् (ब्र० सू० ३।४।१) इति यन्मतं भगवतो बादरायणस्य तत्तथैव तिष्ठति न शेषत्वप्रभृतिभिर्हेत्वाभासैश्चालयितुं शक्यते। तथाहि तमधिकं शारीरादीश्वरमात्मानं दर्शयन्ति श्रुतयः—'यः सर्वज्ञः सर्ववित्' (मुण्ड० १।१।९) 'भीषाऽस्माद्वातः पवते' (तै० २।८।१) 'महद्भयं वज्रमुद्यतम्' (कठ० ६।२) 'एतस्य वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि' (बृ० ३।८।९) 'तदैक्षत बहु स्यां प्रजायेयेति तत्तेजोऽसृजत' (छा० ६।२।३) इत्येवमाद्याः। यत्तु प्रियादिसंसूचितस्य संसारिण एवात्मनो वेद्यतयाऽनुकर्षणम् 'आत्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवति। आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' (बृ० २।४।५) 'यः प्राणेन प्राणिति स त आत्मा सर्वान्तरः' (बृ० ३।४।१) 'य एषोऽक्षिणि पुरुषो दृश्यते' (छा० ८।७।४) इत्युपक्रम्य 'एतं त्वेव ते भूयोऽनुव्याख्यास्यामि' (छा० ८।९।३) इति चैवमादि, तदपि 'अस्य महतो भूतस्य निःश्वसितमेतद्यदृग्वेदः' (बृ० २।४।१०) 'योऽशनायापिपासे शोकं मोहं जरां मृत्युमत्येति' (बृ० ३।५।१) 'परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते स उत्तमः पुरुषः' (छा० ८।१२।३) इत्येवमादिभिर्वाक्यशेषैः सत्याभेदाभिक्रोपदिदिक्षायामत्यन्ताभेदाभिप्रायमि-

---

என உபதேசிக்கவும் போகிறார். ஆகவே "புருஷார்த்தோத: சப்தாத்" என்றதாற் சொல்லப்பட்ட பகவானான பாதராயணருடைய மதமானது யாதுண்டோ அது அவ்விதமே இருக்கின்றதே யொழிய சேஷத்வம் முதலிய போலிஹேதுக்களால் அசைக்ககூடியதாக வாகவில்லை. அவ்விதமேயன்றோ அந்த ஈஸ்வரனான ஆத்மாவை சாரீரனைக்காட்டிலும் அதிகனாகச் சுருதிகள் காண்பிக்கின்றன. அவையாவன— "எவர் ஸர்வக்ஞனும் ஸர்வவித்துமோ" என்றும், "இவரிடமிருந்து பயத்தினால் காற்று வீசுகிறது" என்றும், "உயரெடுக்கப்பட்ட வஜ்ரம் போன்று அதிகம் பயஹேதுவானது" என்றும், "ஹே கார்க்கி! இந்த அக்ஷரத்தினுடைய (பரமாத்மாவினுடைய) ஆக்ஞையினாலேயே" என்றும், "அதுவெகுவாவேன் வெளிவருவேன் என ஆலோசித்து அது தேஜஸ்ஸை ஸிருஷ்டித்தது" என்றும், இது முதலான சுருதிகளாம். ப்ரியாதிகளால் நன்கு சூசிப்பிக்கப்பட்ட ஸம்ஸாரியான ஆத்மாவுக்கே வேத்யத்வமிருப்பதாக அனுகர்ஷணஞ் செய்தது யாதுண்டோ அதாவது:—"தன்னுடைய காமத்துக்கு வேண்டியே எல்லாம் ப்ரியமாகவாகிறது. ஹேமைத்ரேயி! ஆத்மாவே ஸாக்ஷாத்கரிக்கத்தக்கது" "எவன் ப்ராணனால் ஜீவிக்கின்றானோ அவனே உனது ஸர்வாந்தர ஆத்மாவாக வாகிறான்" "கண்ணில் யாதொரு இந்தப் புருஷன் காணப்படுகின்றானோ" என்றுதொடங்கி "இவனையே திரும்பவும் உனக்கு வியாக்யானஞ் செய்யப்போகின்றேன்" என்றதாதியானது யாதுண்டோ அதுவும் "ருக்வேதம் யாதுண்டோ இது இந்த பஹத்தான பூதத்தினுடையமூச்சாகும்" "எவர் பசிதாஹங்களையும் சோகத்தையும் மோஹத்தையும் ஜரையையும் மிருத்யுவையும் கடந்தவரோ" "பரமானஜ்யோதிஸ்ஸை யடைந்து சொந்தரூபத்துடன் ப்ரகாசிக்கிறான், அவர் உத்தமபுருஷன்" என்றதாதி வாக்கியசேஷங்களினால் ஸம்ஸாரியான ஆத்மாவைக் காட்டிலும் அதிகோபதேசஞ் செய்ய விருப்பங்கொண்டே

त्यविरोधः। पारमेश्वरमेव हि शारीरस्य पारमार्थिकं स्वरूपम्। उपाधिकृतं तु शारीरात्वम् 'तत्त्वमसि' (छा० ६।८।७) 'नान्यदतोऽस्ति द्रष्टृ' (बृ० ३।८।११) इत्यादिश्रुतिभ्यः। सर्वं चैतद्विस्तरेणास्माभिः पुरस्तात्तत्र तत्र वर्णितम्॥ ८॥

तुल्यं तु दर्शनम्॥ ९॥

यत्तूक्तमाचारदर्शनात्कर्मशेषो विद्येति। अत्र ब्रूमः—तुल्यमाचारदर्शनमकर्मशेषत्वेऽपि विद्यायाः। तथाहि श्रुतिर्भवति—'एतद्ध स्म वै तद्विद्वांस आहुर्ऋषयः कावषेयाः किमर्था वयमध्येष्यामहे किमर्था वयं यक्ष्यामहे। एतद्ध स्म वै तत्पूर्वे विद्वांसोऽग्निहोत्रं न जुहवाञ्चक्रिरे', 'एतं वै तमात्मानं विदित्वा ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति' (बृ० ३।५।१) इत्येवञ्जातीयका। याज्ञवल्क्यादीनामपि ब्रह्मविदामकर्मनिष्ठत्वं दृश्यते—'एतावदरे खल्वमृतत्वमिति होक्त्वा याज्ञ-

---

அத்யந்தாபேதத்தைக் கருத்திற்கொண்டு ஏற்பட்டது. ஆனதுபற்றி முற்கூறிய விரோதங்கிடையாது. பரமேஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபமே யன்றோ சாரீரனது உண்மையான ஸ்வரூபமாகிறது. சாரீரத்துவமோ உபாதிமூல மேற்பட்டது. "அதாக நீ இருக்கின்றாய்" "த்ரஷ்டாவாகக் காணப்படுவது யாதுண்டோ அது பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று" என்றதாதி சுருதிகளிருப்பதாலென்க. இவை யாவும் விரிவாக நம்மால் முன்னர் ஆங்காங்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—ஆசாரம் காணப்படுவதைக் கொண்டு வித்யை கர்மாவுக்கு அங்கமானது என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இவ்விஷயத்தில் சொல்லுகிறோம்—

(ஸூ) துல்யந்து தர்சனம் (9)

(ப—ரை) வித்யை கர்மாவுக்கு அங்கமன்று என்ற விஷயத்தில் **दर्शनम्** (தர்சநம்)=ஆசாரதர்சனமானது **तुल्यन्तु** (துல்யந்து)=துல்யமாகவேயன்றோ காணப்படுகிறது. (9) (எ—று)

பாஷ்யம்.—வித்யையானது கர்மாவுக்கு அங்கமாகவாவதில்லை என்ற விஷயத்தில் ஆசாரதர்சனமானது துல்யமாகவேயன்றோ (கர்மாவுக்கு வித்யை அங்கமாவதில் போலவேயுன்றோ) காணப்படுகிறது. அதாவது:—"வித்வான்களும் காவஷேயர்களுமான ருஷிகள் நாம் எதற்கு வேண்டி அத்யயனஞ் செய்யப்போகின்றோம். எதற்கு வேண்டி நாம் யாகஞ்செய்யப் போகின்றோம் என்றல்லவோ செல்லுகின்றனர். நம்முன்னருள்ள வித்வான்கள் இதே அந்த அக்னிஹோத்ரஹோமத்தைச் செய்தனரில்லை" என்றும், "ப்ராம்ஹணர்கள் இதே அந்த ஆத்மாவை அறிந்து புத்திரேஷணையினின்றும் வித்தேஷணையினின்றும் லோகேஷணையினின்றும் விலகினவர்களாய் பிக்ஷாடனத்தைச் செய்கின்றனர்" என்றதாதியான சுருதியன்றோ இருக்கின்றது. "ஹேமைத்ரேயி! இவ்வளவே யன்றோ அமிருதத்வம் என்று சொல்லி யாக்ஞவல்க்யர் வெளியேறினர் என்றதாதிகளான சுருதிகளினின்றும்

वल्क्यो विजहार' (बृ० ४ । ५ । १५) इत्यादिश्रुतिभ्यः । अपिच 'यक्ष्यमाणो वै भगवन्तोऽहमस्मि' (छा० ५ । ११ । ५) इत्येतल्लिङ्गदर्शनं वैश्वानरविद्याविषयम् । संभवति च सोपाधिकायां ब्रह्मविद्यायां कर्मसाहित्यदर्शनम् । नत्वत्रापि कर्माङ्गत्वमस्ति । प्रकरणाद्यभावात् ॥ ९ ॥ यत्पुनरुक्तम्—'तच्छ्रुतेः' (ब्र० सू० ३ । ४ । ४) इति, अत्र ब्रूमः—

असार्वत्रिकी ॥ १० ॥

'यदेव विद्यया करोति' (छा० १ । १ । १०) इत्येषा श्रुतिर्न सर्वविद्याविषया । प्रकृतविद्याभिसंबन्धात् । प्रकृता चोद्गीथविद्या 'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' (छा० १ । १ । १) इत्यत्र ॥ १० ॥

विभागः शतवत् ॥ ११ ॥

यदप्युक्तम्—'तं विद्याकर्मणी समन्वारभेते' (बृ० ४ । ४ । २) इत्येतत्समन्वारम्भ-

---

ப்ரம்ஹவித்துக்களான யாக்ஞவல்கியாதிகளுக்கும் கர்மநிஷ்டத்துவமில்லையென்பது காண்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. மேலும் "ஓ பெரியீர்! நான் யாகஞ் செய்யப் போகின்றவஞக விருக்கிறேன்" என்ற இந்த லிங்கதரிசனமானது வைஶ்வாநர வித்யாவிஷயமானதாகும். ஸகுணமான ப்ரம்ஹவித்யையில் கர்மாவின் ஸாஹித்ய தர்சனமானது ஸம்பவிக்கவும் கூடும். நிர்க்குண ப்ரம்ஹவித்தைக்கோ கர்மாங்கத்துவம் கிடையாது. ப்ரகரணுதிகள் இல்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

அவதாரிகாபாஷ்யம்.—"தத்ஶ்ருதே:" என்றதால் யாதொன்று சொல்லப் பட்டதோ இவ்விஷயத்திற் சொல்லுகிருேம்—

(ஸூ) அஸார்வத்ரிகி (10)

(ப—ரை) **असार्वत्रिकी** (அஸார்வத்ரிகீ)="வித்யையுடன் எதைச் செய்கிருனே" என்ற சுருதியானது எல்லாவித்யையையும் விஷயமாகக்கொண்டதன்று. (10)

பாஷ்யம்.—"வித்யையுடன் எதைச் செய்கின்ருனே" என்றஶ்ருதியானது எல்லாவித்யையையும் விஷயமாகக் கொண்டதன்று. ஏன்? ப்ரகிருதமான வித்யையுடன் ஸம்பந்தமிருப்பதே அதன் காரணமாகும்". "ஓம் என்ற இந்த உத்கீதாவயமான எழுத்தை ப்ரம்ஹமாக உபாஸிப்பாயாக" என்றவிடத்தில் உத்கீதவித்யையானது ப்ரகிருதமாக விருக்கிறது. (10) (எ—று)

(ஸூ) விபாக: சதவத் (11)

(ப—ரை) **विभागः** (விபாக:)=வித்யைவேறு புருஷனேயும், கர்மாவானது வேறு புருஷனேயும் தொடருகிறது எனப் பிரித்துப்பொருள் கொள்ளவேண்டும். **शतवत्** (சதவத்)=நூறை இருவருக்குக் கொடு என்ற விடத்தில் ஒருவனுக்கு ஐம்பதும் மற்றவனுக்கு ஐம்பதுமாகப் பிரித்துக்கொடுக்கப் படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்குங் காண்க. (11) (எ—று)

பாஷ்யம்.—"அவனே (பரலோகஞ் செல்லுகின்றவனே) வித்யையும் கர்மாவும்

वचनमस्वातन्त्र्ये विद्याया लिङ्गमिति तत्प्रत्युच्यते। विभागोऽत्र द्रष्टव्यो विद्यान्यं पुरुषमन्वारभते कर्मान्यमिति। शतवत्। यथा शतमाभ्यां दीयतामित्युक्ते विभज्य दीयते पञ्चाशदेकस्मै पञ्चाशदपरस्मै तद्वत्। नचेदं समन्वारम्भवचनं मुमुक्षुविषयम् 'इति नु कामयमानः' (बृ० ४। ४। ६) इति संसारिविषयत्वोपसंहारात्। 'अथाकामयमानः' (बृ० ४। ४। ६) इति च मुमुक्षोः पृथगुपक्रमात्। तत्र संसारिविषये विद्या विहिता प्रतिषिद्धा च परिगृह्यते विशेषाभावात्। कर्मापि विहितं प्रतिषिद्धं च यथाप्राप्तानुवादित्वात्। एवं सत्यविभागेनापीदं समन्वारम्भवचनमवकल्पते॥ ११॥

பின்தொடருகின்றன" என்ற இந்தத் தொடர்பு கூறும் வசனமானது வித்யை ஸ்வதந்திரமன்று என்பதில் அறிகுறியாகும் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அது மறுக்கப்படுகிறது. வித்யை வேறுபுருஷனையும், கர்மம் வேறுபுருஷனையும் தொடருகிறது என இவ்விஷயத்தில் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். நூறுபோலவாம். நூறை இருவர்க்குக் கொடு என்றவிடத்தில் ஐம்பது ஒருவனுக்கும், ஐம்பது மற்றவனுக்குமாகப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமேயாம். *தொடர்பு கூறுமிந்த வசனமானது முமுக்ஷுவை விஷயமாகக் கொண்டதன்று. "இவ்விதமன்றோ காமமுள்ளவன் செல்லுகிறான்" என்பதாய் ஸம்ஸாரிவிஷயமான முடிவு காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும்." பிறகுக் காமமில்லாதவனைச் சொல்லுகிறோம்" என முமுக்ஷுவுக்குத் தனியாக உபக்கிரமம் (ஆரம்பம்) காணவும் படுகிறது. அவ்விடத்தில் (வித்யாகர்மாணீ என்ற வாக்கியத்தில்) ஸம்ஸாரிவிஷயத்தில் சாஸ்திரவிஹிதமான உத்கீதாதி வித்யையும், சாஸ்திரநிஷித்தமான நக்ன (இடையில் வஸ்திரமற்ற) ஸ்திரீயை த்யானித்தல் ரூபமாயுள்ள வித்யையும் வித்யா" என்றதால் பொதுவாகச் சொல்லப்படுகிறது. தனித்துச் சொல்லக்கூடிய விசேஷமெதுவு மில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அங்கு கூறிய கர்மாவும் சாஸ்திர விஹிதமும் சாஸ்திரநிஷித்தமுமே தான் கொள்ளப்படும். (1) வேறு பிரமாணத்தால் கிடைத்ததை அந்த வசனம் அனுவாதஞ் செய்வதே அதன் காரணமாகும். இவ்விதமிருப்பதால் இந்தத் தொடர்பு கூறும் வசனமானது (வித்யாகர்மங்களுக்கு) விபாகமில்லாமலேயே பொருந்தக் கூடியதாகவாகிவிடலாம். (11)

---

* தம் வித்யாகர்மணீ என்ற வாக்கியத்துக்கு முமுக்ஷு விஷயத்வத்தை அங்கீகரித்து ஸூத்திரக்காரரால் பதில் கூறப்பட்டது. பாஷ்யகாரரவர்கள் இந்த வாக்கியத்துக்கு முமுக்ஷு விஷயத்வமே கிடையாதென்பதை இதனால் விளக்குகிறார்.

(1) "அவனை வித்யாகர்மங்கள் பின்தொடருகின்றன" என்றவிடத்திலுள்ள வித்யாபதத்தால் சாஸ்திரவிஹிதமாயும் சாஸ்திர நிஷித்தமாயுமுள்ள வித்யைகளும், கர்ம என்ற பதத்தால் சாஸ்திரவிஹிதமும் நிஷித்தமுமான கர்மங்களுமே சொல்லப்படுகின்றன. ஆகவே விஹிதமாகவோ "நிஷித்தமாகவோ உள்ள வித்யாகர்மங்களுடன் கூடினவன் அததற்குற்ற பலனையனுபவிக்கச் செல்லுகிறான்" என்று சொன்னதாக ஏற்படுமேயல்லாது இன்ன வித்யையுடன், அல்லது இன்னகர்மத்துடன் எனத்தனித்துப் பொருள் கொள்ள அங்கு இடமில்லை என்பது கருத்து.

यच्चैतत् तद्वतो 'विधानात्' (ब्र० सू० ३ । ४ । ६) इत्यत्र उत्तरं पठति—

अध्ययनमात्रवतः ॥ १२ ॥

'आचार्यकुलाद्वेदमधीत्य' इत्यत्राध्ययनमात्रस्य श्रवणादध्ययनमात्रवत एव कर्मविधिरित्यध्यवस्यामः । नन्वेवं सत्यविद्यत्वादनधिकारः कर्मसु प्रसज्येत । नैष दोषः । न वयमध्ययनप्रभवं कर्मावबोधनमधिकारकारणं वारयामः किं तर्ह्यौपनिषदमात्मज्ञानं स्वातन्त्र्येणैव प्रयोजनवत्प्रतीयमानं न कर्माधिकारकारणतां प्रतिपद्यत इत्येतावत्प्रतिपादयामः। यथाच न क्रत्वन्तरज्ञानं क्रत्वन्तराधिकारेणापेक्ष्यत एवमेतदपि द्रष्टव्यमिति ॥ १२ ॥

यदप्युक्तं 'नियमाच्च' (ब्र० सू० ३ । ४ । ७) इत्यत्राभिधीयते—

नाविशेषात् ॥ १३ ॥

அவதாரிகாபாஷ்யம்.—"தத்வதோ விதாநாத்" என்றதால் யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இவ்விஷயத்தில் பதில் சொல்லுகிறார்.—

(ஸூ) அத்யயநமாத்ரவத: (12)

(ப—ரை) अध्ययनमात्रवतः (அத்யயநமாத்ரவத:)="ஆசாரியனுடைய வீட்டினின்றும் வேதத்தை அத்யயநஞ்செய்து" என்ற விடத்தில் அத்யயநம் மட்டும் செய்தவனுக்குக் கர்மமானது விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (12) (எ—று)

பாஷ்யம்.—"ஆசாரியனுடைய வீட்டினின்றும் வேதத்தை அத்யயநஞ் செய்து" என்றவிடத்தில் அத்யயநம் மட்டுமே சொல்லப்படுவதால் அத்யயநம் மட்டுமுள்ளவனுக்கே கர்மம் விதிக்கப்படுகிறது எனவுறுதிசெய்கிறோம்.

சங்கை—இவ்விதமாயின் வித்யையில்லாதிருப்பதுபற்றிக் கர்மாதிகாரமின்மை ப்ராப்தமாகுமன்றோ? எனின்.

உத்தரம்—இந்தத் தோஷமில்லை. அத்யயனத்தினின்றுமுண்டாகும் கர்மாவபோதனமானது கர்மாதிகாரத்துக்குக் காரணம் என்பதை நாம் மறுக்கவில்லை. பின்னையோவென்னில் உபநிடதமூலமுண்டாகும் ஆத்மக்ஞானமானது ஸ்வதந்திரமாகவே ப்ரயோஜனமுள்ளதாகக் காணப்படுவதால் அது கர்மாதிகாரத்துக்குக் காரணமாக விருக்குந்தன்மையை அடையமாட்டாது என இவ்வளவுமட்டுமே சொல்லுகிறோம். வேறுயாகத்தைப் பற்றிய க்ஞானமானது வேறுயாகத்தின் அதிகாரத்துக்காக அபேக்ஷிக்கப் படுவதில்லை என்பது எவ்விதமோ இவ்விதமே இந்த ப்ரம்ஹக்ஞானமு மாகும் எனக்கண்டு கொள்ளவேண்டும் என்றும்.

அவதாரிகாபாஷ்யம்.—"நியமாச்ச" என்றதால் யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இவ்விஷயத்திற் சொல்லப்படுகிறது.—

(ஸூ) ந அவிசேஷாத். (13)

(ப—ரை) न (ந)=முற்கூறிய நியமம் பொருந்தாது. अविशेषात् (அவிசேஷாத்)=வித்வானுக்கென விசேஷமெதுவுமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

'कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेत्' (ईशा० २) इत्येवमादिषु नियमश्रवणेषु न विदुष इति विशेषोऽस्ति। अविशेषेण नियमविधानात्॥ १३॥

स्तुतयेऽनुमतिर्वा ॥ १४ ॥

'कुर्वन्नेवेह कर्माणि' (ईशा० २) इत्यत्रापरो विशेष आख्यायते। यद्यप्यत्र प्रकरणसामर्थ्याद्विद्वानेव कुर्वन्निति संबध्येत तथापि विद्यास्तुतये कर्मानुज्ञानमेतद्द्रष्टव्यम्। 'न कर्म लिप्यते नरे' (ईशा० २) इति हि वक्ष्यति। एतदुक्तं भवति। यावज्जीवं कर्म कुर्वत्यपि विदुषि पुरुषे न कर्म लेपाय भवति विद्यासामर्थ्यादिति तदेवं विद्या स्तूयते॥ १४॥

कामकारेण चैके ॥ १५ ॥

अपि चैके विद्वांसः प्रत्यक्षीकृतविद्याफलाः सन्तस्तदवष्टम्भात्फलान्तरसाधनेषु प्रजादिषु प्रयोजनाभावं परामृशन्ति। कामकारेणेति श्रुतिर्भवति वाजसनेयिनाम् 'एतद्ध स्म

பாஷ்யம்.—"குர்வந்நேவேஹ கர்மாணி ஜிஜீவிஷேத்" என்றதாதி நியமஶ்ரவணங்களில் வித்வானுக்கு என விசேஷமெதுவும் காணப்படவில்லை. பொதுவாகவே நியமம் காணப்படுகிறது. (13) (எ—று)

(ஸூ) ஸ்துதயே அநுமதிர் வா (14)

(ப—ரை) **वा** (வா)=அல்லது [ப்ரகரணத்தைக் கொண்டு வித்வான்ஸம்பந்தப் படுத்தப்படுவானாயின்] அப்பொழுது **स्तुतये** (ஸ்துதயே)=வித்யையை ஸ்துதிக்க வேண்டி **अनुमतिः** (அநுமதி:)=வித்வானுக்குக் கர்மாவில் ஸம்மதி கொடுக்கப்பட்டது. (14) (எ—று)

பாஷ்யம்.—"குர்வந்நேவேஹ கர்மாணி" என்றவிடத்தில் வேறுவிசேஷமானது சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ப்ரகரணஸாமர்த்தியத்தை யொட்டி வித்வானே (ப்ரம்ஹஜ்ஞானியே) "குர்வந்" என்றதில் ஸம்பந்தப்படுத்தப்படலாமாயினும் வித்யையை ஸ்துதிக்கவேண்டியே இது கர்மாவின் ஸம்மதி எனக் கண்டு கொள்ளவேண்டும். "நகர்ம லிப்யதே நரே" என்றல்லவோ சுருதிசொல்லப்போகிறது. இவ்விதஞ் சொல்லப்பட்டதாக வாகிறது. வித்வானான புருஷன் உயிருள்ளவரை கர்மத்தைச் செய்தபோதிலும் வித்யையின் ஸாமர்த்தியத்தினால் கர்மமானது பந்தத்தையும் பொருட்டு அவனுக்கு ஆவதில்லை என்பதாய் அது இவ்விதம் ஸ்துதிக்கப்படுகிறது. (14) (எ—று)

(ஸூ) காமகாரேணச ஏகே (15)

(ப—ரை) **एके** (ஏகே)=தத்வஸாக்ஷாத்காரத்தையடைந்த முக்கியாதிகாரிகள் **कामकारेण च** (காமகாரேண ச)=தமதிஷ்டப்படி வேறுபலத்துக்கு ஸாதனங்களான ப்ரஜாதிகளில் பயனின்மையை யனுபவிக்கின்றனர். (15) (எ—று)

பாஷ்யம்.—மேலும் சிலவித்வான்கள் வித்யாபலனைக் கண்கூடாகக் கண்டவர்களாய்க் கொண்டு அந்தவித்யையின் பிடிப்பால் வேறுபலன்களுக்கு ஸாதனங்களான ப்ரஜைமுதலியவற்றில் ப்ரயோஜனமின்மையை அனுபவிக்கின்றனர். "காம

वै तत्पूर्वे विद्वांस: प्रजां न कामयन्ते किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्माऽयं लोक:' (बृ० ४। ४। २२) इति। अनुभवारूढमेव च विद्याफलं न क्रियाफलवत्कालान्तरभावीत्यसकृदवोचाम। अतोऽपि न विद्याया: कर्मशेषत्वं नापि तद्विषयाया: फलश्रुतेरयथार्थत्वं शक्यमाश्रयितुम् ॥ १५ ॥

उपमर्दं च ॥ १६ ॥

अपि च कर्माधिकारहेतो: क्रियाकारकफललक्षणस्य समस्तस्य प्रपञ्चस्याविद्याकृतस्य विद्यासामर्थ्यात्स्वरूपोपमर्दमामनन्ति—'यत्र वा अस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येत्केनकं जिघ्रेत्' (बृ० २। ४। १४) इत्यादिना। वेदान्तोदितात्मज्ञानपूर्विकां तु कर्माधिकारसिद्धिं प्रत्याशासानस्य कर्माधिकारोच्छित्तिरेव प्रसज्येत। तस्मादपि स्वातन्त्र्यं विद्याया: ॥ १६ ॥

ऊर्ध्वरेत:सु च शब्दे हि ॥ १७ ॥

காரேண" என்றதால் வாஜஸநேயிகளுடைய சுருதியு மிருக்கிறதெனச்சொல்லப் படுகிறது. அதாவது: "அந்த இந்த ப்ரம்ஹத்தை யறிந்தமுன்னுள்ள வித்வான்கள் அதாவது:—ப்ரம்ஹஜ்ஞானிகள், எந்த நமக்கு ஆத்மா அபரோக்ஷமாக இருக்கிறதோ இந்த ஆத்மாவே லோகமோ=புருஷார்த்தமோ, அந்த நாம் ப்ரஜையினல் என்ன செய்யப் போகிறோம் எனவாலோசித்து ப்ரஜையை விரும்புவதில்லை. அதாவது: ப்ரஜாதி ஸாத்யமான கர்மாவை விட்டுவிடுகின்றனர் என்றும். மேலும் வித்யா பலனுனது அநுபவாரூடமே யொழிய கர்மபலன்போல் காலாந்தரத்தில் வரக்கூடிய தல்ல என அடிக்கடிச் சொல்லியுமிருக்கிறோம். ஆனதுபற்றியும் வித்யையானது கர்மாவுக்கு அங்கமானதன்று. வித்யாவிஷயமான பலன் சொல்லும் சுருதி உண்மையானதன்று என்று சொல்லவும் முடியாது. (15) (எ—று)

(ஸூ) உபமர்த்தம் ச (16)

(ப—ரை) சுருதியானது கிரியாகாரகபலரூபமானதும் அவித்யாகிருதமுமான ஸமஸ்தப்ரபஞ்சத்துக்கும் उपमर्दं च (உபமர்த்தம் ச)=ஸ்வரூபநாசத்தைச் சொல்லியு மிருக்கிறது. (16) (எ—று)

பாஷ்யம்.—மேலும் கர்மாதிகாரத்துக்கு ஹேதுவானதும், கிரியாகாரக பல ரூபமானதும், அவித்யாமூல மேற்பட்டதுமான ஸமஸ்தப்ரபஞ்சத்துக்கும் வித்யா ஸாமர்த்தியத்தினல் ஸ்வரூபநாசத்தைச் சுருதி சொல்லியுமிருக்கிறது. அதாவது:— "எந்நிலையில் இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாகவே ஆகுமோ அதபோழ்து எந்த ஸாதனத்தைக் கொண்டு எந்த ஸாத்யததைப் பார்ப்பான். எந்த ஸாதனத்தைக் கொண்டு எந்த ஸாத்யத்தை முகருவான்" என்றதாதியாம். வேதாந்தத்திற் சொல்லப்பட்ட ஆத்மஜ்ஞானத்தை முன்னிட்டு கர்மாதிகார ஸித்தியில் பேராவல் கொள்ளுபவனுக்குக் கர்மாதிகாரத்துக்கே நாசந்தான் ப்ரஸக்தமாகும். ஆனதுபற்றியும் வித்யையானது ஸ்வதந்திரமாகவே தானுகும். (16) (எ—று)

ऊर्ध्वरेतःसु चाश्रमेषु विद्या श्रूयते। न च तत्र कर्माङ्गत्वं विद्याया उपपद्यते। कर्माभावात्। न ह्यग्निहोत्रादीनि वैदिकानि कर्माणि तेषां सन्ति। स्यादेतत्। ऊर्ध्वरेतस आश्रमा न श्रूयन्ते वेद इति तदपि नास्ति। तेऽपि हि वैदिकेषु शब्देष्ववगम्यन्ते 'त्रयो धर्मस्कन्धाः' (छा० २।२३।१) 'ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते' (छा० ५।१०।१), 'तपःश्रद्धे ये ह्युपवसन्त्यरण्ये' (मु० १।२।११), 'एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति' (बृ० ४।४।२२), 'ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत्' (जा० ४) इत्येवमादिषु। प्रतिपन्नाप्रतिपन्नगार्हस्थ्यानामपाकृतानपाकृतर्णत्रयाणां चोर्ध्वरेतस्त्वं श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धम्। तस्मादपि स्वातन्त्र्यं विद्यायाः ॥१७॥

(ஸூ) ஊர்த்வரேதஸ்ஸு ச சப்தே ஹி (17)

(ப—ரை) **ऊर्ध्वरेतःसु च** (ஊர்த்வரேதஸ்ஸுச)=ஸன்னியாஸிகளிடத்திலும் வித்யையானது சுருதியிற் கூறப்படுகிறது. அந்த ஸன்னியாஸாஶ்ரமமோ **शब्दे हि** (ஶப்தேஹி)=சுருதியிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ. (17) (எ—று)

பாஷ்யம். — ஊர்த்வரேதஸ்ஸுகளான ஆஶ்ரமங்களில் வித்யையானது சுருதியில் காணப்படுகிறது. அங்கு வித்யைக்குக் கர்மாங்கத்வமானது பொருந்தவும் மாட்டாது. கர்மா இல்லாதிருப்பதாலென்க. அக்னிஹோத்ரம் முதலிய வைதிககர்மங்கள் அவர்களுக்கில்லையன்றோ.

இஃதிருக்கட்டும். ஊர்த்வரேதஸ்ஸுகளான ஆஶ்ரமங்கள் வேதத்தில் சொல்லப்படவில்லை என்றாலோ அதுவுமில்லை. அந்த ஆஶ்ரமங்களும் "தர்மஸ்கந்தங்கள் (கர்மத்தை ப்ரதானமாகவுடைய ஆஶ்ரமங்கள்) மூன்று, நான்காவது ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தன்" என்றும், "யாதொரு இவர் அரண்யத்தில் (வேதாந்தவிசாரத்துக்கு விரோதியான ஜனமற்ற விடத்தில்) ஶ்ரத்தை தபஸ் இவற்றுடன் கூடினவர்களாய் ப்ரம்ஹானுஸந்தானஞ் செய்கின்றனரோ" என்றும், "எவர்கள் தபஸ் ஶ்ரத்தைஇவற்றுடன் கூடினவர்களாய் அரண்யத்தில் வஸிக்கின்றனரோ" என்றும் "துறவிகள் இதே லோகத்தை (ஆத்மானுபவத்தை) இச்சித்துக் கொண்டே துறக்கின்றனர்" என்றும், ப்ரம்ஹ சர்யத்தினின்றுமே துறவியாகலாம்" என்றும் முதலிய வைதிகங்களான சப்தங்களில் அறியவும் படுகின்றன. கிருஹஸ்தாஶ்ரமத்தையடைந்தோ அடையாமலோ மூன்றுகடன்களை போக்கியோ போக்காமலோ உள்ளவர்க்கும் ஸன்னியாஸாஶ்ரமமானது சுருதிஸ்மிருதிகளில் ப்ரஸித்தமாகக் காணக் கிடக்கிறது. ஆனதுபற்றியும் வித்யையானது ஸ்வதந்திரமாகவே தானுகிறது.

ஒன்றுவது புருஷார்த்தாதிகரணம் முற்றிற்று.

பராமர்சாதிகரணம். (2)

(அ—கை) ப்ரம்ஹசாரி என்றும், கிருஹஸ்தன் என்றும், வாநப்ரஸ்தன் என்றும், ஸன்யாஸி என்றும் ஆஶ்ரமிகள் நான்குவிதமாவர். அவர்களுள் காயத்

ரன், ப்ராம்ஹன் ப்ராஜாபத்யன், ப்ருஹன் என ப்ரம்ஹசாரி நான்குவிதமாவான். அந்நால்வருள் உபநயநத்துக்குப் பிறகு எவன் உப்பு ஒரப்பில்லாமல் ஆஹாரஞ் செய்து கொண்டு மூன்றுதினங்கள் காயத்ரியை அத்யயனஞ் செய்கின்றானோ அவன் காயத்ரன் என்ற ப்ரம்ஹசாரியாகிறான். எவன் குருவினிடமிருந்து வேதத்தைக் கிரஹிக்கும் வரைப்ரம்ஹசர்யத்தை யநுஷ்டிக்கின்றானோ அவன் ப்ராம்ஹன் என்ற ப்ரம்ஹசாரியாவான். ஒருவருஷம் வேதவ்ரதானுஷ்டானஞ் செய்பவன் ப்ராஜாபத்யன் என்ற ப்ரம்ஹசாரியாவான். மரணம்வரை குருகுலத்தில் வஸிப்பவன் நைஷ்டிகன் என்ற வேறுபெயரால் அழைக்கப்படுகின்ற ப்ருஹன் என்ற ப்ரம்ஹசாரியாவான். அதுபோலவே வார்த்தாகன், யாயாவரன், சாலீனன், கோரஸன்யஸிகன் எனக் கிருஹஸ்தன் நான்குவிதமாவான். அவர்களுள் கிருஷி, பசுஸம்ரக்ஷணம் முதலிய வைச்யாதிகளின் விருத்தியினால் ஜீவித்துக்கொண்டு நித்யகர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவன் வார்த்தாகன் என்ற கிருஹஸ்தனாவான். எவரையும் யாசிக்காதவனாயும் யாகஞ்செய்வித்தல், ஓதுவித்தல், ப்ரதிக்ரஹம் வாங்குதல் இவற்றில் பற்றில்லாதவனாயு முள்ளவன் யாயாவரன் என்ற கிருஹஸ்தனாவான் யாஜநம், அத்யாபனம் ப்ரதிக்ரஹம் யாகஞ்செய்தல், அத்யயனஞ் செய்தல், தானங் கொடுத்தல் என்ற ஆறுகர்மங்களுமுள்ளவனும் அவற்றுள் யாகஞ் செய்வித்தல் ஓதுவித்தல் ப்ரதிக்ரஹம் வாங்குதல் இவற்றை விருத்தியாகக் கொண்டு பொருள் தேடுபவனுமானவன் சாலீனன் என்ற கிருஹஸ்தனாவான். பூமியினின்றுமெடுக்கப்பட்டதும் நன்குபரிசுத்தஞ் செய்யப்பட்டதுமான தீர்த்தங்களைக் கொண்டு காரியம் செய்பவனும் ஒவ்வொருதினமும் உஞ்சவிருத்தி யெடுப்பவனும் கிராமத்தில் வாஸஞ் செய்பவனுமானவன் கோரஸன்யஸிகன் என்ற கிருஹஸ்தனாவான். அதுபோலவே வைகானஸன், ஔதும்பரன், வாலகில்யன், பேனபன் என்ற வானப்ரஸ்தன் நான்குவிதமாவான். அவர்களுள்—உழுது பயிரிடாததும் கிராமத்துக்கு வெளியிலுள்ள விடங்களிலுண்டானதுமானவைகளால் அக்னிஹோத்ரம் முதலியவற்றைச் செய்கின்றவன் வைகானஸன் என்ற வானப்ரஸ்தனாவான். காலையிலெழுந்ததும் எந்தத் திக்கைப் பார்க்கின்றானோ அந்தத்திக்கிலுண்டான அத்திப்பழம், இலந்தைப் பழம், நீவாரம் (சென்னெல்) ஶ்யாமை முதலியவற்றைக் கொண்டு கர்மத்தைச் செய்பவன் ஔதும்பரன் என்ற வானப்ரஸ்தனாவான். ஜடாவல்கலத்தைத் தரித்துக்கொண்டும் எட்டுமாஸங்கள் ஜீவனத்துக்கு வேண்டிய வற்றை ஸம்பாதித்துக் கொண்டும் மீதமுள்ள நான்கு மாஸங்களில் தேடியவற்றைக் கொண்டு ஜீவித்துக் கொண்டும் அதிலும் கார்த்திகை மாஸத்தில் முன்னர் கிரஹிக்கப்பட்ட புஷ்பம் பழம் முதலியவற்றைப் பரித்தியாகஞ் செய்தும் வருபவன் வாலகில்யன் என்ற வானப்ரஸ்தனாவான். தானாக உதிர்ந்த காய்ந்த சருகு பழம் இவற்றைக் கொண்டு ஜீவிப்பவனும் எங்கேனும் ஓரிடத்தில் வாஸஞ் செய்து கொண்டும் கர்மானுஷ்டானஞ் செய்பவன் பேனபன் என்ற வானப்ரஸ்தனாவான். அதுபோலவே குடீசகன், பஹூதகன், ஹம்ஸன், பரமஹம்ஸன் என ஸன்யாஸிகள் நான்குவிதமாவர். அவர்களுள் தனது புத்திரனது வீட்டிலேயே பிக்ஷாடனஞ் செய்துகொண்டு த்ரிதண்டிகளாயுள்ளவர் குடீசர் என்ற ஸன்னியாஸியாவர். உரி, கமண்டலு, பாதுகை, ஜபாஸனம், சிகை, யக்ஞோபவீதம்,

२ परामर्शाधिकरणम् । सू० १८–२०

परामर्शं जैमिनिरचोदना चापवदति हि ॥ १८ ॥

नास्त्यूर्ध्वरेताः किं वास्ति नास्त्यसावविधानतः । वीरघातो विधेः क्लृप्तान्धपङ्ग्वादिका स्मृतिः ॥ १ ॥
अस्त्यपूर्वविधेः क्लृप्तिर्वीरहाऽनग्निको गृही । अन्वादेः पृथगुक्तत्वात् स्वस्थानां श्रूयते विधिः ॥ २ ॥

கோவணம், காஷாயவஸ்திரம் இவையுள்ளவர்களாய்க் கொண்டும் தீர்த்தாடனஞ் செய்துகொண்டும், பிக்ஷாடனஞ் செய்துகொண்டும் ஆத்மாவைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டும் (ஆத்மவிசாரம் செய்துகொண்டும்) இருப்பவர் பஹூதகர் என்ற ஸன்னியாஸியாவர். ஒரே தண்டமுள்ளவர்களும் சிகையைத் தவிர்த்து யக்ஞோபவீதத்தைத் தரிப்பவர்களும், உரி கமண்டலு இவற்றைத் தரிப்பவர்களும், ஒரு கிராமத்தில் ஒரு இரவுமட்டும் வஸிப்பவர்களும், கிருச்ரம் சாந்திராயணம் முதலிய விரதானுஷ்டானஞ் செய்பவருமாயுள்ளவர் ஹம்ஸர் என்ற ஸன்னியாஸியாவர். ஒரே தண்டத்தைமட்டும் தரிப்பவரும் சிகை யக்ஞோபவீதம் இவையற்றவரும், எல்லாக் கர்மங்களையும் விதிபூர்வகமாகப் பரித்யாகஞ் செய்தவரும் ஆத்மானுஸந்தானத்திலீடுபட்ட வருமாயுள்ளவர் பரமஹம்ஸம் என்ற ஸன்னியாஸியாவர். எனக் காண்வாயன ஸ்மிருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் சுருதியில் "த்ரயோதர்மஸ்கந்தா:" (தர்மப்ரதானங்களான ஆஸ்ரமங்கள் மூன்று) என்ற விடத்திலுள்ள "ப்ரம்ஹஸம்ஸ்த: அமிருதத்வமேதி" என்றதால் தர்மப்ரதானங்களான மூன்று ஆஸ்ரமங்களைக் காட்டிலும் நான்காவதான ஸன்னியாஸாஸ்ரமமானது விதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது இல்லையா? என ஸந்தேஹம் வர அதைப் போக்கி நான்காவதான ஸன்யாஸாஸ்ரமமானது விதிக்கத்தான் படுகிறது என்பதைச் சொல்லவேண்டி 3 ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் முதலாவது பூர்வபக்ஷ ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) பராமர்சம் ஜைமிநி: அசோதனச அபவததி ஹி (18)

(ப-ரை) **जैमिनिः** (ஜைமினி:)=ஜைமினி என்ற ஆசிரியர் **परामर्शम्** (பராமர்ஸம்)="த்ரயோதர்மஸ்கந்தா:" என்றவிடத்தில் மூன்று ஆஸ்ரமங்களின் அனுவாதம் மட்டும் செய்யப்படுகிறதே யொழிய அவற்றின் விதி சொல்லப்படவில்லை என்கிறார். ஏன்? **अचोदना** (அசோதனா)=இவ்விடத்தில் விதியைச் சொல்லும் லிங்முதலியன இல்லாதிருப்பதா லென்க. மேலும், **अपवदति हि** (அபவததி ஹி)=ப்ரத்யக்ஷ ஸ்ருதியானது வேறு ஆஸ்ரமத்தை மறுத்து மிருக்கின்றதன்றோ. (18)

குறிப்பு—'த்ரயோதர்மஸ்கந்தா:" என்ற விடத்தில் ப்ரம்ஹசர்யம் முதலிய ஆஸ்ரமங்களுக்கே விதியில்லாதிருக்கும் பொழுது அதே வாக்கியத்திலுள்ள "ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தஃ" என்பது ஸன்யாஸத்தைச் சொல்லவந்தது என்பதற்கு இடமேது? அத்துடன் வேறு ப்ரத்யக்ஷ ஸ்ருதியானது ஸன்யாஸாஸ்ரமத்தை மறுத்துமிருப்பதிலிருந்து ஸன்யாஸாஸ்ரமமே சுருதிமூலம் ஏற்படுவதற்கிடமில்லை என்பது ஜைமினியாசிரியரின் கருத்தென்றேற்பட்டது. (எ-று)

लोककाम्याश्रमी ब्रह्मनिष्ठामर्हति वा न वा। यथावकाशं ब्रह्मैव ज्ञातुमर्हत्यवारणात्॥ १॥
अनन्यचित्तता ब्रह्मनिष्ठाऽसौ कर्मठे कथम्। कर्मत्यागी ततोब्रह्मनिष्ठामर्हति नेतरः॥ २॥

'त्रयो धर्मस्कन्धाः' (छा० २। २३। १) इत्यादयो ये शब्दा ऊर्ध्वरेतसामाश्रमाणां सद्भावायोदाहृता न ते तत्प्रतिपादनाय प्रभवन्ति। यतः परामर्शमेषु शब्देष्वाश्रमान्तराणां जैमिनिराचार्यो मन्यते न विधिम्। कुतः—नह्यत्र लिङादीनामन्यतमश्चोदनाशब्दोऽस्ति।

வையாஸிக நியாயமாலை.

முதலாவது வர்ணகம்.

(க—ரை) ஊர்த்வரேதஸ் என்றதாற் சொல்லப்படும் ஸன்னியாஸாஸ்ரமமானது தனியாகவுண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். விதிபோதகங்களான லிங்முதலியன இல்லாதிருப்பதாலும், விதியிருப்பதாகச் சொன்னால் வீரஹத்தி என்ற தோஷம் வருவதாலும் ஸன்யாஸாஸ்ரமத்தைச் சொல்லும் ஸ்மிருதியானது கர்மத்தில் அதிகாரம் பெறாத குருடர் நொண்டி இவர்களைப்பற்றி ஏற்பட்டதாலும் ஸன்னியாஸாஸ்ரமமே கிடையாது என்பது பூர்வபக்ஷம். இந்த வாக்கியத்தில் (1) அபூர்வவிதியானது இருப்பதாலும், கிருஹஸ்தனாக இருந்து அக்னிபரித்யாகஞ்செய்தவனுக்கே வீரஹத்தி என்ற தோஷம்வருமாதலாலும் பொட்டை நொண்டி முதலியோரைப் பற்றித்தனியாகச் சொல்லியிருப்பதாலும் ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தர்களுக்கு (ஸன்யாஸிக்கு) விதியிருப்பதாகத் தானேற்படுகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (18) (எ—று)

இரண்டாவது வர்ணகம்.

லோகத்திற் காமனையுள்ளவன் ப்ரம்ஹநிஷ்டைக்கு அர்ஹனா? அல்லது அநர்ஹனா? என்பது ஸந்தேஹம். லோககாமனையுள்ளவன் கிடைத்த அவகாசத்துக்குத் தக்கபடி ப்ரம்ஹத்தை யறிவதற்கு அர்ஹனாகவே தானாகிறான். அதுகூடாதென மறுக்கப்படவுமில்லை. என்பது பூர்வபக்ஷம். வேறிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தாதிருத்தலே இந்த ப்ரம்ஹநிஷ்டையாவதால் அத்தகைய ப்ரம்ஹநிஷ்டையானது கர்மடனிடத்தில் ஸம்பவிக்க இடமேது. ஆகவே விதி பூர்வகமாகக் கர்மத்யாகஞ் செய்பவர் ப்ரம்ஹநிஷ்டையை யடைவாரே யொழிய மற்றவர் அதை அடையமாட்டார் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஊர்த்தவரேதஸ்ஸுகளான ஆஸ்ரமங்களின் இருப்பைக் காட்ட வேண்டி "த்ரயோதர்மஸ்கந்தா:" என்றதாதிகளான யாதொரு சப்தங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டனவோ அந்தசப்தங்கள் அந்த ஆஸ்ரமங்களைச் சொல்லச் சக்தியுள்ளனவன்று. ஜைமினி என்ற ஆசிரியர் அந்தச் சப்தங்களில் வேறு ஆஸ்ரமங்களின் அனுவாதத்தை எண்ணுகின்றாரே யன்றி அவைவிதிக்கப் படுவதாக எண்ணவில்லை. ஏன்? இவ்விடத்தில் விதிபோதகங்களான லிங்முதலியவற்றுள் (லிங், லோட், தவ்ய ப்ரத்யயங்களுள்) ஒருஸப்தமேனும் காணப்படாததே அதன்காரண

(1) அபூர்வவிதி, நியமவிதி பரிஸங்க்யாவிதி, என விதிகள் மூன்று. அவற்றுள் இங்கு அபூர்வவிதி சொல்லப்படுகிறது.

अर्थान्तरपरत्वं चैषु प्रत्येकमुपलभ्यते। त्रयो धर्मस्कन्धा इत्यत्र तावद्यज्ञोऽध्ययनं दानमिति प्रथमस्तप एव द्वितीयो ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासी तृतीयोऽत्यन्तमात्मानमाचार्यकुलेऽवसादयन्सर्व एते पुण्यलोका भवन्तीति परामर्शपूर्वकमाश्रमाणामनात्यन्तिकफलत्वं सङ्कीर्त्यात्यन्तिकफलतया ब्रह्मसंस्थता स्तूयते—'ब्रह्मसंस्थोऽमृतत्वमेति' (छा० २।२३।१) इति। ननु परामर्शेऽप्याश्रमा गम्यन्त एव। सत्यं गम्यन्ते। स्मृत्याचाराभ्यां तु तेषां प्रसिद्धिर्न प्रत्यक्षश्रुतेः। अतश्च प्रत्यक्षश्रुतिविरोधे सत्यनादरणीयास्ते भविष्यन्ति। अनधिकृतविषया वा। ननु गार्हस्थ्यमपि सहैवोर्ध्वरेतोभिः परामृष्टं यज्ञोऽध्ययनं दानमिति प्रथम इति। सत्यमेवं तथापि तु गृहस्थं प्रत्येवाग्निहोत्रादीनां कर्मणां विधानाच्छ्रुतिप्रसिद्धमेव हि तदस्तित्वम्। तस्मात्स्तुत्यर्थ एवायं परामर्शो न चोदनार्थः। अपिचापवदति

மாகும். இந்த ஶப்தங்களுள் ஒவ்வொன்றும் வேறுபொருளைக் கூறுவதாகவே காணவும் படுகிறது. முதலில் "த்ரயோதர்மஸ்கந்தா:" என்றவிடத்திலோ "யக்ஞம் அத்யயனம் தானம் என்பது முதலாவதாகும், தபஸ்ஸே இரண்டாவதாகும் ஆசாரியகுலவாஸியும் ஆசாரியகுலத்தில் முற்றிலும் தேஹத்தை யழிப்பவனுமான ப்ரம்ஹசாரி மூன்றாவதாகும். இவர்யாவரும் புண்ணியலோகத்தை யுடையவராகின்றனர்" என்றதால் அநுவாத பூர்வகமாய் ஆஶ்ரமாந்தரங்களுக்கு ஆத்யந்திகமானபலன் (மோக்ஷம்) இல்லை என்பதைச் சொல்லி ஆத்யந்திகபலனுள்ளதாயிருப்பது பற்றி ப்ரம்ஹ ஸம்ஸ்தத்துவமானது "ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தன் அமிருதத்வத்தை யடைகிறான்" என்றதால் (1) ஸ்துதிக்கப்படுகிறது.

சங்கை—அநுவாதம் செய்திருந்தபோதிலுங் கூட ஆஶ்ரமங்களின் தோற்றமேற்படத்தானே செய்கிறது எனின்?

உத்தரம்—தோற்றத்தை யடைவது உண்மைதான். ஸ்மிருதி ஆசாரம் இவை மூலம் அவற்றின் ஸித்தியேற்படுகிறதே யொழிய அவ்விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதியில்லை. ஆகவே ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதிவிரோதம் வருங்கால் அவ்வாஶ்ரமங்கள் ஆதரிக்கத்தகாதனவாகவே ஆகின்றன. அல்லது கர்மாதிகாரம் பெறாதவர் விஷயமாகவாகவோ தானாகும்.

சங்கை—கிருஹஸ்தாஶ்ரமங்கூட "யக்ஞோத்யயனம் தானம் என்பது முதலாவதாகும்" என ஊர்த்வரேதஸ்ஸுகளுடன் கூடவே தான் அநுவதிக்கப்பட்டிருக்கிறது எனின்?

உத்தரம்—இது உண்மைதானாயினும் கிருஹஸ்தனைக் குறித்தே அக்னிஹோத்ராதிகளான கர்மங்களின் விதானம்காணப்படுவதால் கிருஹஸ்தாஶ்ரம மிருப்பது சுருதிப்ரஸித்தமாகவே தானிருக்கிறது. ஆகவே இந்த அனுவாதமானது ஸ்துதிக்குவேண்டி ஏற்பட்டதே யொழிய விதிப்பதற்கு வேண்டியன்று. மேலும் "எவன்

---

(1) "த்ரயோதர்மஸ்கந்தா:" என்ற சுருதியில் ப்ரம்ஹஸம்ஸ்ததையை ஸ்துதிக்க வேண்டி வேறுஆச்ரமங்கள் அநுவதிக்கப் படுகின்றனவே அன்றி அவைவிதிக்கப்படவில்லை என்பது கருத்து,

हि प्रत्यक्षा श्रुतिराश्रमान्तरम् 'वीरहा वा एष देवानां योऽग्निमुद्वासयते', 'आचार्याय प्रियं धनमाहृत्य प्रजातन्तुं मा व्यवच्छेत्सीः' (तै० १।११।१), 'नापुत्रस्य लोकोऽस्तीति तत्सर्वे पशवो विदुः' इत्येवमाद्या। तथा 'ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते' (छा० ५।१०।१) 'तपःश्रद्धे ये ह्युपवसन्त्यरण्ये' (मुण्ड० १।२।११) इति च देवयानोपदेशो नाश्रमान्तरोपदेशः। सन्दिग्धं चाश्रमान्तराभिधानम् 'तप एव द्वितीयः' (छा० २।२३।१) इत्येवमादिषु। तथा 'एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति' (बृ० ४।४।२२) इति लोकसंस्तवोऽयं न पारिव्राज्यविधिः। ननु ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेदिति विस्पष्टमिदं प्रत्यक्षं पारिव्राज्यविधानं जाबालानाम्। सत्यमेवमेतत्। अनपेक्ष्य त्वेतां श्रुतिमयं विचार इति द्रष्टव्यम्॥ १८॥

अनुष्ठेयं बादरायणः साम्यश्रुतेः॥ १९॥

அக்னியை விடுகிறுனே இவன் தேவர்களுள் வீரஹத்தி செய்தவனுகவாகிறுன்" என்றும், "ஆசாரியனுக்குப் பிரியமான தனத்தைக் கொடுத்து வேறு ஆஶ்ரமக் கிரஹணத்திஞல் ப்ரஜையின் தொடர்பை யறுத்து விடாதிருப்பாயாக." என்றும், "புத்திரனில்லாதவனுக்கு லோகமில்லை. ஆகவே புத்திரனில்லாதவர் யாவரும் பசுக்களென்றே எண்ணுகின்றனர்" என்றுமாதிய ப்ரத்யக்ஷஶ்ருதியானது வேறு ஆஶ்ரமத்தை மறுத்துமிருக்கிறது. அவ்விதமே "யாதொரு இவர் அரண்யத்திலிருந்துகொண்டு ஶ்ரத்தை, தபஸ் இவற்றுடன் கூடினவர்களாய் உபாஸிக்கின்றனரோ" என்பதும் "எவர் தபஸ் ஶ்ரத்தை இவற்றுடன் கூட அரண்யத்தில் வஸிக்கின்றனரோ" என்பதும் தேவயாநமார்க்கத்தி னுபதேசமேயொழிய ஆஶ்ரமாந்தரோபதேசமாக வாகாது. "தபஸ்ஸே இரண்டாவதாக வாகும்" எனறதாதி விடங்களிலோ ஆஶ்ரமாந்தரவிதானமானது ஸந்திக்தமாக (நிர்ணயிக்கமுடியாததாக) வும் இருக்கிறது. அதுபோலவே "துறப்பவர் இதேலோகத்தை விரும்பினவராகவே துறக்கின்றனர்" என்பது லோகத்தைப் பற்றிய ஸ்துதியே யொழிய ஸன்யாஸத்தின் விதியன்று.

சங்கை—"ப்ரம்ஹ சரியத்திநின்றே துறவியாகவாக வேண்டும்" என்பதாய் ஜாபாலோபநிடதத்தில் ஸன்யாஸவிதானமானது கண்கூடாகவே தெளிவாகக் காணக் கிடக்கின்றதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இது உண்மைதான். இந்த ஶ்ருதியையபேக்ஷிக்காமலே இந்த விசாரமானது செய்யப்படுகிறது எனக் காணவேண்டும். (18) (எ—று)

(ஸூ) அனுஷ்டேயம் பாதராயண: ஸாம்யசுருதே: (19)

(ப—ரை) **बादरायणः** (பாதராயண:)=பாதராயணரென்ற ஆசிரியர் **अनुष्ठेयम्** (அநுஷ்டேயம்)=ஆஶ்ரமாந்தரமானது அனுஷ்டிக்கத்தக்கதென்றே எண்ணுகிறுர். ஏன்? **साम्यश्रुतेः** (ஸாம்யஶ்ருதே:)=கிருஹஸ்தாஶ்ரமத்தைப் போலவே ஆஶ்ரமாந்தரத்தையும் சுருதிஅனுவாதம் செய்திருப்பதே அதன் காரணமாகும். (19)

अनुष्ठेयमाश्रमान्तरं बादरायण आचार्यो मन्यते। वेदे श्रवणात्। अग्निहोत्रादीनां चावश्यानुष्ठेयत्वात्तद्विरोधादनधिकृतानुष्ठेयमाश्रमान्तरमिति हीमां मतिं निराकरोति गार्हस्थ्यवदेवाश्रमान्तरमप्यनिच्छता प्रतिपत्तव्यमिति मन्यमानः। कुतः—साम्यश्रुतेः। समा हि गार्हस्थ्येनाश्रमान्तरस्य परामर्शश्रुतिर्दृश्यते 'त्रयो धर्मस्कन्धाः' (छा० २। २३। १) इत्याद्या। यथेह श्रुत्यन्तरविहितमेव गार्हस्थ्यं परामृष्टमेवमाश्रमान्तरमपीति प्रतिपत्तव्यम्। यथाच शास्त्रान्तरप्राप्तयोरेव निवीतप्राचीनावीतयोः परामर्श उपवीतविधिपरे वाक्ये। तस्मात्तुल्यमनुष्ठेयत्वं गार्हस्थ्येनाश्रमान्तरस्य। तथा 'एतमेव प्रव्राजिनो लोकमिच्छन्तः प्रव्रजन्ति, (बृ० ४। ४। २२) इत्यस्य वेदानुवचनादिभिः समभिव्याहारः। 'ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते' (छा० ५। १०। १) इत्यस्य च पञ्चाग्निविद्यया। यत्तूक्तम् 'तप एव द्वितीयः' (छा० २। २३। १) इत्यादिष्वाश्रमान्तराभिधानं सन्दिग्धमिति। नैष दोषः।

பாஷ்யம்.—ஆஶ்ரமாந்தரமும் அனுஷ்டிக்கத் தக்கதென்றே பாதராயண ரென்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார். வேதத்திற் சொல்லப்படுவதே அதன் காரண மாகும். அதாவது:—இஷ்டமில்லாதவனுங்கூட கார்ஹஸ்த்யத்தைப் போலவே வேறு ஆஶ்ரமத்தையும் ஒப்பியே தீரவேண்டும் என எண்ணுகின்றவராய் அக்னி ஹோத்ராதிகள் அவஶ்யமனுஷ்டிக்கத் தக்கனவாக விருப்பதிலிருந்து அதற்கு விரோதப்படுவதுபற்றி வேறு ஆஶ்ரமமானது கர்மாவில் அதிகாரம் பெறாதவர் களாலேயே அனுஷ்டிக்கத்தக்கது என்ற இந்த எண்ணத்தை மறுத்துக் கூறுகிறார் என்றாம். என்? ஶ்ருதிஸாம்யமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:— கார்ஹஸ்த்யத்துடன் ஆஶ்ரமாந்தரத்தையும் அனுவாதஞ் செய்துள்ள "த்ரயோதர் மஸ்கந்தா:" என்றதாதியான ஶ்ருதியானது ஸமானமாகவே யன்றோ காணப்படு கின்றது. வேறு சுருதியில் விதிக்கப்பட்டதாகவே யுள்ள கார்ஹஸ்த்யமானது இவ்விடத்தில் அனுவதிக்கப்படுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே ஆஶ்ரமாந்தரமு மெனக்கண்டு கொள்ளவேண்டும். வேறு சாஸ்திரத்திற் விதிக்கப்பட்ட (1) நிவீத ப்ராசீனாவீதங்களுக்கு உபவீதத்தை விதிக்கும் வாக்கியத்தில் அனுவாதங்காணப் படுவது போலவே இங்கும் கொள்ளவேண்டும். ஆகவே அதற்கொப்பாகவே கிருஹஸ்தாஶ்ரமத்துடன் வேறுஆஶ்ரமத்துக்கு அனுஷ்டேயத்வமானது விதிக் கிறது. அதுபோலவே "துறவிகள் இதேலோகத்தை விரும்பிக் கொண்டே துறக் கின்றனர்" என்ற இதற்கு வேதாநுவசனாதிகளுடன் சேர்த்துப் பாடம் காணவும் படுகிறது. "எவர் அரண்யத்தில் ஶ்ரத்தை தபஸ் இவற்றுடன் கூடினவர்களாய் உபாஸிக்கின்றனரோ" என்ற வாக்கியத்துக்குப் பஞ்சாக்னி வித்யையுடன் சேர்த் துப் பாடமும் காணப்படுகிறது. "தபஸே இரண்டாவதாக வாகும்" என்ற தாதிவிடங்களில் வேறு ஆஶ்ரமாபிதானம் ஸந்திக்தம் என யாதொன்று சொல்லப்

---

(1) பூநூலைக் கழுத்தில் மாட்டித்தொங்கவிடுவது நீவீதமென்றும், வலதுதொளில் மாட்டி இடது தோள்பக்கமாகப் போட்டுக்கொள்வது ப்ராசீனாவீதமென்றும் வழக்கமாக இடதுதோளில் மாட்டி வலது தோள்பக்கமாகத் தொங்கவிடுவது உபவீதமென்றும் சொல்லப்படும்.

निश्चयकारणसद्भावात्। 'त्रयो धर्मस्कन्धाः' (छां० २। २३। १) इति हि धर्मस्कन्धत्रित्वं प्रतिज्ञातम्। नच यज्ञादयो भूयांसो धर्मा उत्पत्तिभिन्नाः सन्तोऽन्यत्राश्रमसंबन्धात्त्रित्वेऽन्तर्भावयितुं शक्यन्ते। तत्र यज्ञादिलिङ्गो गृहाश्रम एको धर्मस्कन्धो निर्दिष्टो ब्रह्मचारीति च स्पष्ट आश्रमनिर्देशस्तप इत्यपि कोऽन्यस्तपःप्रधानादाश्रमाद्धर्मस्कन्धोऽभ्युपगम्येत। 'ये चेमेऽरण्ये' (छां० ५। १०। १) इति चारण्यलिङ्गाच्छ्रद्धातपोभ्यामाश्रमगृहीतिः। तस्मात्परामर्शेऽप्यनुष्ठेयमाश्रमान्तरम्॥ १९॥

विधिर्वा धारणवत्॥ २०॥

विधिर्वाऽयमाश्रमान्तरस्य न परामर्शमात्रम्। ननु विधित्वाभ्युपगम एकवाक्यताप्रतीतिरुपरुध्येत प्रतीयते चात्रैकवाक्यता पुण्यलोकफलास्त्रयो धर्मस्कन्धा ब्रह्मसंस्थता

பட்டதோ, இந்தத்தோஷமில்லை. நிஸ்சயிக்கக்கூடிய காரணமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—"த்ரயோ தர்மஸ்கந்தா:" (தர்மப்ரதானங்களான ஆஸ்ரமங்கள் மூன்று) என்றதாலோ மூன்று தர்மஸ்கந்தங்கள் ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டன. யக்ஞாதிகளான வெகுதர்மங்கள் உத்பத்தியிலேயே வேறுபட்டனவாயிருந்து கொண்டு ஆஸ்ரமஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்து வேறுமுறையினல் மூன்ருன எண்ணில் அந்தர்பாவஞ் செய்ய (அடக்கிக்கூற) முடியாதனவன்ருே? அவ்விடத்தில் யக்ஞாதிகளை அடையாளமாகக் கொண்ட கிருஹஸ்தாஸ்ரமமானது ஒருதர்மஸ்கந்தமாகக்கூறப்பட்டதாக வாகிறது. ப்ரம்ஹசாரி என்பதால் ஆஸ்ரமநிர்த்தேசமானது தெளிவாகவேயிருக்கிறது. "தப:" என்றதால் தபஸ்ஸை ப்ரதானமாகக் கொண்ட ஆஸ்ரமத்தைக்காட்டிலும் வேறு எந்த தர்மஸ்கந்தமானது அங்கீகரிக்கப் படும். "யே சேமே அரண்யே" என்றவிடத்தில் அரண்யலிங்கமிருப்பதைக் கொண்டு ஸ்ரத்தை தபஸ் இவற்ருல் (அவற்றை ப்ரதானமாகக்கொண்ட) ஆஸ்ரமத்தின் கிரஹணமே ஏற்படுகிறது. ஆகவே அனுவாதம் செய்திருப்பினுங் கூட வேறு ஆஸ்ரமமானது அனுஷ்டேயமாகவே தானகிறது. (19) (எ—று)

(ஸூ) விதிர்வாதாரணவத் (20)

(ப—ரை) **विधिर्वा** (விதிர்வா)=இது வேறு ஆஸ்ரமத்தின் விதியேயொழிய அனுவாதம் மட்டுமன்று. ஏன்? **धारणवत्** (தாரணவத்)=**उपरिहि देवेभ्यो धारयति** (உபரிஹி தேவேப்யோ தாரயதி)=தேவதைகளைக்குறித்து ஹோமஞ்செய்யுமிடத்தில் ஸ்ருக்என்ற ஹோமபாத்திரத்தின் மேலே ஸமித்தை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றுகூறிய விடத்தில் விதத்வநிர்த்தேச மிருப்பதைக் கொண்டு உபரிதாரணத்துக்கும் அபூர்வவிதியானது எவ்விதம் கொள்ளப்படுகிறதோ அவ்விதமே இங்கும் காணவேண்டும் என்ருும். (60) (எ—று)

பாஷ்யம்.—இது வேறு ஆஸ்ரமத்துக்கு விதியாகவாகுமேயொழிய அனுவாதமாக மட்டுமாகாது.

சங்கை—விதித்தன்மை யொப்புக்கொண்டால் ஏகவாக்யத்வ ப்ரதீதியானது (ஒற்ற ஒரேபொருளுள்ளதா யிருத்தலின் தோற்றமானது) தடுக்கப்பட்டதாகவாகி

त्वमृतत्वफलेति। सत्यमेतत्। सतीमपि त्वेकवाक्यताप्रतीतिं परित्यज्य विधिरेवाभ्युपगन्तव्योऽपूर्वत्वात्। विध्यन्तरस्यादर्शनात्। विस्पष्टाच्चाश्रमान्तरप्रत्ययाद्गुणवादकल्पनयैकवाक्यत्वयोजनानुपपत्तेः। धारणवत्। यथा 'अधस्तात्समिधं धारयन्ननुद्रवेदुपरि हि देवेभ्यो धारयति' इत्यत्र सत्यामप्यधोधारणेनैकवाक्यताप्रतीतौ विधीयत एवोपरिधारणमपूर्वत्वात्। तथाचोक्तं शेषलक्षणे—'विधिस्तु धारणेऽपूर्वत्वात्' इति। तद्वदिहाप्याश्रमपरामर्शश्रुतिर्विधिरेवेति कल्प्यते। यदापि परामर्श एवायमाश्रमान्तराणां तदापि ब्रह्म-

---

விடும். இவ்விடத்திலோ புண்யலோகத்தைப் பயனாகவுடைய தர்மஸ்கந்தங்கள் மூன்று. ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தத்வமோ அமிருதத்வத்தைப் பயனாகவுடையது என்றதால் ஏகவாக்யதையின் தோற்றமேற்படவே செய்கிறது. எனின்?

உத்தரம்— இது வுண்மைதான். ஏகவாக்யதையின் தோற்றமானது இருப்பினுங் கூட அதை விடுத்து வேறு ப்ரமாணங்களால் கிடைக்காதது பற்றி விதியேதான் அங்கிகரிக்கவேண்டியதாக வாகிறது. வேறுவிதியானது காணப்படாமலிருப்பதே அதன் காரணமாகும். மிக்கதெளிவான ஆஶ்ரமாந்தரத் தோற்றமேற்படுவதிலிருந்து குணவாத (அர்த்தவாத) கல்பனமூலம் ஏகவாக்யத்வ யோஜனஞ் செய்வது பொருந்தவும் மாட்டாது. தாரணம் போலவாம் (1) "கீழில் ஸமித்தை வைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும். தேவர்களையும் பொருட்டு மேலேயன்றோ தாரணஞ் செய்யவேண்டும்" என்றவிடத்தில் அதோதாரணத்துடன் (ஹவிஸ்ஸின் கீழ்பாகத்தில் ஸமித்தைத்தரிப்பதுடன்) ஏகவாக்யத்வ ப்ரதீதியானது இருந்தபோதிலுங்கூட அபூர்வமாக (வேறுப்ரமாணத்தினல் கிடைக்காததாக) இருப்பதுபற்றி ஸ்ருக்குக்கு மேல்பாகத்தில் ஸமித்தைத் தரித்தலே விதிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமே பூர்வமீமாம்ஸையில் "அபூர்வமாக இருப்பது பற்றி உபரிதாரணத்தில் விதியேதான் சொல்லவேண்டும்" என்றதாற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோலவே இங்கும் ஆஶ்ரமத்தை அனுவாதஞ்செய்த ஶ்ருதியானது விதியென்றே கல்பிக்கப்படுகிறது. "த்ரயோதர்மஸ்கந்தா:" என்பது வேறு ஆஶ்ரமங்களுக்கு அனுவாதமாகமட்டும் இருந்தபோதிலுங் கூட ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தத்வமானது அவஶ்யம் விதிக்கப்படுவதாகவே தான் கொள்ளவேண்டும். அதைப்பற்றிய ஸ்துதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

---

(1) மஹாபிதிருயக்ஞத்திலும் ப்ரேதாக்னிஹோத்திரத்திலும் ஸ்ருக் என்ற ஹோம பாத்திரத்தில் வைக்கப்பட்ட ஹவிஸ்ஸை ஆஹவனீயம் என்றஅக்னியைக் குறித்துக் கொண்டுபோகுங்கால் "அந்த ஸ்ருக்குக்குக் கீழ்பாகத்தில் ஸமித்தை வைத்துக்கொண்டு போகவேண்டும்" என்றதால் விதிக்கப்பட்ட அதோதாரணத்தை (ஸ்ருக்குக்குக்கீழில் ஸமித்தை தரிப்பதை) ஸ்துதிக்கவேண்டி "தேவர்களைக் குறித்துச் செய்யப்படும் ஹோமத்தில் ஸ்ருக்குக்கு மேல்பாகத்திலன்றோ ஸமித்தைத் தரிக்கவேண்டும்" என்றதற்கு ஏகவாக்யத்வத்தோற்றம் ஏற்படினுங்கூட அதை விடுத்து ஸ்ருக்குக்கு மேல்பாகத்தில் ஸமித்தைத்தரித்தலானது அபூர்வமாக (வேறுப்ரமாணத்தால் கிடைக்காததாக) இருப்பது பற்றி வாக்யபேதமானது ஜைமினி ஆசிரியரால் மூன்ருவது அத்தியாயத்தில் பூர்வமீமாஸையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

संस्थता तावत्संस्तवसामर्थ्यादवश्यं विधेयाऽभ्युपगन्तव्या। सा च किं चतुर्ष्वाश्रमेषु यस्य कस्यचिदाहोस्वित्परिव्राजकस्यैवेति विवेक्तव्यम्। यदि च ब्रह्मचर्यान्तेष्वाश्रमेषु परामृश्यमानेषु परिव्राजकोऽपि परामृष्टस्ततश्चतुर्णामप्याश्रमाणां परामृष्टत्वाविशेषादनाश्रमित्वानुपपत्तेश्च यः कश्चिच्चतुर्ष्वाश्रमेषु ब्रह्मसंस्थो भविष्यति। अथ न परामृष्टस्ततः परिशिष्यमाणः परिव्राडेव ब्रह्मसंस्थ इति सेत्स्यति। तत्र तपःशब्देन वैखानसग्राहिणा परामृष्टः परिव्राडपीति केचित्। तदयुक्तम्। नहि सत्यां गतौ वानप्रस्थविशेषणेन परिव्राजको ग्रहणमर्हति। यथात्र ब्रह्मचारिगृहमेधिनावसाधारणेनैव स्वेन स्वेन विशेषणेन विशेषितावेवं भिक्षुवैखानसावपीति युक्तम्। तपश्चासाधारणो धर्मो वानप्रस्थानां कायक्लेशप्रधानत्वात्। तपःशब्दस्य तत्र रूढेः। भिक्षोस्तु धर्म इन्द्रियसंयमादिलक्षणो नैव तपःशब्देनाभिलप्यते। चतुष्ट्वेन च प्रसिद्धा आश्रमास्त्रित्वेन परामृश्यन्त इत्यन्याय्यम्॥

अपिच भेदव्यपदेशोऽत्र भवति 'त्रय एते पुण्यलोकभाज एकोऽमृतत्वभाक्' इति।

அந்த ப்ரம்ஹ ஸம்ஸ்தத்வமானது நான்கு ஆஶ்ரமங்களுள் யாதானு மொரு ஆஶ்ரமத்துக்கு மட்டும் சொல்லப்படுகிறதா? அல்லது ஸன்யாஸிக்கு மட்டுமே சொல்லப்படுகிறதா? எனப் பகுத்தறிய வேண்டும். ப்ரம்ஹசாரியை முடிவாகக் கொண்ட ஆஶ்ரமங்கள் அனுவதிக்கப்படுங்கால் ஸன்யாஸியும் அனுவதிக்கப்படுவானுயின் அப்பொழுது நான்கு ஆஶ்ரமங்களுக்கும் அனுவதிக்கப்பட்டிருத்தல் பொதுவாக விருப்பதாலும், யாதானுமொரு ஆஶ்ரமியாகவில்லாதிருத்தல் (ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தனுக்கு) பொருந்தாதாகையாலும் அந்த நான்கு ஆஶ்ரமிகளுள் யாதானுமொரு ஆஶ்ரமியே ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தனுக வாவான். அந்த ஆஶ்ரமங்களுள் ஸன்யாஸியானவன் "த்ரயோதர்மஸ்கந்தா:" என்றதால் அனுவதிக்கப் படாவிடில் அது போழ்து சொல்லவேண்டுவதாக எஞ்ஜியிருக்கின்ற ஸன்யாஸியே ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தன் என ஸித்தித்துவிடுகிறது. அவ்விடத்தில் வைகானஸனைச் சொல்லுகின்ற "தப:" என்றசப்தத்தால் ஸன்யாஸியும் அனுவதிக்கப்படுகிறான் எனச் சிலர் சொல்லுகின்றனர். அது பொருந்தாது. வேறுவழியிருக்குங்கால் வானப்ரஸ்தனுடைய விசேஷணத்தினுல் ஸன்யாஸியைக் கிரஹிப்பது பொருந்தாது. ப்ரம்ஹசாரியும் கிருஹஸ்தனும் தத்தமக்குரியதாகவேயுள்ள விசேஷணத்தினுல் எவ்விதம் விலக்கிக் காட்டப்பட்டனரோ இவ்விதமே ஸன்னியாஸியும் வானப்ரஸ்தனும் காட்டப்பட வேண்டும் என்பது தான் பொருத்தமானது. தபஸ்ஸோ வானப்ரஸ்தர்களுக்கு இன்றியமையாத தர்மமாகும். அவர் காயக்லேசத்தை முக்கியமாகக் கொண்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அந்தக் காயக்லேசத்திலேயே தபஸ் சப்தத்துக்கு ரூடியு மிருக்கிறது. இந்திரியங்களை அடக்குதல் முதலியவற்றை லக்ஷணமாகக் கொண்ட ஸன்யாஸியின் தர்மமோதபஸ் சப்தத்தாற் சொல்லப்படவே மாட்டாது. நான்காக ப்ரஸித்தங்களான ஆஶ்ரமங்கள் மூன்றாக அனுவதிக்கப்படுகின்றன என்பது அந்நியாயமானதாகும். மேலும் இவ்விடத்தில் "இந்த மூவரும் புண்ய லோகத்தை யடைகின்றனர் ஒருவன் அமிருதத்வத்தை (மோக்ஷத்தை) யடைகிறான்" எனத்தனியான வுபதேசமு மிருக்கிறது. தனிமையிருந்தால்தான் இந்த

पृथक्त्वे चैष भेदव्यपदेशोऽवकल्पते। न ह्येवं भवति देवदत्तयज्ञदत्तौ मन्दप्रज्ञावनयोरन्यतरो महाप्रज्ञ इति। भवति त्वेवं देवदत्तयज्ञदत्तौ मन्दप्रज्ञौ विष्णुमित्रस्तु महाप्रज्ञ इति। तस्मात्पूर्वे त्रय आश्रमिणः पुण्यलोकभाजः, परिशिष्यमाणः परिव्राडेवामृतत्वभाक्। कथं पुनर्ब्रह्मसंस्थशब्दो योगात्प्रवर्तमानः सर्वत्र संभवन्परिव्राजक एवावतिष्ठत। रूढ्यभ्युपगमे चाश्रममात्रादमृतत्वप्राप्तेर्ज्ञानानर्थक्यप्रसङ्ग इति। अत्रोच्यते—ब्रह्मसंस्थ इति हि ब्रह्मणि परिसमाप्तिरनन्यव्यापारतारूपं तन्निष्ठत्वमभिधीयते। तच्च त्रयाणामाश्रमाणां न संभवति। स्वाश्रमविहितकर्माननुष्ठाने प्रत्यवायश्रवणात्। परिव्राजकस्य तु सर्वकर्मसंन्यासात्प्रत्यवायो न संभवत्यननुष्ठाननिमित्तः। शमदमादिस्तु तदीयो धर्मो ब्रह्मसंस्थताया उपोद्बलको न विरोधी। ब्रह्मनिष्ठत्वमेव हि तस्य शमदमाद्युपबृंहितं स्वाश्रमविहितं

பேதநிர்த்தேசம் பொருந்தும். உலகில் தேவதத்தனும் யக்ஞதத்தனும் குறைந்த அறிவுடையவர் இவ்விருவருளொருவர் அதிகமான அறிவுடையவர் என இவ்விதம் சொல்லப்படுவதில்லையன்றோ. பின்னையோ வெனில் தேவதத்த யக்ஞதத்தர்கள் குறைந்த அறிவுடையவர். விஷ்ணுமித்திரனே அதிகமான அறிவுடையவன் எனச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆகவே முன்னருள்ள மூன்று ஆஸ்ரமிகளும் புண்யலோகத்தை யடைபவர், எஞ்சியுள்ள ஸன்யாஸியே மோக்ஷத்தையடைபவன் என்றேற்படுகிறது.

சங்கை—ப்ரம்ஹஸம்ஸ்த:=ப்ரம்ஹத்திலிருப்பவன்=அதாவது ப்ரம்ஹத்தை இடையருது த்யானிப்பவன் என்ற அதன் பொருள் கொண்டு ப்ரவிருத்திக்கும் ப்ரம்ஹஸம்ஸ்த சப்தமானது எல்லா ஆஸ்ரமிகளிடத்தும் ஸம்பவிக்கக் கூடியது பற்றி ஸன்யாஸியினிடத்தில் மட்டுந்தான் ப்ரவிருத்திக்கும் என்பது எங்ஙனம்? ரூடியை யொப்புக்கொண்டாலோ ஆஸ்ரமத்தால் மட்டுமே மோக்ஷஸித்தி யேற்படலாமானதால் க்ஞானத்துக்குப் பயனின்மையும் வரத்தெரியும் எனின்?

உத்தரம்—இவ்விஷயத்திற் சொல்லப்படுகிறது. பொதுவாய் ப்ரம்ஹஸம்ஸ்த: என்ற சப்தத்தினுல் ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ஸம்ஸ்தை=முடிவு அதாவது: வேறுவேலையற்று அதனிடத்திலேயே இருத்தல் என்பது சொல்லப்படுகிறது அதுவோ மூன்று ஆஸ்ரமங்களுக்கும் ஸம்பவிக்க முடியாது. அம்மூவர்க்கும் தமது ஆஸ்ரமங்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட தர்மங்களை அனுஷ்டானஞ் செய்யாவிடில் தோஷம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஸன்யாஸிக்கோ எல்லாக் கர்மங்களுடையவும் ஸன்யாஸஞ் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் கர்மாவை அனுஷ்டிக்காதிருத்தல் மூலமான தோஷம் ஸம்பவிப்பதற்கிடமில்லை. ஸன்யாஸியினுடையதான சமதமாதிகளான தர்மமோ வெனில் ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தைக்கு=வேறுவியாபாரத்தை யொழித்து ப்ரம்ஹானுஸந்தானஞ் செய்தற்கு, உபகாரியாகவாகுமே யொழிய விரோதியாக ஆகமாட்டாது. அவனுக்கோ=ஸன்யாஸிக்கோ, சமதமாதிகளின் உதவியைக் கொண்ட ப்ரம்ஹநிஷ்டத்வமே அவரது ஆஸ்ரமத்துக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மமாக வாகிறது. மற்றவர்க்கோ யாகாதிகள் ஆஸ்ரமவிஹிதமான கர்மங்களாகின்றன. ஆகையால் அவற்றை விடுவதில் அவர்க்குத் தோஷம் வரக்கூடும்.

कर्म, यज्ञादीनि चेतरेषां तद्व्यतिक्रमे च तस्य प्रत्यवायः। तथाच 'न्यास इति ब्रह्मा ब्रह्मा हि परः परो हि ब्रह्मा तानि वा एतान्यवराणि तपांसि न्यास एवात्यरेचयत्' (नारा० ७८), 'वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः शुद्धसत्त्वाः' (मुण्ड० ३।२।६, नारा० १२।३, कैवल्य० ३) इत्याद्याः श्रुतयः। स्मृतयश्च—'तद्बुद्धयस्तदात्मानस्तन्निष्ठास्तत्परायणाः' (गी० ५।१७) इत्याद्या ब्रह्मसंस्थस्य कर्माभावं दर्शयन्ति ॥

तस्मात्परिव्राजकस्याश्रममात्रादमृतत्वप्राप्तेर्ज्ञानानार्थक्यप्रसङ्ग इत्येषोऽपि दोषो नावतरति। तदेवं परामर्शेऽपीतरेषामाश्रमाणां पारिव्राज्यं तावद्ब्रह्मसंस्थतालक्षणं लभ्यतैव। अनपेक्ष्यैव जाबालश्रुतिमाश्रमान्तरविधायिनीमयमाचार्येण विचारः प्रवर्तितः। विद्यत एव त्वाश्रमान्तरविधिश्रुतिः प्रत्यक्षा। 'ब्रह्मचर्यं परिसमाप्य गृही भवेद्गृही भूत्वा वनी भवेद्वनी भूत्वा प्रव्रजेत्। यदि वेतरथा ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेद्गृहाद्वा वनाद्वा' (जाबा० ४) इति। न चेयं श्रुतिरनधिकृतविषया शक्या वक्तुम्। अविशेषश्रवणात्। पृथग्विधानाच्चानधि-

---

அவ்விதமே "ந்யாஸம் என்பது ப்ரம்ஹாவாகும். ப்ரம்ஹாவோ=ஹிரண்ய கர்ப்பரோ பரனுகிறுர், பரனன்றே ப்ரம்ஹா. அந்த இந்தத்தாழ்ந்ததபஸ்ஸுகளை ந்யாஸமே=ஸன்யாஸமே அதிகரித்து=மேல்நோக்கி நிற்கிறது" என்றும், "வேதாந்தவிக்ஞானத்தால் நன்கு நிஸ்சயிக்கப்பட்ட பயனுள்ளவர்களும், சுத்தமான மனதுள்ளவர்களும், ஸன்யாஸயோகத்தால் யதிகளுமானவர் முக்தியை யடைகின்றனர்" என்றுமாதிய சுருதிகளிருக்கின்றன. அவ்விதமே "தத்புத்தயஃ=ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தினவர்களும், ததாத்மானஃ=ப்ரம்ஹஸ்வரூபர்களும், தந்நிஷ்டாஃ=ஸ்ரவணுதிகளை யனுஷ்டிப்பவர்களும், தத்பராயணுஃ=ப்ரம்ஹத்தை யடையவிருப்பமுள்ளவர்களும் அதாவது:—நிஷ்காமர்களும்" என்றதாதிகளான ஸ்மிருதிகள் ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தனுக்கு(ஸன்யாஸிக்கு)கர்மமின்மையைத் தெரிவிக்கின்றன. ஆகவே ஸன்யாஸிக்கு ஆஸ்ரமத்திஞல் மட்டும் அமிருதத்வப்ராப்தியேற்படுவதால் க்ஞானம் வேண்டுவதில்லை என்ற இந்தத் தோஷமும் வருவதற்கு இடமில்லை. ஆகவே இவ்விதம் பார்க்குங்கால் வேறு ஆஸ்ரமங்களின் அனுவாதம் காணப்படினுங்கூட ப்ரம்ஹஸம்ஸ்தத்வ ரூபமான ஸன்யாஸமானது கிடைக்கவே தான் செய்கிறது. வேறுஆஸ்ரமத்தை விதிக்கின்ற ஜாபாலஸ்ருதியை எதிர்பாருமலே ஆசிரியரால் இந்தவிசாரமானது தொடங்கப்பட்டது. வேறு ஆஸ்ரமத்தை விதிக்கின்ற சுருதியானது ப்ரத்யக்ஷமாகவே இருக்கின்றதன்றே. அதாவது:—"ப்ரம்ஹசர்யத்தை முடித்துக்கொண்டு கிருஹஸ்தனுகவாகவேண்டும். கிருஹஸ்தனுக வாகி வானப்ரஸ்தனுக வாகவேண்டும். வானப்ரஸ்தனுக விருந்து ஸன்யாஸியாக வாகவேண்டும். அவ்விதமில்லாவிடில் (ப்ரம்ஹசர்யத்திலிருக்கும் பொழுதே ஜன்மாந்தரபுண்ணியத்திஞல் வைராக்கியமுண்டாகுமாஞல்) ப்ரம்ஹசர்யத்தினின்றும் ஸன்யாஸியாகலாம், கிருஹஸ்தாஸ்ரமத்தினின்றும் ஸன்யாஸியாகலாம்" என்றும்.

இந்தஸ்ருதியானது கர்மாவில் அதிகாரம் பெருதவரை விஷயமாகக் கொண்டது என்று சொல்லமுடியாது. ஏன்? பொதுவாகக் கூறியிருப்பதே அதன்

कृतानाम् 'अथ पुनरेव व्रती वाऽव्रती वा स्नातको वाऽस्नातको वोत्सन्नाग्निरनग्निको वा' (जावा० ४) इत्यादिना। ब्रह्मज्ञानपरिपाकाङ्गत्वाच्च पारिव्राज्यस्य नानधिकृतविषयत्वम्। तच्च दर्शयति—'अथ परिव्राड्विवर्णवासा मुण्डोऽपरिग्रहः शुचिरद्रोहीभैक्षाणो ब्रह्मभूयाय भवति' (जावा० ५) इति। तस्मात्सिद्धा ऊर्ध्वरेतसामाश्रमाः। सिद्धं चोर्ध्वरेतःसु विधानाद्विद्यायाः स्वातन्त्र्यमिति ॥ २० ॥

३ स्तुतिमात्राधिकरणम्। सू० २१-२२

स्तुतिमात्रमुपादानादिति चेन्नापूर्वत्वात् ॥ २१ ॥

காரணமாகும். "பின்னர், வ்ரதமுள்ளவனே, வ்ரதமில்லாதவனே, ஸ்நாதகனே, ஸ்நாதகனகவில்லாதவனே, நஷ்டமான அக்னியுள்ளவனே, அக்னியே இல்லாதவனே" என்றதாதியால் கர்மாவில் அதிகாரம் பெறுதவர்களுக்குத் தனியான விதி காணப்படுவதும் மற்றொரு காரணமாகும். ஸன்யாஸமானது ப்ரம்ஹக்ஞானத்தின் பரிபாகத்துக்கு அங்கமாக இருப்பது பற்றியும் கர்மாவில் அதிகாரம் பெறுதவரை விஷயமாகக்கொண்டதாகவு மாகமாட்டாது. அதையும் சுருதியானது "பிறகு ஸன்யாஸியானவன் நிறம்மாறின வஸ்திரமுள்ளவனகவும், தலையில் மயிரற்றவனகவும், பத்னியற்றவனகவும், சுத்தனகவும், துரோஹஞ் செய்யாதவனகவும், பிக்ஷை எடுத்துண்பவனுய்க் கொண்டு ப்ரம்ஹபாவத்தை யடைந்தவனகவாகிருன்" என்றதால் தெரிவித்து மிருக்கிறது. ஆனதுபற்றி ஊர்த்வரேதஸ்ஸுகளின் ஆஸ்ரமங்கள் ஸித்திக்கின்றன. ஊர்த்வரேதஸ்ஸுகளிடத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி வித்யைக்கு (ப்ரம்ஹக்ஞானத்துக்கு) ஸ்வாதந்திரியமும் ஸித்திக்கிறது. (20) (எ—று)

இரண்டாவது பராமர்சாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்துதிமாத்ராதிகரணம். (3)

(அ—கை) சாந்தோக்யோபநிடதத்தில் "एषां भूतानां पृथिवी रसः, पृथिव्या आपो रसः, अपामोषधयो रसः, ओषधीनां पुरुषो रसः, पुरुषस्य वाग्रसः, वाच ऋग्रसः, ऋचः साम रसः, साम्न उद्गीथोरसः, स एष रसानां रसतमः परमः परार्ध्योऽष्टमो य उद्गीथः" இந்தப் பூதங்களுக்குள் ப்ருதிவிஸாரமானது,பூமிக்குள் ஜலம் ஸாரமானது ஜலத்துக்குள் ஓஷதிகள் ஸாரமானது, ஓஷதிக்குள் புருஷன் (தேஹம்) ஸாரமானது, புருஷனுக்குள் வாக்கு ஸாரமானது, வாக்குக்குள் ருக் ஸாரமானது, ருக்குக்குள் ஸாமம் ஸாரமானது, ஸாமத்துக்குள் உத்கீதம் ஸாரமானது, அந்த இந்த உத்கீதமானது (உத்கீதாவயமான ஓங்காரமானது) முற்கூறிய ஸாரமான ஏழுபதார்த்தங்களுக்குள்ளும் மிக்கஸாரமானது. அதுவே பரமாத்மாவுக்கு ப்ரதீகமாக இருப்பதுபற்றி பரமமுமாகும். அதுவே பரம்ப்ரம்ஹத்தினுடைய ஸ்தானத்தை யடைய அர்ஹமாக இருப்பதுபற்றி பரார்த்யமுமாகும். உத்கீதாவயவமான எட்டாவதான ஓங்காரம் யாதுண்டோ" என்றதாதி படிக்கப்படுகிறது. இந்தவாக்கியத்தில்

स्तोत्रं रसतमत्वादि ध्येयं वा गुणवर्णनात्। जुहूरादित्य इत्यादाविव कर्मांगसंस्तुतिः ॥ १ ॥
भिन्नप्रकरणस्थत्वान्नांगविध्येकवाक्यता। उपासीतेति विध्युक्तेर्ध्येयं रसतमादिकम् ॥ २ ॥

'स एष रसानां रसतमः परमः परार्ध्योऽष्टमो यदुद्गीथः' (छा० १।१।३)

ரஸதமத்வம் முதலிய குணங்களுடன் கூடின உத்கீதாவயவமான ஓங்காரத்தினுபாஸ்தி விதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது ப்ரணவத்தினுடைய ஸ்துதிமட்டுமேதானா? (அதாவது:—இந்த வாக்கியம் ப்ரணவத்தை ஸ்துதிக்கவந்த அர்த்தவாதம் மட்டுந்தானா? என்றும்.) எனஸந்தேஹம் வரவே "ஜுஹூவானது (இது ஒருவகை ஹோமபாத்திரமாகும்) இந்த ப்ருதிவியே, சயனத்திலுள்ள கூர்மமானது ஆதித்யனே, ஆஹவனீயமென்ற அக்னியானது ஸ்வர்க்கலோகமே" என்றதாதிகள் ஜுஹூமுதலியவற்றின் ஸ்துதிக்குவேண்டி படிக்கப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமேதான் ரஸதமத்வாதிகளும் உத்கீதாவயவமான ஓங்காரத்தின் ஸ்துதியாகும் எனப்ராப்தமாகவே ரஸதமத்வாதி குணங்களுடன் கூடின ப்ரணவோபாஸ்தியானது வேறுப்ரமாணத்தால் கிடைக்காதது பற்றி அபூர்வவிதிமுறையால் அவ்வுபாஸ்தி விதிக்கப்படுகிறது என ஸித்தாந்தப்படுத்தவேண்டி இரண்டு ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணமானது ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) ஸ்துதிமாத்ரமுபாதாநாத் இதிசேத் ந அபூர்வத்வாத்()

(ப—ரை) स्तुतिमात्रम् (ஸ்துதிமாத்ரம்)="ஸ ஏஷ ரஸாநாம் ரஸதம:" என்றதாதி வாக்கியமானது ப்ரணவத்தின் ஸ்துதியாக மட்டுமாகுமேயொழிய உபாஸ்ய ஸமர்ப்பகமாகவாகாது. ஏன்? उपादानात् (உபாதாநாத்)="ஓமித்யேததக்ஷர முத்கீதமுபாஸீத" என்றதால் உத்கீதாதிகளான கர்மங்களை யெடுத்துக்கொண்டு ஸ்துதி காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். इति चेत् (இதிசேத்)=என்றாலோ न (ந)=அது பொருந்தாது. ஏன்? अपूर्वत्वात् (அபூர்வத்வாத்)=இந்த வாக்கியத்தாற் சொல்லப்படும் ரஸதமத்வாதி குணங்கள் வேறுப்ரமாணத்தினால் கிடைக்காதிருப்பது பற்றி உத்கீதாதி விசேஷபரத்வமானது ஸம்பவிக்கும் போழுது ஸ்துதியாக மட்டும் சொல்லுவது பொருந்தாததே அதன் காரணமாகும். (21) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ரஸதமத்வம் முதலியன வெறும் ஸ்தோத்திரமா? அல்லது த்யானஞ் செய்யத்தகுந்தனவா? என்பது ஸந்தேஹம். "ஜுஹூவானது இந்தப் பூமியே. சயனத்திலுள்ள கூர்மமானது ஆதித்யனே" என்றதாதிகளிற்போல குணவர்ணனஞ் செய்திருப்பதால் கர்மாங்கத்தின் ஸ்துதியேயாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். வேறுப்ரகரணத்திலிருப்பதால் அங்கவிதியுடன் ஏகவாக்யத்வமானது ஸம்பவிக்காது. "உபாஸீத" என விதிசொல்லியிருப்பதாலும் ரஸதமத்வம் முதலியன த்யானஞ் செய்யத்தகுந்தனவேயாகும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—எட்டாவதான யாதொரு உத்கீதமுண்டோ (உத்கீதாவயமான

'इयमेवर्गग्निः साम' (छा० १।६।१) 'अयं वाव लोक एषोऽग्निश्चितः। तदिदमेवोक्थमियमेव पृथिवी' इत्येवञ्जातीयकाः श्रुतयः किमुद्गीथादेः स्तुत्यर्था आहोस्विदुपासनाविध्यर्था इत्यस्मिन्संशये स्तुत्यर्था इति युक्तम्। उद्गीथादीनि कर्माङ्गान्युपादाय श्रवणात्। यथा—'इयमेव जुहूरादित्यः कूर्मः स्वर्गो लोक आहवनीयः' इत्याद्या जुह्वादिस्तुत्यर्थास्तद्वदिति चेत्। नेत्याह। नहि स्तुतिमात्रमासां श्रुतीनां प्रयोजनं युक्तमपूर्वत्वात्। विध्यर्थतायां ह्यपूर्वोऽर्थो विहितो भवति स्तुत्यर्थतायां त्वानर्थक्यमेव स्यात्। विधायकस्य हि शब्दस्य वाक्यशेषभावं प्रतिपद्यमाना स्तुतिरुपयुज्यत इत्युक्तम् 'विधिना त्वेकवाक्यत्वात्स्तुत्यर्थेन विधीनां स्युः' इत्यत्र। प्रदेशान्तरविहितानां तूद्गीथादीनामियं प्रदेशान्तरपठिता स्तुतिर्वाक्यशेषभावमप्रतिपद्यमानानर्थिकैव स्यात्। इयमेव जुहूरित्यादि तु विधिसन्निधावेवाम्नातमिति वैषम्यम्। तस्माद्विध्यर्था एवैवञ्जातीयकाः श्रुतयः ॥ २१ ॥

ஓங்காரமுண்டோ) அந்த இது ரஸங்களுள் மிக்கஸாரமானதும், பரமாத்மாவுக்கு ப்ரதீகமாக இருப்பதுபற்றிப் பரமமும், பரப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸ்தானத்தையடைவதற்குத் தகுதியுள்ளதாயிருப்பதுபற்றி பரார்த்யமுமாகும், என்றும் "இந்தப் பூமியே ருக், அக்னியே ஸாம" என்றும், சயனஞ் செய்யப் பட்ட இந்த அக்னியாதுண்டோ இது இந்தலோகமேயாகும். அந்த இதுவே உக்தமாகிறது, இதே ப்ருதிவியுமாகிறது" என்றதாதிகளான ஸ்ருதிகள் உத்கீதாதிகளின் ஸ்துதியை ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டனவா? அல்லது உபாஸனவிதியைப் பயனாகக் கொண்டனவா? என்ற இந்த ஸம்சயம் வருங்கால் ஸ்துதியைப் பயனாகக் கொண்டன என்பதுதான் யுக்தமாகாகிறது. உத்கீதம் முதலிய கர்மாங்கங்களை எடுத்துக் கொண்டு சொல்லியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். "ஜுஹூவானது இந்தப் பூமியே, சயனத்திலுள்ள கூர்மம் ஆதித்யனே, ஆஹவனீயமானது ஸ்வர்க்கலோகமே" என்றதாதிகள் ஜுஹ்வாதிகளின் ஸ்துதிக்கவேண்டி ஏற்பட்டன என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமேயாகும் எனின்? இல்லை எனச் சொல்லுகிறார். இந்த ஸ்ருதிகளுக்கு ஸ்துதியைமட்டும் ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது. அபூர்வமாக(அபூர்வார்த்தத்தைப் போதிப்பதாக)விருப்பதே அதன் காரணமாகும். வித்யார்த்தத்வம் சொன்னாலோ அபூர்வமான (வேறுப்ரமாணத்தால் கிடைக்காத) பொருள் விதிக்கப்பட்டதாகவாகிறது. ஸ்துத்யர்த்தத்வம் சொன்னாலோ பயனில்லாத் தன்மையே வந்து விடுகிறது. ஸ்துதியானது விதிபோதக சப்தத்தின் வாக்கிய சேஷமாயிருத்தலை யடைந்து கொண்டு உபயோகத்தையடைகிறது என "(1) விதினா த்வேகவாக்யத்வாத் ஸ்துத்யர்த்தேன விதீநாம் ஸ்யு:" என்றவிடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேறிடத்தில் விதிக்கப்பட்ட உத்கீதாதிகளுக்கு வேறிடத்தில் படிக்கப்பட்ட ஸ்துதியானது வாக்கிய சேஷத்தன்மையை யடையாததாய்க் கொண்டு பயனற்றதாகவே ஆகிவிடும். "ஜுஹூவானது இந்தப்ருதிவியே" என்றதாதியோவெனில் விதியின் ஸமீபத்திலேயே படிக்கப்பட்டிருப்பது பற்றி

---

(1) இதன் பொருளை முதலாவது அத்யாயம் 1-வதுபாதம் நான்காவது ஸூத்திர பாஷ்ய மொழிபெயர்ப்பிற் காண்க.

भावशब्दाच ॥ २२ ॥

'उद्गीथमुपासीत' (छा० १।१।१), 'सामोपासीत' (छा० २।२।१), 'अहमुक्थमस्मीति विद्यात्' इत्यादयश्च विस्पष्टा विधिशब्दाः श्रूयन्ते, ते च स्तुतिमात्रप्रयोजनतायां व्याहन्येरन्। तथाच न्यायविदां स्मरणम्—'कुर्यात्क्रियेत कर्तव्यं भवेत्स्यादिति पञ्चमम्। एतत्स्यात्सर्ववेदेषु नियतं विधिलक्षणम्' इति। लिङाद्यर्थो विधिरिति मन्यमानास्त एवं स्मरन्ति। प्रतिप्रकरणं च फलानि श्राव्यन्ते—'आपयिता ह वै कामानां भवति' (छा० १।१।७) 'एष ह्येव कामागानस्येष्टे' (छा० १।७।९) 'कल्पन्ते हास्मै लोका ऊर्ध्वाश्चावृत्ताश्च' (छा० २।२।३) इत्यादीनि। तस्मादप्युपासनविधानार्था उद्गीथादिश्रुतयः ॥ २२ ॥

அந்தத் திருஷ்டாந்தம் முறண்பட்டதாகவே ஆகிறது. ஆகவே இம்மாதிரியான ஶ்ருதிகள் வித்யார்த்தங்களாகவே தானுகும். (21) (எ—று)

(ஸூ) பாவசப்தாத்ச (22)

(ப—ரை) **भावशब्दाच** (பாவசப்தாத்ச)="வித்யாத்" "உபாஸீத" என்றதாதிகளான விதிபோதகசப்தங்கள் இவ்விடத்தில் தெளிவாகக் காணவும் படுகிறது. **च** (ச)=அவ்வுபாஸனைக் குரியபலன்களும் சுருதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

பாஷ்யம்.—"உத்கீதத்தை யுபாஸிக்கவேண்டும்" "ஸாமத்தை யுபாஸிக்கவேண்டும்" "நான் உக்தமாக விருக்கிறேன் என வுபாஸிக்கவேண்டும்" என்றதாதிகளான விதிபோதக சப்தங்கள் தெளிவாய் ஶ்ருதியில் காணப்படுகின்றன. அவை ஸ்துதியை மட்டும் ப்ரயோஜனமாகக் கொண்டன என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் வீணுகிவிடும். அவ்விதமேமீமாம்ஸா நியாயமறிந்த பெரியாரின் ஸ்மிருதியுமிருக்கிறது. அதாவது:—"குர்யாத், க்ரியேத, கர்த்தவ்யம், பவேத், ஸ்யாத் என்ற இது எல்லாவேதங்களிலும் மாறுதலற்ற விதியின் லக்ஷணமாகும்" என்றும். லிங், லோட், தவ்ய, ப்ரத்யயங்கள் விதியைத் தெரிவிக்கக்கூடியன என எண்ணுகின்றவர்களாய் அப்பெரியார் இவ்விதம் ஸ்மிருதி செய்திருக்கின்றனர். மேலும் ஒவ்வொரு உபாஸனு ப்ரகரணதிலும் பலன்கள் சொல்லவும் படுகின்றன. அவையாவன "காமங்களைக் கொடுப்பதாகவே யாகிறது" என்றும், "உபாஸகனுன இந்த ருத்விக்கானவன் கானத்தினுலேயே பயனை ஸம்பாதித்துத் தருவதற்குச் சக்தனுகவுமாகிறுன்" என்றும், "மேலுள்ளனவும் கதி (அடைதல்) ஆகதி (திரும்புதல்) இவற்றுடன் கூடினவுமான லோகங்கள் இவ்வுபாஸகனுக்கு வித்திக்கின்றன" என்றுமானவைகளாம். ஆனதுபற்றியும் உக்கீதாதி ஶ்ருதிகள் உபாஸனுவிதானத்தையே பயனுகவுடையன என்றேற்படுகிறது. (22) (எ—று)

குறிப்பு—அங்கத்தை யாஶ்ரயித்த வித்யைக்கே ஸ்வதந்திரமான பலனிருக்குமானுல் எதற்கும் அங்கமாகவில்லாத ஆத்மவித்யைக்கு ஸ்வதந்திரமான மோக்ஷ பலன் வித்திக்கும் எனச் சொல்லவும் வேண்டுமோ என்றேற்பட்டது. (எ—று)

மூன்றுவது ஸ்துதிமாத்ராதிகரணம் முற்றிற்று.

४ पारिप्लवाधिकरणम् । सू० २३-२४
पारिप्लवार्था इति चेन्न विशेषितत्वात् ॥ २३ ॥

பாரிப்லவாதிகரணம் 4.

(அ-கை) அஸ்வமேதயாக ப்ரகரணத்தில் புத்திராதிகளுடன்கூடின ராஜனுக்கு "**पारिप्लवमाचक्षीत** (பாரிப்லவமாசக்ஷீத)=பாரிப்லவத்தை பற்பலவிதமான கதைகளைச் சொல்லவேண்டும் என விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அஸ்வமேதயாகமானது மூன்றுதினங்களில் செய்யக்கூடியது. அந்தத்தினங்களுள் முதல் தினத்தில் "**मनुर्वैवस्वतो राजा**" (மனுர்வைவஸ்வதோராஜா) என்றுதொடங்கிக் கூறப்படும் கதையையும், இரண்டாவதுதினத்தில் "**यमो वैवस्वत:**" (யமோவைவஸ்வத:) என்றுதொடங்கி படிக்கப்படும் கதையையும், மூன்ருவது தினத்தில் "**वरुण आदित्य:**" (வருண ஆதித்ய:) என்றுதொடங்கி படிக்கப்படும் கதையையும் சொல்லவேண்டும் என விதியிருக்கிறது. மேலும் உபக்ரமத்தில் "**सर्वाण्याख्यानानि पारिप्लवे शंसन्ति**" (ஸர்வாண்யாக்யாநாநி பாரிப்லவே ஶம்ஸந்தி) எல்லாக்கதைகளையும் பாரிப்லவத்திற் சொல்லவேண்டும் என்றும் காணப்படுகிறது. அங்கு எல்லாக்கதைகளையும் என்று சொல்லியிருப்பதிலிருந்து "**याज्ञवल्क्यस्य द्वे भार्ये बभूवतु:** (யாக்ஞவல்க்யஸ்ய த்வேபார்யே பபூவது:) யாக்ஞவல்க்யருக்கு இரண்டு மனையாளிருந்தனர் என்றதாதிகளான உபநிடதத்திற் சொல்லப்படும் கதைகளும் முற்கூறிய பாரிப்லவத்திற் சேர்ந்தனவா? அல்லது வேறானவைகளா? என ஸந்தேஹம்வர அங்கு உபக்கிரமத்தில் "**सर्वाण्याख्यानानि**" (ஸர்வாண்யாக்யாநாநி) எல்லாக்கதைகளையும் என்றிருப்பதால் உபநிடதத்திற் சொல்லப்படும் கதைகளும் பாரிப்லவத்திலேயே தான் சேருமேயொழிய தனியானதொரு பொருளைத் தெரிவிப்பதாக வாகமாட்டாது. எனப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே அந்த மூன்று தினங்களுள் சுருதியில் ஆங்காங்கு சொல்லப்பட்ட எல்லாக்கதைகளையும் சொல்லுவதென்பது முடியாதகாரியமாகையாலும் உபக்கிரமத்திலுள்ள **सर्वाणि** (ஸர்வாணி) எல்லாக்கதையையும் என்றதை ஸங்கோசப்படுத்தி அஸ்வமேதயாகப்ரகரணத்தில் வாக்யசேஷத்தில் (உபஸம்ஹாரத்தில்=முடிவில்) படிக்கப்பட்ட "மனுர்வைவஸ்வத:" "யமோ வைவஸ்வத:" "வருண ஆதித்ய:" என்றதாதி கதைகளை மட்டுந்தான் பாரிப்லவத்திற் சொல்லவேண்டுவதாக வாவதாலும் உபநிடதத்திற் சொல்லப்படும் "யாக்ஞவல்க்யருக்கு இரண்டு மனையாளிருந்தனர்" என்றதாதிகளாற் சொல்லப்படுவது பாரிப்லவமாக ஒருபொழுது மாகமாட்டாது. ஆகவே அவை அடுத்துஸமீபத்தில் சொல்லப்படும் வித்யையின் ஸ்துதியாகவாகி அதைச் சுளுவாகக் கிரஹிப்பதில் தானுபயோகப்படும் என ஸித்தாந்தப்படுத்த வேண்டி இரண்டுஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணமாரம்பிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) பாரிப்லவார்த்தா இதிசேத் ந விசேஷிதத்வாத் (23)

(ப-ரை) "யாக்ஞவல்க்யருக்கு இரண்டு மனையாளிருந்தனர்" என்றதாதி

पारिप्लवार्थमाख्यानं किं वा विद्यास्तुतिः स्तुतेः । ज्यायोऽनुष्ठानशेषत्वं तेन पारिप्लवार्थता ॥ १ ॥
मनुर्वैवस्वतो राजेत्येवं तत्र विशेषणात् । अत्र विद्यैकवाक्यत्वभावाद्विद्यास्तुतिर्भवेत् ॥ २ ॥

'अथ ह याज्ञवल्क्यस्य द्वे भार्ये बभूवतुर्मैत्रेयी च कात्यायनी च' (बृ० ४।५।१), 'प्रतर्दनो ह वै दैवोदासिरिन्द्रस्य प्रियं धामोपजगाम' (कौषी० ३।१), 'जानश्रुतिर्ह पौत्रायणः श्रद्धादेयो बहुदायी बहुपाक्य आस' (छा० ४।१।१) इत्येवमादिषु वेदान्तपठितेष्वाख्यानेषु संशयः—किमिमानि पारिप्लवप्रयोगार्थान्याहोस्वित्सन्निहितविद्याप्रतिपत्त्यर्थानीति । पारिप्लवार्था इमा आख्यानश्रुतयः । आख्यानसामान्यात् । आख्यानप्रयो-

---

வேதாந்தத்திற் சொல்லப்படும் கதைகள் ஸமீபித்துள்ள வித்யையை ஸ்துதிப்பன வன்று. பின்னையோவெனில் **पारिप्लवार्थाः** (பாரிப்லவார்த்தாஃ)=பாரிப்லவத்தையே ப்ரயோஜனமாகக்கொண்டன **इति चेत्** (இதிசேத்)=என்றாலோ **न** (ந)=அது பொருந் தாது. ஏன்? ராஜஸூயப்ரகரணத்திலுள்ள வாக்கியசேஷத்தில் **विशेषितत्वात्** (விசேஷிதத்வாத்)="மனுர் வைவஸ்வதோ ராஜா" என்றதாதிகளைத் தனியாக அதற்கென வுபதேசித்திருப்பதா லெங்க. (23)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) "யாக்ஞவல்க்யருக்கு இரண்டுமனையா ளிருந்தனர்" என்றதாதி கதைகள் பாரிப்லவத்துக்கு வேண்டி சொல்லப்பட்டனவா? அல்லது அதே வாக் கியத்தில் சொல்லப்படும்வித்யையை ஸ்துதிக்கவேண்டி சொல்லப்படுகின்றனவா? என்பது ஸந்தேஹம். வெரும் ஸ்துதியாகச் சொல்லுவதைக்காட்டிலும் ஒரு அநுஷ்டானத்துக்குச்சேஷ (அங்க) மாகச் சொல்லுவதுதான் மேலானது. ஆனது பற்றி இம்மாதிரியான கதை பாரிப்லவத்துச்கு வேண்டியே ஏற்பட்டதாக வாகி றது என்பது பூர்வபக்ஷம். அந்த அஸ்வமேதயாக ப்ரகரணத்தின் வாக்கிய சே ஷத்தில் "மனுர்வைவஸ்வதோராஜா" என்றதாதிகளைத் தனித்து பாரிப்லவத் துக்குவேண்டி கூறியிருப்பதாலும், இவ்விடத்தில் மேலுள்ள வித்யையுடன் ஏக வாக்யத்தன்மை யேற்படுவதாலும் இந்தக்கதை வித்யையின் ஸ்துதியாகவே தானு கும் என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—"யாக்ஞவல்க்யருக்கு மைத்ரேயி என்றும் காத்யாயனி என்று மாக இரண்டு மனையாளிருந்தனர்" என்றும், "திவோதாஸர் என்பவரின் புத் திரரான ப்ரதர்த்தனன் என்பவர் இந்திரனது ப்ரியமான ஸ்தானத்தை யடைந் தார்" என்றும், "புத்திரன் என்பவரின் கோத்திரத்திற் பிறந்தவரும், ஜனஸ்ருதர் என்பவரின் புத்ரனுமான அரசன் ஸ்ரத்தையை முன்னிட்டு வெகுதானஞ் செய்பவ ராகவும், வெகு அன்னதானஞ் செய்கின்றவராகவும், கொடையாளியாகவும் இருந் தார்" என்றுமான இம்மாதிரியான வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்படும் கதைகளிற் பின்வருமாறு ஸந்தேஹமுதயமாகிறது. அதாவது:—இக்கதை பாரிப்லவ ப்ரயோ கத்துக்குவேண்டி யேற்பட்டனவா? அல்லது ஸமீபத்திலுள்ள வித்யாப்ரதிபத்தி க்குவேண்டி யேற்பட்டனவா? என்றும். கதைசொல்லும் இந்த ஸ்ருதிகள் பாரி ப்லவத்துக்கு வேண்டியேற்பட்டனவே யாகும். கதையாகவிருத்தல் என்பது பொ

गस्य च पारिप्लवे चोदितत्वात्। ततश्च विद्याप्रधानत्वं वेदान्तानां न स्यात्, मन्त्रवत्प्रयोगशेषत्वादिति चेत्। तन्न। कस्मात्। विशेषितत्वात्। 'पारिप्लवमाचक्षीत' इति हि प्रकृत्य 'मनुर्वैवस्वतो राजा' इत्येवमादीनि कानिचिदेवाख्यानानि तत्र विशेष्यन्ते। आख्यानसामान्याच्चेत्सर्वगृहीतिः स्यादनर्थकमेवेदं विशेषणं भवेत्। तस्मान्न पारिप्लवार्था एता आख्यानश्रुतयः॥ २३॥

तथा चैकवाक्यतोपबन्धात्॥ २४॥

असति च पारिप्लवार्थत्व आख्यानानां सन्निहितविद्याप्रतिपादनोपयोगितैव न्याय्या। एकवाक्यतोपबन्धात्। तथाहि तत्र तत्र सन्निहिताभिर्विद्याभिरेकवाक्यता दृश्यते प्ररोचनोपयोगात्प्रतिपत्तिसौकर्योपयोगाच्च। मैत्रेयीब्राह्मणे तावत्—'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' (बृ० ४।५।६) इत्याद्यया विद्ययैकवाक्यता दृश्यते। प्रातर्दनेऽपि 'प्राणोऽस्मि प्रज्ञात्मा

துவாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். கதை சொல்லுவதோ பாரிப்லவத்தில் விதிக்கவும் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே வேதாந்தங்கள் வித்யையை ப்ரதானமாக (முக்கியமாகக்) கொண்டன என்பது ஸம்பவிக்காது. மந்திரமானது போல ப்ரயோகத்துக்குச் சேஷமாக (அங்கமாக) இருப்பதே அதன் காரணமாகும். எனின்? அது பொருந்தாது. ஏன்? தனிப்படக் கூறப்பட்டிருப்பதாலென்க. அதாவது:—"பாரிப்லவத்தைச் சொல்லவேண்டும்" என்று தொடங்கி "மனுர்வைவஸ்வதோ ராஜா" என்றதாதிகளான சிலகதைகளே தனிப்பட அங்கு கூறப்படுகிறது என்றும். கதையாக இருப்பதைக் கொண்டு மட்டும் எல்லாக் கதைகளேயும் கிரஹிப்பதாயின் "மனுர்வைவஸ்வத:" என்றதாதிகளான தனித்த வுபதேசம் வீணாகவாகிவிடும். ஆகவே வேதாந்தத்திற் சொல்லப்படும் கதைகள் பாரிப்லவத்துக்கு வேண்டியவல்ல.

(ஸூ) ததாச ஏகவாக்யதோபபந்தாத் (24)

(ப—ரை) **तथा च** (ததா ச)=ஆக்யானங்களுக்கு பாரிப்லவார்த்தத்வமான தில்லாதிருப்பதால் ஸமீபத்திலுள்ள வித்யையைச் சொல்லுவதற்கு உபயோகப்படுந் தன்மைதான் நியாயமாகவாகிறது. ஏன்? **एकवाक्यतोपबन्धात्** (ஏகவாக்யதோபந்தாத்)=ஸமீபத்திலுள்ள வித்யைகளுடன் இவற்றுக்கு ஏகவாக்யத்வமேதான் காணப்படுகிறது. (24) (எ—று)

பாஷ்யம்—பாரிப்லவத்துக்கு வேண்டியதென்பது இல்லாதபொழுது ஆக்யானங் (கதை) களுக்கு ஸமீபத்திலுள்ள வித்யையின் ப்ரதிபாதனத்துக்கு உபயோகமாக விருக்கும் தன்மையே தான் நியாயமாக வாகிறது. என்? ஏகவாக்யதை காணப்படுவதாலென்க. அதாவது:—ஆங்காங்கு ஸமீபத்திலுள்ள வித்யைகளுடன் ஏகவாக்யத்வமானது காணப்படுகிறது. ப்ரரோசனையில் (ருசியையுண்டு பண்ணுவதில்) உபயோகமுள்ளதா யிருப்பதும், க்ஞானஸவுகரியத்தில் உபயோகமுள்ளதா யிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். மைத்ரேயீ ப்ராம்ஹணத்திலோ வெனில்—"ஹேமைத்ரேயி! ஆத்மாவேயன்றோ தர்சனார்ஹமானது" என்றதாதி

इत्याद्यया। जानश्रुतिरित्यत्रापि 'वायुर्वाव संवर्गः' (छां० ४। ३। १) इत्याद्यया। यथा 'स आत्मनो वपामुदखिदत्' इत्येवमादीनां कर्मश्रुतिगतानामाख्यानानां सन्निहितविधिस्तुत्यर्थता तद्वत्। तस्मान्न पारिप्लवार्थत्वम् ॥ २४ ॥

५ अग्नीन्धनाद्यधिकरणम्। सू० २५

अत एव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा ॥ २५ ॥

आत्मबोधः फले कर्मापेक्षो नोवाह्यपेक्षते। अङ्गिनोऽङ्गेष्वपेक्षायाः प्रयाजादिषु दर्शनात् ॥ १ ॥

अविद्यातमसोर्ध्वस्तौ दृष्टं हि ज्ञानदीपयोः। नैरपेक्ष्यं ततोऽत्रापि विद्या कर्मानपेक्षिणी ॥ २ ॥

'पुरुषार्थोऽतः शब्दात्' (ब्र० सू० ३। ४। १) इत्येतद्व्यवहितमपि संभवादत इति

வித்யையுடன் ஏகவாக்யத்வமானது காணப்படுகிறது. ப்ரதாதனுக்யாயிகை சொல்லு மிடத்திலோ வெனில் "ப்ரக்ஞாத்மாவான ப்ராணனாக விருக்கிறேன்" என்றதாதி வித்யையுடன் ஏகவாக்யத்வமானது காணப்படுகிறது. ஜாநஶ்ருதி என்ற இந்த விடத்திலுங்கூட "வாயுவேயல்ரோ ஸம்வர்க்கம்" என்றதாதி வித்யையுடன் ஏகவாக்யத்வமானது காணக்கிடைக்கிறது. "அவர் தன்னுடைய வபையைப் பிடுங் கினர்" என்பதாய் கர்மகாண்ட ஶ்ருதிகளிலுள்ள இம்மாதிரியான கதைகளுக்கு அதனருகிலுள்ள விதியை ஸ்தோத்திரஞ் செய்யுந்தன்மை சொல்லப்படுவது எவ் விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காணவேண்டும். ஆனதுபற்றி ஆக்யானங்கள் பாரிப்லவத்துக்கு வேண்டியல்ல என்றேறப்பட்டது. (24) (எ—று)

நான்காவது பாரிப்லவாதிகரணம் முற்றிற்று.

அக்னீந்தனாத்யதிகரணம் 5.

(ஸூ) அதஏவ ச அக்னீந்தனாத்யநபேக்ஷா (25)

(ப—ரை) अत एव (அதஏவ)=வித்யையானது புருஷார்த்தஹேதுவாக வாவதி லிருந்து अग्नीन्धनाद्यनपेक्षा च (அக்னீந்தனாத்யநபேக்ஷாச)=அக்னீந்தனாதிகளின் (அவற்றை ஸாதனமாகக்கொண்ட கர்மாதிகளின்) அபேக்ஷை வித்யைக்கில்லை.

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ஆத்மக்ஞானமானது தனது பலனில் கர்மாவை யபேக்ஷிக்கிறதா? அல்லது அபேக்ஷிப்பதில்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். அங்கத்தின் அபேக்ஷை அங்கிக்கிருப்பதை ப்ரயாஜாதிகளில் காண்பதால் ஆத்மக்ஞானமான அங்கியா னது தனது அங்கமான கர்மாவை அபேக்ஷிக்கத்தான் செய்யும் என்பது பூர்வ பக்ஷம். அவித்யை, இருள்இவற்றை நாசஞ்செய்யும் விஷயத்தில் முறையே க்ஞா னம் தீபம் இவற்றுக்குப் பிறவற்றின் அபேக்ஷயின்மையானது காணப்படுகிற தன்றோ? ஆனதுபற்றி இவ்விஷயத்திலும் ஆத்மக்ஞானமானது கர்மாவை யபே க்ஷிப்பதில்லை என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—"புருஷார்த்தோத: ஶப்தாத்" என்பது வெகுஅதிகரணங்களுக்கு முன் படிக்கப்பட்டிருப்பினும் இங்கு ஸம்பவமிருப்பதை யொட்டி ஸூத்திரத்தி

परामृश्यते। अत एव च विद्यायाः पुरुषार्थहेतुत्वादग्नीन्धनादीन्याश्रमकर्माणि विद्यया स्वार्थसिद्धौ नापेक्षितव्यानीत्याद्यस्यैवाधिकरणस्य फलमुपसंहरत्यधिकविवक्षया ॥ २५ ॥

६ सर्वापेक्षाधिकरणम्। सू० २६-२७

सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत् ॥ २६ ॥

ளுள்ள "அத:" என்றதால் அனுவாதம் செய்யப்படுகிறது. அத ஏவச=வித்யையானது புருஷார்த்தத்துக்கு ஹேதுவாகவாவதால் அக்னீந்தனாதிகளை=ஆஸ்ரம கர்மங்களைத் தனதுபயன் ஸித்திக்கும் விஷயத்தில் வித்யையானது அபேக்ஷிப்பதில்லையென்பதாய் இந்தப் பாதத்தின் முதலாவது அதிகரணத்தினுடைய பயனை அதிகமான விஷயத்தைச் சொல்லக் கருத்துக்கொண்டவராய் முடிக்கிறார். (25)

குறிப்பு—கர்மங்களுக்கு ஸாமர்த்தியமில்லாததால் முக்தியில் அபேக்ஷையில்லையே யொழிய வித்யையுண்டாகும் விஷயத்தில் சித்தசுத்தி வாயிலாக கர்மாவின் அபேக்ஷையுண்டு என்பது பாஷ்யத்தின் கருத்து. (எ—று)

ஐந்தாவது அக்னீந்தனாத்யதிகரணம் முற்றிற்று

ஸர்வாபேக்ஷாதிகரணம் 6.

(ஸூ) ஸர்வாபேக்ஷா ச யக்ஞாதிச்ருதே: அச்வவத்(26)

(ப—ரை) ஆத்மவித்யைக்குத் தனது உத்பத்தியில் **सर्वापेक्षा च** (ஸர்வாபேக்ஷாச)=எல்லா ஆஸ்ரமகர்மங்களின் அபேக்ஷையு மிருக்கிறது. ஏன்? **यज्ञादिश्रुतेः** (யக்ஞாதிஸ்ருதே:)="யக்ஞேந தானேன" என்றதாதி சுருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். **अश्ववत्** (அஸ்வவத்)=குதிரையானது அதன் யோக்யதையை முன்னிட்டு தேர்முதலியவற்றில் கட்டப்படுகிறதே யொழிய கலப்பையுழுவதில் கட்டப்படுவதில்லை என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்குங் காண்க. (26) (எ—று)

குறிப்பு—சிலதேசங்களில் குதிரையைக் கலப்பையிற் கட்டிஉழுவதிலேயே உபயோகப்படுத்துவதைநாம் அனுபவத்தில் காண்கிறோம். அவ்விதமிருக்க "அஸ்வவத்" என்றுசொன்னது எவ்விதம் பொருந்துமெனின்? கூறுவாம். பொதுவாய் குதிரையானது தேர் முதலியவற்றில் கட்டத்தகுதியுடையதே அன்றிக் கலப்பையிற் கட்டத் தகுதியுடையதன்று. என்றகருத்துக்கொண்டே இவ்விதஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆனால் சிலதேசத்தில் கலப்பையில் கட்டுகின்றனரே எனின்? பெரும்பாலான வைதிகர்கள் பசுவைத்தைவமாக எண்ணிப் பூஜிக்கின்றனர். அவ்விதமே வைதிக சாஸ்திரமு மிருக்கிறது. சிலர் பசுவைவதை செய்கின்றனர் அதற்காக அவர்செய்வது தகுதியுள்ளதாகவாகுமோ? ஒருபொழுதும் தகுதியுள்ளதாகவாகமாட்டாது. அதுபோலவே குதிரையைக் கலப்பையில் கட்டுவது முற்றிலும் தகாதகாரியமே என்பது ஸூத்திரக்காரரின் கருத்து என்றேற்படுகிறது.

उत्पत्तावनपेक्षेय मुत कर्माण्यपेक्षते । फले यथानपेक्षैवमुत्पत्तावनपेक्षता ॥ १ ॥

यज्ञशान्त्यादिसापेक्षं विद्याजन्म श्रुतिद्वयात् । फलेऽनपेक्षितोऽप्यश्वो रथे यद्वदपेक्ष्यते ॥ २ ॥

इदमिदानीं चिन्त्यते किं विद्याया अत्यन्तमेवानपेक्षाश्रमकर्मणामुतास्ति काचिदपेक्षेति। तत्रात एवाग्नीन्धनादीन्याश्रमकर्माणि विद्या स्वार्थसिद्धौ नापेक्षन्त एवमत्यन्तमेवानपेक्षायां प्राप्तायामिदमुच्यते सर्वापेक्षा चेति। अपेक्षते च विद्या सर्वाण्याश्रमकर्माणि नात्यन्तमनपेक्षैव। ननु विरुद्धमिदं वचनमपेक्षते चाश्रमकर्माणि विद्या नापेक्षते चेति। नेति ब्रूमः। उत्पन्ना हि विद्या फलसिद्धिं प्रति न किञ्चिदन्यदपेक्षते, उत्पत्तिं प्रति त्वपेक्षते। कुतः—यज्ञादिश्रुतेः। तथाहि श्रुतिः—'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க–ரை) ஆத்மஜ்ஞானமானது தனது உத்பத்தியில் கர்மாக்களையபேக்ஷிப்பதில்லையா? கர்மாக்களை அபேக்ஷிக்கின்றதா? என்பது ஸந்தேஹம். பலனில் எவ்விதமபேக்ஷிப்பதில்லையோ அவ்விதமே தனது உத்பத்தியிலுங் கூடகர்மாக்களையபேக்ஷிப்பதில்லை என்பது பூர்வபக்ஷம். "यज्ञेन दानेन" யஜ்ஞத்தாலும் தானத்தாலும் என்றும், "शान्तो दान्तः" சாந்தனுகவும் தாந்தனுகவும் என்றுமாக இரண்டு சுருதிகளிருப்பதால் வித்யையின் (ஆத்மக்ஞானத்தின்) உத்பத்தியானது யாகம், शान्ति (சமகுணம்) இவற்றை யபேக்ஷித்தே ஏற்படுகிறது. பலப்பையில் குதிரையானது அபேக்ஷிக்கப்படா விடினும் தேரில் எவ்விதம் அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதோ அவ்விதமே இங்குமாகும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ–று)

பாஷ்யம்.—வித்யைக்கு முற்றிலும் ஆஶ்ரமகர்மங்களின் அபேக்ஷையேகிடையாதா? அல்லது யாதானுமொருவகையில் அவற்றின் அபேக்ஷயுண்டா? என்பது இதுபோழ்து விசாரிக்கப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் ஆனதுபற்றியே அக்னீந்தனுதிகளான ஆஶ்ரமகர்மங்கள் வித்யையின் சொந்தப்பயன் (அவித்யாநிவிருத்தி) ஏற்படும் விஷயத்தில் அபேக்ஷிக்கப்படாததால் இவ்விதமே முற்றிலுமே அவற்றின் அபேக்ஷயில்லை எனப்ராப்தமாகவே "ஸர்வாபேக்ஷாச" என்ற இது சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—வித்யையானது எல்லா ஆஶ்ரமகர்மங்களையு மபேக்ஷிக்கிறதேயொழிய முற்றிலும் அவற்றின் அபேக்ஷயே இல்லை என்பதில்லை.

சங்கை—வித்யையானது ஆஶ்ரமகர்மங்களை யபேக்ஷிக்கவும் செய்கிறது அபேக்ஷிப்பதுமில்லை என்ற இந்தவசனம் முறண்பட்டதாகவாகுமன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இல்லையென்று சொல்லுகிறோம். அதாவது:—உண்டானவித்யை ஆத்மக்ஞான) யானது பலஸித்தியைக் குறித்து வேறுஒன்றையு மபேக்ஷிப்பதில்லை. தனது உத்பத்தியைக் குறித்தோ வெனில் பிறவற்றை யபேக்ஷிக்கிறது. [illegible]? யக்ஞாதி ஶ்ருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—"அந்த [illegible]த ஆத்மாவை ப்ராம்ஹணர்கள் வேதாநுவசனத்தினுலும், யாகத்தாலும், தானத்[illegible]லும், தபஸ்ஸினுலும் விஷயங்களை விலக்குவதாலும் அறியவிரும்புகின்றனர்"

यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन' (बृ० ४। ४। २२) इति यज्ञादीनां विद्यासाधनभावं दर्शयति। विविदिषासंयोगाच्चैषामुत्पत्तिसाधनभावोऽवसीयते। 'अथ यद्यज्ञ इत्याचक्षते ब्रह्मचर्यमेव तत्' (छा० ८। ५। १) इत्यत्र च विद्यासाधनभूतस्य ब्रह्मचर्यस्य यज्ञादिभिः संस्तवाद्यज्ञादीनामपि हि साधनभावः सूच्यते। 'सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ति तपांसि सर्वाणि च यद्वदन्ति। यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति तत्ते पदं सङ्ग्रहेण ब्रवीमि' (कठ० २। १५) इत्येवमाद्या च श्रुतिराश्रमकर्मणां विद्यासाधनभावं सूचयति। स्मृतिरपि—'कषायपक्तिः कर्माणि ज्ञानं तु परमा गतिः। कषाये कर्मभिः पक्वे ततो ज्ञानं प्रवर्तते' इत्येवमाद्या। अश्ववदिति योग्यतानिदर्शनम्। यथाच योग्यतावशेनाश्वो न लाङ्गलाकर्षणे युज्यते रथचर्यायां तु युज्यते। एवमाश्रमकर्माणि विद्यया फलसिद्धौ नापेक्ष्यन्त उत्पत्तौ चापेक्ष्यन्त इति ॥ २६ ॥

शमदमाद्युपेतः स्यात्तथापि तु तद्विधेस्तदङ्गतया
तेषामवश्यानुष्ठेयत्वात् ॥ २७ ॥

என்ற சுருதியானது யாகாதிகள் வித்யைக்கு ஸாதனமென்பதைத் தெரிவிக்கிறது. இந்த யக்ஞம் தானம் தபஸ் முதலியவற்றுக்கு விவிதிஷை (வேதநேச்சை) யுடன் ஸம்யோகமிருப்பதாலும் க்ஞானோத்பத்திக்கு ஸாதனமாக இருக்குந்தன்மை நிஸ்சயிக்கப்படுகிறது. "பின்னர் எதை யக்ஞமெனச் சொல்லுகின்றனரோ அது ப்ரம்ஹசர்யமே யாகும்" என்றவிடத்திலும் வித்யைக்கு ஸாதனமாகவான ப்ரம்ஹசர்யத்தை யாகாதிகளாக ஸ்துதிசெய்திருப்பதிலிருந்து யக்ஞாதிகளுக்கும் வித்யைக்கு ஸாதனமாக இருக்குந்தன்மை சூசிப்பிக்கப்படுகிறது. "எல்லாவேதங்களும் எந்தப் பதத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ எல்லாத் தபஸ்ஸுகளும் எதைச் சொல்லுகின்றனவோ, எதில் இச்சை கொண்டவர்களாய் ப்ரம்ஹசர்யத்தை யனுஷ்டிக்கின்றனரோ அந்தப் பதத்தைச் சுருக்கமாக உமக்குச் சொல்லுகின்றேன்" என்றதாதி ஶ்ருதியும் ஆஶ்ரம கர்மங்களுக்கு வித்யையைக்குறித்து ஸாதனமாக விருத்தலைச் சூசிப்பிக்கின்றது. "கர்மங்களைச் செய்தால் சித்ததோஷம் விலகுகிறது. க்ஞானமே முடிவானபலனாகும். கர்மங்களால் கஷாயமானது (சித்த தோஷமானது) பக்குவத்தை யடைந்ததும் அதனின்றும் க்ஞானமானது ஏற்படுகிறது". என்றதாதி ஸ்மிருதியு மிருக்கிறது. ஸூத்திரத்தில் குதிரை போல என்றது தகுதியைக் காட்டுவதாகும். தகுதியை முன்னிட்டுக் குதிரையானது கலப்பையை இழுப்பதில் கட்டப்படாது தேரிழுப்பதிலே கட்டப்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே ஆஶ்ரமகர்மங்கள் வித்யையினால் தனது பலனுண்டாகும் விஷயத்தில் அபேக்ஷிக்கப் படாது தனது (க்ஞானத்தினது) உத்பத்தியில் அபேக்ஷிக்கப்படுகிறது என்றும். (26) (எ—று)

(ஸூ) சமதமாத்யுபேதः ஸ்யாத் ததாபி து தத்விதேः ததங்கதயா தேஷாம் அவச்யானுஷ்டேயத்வாத் (27)

यदि कश्चिन्मन्येत यज्ञादीनां विद्यासाधनभावो न न्याय्यो विध्यभावात्। 'यज्ञेन विविदिषन्ति' इत्येवञ्जातीयका हि श्रुतिरनुवादस्वरूपा विद्याभिष्टवपरा न यज्ञादिविधिपरा। इत्थं महाभागा विद्या यद्यज्ञादिभिरेतामवाप्तुमिच्छन्तीति। तथापि तु शमदमाद्युपेतः स्याद्विद्यार्थी 'तस्मादेवंविच्छान्तो दान्त उपरतस्तितिक्षुः समाहितो भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्यति' (बृ० ४।४।२३) इति विद्यासाधनत्वेन शमदमादीनां विधानाद्विहितानां चावश्यानुष्ठेयत्वात्। नन्वत्रापि शमाद्युपेतो भूत्वा पश्यतीति वर्तमानापदेश उपलभ्यते न

(ப—ரை) (யக்ஞாதிகளுக்கு வித்யாஸாதனத்தன்மை சொல்லுவது பொருந்தாதுஎன்றும், "யக்ஞத்தால் அறிவை யடையவிருப்புகின்றனர்" என்றது யாகாதிகளால் இதையடைய விரும்புகின்றன ரென்றால் வித்யையின் பெருமையைச் சொல்லவேண்டுமோ? என வித்யையை ஸ்துதிக்கவந்ததே யொழிய இந்த வாக்கியம் யாகாதிகளை விதிக்கவந்த தன்று என்றும் ஒருவன் எண்ணுவான்) तथापि तु (ததாபி து)=அவ்விதமெண்ணினபோதிலும், [विद्यार्थी (வித்யையில் விருப்பமுள்ளவன்]=शमदमाद्युपेतः स्यात् (ஶமதமாத்யுபேதஃ ஸ்யாத்)=சமம் தமம் முதலியவற்றுடன் கூடினவனாகவே இருக்கவேண்டும். तद्विधेः (தத்விதேஃ)=அந்தச் சமாதிகள் வித்யாஸாதனங்களென விதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். तदङ्गतया (ததங்கதயா)=அந்த வித்யைக்கு அங்கமாகும் முறையில் तेषाम् (தேஷாம்)=அந்தச் சமதமாதிகள் अवश्यानुष्ठेयत्वात् (அவஶ்யாநுஷ்டேயத்வாத்)=கட்டாயம் அனுஷ்டிக்க வேண்டியனவாகவு மிருக்கின்றன. (27) (எ—று)

பாஷ்யம்.—விதியில்லாமை பற்றி யக்ஞாதிகளுக்கு வித்யைக்குச் சாதனமாகுந்தன்மை சொல்லுவது பொருந்தாது. "யக்ஞேந விவிதிஷந்தி" யாகத்தால் அறிய விருப்புகின்றனர் என்ற இப்மாதிரியான சுருதியானது அனுவாத ஸ்வரூபமுள்ளதாய் வித்யையை ஸ்துதிக்கவந்ததாகுமே யொழிய யக்ஞாதிகளை விதிக்க வந்ததன்று. யக்ஞாதிகளைக் கொண்டும் இந்த வித்யையை அடையவிரும்புகின்கின்றனர் என்பது பற்றி இந்தவித்யையானது இத்தகைய மஹிமை யுள்ளது என வொருவன் எண்ணுவானேல் அவ்விதமவனெண்ணின போதிலும் வித்யையில் விருப்பமுள்ளவன் சமதமாதிகளுடன் கூடினவனாகவே இருத்தல்வேண்டும். "ஆனதுபற்றி இவ்வித அறிவுள்ளவன் சாந்தனாகவும், (அந்தரிந்திரிய ஜயமுள்ளவனாகவும்) தாந்தனாகவும் (பாஹ்யேந்திரிய ஜயமுள்ளவனாகவும்) உபரதனாகவும் (ஸன்யாஸியாகவும்) திதிக்ஷுவாகவும் (காமாதிகளை ஜயித்தவனாகவும்) ஸமாஹிதனாகவும் (ஒரேயிடத்தில் மனத்தை நெறுத்தினவனாகவும்) இருந்து கொண்டு தன்னிடத்திலேயே ஆத்மாவைப்பார்க்கிறான்" என்றதால் வித்யைக்கு ஸாதனமாக சமதமாதிகளின் விதியிருப்பதாலும் விதிக்கப்பட்டவை அவஶ்யமனுஷ்டேயமாகவிருப்பதாலுமேஎன்க.

சங்கை— இவ்விடத்திலுங்கூட சமாதிகளுடன் கூடினவனாகவிப்பார்க்கிறான் என்றதால் நிகழ்கால ப்ரயோகம் காணப்படுகிறதே யொழிய விதிகாணப்படவில்லை யன்றோ எனின்?

विधिः। नेति ब्रूमः। तस्मादिति प्रकृतप्रशंसापरिग्रहाद्विधित्वप्रतीतेः। पश्येदिति च माध्यन्दिना विस्पष्टमेव विधिमधीयते। तस्माद्यज्ञाद्यनपेक्षायामपि शमादीन्यपेक्षितव्यानि। यज्ञादीन्यपि त्वपेक्षितव्यानीति यज्ञादिश्रुतेरेव। ननूक्तं यज्ञादिभिर्विविदिषन्तीत्यत्र न विधिरुपलभ्यत इति। सत्यमुक्तं तथापि त्वपूर्वत्वात्संयोगस्य विधिः परिकल्प्यते। नह्ययं यज्ञादीनां विविदिषासंयोगः पूर्वं प्राप्तो येनानूद्येत 'तस्मात्पूषा प्रपिष्टभागोऽदन्तको हि' इत्येवमादिषु चाश्रुतविधिकेष्वपि वाक्येष्वपूर्वत्वाद्विधिं परिकल्प्य पौष्णं पेषणं विकृतौ प्रतीयेतेत्यादिविचारः प्रथमे तन्त्रे प्रवर्तितः। तथाचोक्तम् 'विधिर्वा धारणवत्' (ब्र० सू० ३।४।२०) इति। स्मृतिष्वपि भगवद्गीताद्यास्वनभिसन्धाय फलमनुष्ठितानि यज्ञादीनि मुमुक्षोर्ज्ञानसाधनानि भवन्तीति प्रपञ्चितम्। तस्माद्यज्ञादीनि शमदमादीनि च यथाश्रमं सर्वाण्येवाश्रमकर्माणि विद्योत्पत्तावपेक்षितव्यानि। तत्राप्येवंविदिति विद्यासंयो-

---

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை யென்று சொல்லுகிறோம். சுருதியில் [யாதுகாரணத்தால் இவ்வித அறிவுள்ளவன் பாபமான கர்மத்தினால் லேபத்தை (ஸம்பந்தத்தை) அடைவதில்லையோ] "அக்காரணத்தினால்" என்றதால் முன்னர் கூறிய ப்ரஶம்ஸையைப் (புகழுரையைக்) கிரஹித்திருப்பதால் "पश्यति (பஶ்யதி)=என்றவிடத்தில் விதித்தன்மையின் தோற்றம் ஏற்படவேதான் செய்கிறது. மாத்யந்தினர்கள் (சுக்லயஜுர்வேதிகள்) पश्येत् (பஶ்யேத்)=என்பதாய்த் தெளிவாகவே விதியை (விதிபோதக சப்தத்தைப்) படிக்கின்றனர். ஆகவே யக்ஞாதிகளின் அபேக்ஷையில்லாவிடினுங்கூட ஶமாதிகள் அபேக்ஷிக்கக்கூடியனவாகவே தானாகின்றன. யக்ஞாதிகளுங் கூட அபேக்ஷிக்கத்தக்கனவே தானாகும். யக்ஞாதி ஶ்ருதி யிருப்பதினாலேயே என்க.

சங்கை—"யக்ஞாதிகளால் அறிவை யடையவிரும்புகின்றனர்" என்ற விடத்தில் விதிகாணப்படவில்லை எனச் சொல்லப்பட்டதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—சொல்லப்பட்டது உண்மைதான். ஆயினுங்கூட அபூர்வமாக (வேறுப்ரமாணத்தாற் கிடைக்காததாக) இருப்பதால் யக்ஞாதி ஸம்பந்தத்தின் விதியானது கல்பிக்கப்படுகிறது. யக்ஞாதிகளுக்கு வேதநேச்சையுடன் ஸம்பந்தமானது முன்னர் ப்ராப்த்தமன்று. எதுகொண்டு அது அனுவதிக்கப்படுமோ. "ஆகவே பூஷா என்றதேவதை பிஷ்டத்தை (மாவைத்) தனது பாகமாகவுடையது. அது தந்தங்களற்றதன்றோ" என்றதாதிகளான விதிகாணப்படாத வாக்கியங்களிலுங்கூட அபூர்வமாக (வேறுப்ரமாணத்தாற் கிடைக்காததாக) இருப்பது பற்றி விதியைக் கல்பிக்கவேண்டும் என "பௌஷ்ணம் பேஷணம் விக்ருதௌ ப்ரதீயேத" என்றதாதி விசாரமானது பூர்வமீமாம்ஸையில் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமே "விதிர்வா தாரணவத்" என்ற விடத்திற் சொல்லவும் பட்டிருக்கிறது. பகவத்கீதாதிகளான ஸ்மிருதிகளில் பலனை எதிர்பாராது செய்யப்பட்ட யக்ஞாதிகள் முமுக்ஷுவுக்குக் ஞானஸாதனங்களாகவாகின்றன என விளக்கவும் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே யக்ஞாதிகளும் சமதமாதிகளுமான அந்தந்த ஆஶ்ரமத்துக்குத்

गात्प्रत्यासन्नानि विद्यासाधनानि शमादीनि, विविदिषासंयोगात्तु बाह्यतराणि यज्ञादीनीति विवेक्तव्यम् ॥ २७ ॥

७ सर्वान्नानुमत्यधिकरणम् । सू० २८-३१

सर्वान्नानुमतिश्च प्राणात्यये तद्दर्शनात् ॥ २८ ॥

தக்கபடிக்குள்ள எல்லா ஆச்ரம கர்மங்களுமே வித்யையினுத்பத்தியில் அபேக்ஷிக்கத் தக்கனவாகவே தானுகின்றன. அதிலுங்கூட "ஏவம் வித்" இவ்விதமறிபவன் என்பது வித்யையுடன் ஸம்பந்தத்தை யடைவதால் சமாதிகள் அந்தரங்கங்களான வித்யாஸாதனங்களென்றும், வேதநேச்சையுடன் ஸம்பந்தத்தை யடைவதால் யக்ஞாதிகள் பஹிரங்கஸாதனங்களென்றும் பகுத்தறியவேண்டும். (27)

ஆருவது ஸர்வாபேக்ஷாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸர்வான்னுநுமத்யதிகரணம் 7.

(அ-கை) சாந்தோக்கியத்தில் இந்திரியங்கள் ஒன்றுக்கொண்டு விவாதிக்கத் தொடங்கின என்றவிடத்தில் முக்யப்ராணன் அந்த இந்திரியங்களைப் பார்த்து எனக்கு எது அன்னமாகப் போகிறது என்றது. அதுகேட்ட இந்திரியங்கள் "நாயீருகவும், பக்ஷிகளீருகவுமுள்ள எல்லாப்ராணிகளுக்கும் எது அன்னமோ அதுவே உனது அன்னமாகும்" என்றன. ஆகவே இம்முறையால் ஸர்வமும் ப்ராணனுடைய அன்னம் எனச் சிந்திக்கவேண்டும் என்றுவிதித்துச் சுருதி சொல்லுவதாவது:—" இவ்வித ப்ராணேபாஸகன் விஷயத்தில் அன்னமாகவில்லாதது ஒன்றுமே இல்லை" என்றும். அதாவது:—எல்லாமே ப்ராணனுக்கு அன்னமாகவாவதால் எல்லாவற்றையுமே அன்னமாகக் கொண்ட ப்ராணேபாஸகன் விஷயத்தில் அன்னமாகவாகாதது ஒன்றுமே இல்லையென்றும். அங்கு ஸம்சயமுதயமாகிறது. அதாவது:—ப்ராணேபாஸகனுக்குச் சொன்ன இந்த ஸர்வான்ன அநுமதியானது சமதமாதிகள் போல வித்யைக்கு அங்கமாகச் சொல்லப்படுகிறதா? அல்லது ஸ்துதிக்கு வேண்டி சொல்லப்படுகிறதா? என்றும். இவ்விதம் ஸந்தேஹம் வரவே ஸர்வான்ன அநுமதியானது வித்யாங்கமாகத் தான் விதிக்கப்படுகிறது என்று பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே வித்யையை ஸ்துதிக்கவேண்டியே ஸர்வான்னுநுமதி சொல்லப்படுகிறது என்று ஸித்தாந்தப் படுத்தவேண்டி நான்கு ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப் படுகிறது. அவற்றுள் முதலாவது ஸூத்திரம் பின்வருமாறு.—

(ஸூ) ஸர்வன்னுநுமதி: ச ப்ராணுத்யயே தத்தர்சனுத் (28)

(ப-ரை) सर्वान्नानुमतिश्च (ஸர்வான்னுநுமதிஸ் ச)=ப்ராணேபாஸகனுக்குச் சொன்ன ஸர்வான்னுநுமதியும், प्राणात्यये (ப்ராணுத்யயே)=ப்ராணனுக்கே (உயிர்க்கே) ஆபத்து நேருங்காலத்திற்றுன் என்று கண்டுகொள்ள வேண்டும். ஏன்? तद्दर्शनात् (தத்தர்ஸனுத்)=அவ்விதம் சுருதியில் காணப்படுவதாலென்க. (28)

सर्वाशनविधिः प्राणविदोऽनुज्ञाऽथवाऽऽपदि । अपूर्वत्वेन सर्वान्नभुक्तिर्धर्मार्थं विधीयते ॥ १ ॥

श्वाद्यन्नभोजनाशक्तेः शास्त्राच्चाभोज्यवारणम् । आपदि प्राणरक्षार्थमेवानुज्ञायतेऽखिलम् ॥ २ ॥

प्राणसंवादे श्रूयते छन्दोगानाम्—'न ह वा एवंविदि किञ्चनानन्नं भवति' (छा० ५। २। १) इति। तथा वाजसनेयिनाम्—'न ह वा अस्यानन्नं जग्धं भवति नानन्नं प्रतिगृहीतम्' (बृ० ६। १। १४) इति। सर्वमेवास्यादनीयमेव भवतीत्यर्थः। किमिदं सर्वान्नानुज्ञानं शमादिवद्विद्याङ्गं विधीयत उत स्तुत्यर्थं सङ्कीर्त्यत इति संशये विधिरिति तावत्प्राप्तम्। तथाहि—प्रवृत्तिविशेषकर उपदेशो भवत्यतः प्राणविद्यासन्निधानात्तदङ्गत्वेनेयं नियमनिवृत्तिरुपदिश्यते। नन्वेवं सति भक्ष्याभक्ष्यविभागशास्त्रव्याघातः स्यात्। नैष दोषः,

---

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ப்ராணோபாஸகனுக்கு ஸர்வான்னாசனம் விதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது ஆபத்தில் ஸம்மதி மட்டுமா? என்பது ஸந்தேஹம். அபூர்வமாக (வேறுப்ரமாணத்தால் கிடைக்காததாக) இருப்பதுபற்றி ப்ராணோபாஸகனுக்கு ஸர்வான்னபோஜனம் விதிக்கத்தான் படுகிறது என்பது பூர்வபக்ஷம். நாய் முதலியவற்றைப் புஜிப்பதென்பது முடியாததாகையாலும் சாஸ்திரத்தினால் அபோஜ்யான்னமானது மறுக்கப்பட்டிருப்பதாலும், ப்ராணாபத் காலத்தில் ப்ராணனை ரக்ஷிக்கவேண்டி எல்லாம் ஸம்மதிக்கப்படுகிறது. என்பது ஸித்தாந்தம் (எ—று)

பாஷ்யம்.—சந்தோகர்களுடைய (உபநிடதத்தில்) ப்ராணஸம்வாதஞ் சொல்லுமிடத்தில் "இவ்வித ப்ராணோபாஸகன் விஷயத்தில் அன்னமாகவில்லாதது ஒன்றுமே இல்லையன்றோ" எனப் படிக்கப்படுகிறது. அவ்விதமே வாஜஸநேயிகளுடைய (சுருதியிலும்) "இவ்வித ப்ராணோபாஸகனுக்கு அன்னமாகவில்லாதது (நிஷித்தமான அன்னமானது) சாப்பிடப்பட்டதாகவுமாகாது அன்னமாக இல்லாதது ப்ரதிக்ரஹமாகப் பெறப்பட்டதாகவுமாகாது" எனப்படிக்கப்படுகிறது. எல்லாமே இவனால் சாப்பிடக்கூடியதாகவே தானாகிறது என்பது அதன் பொருள். இந்த ஸர்வான்னாநுமதியானது சமதமாதிகள் போல வித்யாங்கமாக விதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது வித்யாஸ்துதிக்கு வேண்டி சொல்லப்படுகிறதா? என ஸந்தேஹம் வரவே முதலில் கிடைத்தது யாதென்னில் ப்ரவிருத்தி விசேஷத்தைச் செய்வதாக உபதேசமிருக்கிறது. * ஆகவே ப்ராணோபாஸனத்தின் ஸன்னிதியில் பாடமிருப்பதைக் கொண்டு அந்த ப்ராணோபாஸனத்துக்கு அங்கமாகவே இந்த ஆஹாரநியமத்தின் நிவிருத்தியானது உபதேசிக்கப்படுகிறது என்றும்.

சங்கை—இவ்விதமாயின் சாப்பிடத்தக்கதையும் சாப்பிடத்தகாததையும் பிரித்து உபதேசிக்கும் சாஸ்திரம் வீணாகிவிடுமன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இந்தத்தோஷமில்லை. பொதுவிதி விலக்குவிதி என்ற முறையில் அந்தப் பக்ஷ்யாபக்ஷ்ய சாஸ்திரத்துக்குப் பாதம் ஸம்பவிக்கலாம். ஒருப்ராணியை

---

* விதியை அங்கீகரித்தால் இந்த வாக்கியத்துக்கு ப்ரவிருத்தியில் விசேஷத்தைப் போதிக்கும் தன்மை ஏற்படுகிறது. ஆதலால் விதாயகத்வத்தை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று கருத்து.

सामान्यविशेषभावाद्बाधोपपत्तेः। यथा प्राणिहिंसाप्रतिषेधस्य पशुसंज्ञपनविधिना बाधः। यथाच 'न काञ्चन परिहरेत्तद्व्रतम्' (छा० २।१३।२) इत्यनेन वामदेव्यविद्याविषयेण सर्वस्त्र्यपरिहारवचनेन तत्सामान्यविषयं गम्यागम्यविभागशास्त्रं बाध्यते। एवमनेनापि प्राणविद्याविषयेण सर्वान्नभक्षणवचनेन भक्ष्याभक्ष्यविभागशास्त्रं बाध्येतेति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—

नेदं सर्वान्नानुज्ञानं विधीयत इति। नह्यत्र विधायकः शब्द उपलभ्यते 'न ह वा एवंविदि किञ्चनानन्नं भवति' (छा० ५।२।१) इति वर्तमानापदेशात्। नचासत्यामपि विधिप्रतीतौ प्रवृत्तिविशेषकरत्वलोभेनैव विधिरभ्युपगन्तुं शक्यते। अपिच श्वादिमर्यादं प्राणस्यान्नमित्युक्त्वेदमुच्यते 'नैवंविदः किञ्चिदनन्नं भवतीति। नच श्वादिमर्यादमन्नं मानुषेण देहेनोपभोक्तुं शक्यते। शक्यते तु प्राणस्यान्नमिदं सर्वमिति विचिन्तयितुम्। तस्मात्प्राणान्नविज्ञानप्रशंसार्थोऽयमर्थवादो न सर्वान्नानुज्ञानविधिः। तद्दर्शयति 'सर्वान्नानुमतिश्च प्राणात्यये' इति। एतदुक्तं भवति—प्राणात्यय एव हि परस्यामापदि सर्वमन्नम

யும் கொல்லக்கூடாது என்ற சாஸ்திரத்துக்குப் பசுஸம்க்ஞபனத்தை (யாகத்தில் பசுவதையைச்) சொல்லும் விதியினால்பாதம் ஏற்படுவது எவ்விதமோ, வாமதேவ்யம் என்ற ஸாமத்தை யுபாஸிப்பவன் "ஒருஸ்திரீயையும் தள்ளக்கூடாது" என்ற இந்த ஸர்வஸ்திரீயையும் விலக்கக்கூடாதென்ற வசனத்தினால் ஸ்திரீஸாமான்யத்தை விஷயமாகக் கொண்ட இன்ன ஸ்திரீயினிடத்தில் தான் போகலாம் இன்னஸ்திரீயினிடத்தில் போகக்கூடாது என்ற சாஸ்திரம் பாதிக்கப்படுவது எவ்விதமோ, இவ்விதமே ப்ராணோபாஸனையை விஷயமாகக்கொண்ட ஸர்வான்ன பக்ஷண வசனத்தினால் பக்ஷ்யாபக்ஷ்ய விபாகத்தைச் சொல்லும் சாஸ்திரம் பாதிக்கத்தான் படும். என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷமானது ப்ராப்தமாகவே ஸித்தாந்தஞ் சொல்லுகிறோம். இந்த ஸர்வான்னநுமதியானது விதிக்கப்படவில்லை என்றோம். இவ்விடத்தில் விதி போதகமான சப்தமொன்றும் காணப்படவில்லையன்றோ. "இவ்வித ப்ராணோபாஸகன் விஷயத்தில் அன்னமில்லாததாகவொன்று மாவதில்லை" என்றவிடத்தில் பவதி என நிகழ்கால போதகமானசப்தமே காணப்படுகிறது. விதியின்தோற்றமில்லாவிடினுங்கூட ப்ரவிருத்தி விசேஷத்தைத் தரும் விஷயத்தில் ஆசைகொண்டு விதியை ஒப்புக்கொள்ளவும் முடியாது. மேலும் நாய்முதலியவற்றை முடிவாகக்கொண்டது ப்ராணனுக்கு அன்னமாகவாகிறது என்றுசொல்லி "இவ்வித உபாஸகனுக்கு அன்னமாக வில்லாதது ஒன்றுமில்லை" எனச் சொல்லபடுகிறது. நாய்முதலியவற்றை முடிவாகக் கொண்ட அன்னமானது மானுஷமானதேஹத்தினால் சாப்பிட முடியாததன்றோ. இவையாவும் ப்ராணனுடைய அன்னம் எனச் சிந்திக்கவேண்டுமானால் முடியும். ஆகவே ப்ராணனுடைய அன்னவிக்ஞானத்தைப் புகழவேண்டி இது அர்த்தவாதமேயொழிய ஸர்வான்னநுமதி விதியன்று. அதை ஸூத்திரக்காரர் "ஸர்வான்னநுமதி: ப்ராணாத்யயே" என்றதால் காண்பிக்கிறார். அதனால் இது சொல்லப்பட்டதாகவாகிறது. ப்ராணனுக்கு அழிவு வரக்கூடியதான மேலான ஆபத்தில் எல்லா அன்னமும் சாப்பிடக்கூடியது என அனுமதி தரப்படு

दनीयत्वेनाभ्यनुज्ञायते तद्दर्शनात्। तथाहि श्रुतिश्चाक्रायणस्यर्षेः कष्टायामवस्थायामभक्ष्यभक्षणे प्रवृत्तिं दर्शयति—'मटचीहतेषु कुरुषु' (छा० १।१०।१) इत्यस्मिन्ब्राह्मणे। चाक्रायणः किलर्षिरापद्गत इभ्येन सामिखादितान्कुल्माषांश्चखाद। अनुपानं तु तदीयमुच्छिष्टदोषात्प्रत्याचचक्षे। कारणं चात्रोवाच 'न वा अजीविष्यमिमानखादन्' (छा० १।१०।४) इति, 'कामो म उदपानम्' (छा० १।१०।४) इति च। पुनश्चोत्तरेद्युस्तानेव स्वपरोच्छिष्टान्पर्युषितान्कुल्माषान्भक्षयांबभूवेति। तदे तदुच्छिष्टोच्छिष्टपर्युषितभक्षणं दर्शयन्त्याः श्रुतेः आशयातिशयो लक्ष्यते प्राणात्ययप्रसङ्गे प्राणसन्धारणायाभक्ष्यमपि भक्षयितव्यमिति। स्वस्थावस्थायां तु तन्न कर्तव्यं विद्यावतापीत्यनुपानप्रत्याख्यानाद्गम्यते। तस्मादर्थवादो 'न ह वा एवंविदि' (छा० ५।२।१) इत्येवमादिः॥ २८॥

अबाधाच्च॥ २९॥

एवञ्च सत्याहारशुद्धौ सत्त्वशुद्धिरित्येवमादि भक्ष्याभक्ष्यविभागशास्त्रमबाधितं भविष्यति॥ २९॥

கிறது என்றும். அவ்விதமே காணவும் படுகிறது. அதாவது சுருதியானது சாக்ராயணர் என்ற ருஷிக்குக் கஷ்டமான ஆபத்காலத்தில் சாப்பிடத்தகாததைச் சாப்பிடும் விஷயத்தில் பிரவிருத்தியைக் காண்பிக்கிறது. "மடசீ ஹதேஷு குருஷு" (துர்பிக்ஷத்தினால் குருதேசம் நாசமடைந்த காலத்தில்) என்ற ப்ராம்ஹணத்தில் சாக்ராயணர் என்ற ருஷியோ வெனில் ஆபத்தை யடைந்தவராய் யானைப்பாகனால் பாதிகடிக்கப்பட்ட கொள்ளைச் சாப்பிட்டார். அதன் பிறகு அவன் கொடுத்த ஜலத்தை அவனது உச்சிஷ்ட தோஷமுள்ளது எனமறுத்தார். இவ் விஷயத்தில் "இக்கொள்ளுகளை சாப்பிடாமலிருப்பேனுயின் ஜீவிக்கமாட்டேன், ஜலமோ வேண்டியபடி கிடைக்கக்கூடியதே" என்றதால் அதற்குக் காரணத்தையும் சொல்லி யிருக்கிறார் என்றும். திரும்பவும் மறுநாளில் தானும் பிறரும் சாப்பிட்டு எஞ்ஜினகொள்ளுகளையே சாப்பிட்டு யிருக்கிறார் என்றும். உச்சிஷ்டமென்ன, உச்சிஷ்டத்தின் பர்யுஷிதம் (மறுநாள் மீதப்படுத்தப்பட்டது) என்ன இவற்றைக் காண்பிக்கின்ற ஶ்ருதிக்கு ப்ராணனுக்கு அழிவுவரக்கூடிய நிலை வருங்கால் ப்ராணனைத் தரிப்பதற்கு வேண்டி அபக்ஷ்பமான பொருளையும் பக்ஷித்தல் வேண்டும் என்பதில் அதிகமான ஆதரவு இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ஸ்வஸ்தமான நிலையிலோ வெனில் உபாஸகனுயினுங்கூட அதைச் செய்தல் கூடாது என்பது ஜலத்தை மறுத்ததினின்றும் அறியப்படுகிறது. ஆகவே "இவ்வுபாஸகன் விஷயத்தில்" என்றதாதி சுருதியானது அர்த்தவாதமே யாகிறது. (28) (எ-று)

(ஸூ) அபாதாத் ச (29)

(ப-ரை) अबाधात्, च (அபாதாத்ச)=இவ்வித மங்கீகரித்தால்தான் ஆஹாரஞ் சுத்தமானல் சித்தந் தெளிகிறது என்றதாதி பக்ஷ்யாபக்ஷ்ய விபாகத்தைச் சொல்லும் சாஸ்திரம் பாதிக்கப்படாததாகவு மாகிறது. (29)

अपिच स्मर्यते ॥ ३० ॥

अपि चापदि सर्वान्नभक्षणमपि स्मर्यते विदुषोऽविदुषश्चाविशेषेण—'जीवितात्ययमापन्नो योऽन्नमत्ति यतस्ततः। लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवाम्भसा' इति। तथा 'मद्यं नित्यं ब्राह्मणः', 'सुरापस्य ब्राह्मणस्योष्णामासिञ्चेयुः', 'सुरापाः कृमयो भवन्त्यभक्ष्यभक्षणात्' इति च स्मर्यते वर्जनमनन्नस्य ॥ ३० ॥

शब्दश्चातोऽकामकारे ॥ ३१ ॥

शब्दश्चानन्नस्य प्रतिषेधकः कामकारनिवृत्तिप्रयोजनः काठकानां संहितायां श्रूय-

---

பாஷ்யம்.—இவ்வித மிருந்தால்தான் ஆஹாரம் சுத்தமாயின் சித்தம் சுத்த மாகிறது என்ற இப்பாதிரியான பக்ஷ்யாபக்ஷ்ய விபாகத்தைச் சொல்லுஞ் சாஸ்திரமானது பாதிக்கப்படாததாக வாகும். (29) (எ-று)

(ஸூ) அபிசஸ்மர்யதே (30)

(ப-ரை) **अपिच** (அபிச)=மேலும் **स्मर्यते** (ஸ்மர்யதே)=வித்வான் அவித்வான் இருவர்க்கும் பொதுவாக ப்ராணாத்யயகாலத்தில் நிஷித்தான்ன போஜனம் தோஷத்தைத் தராதென்றும், ஆயினும் எக்காலத்திலும் ஸுராபானஞ் செய்தல் கூடாதென்றும் ஸ்மிருதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (30) (எ-று)

பாஷ்யம்.—"ஜீவிதத்துக்கு அத்யயத்தை (ஆபத்துவரும் நிலையை) யடைந்த எந்தமனிதன் எந்த விடத்திலுள்ள அன்னத்தைச் சாப்பிட்ட போதிலும் தாமர இலையுடன் ஜலமானது போல அவன் பாபத்துடன் ஸம்பந்தத்தை யடையமாட்டான்" என்பதாய் வித்வான் அவித்வான் இருவர்க்கும் பொதுவாக ஆபத்காலத்தில் ஸர்வான்ன பக்ஷணமும் ஸ்மிருதியிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. "ப்ராம்ஹணன் எப்பொழுதும் (ஆபத்காலத்திலும் கூட) மத்யத்தைவிலக்க வேண்டும் என்றும், "ஸுராபானஞ் செய்த ப்ராம்ஹணனுடைய (வாயில்) பழுக்கக் காய்ச்சின ஸுரையை விடவேண்டும்" என்றும், "ஸுராபானஞ் செய்தவர் அபக்ஷ்ய பக்ஷணஞ் செய்ததால் புழுக்களாகப் பிறக்கின்றனர்" என்றும் நிஷித்தான்னவர்ஜனத்தை ஸ்மிருதி சொல்லியு மிருக்கிறது. (30) (எ-று)

(ஸூ) சப்த: ச அத: அகாமகாரே (31)

(ப-ரை) **अकामकारे** (அகாமகாரே)=தனதிஷ்டப்படி செய்தலை மறுக்கும் விஷயத்தில் **शब्दः** (சப்தঃ)=சப்தமிருக்கிறது. **अतश्च** (அதஶ்ச)=இதனாலும் இது போன்றவை அர்த்தவாதங்களே யாகும். (31) (எ-று)

பாஷ்யம்.—காமகார நிவிருத்தியைப் ப்ரயோஜனமாக வுடையதும், அனன்னத்தை (சாஸ்திரம் ஸம்மதிக்காத அன்னத்தை) மறுக்கின்றதாயுமுள்ள சப்தமும் காடக ஸம்ஹிதையில் படிக்கப்படுகிறது. அதாவது:—"ஆனதுபற்றி ப்ராம்ஹணன் ஸுரையைப் பானஞ்செய்தல் கூடாது" என்றும். "இவ்வித

ते—'तस्माद्ब्राह्मणः सुरां न पिबेत्' इति। सोऽपि 'न ह वा एवंविदि' (छा० ५।२।१) इत्यस्यार्थवादत्वादुपपन्नतरो भवति। तस्मादेवञ्जातीयका अर्थवादा न विधय इति॥ ३१॥

८ आश्रमकर्माधिकरणम्। सू० ३२-३६

विहितत्वाच्चाश्रमकर्मापि॥ ३२॥

विद्यार्थमाश्रमार्थञ्च द्विःप्रयोगोऽथवा सकृत्। प्रयोजनविभेदेन प्रयोगोपि विभिद्यते॥ १॥

श्राद्धार्थभुक्त्या तृप्तिः स्याद्विद्यार्थेनाश्रमस्तथा। अनित्यनित्यसंयोग उक्तिभ्यां खादिरे मतः॥ २॥

'सर्वापेक्षा च—' (ब्र० सू० ३।४।२६) इत्यत्राश्रमकर्मणां विद्यासाधनत्वमवधा-

---

ப்ராணோபாஸகன் விஷயத்தில் அன்னமாக வாகாதது ஒன்றுமில்லை" என்றது அர்த்தவாதமாகவாவதால் அந்த நிஷேதமும் மிக்கப் பொருத்தமுள்ளதாக வாகிறது. அனுகூடபற்றியும் இம்மாதிரியானவை ("நஹவா ஏவம் விதி" என்றதாதிகள்) அர்த்தவாதங்களே யொழிய விதிகளன்று என்றேற்படுகிறது. (31) (எ—று)

ஏழாவது ஸர்வான்னாநுமத்யதிகரணம் முற்றிற்று.

ஆச்ரமகர்மாதிகரணம் 8.

(ஸூ) விஹிதத்வாத் ச ஆச்ரமகர்மாபி (32)

(ப—ரை) முமுக்ஷுவாக இல்லாதவனுக்கும் கூட **आश्रमकर्मापि** (ஆஶ்ரமகர்மாபி)=ஆஶ்ரமத்துக்குச் சொல்லிய நித்யகர்மமும் [**अनुष्ठेयमेव** (அனுஷ்டேயமேவ)=அனுஷ்டிக்கவேண்டுவது அவஶ்யமேயாகிறது. ஏன்? **विहितत्वाच्च** (விஹிதத்வாச்ச)=சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருப்பதாலென்க. (32) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) நித்யகர்மங்களை ஞானத்துக்கு வேண்டியும், ஆஶ்ரமத்துக்கு வேண்டியும் இரண்டுதடவைப் பிரயோகிக்க (செய்ய) வேண்டுமா? அல்லது இரண்டுக்குமாக ஒரேதடவை பிரயோகிக்க(செய்ய)வேண்டுமா? என்பது ஸந்தேஹம். பிரயோஜனம் வேறாக விருப்பதால் பிரயோகமும் வேறுபடத்தான் செய்கிறது என்பது பூர்வபக்ஷம். சிராத்தத்துக்குவேண்டி செய்யப்படும் போஜனத்தினால் போக்தாவுக்கும் திருப்தி உண்டாவதைக் காண்கிறோம். அதுபோலவே வித்யைக்குவேண்டிய நித்யகர்மானுஷ்டானத்தினால் ஆஶ்ரமமும் பயனுள்ளதாக வாகலாம். "**खादिरो यूपो भवति**" யூபமானது காதிரமாக=(கருங்காலிமரத்தினாற் செய்யப்பட்டதாக) வாகிறது என்ற சுருதியினால் க்ரத்வர்த்தமாகவும், "**खादिरं वीर्यकामस्य**" வீர்யத்திற் காமனை யுள்ளவனுக்கு காதிரம் யூபமாகும் என்ற சுருதியினால் புருஷார்த்தமாகவும் ஆவது எவ்விதமோ அவ்விதமே "**तमेतं वेदानुवचनेन**" என்ற வாக்கியத்தினால் கல்பிக்கப்பட்ட அநித்ய ஸம்யோகமும் "**यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति**" என்ற வாக்கியத்தினால் கல்பிக்கப்பட்ட நித்யஸம்யோகமும் ஏற்படலாம்.

रितम्। इदानीं तु किममुमुक्षोराश्रममात्रनिष्ठस्य विद्यामकामयमानस्य तान्यनुष्ठेयान्युताहो नेति चिन्त्यते। तत्र 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति' (बृ० ४।४।२२) इत्यादिनाश्रमकर्मणां विद्यासाधनत्वेन विहितत्वाद्विद्यामनिच्छतः फलान्तरं कामयमानस्य नित्यान्यननुष्ठेयानि। अथ तस्याप्यनुष्ठेयानि, न तर्ह्येषां विद्यासाधनत्वं नित्यानित्यसंयोगविरोधादिति। अस्यां प्राप्तौ पठति—आश्रममात्रनिष्ठस्याप्यमुमुक्षोः कर्तव्यान्येव नित्यानि कर्माणि 'यावज्जीवमग्निहोत्रं जुहोति' इत्यादिना विहितत्वात्। नहि वचनस्यातिभारो नाम कश्चिदस्ति॥ ३२॥ अथ यदुक्तं नैवं सति विद्यासाधनत्वमेषां स्यादित्यत उत्तरं पठति—

सहकारित्वेन च॥ ३३॥

विद्यासहकारीणि चैतानि स्युर्विहितत्वादेव 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदि-

---

பாஷ்யம்.—"ஸர்வாபேக்ஷா ச" என்ற விடத்தில் ஆஶ்ரமகர்மங்கள் வித்யைக்கு ஸாதனங்கள் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுதோவெனில் முமுக்ஷுவாக வில்லாதவனும், ஆஶ்ரமத்தில் மட்டு மிருப்பவனும், வித்யையில் காமனையில்லாதவனுமான மனிதனுக்கு அந்த ஆஶ்ரமகர்மங்கள் அனுஷ்டிக்கத்தக்கனவா? அல்லது இல்லையா? என்பது விசாரிக்கப்படுகறது. அவ்விஷயத்தில் "**तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति**" அந்த இந்த ஆத்மாவை ப்ராம்ஹணர்கள் வேதானுவசனத்தினால் அறிய விரும்புகின்றனர் என்றதாதி வசனத்தினால் ஆஶ்ரமகர்மங்கள் வித்யைக்குச் சாதனங்களாக விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் வித்யையை விரும்பாதவனும், வேறுபலனை விரும்புகின்றவனுமானவனுக்கு நித்யகர்மங்கள் அனுஷ்டேயங்களல்ல. அவனுக்கும் அனுஷ்டேயங்களாக வாகுமானால் அப்பொழுது இந்த நித்யகர்மங்களுக்கு வித்யைக்கு ஸாதனமாக இருக்குந்தன்மை ஏற்படமாட்டாது. நித்யாநித்ய ஸம்யோகரூபமான விரோதம் வருவதாலென்க என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்த்தமாகவே ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது. ஆஶ்ரம மாத்திர நிஷ்டனான அமுமுக்ஷுவுக்கும் நித்யகர்மங்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டுவனவாகவே தானாகும். "உயிருள்ளவரை அக்னிஹோத்திரத்தைச் செய்ய வேண்டும்" என்றதாதியால் விதிக்கப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். வசனத்துக்கு அதிகச்சுமை யொன்றுமில்லை யன்றோ. (32) (எ—று)

அவதாரிகாபாஷ்யம்.—"இவ்விதமாயின் இவற்றுக்கு வித்யைக்கு ஸாதனமாக இருக்குந்தன்மை யேற்படமாட்டாது" என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இவ்விஷயத்தில் பதிலைச் சொல்லுகிறார்—

(ஸூ) ஸஹகாரித்வேந ச (33)

(ப—ரை) **सहकारित्वेन च** (ஸஹகாரித்வேந ச)=இவைவித்யைக்கு உதவிஸாதனமாகவாவதால் வித்யையில் விருப்பமுள்ளவனும் இவற்றை யனுஷ்டிக்க வேண்டுவதுதான். (33) (எ—று)

பாஷ்யம்.—"தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராம்ஹணா விவிதிஷந்தி" என்ற

षन्ति' (बृ० ४।४।२२) इत्यादिना। तदुक्तम्—'सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत्' (ब्र० सू० ३।४।२६) इति। नचेदं विद्यासहकारित्ववचनमाश्रमकर्मणां प्रयाजादिवद्विद्याफल-विषयं मन्तव्यम्। अविधिलक्षणत्वाद्विद्यायाः। असाध्यत्वाच्च विद्याफलस्य। विधिलक्षणं हि साधनं दर्शपूर्णमासादि स्वर्गफलसिषाधयिषया सहकारिसाधनान्तरमपेक्षते नैवं विद्या। तथाचोक्तम् 'अतएव चाग्नीन्धनाद्यनपेक्षा' (ब्र० सू० ३।४।२५) इति। तस्मादुत्पत्तिसाधनत्व एवैषां सहकारित्ववाचोयुक्तिः। नचात्र नित्यानित्यसंयोगविरोध आशङ्क्यः, कर्माभेदेऽपि संयोगभेदात्। नित्यो ह्येकः संयोगो यावज्जीवादिवाक्यकल्पितो न तस्य विद्याफलत्वम्। अनित्यस्त्वपरः संयोगः 'तमेतं वेदानुवचनेन' (बृ० ४।४।२२) इत्यादिवाक्यकल्पितस्तस्य विद्याफलत्वम्। यथैकस्यापि खादिरत्वस्य नित्येन संयोगेन क्रत्वर्थत्वमनित्येन संयोगेन पुरुषार्थत्वं तद्वत्॥ ३३॥

தாதி வசனத்தினல் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் இந்த நித்யகர்மங்கள் வித்யாஸாதனங்களுமாகும். அவ்விஷயம் "ஸர்வாபேக்ஷா ச யக்ஞாதிஶ்ருதே: அஶ்வவத்" என்றவிடத்தில் சொல்லவும் பட்டிருக்கிறது. ஆஶ்ரமகர்மங்களுக்கு வித்யாஸஹகாரித்வத்தைச் சொன்ன இந்த வசனமானது ப்ரயாஜாதிகள் போல வித்யையின் பயனை (மோக்ஷத்தை) விஷயமாகக் கொண்டதென எண்ணவேண்டுவதில்லை. வித்யையானது விதியினலேற்படக்கூடியதாக வில்லாதிருப்பதே அதன்காரணமாகும். வித்யையின் பலனை மோக்ஷமானது ஸாதனஸாத்யமாக இல்லாமலுமிருக்கிறது. விதியை லக்ஷணமாகக்கொண்ட தார்சபூர்ணமாஸம் முதலிய ஸாதனமானது ஸ்வர்க்கரூபமான பலனை ஸாதிக்கவெண்ணங்கொண்டதாய் தனக்கு ஸஹகாரியான (உதவிசெய்வதான)வேறு ஸாதனத்தை எதிர்பார்க்கிறது. வித்யையோ இவ்விதமில்லை. அவ்விதமே "அதஏவ ச அக்னீந்தனத்யநபேக்ஷா" என்றதாற் சொல்லப் பட்டுமிருக்கிறது. ஆகவே இவற்றுக்கு(நித்யகர்மங்களுக்கு)உத்பத்திக்கு ஸாதனமாகவாகுந்தன்மை மட்டும் அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் நித்யாநித்யங்களுக்கு ஸம்யோகம் வருமென்ற விரோதமானது ஆசங்கிக்கக்கூடியதன்று. கர்மமானது ஒன்றாக விருந்தபோதிலுங்கூட ஸம்யோகமானது(விநியோகமானது) வேறாகவேகாணவும் படுகிறது. "யாவஜ்ஜீவம் அக்னிஹோத்ரம் ஜுஹோதி" என்றதாதிவாக்கியத்தினல் கல்பிக்கப்பட்ட ஒரு ஸம்யோகமோ (விநியோகமோ) நித்யமாக(உயிருள்ளவரை செய்யவேண்டுவதாக)இருக்கிறது. அது வித்யையைப் பயனாகவுடையதன்று. "தமேதம் வேதாநுவசனேந" என்றதாதி வாக்கியத்தினல் கல்பிக்கப்பபட்ட வேறுஸம்யோகமோ (விநியோகமோ) அநித்யமாக இருக்கிறது. அது வித்யையைப் பயனாக வுடையதாக வாகிறது. "காதிரோ யூபோபவதி" என்றவிடத்தில் நித்யமான ஸம்யோகத்தினல் காதிரத்வத்துக்கு க்ரத்வர்த்தமாக இருக்குந்தன்மையும், "காதிரம் வீர்யகாமஸ்ய" என்றவிடத்தில் அநித்யஸம்யோகத்தினல் காதிரத்வத்துக்குப் புருஷார்த்தத்துவமும் எற்படுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. (33) (எ—று)

सर्वथापि त एवोभयलिङ्गात् ॥ ३४ ॥

सर्वथाप्याश्रमकर्मत्वपक्षे विद्यासहकारित्वपक्षे च त एवाग्निहोत्रादयो धर्मा अनुष्ठेयाः । त एवेत्यवधारयन्नाचार्यः किं निवर्तयति । कर्मभेदशङ्कामिति ब्रूमः । यथा कुण्डपायिनामयने 'मासमग्निहोत्रं जुह्वति' इत्यत्र नित्यादग्निहोत्रात्कर्मान्तरमुपदिश्यते नैवमिह कर्मभेदोऽस्तीत्यर्थः । कुतः—उभयलिङ्गात् । श्रुतिलिङ्गात्स्मृतिलिङ्गाच्च । श्रुतिलिङ्गं तावत् तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति' (बृ० ४ । ४ । २२) इति सिद्धवदुत्पन्नरूपाण्येव यज्ञादीनि विविदिषायां विनियुङ्क्ते नतु जुह्वतीत्यादिवदपूर्वमेषां रूपमुत्पादयतीति । स्मृतिलिङ्गमपि 'अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः' (गी० ६ । १) इति विज्ञातकर्तव्यताकमेव कर्म विद्योत्पत्त्यर्थं दर्शयति । यस्यैतेऽष्टाचत्वारिंशत्संस्कारा इत्याद्या

(ஸூ) ஸர்வதாபி த ஏவ உபயலிங்காத் (34)

(ப—ரை) सर्वथापि (ஸர்வதாபி)=ஆஶ்ரமகர்மத்வபக்ஷத்திலும், வித்யாஸஹகாரித்வபக்ஷத்திலும் त एव (த ஏவ)=அந்த அக்னிஹோத்ராதிகளான தர்மங்களே அனுஷ்டேயங்களாகின்றன. ஏன்? उभयलिङ्गात् (உபயலிங்காத்) = சுருதி ஸ்மிருதி இரண்டிலும் அதற்குரிய லிங்கம் (அறிகுறி) காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (34) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஆஶ்ரம கர்மத்வபக்ஷம், வித்யாஸஹகாரித்வ பக்ஷம் என்ற எதிலும் அதே அக்னிஹோத்ராதிகளான தர்மங்கள் அனுஷ்டேயங்களாகவே ஆகின்றன. ஸூத்திரக்காரர் "த ஏவ" (அவைகளே) எனத் தேற்றம் கொடுத்துக் கூறுகின்றவராய் எதை விலக்கிக்காட்டுகிறார் எனின்? கர்மபேதசங்கையை விலக்குகிறார் என்கிறோம். *குண்டபாயினாமயனத்தில் "மாஸம் அக்னிஹோத்ரம் ஜுஹ்வதி" என்ற விடத்தில் நித்யமான அக்னிஹோத்ரத்தைக் காட்டிலும் மாஸகுணவிசிஷ்டமான வேறுகர்மமானது உபதேசிக்கப் படுவது எவ்விதமோ அவ்விதம் இங்கு கர்மபேதமானது கிடையாது என்பது அதன் பொருள். ஏன்? உபயலிங்கமிருப்பதாலென்க. ஶ்ருதிலிங்கமும் ஸ்மிருதிலிங்கமும் இருப்பதால் என்பது அதன் பொருள். அவற்றுள் சுருதிலிங்கமாவது—"தமேதம் வேதாநுவசனேந ப்ராம்ஹணா விவிதிஷந்தி" என்றதால் ஸித்தவத்தாக உண்டான ஸ்வரூபமுள்ளவைகளான யக்ஞாதிகளை விவிதிஷையில் (வேதநேச்சையில் சுருதி) விநியோகப்படுத்துகிறதேயொழிய "மாஸமக்னிஹோத்ரம் ஜுஹ்வதி" என்றதாதிபோல இவற்றுக்கு அபூர்வமான (புதிதான) ஸ்வரூபத்தை யுண்டுபண்ணவில்லை என்றும். ஸ்மிருதிலிங்கமாவது—"கர்மபலனை எதிர்பாராது அவஶ்யகர்த்தவ்யமான (நித்யமான) கர்மத்தை எவன் செய்கிறானோ" என்றதால் செய்யும் முறை இன்னதென அறியப்பட்டதாகவேயுள்ள கர்மத்தை வித்யையினுத்பத்திக்கு வேண்டித் தெரிவிக்கிறது என்றும். "எவனுக்கு இந்த நாற்பத்தெட்டு ஸம்ஸ்காரங்களிருக்கின்றவோ" என்றதாதியானது, வைதிககர்மங்களில் ஸம்ஸ்காரத்வ ப்ரஸித்தியானது அக்கர்மங்களால்

---

* இது இப்பெயர் கொண்டதொரு யாகமாகும்.

च संस्कारत्वप्रसिद्धिर्वैदिकेषु कर्मसु तत्संस्कृतस्य विद्योत्पत्तिमभिप्रेत्य स्मृतौ भवति। तस्मात्साध्विदमभेदावधारणम् ॥ ३४ ॥

अनभिभवं च दर्शयति ॥ ३५ ॥

सहकारित्वस्यैवैतदुपोद्बलकं लिङ्गदर्शनमनभिभवं च दर्शयति श्रुतिर्ब्रह्मचर्यादिसाधनसंपन्नस्य रागादिभिः क्लेशैः 'एष ह्यात्मा न नश्यति यं ब्रह्मचर्येणानुविन्दते' (छा० ८। ५। ३) इत्यादिना। तस्माद्यज्ञादीन्याश्रमकर्माणि च भवन्ति विद्यासहकारीणि चेति निश्चितम् ॥ ३५ ॥

९ विधुराधिकरणम्। सू० ३६-३९.

अन्तरा चापि तु तद्दृष्टेः ॥ ३६ ॥

ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்டவனுக்கு வித்யோத்பத்தி யேற்படுகிறது என்பதைக் கருத்திற் கொண்டு ஸ்மிருதியில் கூறப்படுகிறது. ஆனதுபற்றி ஸூத்திரத்தில் "தஏவ" என்றதால் கர்மாபேதத்தை உறுதிப்படுத்திக்கூறினது ஸாதுவாகவே தானாகிறது.

(ஸூ) அநபிபவஞ்ச தர்சயதி (35)

(ப-ரை) अनभिभवञ्च (அநபிபவஞ்ச)=ப்ரம்ஹசர்யாதி ஸாதனங்களுடன் கூடினவனுக்கு ராகாதிக்லேசங்களின் பீடையில்லாமையையும் दर्शयति (தர்ஶயதி)=சுருதி காண்பித்திருக்கிறது. (35) (எ-று)

பாஷ்யம்.—சுருதியானது "எதை ப்ரம்ஹசரியத்தினால் அடைகின்றானோ இந்த ஸ்வரூபமானது நாசத்தை யடைவதில்லையன்றோ" என்றதாதியால் ப்ரம்ஹசர்யம் முதலிய ஸாதனங்களுடன் கூடினவனுக்கு ராகம் முதலிய க்லேசங்களினால் அநபிபவத்தையும் (பீடையின்மையையும்) தெரிவிக்கிறது. இது ஸஹகாரித்வத்துக்கே (நித்யகர்மங்கள் வித்யைக்கு உதவியாகவாகின்றன என்பதுக்கே) உபோத்பலகமான (திருடப்படுத்தக்கூடியதான) லிங்கதரிசனமாகவாகிறது. ஆகவே யக்ஞாதிகளான ஆச்ரமகர்மங்களும் வித்யைக்கு ஸஹகாரிகளாகவே தானாகின்றன என்பது நிச்சயிக்கப்பட்டதாகவாகிறது. (35) (எ-று)

எட்டாவது ஆச்ரமகர்மாதிகரணம் முற்றிற்று.

விதுராதிகரணம் 9.

(ஸூ) அந்தராசாபி தத்த்ருஷ்டே: (36)

(ப-ரை) अन्तराचापि (அந்தராசாபி)=இடையிலிருக்கின்ற * விதுராதிகளுக்கும் வித்யையில் அதிகாரமுண்டு. ஏன்? तद्दृष्टेः (தத்த்ருஷ்டே:)=அவ்விதம் சுருதியில் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (36) (எ-று)

---

* பத்தினியில்லாமலும் வானப்ரஸ்தாதி ஆச்ரமங்களை யடையாமலுமிருப்பவர் விதுரர் எனப்படுவர்.

नास्त्यनाश्रमिणो ज्ञानमस्ति वा नैव विद्यते। धीशुद्ध्यर्थाश्रमित्वस्य ज्ञानहेतोरभावतः ॥ १ ॥
अस्त्येव सर्वसंबन्धिजपादेश्चित्तशुद्धितः। श्रुताहि विद्या रैक्वादेराश्रमे त्वतिशुद्धता ॥ २ ॥

विधुरादीनां द्रव्यादिसंपद्रहितानां चान्यतमाश्रमप्रतिपत्तिहीनानामन्तरालवर्तिनां किं विद्यायामधिकारोऽस्ति किंवा नास्तीति संशये नास्तीति तावत्प्राप्तम्। आश्रमकर्मणां विद्याहेतुत्वावधारणादाश्रमकर्मासंभवाच्चैतेषामिति। एवं प्राप्त इदमाह—अन्तरा चापि त्वनाश्रमित्वेन वर्तमानोऽपि विद्यायामधिक्रियते। कुतः—तद्दृष्टेः। रैक्वाचक्नवीप्रभृतीनामेवंभूतानामपि ब्रह्मवित्त्वश्रुत्युपलब्धेः ॥ ३६ ॥

अपि च स्मर्यते ॥ ३७ ॥

संवर्तप्रभृतीनां च नग्नचर्यादियोगादनपेक्षिताश्रमकर्मणामपि महायोगित्वं स्मर्यत इतिहासे ॥ ३७ ॥

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) எவ்வித ஆஸ்ரமத்திலும் சேராத விதுராதிகளுக்கு ஆத்மக்ஞான முண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். ஆத்மக்ஞானஹேதுவான சித்தசுத்தியைத்தரும் ஆஸ்ரமித்வமானது (ஆஸ்ரமதர்மமானது) இல்லாமையால் அவர்களுக்கு ஆத்மக்ஞானமே கிடையாது என்பது பூர்வபக்ஷம். எல்லா ஆஸ்ர மங்களிலும் ஸம்பந்தம் பெற்ற ஜபம் முதலியவற்றினால் சித்தசுத்தி உண்டாகலா மாதலால் அவர்களுக்கும் ஆத்மக்ஞானமுண்டு என்று தானேற்படுகிறது. ரைக்வர் முதலியோருக்கு ப்ரம்ஹவித்யை இருந்ததாகச் சுருதியில் காணவும் படுகிறது. ஆஸ்ரமத்தில் இருப்பவர்க்கோ அதிகம் சித்த சுத்தி ஸம்பவிக்கலாம். (36)

பாஷ்யம்.—திரவியம் முதலிய ஸம்பத்தியில்லாதவர்களும், வேறு எந்த ஆஸ் ரம பிராப்தியுமற்றவர்களும் (ஆனதுபற்றியே இரண்டு ஆஸ்ரமங்களுக்கு) இடை யிலிருப்பவர்களுமான விதுராதிகளுக்கும் ப்ரம்ஹவித்யையில் அதிகாரமுண்டா? அல்லது கிடையாதா? என ஸந்தேஹமுதயமாகவே அதிகாரம் கிடையாது என்றே ப்ராப்த்தமாகிறது. ஆஸ்ரமத்தில் செய்யப்படும் கர்மங்கள் வித்யைக்கு ஸாதனங் களென நிஸ்சயிக்கப்பட்டிருப்பதும், இவர்களுக்கு ஆஸ்ரமகர்மங்க ளில்லாதிருப் பதுமே அதன் காரணமாகும் என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம். ப்ராப்த்தமாகவே இதை (ஸித்தாந்தத்தைச்) சொல்லுகிறார். அந்தராசாபி=ஆஸ்ரமியாக இல்லாத வருங் கூட ப்ரம்ஹவித்யையில் அதிகாரத்தை யடைகிறார். ஏன்? தத்திருஷ்டே: இவ்விதம் அனாஸ்ரமிகளாகவே இருக்கின்ற ரைக்வர் வாசக்னவீ முதலியோருக் கும் ப்ரம்ஹவித்வத்தைச் சொல்லும் சுருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

(ஸூ) அபிச ஸ்மர்யதே (37)

(ப-ரை) **अपि च** (அபிச)=மேலும் **स्मर्यते** (ஸ்மர்யதே)=ஆஸ்ரமகர்மாபே க்ஷையற்றவர்களான ஸம்வர்த்தர் முதலியோருக்கும் ப்ரம்ஹவித்யை இருந்ததாக ஸ்மிருதியிலும் காணப்படுகிறது. (37) (எ-று)

ननु लिङ्गमिदं श्रुतिस्मृतिदर्शनमुपन्यस्तं कानु खलु प्राप्तिरिति साऽभिधीयते—

विशेषानुग्रहश्च ॥ ३८ ॥

तेषामपि च विधुरादीनामविरुद्धैः पुरुषमात्रसंबन्धिभिर्जपोपवासदेवताराधनादिभिर्धर्मविशेषैरनुग्रहो विद्यायाः संभवति। तथाच स्मृतिः—'जप्येनैव तु संसिध्येद्ब्राह्मणो नात्र संशयः। कुर्यादन्यन्न वा कुर्यान्मैत्रो ब्राह्मण उच्यते' इत्यसंभवदाश्रमकर्मणोऽपि जप्येऽधिकारं दर्शयति। जन्मान्तरानुष्ठितैरपि चाश्रमकर्मभिः संभवत्येव विद्याया अनुग्रहः। तथाच स्मृतिः—'अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम्' (६। ४५) इति जन्मान्तरसञ्चितानपि संस्कारविशेषाननुग्रहीतॄन्विद्यायां दर्शयति। दृष्टार्था च विद्या प्रति-

---

பாஷ்யம்.—* நக்னசர்யையுடன் சேர்ந்திருப்பதுபற்றி ஆஶ்ரமகர்மங்களின் அபேக்ஷையற்றவர்களான ஸம்வர்த்தர் முதலியோருக்கு மஹாயோகித்வமானது இதிஹாஸத்தில் (ஸ்காந்தம் காசீகண்டத்தில்) சொல்லவும்பட் டிருக்கிறது.

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—சுருதிஸ்மிருதிகளில் காணப்படுவதாகக் காட்டின இது வெறும்லிங்கமாக மட்டுமே ஆகும் வித்யாப்ராப்தியைத்தரும் ப்ரமாணம் யாது? எனின். அது அடுத்த ஸூத்திரத்தினல் சொல்லப்படுகிறது.—

(ஸூ) விசேஷாநுக்ரஹ: ச (38)

(ப—ரை) அந்த விதுராதிகளுக்கு **विशेषानुग्रहश्च** (விசேஷாநுக்ரஹஶ்ச)=ஜபம் உபாவாஸம் தேவதாராதனம் முதலிய தர்மவிசேஷங்களினல் ப்ரம்ஹவித்யாவிஷய மான அனுக்ரஹமும் ஏற்படலாம். (38) (எ—று)

பாஷ்யம்.—அந்த விதுராதிகளுக்குங்கூட முறண்படாதனவும், புருஷனுயுள்ளவர் யாவரிடத்திலும் ஸம்பந்தித்தனவும், ஜபம் உபவாஸம் தேவதாராதனம் முதயனவுமான தர்மவிசேஷங்களினல் வித்யைக்கு அநுக்ரஹமானது(உபகாரமானது) ஸம்பவிக்கிறது. அவ்விதமே ஸ்மிருதியும் "ப்ராம்ஹணன் ஜபமாத்திரத்தினலேயே ஸித்தியை யடைந்து வடுவான், இவ்விஷயத்தில் ஸம்சயமில்லை. பிறவொன்றைச் செய்தபோதிலும் செய்யாவிடினும் தயையுள்ளவன் ப்ரம்ஹவித்தென்றே சொல்லப்படுகிறன்" என்றதால் ஆஶ்ரமகர்மம் ஸம்பவிக்காவிடினுங்கூட ஜபத்தில் அதிகாரத்தை காண்பிக்கிறது. வேறுபிறவியில் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட ஆஶ்ரம கர்மங்களினுலுங்கூட வித்யைக்கு அனுக்ரஹமானது ஸம்பவிக்கவேகூடும். அவ்விதமே ஸ்மிருதியும் "அனேகஜன்மங்களில் நன்கு ஸித்தியைப்பெற்றவனுய் அதனின்றும் மேலானகதியையடைகிறன்" என்றதால் வேறுபிறவியில் தேடப்பட்டவைகளான ஸம்ஸ்கார விசேஷங்களை வித்யையில் அனுக்கிரஹஞ் செய்கின்றனவாகத் தெரிவிக்கிறது. திருஷ்டமான ப்பலனுள்ள ப்ரம்ஹவித்யையானது நிஷேதமில்லாமையைக்கொண்டு மட்டுமே ஶ்ரவணுதிகளில் ஆவலுள்ளவனை அதிகாரி

---

* சரீராத்யபிமானமின்மை காரணமாய் இடையில் வஸ்திராதிகளற்று ஸஞ்சரிப்பவர் நக்னசர்யை யுள்ளவராவர்.

षेधाभावमात्रेणाप्यर्थिनमधिकरोति श्रवणादिषु। तस्मात्विधुरादीनामप्यधिकारो न विरुध्यते ॥ ३८ ॥

अतस्त्वितरज्ज्यायो लिङ्गाच्च ॥ ३९ ॥

अतस्त्वन्तरालवर्तित्वादितरदाश्रमवर्तित्वं ज्यायो विद्यासाधनम्। श्रुतिस्मृतिसन्दृष्टत्वात्। श्रुतिलिङ्गाच्च 'तेनैति ब्रह्मवित्पुण्यकृत्तैजसश्च' (बृ० ४।४।९) इति। 'अनाश्रमी न तिष्ठेत दिनमेकमपि द्विजः। संवत्सरमनाश्रमी स्थित्वा कृच्छ्रमेकं चरेत्' इति च स्मृतिलिङ्गात् ॥ ३९ ॥

---

१० तद्भूताधिकरणम्। सू० ४०

तद्भूतस्य तु नातद्भावो जैमिनेरपि नियमातद्रूपाभावेभ्यः ॥ ४० ॥

யாகுகிறது. ஆனதுபற்றியும் விதுரர் முதலியோருக்கும் ப்ரம்ஹவித்யாதிகாரமானது முறண்படுவதில்லை. (38) (எ—று)

(ஸூ) அதஸ்து இதரத் ஜ்யாயோ லிங்காத்ச (39)

(ப—ரை) अतस्तु (அதஸ்து)=இரண்டு ஆஶ்ரமங்களுக்குமிடையிலிருப்பதைக் காட்டிலுமோ इतरत् (இதரத்)=ஆஶ்ரமவர்த்தித்வமானது ज्यायः (ஜ்யாயஃ)=சிறந்தவித்யாஸாதனமாக வாகிறது. लिङ्गाच्च (லிங்காத்ச)=அவ்விதம் சுருதிஸ்மிருதிகளில் கூறியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (39) (எ—று)

பாஷ்யம்.—(எந்த ஆஶ்ரமத்திலும் சேராது) மத்தியிலிருத்தலென்ற இதைக் காட்டிலுமோ பற்றதானது (யாதானுமொரு) ஆஶ்ரமத்திலிருத்தலானது சிறந்த வித்யாஸாதனமாகவாகிறது. சுருதிஸ்மிருதிகளில் நன்கு காணப்பட்டிருப்பதாலென்க. "புண்ணியத்தைச் செய்தவனும் சுத்தசித்தனுமான ப்ரம்ஹவித்தானவன் அந்தக்ஞானமார்க்கத்தினல் ப்ரப்ஹத்தையடைகிருன்" எனஶ்ருதிலிங்கமுமிருக்கிறது. "த்விஜனுயுள்ளவன் ஒருக்ஷணமுங்கூட அனுஶ்ரமியாக (யாதானுமொரு ஆஶ்ரமத்திலில்லாதவனுக) இருத்தல் கூடாது. ஒருவருஷகாலம் ஆஶ்ரமியாகவில்லாதிருப்பவன் ஒருகிருச்சிரத்தை யனுஷ்டிக்கவேண்டும்" என ஸ்மிருதிலிங்கமுமிருக்கிறது. (39)

ஒன்பதாவது விதுராதிகரணம் முற்றிற்று.

தத்பூதாதிகரணம் 10.

(ஸூ) தத்பூதஸ்யது ந அதத்பாவ: ஜைமிநேரபி நியமாதத்ரூபாபாவேப்ய: (40)

(ப—ரை) तद्भूतस्य तु (தத்பூதஸ்ய து)=துறவியாகவானவருக்கு अतद्भावः (அதத்பாவஃ)=அதனின்றும் விலகுதலானது न (ந)= கிடையாது. नियमातद्रूपाभावेभ्यः

अवरोहोऽस्त्याश्रमाणां न वा रागात्स विद्यते। पूर्वधर्मश्रद्धया वा यथाऽऽरोहस्तथैच्छिकः ॥ १ ॥

रागस्यातिनिषिद्धत्वाद्विहितस्यैव धर्मतः। आरोहनियमोक्त्यादेर्नावरोहोऽस्ति शास्त्रतः ॥ २ ॥

सन्त्यूर्ध्वरेतस आश्रमा इति स्थापितम्। तांस्तु प्राप्तस्य कथञ्चित्ततः प्रच्युतिरस्ति नास्ति वेति संशयः। पूर्वकर्मस्वनुष्ठानचिकीर्षया वा रागादिवशेन वा प्रच्युतोऽपि स्याद्विशेषाभावादिति। एवं प्राप्त उच्यते—तद्भूतस्य तु प्रतिपन्नोर्ध्वरेतोभावस्य न कथञ्चिदतद्भावो न ततः प्रच्युतिः स्यात्। कुतः—नियमातद्रूपाभावेभ्यः। तथा हि—'अत्यन्तमात्मानमाचार्यकुलेऽवसादयन्' (छा० २। २३। १) इति 'अरण्यमियादिति पदं ततो न

(நியமாதத்ரூபாபாவேப்ய:)=நியம=அந்த ஆஸ்ரமத்திலேயேதான் இருக்கவேண்டும் என்றநியமமும், அதத்ரூப=அதனின்றும் விலகுதலைச்சொல்லும் சாஸ்திரமின்மையும், அபாவ=அத்தகைய சிஷ்டாசாரமின்மையுமே அதன்காரணமாகும். **जैमिने-रपि** (ஜைமினேரபி)=ஜைமினிக்கும் (வியாஸருக்கும்) இவ்விஷயத்திலொத்துமை காணவும்படுகிறது. (40) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க-ரை) ஆஸ்ரமிகளுக்கு அவரோஹமானது (கீழுள்ள ஆஸ்ரமத்தை யடைதலானது) உண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். இச்சையினாலும், முன்னுள்ள ஆஸ்ரம தர்மங்களில் ப்ரத்தையினாலும் அவரோஹமானது ஸம்பவிக்கலாம். கீழுள்ள ஆஸ்ரமத்தினின்றும் மேலான ஆஸ்ரமத்தை யடைதல் எவ்விதமோ இவ்விதமே அவரோஹமானது (கீழுள்ள ஆஸ்ரமத்தை யடைதலானது) ஐச்சிகமேயாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். ராகமானது முற்றிலும் நிஷித்தமாக விருப்பதாலும், சாஸ்திரவிஹிதமாயுள்ளதே தர்மமாகுமாதலாலும், ஆரோஹம் நியமோக்தி இவை முதலியன காணப்படுவதாலும், அவரோஹத்தைவிதிக்கும் சாஸ்திரமில்லாமையாலும் அவரோஹமானது (ஸன்யாஸாஸ்ரமத்திலிருந்து அதற்குக்கீழுள்ள ஆஸ்ரமத்தை யடைதலானது) ஸம்பவிக்க முடியாது. என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்.—ஸன்யாஸாதி ஆஸ்ரமங்கள் இருப்பதாக ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. அந்த ஆஸ்ரமங்களை யடைந்தவர்க்கு அதனின்றும் இறங்குதல்(கீழுள்ள ஆஸ்ரமத்தை அடைதல்) உண்டா? அல்லது இல்லையா? என ஸம்சயமுதயமாகிறது. முன்னருள்ள ஆஸ்ரமங்களுக்குரிய கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்ற வெண்ணத்தினாலோ, ராகாதிகளின் வசத்தாலோ அதனின்றும் இறங்கினவனாகவும் ஆகக்கூடும். விசேஷமில்லாதிருப்பதே அதன்காரணமாகும். எனஇவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்த்தமாகவே ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது. தத்பூதஸ்ய=ஸன்யாஸியாக விருக்குந்தன்மையை யடைந்தவர்க்கு எக்காரணம்பற்றியும் அதத்பாவமானது=அதனின்றும் இறங்குதலானது ஸம்பவிக்காது. ஏன்? நியமம், அதத்ரூபம், அபாவம் இவை இருப்பதாலென்க. அதாவது:—"முற்றிலுமே சரீரத்தை ஆசாரிய கிருஹத்தில் அழிப்பவனாய்" என்றும், "அரண்யத்தை (ஸன்யாஸாஸ்ரமத்தை) அடைவானாக

पुनरेयादित्युपनिषत्' इति 'आचार्येणाभ्यनुज्ञातश्चतुर्णामेकमाश्रमम्। आ विमोक्षाच्छरीरस्य सोऽनुतिष्ठेद्यथाविधि' इति चैवञ्जातीयको नियमः प्रच्युत्यभावं दर्शयति। यथाच 'ब्रह्मचर्यं समाप्य गृही भवेत्' (जा० ४) 'ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत्' (जा० ४) इति चैवमादीन्यारोहरूपाणि वचांस्युपलभ्यन्ते नैवं प्रत्यवरोहरूपाणि। नचैवमाचाराः शिष्टा विद्यन्ते। यत्तु पूर्वकर्मस्वनुष्ठानचिकीर्षया प्रत्यवरोहणमिति। तदसत्। 'श्रेयान्स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात्' (गी० ३। ३५) इति स्मरणात्। न्यायाच्च। यो हि यं प्रति विधीयते स तस्य धर्मो नतु यो येन स्वनुष्ठातुं शक्यते। चोदनालक्षणत्वाद्धर्मस्य। नच रागादिवशात्प्रच्युतिः। नियमशास्त्रस्य बलीयस्त्वात्। जैमिनेरपीत्यपिशब्देन जैमिनिबादरायणयोरत्र संप्रतिपत्तिं शास्ति प्रतिपत्तिदार्ढ्याय ॥ ४० ॥

११ आधिकारिकाधिकरणम्। सू० ४१-४२

नचाधिकारिकमपि पतनानुमानात्तदयोगात् ॥ ४१ ॥

என்பது சாஸ்திரமார்க்கமாகும். அந்த ஸன்யாஸத்தினின்றும் திரும்பவும் கீழிறங்கக்கூடாது என்பது சாஸ்திர ரஹஸ்யமாகும்" என்றும், "ஆசாரியனால் விடையளிக்கப்பட்டவனாய் நான்கு ஆஶ்ரமங்களுள் யாதானுமொரு ஆஶ்ரமத்தை அவன்முறைப்படி சரீரப்போகும்வரை அனுஷ்டித்தே தீரவேண்டும்" என்றுமான இம்மாதிரியான நியமமானது இரங்குதலின்மையைத் தெரிவிக்கின்றது. மேலும் "ப்ரம்ஹசரியத்தை முடித்துக்கொண்டு கிருஹஸ்தனாக ஆகவேண்டும்" "ப்ரம்ஹசரியத்தினின்றே ஸன்யாஸியாகவேண்டும்" என்றுமான ஆரோஹத்தைக்கூறும் வசனங்கள் எவ்விதம் காணப்படுகின்றனவோ இவ்விதம் அவரோஹத்தைச்சொல்லும் வசனங்கள் காணப்படவில்லை. இவ்விதம் சாஸ்திரவஶ்யர்களின் ஆசாரமுமில்லை. முன்னருள்ள ஆஶ்ரமங்களுக்குரிய கர்மங்களை யனுஷ்டிக்குமிச்சையால் அவரோஹமேற்படலாம் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, அது அஸாதுவாகும். "நன்கு அனுஷ்டிக்கப்பட்ட பிறதர்மத்தைக்காட்டிலும் நன்கு அனுஷ்டிக்கப்படாவிடினும் சொந்ததர்மமே பேலானது" எனஸ்மிருதியுமிருக்கிறது. அதற்குப்போதிய நியாயமுமிருக்கிறது. எது எவனுக்கு விதிக்கப்படுகிறதோ அது அவனுக்கு தர்மமாகுமேயொழிய எது எவனால் நன்கு அனுஷ்டிக்கக்கூடியதாகவாகுமோ அது அவனுக்குத் தர்மமாகவாகாது. தர்மமானது சாஸ்திர விதிமூலமேற்படுவதாயிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ராகாதிகளை முன்னிட்டு இரங்குதல் சொல்லுவதும் பொருந்தாது. நியமத்தைக்கூறும் சாஸ்திரம் வலுவுள்ளதாயிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஸூத்திரத்தில் ஜைமினேரபி என்றவிடத்தில்லுள்ள அபி என்ற சப்தத்தால் ஜைமினிபாதராயணர்களிருவர்க்கும் இவ்விஷயத்தில் ஒத்துமையைக் ஞானதார்ட்யத்துக்கு வேண்டி உபதேசிக்கிறார். (40)

பத்தாவது தத்பூதாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஆதிகாரிகாதிகரணம் 11.

(ஸூ) நச ஆதிகாரிகமபி பதநாநுமானாத் தத‌யோகாத் (41)

(ப-ரை) [अवकीर्णिनः (அவகீர்ணிநः)=நியமலோபமடைந்த (அதாவது வியபிசரித்த) நைஷ்டிகப்ரம்ஹசாரிக்கு] आधिकारिकमपि (அதிகாரலக்ஷணங்கூறுமிடத்திற் சொல்லியப்ராயஶ்சித்தமும் नच (நச)=கிடையாது. ஏன்? पतनानुमानात् (பதநாநுமானாத்)=ஸ்மிருதியில் பதநஞ் சொல்லியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். तदयोगात् (ததயோகாத்)=உபகுர்வாணப்ரம்ஹசாரிக்குப் பதநஞ் சொல்லாதிருப்பதால் அவனுக்குப்ப்ராயஶ்சித்தம் ஸம்பவிக்கலாம். (41)

ब्रह्मचार्यवकीर्णी नास्ति प्रायश्चित्तमथास्ति वा । अदर्शनोक्तेर्नास्त्येव व्रतिनो गर्दभः पशुः ॥ १ ॥
उपपातकमेवैतद्व्रतिनो मधुमांसवत् । प्रायश्चित्ताच्च संस्काराच्छुद्धिर्यत्नपरं वचः ॥ २ ॥

यदि नैष्ठिको ब्रह्मचारी प्रमादादवकीर्येत किं तस्य 'ब्रह्मचार्यवकीर्णी नैर्ऋतं गर्दभमालभेत' इत्येतत्प्रायश्चित्तं स्यादुत नेति । नेत्युच्यते । यदप्यधिकारलक्षणे निर्णीतं प्रायश्चित्तम् 'अवकीर्णिपशुश्च तद्वदाधानस्याप्राप्तकालत्वात्' (जै० सू० ६ । ८ । २१) इति तदपि न नैष्ठिकस्य भवितुमर्हति । किं कारणम्—'आरूढो नैष्ठिकं धर्मं यस्तु प्रच्यवते पुनः । प्रायश्चित्तं न पश्यामि येन शुद्ध्येत्स आत्महा' इत्यप्रतिसमाधेयपतनस्मरणाच्छिन्नशिरस इव प्रतिक्रियानुपपत्तेः । उपकुर्वाणस्य तु तादृक्पतनस्मरणाभावादुपपद्यते तत्प्रायश्चित्तम् ॥

उपपूर्वमपि त्वेके भावमशनवत्तदुक्तम् ॥ ४२ ॥

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) நியமலோபத்தை யடைந்த ஊர்த்வரேதஸ்ஸுக்கு ப்ராயஸ்சித்தம் உண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். "ப்ராயஸ்சித்தத்தை நான் பார்க்கவில்லை" என ஸ்மிருதியிருப்பதால் கர்த்தபபசுரூபமான ப்ராயஸ்சித்த மானது அவனுக்குக்கிடையாது என்பது பூர்வபக்ஷம். வ்ரதமுள்ளவனுக்கு மது மாம்ஸபக்ஷணைப்போல இது உபபாதகமாகவேதானாகும். ப்ராயஸ்சித்தத்தினாலும் ஸம்ஸ்காரத்தினாலும் சுத்தியேற்படுகிறது. "நான்ப்ராயஸ்சித்தத்தைப் பார்க்க வில்லை" என்றவசனமானது நியமத்தைக் காப்பாற்றுவதில் முயற்சி செய்யவேண் டுமென்பதைக் கூறுவதாக வாகும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—நைஷ்டிக ப்ரம்ஹசாரியானவன் அஜாக்ரதையினால் ப்ரம்ஹசர்யத் தினின்றும் நழுவுவானேல் "ப்ரம்ஹசர்யத்தினின்றும் நழுவின ப்ரம்ஹசாரியான வன் நிருருதியை தேவதையாகவுடையதும், கழுதையைப் பசுவாகவுடையதுமான யாகத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்" என்றதால் விதிக்கப்பட்ட பிராயஸ்சித்தம் (அவனுக்கு) ஸம்பவிக்குமா? அல்லது ஸம்பவிக்காதா என்பது விசாரிக்கப்படுகி றது. (பூர்வமீமாம்ஸையில்) ஆறாவது அத்தியாயத்தில் "ஆதானகாலம் பிராப்த மாக இல்லாதிருப்பதால் ஸ்திரீயுடன்சேர்ந்த ப்ரம்ஹசாரி அனுஷ்டிக்கவேண்டிய பசு யாகமும் லௌகிகாக்னியில்தான் செய்யவேண்டும்" என்றதால் எந்தப்பிராயஸ்சித் தம்நிர்ணயிக்கப்பட்டதோ அதுவும் நைஷ்டிகனுக்கு ஸம்பவிக்கத்தகுதியற்றது. கா ரணம் யாதெனின்? "எவன் நைஷ்டிகதர்மத்தை யடைந்து அதனின்றும் நழுவு கிறானோ ஆத்மஹத்தி செய்துகொண்ட அவன் எதனால் சுத்தியடைவானோ அத்த கையப் பிராயஸ்சித்தத்தைப் பார்க்கவில்லை" என்றதால் பிராயஸ்சித்தத்தால் நிவிருத் தியாகாத பாதித்யம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் வெட்டப்பட்ட தலையையுடையவ னுக்குப் போல பதில் செய்யமுடியாதிருப்பதுபற்றியே என்க. உபகுர்வாணனுக் கோவெனில் (கிருஹஸ்தாஸ்ரமப்பிராப்திவரை ப்ரம்ஹசாரியாக இருப்பவனுக்கோ வெனில்) அத்தகைய பாதித்யம் சொல்லப்படாமையால் அந்தப்பிராயஸ்சித்தம் பொருத்தமாகின்றது. (எ—று)

(அ—கை) இவ்விஷயத்தில் வேறு சிலரின்மதப்படி மறுப்பு கூறப்படுகிறது-

(ஸூ) உபபூர்வமபிது ஏகே பாவம் அசனவத் ததுக்தம் (42)

(ப—ரை) **अपितु** (அபிது)=ஆனாலோ, **एके** (ஏகே)=சிலர் குருபத்நியைவிட வேறு இடத்தில் ப்ரம்ஹசர்யத்தினின்றும் நழுவுவதானது **उपपूर्वम्** (உபபூர்வம்)= உப என்பதை முன்னர்கொண்ட பாதகமாக அதாவது: உபபாதகமென எண்ணு கின்றனர். ஆகவே **भावम्** (பாவம்)=உபகுர்வாணனுக்குப் போல நைஷ்டிகனுக்கும் ப்ராயஸ்சித்தத்தி னிருப்பை விரும்புகின்றனர். **अशनवत्** (அசநவத்)=ப்ரம்ஹசா

अपित्वेक आचार्या उपपातकमेवैतदिति मन्यन्ते। यन्नैष्ठिकस्य गुरुदारादिभ्योऽन्यत्र ब्रह्मचर्यं विशीर्येत न तन्महापातकं भवति गुरुतल्पादिषु महापातकेष्वपरिगणनात्। तस्मादुपकुर्वाणवन्नैष्ठिकस्यापि प्रायश्चित्तस्य भावमिच्छन्ति ब्रह्मचारित्वाविशेषादवकीर्णित्वाविशेषाच्च। अशनवत्। यथा ब्रह्मचारिणो मधुमांसाशने व्रतलोपः पुनःसंस्कारश्चैवमिति। ये हि प्रायश्चित्तस्याभावमिच्छन्ति तेषां न मूलमुपलभ्यते। ये तु भावमिच्छन्ति तेषां ब्रह्मचार्यवकीर्णीत्येतदविशेषश्रवणं मूलम्। तस्माद्भावो युक्ततरः। तदुक्तं प्रमाणलक्षणे—'समा विप्रतिपत्तिः स्यात्' (जै॰ सू॰ १। ३। ८) 'शास्त्रस्था वा तन्निमित्तत्वात्' (जै॰ सू॰ १। ३। ९) इति। प्रायश्चित्ताभावस्मरणं त्वेवं सति यत्नगौरवोत्पादनार्थमिति व्याख्यातव्यम्। एवं भिक्षुवैखानसयोरपि 'वानप्रस्थो दीक्षाभेदे कृच्छ्रं द्वाद-

---

ரிக்கு மதுமாம்ஸபக்ஷணத்தினல் விரதலோபமேற்படுவதால் திரும்பவும் உபநயனுதி ஸம்ஸ்காரம் பெறவேண்டுவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்குமாகும். **தது-க்தம் (ததுக்தம்)**=அவ்விஷயமாகப் பூர்வமீமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்டுமிருக்கிறது.

பாஷ்யம்—ஆனுலோ சிலஆசிரியர்கள் இதை உபபாதகம் என்றே எண்ணுகின்றனர். நைஷ்டிக ப்ரம்ஹசாரிக்கு குருபத்தினியைக்காட்டிலும் வேறிடத்தில் ப்ரம்ஹசர்யம் நழுவிவிடுவது யாதுண்டோ அதுமஹா பாதகமாக வாகமாட்டாது. குருதல்டம் முதலிய மஹாபாதகங்களில் அவைசேர்க்கப்படாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே உபகுர்வாணனுக்குப்போல நைஷ்டிகனுக்கும் ப்ராயஶ்சித்தத்தின் இருப்பை விருப்புகின்றனர். ப்ரம்ஹசாரித்வம் இருவர்க்கும் பொதுவாக விருப்பதும், அவகீர்ணியாக (ப்ரம்ஹசரியத்தினின்றும் நழுவினவனுக) இருத்தல் இருவர்க்கும் பொதுவாகவிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். அஶநம் போலவாம். அதாவது:—ப்ரம்ஹசாரிக்கு மதுமாம்ஸ பக்ஷணத்தில் ப்ரம்ஹசர்ய விரதலோபமும், திரும்பவும் ஸம்ஸ்காரம்பெறுதலும் எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும்காணவேண்டும் என்றும். எவர் ப்ராயஸ்சித்தத்தின் அபாவத்தை விரும்புகின்றனரோ அவர்க்கு மூலப்ரமாணம் காணப்படவில்லை. எவர் ப்ராயஶ்சித்தத்தின் இருப்பை விருப்புகின்றனரோ அவர்க்கு "ப்ரம்ஹசாரியும் அவகீர்ணியும்" என்றுதொடங்கி ப்ராயஶ்சித்தத்தைப் பொதுப்படையாகக்கூறும் வசனமே மூலமாகிறது. ஆகவே ப்ராயஶ்சித்த முண்டென்பதுதான் மிக்கயுக்தமாக வாகிறது. அவ்விஷயம் (எதில் ப்ரமாணமிருக்கிறதோ அதையனுஸரிக்க வேண்டுமென்பது) பூர்வமீமாம்ஸையில் "ஸமாவிப்ரதிபத்தி:ஸ்யாத்" என்றதாலும், "ஶாஸ்த்ரஸ்தாவா தந்நிமித்தத்வாத்" என்றதாலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ப்ராயஶ்சித்தம் கிடையாதென்று சொன்னஸ்மிருதியோவெனில் ப்ரம்ஹசரியத்தை ரக்ஷிப்பதில் அதிகம் முயற்சி செய்யவேண்டியாம் என வியாக்கியானம் செய்யவேண்டும். இவ்விதமே துறவி, வானப்ரஸ்தன் இருவர்க்குள் "வானப்ரஸ்தன் நியமம் பேதிக்கப்படுமாயின் பன்னிரண்டுநாட்கள் க்ருச்சிரானுஷ்டானத்தைச் செய்து பெரியகாட்டை வளர்க்கவேண்டும்" என்றும், "ஸந்நியாஸியானவன் வானப்ரஸ்தன்போல ஸோமலதையைத்தவிர்த்து பெரியகாட்டைவளப்பதுடன் ஸந்நியாஸத்தைவிதிக்-

शरात्रं चरित्वा महाकृच्छ्रं वर्धयेत्', 'भिक्षुर्वानप्रस्थवत्सोमवल्लिवर्जं स्वशास्त्रसंस्कारश्च' इत्येवमादि प्रायश्चित्तस्मरणमनुसर्तव्यम् ॥ ४२ ॥

१२ बहिरधिकरणम् । सू० ४३

बहिस्तूभयथापि स्मृतेराचाराच्च ॥ ४३ ॥

शुद्धश्शिष्टैरुपादेयस्त्याज्यो वा दोषहानितः । उपादेयोऽन्यथा शुद्धिः प्रायश्चित्तकृता वृथा ॥ १ ॥

आमुष्मिके च शुद्धिः स्यात्ततः शिष्टास्त्यजन्ति तम् । प्रायश्चित्तादृष्टिवाक्यादशुद्धिरैहिकोच्यते ॥ २ ॥

यद्यूर्ध्वरेतसां स्वाश्रमेभ्यः प्रच्यवनं महापातकं यदि वोपपातकमुभयथापि शिष्टैस्ते

கும் சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய ஸம்ஸ்காரத்தையும் செய்துகொள்ளவேண்டும்" என இம்மாதிரியான ப்ராயஶ்சித்தங்கூறும் ஸ்மிருதியை யனுஸரித்து நடக்க வேண்டும் என்றும். (42) (எ-று)

பதினேன்றுவது உபபாதகாதிகரணம் முற்றிற்று.

பஹிரதிகரணம் 12.

(அ-கை) முந்தின அதிகரணத்திற் சொல்லியதைமறுத்து இந்த அதிகரணத்தில் ஊர்த்துவரேதஸ்ஸூகள் விஷயமான நிர்ணயமானது சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) பஹிஸ்து உபயதாபி ஸ்மிருதே: ஆசாராத்ச(43)

(ப-ரை) उभयथापि (உபயதாபி)=ஊர்த்துவரேதஸ்ஸூகளுக்குத் தமது ஆஶ்ரமத்தினின்றும் விலகுதல் உபபாதகமாகவோ, மஹாபாதகமாகவோ ஆனபோதிலுங்கூட அவர்கள் ப்ராயஶ்சித்தஞ் செய்துகொண்ட போதிலுங்கூட बहिः(பஹி:)=சிஷ்டர்களால் விலக்கத்தக்கவரே ஆவர். स्मृतेः(ஸ்மிருதே:)=ஸ்மிருதியும், आचाराच्च (ஆசாராத் ச)=சிஷ்டாசாரமு மிருப்பதே அதன்காரணமாகும். (43)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க-ரை) ப்ராயஶ்சித்தம் செய்து சுத்தனுகவான ஸன்யாஸியானவன் சிஷ்டர்களால் அங்கீகரிக்கதக்கவனு? அல்லது விலக்கத்தக்கவனு? என்பது ஸந்தேஹம். தோஷமானது போய்விட்டபடியால் அங்கீகரிக்கத்தக்கவனே ஆவான். அவ்விதமில்லாவிடில் ப்ராயஶ்சித்தத்தாற் செய்யப்பட்டசுத்தியானது வீணுகவே ஆகிவிடும் என்பது பூர்வபக்ஷம். ப்ராயஶ்சித்தமூலமேற்படும் சுத்தியானது பரலோகத்திலேயே ஒழிய இஹலோகத்திலில்லே. ஆனதுபற்றித்தான் சிஷ்டர்கள் (சாஸ்திரவஶ்யர்கள்) அவனேச்சேர்க்க மறுக்கின்றனர். "ப்ராயஶ்சித்தத்தை நான் பார்க்கவில்லே" என்ற வசனத்தைக்கொண்டு இஹலோகத்தில் அசுத்தி இருப்பதாகவேதான் எண்ணப்படுகிறது. (43) (எ-று)

பாஷ்யம்.—ஊர்த்துவரேதஸ்ஸூகளுக்குத் தமது ஆஶ்ரமத்தினின்றும் நழுவுதலானது மஹாபாதகமாகவோ உபபாதகமாகவோ ஆனபோதிலும் இரண்டுவிதத்

बहिष्कर्तव्याः । आरूढो नैष्ठिकं धर्मं यस्तु प्रच्यवते पुनः । प्रायश्चित्तं न पश्यामि येन शुध्येत्स आत्महा' इति 'आरूढपतितं विप्रं मण्डलाच्च विनिःसृतम् । उद्बद्धं कृमिदष्टं च स्पृष्ट्वा चान्द्रायणं चरेत्' इति चैवमादिनिन्दातिशयस्मृतिभ्यः । शिष्टाचाराच्च । नहि यज्ञाध्ययनविवाहादीनि तैः सहाचरन्ति शिष्टाः ॥ ४३ ॥

१३ स्वाम्यधिकरणम् । सू० ४४–४६

स्वामिनः फलश्रुतेरित्यात्रेयः ॥ ४४ ॥

अङ्गध्यानं याजमानमार्त्विज्यं वा यतः फलम् । ध्यातुरेवाश्रुत तस्माद्याजमानमुपासनम् ॥ १ ॥
ब्रूयादेवंविदुद्गातेत्यार्त्विज्यत्वं स्फुटं श्रुतम् । क्रीतत्वादृत्विजस्तेन कृतं स्वामिकृतं भवेत् ॥ २ ॥

திலும் அவர்கள் சிஷ்டர்களால் பஹிஷ்கரிக்கத் தக்கவர்களே ஆவர். "நைஷ்டிகமான (மரணம்வரை யனுஷ்டிக்கவேண்டியதான) தர்மத்தை யடைந்தவன் அதனின்றும் நழுவுவானேல், ஆத்மாவைக் கெடுத்துக்கொண்ட அவன் எதனால் சுத்தனாகவாவானோ அத்தகைய ப்ராயஸ்சித்தத்தை நான் பார்க்கவில்லை." என்றும், "ஆரூடபதிதனான விப்ரனையும், தேசத்தினின்றும் எல்லைக்கடத்தப்பட்டவரையும், தூக்குப்போட்டுக்கொண்டவனையும், புழுக்களால் கடிக்கப்பட்டவனையும் தொட்டால் சாந்திராயணம் என்ற விரதத்தைச் செய்யவேண்டும்" என்றுமாதிய நிந்தாதிசயத்தைச் சொல்லும் ஸ்மிருதிகளுமிருக்கின்றன. சிஷ்டர்களின் ஆசாரமுமிருக்கிறது. முற்கூறியவர்களுடன் சிஷ்டர்கள் யக்ஞம், அத்யயனம் விவாஹம் முதலியவற்றைச் செய்வதில்லையன்றோ? (43) (எ—று)

பன்னிரண்டாவது பஹிரதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்வாம்யதிகரணம் 13.

(அ—கை) யாகாங்கங்களில்செய்யப்படும் உபாஸனங்களை யாகத்தைச்செய்யும் கர்த்தா செய்யவேண்டுமா? அல்லது ருத்விக்செய்யவேண்டுமா? எனஸந்தேஹம் வர அதைவிளக்கவேண்டி மூன்றுஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணமாரம்பிக்கப்படுகிறது. அவற்றின் முதல்ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) ஸ்வாமிந: பலச்ருதே: இதி ஆத்ரேய: (44)

(ப—ரை) [**अङ्गोपासनानि** (அங்கோபாஸனானி)=அங்கங்களிற் செய்யப்படும் உபாஸனங்கள்] **स्वामिनः** (ஸ்வாமிந:)=யஜமானனுடையதே ஆகும். ஏன்? **फल-श्रुतेः** (பலச்ருதே:)=பலனை யஜமானனைச் சார்ந்ததாக சுருதிசொல்லியிருப்பதே அதன் காரணமாகும் என **आत्रेयः** (ஆத்ரேய:)=ஆத்ரேயர் என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார். (44) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) கர்மாங்கங்களிற்செய்யப்படும் தியானமானது யஜமானனுடையதா? ருத்விக்கினுடையதா? என்பது ஸந்தேஹம். யாதுகாரணத்தால் தியானஞ் செய்

अङ्गेषूपासनेषु संशयः। किं तानि यजमानकर्माण्याहोस्विदृत्विक्कर्माणीति। किं तावत्प्राप्तं यजमानकर्माणीति। कुतः—फलश्रुतेः। फलं हि श्रूयते—'वर्षति हास्मै वर्षयति ह य एतदेवं विद्वान्वृष्टौ पञ्चविधं सामोपास्ते' (छा० २।३।२) इत्यादि। तच्च स्वामिगामि न्याय्यम्। तस्य साङ्गे प्रयोगेऽधिकृतत्वात्। अधिकृताधिकारत्वाच्चैवंजातीयकस्य। फलं च कर्तर्युपासनानां श्रूयते—'वर्षत्यस्मै य उपास्ते' इत्यादि। नन्वृत्विजोऽपि फलं दृष्टम् 'आत्मने वा यजमानाय वा यं कामं कामयते तमागायति' (बृ० १।३।२८) इति। न। तस्य वाचनिकत्वात्। तस्मात्स्वामिन एव फलवत्सूपासनेषु कर्तृत्वमित्यात्रेय आचार्यो मन्यते॥ ४४॥

आर्त्विज्यमित्यौडुलोमिस्तस्मै हि परिक्रीयते॥ ४५॥

பவனுக்கே பலன் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அக்காரணத்தால் உபாஸனம் யஜமானனுடையதே ஆகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். "இவ்விதமுபாஸிக்கும் உத்காதா சொல்லவேண்டும்" என ருத்விக்கினுடையதாகத் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும், ருத்விக்கானவன் பணத்தால் விலைக்குவாங்கப்பட்டவனுதலாலும் ருத்விக்கினுல் செய்யப்பட்டதும் யஜமானனுல் செய்யப்பட்டதாகவே தானுகும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—அங்கோபாஸனங்களில் ஸம்சயமுண்டாகின்றது. அவை யஜமானனுடைய கர்மங்களா? அல்லது ருத்விக்கினுடைய கர்மங்களா? என்றும். முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில்? யஜமானனுடைய கர்மங்களே என்றும். ஏன்? பலன் கூறும் சுருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். பலமானது சுருதியில "இவனையும் பொருட்டு வர்ஷிக்கிறது வர்ஷிக்கும்படியும் செய்கிறது என்பதாய் எந்த வித்வான் இவ்விதமறிந்து மழையில் * ஐந்துவிதமான ஸாமபுத்தி செய்கிறுனே" என்றதாதி படிக்கப்படுகிறது. அந்தப்பலன் யஜமானனே யடைவது நியாயமானது. அவன் அங்கத்துடன் கூடின முழுப்ரயோகத்திலும் அதிகாரம் பெற்றவனுக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். இம்மாதிரியான உபாஸனம் கர்மாவில் அதிகாரம் பெறறவனுல் செய்யக்கூடியதாகவு மிருக்கிறது. "எவனுபாஸிக்கிறுனே அவனையும் பொருட்டு வர்ஷிக்கிறது" என்றதாதியான பலனும் உபாஸனங்களின் கர்த்தாவினிடத்தில் சுருதியிற் சொல்லப்படுகிறது.

சங்கை—"தனக்கோ யஜமானனுக்கோ எந்தப்பொருளை விரும்புகிறுனே அதை ஸாமகானத்தினுல் ஸம்பாதிக்கிறுன்" என்றதால் ருத்விக்குக்கும் பலன் சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றே எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. அது தனியான வசனத்தால் கூறப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே பலனுடன் கூடின உபாஸனங்களில் யஜமானனுக்கேதான் கர்த்திருத்வம் என ஆத்ரேயர் என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறுர் (44)

---

* ஹிங்காரம், உத்கீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதனம் என ஸாமம் ஐந்து விதமாகும்.

नैतदस्ति स्वामिकर्माण्युपासनानीति । ऋत्विक्कर्माण्येतानि स्युरित्यौडुलोमिराचार्यो मन्यते । किं कारणं, तस्मै हि साङ्गाय कर्मणे यजमानेनर्त्विक्परिक्रीयते । तत्प्रयोगान्तःपातीनि चोद्गीथाद्युपासनानि । अधिकृताधिकारत्वात् । तस्माद्गोदोहनादिनियमवदेवर्त्विग्भिर्निर्वर्त्येरन् । तथाच 'तं ह बको दाल्भ्यो विदांचकार स ह नैमिशीयानामुद्गाता बभूव' (छा० १ । २ । १३) इत्युद्गातृकर्तृकतां विज्ञानस्य दर्शयति । यत्तूक्तं कर्त्राश्रयं फलं श्रूयत इति । नैष दोषः । परार्थत्वादृत्विजोऽन्यत्र वचनात्फलसंबन्धानुपपत्तेः ॥ ४५ ॥

श्रुतेश्च ॥ ४६ ॥

(ஸூ) ஆர்த்விஜ்யமிதி ஔடுலோமி: தஸ்மைஹி பரிக்ரீயதே()

(ப—ரை) औडुलोमिः (ஔடுலோமி:)=ஔடுலோமி என்ற ஆசிரியர் आर्त्विज्यमिति (ஆர்த்விஜ்யமிதி)=ருத்விக் செய்யவேண்டிய கர்மமே இது என எண்ணுகிறார். என்? तस्मै (தஸ்மை)=அங்கத்துடன் கூடின கர்மாவுக்கு வேண்டி परिक्रीयते हि (பரிக்ரீயதே ஹி)=விலைகொடுத்தன்றோ ருத்விக் வாங்கப்படுகிறான். (யஜமானன் கொடுக்கும் தக்ஷிணைக்கு வேண்டியன்றோ ருத்விக் முற்கூறிய கர்மங்களைச் செய்கிறான் என்று கருத்து. (45) (எ—று)

பாஷ்யம்.—உபாஸனங்கள் யஜமானனுடைய கர்மங்கள் என்ற இது பொருந்தாது. இவை ருத்விக்கினுடைய கர்மங்களே யாகும் என ஔடுலோமி என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார். என்ன காரணம்? ருத்விக்கானவன் அங்கங்களுடன் கூடின அந்தக் கர்மத்தையும் பொருட்டன்றோ யஜமானனால் விலைக்குவாங்கப்படுகிறான். உத்கீதாதிகளான உபாஸனங்கள் அந்தக் கர்மப்ரயோகத்துக்குள்ளடங்கினவைகளாகின்றன. கர்மாவில் அதிகாரம் பெற்றவனுக்கு இதில் அதிகாரமேற்படுவதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே கோதோஹனம் முதலிய நியமமானது போல [பால்கறக்கும் பாத்திரத்தினால் அப்பை (ஜலத்தை) ப்ரணயநம் செய்ய வேண்டும் என்றது திபோல] ருத்விக்குகளாலேயே இவை செய்து முடிக்கப்படும். "அந்த உத்கீதமெனப் பெயரிய ப்ரணவத்தை தால்ப்யரென்ற பகர் உபாஸித்தார் அவர் நைமிஶத்திலுள்ள ஸத்ரயாகஞ் செய்பவர்க்கு உத்காதாவாக (ஸாமகானஞ் செய்பவராக) ஆனார்" என்பதாய் உபாஸனமானது உத்காதாவான ருத்விக்கினால் செய்யப்படுவதாகச் சுருதி காண்பித்திருக்கிறது. கர்த்தாவை யாஶ்ரயித்ததாகப் பலன் சுருதியில் கூறப்படுகிறது என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ. இந்தத் தோஷம் இங்கில்லை. ருத்விக்கானவன் பிறனுக்கு வேண்டி வேலை செய்வதால் (தனித்த) வசனமிருந்தால் அல்லாது அவனுக்குப் பலனில் ஸம்பந்தம் சொல்லுவது பொருத்தமற்றதே யாகும். (45) (எ—று)

(ஸூ) சுருதே: ச (46)

(ப—ரை) ருத்விக்கினால் செய்யப்படும் பலன் யஜமானனைச் சேருகிறது. என்ற விஷயத்தில் श्रुतेश्च (ஶ்ருதேஶ்ச)=சுருதியுமிருக்கிறது. (46) (எ—று)

'यां वै कांचन यज्ञ ऋत्विज आशिषमाशासत इति यजमानायैव तामाशासत इति होवाच' इति, 'तस्मादु हैवंविदुद्गाता ब्रूयात्कं ते काममागायानि' (छा० १।७।८-९) इति। तच्चर्त्विक्कर्तृकस्य विज्ञानस्य यजमानगामि फलं दर्शयति। तस्मादङ्गोपासनानामृत्विक्कर्मत्वसिद्धिः ॥ ४६ ॥

१४ सहकार्यन्तरविध्यधिकरणम्। सू० ४७-४९

பாஷ்யம்.—"யாகத்தில் ருத்விக்குகள் யாதானுமொரு பலனை விரும்புவாராயின் யஜமானனையும் பொருட்டே அதை விரும்புகின்றனர். எனச் சொன்னார்" என்றும், "ஆகவே உனக்கு வேண்டிய எந்தக் காமத்தை (ப்பொருளை) ப்பற்றிய கானத்தை நான் செய்யட்டும் என இவ்விதமுபாஸனஞ் செய்த உத்காதாவானவன் யஜமானனைக் கேட்கவேண்டும்" என்றும் சுருதியிருக்கிறது. அதுவும் ருத்விக்கினால் செய்யப்படும் உபாஸனத்தின் பலன் யஜமானனைச் சாருகிறது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. ஆனதுபற்றி அங்கோபாஸனங்கள் ருத்விக்குகளால் செய்யவேண்டுவன என்பது ஸித்திக்கிறது. (46) (ஸூ—று)

பதிமூன்றாவது ஸ்வாம்யதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸஹகார்யந்தர வித்யதிகரணம் 14.

(அ—கை) ப்ருஹதாரண்யகத்தில் பின்வரும் வாக்கியம் காணப்படுகிறது. அதாவது:—யாதுகாரணத்தால் முன்னருள்ள ப்ராம்ஹணர்கள் ஆத்மாவை யறிந்து ஸன்னியாஸத்தை யடைந்து பிக்ஷாசர்யத்தை யனுஷ்டிக்கின்றரோ तस्माद्ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य बाल्येन तिष्ठासेत् बाल्यं च पाण्डित्यं च निर्विद्याथमुनिः अमौनं च मौनं च निर्विद्याथ ब्राह्मणः (தஸ்மாத் ப்ராம்ஹணः பாண்டித்யம் நிர்வித்ய பால்யேந திஷ்டாஸேத் பால்யஞ்ச பாண்டித்யஞ்ச நிர்வித்ய அதமுனி: அமௌநஞ்ச மௌநஞ்ச நிர்வித்ய அதப்ராம்ஹணः) ஆனதுபற்றி இதுபோழ்துள்ள ப்ராம்ஹணனுங்கூட பாண்டித்யத்தை=ஆபாத க்ஞானமுள்ள பண்டிதரின் காரியத்தை அதாவது ப்ரவணத்தை நிஸ்சயமாக அடைந்து பால்யத்துடன்=ப்ரவணத்தால் கிடைத்த க்ஞானத்தின் பலத்தன்மையுடன் அதாவது மனனத்துடன், இருக்கவிரும்பவேண்டும். இவ்விதம் பாண்டித்ய பால்யங்களை (அதாவது ப்ரவணமனனங்களைச்) செய்து பிறகு முனியாக=நிதித்யாஸனத்தைச் செய்பவனாக, ஆகவேண்டும். பிறகு அமௌனத்தையும்=பால்யபாண்டித்யங்களையும், மௌனத்தையும் நிதித்யாஸனத்தையும் அடைந்து பிறகு நான் ப்ரம்ஹமாக இருக்கிறேன் என ப்ரம்ஹஸாக்ஷாத்காரமுள்ள ப்ராம்ஹணனாக ஆகிறான்" என்றும். இங்குள்ள மௌனம் என்ற சப்தத்துக்கு வித்சுரூபமான ஸன்னியாஸத்திலும், அனுஷ்டிக்கத் தகுந்தத்தியானத்திலும் பிரயோகம் காணப்படுவதால் ஸம்சயமுதயமாகிறது. அதைப் போக்கி மௌனம் என்றதால் தியானமே விதிக்கப்படுகிறது என்பதைச் சித்தாந்தப்படுத்தவேண்டி மூன்று ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. அதன் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

सहकार्यन्तरविधिः पक्षेण तृतीयं तद्वतो विध्यादिवत् ॥ ४७ ॥

अविधेयं विधेयं वा मौनं तत्र विधीयते। प्राप्तं पाण्डित्यतो मौनं ज्ञानवाच्युभयं यतः ॥ १ ॥

निरन्तरज्ञाननिष्ठा मौनं पाण्डित्यतः पृथक्। विधेयं तद्भेददृष्टिप्राबल्ये तन्निवृत्तये ॥ २ ॥

तस्माद्ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य बाल्येन तिष्ठासेद्बाल्यं च पाण्डित्यं च निर्विद्याथ मुनिरमौनं च मौनं च निर्विद्याथ ब्राह्मणः' (बृ० ३। ५। १) इति बृहदारण्यके श्रूयते। तत्र संशयः मौनं विधीयते न वेति। न विधीयत इति तावत्प्राप्तम्। बाल्येन तिष्ठासेदित्य-

---

(ஸூ) ஸஹகார்யந்தரவிதி: பக்ஷேண திருதீயம் தத்வதோ வித்யாதிவத் (47)

(ப-ரை) **सहकार्यन्तरविधिः** (ஸஹகார்யந்தரவிதி:)=வித்யைக்கு ஸஹகாரியான பால்யபாண்டித்யங்களுக்குப் போல மௌனத்துக்கும் விதியையாஶ்ரயிக்க வேண்டுவது அவஶ்யமாகும். வேறு ப்ரமாணத்தால் இது கிடைக்காதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே **तृतीयम्** (திருதீயம்)=பால்யம், பாண்டித்யம் இவ்விரண்டைக் காட்டிலும் மூன்றாவதான மௌனமானது=ஜ்ஞானாதிசயமானது **तद्वतः** (தத்வத:)=ஸன்னியாஸிக்கு **पक्षेण** (பக்ஷேண)=பேததர்சனமானது ப்ரபலமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் விதிக்கவேபடுகிறது. **विध्यादिवत्** (வித்யாதிவத்)=ஸ்வர்க்கத்தில் ஆசைஉள்ளவன் தர்சபூர்ணமாஸங்களால் யஜிக்கவேண்டும் என்றவிடத்தில் அக்னியின் அன்வாதானம் முதலிய ஸஹகாரியான அங்கஸமூஹமானது விதிக்கப்படுவது போலவே இங்கும் காணவேண்டும். (47) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) மௌனமானது=நிதித்யாஸனமானது விதிக்கப்படுவதில்லையா? அல்லது விதிக்கப்படுகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம். யாதுகாரணத்தால் பாண்டித்யம் என்பதும் மௌனமென்பதுமான இரண்டும் ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லும் பதங்களோ அக்காரணம்பற்றி பாண்டித்யத்தினாலேயேமௌனமும்ப்ராப்தமாகவாவதால் அது(மௌனம்)விதிக்கப்படுவதில்லை என்பது பூர்வபக்ஷம். இடையறாத (எவ்வித பேதமுமற்ற) ஜ்ஞானநிஷ்டையே மௌனம் என்றபதத்தாற் சொல்லப்படுவதால் அது பாண்டித்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதேயாகும். ஆகவே பேதஜ்ஞானமானது வலுவாக விருக்கும்கால் அந்த மௌனமானது விதிக்கவேண்டுவதாகவே தானாகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்.—"ஆகவே ப்ராம்ஹணன் ஆபாதமான (பேததர்சனத்துடன் கூடின) ஜ்ஞானத்தை யடைந்து=அதாவது சிரவணஞ் செய்து, பால்யத்துடன்=ஶ்ரவணத்தாலேற்பட்ட ஜ்ஞானவலுவுடன், இருக்க முயலவேண்டும். பால்யத்தையும் பாண்டித்யத்தையும் அடைந்த பிறகு முனியாகவாகிறான். அமௌனத்தையும் (பால்யபாண்டித்யத்தையும்) மௌனத்தையும் (எவ்விதபேதமுமற்ற ஆத்மஜ்ஞானத்தையும்)அடைந்தபிறகு ப்ராம்ஹணனாக(ப்ரம்ஹஸ்வரூபத்திலிருப்பவனாக) ஆகிறான்" என ப்ருஹதாரண்யகத்தில் படிக்கப்படுகிறது. அங்கு மௌனமா

त्रैव विधेरवसितत्वात्। नह्यथ मुनिरित्यत्र विधायिका विभक्तिरुपलभ्यते तस्मादयमनुवादो युक्तः। कुतः प्राप्तिरिति चेत्। मुनिपण्डितशब्दयोर्ज्ञानार्थत्वात्पाण्डित्यं निर्विद्येत्येवं प्राप्तं मौनम्। अपिचामौनं च मौनं च निर्विद्याथ ब्राह्मण इत्यत्र तावन्न ब्राह्मणत्वं विधीयते प्रागेव प्राप्तत्वात्। तस्मादथ ब्राह्मण इति प्रशंसावादस्तथैवाथ मुनिरित्यपि भवितुमर्हति समाननिर्देशत्वादिति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—सहकार्यन्तरविधिरिति। विद्यासहकारिणो मौनस्य बाल्यपाण्डित्यवद्विधिरेवाश्रयितव्योऽपूर्वत्वात्। ननु पाण्डित्यशब्देनैव मौनस्यावगतत्वमुक्तम्। नैष दोषः। मुनिशब्दस्य ज्ञानातिशयार्थत्वात्। मननान्मुनिरिति च व्युत्पत्तिसंभवात्। 'मुनीनामप्यहं व्यासः' (गी० १०। ३७) इति च प्रयोगदर्शनात्। ननु मुनिशब्द उत्तमाश्रमवचनोऽपि श्रूयते गार्हस्थ्यमाचार्यकुलं मौनं वानप्रस्थम्' इत्यत्र।

னது விதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். மௌனம் விதிக்கப்படுவதில்லை எனப் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகிறது. "பால்யத்துடன் இருக்கவிரும்பவேண்டும்" என்ற இவ்விடத்திலேயே விதிமுடிந்து விடுகிறது. "பிறகு முனி" என்ற இவ்விடத்தில் விதியைச் சொல்லும் விபக்தியானது) விதியைக் காட்டும் ப்ரத்யயமானது) காணப்படவில்லையன்றோ? ஆனதுபற்றி 'அத முனி:" என்ற இது அநுவாதமேயாகும் என்பது தான் பொருந்துகிறது. (இதை அநுவாத மென்றால்) எதிலிருந்து ப்ராப்த்தியேற்படுகிறது எனின்? முனி என்றும் பாண்டித்யம் என்றுமான இவ்விரு சப்தங்களுக்கும் ஆத்மக்ஞானம் என்றே பொருளாகையால் பாண்டித்யத்தை யடைந்து என்றதாலேயே மௌனமும் ப்ராப்த்தமாகி விடுகிறது. மேலும் அமௌனத்தையும், மௌனத்தையும் அடைந்த பின்னர் ப்ராம்ஹணனாகிறான் என்ற விடத்தில் ப்ராம்ஹணத்தன்மை விதிக்கப்படுவதில்லை. முன்னரே ப்ராம்ஹண்யம் ப்ராப்த்தமாக விருப்பதே அதன்காரணமாகும். ஆனதுபற்றி "பிறகு ப்ராம்ஹணனாகிறான்" என்பது ப்ரஶம்ஸா வாதமாக (புகழுரையாக) ஆவது எவ்விதமோ அவ்விதமே "அத முனி:" என்பதும் ஆவது தான் பொருத்தமுள்ளதாக வாகிறது. உபதேசிக்கும் முறை இரண்டிடத்திலும் ஸமானமாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே ஸஹகார்யந்தரவிதி: என்றதால் (ஸித்தாந்தம்) சொல்லுகிறோம். வித்யைக்கு ஸஹகாரியான (உதவி ஸாதனமான) மௌனத்துக்கு பால்யம் பாண்டித்யம் இவற்றுக்குப் போல விதியே தான் ஆஶ்ரயிக்கவேண்டும். அபூர்வமாக (வேறு ப்ரமாணத்தால் கிடைக்காததாக) இருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—பாண்டித்ய சப்தத்தினாலேயே மௌனமும் அறியப்பட்டதெனச் சொல்லப்பட்டதன்றோ? எனின்?

உத்தரம்—இது தோஷமாகாது. முனி என்ற சப்தத்துக்கு க்ஞானாதிசயமானது (எவ்விதபேதமுமற்ற ஆத்மக்ஞானமானது) பொருளாக ஏற்படுகிறது. மனனஞ் செய்வதால் முனி எனப்படுவர் என்ற வ்யுத்பத்தி ஸம்பவிப்பதுடன் "முனிகளுக்குள் நான்வியாஸராக இருக்கிறேன்" எனப்பிரயோகமுமிருக்கிறது.

न। 'वाल्मीकिर्मुनिपुङ्गवः' इत्यादिषु व्यभिचारदर्शनात्। इतराश्रमसन्निधानात्तु पारिशेष्यात्तत्रोत्तमाश्रमोपादानं ज्ञानप्रधानत्वादुत्तमाश्रमस्य। तस्माद्बाल्यपाण्डित्यापेक्षया तृतीयमिदं मौनं ज्ञानातिशयरूपं विधीयते। यत्तु बाल्य एव विधेः पर्यवसानमिति तथाप्यपूर्वत्वान्मुनित्वस्य विधेयत्वमाश्रीयते मुनिः स्यादिति। निर्वेदनीयत्वनिर्देशादपि मौनस्य बाल्यपाण्डित्यवद्विधेयत्वाश्रयणम्। तद्वतो विद्यावतः संन्यासिनः। कथञ्च विद्यावतः सन्न्यासिन इत्यवगम्यते। तदधिकारात् 'आत्मानं विदित्वा पुत्राद्येषणाभ्यो व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति' इति। ननु सति विद्यावत्त्वे प्राप्नोत्येव तत्रातिशयः किं मौनविधिनेत्यत आह—पक्षेणेति। एतदुक्तं भवति—यस्मिन्पक्षे भेददर्शनप्राबल्याच्च प्राप्नोति तस्मि-

---

சங்கை—"கார்ஹஸ்த்யம், ஆசார்யகுலம், மௌனம், வானப்ரஸ்தம்" என்ற விடத்தில் முனிசப்தமானது ஸன்னியாஸாஸ்ரமத்தைச் சொல்லுவதாகவும் காணப் படுகின்றதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. "வால்மீகி என்ற முனிபுங்கவர் (முனிகளுட்சிறந்தவர்)" என்றதாதிகளில் வ்யபிசாரம் வருகிறது (அதாவது முனிசப்தம் ஸன்னியாஸாஸ்ரமத்தையே சொல்லுமாயின் ஸன்னியாஸியாக இல்லாத வால்மீகியை முனி சிரேஷ்டர் என்றது விரோதிவிடும் என்றும்) ஆனால் சுருதியில் வேறு ஆஸ்ரமங்களின் ஸமீபபாடமிருப்பதைக் கொண்டு 'எஞ்சியிருப்பதைக்காணும் முறையில் முனிசப்தத்தால் ஸன்னியாஸாஸ்ரமம் கிரஹிக்கப்படுகிறது. ஸன்னியாஸாஸ்ரமமானது க்ஞானத்தை ப்ரதானமாகக்கொண்டதாகவுமிருக்கிறது. ஆகவே பால்யம் பாண்டித்யம் இவற்றை யபேக்ஷித்து க்ஞானாதிசயரூபமான மூன்றாவதான இந்த மௌனமானது (நிதித்யாஸனமானது) விதிக்கப்படுகிறது. ("பால்யேன திஷ்டாஸேத்" என்றதால்) பால்யத்திலேயேதான் விதியின் முடிவேற்படுகிறது என்றாலோ அவ்விதமாயினுங்கூட முனியாக விருத்தலானது அபூர்வமாக (வேறுப்ரமாணத்தால் கிடைக்காததாக) இருப்பதால் முனியாக இருக்கவேண்டும் என அதற்கே விதேயத்வமானது ஆஸ்ரயிக்கப் படுகிறது. ("மௌனம்ச நிர்வித்ய" என்றதால்) நிஸ்சயமாக அடையவேண்டியதாக விருத்தல் சொல்லியிருப்பதைக்கொண்டு பால்யம் பாண்டித்யம் இவற்றுக்குப் போல மௌனத்துக்கு விதேயத்வமானது ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறது. (ஸூத்திரத்திலுள்ள) தத்வத: என்றதற்கு வித்யையுள்ள ஸன்னியாஸிக்கு என்று பொருள். வித்யையுள்ளஸன்னியாஸிக்கு என எவ்விதம் கிடைக்கிறது எனின்? "ஆத்மாவை யறிந்து புத்திராதி எஷணைகளினின்றும் விடுபட்டவனாய் பிக்ஷாடனத்தைச் செய்கின்றனர்" என்றதால் ஸன்னியாஸியைச் சொல்லத்தொடங்கி யிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—வித்யையுள்ளவனாக விருத்தல் இருக்குங்கால் அதில் ஒரு அதிசயமும் தானே கிடைத்துவிடக்கூடும். இவ்விதமிருக்க மௌனவிதியினால் யாது பயன் எனின்?

உத்தரம்—இதற்கு வேண்டியே ஸூத்திரத்தில் "பக்ஷேண" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டதாக வாகிறது. அதா

नैष विधिरिति । विध्यादिवत् । यथा—'दर्शपूर्णमासाभ्यां स्वर्गकामो यजेत' इत्येवञ्जातीयके विध्यादौ सहकारित्वेनाऽग्न्यन्वाधानादिकमङ्गजातं विधीयते । एवमविधिप्रधानेऽप्यस्मिन्विद्यावाक्ये मौनविधिरित्यर्थः ॥ ४७ ॥

एवं बाल्यादिविशिष्टे कैवल्याश्रमे श्रुतिमति विद्यमाने कस्माच्छान्दोग्ये गृहिणोपसंहारः 'अभिसमावृत्य कुटुम्बे' (छा० ८ । १५ । १) इत्यत्र । तेन ह्युपसंहरंस्तद्विषयमादरं दर्शयतीति । अत उत्तरं पठति—

कृत्स्नभावात्तु गृहिणोपसंहारः ॥ ४८ ॥

तुशब्दो विशेषणार्थः । कृत्स्नभावोऽस्य विशेष्यते । बहुलायासानि हि बहून्याश्रम-

---

வது:—எந்தப் பக்ஷத்தில் பேதக்ஞானம் வலுவாக விருப்பதுபற்றி மௌனம் ப்ராப்த்தமாகவாவதில்லையோ அந்தப் பக்ஷத்தில் 'மௌனத்தை விதிக்க வேண்டியே என்றும். * வித்யாதிபோலவாம். "ஸ்வர்க்கத்தில் ஆசையுள்ளவன் தர்சபூர்ண மாஸங்களால் யஜிக்கவேண்டும்" என்ற இம்மாதிரியான விதியின் ஆதியில் ஸஹகாரியாக இருப்பதுபற்றி அக்னியின் அந்வாதானம் முதலிய அங்கஸமூஹமானது விதிக்கப்படுவது போலவாம். இவ்விதமே விதியை ப்ரதானமாகக் கொள்ளாவிடினுங்கூட இந்த வாக்கியத்தில் மௌனமானது விதிக்கப்படுகிறது என்பதுபொருள்.

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—இவ்விதம் பால்யாதிகளுடன் கூடின ஸன்யாஸாஸ்ரமமானது சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படுவதாக இருக்கும் பொழுது சாந்தோக்கியத்தில் "ஆசாரிய குலத்தினின்றும் திரும்பிவந்து குடும்பத்திலிருக்கவேண்டும்" என கிருஹஸ்தனுடன் முடிவு செய்தது யாது காரணம் பற்றி எனின்? கிருஹஸ்தனுடன் முடிவு பெறும் வேதமானது கிருஹஸ்தன் விஷயத்தில் தனக்குள்ள ஆதரவைத் தெரிவிப்பதற்கன்றோ எனின்? இவ்விஷயத்தில் பதில் சொல்லவேண்டி மேல் ஸூத்திரம் படிக்கப்படுகிறது—

(ஸூ) கிருத்ஸ்னபாவாத்து கிருஹிணா உபஸம்ஹார: ()

(ப—ரை) **कृत्स्नभावात्तु** (கிருத்ஸ்னபாவாத்து) வெகு ஆயாஸத்துடன் செய்ய வேண்டிய யாகாதிகர்மங்களுள்ளதா யிருப்பதுபற்றியும், வேறு ஆஸ்ரமத்துக்குரிய அஹிம்ஸை இந்திரியஜயம் இவையுள்ளதா யிருப்பதுபற்றியுமே **गृहिणा** (க்ருஹிணா)=கிருஹஸ்தனுடன் **उपसंहारः** (உபஸம்ஹார:)=முடிவானது செய்யப்பட்டது. (48) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஸூத்திரத்திலுள்ள து என்ற சப்தமானது வேறு ஆஸ்ரமத்தைக் காட்டிலும் இந்த ஆஸ்ரமத்தை பிரித்துக் காட்டுகிறது. இந்த ஆஸ்ரமத்துக்கு கிருத்ஸ்னபாவமானது விசேஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது. வெகு ஆயாஸ

---

* ப்ரதானம் தொடங்கி அங்கத்தை முடிவாகக் கொண்டது விதி எனப்படும். அதில் ப்ரதானமான யாகமானது விதியின் ஆதியாகவும், அங்கமானது விதியின் அந்தமாகவும் கொள்ளப்படுகிறது.

कर्माणि यज्ञादीनि तं प्रति कर्तव्यतयोपदिष्टान्याश्रमान्तरकर्माणि च यथासंभवमहिंसेन्द्रियसंयमादीनि तस्य विद्यन्ते। तस्माद्गृहमेधिनोपसंहारो न विरुध्यते ॥ ४८ ॥

मौनवदितरेषामप्युपदेशात् ॥ ४९ ॥

यथा मौनं गार्हस्थ्यं चैतावाश्रमौ श्रुतिमन्तावेवमितरावपि वानप्रस्थगुरुकुलवासौ। दर्शिता हि पुरस्ताच्छ्रुतिः—'तप एव द्वितीयो ब्रह्मचार्याचार्यकुलवासी तृतीयः' (छा० २। २३। १) इत्याद्या। तस्माच्चतुर्णामप्याश्रमाणामुपदेशाविशेषात्तुल्यवद्विकल्पसमुच्चयाभ्यां प्रतिपत्तिः। इतरेषामिति द्वयोराश्रमयोर्बहुवचनं वृत्तिभेदापेक्षयाऽनुष्ठातृभेदापेक्षया वेति द्रष्टव्यम् ॥ ४९ ॥

१५ अनाविष्काराधिकरणम्। सू० ५०

अनाविष्कुर्वन्नन्वयात् ॥ ५० ॥

முள்ள யாகம் முதலிய வெகு ஆஶ்ரமகர்மங்கள் அந்தக் கிருஹஸ்தாஶ்ரமத்தைக் குறித்து செய்யவேண்டுவனவாக உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதுடன், அஹிம்ஸை, இந்திரியஜயம் முதலிய வேறு ஆஶ்ரமகர்மங்களும் அவருக்குச் செய்யவேண்டுவனவாக விருக்கின்றன. ஆனதுபற்றியே கிருஹஸ்தனுடன் உபஸம்ஹாரம் செய்தது விரோதப்படமாட்டாது. (48) (எ-று)

(ஸூ) மௌனவத் இதரேஷாமபி உபதேசாத் (49)

(ப-ரை) मौनवत् (மௌனவத்)=ஸன்னியாஸம், கார்ஹஸ்த்யம் என்ற இரண்டு ஆஶ்ரமங்கள்போல, इतरेषामपि (இதரேஷாமபி)=வேறு ஆஶ்ரமங்களுக்கும் उपदेशात् (உபதேசாத்)=உபதேசமானது சுருதியில் காணவும்படுகிறது. (49)

பாஷ்யம்.—மௌனம், கார்ஹஸத்யம் என்ற இந்த இரண்டு ஆஶ்ரமங்களும் சுருதியில் எவ்விதம் கூறப்படுகின்றனவோ இவ்விதமே வானப்ரஸ்தம், குருகுலம் (ப்ரம்ஹசர்யம்) என்ற ஆஶ்ரமங்களுமாகும். "தபஸ்ஸே இரண்டாவதாகும். ப்ரம்ஹசாரி ஆசாரியகுலவாஸீ மூன்றாவதாகும்" என்றதாதியான சுருதியும் முன்னர் காண்பிக்கப்பட்டதன்றோ? ஆகவே நான்கு ஆஶ்ரமங்களுக்கும் உபதேசம் பொதுவாக விருப்பதால் துல்யமாகவே விகல்பமாகவும் ஸமுச்சயமாகவும் அவற்றின்ப்ராப்தி ஏற்படுகிறது. ஸூத்திரத்தில் இதரேஷாம் என இரண்டு ஆஶ்ரமங்களுக்கு பஹுவசனம் (பன்மை) சொன்னதானது அவற்றின்விருத்திபேதத்தை யொட்டியோ, அவற்றை யனுஷ்டிப்பவரின் பேதத்தை யொட்டியோ சொல்லப்பட்டதெனக் கண்டுகொள்ள வேண்டும். (49) (எ-று)

பதினான்காவது ஸஹகார்யந்தரவித்யதிகரணம் முற்றிற்று

அனாவிஷ்காராதிகரணம் 15.

(ஸூ) அநாவிஷ்குர்வன் அன்வயாத் (50)

(ப-ரை) अनाविष्कुर्वन् (அனாவிஷ்குர்வன்)=ஞானம் அத்யயனம் தார்மி

बाल्यं वयः कामचारो धीशुद्धिर्वा प्रसिद्धितः । वयस्तस्याविधेयत्वे कामचारोऽस्तु नेतरः ॥ १ ॥
मननस्योपयुक्तत्वाद्भावशुद्धिर्विवक्षिता । अत्यन्तानुपयोगित्वाद्विरुद्धत्वाच्च न द्वयम् ॥ २ ॥

'तस्माद्ब्राह्मणः पाण्डित्यं निर्विद्य बाल्येन तिष्ठासेत्' (बृ० ३।५।१) इति वाक्यमनुष्ठेयतया श्रूयते । तत्र बालस्य भावः कर्म वा बाल्यमिति तद्धिते सति बालभावस्य वयोविशेषस्येच्छया संपादयितुमशक्यत्वाद्यथोपपादं मूत्रपुरीषत्वादिबालचरितमन्तर्गता वा भावविशुद्धिरप्ररूढेन्द्रियत्वं दम्भदर्पादिरहितत्वं वा बाल्यं स्यादिति संशयः । किं तावत्प्राप्तं कामचारवादभक्षणता यथोपपादमूत्रपुरीषत्वं च प्रसिद्धतरं लोके बाल्यमिति तद्ग्रहणं युक्तम् । ननु पतितत्वादिदोषप्राप्तेर्न युक्तं कामचारताद्याश्रयणम् । न । विद्यावतः

கத்வம் முதலியவற்றால் தன்னை ப்ரகடனப்படுத்திக் கொள்ளாதவனாக இருக்க வேண்டும். अन्वयात् (அன்வயாத்)=இவ்விதம் பொருள் கொண்டால் தான் வாக்கியத்துக்குத் தொடர்ந்த பொருள் ஏற்படும். (50) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) சுருதியில் "பால்யேந திஷ்டாஸேத்" என்றதால் சொல்லப்படும் பால்யமானது இளமைவயதைச் சொல்லுகிறதாய் காமசாரத்தை (இஷ்டப்படி நடத்தலை) ச் சொல்லுகிறதா? அல்லது சித்தத்தின் தெளிவைச் சொல்லுகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம். ப்ரஸித்தியைக் கொண்டு பால்யம் என்பது வயோவிசேஷத்தையே தான் சொல்லும். அந்த வயோவிசேஷமானது விதிக்கவேண்டுவதாக இல்லாதபடியால் காமசாரமானது (இஷ்டப்படி நடத்தலானது) விதேயமாக வாகுமே யொழிய பிறவொன்றுமாகாது என்பது பூர்வபக்ஷம். மனனத்துக்கு உபயோகப்படுவதுபற்றி சித்த சுத்தியானது சொல்ல விரும்பப்பட்டது. முற்றிலும் உபயோகப்படாதிருப்பது பற்றியும், விருத்தப் படுவதுபற்றியும், வயோவிசேஷமும், காமசாரமும் பால்ய என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படமாட்டாது. என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—" ஆனதுபற்றி ப்ராம்ஹணன் பாண்டித்யத்தை யடைந்து பால்யத்துடன் இருக்க விரும்பவேண்டும்" என்றதால் பால்யமானது அனுஷ்டேயமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் बाल्यम् (பால்யம்)=என்பதற்கு பாலனுடையதன்மையோ கர்மமோ, பால்யம் எனப்படும் என்பதாய் பால=என்ற சப்தத்தின் மேல் ய என்ற தத்தித ப்ரத்யயம் வைக்கும் பொழுது பால்ய சப்தமேற்படுவதிலிருந்து பால்ய என்றதால் பாலபாவமான வயோவிசேஷமானது (இளமைப் பருவமானது) இச்சையினால் ஸம்பாதிக்க முடியாதிருப்பது பற்றி தனது இஷ்டப்படி மூத்திரபுரீஷாதிகளை விடுதலாகிற பாலனுடைய சரித்திரம் சொல்லப்படுகிறதா? அல்லது அப்பாலனின் உள்ளிருக்கின்ற சித்தசுத்தியும், இந்திரியங்களுக்கு விஷயப்பற்றில்லாமையும், தம்பம் தர்ப்பம் முதலியன அற்றிருத்தலும் ஆகிற தர்ம விசேஷம் சொல்லப்படுகிறதா? என ஸம்சய முதயமாகிறது, முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில் இஷ்டப்படி நடத்தல் இஷ்டப்படி பேசல் இஷ்டப்படி பக்ஷித்தல் என்ன, இஷ்டப்படி மூத்திர புரீஷாதிகளை விடுதல் என்ன இவையுள்ளதாயிருத்தல்

सन्न्यासिनो वचनसामर्थ्याद्दोषनिवृत्तेः पशुहिंसादिष्विवेति । एवं प्राप्तेऽभिधीयते । न । वचनस्य गत्यन्तरसंभवात् । अविरुद्धे ह्यन्यस्मिन्बाल्यशब्दाभिलप्ये लभ्यमाने न विध्यन्तरव्याघातकल्पना युक्ता । प्रधानोपकाराय चाङ्गं विधीयते । ज्ञानाभ्यासश्च प्रधानमिह यतीनामनुष्ठेयम् । नच सकलायां बालचर्यायामङ्गीक्रियमाणायां ज्ञानाभ्यासः संभाव्यते । तस्मादान्तरो भावविशेषो बालस्याप्ररूढेन्द्रियत्वादिरिह बाल्यमाश्रीयते । तदाह—अनाविष्कुर्वन्निति । ज्ञानाध्ययनधार्मिकत्वादिभिरात्मानमविख्यापयन्दम्भदर्पादिरहितो भवेत् । यथा बालोऽप्ररूढेन्द्रियतया न परेषामात्मानमाविष्कर्तुमीहते तद्वत् । एवं ह्यस्य वाक्यस्य प्रधानोपकार्यर्थानुगम उपपद्यते । तथाचोक्तं स्मृतिकारैः—'यं न सन्तं न चासन्तं नाश्रुतं

பால்யம் என்பதாய் உலகில் பிரஸித்தமாக விருப்பதால் அதைக் கிரஹிப்பது தான் பொருத்த முள்ளதாக வாகிறது.

சங்கை—பதிதத்வம் முதலிய தோஷப்ராப்தி யேற்படுமாதலால் காமசாரதை (இஷ்டப்படி நடத்தல்) முதலியதைக் கிரஹித்தல் பொருத்தமாக வாகாது என்கிறோம் எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. கிருஹஸ்தனுக்கு வசனத்தைக்கொண்டு யாகத்தில் பசுஹிம்ஸாதிகளில் தோஷம் ஸம்பவிக்காதது போல க்ஞானமுள்ள ஸன்னியாஸிக்கு வசனமிருப்பதைக் கொண்டு தோஷநிவிருத்தி யேற்படலாமென்கிறோம். என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது. அவ்விதமில்லை. வசனத்துக்கு வேறுகதி ஸம்பவிப்பதாகவே இருக்கிறது. அதாவது:—பால்ய சப்தத்தால் சொல்லப்படக்கூடிய முரண்படாத பொருள் கிடைக்குங்கால் அதை விடுத்து விதியைப் பாதிக்கக்கூடிய வேறு பொருளைக் கல்பிப்பது பொருந்தக் கூடியதன்று. ப்ரதானத்துக்கு உபகாரஞ் செய்யவேண்டி அங்கமானது விதிக்கப்படுகிறது. இவ்விடத்திலோ ஸன்னியாஸிகளுக்கு அனுஷ்டேயமான க்ஞானப்யாஸமானது ப்ரதானமாக இருக்கிறது. பாலனுடைய நடத்தை முழுதுமே அங்கீகரிக்கப் படுமானல் க்ஞானப்யாஸம் ஸம்பவிக்கவும் மாட்டாது. ஆகவே விஷயத்தை நோக்கிச் செல்லாத இந்திரியங்களையுடைத்தா யிருத்தல் முதலிய சித்தத்திலுள்ள அவனது பாவவிசேஷமானது இங்குள்ள பால்யம் என்ற சப்தத்தால் கிரஹிக்கப்படுகிறது. அதையே "அனுவிஷ்குர்வன்" என்றதால் சொல்லுகிருர். க்ஞானம், அத்யயனம், தார்மிகத்வம் முதலியவற்ருல் தன்னைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொள்ளாதவனுகவும், தம்பம் தர்ப்பம் முதலியனவற்றவனுகவும் இருத்தல் வேண்டும். இந்திரியங்கள் விஷயத்தை நோக்கிச்செல்லாதிருத்தல் காரணமாய் பிறர்க்குத் தன்னைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொள்ள பாலன் எவ்விதம் விரும்புவதில்லையோ அவ்விதமே இங்குமாகும். இவ்விதம் பொருள் கொண்டாலன்ரோ இந்த வாக்கியத்துக்கு ப்ரதானத்துக்கு உபகாரப்படும் அர்த்தத்தின் தொடர்பு பொருத்தமுள்ளதாகவாகும். அவ்விதமே ஸ்மிருதிக் காரர்களாலும் "எவனை ஒருவன் ஸாதுவாக அறியமாட்டானே, அஸாதுவாகவுமறியாட்டானே, வித்யை

न बहुश्रुतम् । न सुवृत्तं न दुर्वृत्तं वेद कश्चित्स ब्राह्मणः ॥ गूढधर्माश्रितो विद्वानज्ञातचरितं चरेत् । अन्धवज्जडवच्चापि मूकवच्च महीं चरेत् ॥' 'अव्यक्तलिङ्गोऽव्यक्ताचारः' इति चैवमादि ॥ ५० ॥

१६ ऐहिकाधिकरणम् । सू० ५१

ऐहिकमप्यप्रस्तुतप्रतिबन्धे तद्दर्शनात् ॥ ५१ ॥

इहैव नियतं ज्ञानं पाक्षिकं वा नियम्यते । तथाभिसन्धेर्यज्ञादिः क्षीणो विविदिषाजनौ ॥ १ ॥

असति प्रतिबन्धेऽत्र ज्ञानं जन्मान्तरेऽन्यथा । श्रवणायेत्यादिशास्त्राद्वामदेवोद्भवादपि ॥ २ ॥

யற்றவனுகவுமறியமாட்டானே, வெகுவித்தையுள்ளவனுகவுமறியமாட்டானே, நன்னடத்தையுள்ளவனுகவுமறிய மாட்டானே, கெட்ட நடத்தையுள்ளவனுகவுமறிய மாட்டானே அவனே ப்ரம்ஹத்தை யறிந்தப்ராம்ஹணனுவான்" "என்றும் வித்வான் (ப்ரம்ஹத்தை யறிந்தவன்) மறைந்த தர்மத்தை யாஶ்ரயித்தவனுக இருந்து கொண்டு பிறர் அறியமுடியாத முறையில் நடக்கவேண்டும். பொட்டையன் போலும், மூடன்போலும், ஊமைபோலும் பூமியில் ஸஞ்சரிக்கவேண்டும்" என்றும், "தெளிவான அடையாள மற்றவனுகவும் தெளிவான ஆசரமற்றவனுகவும் இருக்கவேண்டும்" என்றும் உபதேசிக்கப் பட்டிருக்கிறது. (50)

பதினைந்தாவது அனுவிஷ்காராதிகரணம் முற்றிற்று.

ஐஹிகாதிகரணம் 16.

(ஸூ) ஐஹிகமபி அப்ரஸ்துதப்ரதிபந்தே தத்தர்சனுத் (51)

(ப-ரை) विद्याजन्म (வித்யாஜன்ம)=வித்யையினுத்பத்தியானது अप्रस्तुतप्रतिबन्धे (அப்ரஸ்துதப்ரதிபந்தே)=வேறுகர்மங்கள் மூலம் தடை யேற்படாவிடில் ऐहिकमपि (ஐஹிகமபி)=இதேபிறவியிலும் ஏற்படலாம். तद्दर्शनात् (தத்தர்ஶனுத்)= அவ்விதமே சுருதிஸ்மிருதிகளிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (51) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) க்ஞானமானது நிஶ்சிதமாக இதே பிறவிலேயேதானுண்டாகிறதா? அல்லது இப்பிறவியிலாவது மறுபிறவியிலாவது உண்டாகலாம் என விகல்பித்துக் கூறப் படுகின்றதா? என்பது ஸந்தேஹம். இதேபிறவியில் தானுண்டாகிறது என நிஶ்சிதமாகக் கூறப்படுகிறது. ஸாதனுனுஷ்டானஞ் செய்பவனுக்கு அவ்விதமே எண்ணமுமிருக்கக் கூடும். க்ஞானேத்பத்திக்கு ஹேதுவான யாகாதிகள் விவிதிஷையை உண்டுபண்ணினவுடன் தேய்ந்தும் விடுகிறது என்பது பூர்வபக்ஷம். வேறுகர்மங்கள் மூலம் ப்ரதிபந்தமானது (தடையானது) இல்லாவிடில் இப்பிறவியிலும், ப்ரதிபந்தமிருக்குமாயின் வேறுபிறவியிலும் க்ஞானமுண்டாகலாம். "கேட்டும் (ஶ்ரவணஞ்செய்துங்கூட) சிலர் அறிவதில்லை" என்ற சாஸ்திரவசனமிருப்பதும், அவ்விதமே வாமதேவர் என்பவருக்கு வேறுபிறவியிற் செய்த ஸாதன

'सर्वापेक्षा च यज्ञादिश्रुतेरश्ववत्' (ब्र० सू० ३ । ४ । २६) इत्यत आरभ्योच्चावचं विद्यासाधनमवधारितं, तत्फलं विद्या सिद्ध्यन्ती किमिहैव जन्मनि सिद्ध्यत्युत कदाचिदमुत्रापीति चिन्त्यते। किं तावत्प्राप्तम्। इहैवेति। किं कारणम्। श्रवणादिपूर्विका हि विद्या। न च कश्चिदमुत्र मे विद्या जायतामित्यभिसन्धाय श्रवणादिषु प्रवर्तते। समान एव तु जन्मनि विद्याजन्माभिसन्धायैतेषु प्रवर्तमानो दृश्यते। यज्ञादीन्यपि श्रवणादिद्वारेणैव विद्यां जनयन्ति प्रमाणजन्यत्वाद्विद्यायाः। तस्मादैहिकमेव विद्याजन्मेति। एवं प्राप्ते वदामः—ऐहिकं विद्याजन्म भवत्यसति प्रस्तुतप्रतिबन्ध इति। एतदुक्तं भवति—यदा प्रक्रान्तस्य विद्यासाधनस्य कश्चित्प्रतिबन्धो न क्रियत उपस्थितविपाकेन कर्मान्तरेण तदेहैव विद्योत्पद्यते, यदा तु खलु तत्प्रतिबन्धः क्रियते तदामुत्रेति। उपस्थितविपाकत्वं च कर्मणो देशकालनिमित्तोपनिपाताद्भवति। यानि चैकस्य कर्मणो विपाचकानि देशकाल-

---

னுஷ்டானத்தினுல் அப்பிறவியிலுண்டாகாமல் தாயின் கர்ப்பத்திலிருக்கும் பொழுது க்ஞானமுண்டானதாகச் சுருதியில் கூறியிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—"ஸர்வாபேக்ஷாச யக்ஞாதிச்ருதே ரச்வவத்" என்று தொடங்கி உயர்வுதாழ்வுள்ள வித்யா (க்ஞான) ஸாதனம் சொல்லப்பட்டது. அதன் பலனுக ஏற்படும் க்ஞானமானது இதேஜன்மத்திலுண்டாகிறதா? அல்லது ஒருஸமயம் அடுத்தஜன்மத்திலு முண்டாகிறதா? என விசாரிக்கப்படுகிறது. முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில்? இப்பிறவியிலேயே என்றும். என்னகாரணம்? ச்ரவணுதிகளை முன்னிட்டன்றே வித்யையேற்படுகிறது. ஒருவனும் அடுத்த பிறவியில் எனக்கு க்ஞானமுண்டாகட்டு மென எண்ணங் கொண்டவனுய் ச்ரவணுதிகளில் ப்ரவிருத்திக்க பாட்டானன்றே. ஸமானமான பிறவியிலேயே (ஸதானுஷ்டானஞ்செய்யும் பிறவியிலேயே) வித்யோத்பத்தியை விரும்பிக்கொண்டு இந்த ஸாதனங்களில் ப்ரவிருத்தி செய்வதாகவன்றே காணப்படுகிறுன். யாகாதிகளும் ச்ரவணுதிகள் வாயிலாகவே வித்யையை உண்டுபண்ணுகின்றன. வித்யை ப்ரமாணமூலமேற்படுவதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே இதே ஜன்மத்திற்றுன் வித்யையின்உத்பத்தியேற்படுகிறது. என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறேம். ப்ரதிபந்த மில்லாவிடில் வித்யையினுத்பத்தியானது இதே பிறவியிலுண்டாகிறது என்றும். இதனுல் பின்வருமாறு சொல்லப்பட்டதாக வாகிறது. அதாவது:—எதுபோழ்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட வித்யாஸாதனத்துக்கு உபஸ்திதமான பலனையுடைய வேறுகர்மத்தினுல் எவ்விதத் தடையும் செய்யப்படவில்லையோ அது போழ்து இப்பிறவியிலேயே வித்யையானது உண்டாகிறது. எதுபோழ்து கர்மாந்தரத்தினுல் தடையானது செய்யப்படுமோ அதுபோழ்து அடுத்த பிறவியிற்றுன் உண்டாகிறது. கர்மத்துக்கு உபஸ்திதவிபாகத்வமானது (ஸமீபத்தில் பலன் தரத்தக்க தன்மையானது) தேசம், காலம், நிமித்தம் இவற்றின் சேர்க்கையால் உண்டாகிறது. ஒரு கர்மத்தைப் பலன் தரத்தக்கதாகச் செய்யக்கூடிய தேசகால நிமித்தங்கள் எவையுண்டோ அவைகளேதான் மற்றவற்றுக்கும் எனக்கட்டாயப்

निमित्तानि तान्येवान्यस्यापीति न नियन्तुं शक्यते। यतो विरुद्धफलान्यपि कर्माणि भवन्ति। शास्त्रमप्यस्य कर्मण इदं फलं भवतीत्येतावति पर्यवसितं न देशकालनिमित्तविशेषमपि सङ्कीर्तयति। साधनवीर्यविशेषात्त्वतीन्द्रिया कस्यचिच्छक्तिराविर्भवति तत्प्रतिबद्धा परस्य तिष्ठति॥

मन्त्राविशेषेण विद्यायामभिसन्धिर्नोत्पद्यत इहामुत्र वा मे विद्या जायतामिति, अभिसन्धेर्निरङ्कुशत्वात्। श्रवणादिद्वारेणापि विद्योत्पद्यमाना प्रतिबन्धक्षयापेक्षैवोत्पद्यते। तथाच श्रुतिर्दुर्बोधत्वमात्मनो दर्शयति—'श्रवणायापि बहुभिर्यो न लभ्यः शृण्वन्तोऽपि बहवो यं न विद्युः। आश्चर्योऽस्य वक्ता कुशलोऽस्य लब्धाश्चर्यो ज्ञाता कुशलानुशिष्टः' (क० २।७) इति। गर्भस्थ एव च वामदेवः प्रतिपेदे ब्रह्मभावमिति वदन्ती जन्मान्तरसञ्चितात्साधनाज्जन्मान्तरे विद्योत्पत्तिं दर्शयति। नहि गर्भस्थस्यैवैहिकं किञ्चित्साधनं संभाव्यते। स्मृतावपि—'अप्राप्य योगसंसिद्धिं कां गतिं कृष्ण गच्छति' (गी० ६। ३७) इत्यर्जुनेन पृष्टो भगवान्वासुदेवः 'नहि कल्याणकृत्कश्चिद्दुर्गतिं तात गच्छति' (गी० ६। ४०) इत्यु-

---

படுத்தமுடியாது. சாஸ்திரமும் இந்தக்கர்மத்துக்கு இந்தப்பலன் உண்டாகிறது எனத்தெரிவிப்பதோடு மட்டும் முடிகிறதே யொழிய (பயனுண்டாகும்) தேசகால நிமித்தங்களையும் சொல்லவில்லை. ஸாதனத்தின் சக்திவிசேஷத்தை யொட்டி இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படக்கூடாதபடி ஒன்றுக்குச் சக்தியானது தோன்றலாம், அதனால் தடுக்கப்பட்டதாகப் பிறவற்றின் சக்தியானது(பலன் தராமல்)நிற்கலாம். இப்பிறவியிலோ அப்பிறவியிலோ எனக்கு வித்யையுண்டாகட்டும் என்பதாய் வித்யோத்பத்தியில் விசேஷமின்றி ஆசையானது உண்டாகாதென்றும் (கூறமுடியாது)ஏன்? ஆசையானது தடை செய்யமுடியாததாக விருப்பதுபற்றியே என்க. வித்யையானது ப்ரவணாதிகள் வாயிலாக உண்டாவதாயினும் கூட ப்ரதிபந்தத்தின் தேயதலை முன்னிட்டே தான் உண்டாகிறது. அவவிதமே ஸ்ருதியும் கூட ஆத்மா அறிதற்கரிதானது என்பதைத் தெரிவிக்கிறது அதாவது:—"எது பலரால் கேட்பதற்கும்முடியாததோ,பலர் கேட்பினும் எதை அறிகின்றனரில்லையோ,இதை யுபதேசிப்பவர் ஆஸ்சரியமானவர். உபதேசத்தை யடைபவர் ஆஸ்சரியமானவர். நற்கர்மங்களால் தயாராக்கப்பட்டவராய் இதை அறிபவர் ஆஸ்சரியமானவர்" என்றும். கர்ப்பத்தி லிருப்பவராகவே உள்ள வாமதேவரானவர் ப்ரம்ஹபாவத்தை யடைந்தார் எனச் சொல்லும் சுருதியானது வேறு ஜன்மத்தில் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட ஸாதனத்தினால் வேறு ஜன்மத்தில் வித்யையினுத்பத்தியைக் காண்பிக்கிறது. கர்ப்பத்திலிருக்கும் பொழுதே அவர்க்கு ஐஹிகமான ஸாதனம் கொஞ்சமும் ஸம்பவிக்கமுடியாதன்றோ? ஸ்மிருதியிலுங் கூட "ஹே கிருஷ்ண! யோகபலனை யடையாதவன் எந்தக் கதியை யடைகிறான்" என அர்ஜுனனால் கேட்கப்பட்ட பகவான் வாஸுதேவன் "அப்பனே! நற்காரியத்தைச் செய்தவன் ஒருவனும் கெட்டகதியை யடையமாட்டான்" என்று சொல்லிப் பிறகு அவனுக்குப் புண்ணியலோக ப்ராப்த்தியையும், பிறகு ஸாதுக்களின் குலத்தில் பிறவியை

त्वा पुनस्तस्य पुण्यलोकप्राप्तिं साधुकुले संभूतिं चाभिधायानन्तरम् 'तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदैहिकम्' (गी० ६। ४३) इत्यादिना 'अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम्' (गी० ६। ४५) इत्यन्तेनैतदेव दर्शयति। तस्मादैहिकमामुष्मिकं वा विद्याजन्म प्रतिबन्धक्षयापेक्षयेति स्थितम्॥ ५१॥

१७ मुक्तिफलानियमाधिकरणम्। सू० ५२

एवं मुक्तिफलानियमस्तदवस्थावधृतेस्तदवस्थावधृतेः॥ ५२॥

मुक्तिः सातिशया नोवा फलत्वाद्ब्रह्मलोकवत्। स्वर्गवच्च नृभेदेन मुक्तिः सातिशयैव हि॥ १॥
ब्रह्मैवमुक्तिर्न ब्रह्म क्वचित्सातिशयं श्रुतम्। अत एकविधा मुक்तिः वेधसो मनुजस्य वा॥ २॥

யும் சொல்லிப் பிறகு "அங்கு அவன் முன்தேஹத்தில் கிடைத்த அந்த ஞ்ஞான ஸம்யோகத்தையடைகிறான்" என்றது முதல் "அனேகம் ஜன்மங்களில் ஸம்ஸித்தியை யடைந்தவனாய் அதனின்றும் மேலான கதியை யடைகிறான்" என்றது முடியவுள்ள வுபதேசத்தினால் இதையே காண்பித்து மிருக்கிறார். ஆகவே ப்ரதிபந்தம் தேய்வதை முன்னிட்டு வித்யையினுத்பத்தியானது இப்பிறவியிலோ வேறு பிறவியிலோ ஏற்படுகிறது என்பது ஸித்திக்கிறது. (51).(எ—று)

பதினாறாவது ஐஹிகாதிகரணம் முற்றிற்று.

முக்திபலாநியமாதிகரணம் 17.

(ஸூ) ஏவம் முக்திபலாநியம: ததவஸ்தாவதிருதே: ததவஸ்தாவதிருதே: (52)

(ப—ரை) **एवम्** (ஏவம்)= முமுக்ஷுவுக்கு வித்யாரூபமான பலனில் ஐஹிகத்வம் ஆமுஷ்மிகத்வம் இவற்றால் செய்யப்பட்ட விசேஷநியமமானது போல, **मुक्तिफलानियमः** (முக்திபலாநியமः)=முக்திரூபமான பலனிலும் இதுபோன்ற நியமம் ஒன்றும் கிடையாது. ஏன்? **तदवस्थावधृते:** (ததவஸ்தாவதிருதே:)=முக்தி அவஸ்தையை ஒரேரூபமுள்ளதாக எல்லாவேதாந்தங்களிலும் உறுதிபடுத்தியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். **तदवस्थावधृते:** (ததவஸ்தாவதிருதேः)=என்றுமறுபடியும் சொன்னது பாதத்தின் முடிவைக்காட்டுகிறது. (52) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) முக்தியானது யாதானுமொரு அதிசயத்துடன் (உயர்வு தாழ்வுடன்) கூடினதா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். பலனாகவிருப்பது பற்றி ப்ரம்ஹலோகம் போலும், ஸ்வர்க்கம்போலும், மனுஷ்யபேதத்தை யொட்டி முக்தியானது ஸாதிசயமாகவே(உயர்வுதாழ்வுடன் கூடினதாகவே) தானாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். ப்ரம்ஹமேதான் முக்தியாகும். ப்ரம்ஹமானது ஸாதிசயமாக(உயர்வு தாழ்வுடன் கூடினதாக) ஒரிடத்திலும் சுருதியில் சொல்லப்படவில்லை. ஆகவே மனுஷ்யனுக்காகட்டும் ப்ரம்ஹதேவனுக்காகட்டும் முக்தியானது ஒரே விதமாகவே தானாகும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

यथा मुमुक्षोर्विद्यासाधनावलम्बिनः साधनवीर्यविशेषाद्विद्यालक्षणे फल ऐहिकामुष्मिकफलत्वकृतो विशेषप्रतिनियमो दृष्टः। एवं मुक्तिलक्षणेऽप्युत्कर्षापकर्षकृतः कश्चिद्विशेषप्रतिनियमः स्यादित्याशङ्क्याह—एवं मुक्तिफलानियम इति। न खलु मुक्तिफले कश्चिदेवंभूतो विशेषप्रतिनियम आशङ्कितव्यः। कुतः—तदवस्थावधृतेः। मुक्त्यवस्था हि सर्ववेदान्तेष्वेकरूपैवावधार्यते। ब्रह्मैव हि मुक्त्यवस्था नच ब्रह्मणोऽनेकाकारयोगोऽस्ति। एकलिङ्गत्वावधारणात् 'अस्थूलमनणु' (बृ० ३।८।८), 'स एष नेति नेत्यात्मा' (बृ० ३।९।२६), 'यत्र नान्यत्पश्यति' (छा० ७।२४।१), 'ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्तात्' (मुण्ड० २।२।११), 'इदं सर्वं यदयमात्मा' (बृ० २।४।६), 'स वा एष महानज आत्माजरोऽमरोऽमृतोऽभयो ब्रह्म' (बृ० ४।४।२५), 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येत्' (बृ० ४।५।१५) इत्यादिश्रुतिभ्यः। अपिच विद्यासाधनं स्ववीर्यविशेषात्स्वफल एव विद्यायां कश्चिदतिशयमासञ्जयेन्न विद्याफले मुक्तौ। तद्ध्यसाध्यं नित्यसिद्ध-

---

பாஷ்யம்.— வித்யைக்குரிய ஸாதனத்தை அவலம்பித்திருக்கிற முமுக்ஷுவுக்கு ஸாதனத்தினுடைய வீரியவிசேஷத்தை முன்னிட்டு வித்யாரூபமான பலனில் ஐஹிகாமுஷ்மிகபலனுக இருத்தல் மூலமேற்பட்ட விசேஷநியமமானது எவ்விதம் காணப்பட்டதோ இவ்விதம் முக்திரூபத்திலும் உத்கர்ஷாபகர்ஷத்தால் (உயர்வு தாழ்வு களால்) செய்யப்பட்ட ஒருவிசேஷ நியமமிருக்கலாம் என ஆசங்கித்து "ஏவம் முக்திபாலநியம:" என்ற ஸூத்திரத்தைச் சொல்லுகிறுர். முக்திரூபமான பலனில் இம்மாதிரியான விசேஷநியமம் ஒன்றும் ஆசங்கிக்க இடமில்லையன்றோ. ஏன்? "ததவஸ்தாவதிருதே:" முக்தியவஸ்தையோ வெனில் எல்லாவேதாந்தங்களிலும் ஏகரூபமுள்ளதாகவே நிர்த்தாரணஞ் செய்யப்படுகிறது. ப்ரம்ஹமேயன்றோ முக்தியவஸ்தையாகிறது. ப்ரம்ஹத்துக்கு அனேக ஆகாரத்துடன் (ஸ்வரூபத்துடன்) சேர்க்கையானது கிடையாதன்றோ. ஏகரூபமுள்ளதாகவே நிர்த்தாரணஞ் செய்யப்பட்டுமிருக்கிறது. "ஸ்தூலமாகவில்லாதது அணுவாக இல்லாதது" என்றும், "இதன்றிதன்றெனச் சேஷித்த அந்த இந்த ஆத்மா" என்றும், "என்னிலையில் வேருக வொன்றையும் பார்க்கிறுனில்லையோ" என்றும், "அமிருத ஸ்வரூபமான இந்த ப்ரம்ஹமே முன்னும்" என்றும், "இந்த ஆத்மாவே இவை யாவுமாகும்" என்றும், "அதே இந்த ஆத்மா மஹானும் அஜனும் அஜரனும் அமிருதனும் அமரனும் அபயனும் ப்ரம்ஹமுமாகும்" என்றும், "என்னிலையில் இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாகவே ஆகுமோ அந்நிலையில் எதைக் கொண்டு எதைப் பார்க்கக்கூடும்" என்றுமாகிய சுருதிகளிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

மேலும் வித்யையின் ஸாதனமானது தனது சக்திவிசேஷத்தால் தனது பலனுன வித்யையில் மட்டும் ஒரு அதிசயத்தை உண்டுபண்ணுமே யொழிய வித்யையின் பலனுன முக்தியில் உண்டுபண்ணமாட்டாது. அந்த வித்யையின் பலன் ஒரு ஸாதனத்தினுல் ஸாத்யமன்றென்றும் நித்யஸித்தஸ்வபாவமாகவே உள்ளதென்றும் வித்யையினுல் அடையப்படுகிறதென்றும் அடிக்கடி சொல்லியிருக்கின்றோமன்றோ. அந்த வித்யையிலுங் கூட உயர்வு தாழ்வு ரூபமான அதிசயமா

स्वभावमेव विद्याधिगम्यत इत्यसकृदवादिष्म। नच तस्यामप्युत्कर्षनिकर्षात्मकोऽतिशय उपपद्यते निकृष्टाया विद्यात्वाभावादुत्कृष्टैव हि विद्या भवति। तस्मात्तस्यां चिराचिरोत्पत्तिरूपोऽतिशयो भवन्भवेत्। नतु मुक्तौ कश्चिदतिशयसंभवोऽस्ति। विद्याभेदाभावादपि तत्फलभेदनियमाभावः कर्मफलवत्। नहि मुक्तिसाधनभूताया विद्यायाः कर्मणामिव भेदोऽस्तीति। सगुणासु तु विद्यासु—'मनोमयः प्राणशरीरः' (छा० ३।१४।२) इत्याद्यासु गुणावापोद्वापवशाद्भेदोपपत्तौ सत्यामुपपद्यते यथास्वं फलभेदनियमः कर्मफलवत्। तथाच लिङ्गदर्शनम्—'तं यथा यथोपासते तदेव भवति' इति। नैवं निर्गुणायां विद्यायां गुणाभावत्। तथाच स्मृतिः—'नहि गतिरधिकास्ति कस्यचित्सति हि गुणे प्रवदन्त्यतुल्यताम्' इति। तदवस्थावधृतेस्तदवस्थावधृतेरिति पदाभ्यासोऽध्यायपरिसमाप्तिं द्योतयति॥ ५२॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीमच्छंकरभगवत्पूज्यपादकृतौ शारीरकमीमांसाभाष्ये

तृतीयाध्यायस्य चतुर्थः पादः॥ ४॥

तृतीयाध्यायश्च समाप्तः॥

னது பொருந்தமாட்டாது. தாழ்வுள்ளது வித்யையாகவாகாதாகையால் உயர்வுள்ளதேயன்றோ வித்யையாகவாகிறது. ஆகவே அந்த வித்யையில் விளம்பித்து உண்டாகுதல் சீக்கிரமுண்டாகுதல் ரூபமான அதிசயம்வேண்டுமானால் ஸம்பவிக்கலாம். முக்தியிலோ ஒருவித அதிசயமும் ஸம்பவிப்பதற்கில்லை. வித்யையில் பேதமில்லாதிருப்பதைக் கொண்டும் அதன் பலனில் பேதநியமம் கிடையாது. கர்மபலன் போலவாம். முக்திக்கு ஸாதனமாகவான வித்யைக்குக் கர்மங்களுக்குப் போல பேதமானது இல்லையன்றோ. "மனோமய: ப்ராணசரீர:" என்றதாதி ஸகுணங்களான வித்யைகளிலோவெனில் குணங்களைச் சேர்த்தல் விலக்குதல் இவைமூலம் பேதமானது பொருந்தக்கூடியதாக இருக்கும்கால் அதற்குத் தக்கபடி பலனுடைய பேதமும் நியமாக ஸம்பவிக்கலாம். கர்மத்தின் பலன் போலவாம். அவ்விதமே சுருதியில் "அதை எவ்வித முபாஸிக்கின்றனரோ அவ்விதமாகவே ஆகின்றனர்" என லிங்கதரிசனமு மிருக்கிறது. நிர்க்குணவித்யையில் இவ்விதம் ஸம்பவிக்காது. குணமில்லாதிருப்பதாலென்க. அவ்விதமே ஸ்மிருதியும் "நிர்க்குண ப்ரம்ஹத்தை யறிந்தவர்க்கு அதிகமான (உயர்வு தாழ்வுள்ள) மார்க்கமானது கிடையாதன்றோ. குணமிருந்தாலன்றோ துல்லியமாக இல்லாதிருத்தலைச் சொல்லுகின்றனர்" எனக் கூறுகிறது. ஸூத்திரத்தில் 'ததவஸ்தாவதிருதே:, ததவஸ்தாவதிருதே:' என்ற பதத்தை இரண்டுதடவை கூறினது அத்தியாத்தின் முடிவைத் தெரிவிக்கிறது. (52) (எ-று)

பதினேழாவது முக்திபலாநியமாதிகரணம் முற்றிற்று.

இவ்விதம் பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசாரியர்களான ஸ்ரீமத் சங்கரபகவத்பூஜ்யபாதர் அவர்களின் கிருதியான சாரீரகமீமாம்ஸாபாஷ்யத்தில் மூன்றாவது அத்தியாயத்தின் நான்காவது பாதம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

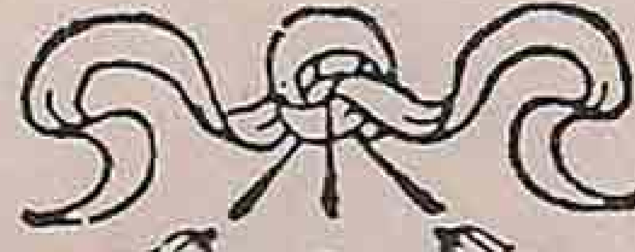

तृतीयाध्यायस्थसूत्राणामकारादिक्रमः ॥

अकारादिक्रमस्समाप्तः ॥

श्रीः

॥ श्रीराधाकृष्णपरब्रह्मणे नमः ॥

ब्रह्मसूत्रशाङ्करभाष्यम् ॥

चतुर्थः फलाध्यायः ॥

ப்ரம்ஹஸூத்ர சாங்கர பாஷ்யம்.

நான்காவது பலாத்தியாயம்

(தமிழுரையுடன்)

இச்சிறந்த உரை

மஹாமஹோபாத்யாய வேதாந்த கேஸரி பங்கானாடு, ப்ரம்ம ஸ்ரீ கணபதி சாஸ்திரிகள் அவர்களின் முக்கிய சிஷ்யரும், வ்யாகரண வேதாந்த சாஸ்திர பாரங்கதரும், பாகவத பகவத் கீதோபன்யாஸகரும், ஜோதிட மந்திர சாஸ்திர வித்வானுமான

வ்யாகரண வேதாந்த சாஸ்திர பாரங்கத: குலபதி:

ப்ரம்மஸ்ரீ கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள்

அவர்களால் இந்நூலில் தேவநாகரலிபியில் பாஷ்யமும், தமிழில் மொழி பெயர்ப்பும், ஒவ்வொரு சூத்திரமும் தமிழிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. அன்னாரால் பாமதீ, கல்பதரு, பரிமள ப்ரம்ஹவித்தியாபரணம், ராமாநந்தியம், நியாயரக்ஷாமணி முதலிய பாஷ்ய வியாக்யானங்களை யொட்டி ஆங்காங்கே குறிப்பு எழுதியும் விளக்கியும் அத்வைத சித்தாந்தத்தை யொட்டி ஆங்காங்கே சூத்திரார்த்தங்களைத் தெளிவாக விளக்கியும் ஒவ்வொரு அதிகாரத்திலும் வித்யாரண்ய சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்ட வையாஸிக நியாயமாலையை எழுதி அதற்குக் கருத்துரை எழுதியும் வெளியிடப்பட்டது.

தொகுப்பாசிரியர் : **Dr. K.N. சரஸ்வதி**

M.A., M.S., M.Ed., Doctorate in Counselling, Diplomas in Naturopathy, Art, Yoga and Computer

பதிப்பாசிரியர் : **M.A. ஜெய்சங்கர் B.A., M.B.A**

"கடலங்குடி பப்ளிகேஷன்ஸ்"

38, நடேச அய்யர் தெரு,

தி.நகர், மெட்ராஸ் – 600 017

✆ : 4343406 E-Mail : sara@giasmd01.vsnl.net.in.

Web Site: http://www.indiayellowpages.com/K.N.Saraswathy.htm

ப்ரம்ஹ ஸூத்ர சாங்கரபாஷ்யம்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

முகவுரை.

இந்த நான்காவது அத்தியாயத்தில் ஜீவன்முக்தியும், சரீரத்தினின்றும் உபாஸகஜீவன் வெளிக்கிளம்பி உத்தராயணமார்க்கம்வழியாக ஸகுணப்ரம்ஹத்தையடையும் முறையும், ப்ரம்ஹலோகமின்னதென்பதும் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றுமுள்ளவிசேஷங்களை அந்தந்தப்பாதங்களிலுள்ள அதிகரணங்களின் அவதாரிகைகளில் எழுதியிருப்பதால் அவ்விடத்தில் அவற்றைக்கண்டுகொள்க.

இதுவரை இம்முறையில் தமிழில் பெயர்த்து வெளியிடப்படாத இந்தச் சாங்கர பாஷ்யத்தைத் தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட ஆரம்பித்தபொழுது சுளுவில் இதை முடித்து விடலாமெனநான் எண்ணினதுண்டு. அவ்விதம் எண்ணினதற்கேற்ப இடையிடையே சில மஹான்கள் செய்த பொருளுதவியானது எனக்குச் சற்று ஆறுதலையளித்திருந்தபோதிலும் போகப்போக அகழந் தெரியாமல் இதில் ஏன் இரங்கினேமென இரவுபகலாய் கவலை கொண்டு ஏங்கி இதை முடித்துக் கண்ணால் பார்ப்போமா எனப் பல ஸமயங்களில் பலவிதமான துக்கத்தை யடைந்ததுண்டு. இவ்விதம் நானடைந்த கவலையைப் போக்கி இதைமுடிக்கும்படி அருள்புரிந்த ஸர்வேஸ்வரனும் பக்தபக்ஷபாதியுமான ஸ்ரீகோபாலனை இடைவிடாது ஸ்துதித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

பொதுவாய் உலகில் இதுபோன்ற வேதாந்தசாஸ்திரத்தைப்படித்து அதிலுள்ள விஷயத்தை யறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஆவலுள்ள ஜனங்கள் வெகுசிலரே என்பதைச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. அதிலும் படிக்க விரும்புபவர்க்குப் போதியபடி உபதேசிக்கும் குரு கிடைப்பதில்லை. தக்கபடி உபதேசிக்கும் திறமையுடையவர்க்கு அவரது ஸமயம் பார்த்து படிக்கும் சிஷ்யர் கிடைப்பதில்லை. இவ்விரண்டும் நேர்ந்தாலும் வடமொழியிலுள்ள இந்த பாஷ்யத்தைத் தமது தாய் பாஷையான தமிழில் ஆசிரியர் பாடம் சொன்ன போதிலும் வேறு சாஸ்திர பாண்டித்யமில்லாது வேதாந்த சாஸ்திராப்யாஸம் செய்பவர்க்கு அவர்செய்யும் உபதேசம் மனதில் நன்கு பதிவதில்லை. அப்பொழுது அவர் தாமறிந்த பாஷையில் பாஷ்யத்தின் கருத்தை வெளியிட்டிருந்தால் தமக்கு மிக்க உபகாரமாக இருக்குமே என எண்ணுவர். அப்படியே எண்ணினர் என்பது எனக்குத் தெரியும். அத்தகைய மஹா ஜனங்களுக்கு இம்மொழிபெயர்ப்பு அவரது இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யக் கூடும் என்பதை நான் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை. மேலும் ஏதோ ஜீவனார்த்தம் பல வழிகளிலும் வேலை செய்யும்படி நேர்ந்த சில ஆஸ்திகர்கள் தமது இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்துவைக்கக் கூடிய உத்தம குருக்களிருக்

குமிடம் போய் அவர்களது ஸ்பயத்தை எதிர்பார்த்து வேதாந்த சாஸ்திராப்யா ஸம் செய்ய மனமிருந்தும் போதிய அவகாசமும் ஸவுகரியமு மில்லாமையால் இந்த ஜன்மாவில் சங்கர பாஷ்யத்தின் பொருளை ஸ்தூலமாகவாவது நாம் எப்படி அறிந்துகொள்ளுவது என வெண்ணுகின்றவராய் போதிய ஸாதனமின்மையால் ஆங்கில பாஷையில் பெயர்க்கப்பட்ட புஸ்தகத்தைக்கொண்டு அதன் பொருளை யறிய வெண்ணங்கொண்டவராய் பாஷ்யத்தின் பொருள் கஷ்ட மொருபுறமிருக்க ஆங்கில பாஷையின் பொருளுக்காக அகராதிப் புஸ்தகங்களை வைத்துக்கொண்டு பாடும்படுகின்றனர். எனது மொழிபெயர்ப்பானது அவரறிந்த தாய் பாஷை யான தமிழிலேயே ஏற்பட்டிருப்பதுடன் ஆங்காங்கு குறிப்பெழுதி விளக்கப் பட்டுமிருப்பதால் இவ்விதம் பாடுபடும் இம்மாதிரியான மஹான்களுக்கு இது மிக்கவுதவியாகவே தானிருக்கும் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

ஆனால் இந்த பாஷ்யத்தைத் தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட்டது முற்றிலும் தவறான காரியமெனச் சிலப் போலிபண்டிதரும், அவரைப் பின்பற்றும் சிலப்ரபுக் களும் எண்ணுகின்றனர் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆயினும் அதில் எனக்கு அணுவும் கவலையில்லை. ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பைக் கொண்டு படிப்பதை ஆக்ஷேபிக்காத இவர் தமிழில் வெளியிட்டதை ஏன் ஆக்ஷேபிக்க வேண்டுமோ தெரியவில்லை. ஆங்கிலத்தில் வெளியிட்டதும் அதைப்படிப்பதும் தப்புத்தான் அதுபோலவே தானிதுவுமாகுமென்கிறோம் என்பாரேல், இவரிடம் வந்து நாம் தர்ம சாஸ்திரம் கேட்கும் போதல்லவா இவர் நமக்கு உபதேசிக்க வேண்டும். ஆகவே நாம் கேட்டால் இவர் அப்பொழுது உபதேசிக்கட்டும். ஆனால் தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட்டது நியாயந்தானோ எனின்? நியாயமென்பதில் யாதும் தடையில்லை என்றே நாம் எண்ணுகிறோம். ஏன்? தக்க குருவினிடம் சாந்தி சொல்லி தக்ஷிணாமூர்த்தி அஷ்டகஞ்சொல்லி வந்தன வழிபாடுகளெல்லாம் செய்து விட்டுப் பாஷ்யபாடம் கேட்கும் பொழுது அந்த ஆசிரியர் எந்தப் பாஷையில் பாஷ்யத்தை உபதேசிக்கிறார் என்பதைக் கவனிப்போம். அவர் தமிழராகவிருந் தால் தமிழிலேயே தானுபதேசிக்கிறார். அவ்விதமவர் தமிழிலுபதேசிப்பதைக் கொண்டு பாஷ்யத்தின் பொருளை யறிவது நியாயமாகுமானால் பாடஞ் சொல்லுங் காலத்தில் சொல்லப்படும் தமிழ் பாஷையிலேயே பெயர்த்து வெளியிட்டதில் தவறு என்ன இருக்கிறது என்பதை ஏன் இவர் உணரக் கூடாது? என்றும். மேலும் வேறு சாஸ்திர க்ஞானமில்லாதவர் எவ்வளவு ஸாவதானமாகப் பாடம் கேட்டபோதிலும் அவர்க்கு எமது மொழிபெயர்ப்பு மூலம் எவ்வளவு அறிவேற் படுமோ அவ்வளவு அறிவு பாடம்கேட்பதால் மட்டும் ஏற்படாது என்பது எனது எண்ணமாயினும் ஆசிரியர் மூலம் கிடைத்த பொருளை இதனுதவியால் மனனம் செய்து கொண்டு தமது இஷ்டபூர்த்தி செய்து கொள்ளலாம் என நாமெண்ணு வதில் தவறு எதுவுமில்லை என்பதே எமது கருத்தாகும். இதுவரை தமிழில்பெ யர்த்து வெளியிடப்படாத அபூர்வமான பலசாஸ்திரக்கிரந்தங்களை சுமார் 10-வருஷ காலமாக நான் தமிழில் பெயர்த்து வெளியிட்டுவருவதில் இன்றுவரை சுமார் 8000 எட்டாயிரம்பக்கங்கள்வரை வெளிவந்திருக்கிறது. இதற்கு எவ்வளவுரூபாய் செல

வாகிஇருக்கும்' எவ்வளவு பாடுபட்டிருக்கவேண்டும் என்பது நான் சொல்லாமலே விளங்கக்கூடும். அவற்றுள் இந்தச் சூத்ரபாஷ்யவிஷயமாக எனக்கேற்பட்ட பொருள் நஷ்டமும் சரீரக்கஷ்டமும் தான் அதிகம். இவ்விஷயமாக இன்றுவரை சில மஹான்களுதவியதுபோகச் சுமார் 5000 ஐந்து ஆயிரம் ரூபாய்வரை வெளியில் நான் கொடுக்கவேண்டியதாக டாக்கியிருக்கிறது. இப்புஸ்தகமோ பொதுவாய் நாவல்கள் போல யாவரும் சுளுவில் படிக்கக்கூடியதன்று. அவ்விதமிதில் சிரத்தை கொண்டு படிக்க விரும்புகின்றவரில் பலர் பணங்கொடுத்துப் புஸ்தகத்தை வாங்கிப் படிக்கப் போதிய சக்தியற்றவராக இருக்கின்றனர். பணங்கொடுத்துவாங்கச் சக்தியுள்ளவர்களோ இப்பொழுது என்ன வேதாந்தம் வேண்டியிருக்கிறது. எல்லாம் பின்னால் பார்த்துக் கொள்வோம் எனச் சாக்குப்போக்குச் சொல்லிவிடுகின்றனர். இந்நிலையில் எவரைநம்பி நாமிந்தவேலையி லிரங்கினேமோ அவரின் ஆதரவு இல்லாமல் போகவே அச்சிட்ட புஸ்தகங்கள் அப்படியே வைக்க இடமில்லாமல் ஓரேகுப்பலாய் குவிந்து கிடக்கின்றன. ஆகவே மீதம் வெளியார்க்குக் கொடுக்கவேண்டிய தொகையை எப்படி கொடுப்பது என்று ஏக்கமுமுள்ளவனாக இருந்து வருகிறேன் ஆகவே ஸத்வித்யா ப்ரியர்களும் ஸத்வித்யாப்ரசாரத்தில் ஆவலுள்ளவர்களுமான மஹான்கள் எனது ஶ்ரமத்தைப்போக்கி உதவ வேண்டுமாய் அவர்களை ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

மற்றுமொரு விஷயத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். அதாவது:—இந்தச் சாங்கரபாஷ்யத்தை நானே மொழிபெயர்த்தும் நானே அதற்கு வேண்டிய பொருளைத்தேடியும், நானேப்ரூப் பார்த்தும் சொந்தமான அச்சாபீஸில் நானே அச்சிட்டும் வெளியிட்டிருப்பதில் இடையிடையே ஏதேனும் சொற்பிழையோ பொருட்பிழையோஇருக்கலாம். அவற்றை எந்த மஹான்களேனும் எனக்குத் தெரிவித்தால் நியாயமானால் அடுத்தபதிப்பில் அதை த்திருத்திவெளியிட ஒருபொழுதும் பின்வாங்கமாட்டேன் என்றும்—

இங்ஙனம் ஸத்வித்யாப்ரியர்களான மஹான்களின் பரிபூர்ணமானவுதவியை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கும்

கடலங்குடி நடேசசாஸ்திரிகள்,

சங்கரகிங்கரன்,

கஸ்தூரிரங்கவிலாஸ், நடேசய்யர்தெரு, மாம்பலம், சென்னை.

(20–7–1932)

விஷய அட்டவணை

இரண்டாவது பாதம்.

விஷய அட்டவணை முற்றிற்று.

ओं तत्सद्ब्रह्मणे नमः ॥

ब्रह्मसूत्र शाङ्करभाष्यम् ॥

अथ चतुर्थोऽध्यायः ।

[अस्मिन् फलाध्याये प्रथमपादे जीवन्मुक्तिनिरूपणम्]

१ आवृत्त्यधिकरणम् । सू० १-२

आवृत्तिरसकृदुपदेशात् ॥ १ ॥

ப்ரம்ஹ ஸூத்திர சாங்கரபாஷ்யம்.

நான்காவது பலாத்தியாயம்.

முதற்பாதம். ஆவிருத்யதிகரணம் 1.

यं वेदाः प्रवदन्ति देवनिवहा जाता यतो यद्गताः

ब्रह्माद्याः सनकादियोगिभिरहोरात्रं य आस्वाद्यते ।

यं संश्रित्य शरण्यपादकमलं प्रेम्णाऽञ्जसा संसृते

मुक्ता भ्रान्तिमपोह्य, सोऽत्र मधुहा दद्यात्परां मे मतिम् ॥ १ ॥

அவதாரிகை—மூன்ருவது ஸாதனத்யாயத்தின் முதல் பாதத்தால் வைராக்ய மும், இரண்டாவது பாதத்தால் தத்த்வம் பதார்த்தசோதனமும், மூன்ருவது பாதத் தால் குணேபஸம்ஹாரஞ் சொல்லும்வாயிலாக ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸனமும், நான்காவது பாதத்தால் ஆத்மக்ஞானவிஷயத்தில் பஹிரங்க ஸாதனங்களான கர் மங்களும், அந்தரங்க ஸாதனங்களான சமாதிகளும் சொல்லப்பட்டன. இந்நான் காவது பலாத்யாயத்தின் முதற்பாதத்தில் ஜீவன் முக்தியும், இரண்டாவது பாதத் தில் சரீரத்தினின்று முத்க்ராந்தியும், (ஜீவன் வெளிக்கிளம்பும் முறையும்) மூன்ரு வது பாதத்தில் உத்தராயணமார்க்கப்ராப்த்தியும், நான்காவது பாதத்தில் ப்ரம்ஹ ப்ராப்தி, ப்ரம்ஹலோகம் இவையும் சொல்லப்படுகின்றன. இந்த நான்காவது அத்தியாயம் முதல்பாதத்தில் 19ஸூத்திரங்கள்கொண்ட 14அதிகரணங்களடங்கி இருக்கின்றன. அவற்றுள் சில அதிகரணங்களில் மூன்ருவது அத்தியாயமுடி விற் சொல்லப்பட்ட ஸாதன விசாரத்தில் எஞ்ஜியுள்ள சிலவிஷயம் விசாரிக்கப்படு கிறது. இரண்டு ஸூத்திரங்கள் கொண்ட முதலாவது ஆவிருத்தி அதிகரணத்தில் ஶ்ரவணதி ஸாதனவிஷயத்தை அனுவாதம் செய்து கொண்டு அவ்விஷயமாக வரும் ஸந்தேஹம் நிவிருத்தி செய்யப்படுகிறது. அவற்றுள் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ). ஆவிருத்திः அஸக்ருதுபதேசாத் (1)

श्रवणाद्याः सकृत्कार्या आवर्त्या वा सकृद्यतः । शास्त्रार्थस्तावता सिद्ध्येत्प्रयाजादौ सकृत्कृतेः ॥ १ ॥
आवर्त्या दर्शनान्तास्ते तण्डुलान्तावघातवत् । दृष्टेऽत्र संभवत्यर्थे नादृष्टं कल्प्यते बुधैः ॥ २ ॥

तृतीयेऽध्याये परापरासु विद्यासु साधनाश्रयो विचारः प्रायेणात्यगात् । अथेह चतुर्थे फलाश्रय आगमिष्यति । प्रसङ्गागतं चान्यदपि किञ्चिच्चिन्तयिष्यते । प्रथमं तावत्कतिभिश्चिदधिकरणैः साधनाश्रयविचारशेषमेवानुसरामः । 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः' (बृ० ४ । ५ । ६), 'तमेव धीरो विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत' (बृ० ४ । २१), 'सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः' (छा० ८ । ७ । १), इति चैवमादिश्रवणेषु संशयः—किं सकृत्प्रत्ययः कर्तव्य आहोस्विदावृत्त्येति । किं तावत्प्राप्तं सकृत्प्रत्ययः

(ப–ரை) **आवृत्तिः** (ஆவிருத்திः)=ப்ரத்யயாவிருத்தியானது [**कर्त्तव्या** (கார்த்தவ்யா)=செய்யத்தகுந்தது.] ஏன்? **असकृदुपदेशात्** (ஆஸகிருதுபதேசாத்)=அடிக்கடி உபதேசம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (1) (எ–று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க–ரை) ஶ்ரவணம் முதலியன ஒரேதடவை செய்யவேண்டுவனவா? அல்லது ஆவிருத்தி (அனேகந்தடவை) செய்யவேண்டுவனவா? என்பது ஸந்தேஹம் ஒரேதடவைதான் செய்யவேண்டும். ஏன்? அவ்வளவினாலேயே சாஸ்திரார்த்தம் ஸித்தித்து விடக்கூடியதாயிருப்பதாலென்க. ப்ரயாஜாதிகள் ஒரேதடவைதான் செய்யப்படுவதைக் காண்கிறோம் என்பது பூர்வபக்ஷம். அரிசி வெளியாகும் வரை நெல்லைக்குத்துவதுபோல ஶ்ரவணாதிகள் அபரோக்ஷஸாக்ஷாத்காரம் வரும் வரை அடிக்கடி செய்யவேண்டுவனவே யாகும், திருஷ்டமான பலன் ஸம்பவிக்கும்பொழுது இவ்விஷயத்தில் அதிருஷ்டமான பலன் வித்வான்களால் கல்பிக்கப்படுவதில்லை என்பது ஸித்தாந்தம். (எ–று)

பாஷ்யம்.—மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் பரவித்யை, அபரவித்யை இவற்றின் ஸாதனத்தைப்பற்றிய விசாரமானது பெரும்பாலும் செய்யப்பட்டது. பிறகு இந்த நான்காவது அத்தியாயத்தில் பலனைப்பற்றிய விசாரமானது செய்யப்படப் போகிறது. அதையொட்டிவரும் வேறுவிஷயமும் விசாரிக்கப்படப் போகிறது. முதலில் சில அதிகரணங்களால் ஸாதனத்தைப்பற்றிய விசாரத்தின் சேஷத்தையே தொடங்குகிறோம். "ஹேமைத்ரேயி! ஆத்மாவானது ஸாக்ஷாத்கரிக்கத்தகுந்தது. (அதற்கு வேண்டி அது) ஶ்ரவணம் பண்ணத்தகுந்தது. மனனம் பண்ணத்தகுந்தது. நிதித்யாஸனஞ் செய்யத்தகுந்தது" என்றும், "அதையே (ஆத்மாவையே) தீரனுயுள்ளவன்=புத்தியைத் தன்வசமாக்கினவன், நன்கு அறிந்து ப்ரக்ஞையைத் தேடிக்கொள்ளுவானுக" என்றும் இது முதலான சுருதிவாக்கியங்களில் ஸம்சய முதபமாகிறது. அதாவது: ஶ்ரவணாதிகளை ஒரேதடவை செய்யவேண்டுமா? அல்லது அனேகந்தடவை செய்யவேண்டுமா? என்றும். முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில்? ப்ரயாஜாதிகள் போல ஒரேதடவை தான் செய்யவேண்டும் என்றும். அவ்வளவினாலேயே சாஸ்திரம் பயனுள்ளதாக வாகிவிடுவதாலென்க. சாஸ்திரத்

स्यात्प्रयाजादिवत्। तावता शास्त्रस्य कृतार्थत्वात्। अश्रूयमाणायां ह्यावृत्तौ क्रियमाणायामशास्त्रार्थः कृतो भवेत्। नन्वसकृदुपदेशा उदाहृताः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्य इत्येवमादयः। एवमपि यावच्छब्दमावर्तयेत्सकृच्छ्रवणं सकृन्मननं सकृन्निदिध्यासनं चेति नातिरिक्तम्। सकृदुपदेशेषु तु वेदोपासीतेत्येवमादिष्वनावृत्तिरिति। एवं प्राप्ते ब्रूमः— प्रत्ययावृत्तिः कर्तव्या। कुतः— असकृदुपदेशात् 'श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः' इत्येवञ्जातीयको ह्यसकृदुपदेशः प्रत्ययावृत्तिं सूचयति। ननूक्तं यावच्छब्दमेवावर्तयेन्नाधिकमिति। न। दर्शनपर्यवसितत्वादेषाम्। दर्शनपर्यवसानानि हि श्रवणादीन्यावर्त्यमानानि दृष्टार्थानि भवन्ति। यथावघातादीनि तण्डुलादिनिष्पत्तिपर्यवसानानि तद्वत्। अपि चोपासनं निदिध्यासनं चेत्यन्तर्णीतावृत्तिगुणैव क्रियाभिधीयते। तथाहि—लोके गुरुमुपास्ते

திற் சொல்லப்படாத ஆவிருத்தியானது செய்யப்படுமாயின் அசாஸ்திரீயமான அர்த்தமானது செய்யப்பட்டதாக வாகிவிடும்.

சங்கை—"ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்ற இதுமுதலான பலதடவைசெய்யப்பட்ட உபதேசங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன வன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இவ்விதமிருப்பினும் ஒருதடவை ஶ்ரவணம் ஒருதடவை மனனம் ஒருதடவை நிதித்யாஸனம் என ஶப்தம் எவ்வளவிருக்கிறதோ அவ்வளவு தான் ஆவிருத்தி செய்யவேண்டுமே யொழிய இதற்கு மேல் அதிகமாக ஆவிருத்தி செய்தல் கூடாது. "வேத" "உபாஸீத" என இதுமுதலான ஒரேதடவை உபதேசஞ் செய்துள்ள விடங்களில் ஆவிருத்தி கிடையாது என்க. என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்த்தமாகவே (ஸித்தாந்தத்தைச்) சொல்லுகிறோம். ப்ரத்யயாவிருத்தியானது செய்யத்தக்கது. ஏன்? பலதடவை உபதேசங்காணப்படுவதாலென்க. "ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்ற இம்மாதிரியான பலதடவை செய்துள்ள உபதேசமே ப்ரத்யயாவிருத்தியை ஸூசிப்பிக்கிறது.

சங்கை—சப்தத்தில் எவ்வளவுதடவை சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அவ்வளவேதான் ஆவிருத்தி செய்யவேண்டுமே யொழிய அதற்குமேல் ஆவிருத்தி செய்தல் கூடாது எனச் சொல்லப்பட்டதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. இவை அபரோக்ஷஸாக்ஷாத்காரத்தை முடிவாகவுடையனவாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஶ்ரவணாதிகள் அபரோக்ஷஸாக்ஷாத்காரம் வரும்வரை பலதடவை செய்யப்படுவனவாய்க் கொண்டல்லவோ திருஷ்டமான பயனுள்ளனவாக வாகின்றன. அரிசி வெளியாவதை முடிவாகக் கொண்ட நெல்குத்துதல் முதலியன எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் காண்க. மேலும் அந்தர்நீதமான (உள்ளடங்கினதான) ஆவிருத்திரூபமான குணத்தையுடைய க்ரியையே உபாஸனமென்றும், நிதித்யாஸனமென்றும் சொல்லப்படும். அதாவது:—உலகில் குருவை உபாஸிக்கிறான் அரசனை உபாஸிக்கிறான் என்றவிடத்தில் எவன் தாத்பரியத்துடன் இடையறாது, குருமுதலியோரை உபாஸிக்

राजानमुपास्त इति च यस्तात्पर्येण गुर्वादीननुवर्तते स एवमुच्यते। तथा ध्यायति प्रोषितनाथा पतिमिति या निरन्तरस्मरणा पतिं प्रति सोत्कण्ठा सैवमभिधीयते। विद्युपास्त्योश्च वेदान्तेष्वव्यतिरेकेण प्रयोगो दृश्यते। क्वचिद्विदिनोपक्रम्योपासिनोपसंहरति यथा—'यस्तद्वेद यत्स वेद स मयैतदुक्तः' (छा० ४।१।४) इत्यत्र 'अनु म एतां भगवो देवतां शाधि यां देवतामुपास्से' (छा० ४।२।२) इति। क्वचिच्चोपासिनोपक्रम्य विदिनोपसंहरति यथा—'मनो ब्रह्मेत्युपासीत' (छा० ३।१८।१) इत्यत्र 'भाति च तपति च कीर्त्या यशसा ब्रह्मवर्चसेन य एवं वेद' (छा० ३।१८।३) इति। तस्मात्सकृदुपदेशेष्वप्यावृत्तिसिद्धिः। असकृदुपदेशस्त्वावृत्तेः सूचकः ॥१॥

लिङ्गाच्च ॥२॥

लिङ्गमपि प्रत्ययावृत्तिं प्रत्याययति। तथा ह्युद्गीथविज्ञानं प्रस्तुत्य 'आदित्य उद्गीथः' (छा० १।५।१) इत्येतदेकपुत्रतादोषेणापोद्य 'रश्मींस्त्वं पर्यावर्तयात्' (छा०

கின்றுனே அவனே இவ்விதம் சொல்லப்படுகிருன். அவ்விதமே 'வெளியிற்சென்ற கணவனையுடைய ஸ்திரீயானவள் கணவனைத்தியானிக்கிறுள்' என்ற விடத்தில் இடையருதகினைவுள்ளவளும், பர்த்தாவினிடத்தில் மிக்க ஆவலுள்ளவளும் எவளோ அவளே இவ்விதம் சொல்லப்படுகிருள். வேதாந்தங்களில் "விதி"=வேதனம், "உபாஸ்தி"=உபாஸனம் இரண்டுக்கும் வேற்றுமையில்லாமலே ப்ரயோகமானது காணப்படுகிறது. சிலவிடத்தில் "அந்தரைக்வர் எதை அறிகிருரே, அந்தப்ராண தத்துவத்தை ரைக்வரை விட வேருன எவனொருவன் அறிவானே அவன் இவ்விதம் (ரைக்வரைப்போல எல்லாநற்கர்மங்களும், அதன் பயன்களுமுடையவனென) என்னுல் சொல்லப்பட்டான்" என்றவிடத்தில் "ஓ பெரியீர்! உபாஸிக்கப்பட்ட தேவதை எதுவோ அதை எனக்கு உபதேசிப்பீராக" என ஜானஸ்ருதிசொன்னுன் எனக் காணப்படுகிறது. சிலவிடத்தில் (உபாஸியினுல்) உபாஸ்தியினுல் தொடங்கி விதியினுல் (வேத என்றதினுல்) உபஸம்ஹாரம் காணப்படுகிறது. அதாவது:—"மனஸ்ஸை ப்ரம்ஹமாக உபாஸிப்பாயாக" என்ற விடத்தில் "எவனொருவன் இவ்விதம் வேதனம் செய்வானே அவன் கீர்த்தியுடனும், யஸஸ்ஸுடனும், ப்ரம்ஹ சரியத்துடனும் ப்ரகாசிக்கிருன். விளங்கவும் செய்கிருன்" என்றும். ஆகவே ஒரேதடவை உபதேசம் காணுமிடங்களிலும் கூட ஆவிருத்தியானது ஏற்படத்தான் செய்கிறது. பலதடவை செய்துள்ள உபதேசமோ ஆவிருத்திக்கு ஸூசகமாகவே தானுகிறது. (1) (எ—று)

(ஸூ) லிங்காத்ச (2)

(ப—ரை) **लिङ्गाच्च** (லிங்காத்ச)=சுருதியில் ப்ரத்யயாவிருத்தியைத் தெரிவிக்கும் அறிகுறி யிருப்பதும் மற்றொரு காரணமாகும். (2) (எ—று)

பாஷ்யம்.—(சுருதியிலுள்ள) லிங்கமும்=அறிகுறியும் ப்ரத்யயத்தினுடைய ஆவிருத்தியைத் திருடப்படுத்திக் காட்டுகிறது. அதாவது:—உத்கீத விக்ஞானத்

१।५।२) इति रश्मिबहुत्वविज्ञानं बहुपुत्रतायै विदधत्सिद्धवत्प्रत्ययावृत्तिं दर्शयति। तस्मात्तत्सामान्यात्सर्वप्रत्ययेष्वावृत्तिसिद्धिः। अत्राह—भवतु नाम साध्यफलेषु प्रत्ययेष्वावृत्तिः। तेष्वावृत्तिसाध्यस्यातिशयस्य संभवात्। यस्तु परब्रह्मविषयः प्रत्ययो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावमेवात्मभूतं परं ब्रह्म समर्पयति तत्र किमर्थावृत्तिरिति। सकृच्छ्रुतौ च ब्रह्मात्मत्वप्रतीत्यनुपपत्तेरावृत्त्यभ्युपगम इति चेत्। न। आवृत्तावपि तदनुपपत्तेः। यदि हि 'तत्त्वमसि' (छा० ६।८।७) इत्येवञ्जातीयकं वाक्यं सकृच्छ्रूयमाणं ब्रह्मात्मत्वप्रतीतिं नोत्पादयेत्ततस्तदेवावर्त्यमानमुत्पादयिष्यतीति का प्रत्याशा स्यात्। अथोच्येत न केवलं वाक्यं कश्चिदर्थं साक्षात्कर्तुं शक्नोत्यतो युक्त्यपेक्षं वाक्यमनुभावयिष्यति ब्रह्मात्मत्वमिति। तथाप्यावृत्त्यानर्थक्यमेव। साऽपि हि युक्तिः सकृत्प्रवृत्तैव स्वमर्थमनुभावयिष्यति। अथापि स्याद्युक्त्या वाक्येन च सामान्यविषयमेव विज्ञानं क्रियते न विशेषविषयम्।

தைச் சொல்லத் தொடங்கி "ஆதித்யன் உத்கீதமாகும்" என வுபதேசித்து அவ் வுபாஸனபானது ஒரே புத்திரனைத் தான் தரும் என அதில் தோஷம் கூறி அதை விலக்கி "நீர் கிரணங்களை ஆவிருத்தியுடன் தியானஞ் செய்வீராக" என்பதாய் வெகு கிரணங்களின் விக்ஞானமானது வெகுபுத்திர ப்ராப்த்தியைத் தருகிறது என விதிக்கும்வேதமானது ப்ரத்யயாவிருத்தியை நிலைத்ததாகவே காண்பிக்கிறது. ஆகவே அத்துடன் ஒத்திருப்பதால் எல்லாப்ரத்யயங்களிலும் ஆவிருத்தியானது ஸித்தமாகவே ஏற்படுகிறது.

இவ்விடத்தில் பூர்வபக்ஷி சொல்லுகிறார்.—ஸாத்யமான பலனை யுடைய ப்ரத்யயங்களில்=உபாஸனங்களில் ஆவிருத்தியானது இருக்கட்டும். பரப்ரம்ஹ விஷயமான எந்தப்ரத்யயமானது நித்ய சுத்த புத்த முக்தஸ்வபாவமும், ஆத்மாவாகவுமே யுள்ளதுமான பரப்ரம்ஹத்தையே விஷயமாகக்கொண்டதோ அதில் ஆவிருத்தியானது எதற்கு? என்றும். ஒருதடவை கேட்பதால் ப்ரம்ஹாத்மத்வ ப்ரதீதி யேற்படமாட்டாததலால் ஆவிருத்தி ஒப்பப்படுகிறது என்றாலோ, அது பொருந்தாது ஆவிருத்தி செய்தபோதிலுங் கூட அது ஏற்படமாட்டாதுதான். "தத்வமஸி" என்ற இம்மாதிரியான வாக்கியமானது ஒரேதடவை ஶ்ரவணஞ் செய்யப்படுவதாய்க் கொண்டு ப்ரம்ஹாத்மத்வக்ஞானத்தை உண்டுபண்ணவிடில் அப்பொழுது அந்த வாக்கியமே ஆவிருத்தி செய்யப்படுவதாய்க் கொண்டு உண்டுபண்ணும் என எவ்விதம் நம்பிக்கை ஏற்படும்.

சங்கை—கேவலம் (தனித்த) வாக்கியம்மட்டுமே ஒரு அர்த்தத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கச் செய்யச் சக்தியுடையதாகவாகமாட்டாது. ஆகவே யுக்தியை யபேக்ஷித்த வாக்கியமானது ப்ரம்ஹாத்மத்வத்தை அனுபவிக்கச் செய்யக்கூடும் எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமாயினுங் கூட ஆவிருத்தியானது பயனற்றதாகவே தானுகிறது. அந்த யுக்தியும் ஒரேதடவை பிரவிருத்தித்ததாய்க்கொண்டு தனது அர்த்தத்தை அனுபவிக்கச் செய்துவிடக்கூடும்.

சங்கை—யுக்தியினாலும் வாக்கியத்தினாலும் பொதுப்படையான பொருளை விஷயமாகக்கொண்ட விக்ஞானம்மட்டும் உண்டுபண்ணப்படுமேயொழிய விசேஷ

यथास्ति मे हृदये शूलमित्यतो वाक्याद्गात्रकम्पादिलिङ्गाच्च शूलसद्भावसामान्यमेव परः प्रतिपद्यते न विशेषमनुभवति यथा स एव शूली। विशेषानुभवश्चाविद्याया निवर्तकस्तदर्थावृत्तिरिति चेत्। न। असकृदपि तावन्मात्रे क्रियमाणे विशेषविज्ञानोत्पत्त्यसंभवात्। नहि सकृत्प्रयुक्ताभ्यां शास्त्रयुक्तिभ्यामनवगतो विशेषः शतकृत्वोऽपि प्रयुज्यमानाभ्यामवगन्तुं शक्यते। तस्माद्यदि शास्त्रयुक्तिभ्यां विशेषः प्रतिपाद्यते यदि वा सामान्यमेवोभयथापि सकृत्प्रवृत्ते एव ते स्वकार्यं कुरुत इत्यावृत्त्यनुपयोगः। नच सकृत्प्रयुक्ते शास्त्रयुक्ती कस्यचिदप्यनुभवं नोत्पादयत इति शक्यते नियन्तुं विचित्रप्रज्ञत्वात्प्रतिपत्तॄणाम्। अपि चानेकांशोपेते लौकिके पदार्थे सामान्यविशेषवत्येकेनावधानेनैकमंशमवधारयत्यपरेणापरमिति स्यादप्यभ्यासोपयोगो यथा दीर्घप्रपाठकग्रहणादिषु। ननु निर्विशेषे ब्रह्मणि सामान्यविशेषरहिते चैतन्यमात्रात्मके प्रमोत्पत्तावभ्यासापेक्षा युक्तेति॥

மானபொருளை விஷயமாகக்கொண்ட க்ஞானம் உண்டுபண்ணப்பட மாட்டாது. "எனது மார்பில்வலி" என்ற இந்தவாக்கியத்தினின்றும், சரீரத்தின் ஆட்டம் முதலிய லிங்கத்தைக்கொண்டும் வலியிருப்பதாகமட்டும் பொதுப்படையாக பிறன் அறிகின்றனேயொழிய அதேவலியுள்ளவன் எவ்விதம் தெளிவாக அனுபவிக்கின்றனே அவ்விதம் பிறன் அறிவதில்லை என்பது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்குமாகும். விசேஷமான அனுபவமும் அவித்யையை நிவிருத்தி செய்வதாகவாகும். அதற்குவேண்டி ஆவிருத்தி அவஶ்யமாகிறது என்கிறோம் எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. அவ்வளவுமட்டும் அனேகந்தடவை செய்யப்படினுங்கூட விசேஷவிக்ஞானம் ஸம்பவிப்பதில்லை. ஒருதடவை உபயோகிக்கப்பட்ட சாஸ்திரயுக்திகளால் அறியப்படாத விசேஷமானது நூறுதடவை உபயோகிக்கப்படினும் அவைகளால் அறியப்படமாட்டாதன்றே. ஆகவே சாஸ்திரம் யுக்தி இவைகளால் விசேஷமானது ப்ரதிபாதிக்கப்படினும், அல்லது ஸாமான்யமானது ப்ரதிபாதிக்கப்படினும் இரண்டுவிதத்திலும் ஒரேதடவை பிரயோகிக்கப்பட்ட அந்தச்சாஸ்திரம் யுக்தி இவைகள் தனது காரியத்தைச் செய்யும் என்பதுபற்றி ஆவிருத்தியானது உபயோகமற்றதாகவாகிறது. சாஸ்திரம் யுக்தி இவைகள் ஒரேதடவை உபயோகிக்கப்படின் ஒருவனுக்கும் அனுபவத்தை உண்டுபண்ணமாட்டா எனக் சட்டுபடுத்தமுடியாது. அறிந்துகொள்ளுபவர் விசித்ரப்ரக்ஞையுள்ளவராகக் காணப்படுவதாலென்க.

மேலும் பல அம்சங்களுடன் கூடினதும் ஸாமான்ய விசேஷமுள்ளதுமான லௌகிக பதார்த்தத்தில் ஒரு அவதானத்தால் (புத்தியைச்செலுத்தலால்) ஒரு அம்சத்தையும் மற்றொரு அவதானத்தால் மற்றொரு அம்சத்தையும் நிஶ்சயிக்கிறான் என்பது ஸம்பவிக்கலாம். ஆனதுபற்றி அங்கு அப்யாஸம் (ஆவிருத்தி) உபயோகப்படும். நீண்டப்ரபாடகத்தை (இது வேதத்தின் ஒருபாகத்தினது பெயராகும்) க்கிரஹணம் செய்தல் முதலியவற்றில் இவ்விதமே காணப்படுகிறது. ஸாமான்ய விசேஷமற்றதும் நிர்விசேஷமும் சைதன்யமாத்ரஸ்வரூப முள்ளதுமான

अत्रोच्यते—भवेदावृत्त्यानर्थक्यं तं प्रति यस्तत्त्वमसीति सकृदुक्तमेव ब्रह्मात्मत्वमनुभवितुं शक्नुयात्। यस्तु न शक्नोति तं प्रत्युपयुज्यत एवावृत्तिः। तथाहि छान्दोग्ये 'तत्त्वमसि श्वेतकेतो' (छा० ६। ८। ७) इत्युपदिश्य 'भूय एव मा भगवान्विज्ञापयतु' (छा० ६। ८। ७) इति पुनः पुनः परिचोद्यमानस्तत्तदाशङ्काकारणं निराकृत्य तत्त्वमसीत्येवासकृदुपदिशति। तथाच 'श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः' (बृ० ४। ५। ६) इत्यादि दर्शितम्। ननूक्तं सकृच्छ्रुतं चेत्तत्त्वमसिवाक्यं स्वमर्थमनुभावयितुं न शक्नोति तत आवर्त्यमानमपि नैव शक्ष्यतीति। नैष दोषः। नहि दृष्टेऽनुपपन्नं नाम। दृश्यन्ते हि सकृच्छ्रुताद्वाक्यान्मन्दप्रतीतं वाक्यार्थमावर्तयन्तस्तत्तदाभासव्युदासेन सम्यक्प्रतिपद्यमानाः। अपिच तत्त्वमसीत्येतद्वाक्यं त्वंपदार्थस्य तत्पदार्थभावमाचष्टे। तत्पदेन च प्रकृतं सद्ब्रह्मेक्षितृ जगतो जन्मादिकारणमभिधीयते 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म' (तै० २। १। १), 'वि-

---

ப்ரம்ஹவிஷயத்தில் யதார்த்தஞ்ஞானத்தையுண்டுபண்ணும் விஷயத்தில் ஆவிருத்திக்கு அபேக்ஷை சொல்லுவது யுக்தமாகவாகாது. எனின்.

உத்தரம்—* இவ்விஷயத்தில் பதில் சொல்லப்படுகிறது. எவன் தத்த்வமஸி என்றதால் ஒரேதடவை சொல்லப்பட்டதும் ப்ரம்ஹாத்மத்வத்தை அனுபவிக்கச் சக்தியுள்ளவனோ அவனுச்கு ஆவிருத்திபயனற்றதுதான். எவன் சக்தியற்றவனோ அவனுக்கு ஆவிருத்தியானது உபயோகப்படவே செய்கிறது. அதாவது:—சாந்தோக்கியத்தில் "ஹேஶ்வேதகேதோ! நீ அதாக இருக்கிறாய்" என உபதேசித்து "பெரியார் திரும்பவுமே எனக்கு உபதேசிக்கட்டும்" எனத்திரும்பவும் திரும்பவும் கேட்கப்படும் ஆசிரியர் அவனுடைய ஆசங்கைக்குரிய காரணத்தை நிராகரணஞ்செய்து "நீஅதாகஇருக்கிறாய்" என்றே அனேகந்தடவை உபதேசிக்கிறார். அவ்விதமே "ஶ்ரோதவ்ய: மந்தவ்ய: நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்றதாதியும் காண்பிக்கப்பட்டது.

சங்கை—ஒரேதடவை கேட்கப்பட்ட தத்த்வமஸ்யாதிவாக்கியமானது தனது அர்த்தத்தை நிர்த்தாரணஞ்செய்யாவிடில் அப்பொழுது ஆவிருத்தி செய்யப்படினுங்கூட அதுநிர்த்தாரணஞ் செய்யச் சக்தியுள்ளதாக வாகாதுஎன முன்னர் சொல்லப்பட்டதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இது தோஷமாகாது. கண்கூடாகக் காணப்படும் விஷயத்தில் பொருந்தாதது ஒன்றுமில்லையன்றோ? ஒரேதடவை கேட்கப்பட்ட வாக்கியத்தினின்றும் அற்பமறியப்பட்ட வாக்யார்த்தத்தை ஆவிருத்தி செய்கின்றவர்களாய்க் கொண்டு அந்தந்த ஸந்தேஹத்தைவிலக்கும் வாயிலாக நன்கு அதையறிந்துகொள்ளுகின்றவர் உலகில் காணப்படுகின்றனர் அன்றோ? மேலும் "தத்த்வமஸி" என்ற இந்தவாக்கியமானது த்வம் பதார்த்தத்துக்கு தத்பதார்த்தத்தன்மையை உபதேசிக்கிறது. தத் என்ற பதத்தினாலோ தொடர்ந்துவருவதும் ஈக்ஷிதாவும், ஜகத்தின்

---

* இதுவரைசொன்ன பூர்வபக்ஷத்துக்கு இதுமுதல் ஸித்தாந்தத்தில் பதில் சொல்லப்படுகிறது.

ज्ञानमानन्दं ब्रह्म' (बृ० ३।९।२८), 'अदृष्टं द्रष्टृ' (बृ० ३।८।११), 'अविज्ञातं विज्ञातृ' (बृ० ३।८।११), 'अजमजरममरम्' 'अस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घम्' (बृ० ३।८।८) इत्यादिशास्त्रप्रसिद्धम्। तत्राजादिशब्दैर्जन्मादयो भावविकारा निवर्तिताः। अस्थूलादिशब्दैश्च स्थौल्यादयो द्रव्यधर्माः। विज्ञानादिशब्दैश्च चैतन्यप्रकाशात्मकत्वमुक्तम्। एष व्यावृत्तसंसारधर्मकोऽनुभवात्मको ब्रह्मसंज्ञकस्तत्पदार्थो वेदान्ताभियुक्तानां प्रसिद्धः। तथा त्वंपदार्थोऽपि प्रत्यगात्मा श्रोता देहादारभ्य प्रत्यगात्मतया संभाव्यमानश्चैतन्यपर्यन्तत्वेनावधारितः। तत्र येषामेतौ पदार्थावज्ञानसंशयविपर्ययप्रतिबद्धौ तेषां तत्त्वमसीत्येतद्वाक्यं स्वार्थे प्रमां नोत्पादयितुं शक्नोति पदार्थज्ञानपूर्वकत्वाद्वाक्यार्थस्येत्यतस्तान्प्रत्येष्टव्यः पदार्थविवेकप्रयोजनः शास्त्रयुक्त्यभ्यासः॥

ஜன்மாதிகளுக்குக் காரணமுமான ஸ்வரூபப்ரம்ஹமானது சொல்லப்படுகிறது. அது "‡ ஸத்யம் க்ஞானம் அனந்தம் ப்ரம்ஹ" "என்றும், விக்ஞானம் ஆனந்தம் ப்ரம்ஹ" "அதிருஷ்டம் த்ரஷ்ட்ரு" என்றும், "அவிக்ஞாதம் விக்ஞாத்ரு" என்றும், அஜம் அஜரம் அமரம்" என்றும், "அஸ்தூலம் அநணு அஹ்ரஸ்வம் அதீர்க்கம்" என்றுமாகிய சாஸ்திரப்ரஸித்தமாகவுமிருக்கிறது. அவற்றுள் அஜ என்றதாதிசப்தங்களால் (1) ஜன்மா முதலிய பொருளுக்குரிய விகாரங்கள் விலக்கப்பட்டன. அஸ்தூலம் முதலியசப்தங்களால் ஸ்தௌல்யம்=பெருத்திருத்தல், முதலிய திரவியதர்மங்கங்களும், விலக்கப்பட்டன. விக்ஞானம் முதலிய சப்தங்களினால் சைதன்ய ப்ரகாசரூபமாக இருத்தலும் சொல்லப்பட்டது. ஸர்வஸம்ஸாரதர்மங்களுமற்றதும், அனுபவரூபமானதும் ப்ரம்ஹம் எனப் பெயருள்ளதுமான தத்பதார்த்தமானது வேதாந்தப்பயிர்ச்சியுள்ள பெரியார்க்குள் ப்ரஸித்தமாக இருக்கிறது. அதுபோலவே த்வம் பதார்த்தமும் ப்ரத்யகாத்மாவாகவும், ஸ்ரோதாவாகவும், தேஹந்தொடங்கி ப்ரத்யகாத்மாவாக இருப்பதாகநன்கு அறியப்படுவதாகவும், முடிவில் சைதன்யவடிவமாக விருப்பதாகவும் நிர்த்தாரணஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றுள் எவர்க்கு இந்த தத்பதார்த்தத்வம் பதார்த்தங்கள் அக்ஞான ஸம்சயவிபர்யயங்களால் உள்ளபடி அறியப்படாததாகவிருக்கின்றனவோ அவர்க்கு தத்த்வமஸி என்ற இந்தவாக்கியமானது தனது அர்த்தவிஷயமான உண்மையான க்ஞானத்தை உண்டுபண்ணச் சக்தியுள்ளதாகவாவதில்லை. பதார்த்தக்ஞானத்தை முன்னிட்டு வாக்கியார்த்தக்ஞான மேற்படுவதுபற்றியே என்க. ஆகவே அவர்களைக் குறித்து தத்த்வம் பதார்த்தவிவேகத்தை (பகுத்தறிவை) பிரயோஜனமாக உடையசாஸ்திரம் யுக்தி இவற்றின் ஆவிருத்தியானது எதிர்பார்க்க வேண்டுவதாக வாகிறது. அறியவேண்டுவதான ஆத்மாவானது எவ்வித அம்ச

---

‡ "ஸத்யம்"......என்றதுமுதல் "அதீர்க்கம்" என்றதுவரையுள்ள சுருதியின் பொருள் பலவிடங்களில் எழுதப்பட்டிருப்பதால் இங்கு எழுதப்படவில்லை.

(1) முதலில் மறைந்திருத்தல், வெளிவருதல், ஓங்கிவளர்தல், வளர்தலின் முடிவையடைதல், தேயவாரம்பித்தல், முற்றிலும் தேய்ந்துவிடல் என்பன பொருள்களுக்குரிய 6 விகாரங்களாகும்.

यद्यपि च प्रतिपत्तव्य आत्मा निरंशस्तथाप्यध्यारोपितं तस्मिन्बह्वंशत्वं देहेन्द्रियमनोबुद्धिविषयवेदनादिलक्षणं तत्रैकेनावधानेनैकमंशमपोहत्यापरेणापरमिति युज्यते तत्र क्रमवती प्रतिपत्तिः। तत्तु पूर्वरूपमेवात्मप्रतिपत्तेः। येषां पुनर्निपुणमतीनां नाज्ञानसंशयविपर्ययलक्षणः पदार्थविषयः प्रतिबन्धोऽस्ति ते शक्नुवन्ति सकृदुक्तमेव तत्त्वमसिवाक्यार्थमनुभवितुमिति तान्प्रत्यावृत्त्यानर्थक्यमिष्टमेव। सकृदुत्पन्नैव ह्यात्मप्रतिपत्तिरविद्यां निवर्तयतीति नात्र कश्चिदपि क्रमोऽभ्युपगम्यते। सत्यमेवं युज्येत यदि कस्यचिदेवं प्रतिपत्तिर्भवेत्। बलवती ह्यात्मनो दुःखित्वादिप्रतिपत्तिः। अतो न दुःखित्वाद्यभावं कश्चित्प्रतिपद्यत इति चेत्। न। देहाद्यभिमानवद्दुःखित्वाद्यभिमानस्य मिथ्याभिमानत्वोपपत्तेः। प्रत्यक्षं हि देहे छिद्यमाने दह्यमाने वाऽहं छिद्ये दह्य इति च मिथ्याभिमानो दृष्टः। तथा बाह्यतरेष्वपि पुत्रमित्रादिषु सन्तप्यमानेष्वहमेव सन्तप्य इत्यध्यारोपो दृष्टः। तथा दुःखित्वाभिद्य-

---

மும் (அவயவமும்) அற்றது தானாயினும் அந்த ஆத்மாவினிடத்தில் தேஹம் இந்திரியம் மனஸ் புத்தி இவைமூலம் விஷயங்களை அனுபவித்தல் ரூபமான வெகு அம்சமுள்ள தன்மையானது ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஆத்மாவினிடத்தில் ஒருதடவை அவதானத்தினால் (மனப்பற்றினால்) ஒரு அம்சத்தையும், மற்றொரு அவதானத்தினால் மற்றொரு அம்சத்தையும் போக்குகிறான். ஆனதுபற்றி அவ்விஷயத்தில் கிரமமுள்ள அறிவானது பொருத்தமுள்ளதாகவே ஆகிறது. அதுவோ ஆத்மக்ஞானத்துக்குப் பூர்வரூபமே (முந்தினரூபமே) யாகும். நிபுணபுத்தியுள்ள எவர்க்கு அக்ஞானஸம்சய விபர்யயரூபமாயுள்ள பதார்த்தவிஷயமான ப்ரதிபந்தமானது கிடையாதோ அவர் ஒரேதடவை சொல்லப்பட்ட தத்த்வமஸி என்ற வாக்கியார்த்தத்தை அனுபவிக்கச் சக்தியுள்ளவராகவே ஆகின்றனர் என்பது பற்றி அவர்களைக்குறித்து ஆவிருத்தியானது பயனற்றதுஎன்பது எங்களுக்கும் இஷ்டமேயாகும். ஒரேதடவையிலுண்டான ஆத்மக்ஞானமானது அவித்யையை விலக்கிவிடுவதுபற்றி இவ்விஷயத்தில் ஒருவிதக்கிரமமும் அங்கீகரிக்கப்படுவதில்லை.

சங்கை—யாதேனுமொருவர்க்கு இவ்வித க்ஞானம் வருமாயின் இவ்விதம் சொல்லுவது ஸத்தியமாகப் பொருந்தலாம்தான். ஆத்மாவுக்குத் துக்கித்வாதித் தோற்றமானது வலுவாகவன்றோ காணப்படுகின்றது. ஆனதுபற்றி துக்கித்வாதிகளின் அபாவத்தை ஒருவனும் அடையமாட்டான் எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. தேஹாதிகளின் அபிமானம்போல துக்கித்வம் முதலிய அபிமானமும் பொய்யானதோற்றமாயிருப்பது பற்றியே என்க. தேஹம் வெட்டப்படினும் பொசுக்கப்படினும் நானேவெட்டப்படுகிறேன், நானே பொசுக்கப்படுகிறேன் என்பதாய் பொய்யான அபிமானமானது கண்கூடாகக்காணப்படுகின்றதன்றோ. அவ்விதமே ஆத்மாவுக்கு வெகுதூரம் வெளியிலுள்ள புத்திரமித்திராதிகள் ஸந்தாபத்தை யடையுங்கால் நானே ஸந்தாபத்தை யடைகிறேன் எனப்பொய்யான ஆரோபமானது காணப்பட்டு மிருக்கிறது. துக்கித்வம் முதலிய

मानोऽपि स्यात् । देहादिवदेव चैतन्याद्बहिरुपलभ्यमानत्वाद्दुःखित्वादीनां सुषुप्तादिषु चाननुवृत्तेः । चैतन्यस्य तु सुषुप्तेऽप्यनुवृत्तिमामनन्ति 'यद्वै तन्न पश्यति पश्यन्वै तन्न पश्यति' (बृ० ४। ३। २३) इत्यादिना । तस्मात्सर्वदुःखविनिर्मुक्तैकचैतन्यात्मकोऽहमित्येष आत्मानुभवः । नचैवमात्मानमनुभवतः किञ्चिदन्यत्कृत्यमवशिष्यते । तथाच श्रुतिः—'किं प्रजया करिष्यामो येषां नोऽयमात्मायं लोकः' (बृ० ४। ४। २२) इत्यात्मविदः कर्तव्याभावं दर्शयति । स्मृतिरपि—'यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः । आत्मन्येव च सन्तुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते' (गी० ३। १७) इति । यस्य तु नैषोऽनुभवो द्रागिव जायते तं प्रत्यनुभवार्थ एवावृत्त्यभ्युपगमः । तत्रापि न तत्त्वमसिवाक्यार्थात्प्रच्याव्यावृत्तौ प्रवर्तयेत् । नहि वरघाताय कन्यामुद्वाहयन्ति । नियुक्तस्य चास्मिन्नधिकृतोऽहं कर्ता मयेदं कर्तव्यमित्यवश्यं ब्रह्मप्रत्ययाद्विपरीतप्रत्यय उत्पद्यते । यस्तु स्वयमेव मन्दमतिरप्रतिभानात्तं वाक्यार्थं जिहासेत्तस्यैतस्मिन्नेव वाक्यार्थे स्थिरीकार आवृत्त्यादिवाचोयुक्त्याभ्युपेयते । तस्मात्परब्रह्मविषयेऽपि प्रत्यये तदुपायोपदेशेष्वावृत्तिसिद्धिः ॥ २ ॥

அபிமானமும் அவ்விதமே தானாகும். தேஹாதிகள் போலவே சைதன்னியத்துக்கு வெளியில் அறியப்படுவதாக இருப்பதும், துக்கித்வம் முதலியன ஸுஷுப்தி முதலியவற்றில் தொடர்ந்து வராதிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். சைதன்னியத்துக்கோ ஸுஷுப்தியிலும் அனுவிருத்தியை "அதைப்பார்க்கவில்லை என்பது யாதுண்டோ பார்த்துக்கொண்டேதான் அதைப் பார்க்கவில்லை" என்றதாதியால் உபதேசிக்கின்றனர். ஆகவே ஸர்வதுக்கங்களினின்றும் விடுபட்ட ஒரே சைதன்னியவடிவனேநான் என்ற இதுவே ஆத்மானுபவமாகும். இவ்விதம் ஆத்மாவை அனுபவிப்பவர்க்கு வேறுகச்செய்யவேண்டுவது ஒன்றும் மிச்சப்படுவதில்லை. அவ்விதமே ஶ்ருதியும் "எந்த நமக்கு இதுவே ஆத்மா இதுவே லோகமோ (பயனோ) (அந்தநாம்) ப்ரஜையினால் என்ன செய்யப்போகிறோம்" என்பதாய் ஆத்மாவையறிந்தவர்க்குச் செய்யவேண்டுவது ஒன்றுமில்லை என்பதைத் தெரிவிக்கிறது. ஸ்மிருதியும் "எந்த மனிதன் ஆத்மரதியுள்ளவனாகவும் ஆத்மதிருப்தனாகவும் ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந்துஷ்டியுள்ளவனாகவு மிருக்கிறானோ அவனுக்குக் கர்த்தவ்யமானதொன்று மில்லை" எனச் சொல்லுகிறது. எவனுக்கு இந்த அனுபவமானது விரைவில் உண்டாவதில்லையோ அவனைக்குறித்து அனுபவம் வருவதற்கு வேண்டியே ஆவிருத்தியானது ஒப்புக்கொள்ளப்படுகிறது. அவ்விடத்திலுங்கூட தத்த்வமஸி என்ற வாக்கியார்த்தத்தினின்றும் விலக்கி குருவோ பிறரோ ஆவிருத்தியில் பிரவிருத்திக்கச் செய்விக்கமாட்டார். மணமகனைக்கொல்லவேண்டி கன்னிகையை மணஞ்செய்விக்க மாட்டாரன்றோ. அவ்விதம் நியுக்தனுக்குங்கூட இதில் நான் அதிகாரத்தை யடைந்தவன் நான் கர்த்தா என்னால் இது செய்யப்படவேண்டும் என்பதாய் ப்ரம்ஹப்ரத்யயத்தினின்றும் விபரீதப்ரத்யயமானது நிஶ்சயமாய் உண்டாகிறது. எவன் ஸ்வயம் மந்தமதியாயிருப்பதுபற்றி புத்திக்கு ப்ரதிபை இல்லாமை காரணமாக அந்த வாக்கியார்த்தத்தை விடுவதற்கு விரும்புவனோ அவனுக்கு இதேவாக்கியார்த்தத்தில் நிலைத்தலானது ஆவிருத்யாதிகள் சொல்லும்யுக்தி

२ आत्मत्वोपासनाधिकरणम् । सू० ३

आत्मेति तूपगच्छन्ति ग्राहयन्ति च ॥ ३ ॥

ज्ञाता स्वान्यतया ब्रह्म ग्राह्यमात्मतयाऽथवा । अन्यत्वेन विजानीयात् दुःख्यदुःखिविरोधतः ॥ १ ॥

औपाधिको विरोधोऽत आत्मत्वेनैव गृह्यताम् । गृह्णन्त्येवं महावाक्यैः स्वशिष्यान् ग्राहयन्ति च ॥ २ ॥

यः शास्त्रोक्तविशेषणः परमात्मा स किमहमिति ग्रहीतव्यः किंवा मदन्य इत्येतद्विचारयति । कथं पुनरात्मशब्दे प्रत्यगात्मविषये श्रूयमाणे संशय इति । उच्यते—अयमात्मशब्दो मुख्यः शक्यतेऽभ्युपगन्तुं सति जीवेश्वरयोरभेदसंभव इतरथा तु गौणोऽयम-

---

வாயிலாக அங்கீகரிக்கப்படுகிறது. ஆகவே பரப்ரம்ஹவிஷயமான ஜ்ஞானத்திலும் கூட அதனுடைய உபாயோபதேசங்களில் ஆவிருத்தியானது ஸித்திக்கத்தான் செய்கிறது.

ஒன்றுவது ஆவிருத்யதிகரணம் முற்றிற்று.

ஆத்மத்வோபாஸனதிகரணம் 2.

(ஸூ) ஆத்மேதிது உபகச்சந்தி க்ராஹயந்தி ச (3)

(ப—ரை) आत्मेतितु (ஆத்மேதிது)=ஆத்மாவென்றே பரமேஸ்வரன் எண்ணத்தக்கவர் उपगच्छन्ति (உபகச்சந்தி)=ஜாபாலர்கள் அவ்விதமே கிரஹிக்கின்றனர். ग्राहयन्ति च (க்ராஹயந்திச)=வேதாந்த வாக்கியங்களும் அவ்விதமே தான் உபதேசிக்கவும் செய்கின்றன. (3) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) ப்ரம்ஹத்தைத் தன்னைவிட வேருக அறியவேண்டுமா? அல்லது ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபமாக அறியவேண்டுமா? என்பது ஸந்தேஹம். துக்கியாகவுள்ளவனையும் துக்கமற்றவனையும் ஒன்ருக எண்ணுவது விரோதப்படுமாதலால் வேருகத்தான் எண்ணவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். முன்னர் சொன்ன விரோதமானது ஔபாதிகபாக (உபாதிமூலமேற்படுவதாக) இருப்பதால் ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபமாகவேதான் எண்ணவேண்டும். இவ்விதமே தான் ஜாபாலர்களும் கிரஹிக்கின்றனர். மஹான்கள் மஹாவாக்கியங்களினுல் தமது சிஷ்யர்களை இவ்விதமேதான் கிரஹிக்கவும் செய்கின்றனர். என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய விசேஷணங்களையுடைய யாதொரு பரமாத்மாவுண்டோ அவரை நான் எனக்கிரஹிக்கவேண்டுமா? அல்லது என்னைவிட வேறுனவர் எனக்கிரஹிக்க வேண்டுமா? என்ற இதை விசாரிக்கிருர்.

சங்கை— ஆத்மசப்தமானது ப்ரத்யகாத்மாவைச் சொல்லுவதாகச் சுருதியில் காணப்படுங்கால் ஸந்தேஹ உண்டாவதற்குக் காரணம் யாது எனின்?

உத்தரம்— சொல்லப்படுகிறது. ஜீவேஸ்வரர்களுக்கு அபேதம் ஸம்பவிக்குமாயின் இந்த ஆத்மசப்தத்தை முக்கியமாகக் கொள்ள முடியும். இல்லாவிடில் இதைக் கௌணமாகத்தான் கொள்ள வேண்டும் என எண்ணுகிருர். முதலில்

भ्युपगन्तव्य इति मन्यते। किं तावत्प्राप्तं नाहमिति ग्राह्यः। नह्यपहतपाप्मत्वादिगुणो विपरीतगुणत्वेन शक्यते ग्रहीतुं विपरीतगुणो वापहतपाप्मत्वादिगुणत्वेन। अपहतपाप्मत्वादिगुणश्च परमेश्वरस्तद्विपरीतगुणस्तु शारीरः। ईश्वरस्य च संसार्यात्मत्व ईश्वराभावप्रसङ्गः। ततः शास्त्रानर्थक्यम्। संसारिणोऽपीश्वरात्मत्वेऽधिकार्यभावाच्छास्त्रानर्थक्यमेव, प्रत्यक्षादिविरोधश्च। अन्यत्वेऽपि तादात्म्यदर्शनं शास्त्रात्कर्तव्यं प्रतिमादिष्विव विष्ण्वादिदर्शनमिति चेत्काममेवं भवतु। नतु संसारिणो मुख्य आत्मेश्वर इत्येतन्नः प्रापयितव्यम्। एवं प्राप्ते—

ब्रूमः—आत्मेत्येव परमेश्वरः प्रतिपत्तव्यः। तथाहि परमेश्वरप्रक्रियायां जाबाला आत्मत्वेनैवैतमुपगच्छन्ति—'त्वं वा अहमस्मि भगवो देवनेऽहं वै त्वमसि (भगवो) देवते' इति। तथान्येऽपि 'अहं ब्रह्मास्मि' इत्येवमाद्य आत्मत्वोपगमा द्रष्टव्याः। ग्राहयन्ति चात्मत्वेनैवेश्वरं वेदान्तवाक्यानि 'एष त आत्मा सर्वान्तरः' (बृ० ३।४।१), 'एष त

கிடைப்பது யாதென்னில் நான் எனக் கிரஹிக்கக்கூடாது என்றும். அபஹதபாப்மத்வாதி (எவ்வித பாபஸம்பந்தமுமற்றவராக விருத்தல்என்றதாதி) குணமுள்ளவரை அதற்கு நேர்விருத்தகுணமுள்ளவராகக் கிரஹிக்கவும், விபரீதகுணமுள்ளவனை (ஸகலபாபஸம்பந்தமு முள்ளவனை) அபஹதபாப்மத்வாதி குணமுள்ளவனாக கிரஹிக்கவும் முடியாதன்றோ. பரமேஶ்வரன் அபஹத பாப்மத்வாதி குணமுள்ளவராகவும், ஜீவன் அதற்கு நேர்விருத்தமான குணமுள்ளவனாகவும் ஆகின்றனர். ஈஶ்வரனுக்கு ஸம்ஸாரியாத்மத்வம் சொன்னாலோ ஈஶ்வரனில்லையென வரத்தெரியும். அதனின்றும் சாஸ்திரம் பயனற்றதாகவு மாகிவிடும். ஸம்ஸாரிக்கு (ஜீவனுக்கு) ஈஶ்வராத்மத்வம்சொன்னாலும் அதிகாரியில்லாமல் போய்விடுவதால் சாஸ்திரம் பயனற்றதாகவே தான் ஆகும். ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு விரோதமும் வரும். அன்யத்வமிருந்த போதிலுங்கூட. ப்ரதிமாதிகளில் விஷ்ண்வாதிதர்சனமானதுபோல சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு தாதாத்மியதர்சனமானது செய்யவேண்டும் என்றாலோ இவ்விதமானாலுமாகட்டும். ஸம்ஸாரிக்கு (ஜீவனுக்கு) முக்கியமான ஆத்மாவாக ஈஶ்வரன் ஆகமுடியாது என்ற இதுவே நாங்கள் சொல்லவிரும்புவது என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறோம்.

ஆத்மாவென்றே பரமேஶ்வரன் அறியத்தகுந்தவர். அதாவது:—ஜாபாலர்கள் பரமேஶ்வரப்ரக்ரியை சொல்லுமிடத்தில் 'ஹேபகவானான தேவதையே! நீராகவே நானிருக்கிறேன் நானாகவே நீர் இருக்கிறீர்" என்பதாய் இந்தப் பரமேஶ்வரனை ஆத்மாவாகவே அங்கீரித்திருக்கின்றனர். அவ்விதமே "நான் ப்ரம்ஹமாக இருக்கிறேன்" என ஆத்மாவாகச் சொன்ன வேறுஉபதேசங்களும் காணத்தக்கன. "இந்த உனது ஆத்மாஸர்வாந்தரனாகும்" "இந்த உனது ஆத்மா அந்தர்யாமியும் அமிருதனுமாகும்" "அதுஸத்யம் அது ஆத்மா, ஶ்வேதகேதோ! அதுவாகநீ இருக்கிறாய்" என்ற இது முதலான வேதாந்தவாக்கியங்கள் ஈஶ்வரனை ஆத்மாவாகவே உபதேசித்திருக்கின்றன. விஷ்ணுப்ரதிமா நியமத்தை யொட்டி இது ப்ரதீ

आत्माऽन्तर्याम्यमृतः' (बृ० ३।७।३), 'तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि' (छा० ६।८।७) इत्येवमादीनि। यदुक्तं प्रतीकदर्शनमिदं विष्णुप्रतिमान्यायेन भविष्यतीति तदयुक्तं गौणत्वप्रसङ्गात्। वाक्यवैरूप्याच्च। यत्र हि प्रतीकदृष्टिरभिप्रेयते सकृदेव तत्र वचनं भवति यथा—'मनो ब्रह्म' (छा० ३।१८।१) 'आदित्यो ब्रह्म' (छा० ३।१९।१) इत्यादि। इह पुनस्त्वमहमस्म्यहं च त्वमसीत्याह, अतः प्रतीकश्रुतिवैरूप्यादभेदप्रतिपत्तिः। भेददृष्ट्यपवादाच्च। तथाहि—'अथ योऽन्यां देवतामुपास्तेऽन्योऽसावन्योऽहमस्मीति न स वेद' (बृ० १।४।१०), 'मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति' (बृ० ४।४।१९ कठ० ४।१०), 'सर्वं तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनः सर्वं वेद' (बृ० ४।५।७) इत्येवमाद्या भूयसी श्रुतिर्भेददर्शनमपवदति। यत्तूक्तं न विरुद्धगुणयोरन्योन्यात्मत्वसंभव इति। नायं दोषः। विरुद्धगुणताया मिथ्यात्वोपपत्तेः। यत्पुनरुक्तमीश्वराभावप्रसङ्ग इति। तदसत्। शास्त्रप्रामाण्यादनभ्युपगमाच्च। नहीश्वरस्य संसार्यात्मत्वं प्रतिपाद्यत इत्यभ्युपगच्छामः किं तर्हि संसारिणः संसारित्वापोहेनेश्वरात्मत्वं प्रतिपिपादयिषितमिति। एवञ्च

கோபாஸ்தியாக வாகும் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அது பொருந்தாது. கௌணத்தன்மை வரக்கூடியதாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். வாக்யமாறுபாடும் காணப்படுகிறது. ப்ரதீகோபாஸ்தி எங்கு அபிப்பிராயப்படப்படுகிறதோ அங்கு ஒரே தடவைதான் உபதேசம் காணப்படுகிறது. "மனஸ் ப்ரம்ஹமாகும் ஆதித்யன் ப்ரம்ஹமாகும்" என்றதாதிபோலவாம். இவ்விடத்திலோவெனில் "நீராக நானிக்கிறேன் நானுக நீரிருக்கிறீர்" என்று சொல்லுகிறது. ஆனதுபற்றி ப்ரதீகோபாஸ்தி சொல்லும் சுருதிக்கு மாறுபட்டிருப்பதால் (ஜீவப்ரம்ஹ) அபேதக்ஞானம்(உபதேசிக்கப்படுவதாய்) ஏற்படுகிறது. ஜீவப்ரம்ஹ பேதக்ஞானத்தை சுருதி மறுத்துமிருக்கிறது. அதாவது:—"பிறகு எவன் இந்தத் தேவதை(பரமேஸ்வரன்)வேறு நான்வேருக இருக்கிறேன் எனதேவதையை(பரமேஸ்வரனை) அன்யமாக (தன்னைவிடவேருக) எண்ணுவானே அவன் உண்மையறிவுள்ளவனுகான்" என்றும் "எவன் இதில் (ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில்) பேதமிருப்பதுபோலப் பார்க்கிருனே அவன் மரணத்தினின்றும் மரணத்தை யடைகிருன்" என்றும் "எவன் ஸர்வத்தையும் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் அன்னியமாக (வேறுபட்டதாக) அறிவானே அவனை அன்னியமாக எண்ணப்பட்டவையாவும் நிராகரணம் செய்துவிடும்" என்றுமாதியவெகு சுருதியானது பேதக்ஞானத்தை மறுத்துக்கூறுகிறது என்ரும். மாறுபட்ட குணமுள்ள இரண்டு பொருளுக்கு அன்யோன்யாத்மகத்வம் (ஒன்றுமற்ருென்ருக விருத்தல்) ஸம்பவிக்கமுடியாதென யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, இந்தத்தோஷமில்லை. விருத்தகுணமுள்ளதாயிருத்தல் மித்யாபூதமாகஇருப்பது பொருந்தக்கூடியதாக இருப்பதுபற்றியேஎன்க. ஈஸ்வரன் இல்லை என வரத்தெரியும் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, அது அஸாதுவாகும். சாஸ்திரப்ராமாண்யமிருப்பதும் (ஈஸ்வரனில்லை யென்பதை) ஒப்பாதிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். ஈஸ்வரனுக்கு ஸம்ஸாரியாத்மத்வமானது சொல்லப்படுவதாக நாம்சொல்லவில்லையன்ருே. பின்னையோவெனில் ஸம்ஸாரியாகத்தோன்றுகிற

सत्यद्वैतेश्वरस्यापहतपाप्मत्वादिगुणता विपरीतगुणता त्वितरस्य मिथ्येति व्यवतिष्ठते। यदप्युक्तमधिकार्यभावः प्रत्यक्षादिविरोधश्चेति। तदप्यसत्। प्राक्प्रबोधात्संसारित्वाभ्युपगमात्। तद्विषयत्वाच्च प्रत्यक्षादिव्यवहारस्य। 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येत्' (बृ० २। ४। १४) इत्यादिना हि प्रबोधे प्रत्यक्षाद्यभावं दर्शयति। प्रत्यक्षाद्यभावे श्रुतेरप्यभावप्रसङ्ग इति चेत्। न। इष्टत्वात्। 'अत्र पिताऽपिता भवति' (बृ० ४। ३। २२) इत्युपक्रम्य 'वेदा अवेदाः' (बृ० ४। ३। २२) इति वचनादिष्यत एवास्माभिः श्रुतेरप्यभावः प्रबोधे। कस्य पुनरयमप्रबोध इति चेत्। यस्त्वं पृच्छसि तस्य त इति वदामः। नन्वहमीश्वर एवोक्तः श्रुत्या, यद्येवं प्रतिबुद्धोऽसि नास्ति कस्यचिदप्रबोधः। योऽपि दोषश्चोद्यते कैश्चिदविद्यया किलात्मनः सद्वितीयत्वादद्वैतानुपपत्तिरिति सोऽप्येतेन प्रत्युक्तः। तस्मादात्मेत्येवेश्वरे मनो दधीत ॥ ३ ॥

வனுக்கு ஸம்ஸாரித்வத்தைப் போக்கி ஈச்வராத்மத்வமானது சொல்லவிரும்பப்பட்டது என்கிறோம். இவ்விதமாகும்பொழுது அத்வைதேச்வரனுக்கு அபஹத பாப்மத்வாதி குணமுள்ளதன்மையும் ஜீவனுக்கு அதற்குநேர்மாறுபட்ட குணமுள்ளதாயிருத்தலும் பொய்யானதென நிலைக்கிறது. அதிகாரியின் அபாவமும், ப்ரத்யக்ஷாதிவியவஹார விரோதமும் வருமென யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, அதுவும் அஸாதுவே யாகும். அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரம் வருவதற்கு முந்தி ஸம்ஸாரித்வமொப்பப்பட்டிருப்பதும் ப்ரத்யக்ஷாதி வியவஹாரமானது அச்ஞானத்தை விஷயமாகக்கொண்டிருப்பதுவுமே அதன் காரணமாகும். "என்னிலையில் இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாகவே ஆகுமோ அந்நிலையில் எதனுதவிகொண்டு எதைப் பார்ப்பான்" என்றதாதியினால் சுருதியானது அபரோக்ஷஸாக்ஷாத்காரம் வந்தநிலையில் ப்ரத்யக்ஷாதி வியவஹாரத்தின் அபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரத்யக்ஷாதிகளுக்கு அபாவம் சொன்னால் சுருதிக்கும் அபாவம் வரத்தெரியும், என்றாலோ, அவ்விதமில்லை. எங்களுக்கும் அது இஷ்டமாகவே இருக்கிறது. "இந்நிலையில் பிதாவும் பிதாவாகவாவதில்லை" என்றுதொடங்கி "வேதங்களும் அவேதங்களே * (வேதமில்லாதவைகளே) என்றசுருதி வசனத்தினால் அபரோக்ஷஸாக்ஷாத்காரம் வந்தகாலத்தில் எங்களால் சுருதிக்கும் அபாவம் விரும்பப்பட்டே இருக்கிறது.

சங்கை—இந்த அப்ரபோதம் (அச்ஞானம்) யாருக்கு, எனின்?

உத்தரம்—யாதொரு நீ இவ்விதம் கேட்கின்றாயோ அந்த உனக்கே என்று சொல்லுகிறோம்.

சங்கை—நான் ஈச்வரனாகவே (இருப்பதாய்) சுருதியினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறேனே எனின்?

உத்தரம்—இவ்விதம் ச்ஞானத்தையடைந்தாயே யானால் ஒருவனுக்கும் அச்ஞானமே இல்லை யென்றறிந்து கொள்ளு. அவித்யையினால் ஆத்மா ஸத்விதீயனாக

---

* அந்நிலையில் வேதங்களினுபயோகமில்லை என்பது கருத்து.

३ प्रतीकाधिकरणम् । सू० ४

न प्रतीके नहि सः ॥ ४ ॥

प्रतीकेऽहन्दृष्टिरस्ति नवा ब्रह्माविभेदतः । जीवप्रतीकयोर्ब्रह्मद्वाराऽहन्दृष्टिरिष्यते ॥ १ ॥

प्रतीकत्वोपासकत्वहानिर्ब्रह्मैक्यवीक्षणे । अवीक्षणे तु भिन्नत्वान्नास्त्यहन्दृष्टियोग्यता ॥ २ ॥

'मनो ब्रह्मेत्युपासीतेत्यध्यात्मं अथाधिदैवतमाकाशो ब्रह्मेति' (छा० ३ । १८ । १) तथा 'आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशः' (छा० ३ । १९ । १) 'स यो नाम ब्रह्मेत्युपास्ते' (छा० ७ । १ । ५) इत्येवमादिषु प्रतीकोपासनेषु संशयः—किं तेष्वात्मग्रहः कर्तव्यो न वेति।

(இரண்டாவதுள்ளவனுக) ஆவதால் அத்வைதமேற்படுவதாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது என யாதொரு தோஷமானது சொல்லப்பட்டதோ அதுவும் இதனுல் மறுக்கப்பட்டதாகவாகிறது. ஆகவே ஆத்மாவென்றே ஈச்வரனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்த வேண்டும். (3) (எ—று)

இரண்டாவது ஆத்மத்வோபாஸனுதிகரணம் முற்றிற்று.

நப்ரதீகாதிகரணம் 3.

(ஸூ) நப்ரதீகே ந ஹி ஸ: (4)

(ப—ரை) प्रतीके (ப்ரதீகே)=ஆதித்யன் முதலிய ப்ரதீகங்களில் आत्ममतिं न बध्नीयात् (ஆத்மமதிம் ந பத்நீயாத்)=ஆத்மாவென்ற புத்தியைச் செய்தல்கூடாது सः (ஸ:)=அந்த உபாஸகன் नहि (நஹி)=தன்னைவிடவேறுபட்ட மனம் முதலிய ப்ரதீகங்களை ஆத்மாவாகக் கொள்ளமாட்டானன்றே (4) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) ப்ரதீகத்தில் (ஸூரியாதிபிம்பத்தில்) நான் என்ற எண்ணமுண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். ஜீவனும் ப்ரதீகமும் ப்ரம்ஹத்தை விடவேருக இல்லாதிருப்பதால் ப்ரம்ஹம் வழியாக ப்ரதீகத்தில் நான் என்ற புத்தியானது இச்சிக்கப்படுகிறது என்பது பூர்வபக்ஷம். ப்ரம்ஹாத்மைக்யஸாக்ஷாத்காரம் வந்தநிலையில் ப்ரதீகத்தன்மை, உபாஸகனுக விருக்குந்தன்மை இவற்றுக்கு நாசமேற்படுகிறது. ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரம் வராவிடிலோ ப்ரதீகமானது உபாஸகனைவிடவேருக இருப்பதால் நான் என்று எண்ணுவதற்கு அது தகுதியுள்ளதன்று என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—அத்யாத்மத்தில் "மனத்தை ப்ரம்ஹமென்றும் அதிதைவதத்தில் ஆகாசத்தை ப்ரம்ஹமென்றும் உபாஸிக்கவேண்டும்" என்றும், அதுபோலவே "ஆதித்யன் ப்ரம்ஹம் என உபதேசமாகும்" என்றும், "அந்த எவன் நாமத்தை (நாமப்ரபஞ்சமான வேதத்தை) ப்ரம்ஹமாக உபாஸிக்கிறுனே" என்றுமான இம்மாதிரிகளான ப்ரதீகோபாஸனங்களில் ஸம்சயமுண்டாகிறது. அதாவது:—

किं तावत्प्राप्तम्। तेष्वप्यात्मग्रह एव युक्तः। कस्मात्। ब्रह्मणः श्रुतिष्वात्मत्वेन प्रसिद्धत्वात्प्रतीकानामपि ब्रह्मविकारत्वाद्ब्रह्मत्वे सत्यात्मत्वोपपत्तेरिति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—न प्रतीकेष्वात्ममतिं बध्नीयात्। नहि स उपासकः प्रतीकानि व्यस्तान्यात्मत्वेनाकलयेत्। यत्पुनर्ब्रह्मविकारत्वात्प्रतीकानां ब्रह्मत्वं ततश्चात्मत्वमिति। तदसत्। प्रतीकाभावप्रसङ्गात्। विकारस्वरूपोपमर्देन हि नामादिजातस्य ब्रह्मत्वमेवाश्रितं भवति। स्वरूपोपमर्दे च नामादीनां कुतः प्रतीकत्वमात्मग्रहो वा। नच ब्रह्मण आत्मत्वाद्ब्रह्मदृष्ट्युपदेशेष्वात्मदृष्टिः कल्प्या। कर्तृत्वाद्यनिराकरणात्। कर्तृत्वादिसर्वसंसारधर्मनिराकरणे हि ब्रह्मण आत्मत्वोपदेशः। तदनिराकरणेन चोपासनविधानम्। अतश्चोपासकस्य प्रतीकैः समत्वादात्म-

---

அவற்றிலும், ஆத்மபுத்தி செய்யவேண்டுமா? அல்லது இல்லையா? என்றும். முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில் அவற்றிலும் ஆத்மபுத்தி செய்வதுதான் பொருந்தும். ஏன்? சுருதிகளில் ப்ரம்ஹத்துக்கு ஆத்மத்தன்மை ப்ரஸித்தமாக இருப்பதாலும், ப்ரதீகங்களுக்கும் ப்ரம்ஹத்தின் காரியமாகவிருத்தல் இருப்பதா பற்றி (காரியகாரணாபேத நியாயத்தையொட்டி) ப்ரம்ஹத்வமானது ஏற்படுவதி லிருந்தும் ஆத்மத்வமானது பொருந்தக்கூடியதாகவே தானாகிறது என்றும். என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறோம். ப்ரதீகங்களில் ஆத்மபுத்தியைச் செய்யக்கூடாது. அந்த உபாஸகன் தன்னைவிட வேறுபட்ட ப்ரதீகங்களைத் தானாக எண்ணமாட்டானன்றோ. ப்ரதீகமானது ப்ரம்ஹத்தின் காரியமாகவாவதால் அதற்கு ப்ரம்ஹத்வ மேற்படுகிறது. அதனின்றும் ஆத்மத்வமும் அதற்கு ஏற்படலாம் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, அது அஸத்தாகும். (அங்ஙனமாயின்) அதற்கு ப்ரதீகத்வமே இல்லாமல் போகத்தெரியும். விகார (காரிய) ஸ்வரூபத்தை யொழித்தலாலன்றோ நாமம் முதலியவற்றுக்கு ப்ரம்ஹத்வமே ஆஸ்ரயிக்கப்பட்டதாக வாகிறது. நாமாதிகளுக்கு ஸ்வரூபமே இல்லாமலாகும்பொழுது எங்கிருந்து ப்ரதீகத்வமோ ஆத்மத்வமோ ஏற்படப்போகிறது. ப்ரம்ஹமானது ஆத்மாவாக வாவதால் ப்ரம்ஹதிருஷ்டி உபதேசித்த விடங்களில் ஆத்மதிருஷ்டியானது கல்பிக்கப்படுகிறது என்றும் சொல்லமுடியாது. (இந்நிலையில்) கர்த்திருத்வம் முதலியன மறுக்கப்படாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். கர்த்திருத்வம் முதலிய எல்லாஸம்ஸாரதர்மங்களையும் மறுத்த பிறகன்றோ ப்ரம்ஹத்துக்கு ஆத்மத்வோபதேசம் செய்யப்படுகிறது. அவற்றை (கர்த்திருத்வாதிகளை) நிராகரணம் செய்யாதநிலையில் உபாஸனமானது விதிக்கப்படுகிறது. ஆகவே* உபாஸகன் ப்ரதீகங்களோடு ஸமமாக வாவதால் (ப்ரதீகத்தில்) ஆத்மபுத்தியானது பொருந்தமாட்டாது. ருசகம் என்றநகைக்கும், ஸ்வதந்திகம் என்ற நகைக்கும் ஒன்று மற்றொன்றாகவாகுதல் என்பது ஸம்பவிக்கமுடியாதன்றோ. இவ்விரண்டிலும் ஸௌவர்ணாத்மத்துவம் (பொன்னாலாகியிருத்தல்) போல ப்ரம்ஹாத்மத்வ

---

* ப்ரதீகமானது இந்நிலையில் எவ்விதம் ப்ரம்ஹத்தை விடமுற்றிலும் வேறுபட்டதோ அவ்விதமே கர்த்திருத்வாதிகளுடன் கூடின உபாஸகனும் ப்ரம்ஹத்தை விட வேறாகவே தானாவான் என்பது கருத்து.

ग्रहो नोपपद्यते। नहि रुचकस्वस्तिकयोरितरेतरात्मत्वमस्ति। सुवर्णात्मत्वेनेव तु ब्रह्मात्मत्वेनैकत्वे प्रतीकाभावप्रसङ्गमवोचाम। अतो न प्रतीकेष्वात्मदृष्टिः क्रियते॥ ४॥

४ ब्रह्मदृष्ट्यधिकरणम्। सू० ५

ब्रह्मदृष्टिरुत्कर्षात्॥ ५॥

किमन्यधीर्ब्रह्मणि स्यादन्यस्मिन् ब्रह्मधीरुत। अन्यदृष्ट्योपासनीयं ब्रह्मात्र फलदत्वतः॥ १॥

उत्कर्षेतिपरत्वाभ्यां ब्रह्मदृष्ट्यान्यचिन्तनम्। अन्योपास्त्या फलं दत्ते ब्रह्मातिथ्याद्युपास्तिवत्॥ २॥

तेष्वेवोदाहरणेष्वन्यः संशयः—किमादित्यादिदृष्टयो ब्रह्मण्यध्यसितव्याः किंवा ब्रह्मदृष्टिरादित्यादिष्विति। कुतः संशयः—सामानाधिकरण्ये कारणानवधारणात्। अत्र

தினால் ஏகத்வம் சொன்னாலோ ப்ரதீகத்வமே இல்லாமல் போகத்தேரியுமெனச் சொல்லியிருக்கிறோம். ஆகவே ப்ரதீகங்களில் ஆத்மபுத்தியானது செய்யப்படுவதில்லை. (4) (எ—று)

மூன்றாவது நப்ரதீகாதிகரணம் முற்றிற்று.

ப்ரம்ஹதிருஷ்ட்யதிகரணம் 4.

(ஸூ) ப்ரம்ஹதிருஷ்டி: உத்கர்ஷாத் (5)

(ப—ரை) [आदित्यादिषु (ஆதித்யாதிஷு=ஆதித்யாதிகளிடத்தில்] **ब्रह्मदृष्टिः** (ப்ரம்ஹதிருஷ்டிః)=ப்ரம்ஹபுத்தியானது செய்யத்தக்கது. ஏன்? **उत्कर्षात्** (உத்கர்ஷாத்)=ப்ரம்ஹத்துக்கு உத்கர்ஷம்=ப்ராதான்யம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (5) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ஆதித்யாதி புத்திசெய்யவேண்டுமா? அல்லது ஆதித்யாதிகளிடத்தில் ப்ரம்ஹபுத்தி செய்யவேண்டுமா? என்பது ஸந்தேஹம். இவ்விஷயத்தில் ப்ரம்ஹமானது பலன் தருவதாக இருப்பதால் ஆதித்யாதி புத்தியினால் ப்ரம்ஹமானது உபாஸிக்கத்தகுந்தது என்பது பூர்வபக்ஷம். ப்ரம்ஹத்துக்கு உத்கர்ஷமிருப்பதாலும் ப்ரம்ஹசப்தத்துக்கு இதி என்ற சப்தத்தைப் பரமாக (மேலுள்ளதாக)க் கொண்டிருத்தலிருப்பதாலும் ப்ரம்ஹபுத்தியுடன் ஆதித்யாதிகளின் தியானஞ் செய்யவேண்டும். அதிதி (விருந்தாளி) முதலியோரின் உபாஸ்தியில் போல ப்ரம்ஹமானது அன்யோபாஸ்தியினால் பலனைத் தரக்கூடியதாக வாகும் என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—அதே உதாஹரணங்களில் வேறு ஸம்சயமானது உண்டாகிறது. அதாவது.—ஆதித்யாதி திருஷ்டிகள் ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் வைக்க வேண்டுவனவா? அல்லது ஆதித்யாதிகளிடத்தில் ப்ரம்ஹதிருஷ்டி செய்யவேண்டுவதா? என்றும். எதனால் ஸம்சயமுண்டாகிறது எனின்? ("ஆதித்யோப்ரம்ஹ" மனோ

हि ब्रह्मशब्दस्यादित्यादिशब्दैः सामानाधिकरण्यमुपलभ्यते। आदित्यो ब्रह्म प्राणो ब्रह्म विद्युद्ब्रह्मेत्यादिसमानविभक्तिनिर्देशात्। नचात्राञ्जसं सामानाधिकरण्यमवकल्पते। आर्थान्तरवचनत्वाद्ब्रह्मादित्यादिशब्दानाम्। नहि भवति गौरश्व इति सामानाधिकरण्यम्। ननु प्रकृतिविकारभावाद्ब्रह्मादित्यादीनां मृच्छरावादिवत्सामानाधिकरण्यं स्यात्। नेत्युच्यते। विकारप्रविलयो ह्येवं प्रकृतिसामानाधिकरण्यात्स्यात्। ततश्च प्रतीकाभावप्रसङ्गमवोचाम। परमात्मवाक्यं चेदं तदानीं स्यात्ततश्चोपासनाधिकारो बाध्येत। परिमितविकारोपादानं च व्यर्थम्। तस्माद्ब्राह्मणोऽग्निर्वैश्वानर इत्यादिवदन्यत्रान्यदृष्ट्यध्यासे सति क्विद्दृष्टिरध्यस्यतामिति संशयः। तत्रानियमो नियमकारिणः शास्त्रस्याभावादित्येवं प्राप्तम्। अथवादित्यादिदृष्टय एव ब्रह्मणि कर्तव्या इत्येवं प्राप्तम्। एवं ह्यादित्यादिदृष्टिभिर्ब्रह्मोपासितं

ப்ரம்ஹ" என்றதாதி விடங்களில் ஆதித்யன் ப்ரம்ஹம் இவற்றுக்கும் மனம் ப்ரம்ஹம், இவற்றுக்கும் சொல்லிய) ஸாமானாதிகரண்யத்தில் காரணநிஸ்சயம் செய்யப்படாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். இவ்விடத்திலோ ப்ரம்ஹசப்தத்துக்கு ஆதித்யாதி சப்தங்களுடன் ஸாமானாதிகரண்யம் காணப்படுகிறது. ஆதித்யன் ப்ரம்ஹம் என்றும், ப்ராணன் ப்ரம்ஹம் என்றும், வித்யுத் (மின்னல்) ப்ரம்ஹம் என்றுமான விடங்களில் ஸாமானமான விபக்திநிர்த்தேசம் செய்யப்பட்டிருப்பதாலென்க. இவ்விடத்தில் பொருத்தமான ஸாமானாதிகரண்யம் (ஸமானமான பொருளுள்ளதன்மை) ஸம்பவிக்கவும் மாட்டாது. ப்ரம்ஹ ஆதித்யாதி சப்தங்கள் வேறுபொருளுள்ளனவாகவிருப்பனபற்றியே என்க. கௌ: அஸ்வ: என்ற விடத்தில் ஸாமானாதிகரண்யமானது ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ.?

சங்கை—ப்ரம்ஹம் ஆதித்யாதிகள் இவற்றுக்குக் காரணகாரியத்தன்மை இருப்பதை யொட்டி மண்ணுக்கும் மடக்குக்கும் போல ஸாமானாதிகரண்யம் ஸம்பவிக்கலாமன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இல்லையெனச் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விதம் காரணத்துடன் ஸாமானாதிகரண்யம் சொல்லுவதிலிருந்து காரியத்துக்கே அன்றோ நாசம் வந்துவிடும். அதினின்றும் (ஆதித்யன்முதலிய) ப்ரதீகத்துக்கே அபாவம் வந்துவிடுமெனச் சொல்லியுமிருக்கிறோம். அப்பொழுது இது பரமாத்மாவைச் சொல்லும் வாக்கியமாக வாகிவிடும். அதனின்றும் உபாஸனையைச் சொல்லும் அதிகாரம் (பிரகரணம்) பாதிக்கப்பட்டுவிடும். அங்ஙனமாயின் சிலகாரியங்களை மட்டும் சொன்னது வ்யர்த்தமாகவுமாகிவிடும். ஆகவே ப்ராம்ஹணனானவன் அக்னியும், வைஸ்வாநரனுமாவான் என்றதாதிபோல வேறிடத்தில் வேறுபுத்தியின் அத்தியாஸம் ஏற்படுங்கால் எதில் எதன் புத்திசெய்யவேண்டும் என்ற ஸம்சயமுண்டாகிறது. நியமத்தைச் சொல்லும் சாஸ்திரமில்லாமையால் அவ்விஷயத்தில் நியமம் கிடையாது என ப்ராப்தமாகிறது. அல்லது ஆதித்யாதி திருஷ்டிகளே ப்ரம்ஹத்திலிடத்தில் செய்யவேண்டும் என ப்ராப்தமாகிறது. இவ்விதமானாலன்றோ ஆதித்யாதிதிருஷ்டிகளினால் ப்ரம்ஹமானது உபாஸிக்கப்பட்டதாக வாகிறது.

भवति ब्रह्मोपासनं च फलवदिति शास्त्रमर्यादा। तस्मान्न ब्रह्मदृष्टिरादित्यादिष्विति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—ब्रह्मदृष्टिरेवादित्यादिषु स्यादिति। कस्मात्। उत्कर्षात्। एवमुत्कर्षेणादित्यादयो दृष्टा भवन्ति। उत्कृष्टदृष्टेस्तेष्वध्यासात्। तथाच लौकिको न्यायोऽनुगतो भवति। उत्कृष्टदृष्टिर्हि निकृष्टेऽध्यसितव्येति लौकिको न्यायः। यथा राजदृष्टिः क्षत्तरि। स चानुसर्तव्यः। विपर्यये प्रत्यवायप्रसङ्गात्। नहि क्षत्तृदृष्टिपरिगृहीतो राजा निकर्षं नीयमानः श्रेयसे स्यात्। ननु शास्त्रप्रामाण्यादनाशङ्कनीयोऽत्र प्रत्यवायप्रसङ्गो नच लौकिकेन न्यायेन शास्त्रीया दृष्टिर्नियन्तुं युक्तेति। अत्रोच्यते—निर्धारिते शास्त्रार्थ एतदेवं स्यात्। सन्दिग्धे तु तस्मिंस्तन्निर्णयं प्रति लौकिकोऽपि न्याय आश्रीयमाणो न विरुध्यते। तेन चोत्कृष्टदृष्ट्यध्यासे शास्त्रार्थेऽवधार्यमाणे निकृष्टदृष्टिमध्यस्यन्प्रत्यवेयादिति श्लिष्यते। प्राथम्याच्चादित्यादिशब्दानां मुख्यार्थत्वमविरोधाद्ग्रहीतव्यम्। तैः स्वार्थवृत्तिभिरवरुद्धायां बुद्धौ पश्चादवतरतो ब्रह्मशब्दस्य मुख्यया वृत्त्या सामानाधिकरण्यासंभवाद्ब्रह्मदृष्टिविधानार्थतैवावति-

---

ப்ரம்ஹத்தினுபாஸனம் பலனுள்ளதாகவு மாகிறது என்பது சாஸ்திரத்தின் கொள்கை. ஆனதுபற்றி ஆதித்யாதிகளிடத்தில் ப்ரம்ஹபுத்தி செய்யவேண்டுவதில்லை என இவ்விதம் ப்ராப்த்தமாகவே ப்ரம்ஹதிருஷ்டியேதான் ஆதித்யாதிகளிடத்தில் செய்யவேண்டுவதாகவாகும் எனச் சொல்லுகிறோம். ஏன்? உத்கர்ஷமிருப்பதாலெனக. இவ்விதமாயின் ஆதித்யாதிகள் உயர்வாகப் பார்க்கப்பட்டனவாகவாகும், அவற்றில் உத்கிருஷ்டமான ப்ரம்ஹத்தின் திருஷ்டி செய்யப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அவ்விதமாயின் உலகிலுள்ள நியாயமானது அனுஸரிக்கப்பட்டதாகவு மாகும். தாழ்ந்த பொருளில் உயர்ந்த பொருளின் புத்திசெய்யவேண்டும் என்பதன்றோ உலகிலுள்ள நியாயமாகவாகிறது. தேர்பாகனிடத்தில் ராஜபுத்தி செய்வது போலவாம். அந்த உலகிலுள்ள நியாயமும் அனுஸரிக்கத்தக்கதுதான். அனுஸரிக்கப்படாவிடில் குற்றம் வரத்தெரியும். தேர்பாகனாக எண்ணப்பட்ட அரசன் தாழ்த்தப்படுபவனாய்க் கொண்டுநன்மையைச் செய்யமாட்டானன்றோ.

சங்கை—சாஸ்திரம் பிரமாணமாக விருப்பதால் இவ்விஷயத்தில் குற்றம் வருதல் ஸந்தேஹிக்கத்தகுந்ததல்ல. உலகிலுள்ள நியாயத்தைக் கொண்டு சாஸ்திரத்திற் சொல்லியதிருஷ்டியை நியமனஞ் செய்வது (குறைத்துக்கூறுவது) பொருந்தாதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. நிஶ்சயிக்கப்பட்ட சாஸ்திரார்த்தவிஷயத்தில் இது இவ்விதமிருக்கலாம்தான். ஸந்திக்தமான சாஸ்திரார்த்தவிஷயத்திலோவெனில் நிர்ணயத்துக்குவேண்டி உலகிலுள்ள நியாயத்தை யாஶ்ரயிப்பது விரோதப்படமாட்டாது. அதனால் உத்கிருஷ்டதிருஷ்டியின் அத்யாஸரூபமான சாஸ்திரார்த்தமானது நிஶ்சயிக்கப்படும்பொழுது தாழ்ந்தபுத்தியைச் செய்பவன் தோஷத்தை யடைவான் என்பது பொருந்துகின்றது. ஆதித்யன் முதலிய சப்தங்கள் (ப்ரம்ஹ என்பதற்கு) முதலிலிருப்பதாலும் விரோதமில்லாமை பற்றியும் அவற்றுக்கு முக்கியமானபொருள் கொள்ளவேண்டுவதாக வாகிறது. தனக்குரிய பொருளைத் தெரிவிக்கின்ற அந்த ஆதித்யாதிசப்தங்கள் புத்தியிலேறி

च्यते। इतिपरत्वादपि ब्रह्मशब्दस्यैष एवार्थो न्याय्यः। तथाहि 'ब्रह्मेत्यादेशः', "ब्रह्मेत्युपासीत" 'ब्रह्मेत्युपास्ते' इति च सर्वत्रेतिपरं ब्रह्मशब्दमुच्चारयति शुद्धांस्त्वादित्यादिशब्दान्। ततश्च यथाशुक्तिकां रजतमिति प्रत्येतीत्यत्र शुक्तिवचन एव शुक्तिकाशब्दो रजतशब्दस्तु रजतप्रतीतिलक्षणार्थः। प्रत्येत्येव हि केवलं रजतमिति नतु तत्र रजतमस्ति। एवमत्राप्यादित्यादीन्ब्रह्मेति प्रतीयादिति गम्यते। वाक्यशेषोऽपि च द्वितीयानिर्देशेनादित्यादीनेवोपास्तिक्रियया व्याप्यमानान्दर्शयति—'स य एतमेवं विद्वानादित्यं ब्रह्मेत्युपास्ते' (छा० ३। १९। ४), 'यो वाचं ब्रह्मेत्युपास्ते' (छा० ७। २। २), 'यः सङ्कल्पं ब्रह्मेत्युपास्ते' (छा० ७। ४। ३) इति च। यत्तूक्तं ब्रह्मोपासनमेवात्रादरणीयं फलत्वाये-

---

னதும் * பின்னால் புத்தியிலேறுகிற ப்ரம்ஹசப்தத்துக்கு முக்கியமான விருத்தியினால் (பொருளைப் போதிக்கும்சக்தி என்றஸம்பந்தத்தினால்) ஸாமானாதிகரண்யமானது (ஒத்த ஒரேபொருளுள்ளதாயிருத்தலானது) ஸம்பவிக்கமுடியாததாகையால் ஆதித்யாதிகளிடத்தில் ப்ரம்ஹதிருஷ்டிதான் விதிக்கப்படுகிறது என்பது நிலைக்கிறது. இதி என்ற சப்தத்தைப் பின்னர் கொண்டிருப்பதிலிருந்தும் ப்ரம்ஹ என்ற சப்தத்துக்கு இதே பொருள்தான் நியாயமானதாகவு மாகிறது.

அதாவது:—"ப்ரம்ஹேதி ஆதேச:" "ப்ரம்ஹேதி உபாஸீத" "ப்ரம்ஹேதி உபாஸ்தே" என்றுமாதிய எல்லாவிடங்களிலும், ப்ரம்ஹ என்றசப்தத்தை இதி என்பதைப் பின்னர் கொண்டதாகவும், ஆதித்யாதி சப்தங்களையோ சுத்தங்களாகவும் (இதிசப்தங்களில்லாதனவாகவும்) உபதேசிக்கிறது. ஆகவே சுக்திகையை வெள்ளி என எண்ணுகிறான் என்றவிடத்தில் சுக்திகா என்ற சப்தமானது சுக்திகையையே (கிளிஞ்சலையே) சொல்லுவதாகவும் ரஜத (வெள்ளி) மென்ற சப்தமானது ரஜதத்தின் தோற்றத்தைத் தருவதாகவும் ஆகிறது. வெள்ளியிருப்பதாகக் கேவலம் தோற்றத்தை யடைகிறானே யொழிய அவ்விடத்தில் வெள்ளியில்லையன்றோ. இவ்விதமே இங்கும் ஆதித்யன் முதலியவற்றை ப்ரம்ஹமென எண்ணுகிறானென்றுமட்டும் அறியப்படுகிறது. வாக்கியசேஷ (மேலுள்ளவாக்கிய) த்திலும் இரண்டாம்வேற்றுமையைச் சேர்த்திருப்பதினால் ஆதித்யாதிகளையே உபாஸ்தி க்ரியைக்குக் கர்மமாக (இரண்டாம் வேற்றுமைப்பொருளாக)ச் சுருதி காண்பிக்கிறது. அதாவது:—"இவ்வித முபாஸிக்கும் எவன் ஆதித்யனை ப்ரம்ஹமென்று உபாஸிக்கின்றானோ" என்றும், "எவன் வாக்கை ப்ரம்ஹமென்று உபாஸிக்கின்றானோ" என்றும் "எவன் ஸங்கல்பத்தை ப்ரம்ஹமென்று உபாஸிக்கின்றானோ" என்றுமாம். பலனுக்கு வேண்டி ப்ரம்ஹோபாஸனத்தையே தானாதரிக்க வேண்டும் எனயாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுபொருந்தாது. இங்குச்சொல்லப்பட்ட நியாயத்தினால் ஆதித்யன் முதலியவற்றுக்கே உபாஸ்யத்வமானது அறி

---

* "ஆதித்யோப்ரம்ஹேதி" என்றும், "ப்ராணோப்ரம்ஹேதி" என்றுமாதிய விடங்களில் தனக்குரிய பொருளைத் தெரிவிக்கின்ற ஆதித்ய, ப்ராணாதிசப்தங்கள் முதலில் புத்தியிலேறினபிறகே அந்த சப்தங்களுக்கு அடுத்துள்ள ப்ரம்ஹசப்தமானது புத்தியிலேறுவதால் இவ்விதம் சொல்லப்பட்டது.

ति । तदयुक्तम् । उक्तेन न्यायेनादित्यादीनामेवोपास्यत्वावगमात् । फलं त्वतिथ्याद्युपासन इव आदित्याद्युपासनेऽपि ब्रह्मैव दास्यति सर्वाध्यक्षत्वात् । वर्णितं चैतत् 'फलमत उपपत्तेः' (ब्र० सू० ३ । २ । ३८) इत्यत्र । ईदृशं चात्र ब्रह्मण उपास्यत्वं यत्प्रतीकेषु तद्दृष्ट्यध्यारोपणं प्रतिमादिष्विव विष्ण्वादीनाम् ॥ ५ ॥

५ आदित्यादिमत्यधिकरणम् । सू० ६

आदित्यादिमतयश्चाङ्ग उपपत्तेः ॥ ६ ॥

आदित्यादावङ्गदृष्टिरङ्गे रव्यादिधीरुत । नोत्कर्षो ब्रह्मजत्वेन द्वयोस्तेनैच्छिकी मतिः ॥ १ ॥

आदित्यादिधियाङ्गानां संस्कारे कर्मणः फले । युज्यतेऽतिशयस्तस्मादङ्गेष्वर्कादिदृष्टयः ॥ २ ॥

யப்படுகிறது அதிதி(விருந்தாளி)முதலியோரின் உபாஸனத்தில் போல ஆதித்யாதிகளின் உபாஸனத்திலும் ஸர்வாத்யக்ஷமாக இருப்பதுபற்றி ப்ரஹ்மமே பலனைக் கொடுத்து விடக்கூடும். இவ்விஷயம் "பலம் அத: உபபத்தே:" என்ற விடத்தில்விரிவாகக் கூறப்பட்டு மிருக்கிறது. ப்ரதிமாதிகளில் விஷ்ணுவாதிகளுக்குப் போல ப்ரதீகங்களில் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியைச் செய்தல் என்பது யாதொன்றோ இதுவேதான் இவ்விடத்தில் ப்ரஹ்மத்துக்கு உபாஸ்யத்வமெனச் சொன்னதாகவாகிறது.

நான்காவது ப்ரம்ஹதிருஷ்ட்யதிகரணம் முற்றிற்று.

ஆதித்யாதிமத்யதிகரம் 5.

(ஸூ) ஆதித்யாதிமதய: ச அங்கே உபபத்தே: (6)

(ப-ரை) अङ्गे (அங்கே)=கர்மாங்கமான உத்கீதாதிகளில் आदित्यादिमतयः (ஆதித்யாதிமதய:)=ஆதித்யாதி புத்திகள் செய்யத்தக்கன. ஏன்? उपपत्तेः (உபபத்தே:)= போதிய யுக்தியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (6) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ஆதித்யாதிகளிடத்தில் அங்கபுத்தி (உத்கீதாதிபுத்தி) செய்யவேண்டுமா? அல்லது அங்கத்தில் (உத்கீதாதிகளில்) ஆதித்யாதிபுத்தி செய்யவேண்டுமா? என்பது ஸந்தேஹம். ஆதித்யாதிகளும், அங்கங்களான உத்கீதாதிகளும் ப்ரம்ஹத்தினிடமிருந்து உண்டானவைகளாக விருப்பதுபற்றி இரண்டுக்குமே உத்கர்ஷமானது (உயர்வானது) கிடையாது. ஆகவே புத்தியானது இஷ்டப்படியேதான் செய்யவேண்டுவதாக வாகும். (ஆதித்யாதிகளிடத்தில் உத்கீதபுத்தியையோ உத்கீதாதிகளிடத்தில் ஆதித்யாதி புத்தியையோ எவ்விதம் வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்பது கருத்து) என்பது பூர்வபக்ஷம். ஆதித்யாதி புத்தியினால் அங்கங்களுக்கு (உத்கீதாதிகளுக்கு) ஸம்ஸ்காரமானது ஏற்படுவதால் அவ்வித உபாஸனத்தினால் வரும் பலனில் ஒரு அதிசயம் (விசேஷம்) ஏற்படுவது பொருத்தமுள்ளதாகவேயிருக்கிறது. ஆகவே அங்கங்களில்(உத்கீதாதிகளில்)ஆதித்யாதிபுத்திகள் செய்யத்தக்கன என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

'य एवासौ तपति तमुद्गीथमुपासीत' (छा० १।३।१), 'लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीत' (छा० २।२।१), वाचि सप्तविधं सामोपासीत' (छा० २।८।१), 'इयमेवर्गग्निः साम' (छा० १।६।१) इत्येवमादिष्वङ्गावबद्धेषूपासनेषु संशयः किमादित्यादिषूद्गीथादिदृष्टयो विधीयन्ते किंवोद्गीथादिष्वेवादित्यादिदृष्टय इति। तत्रानियमो नियमकारणाभावादिति प्राप्तम्। नह्यत्र ब्रह्मण इव कस्यचिदुत्कर्षविशेषोऽवधार्यते। ब्रह्म हि समस्तजगत्कारणत्वादपहतपाप्मत्वादिगुणयोगाच्चादित्यादिभ्य उत्कृष्टमिति शक्यमवधारयितुं न त्वादित्योद्गीथादीनां विकारत्वाविशेषात्किञ्चिदुत्कर्षविशेषावधारणे कारणमस्ति। अथवा नियमेनोद्गीथादिमतय आदित्यादिषु अध्यस्येरन्। कस्मात्। कर्मात्मकत्वादुद्गीथादीनां कर्मणश्च फलप्राप्तिप्रसिद्धेः। उद्गीथादिमतिभिरुपास्यमाना आदित्यादयः कर्मात्मकाः सन्तः फलहेतवो भविष्यन्ति। तथाच 'इयमेवर्गग्निः साम' (छा० १।६।१) इत्यत्र 'तदेतदेतस्यामृच्यध्यूढं साम' (छा० १।६।१) इत्यृक्शब्देन पृथिवीं

பாஷ்யம்.—"யாதொரு இவன் (ஸூரியன்) பிரகாசிக்கின்றானோ அவனை உத்கீதமாக உபாஸிக்கவேண்டும்" என்றும், "லோகங்களில் ஐந்துவிதமான ஸாமத்தை உபாஸிக்கவேண்டும்" என்றும், "வாக்கில் ஏழுவிதான ஸாமத்தை உபாஸிக்கவேண்டும்" என்றும், "இந்தப் பூமியே ருக் அக்னி ஸாமமாகும்" என்றும் இம்மாதிரியான அங்காவபத்த உபாஸனங்களில் ஸம்சயமுண்டாகிறது. அதாவது:—ஆதித்யாதிகளிடத்தில் உத்கீதாதிபுத்திகள் விதிக்கப்படுகின்றனவா? அல்லது உத்கீதாதிகளிலேயே ஆத்தியாதிபுத்திகள் விதிக்கபட்டுகின்றனவா? என்றும். அவ்விஷயத்தில் இன்னபுத்தியை இன்னவிடத்திற்றான் செய்யவேண்டும் என்ற நியமமில்லை. ஏன்? நியமஞ் செய்வதற்குரிய காரணமில்லா திருப்பதே அதன் காரணமாகும் எனப்ராப்தமாகிறது. இவ்விடத்தில் ப்ரம்ஹத்துக்குப் போல வேறு ஒன்றுக்கும் உத்கர்ஷ விசேஷமானது நிஶ்சயிக்கப்படவில்லையன்றோ. ப்ரம்ஹமோ எல்லாஜகத்துக்கும் காரணமாக இருப்பதாலும், அபஹதபாப்மத்வம் (எவ்வித பாபஸம்பந்தமுமற்றிருத்தல்) முதலிய குணமுள்ளதா யிருப்பதாலும் ஆதித்யாதிகளைக் காட்டிலும் உத்கிருஷ்டம் (மேலானது) என நிஶ்சயிக்கக்கூடியதா யிருக்கிறதே யொழிய ஆதித்யாதிகளுக்கு கார்யத்வமானது பொதுவாக இருப்பதால் உத்கர்ஷவிசேஷ நிஶ்சயம் செய்யும் விஷயத்தில் காரணமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அல்லது உத்கீதாதிபுத்திகளே ஆதித்யாதிகளிடத்தில் நியமமாகச் செய்யப்படும். ஏன்? உத்கீதாதிகள் கர்மரூபமாக இருப்பதும், கர்மத்திலிருந்து பலப்பிராப்தி ப்ரஸித்தமாக இருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். உத்கீதாதிபுத்திகளினலுபாஸிக்கப்படும் ஆதித்யாதிகள் கர்மஸ்வரூபங்களாக இருந்துகொண்டு பலன் தருவனவாக வாகின்றன. ஆகவே "இந்தப் பூமியே ருக்வேதம், அக்னியானது ஸாமவேதம்" என்ற இந்த விடத்தில் "அந்த இந்த அக்னியென்ற பெயருள்ள, அந்த ஸாமமானது ப்ருதிவீரூபமானருக்கில் மேலிருப்பதாக வாகும்"

निर्दिशति, सामशब्देनाग्निं तच्च पृथिव्यग्न्योर्ऋक्सामदृष्टिचिकीर्षायामवकल्पते न ऋक्सामयोः पृथिव्यग्निदृष्टिचिकीर्षायाम्। क्षत्तरि हि राजदृष्टिकरणाद्राजशब्द उपचर्यते न राजनि क्षत्तृशब्दः। अपिच 'लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीत' (छां० २। २। १) इत्यधिकरणनिर्देशाल्लोकेषु सामाध्यसितव्यमिति प्रतीयते। 'एतद्गायत्रं प्राणेषु प्रोतम्' (छां० २। ११। १) इति चैतदेवं दर्शयति। प्रथमनिर्दिष्टेषु चादित्यादिषु चरमनिर्दिष्टं ब्रह्माध्यस्तम् 'आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशः' (छां० ३। १९। १) इत्यादिषु। प्रथमनिर्दिष्टाश्च पृथिव्यादयश्चरमनिर्दिष्टा हिङ्कारादयः 'पृथिवी हिङ्कारः' (छां० २। २। १) इत्यादिश्रुतिषु। अतोऽनङ्गेष्वादित्यादिष्वङ्गमतिनिक्षेप इति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—आदित्यादिमतय एवाङ्गेषूद्गीथादिषु क्षिप्येरन्। कुतः—उपपत्तेः। उपपद्यते ह्येवमपूर्वसन्निकर्षादादित्यादिमतिभिः संस्क्रियमाणेषूद्गीथादिषु कर्मसमृद्धिः। 'यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव

என்பதாய் ருக்சப்தத்தினால் ப்ருதிவியையும், ஸாமசப்தத்தினால் அக்னியையும் சொல்லுகிறது. அவ்விதஞ் சொன்னதும் ப்ருதிவி அக்னி இவைகளில்(முறையே) ருக்ஸாமபுத்தி செய்ய விருப்பமிருந்தால் பொருந்துமேயொழிய ருக்ஸாமங்களில் பிருதிவீ அக்னி இவற்றின் புத்தியைச் செய்ய விருப்பம் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் பொருந்தாது. தேர்பாகனிடத்தில் ராஜபுத்தி செய்வதால் அங்கு ராஜன் என்ற சப்தமானது உபசாரமுறையால் கூறப்படுகிறதேயொழிய ராஜனிடத்தில் தேர்ப்பாகன் என்ற சப்தம் கூறப்படுவதில்லை. மேலும் "லோகங்களில் ஐந்துவிதமான ஸாமத்தை உபாஸிக்க வேண்டும்" என்றவிடத்தில் லோகத்தை ஆதாரமாகச் சொல்லியிருப்பதால் லோகங்களில் ஸாமத்தை அத்யாஸஞ் செய்யவேண்டும் எனத் தோன்றுகிறது. "காயத்ரம் எனப் பெயரிய இந்த ஸாமமானது ப்ராணன்களில் அடங்கி யிருக்கிறது" என்பதாய் இதை இவ்விதமே காண்பித்துமிருக்கிறது. முதலில் சொல்லப்பட்ட ஆதித்யாதிகளிடத்தில் பின்னர் சொல்லப்பட்ட ப்ரம்ஹமானது "ஆதித்யன்ப்ரம்ஹம் என்வுபதேசம்" என்றதாதிவிடங்களில் அத்யஸிக்கப்பட்டது. "ப்ருதிவியானது ஹிம்காரமாகும்" என்றதாதி ஶ்ருதிகளில் பிருதிவீ முதலியன முதலில் சொல்லப்பட்டனவாகவும், ஹிங்காரம் முதலியன பின்னர் சொல்லப்பட்டனவாகவு மிருக்கின்றன. ஆகவே அங்கங்களாக இல்லாத ஆதித்யாதிகளிடத்தில் அங்கபுத்தியானது வைக்கப்படுவதாக ஏற்பட்டது. என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே (ஸித்தாந்தத்தை ச்) சொல்லுகிறோம். கர்மாங்கங்களான உத்கீதாதிகளில் ஆதித்யாதிபுத்திகள் செய்யப்படும். ஏன்? யுக்தியிருப்பதாலென்க. இவ்வித உபாஸனத்தால் கர்மாவுக்கு ஸமிருத்தியைத் தரும் அபூர்வமானது ஏற்படுவதால் ஆதித்யாதிபுத்திகளினால் உத்கீதாதிகள் ஸம்ஸ்காரமுள்ளதாக்கப்படுங்கால் கர்மஸமிருத்தியேற்படுவது பொருத்தமுள்ளதாக வாகிறது. "எதை வித்யையுடனும் ஶ்ரத்தையுடனும் ரஹஸ்யவிக்ஞானத்துடனும் செய்கிறானோ அதுவே அதிகம் வீரியமுள்ளதாக வாகிறது" என்றதால் வித்யையானது * கர்மஸமிருத்திக்குக் காரணமென்பதைத் தெரிவிக்கிறது. கர்மஸமிருத்

* எந்தக்கர்மாவுக்கு எந்தப்பலன் சாஸ்திரத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அப்பலன் இம்மாதிரியான உபாஸனத்துடன் அக்கர்மாவைச் செய்பவர்க்கு மேலும் சிறப்புள்ளதாக ஏற்படுகிறது என்பது பொருள்.

वीर्यवत्तरं भवति' (छा० १।१।१०) इति च विद्यायाः कर्मसमृद्धिहेतुत्वं दर्शयति। भवतु कर्मसमृद्धिफलेष्वेवं, स्वतन्त्रफलेषु तु कथम् 'य एतदेवं विद्वाँल्लोकेषु पञ्चविधं सामोपास्ते' (छा० २।२।३) इत्यादिषु। तेष्वप्यधिकृताधिकारात्प्रकृतापूर्वसान्निकर्षेणैव फलकल्पना युक्ता गोदोहनादिनियमवत्। फलात्मकत्वाच्चादित्यादीनामुद्गीथादिभ्यः कर्मात्मकेभ्य उत्कर्षोपपत्तिः। आदित्यादिप्राप्तिलक्षणं हि कर्मफलं शिष्यते श्रुतिषु। अपिच 'ओमित्येतदक्षरमुद्गीथमुपासीत' (छा० १।१।१) 'खल्वेतस्यैवाक्षरस्योपव्याख्यानं भवति' (छा० १।१।१०) इति चोद्गीथमेवोपास्यत्वेनोपक्रम्यादित्यादिमतीर्विदधाति॥

यत्तूक्तमुद्गीथादिमतिभिरुपास्यमाना आदित्यादयः कर्मभूयं भूत्वा फलं करिष्यन्तीति। तदयुक्तम्। स्वयमेवोपासनस्य कर्मत्वात्फलवत्त्वोपपत्तेः। आदित्यादिभावेनापि च दृश्यमानानामुद्गीथादीनां कर्मात्मकत्वानपायात्। 'तदेतदेतस्यामृच्यध्यूढं साम' (छा०

தியைப் பயனுகக் கொண்ட உபாஸனங்களில் இது இவ்விதமிருக்கட்டும். ஸ்வதந்திரமான பலனையுடைய "இவ்விதமுபாஸிக்கும் எவன் லோகங்களில் ஐந்து விதமான ஸாமத்தை உபாஸிப்பானே" என்ற உபாஸனங்களில் எவ்விதமெனின்? அவற்றிலுங்கூட கர்மாவில் அதிகாரம் பெற்றவனுக்கே அதிகாரம் காணப்படுவதால் ப்ரகிருதமான அபூர்வஸம்பந்தத்தை யொட்டியே கோதோஹனுதி நியமத்தில் போல பலகல்பனை செய்வது பொருந்தும். ஆதித்யாதிகள் பலரூபமாக இருப்பதால் கர்மரூபங்களான உத்கிதாதிகளைக் காட்டிலும் உத்கர்ஷமுள்ளனவாகவாவது பொருத்தமுள்ளதாக வாகிறது. சுருதிகளில் கர்மங்களின் பலன் ஆதித்யாதிகளின் ப்ராப்திரூபமாக வுள்ளது என்றல்லவோ சொல்லப்படுகிறது.

மேலும் "ஓம் என்ற உத்கிதாவயவமான அக்ஷரத்தை உபாஸிக்க வேண்டும்" என்றும், "இந்த அக்ஷரத்துக்கே உபவ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிறது" என்றும் உத்கிதத்தையே உபாஸ்யமாகச் சொல்லத்தொடங்கி ஆதித்யாதிபுத்திகளைச் சாஸ்திரம் விதிக்கிறது.

உத்கிதாதிபுத்திகளுடன் உபாஸிக்கப்படுகின்ற ஆதித்யாதிகள் கர்மஸ்வரூபமாக இருத்தலை அடைந்து பலனைத்தருகின்றன என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அது பொருந்தாது. உபாஸனமே ஸ்வயம்கர்மமாக (மானஸகர்மமாக) இருப்பதால் பலனைத் தருவதாகவாகலாம். ஆதித்யாதி புத்தியுடன் உபாஸிக்கப்படும் உத்கிதாதிகளுக்கும் கர்மஸ்வரூபமாக இருத்தல் விலகாதிருப்பதாலென்க. "அந்த இந்த அக்னி எனப் பெயரிய ஸாமமானது பிருதிவியாகிற ருக்கின் மேலே இருக்கிறது" என்ற விடத்திலோ ப்ருதிவீ அக்னி இரண்டிலும் ருக், ஸாம சப்தப்பிரயோகமானது லக்ஷணைமுறையா லேற்பட்டதேயாகும். லக்ஷணையும் அந்தந்த இடத்தில் ஸம்பவிப்பதற்குத்தக்கபடி ஸன்னிஹிதமாகவோ, வ்யவஹிதமாகவோ உள்ள தனது அர்த்த ஸம்பந்தமூலமேற்படுகிறது. அவ்விடத்தில் ருக்ஸாமம் இவற்றில் முறையே பிருதிவீ அக்னி இவற்றின் புத்தியானது செய்யவிரும்பப்பட்டதுதாணுயினும் ப்ரஸித்தங்களான ருக்ஸாமங்களை வேறுகச் சொல்லியிருப்பதாலும் பிருதிவீ அக்னி இரண்டும் ஸமீபத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் பிருதிவீ

१।६।१) इति तु लाक्षणिक एव पृथिव्यग्न्योर्ऋक्सामशब्दप्रयोगः। लक्षणा च यथासंभवं सन्निकृष्टेन विप्रकृष्टेन वा स्वार्थसंबन्धेन प्रवर्तते। तत्र यद्यप्यृक्सामयोः पृथिव्यग्निदृष्टिचिकीर्षा तथापि प्रसिद्धयोर्ऋक्सामयोर्भेदेनानुकीर्तनात्पृथिव्यग्न्योश्च सन्निधानात्तयोरेव ऋक्सामशब्दप्रयोग ऋक्सामसंबन्धादिति निश्चीयते। क्षत्तृशब्दोऽपि हि कुतश्चित्कारणाद्राजानमुपसर्पन्न निवारयितुं पार्यते। 'इयमेवर्क्' (छा० १।६।१) इति च यथाक्षरन्यासमृच एव पृथिवीत्वमवधारयति। पृथिव्या ह्यृक्त्वेऽवधार्यमाण इयमृगेवेत्यक्षरन्यासः स्यात्। 'य एवं विद्वान्साम गायति' (छा० १।७।७) इति चाङ्गाश्रयमेव विज्ञानमुपसंहरति न पृथिव्याद्याश्रयम्। तथा 'लोकेषु पञ्चविधं सामोपासीत' (छा० २।२।१) इति यद्यपि सप्तमीनिर्दिष्टा लोकास्तथापि साम्न्येव तेऽध्यस्येरन्द्वितीयानिर्देशेन साम्न उपास्यत्वावगमात्। सामनि हि लोकेष्वध्यस्यमानेषु साम लोकात्मनोपासितं

அக்னி இவற்றினிடத்திலேயே இந்த ருக்ஸாமசப்தப்ரயோக மேற்பட்டதென ருக்ஸாமஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு நிஸ்சயிக்கப்படுகிறது. க்ஷத்தா(தேர்ப்பாகன்) என்ற சப்தமும் யாதோ * ஒருகாரணத்தால் ராஜனைக் சொல்லக்கூடியதாயிருத்தலை மறுக்க வியலாது. "इयमेवर्क्=இயமேவ ருக்" (இந்தப் பூமியேருக்) என்பதும் பாடக்கிரமத்தை யொட்டி ருக்குக்கே பிருதிவீத்வத்தைக்கூறுகிறது. பிருதிவீக்கு ருக்த்வமானது நிஸ்சயிக்கப்படுமானாலோ "इयमृगेव (இயம்ருகேவ) இந்தப் பூமி ருக்கே எனப்பாட மிருக்கவேண்டும். "இவ்விதமுபாஸிக்கும் எவன் ஸாமத்தைக் கானஞ் செய்கின்றானோ" என்றதால் அங்கத்தை யாஸ்ரயித்த உபாஸனத்தை உபஸம்ஹாரஞ் செய்கிறதே யொழிய பிருதிவீயை யாஸ்ரயித்த உபாஸனத்தை உபஸம்ஹாரஞ் செய்யவில்லை. அவ்விதமே "லோகங்களில் ஐந்துவிதமான ஸாமத்தை உபாஸிக்கவேண்டும்" என்றவிடத்தில் (லோகேஷு என்பதாய்) ஸப்தமீ நிர்த்தேசமானது (ஏழாம் வேற்றுமையினுபதேசமானது) காணப்பட்டபோதிலுங்கூட ஸாமத்திலேயேதான் லோகங்கள் ‡ அத்யஸிக்கப்படும். த்விதீயாநிர்த்தேசப் (இரண்டாம் வேற்றுமையினுபதேசம்) செய்திருப்பதால் ஸாமத்துக்கேதான் உபாஸ்யத்வம் நிஸ்சயிக்கப்படுகிறது. ஸாமத்தில் லோகங்கள் அத்யஸிக்கப்படுங்கால் ஸாமமானது லோகஸ்வரூபமாக உபாஸிக்கப்பட்டதாக வாகிறது. இவ்விதமில்லாவிடில் லோகங்கள் ஸாமமாக உபாஸிக்கப்பட்டனவாகவாகும். இவ்விதம் கூறியதிலிருந்து "இந்தக் காயத்ரம் என்ற ஸாமமானது ப்ராணன்களில் கோக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்பது விளக்கப்பட்டதாக வாகிவிடுகிறது. † எந்தவிடத்தில்

---

* அரசனே எப்பொழுது தேர்ஓட்டுகிறானோ அப்பொழுது க்ஷத்தா என்ற சப்தம் அரசனையும் சொல்லும்.

‡ ஐந்துவிதமான ஸாமத்தை லோகங்களாக உபாஸிக்க வேண்டும் என்றும்.

† காயத்ரமென்ற ஸாமமானது ப்ராணரூபமாக உபாஸிக்கத்தக்கது என்பது பொருள்.

भवति। अन्यथा पुनर्लोकाः सामात्मनोपासिताः स्युः। एतेन 'एतद्गायत्रं प्राणेषु प्रोतम्' (छा० २।११।१) इत्यादि व्याख्यातम्। यत्रापि तुल्यो द्वितीयानिर्देशः—'अथ खल्वमुमादित्यं सप्तविधं सामोपासीत' (छा० २।९।१) इति, तत्रापि 'समस्तस्य खलु साम्न उपासनं साधु' (छा० २।१।१) 'इति तु पञ्चविधस्य' (छा० २।७।२) 'अथ सप्तविधस्य' (छा० २।८।१) इति च साम्न एवोपास्यत्वोपक्रमात्तस्मिन्नेवादित्याद्यध्यासः। एतस्मादेव च साम्न उपास्यत्वावगमात् 'पृथिवी हिङ्कारः' (छा० २।२।१) इत्यादिनिर्देशविपर्ययेऽपि हिङ्कारादिष्वेव पृथिव्यादिदृष्टिः। तस्मादनङ्गाश्रया आदित्यादिमतयोऽङ्गेषूद्गीथादिषु क्षिप्येरन्निति सिद्धम्॥ ६॥

६ आसीनाधिकरणम्। सू० ७–१०

आसीनः संभवात्॥ ७॥

नास्त्यासनस्य नियम उपास्तावुत क्रियते। न देहस्थितिसापेक्षं मनोऽतो नियमो न हि॥ १॥

शयनोत्थानगमनैर्विक्षेपस्यानिवारणात्। धीसमाधानहेतुत्वात् परिशिष्यत आसनम्॥ २॥

"இந்த ஆதித்யனை ஏழுவிதமான ஸாமமாக உபாஸிக்கவேண்டும்" என்பதாய் (இரண்டிடத்திலும்) துல்யமாகவே இரண்டாம் வேற்றுமை காணப்படுகிறதோ அவ்விடத்திலுங்கூட "எல்லா அவயவங்களுடனும் கூடின ஸாமத்தின் உபாஸனமன்றோ மேலானது" என்றும், "இவ்விதமே யன்றோ ஐந்துவிதமான ஸாமத்தினுடைய (உபாஸனம்) என்றும், "பிறகு ஏழுவிதமானஸாமத்தினுடைய (உபாஸனம்)" என்றுமாக ஸாமத்துக்கே உபாஸ்யத்வஞ் சொல்லவேண்டி உபக்கிரமித்து (ஆரம்பித்து) இருப்பதால் அந்த ஸாமத்தினிடத்திலேயே ஆதித்யாதிகளின் அத்தியாஸம் (புத்தி) செய்யப்படுகிறது. ஸாமத்துக்கு உபாஸ்யத்வம் சொல்லப்படும் இக்காரணத்தினாலேயே "ப்ருதிவீ ஹிம்கார:" ப்ருதிவியானது ஹிம்காரம்என்றதாதி உபதேசமாறுபாடு காணப்படுமிடத்திலுங்கூட ஹிங்காராதிகளிலேயே ப்ருவீத்வம் முதலிய திருஷ்டியானது செய்யப்படுகிறது. ஆகவே அங்காஸ்ரயங்களாக இல்லாத ஆதித்யாதிபுத்திகள் (கர்ம) அங்கங்களான உத்கீதாதிகளில் செய்யப்படுகின்றன என்பது ஸித்தமாகிறது. (6) (எ—று)

ஐந்தாவது ஆதித்யாதிமத்யதிகரணம் முற்றிற்று

ஆஸீநாதிகரணம் 6.

(ஸூ) ஆஸீந: ஸம்பவாத். (7)

(ப—ரை) **आसीनः** (ஆஸீந:)=சாஸ்திரோக்த ஆஸனத்திலிருந்துகொண்டே உபாஸனஞ் செய்யவேண்டும். ஏன்? **संभवात्** (ஸம்பவாத்)=அவ்விதமானால் தான் உபாஸனம் ஸம்பவிக்கக் கூடியதாகவாவதே அதன் காரணமாகும். (7) (எ—)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) உபாஸனத்தில் ஆஸன நியமமுண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். மனஸ்ஸானது தேஹத்தின் நிலையை யபேக்ஷிக்காதது.

कर्माङ्गसंबद्धेषु तावदुपासनेषु कर्मतन्त्रत्वान्नासनादिचिन्ता, नापि सम्यग्दर्शने वस्तुतन्त्रत्वाद्विज्ञानस्य । इतरेषु तूपासनेषु किमनियमेन तिष्ठन्नासीनः शयानो वा प्रवर्तेतोत नियमेनासीन एवेति चिन्तयति । तत्र मानसत्वादुपासनस्यानियमः शरीरस्थितेरिति । एवं प्राप्ते ब्रवीति—आसीन एवोपासीतेति । कुतः— संभवात् । उपासनं नाम समानप्रत्ययप्रवाहकरणं नच तद्गच्छतो धावतो वा संभवति गत्यादीनां चित्तविक्षेपकत्वात् । तिष्ठतोऽपि देहधारणे व्यापृतं मनो न सूक्ष्मवस्तुनिरीक्षणक्षमं भवति । शयानस्याप्यकस्मादेव निद्रयाभिभूयेत । आसीनस्य त्वेवञ्जातीयको भूयान्दोषः सुपरिहर इति संभवति तस्योपासनम् ॥ ७ ॥

ध्यानाच्च ॥ ८ ॥

ஆனது பற்றி ஆஸன நியமமான்னது கிடையாது என்பது பூர்வபக்ஷம். படுத்தல் எழுந்திருத்தல் நடத்தல் இவற்றால் சித்தத்தின் விக்ஷேபமானது விலகாதாகையாலும், உபாஸனமானது சித்தஸமாதானத்துக்கு (விக்ஷேபமற்றிருத்தலுக்கு) வேண்டி ஏற்பட்டபடியாலும் ஆஸனத்தினலே தான் அவைஸம்பவிக்குமாதலாலும் ஆஸனமானது செய்யவேண்டுவதாக எஞ்ஜிநிற்கிறது. என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—கர்மாங்கத்தைப் பற்றிச் செய்யப்படும் உபாஸனங்களில் அவை கர்மாதீனங்களாக இருப்பதுபற்றி ஆஸனுதிகளைப் பற்றிய விசாரமானது கிடையாது. அபரோக்ஷஸாக்ஷாத்காரமானது வஸ்துதந்திரமாக இருப்பதுபற்றி ஸம்யக்தரிசனவிஷயத்திலும் ஆஸனத்தைப்பற்றிய விசாரமானது கிடையாது. வேறு உபாஸனங்களிலோ எவ்விதநியமமு மின்றி நின்றுகொண்டோ, உட்கார்ந்துகொண்டோ படுத்துக்கொண்டோ பிரவிருத்திக்கலாமா? அல்லது நியமமாக உட்கார்ந்துகொண்டேதான் பிரவிருத்திக்கவேண்டுமா? என விசாரிக்கிறார். அவ்விஷயத்தில் உபாஸனமானது மானஸமாக (மனத்தினற் செய்யக்கூடியதாக) இருப்பதுபற்றி சரீரஸ்திதி விஷயத்தில் நியமம் கிடையாது. என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே "உட்கார்ந்துகொண்டவனுகவே உபாஸிக்கவேண்டும்" என ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறார். ஏன்? ஸம்பவமிருப்பதாலென்க. உபாஸனமென்பது ஒரேவிதமான சித்தவிருத்தியின் ப்ரவாஹமாகவாகிறது. அதுவோ நடப்பவனுக்கோ, ஓடுபவனுக்கோ ஸம்பவிக்கமுடியாது. நடைமுதலியன சித்த விக்ஷேபத்துக்கு ஹேதுக்களாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். நிற்கின்றவவனுக்குங்கூட சரீரத்தைத் தூக்குவதில் முயற்சிக்கும் மனதானது நுட்பமான பொருளைப் பார்ப்பதற்குச் சக்தியுள்ளதாக வாகமாட்டாது. படுத்தவனுக்கும் திடீரென தூக்கத்தினல் மனது ஆக்ரமிக்கப்பட்டுவிடும். உட்கார்ந்திருப்பவனுக்கோ வெனில் இம்மாதிரியான வெகுதோஷமானது சுளுவில் போக்கக்கூடியதாகவாதுபற்றி அவனுக்கு (ஆஸனத்திலிருப்பவனுக்கு) உபாஸனம் ஸம்பவிக்கக்கூடியதாகவே இருக்கிறது. (7) (எ—று)

(ஸூ) த்யாநுத் ச (8)

अपिच ध्यायत्यर्थ एष यत्समानप्रत्ययप्रवाहकरणम् । ध्यायतिश्च प्रशिथिलाङ्गचेष्टेषु प्रतिष्ठितदृष्टिष्वेकविषयाक्षिप्तचित्तेषूपचर्यमाणो दृश्यते ध्यायति बको ध्यायति प्रोषितबन्धुरिति । आसीनश्चानायासो भवति । तस्मादप्यासीनकर्मोपासनम् ॥ ८ ॥

अचलत्वं चापेक्ष्य ॥ ९ ॥

अपिच 'ध्यायतीव पृथिवी' (छा० ७ । ६ । १) इत्यत्र पृथिव्यादिष्वचलत्वमेवापेक्ष्य ध्यायतिवादो भवति तच्च लिङ्गमुपासनस्यासीनकर्मत्वे ॥ ९ ॥

स्मरन्ति च ॥ १० ॥

स्मरन्त्यपि च शिष्टा उपासनाङ्गत्वेनासनम्—'शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासन-

---

(ப–ரை) ध्यानात् (த்யாநாத்)=உபாஸனமானது த்யானமாக (சிந்தனரூபமாக) இருப்பதும், च (ச)=உலகில் கொக்குத்யானிக்கிறது, பர்த்தாவைப் பிரிந்தவள் தியானிக்கிருள் என்ற விடங்களில் அவ்விதம் காணப்படுவதும் மற்ருெரு காரணமாகும். (8) (எ–று)

பாஷ்யம்.—மேலும் ஒரேமாதிரியாகவுள்ள சித்தவிருத்தியின் ப்ரவாஹத்தைச் செய்தல் என்பது யாதுண்டோ இதுவே த்யாயதி என்றதின் (த்யானத்தின்) பொருளாகும். தியானமும் அங்கசேஷ்டைகளற்றவர்களும், நிலைத்ததிருஷ்டியுள்ளவர்களும் ஒரேவிஷயத்தில் நெருத்தப்பட்ட சித்தத்தையுடையவர்களுமான ஜீவர்களிடத்தில் உபசாரமுறையால் கூறப்படுவதாகக் காணப்படுகிறது. அதாவது:—"கொக்குத்யானிக்கிறது, வெளியிற் சென்றபர்த்தாவையுடைய ஸ்திரீயானவள் த்யானிக்கிருள்" என்ரும். உட்கார்ந்திருப்பவன் எவ்வித ஸ்ரமமுமற்றவனுக வாகிருன். ஆனது பற்றியும் உபாஸனமானது ஆஸீனனுல் (உட்கார்ந்திருப்பவனுல்) செய்ய வேண்டுவதாக வாகும் (8)

(ஸூ) அசலத்வம் ச அபேக்ஷ்ய (9)

(ப–ரை) अचलत्वं चापेक्ष्य (அசலத்வம் ச அபேக்ஷ்ய)="பூமியானது தியானஞ் செய்வது போலிருக்கிறது" என்றவிடத்தில் பூமிமுதலியவற்றில் அசைவற்றிருத்தல் காணப்படுவதைக் கொண்டு த்யானசப்த ப்ரயோகமானது காணவும் படுகிறது. (9) (எ–று)

பாஷ்யம்.—மேலும் பூமித்யானிப்பது போலிருக்கிறது என்றவிடத்தில் பிருதிவிமுதலியவற்றில் அசைவற்றிருத்தலை அபேக்ஷித்தே த்யாயதிவாதமானது (தியானசப்தப்ரயோகமானது) ஏற்படுகிறது. அதுவும் உபாஸனமானது உட்கார்ந்திருப்பவனுல் செய்யத்தக்கது என்றவிஷயத்தில் லிங்கமாக (அறிகுறியாக) ஆகிறது.

(ஸூ) ஸ்மரந்தி ச (10)

(ப–ரை) स्मरन्ति च (ஸ்மரந்தி ச)=சிஷ்டர்களும் உபாஸனத்துக்கு அங்கமாக ஆஸனத்தை உபதேசித்திருக்கின்றனர். (10) (எ–று)

பாஷ்யம்.—சிஷ்டர்களும் உபாஸனைக்கு அங்கமாக ஆஸனத்தை யுபதேசிக்கின்றனர். அதாவது:—சுத்தமான தேசத்தில் ஸ்திரமான ஆஸனத்தைத் தன

मात्मनः' (गी० ६। ११) इत्यादिना। अतएव पद्मकादीनामासनविशेषाणामुपदेशो योगशास्त्रे ॥ १० ॥

७ एकाग्रताधिकरणम्। सू० ११

यत्रैकाग्रता तत्राविशेषात् ॥ ११ ॥

दिग्देशकालनियमो विद्यतेऽथ न विद्यते। विद्यते वैदिकत्वेन कर्मस्वेतस्य दर्शनात् ॥ १ ॥

ऐकाग्र्यस्याविशेषेण दिगादिर्न नियम्यते। मनोऽनुकूल इत्युक्ते दृष्टार्थं देशभाषणम् ॥ २ ॥

दिग्देशकालेषु संशयः-किमस्ति कश्चिन्नियमो नास्ति वेति। प्रायेण वैदिकेष्वारम्भेषु दिगादिनियमदर्शनात्स्यादिहापि कश्चिन्नियम इति यस्य मतिस्तं प्रत्याह दिग्देशकालेष्वर्थलक्षण एव नियमः। यत्रैवास्य दिशि देशे काले वा मनसः सौकर्येणैकाग्रता भवति

க்கு ஏற்படுத்திக்கொண்டு" என்றதாதியாம். ஆனதுபற்றியே தான் யோகசாஸ்திரத்தில் பத்மகம் முதலிய ஆஸனவிசேஷங்களின் உபதேசமானது செய்யப்பட்டிருக்கிறது. (10) (எ-று)

ஆறுவது ஆஸீநாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஏகாக்ரதாதிகரணம் 7.

(ஸூ) யத்ரஏகாக்ரதா தத்ர அவிசேஷாத் (11)

(ப-ரை) **यत्र** (**யத்ர**)=எந்தத்திக்கிலோ தேசத்திலோ காலத்திலோ **एकाग्रता** (ஏகாக்ரதா)=சித்தத்துக்கு ஒரேநோக்குள்ள நிலையேற்படுகிறதோ **तत्र** (தத்ர)= அவ்விடத்தில் இருந்து கொண்டு த்யானஞ் செய்யவேண்டும். **अविशेषात्** (அவிசேஷாத்)=திக்தேசகாலாதிகள் மூலம் ஏற்படும் தியானத்தில் எவ்வித விசேஷம் (வேற்றுமையும்) காணப்படாததே அதன் காரணமாகும். (11) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) உபாஸனத்தில் திக்கு, தேசம், காலம் இவற்றின் நியமமுண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். வைதிகமான கர்மங்களில் முற்கூறிய திக்தேசகாலாதிகளின் நியமம் காணப்படுவதாலும் இவ்வுபாஸனமும் வைதிகமாக இருப்பதாலும் நியமம் உண்டு என்பது பூர்வபக்ஷம். சித்தைகாக்ரியத்தில் எவ்விதபேதமும் காணப்படாததால் திக்குமுதலியவற்றின் நியமமானது கிடையாது. சுருதியில் "மனத்துக்கு அனுகூலமான விடத்தில்" எனச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அங்கு தேசத்தைச் சொன்னது திருஷ்டப்ரயோஜனத்துக்கு வேண்டியே என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்.—திக்தேசகாலங்களில் நியமமுண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். பெரும்பாலும் வைதிகமான கர்மங்களில் திக்குமுதலியவற்றின் நியமமானது காணப்படுவதால் இங்கும் யாதானுமொரு நியமமிருக்கவேண்டும் என எவனைவதொருவன் எண்ணுவானேல் அவனைக்குறித்து திக்தேசகாலங்களில்

तत्रैवोपासीत प्राचीदिक्पूर्वाह्णप्राचीनप्रवणादिवद्विशेषाश्रवणात्। एकाग्रताया इष्टायाः सर्वत्राविशेषात्। ननु विशेषमपि केचिदामनन्ति—'समे शुचौ शर्करावह्निवालुकाविवर्जिते शब्दजलाश्रयादिभिः। मनोऽनुकूले न तु चक्षुःपीडने गुहानिवाताश्रयणे प्रयोजयेत्' (श्वे० २। १०) इति यथेति। उच्यते—सत्यमस्त्येवञ्जातीयको नियमः। सति त्वेतस्मिंस्तद्गतेषु विशेषेष्वनियम इति सुहृद्भूत्वाचार्य आचष्टे। 'मनोनुकूले' इति चैषा श्रुतिर्यत्रैकाग्रता तत्रैवेत्येतदेव दर्शयति ॥ ११ ॥

८ आ प्रायणाधिकरणम्। सू० १२

आ प्रायणात्तत्रापि हि दृष्टम् ॥ १२ ॥

ஐகாக்ர்யரூபமான பலனை நிமித்தமாகக்கொண்டுதான் நியமமுண்டெனச் சொல்லுகிறார். இவ்வுபாஸகனுக்கு எந்தத்திக்கிலோ எந்தத்தேசத்திலோ, எந்தக்காலத்திலோ மனத்துக்குச் சுளுவாக ஏகாக்ரதையானது உண்டாகிறதோ அவ்விடத்திலேயே தானுபாஸிக்கவேண்டும். கர்மாவில் கிழக்குதிக்கு, பகலின் முற்பாதி, கிழக்கில் தாழ்ந்ததேசம் முதலிய விசேஷம்போல் (உபாஸனத்தில்) உபதேசிக்கப்படாதிருப்பதாலென்க. திருஷ்டபலனான ஏகாக்ரதையானது முற்கூறிய எல்லாவிடத்திலும் ஒரேமாதிரியாகவே தானுண்டாகிறது.

சங்கை—"ஸமமாயும் (மேடுபள்ளமற்றதாயும்) சுத்தமானதாயும், கூழாங்கல் நெருப்பு, முள்ளு முதலியனவற்றதாயும், சப்தம் ஜலாஶ்ரயம் (ஏறி குளம் முதலியன)முதலியவற்றாலும் சூன்யமானதாயும் மனத்துக்கு அனுகூலமானதாயும், கொசுவின் பீடையற்றதாயும் குஹை, காற்றில்லாதவிடம் இவையாயுமிருக்கின்றவிடத்திலிருந்துகொண்டு தியானிக்கவேண்டும்" எனச்சிலர் வேறுவிசேஷத்தையும் சொல்லுகின்றனர் அன்றோ எனின்?

உத்தரம்—பதில் சொல்லப்படுகிறது. இப்மாதிரியான நியமமிருப்பது உண்மைதான். இவ்விதமிருந்த போதிலும் அதைப்பற்றியவிசேஷத்தில் நியமமெதுவுமில்லை என்பதை ஆசிரியர் மித்திரன் முறையிலிருந்து கொண்டு உபதேசிக்கிறார். "மனோனுகூலே" என்ற இந்த ஶ்ருதியும் எங்கு ஏகாக்ரதையேற்படுமோ அவ்விடத்திலேயே இருந்து கொண்டு தியானிக்கவேண்டும் என்ற இதையே காண்பிக்கிறது.

ஏழாவது ஐகாக்ர்யாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஆப்ராயணாதிகரணம் 8.

(ஸூ) ஆப்ராயணாத் தத்ராபி ஹி திருஷ்டம் (12)

(ப-ரை) பரலோகத்தில் பலன்தரக்கூடிய அஹங்க்ரஹோபாஸனங்களில் **आप्रायणात्** (ஆப்ராயணாத்)=மரணம் வரும்வரை ப்ரத்யயத்தின் ஆவிருத்தியானது செய்யவேண்டுவதாக வாகிறது. **तत्रापि** (தத்ராபி)=அந்த மரணஸமயத்திலுங்கூட உபாஸனத்தின் அனுவிருத்தியானது **दृष्टं हि** (திருஷ்டம்ஹி)=ஶ்ருதிஸ்மிருதிகளில் காணப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? (12) (எ-று)

उपास्तीनां यावदिच्छमावृत्तिः स्यादुताऽऽमृति । उपास्त्यर्थाभिनिष्पत्तेर्यावदिच्छं न तूपरि ॥ १ ॥
अन्त्यप्रत्ययतो जन्म भाव्यतस्तत्प्रसिद्धये । आमृत्यावर्तनं न्याय्यं सदा तद्भाववाक्यतः ॥ २ ॥

आवृत्तिः सर्वोपासनेष्वादर्तव्येति स्थितमाद्येऽधिकरणे। तत्र यानि तावत्सम्यग्दर्शनार्थान्युपासनानि तान्यवघातादिवत्कार्यपर्यवसानानीति ज्ञातमेवैषामावृत्तिपरिमाणम्। नहि सम्यग्दर्शने कार्ये निष्पन्ने यत्नान्तरं किञ्चिच्छासितुं शक्यम्। अनियोज्यब्रह्मात्मत्वप्रतिपत्तेः शास्त्रस्याविषयत्वात्। यानि पुनरभ्युदयफलानि तेष्वेषा चिन्ता किं कियन्तञ्चित्कालं प्रत्ययमावर्त्योपरमेदुत यावज्जीवमावर्तयेदिति। किं तावत्प्राप्तम्। कियन्तञ्चित्कालं प्रत्ययमभ्यस्योत्सृजेदावृत्तिविशिष्टस्योपासनाशब्दार्थस्य कृतत्वादिति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—आप्रायणादेवावर्तयेत्प्रत्ययम्। अन्त्यप्रत्ययवशाददृष्टफलप्राप्तेः। कर्माण्यपि हि

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) உபாஸ்திகளுக்கு இஷ்டமுள்ளவரை ப்ரத்யயாவிருத்தி செய்யவேண்டுமா? அல்லது மரணம் வரும் வரை செய்யவேண்டுமா? என்பது ஸந்தேஹம். உபாஸ்தியினது அர்த்தம் ஸித்தித்துவிடுவதிலிருந்து இஷ்டமுள்ளவரை ப்ரத்யயாவிருத்தி செய்யவேண்டுமே யல்லாது அதற்குமேல் செய்யவேண்டுவதில்லை என்பது பூர்வபக்ஷம். முடிவிலுள்ள ப்ரத்யயத்தினுல் அடுத்த பிறவியானது வரக்கூடியதாக விருக்கிறது. ஆனதுபற்றி அடுத்தபிறவி யேற்படுவதற்கு வேண்டி மரணம் வரும்வரை ஆவிருத்தி செய்வதுதான் நியாயமானது. "எப்பொழுதும் உபாஸ்யவிஷயமான சித்தவிருத்தியுள்ளவனுக இருக்கவேண்டும்" என்ற ஸ்மிருதிவாக்கிய மிருப்பதே அதன் காரணமாகும் என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்—எல்லா உபாஸ்திகளிலும் ஆவிருத்தியை ஆதரிக்கவேண்டும் என முதலாவது அதிகரணத்தில் சொல்லப்பட்டது. அவற்றுள் ஸம்யக்தர்சனத்துக்கு வேண்டிய யாதொரு உபாஸனங்களுண்டோ அவை அவகாதாதிகள் (குத்துதல் முதலியன) போல கார்யத்தை (பலனை) முடிவாகக் கொண்டனபற்றி இவற்றின் (ஆவிருத்தியின்)அளவானது அறியப்பட்டதாகவே ஆகிறது. ஸம்யக்தர்சனரூபமான காரியமானது உண்டானதும் வேறுமுயற்சியொன்றும் விதிக்கமுடியாதன்றே? விதிக்கு விஷயமாகாத ப்ரம்ஹத்தை ஆத்மாவாக வறிந்தவன் மாஸ்திரத்துக்கு விஷயமாக இல்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அப்யுதயத்தை (பரலோகசுகத்தை)ப் பலனுகக்கொண்ட யாதொரு உபாஸனங்களுண்டோ அவற்றில் சில காலம் ப்ரத்யயத்தை ஆவிருத்திசெய்து ஓய்வையடையவேண்டுமா? அல்லது உயிருள்ளவரை ப்ரத்யயத்தின் ஆவிருத்தியைச் செய்யவேண்டுமா? என இந்த விசாரமானது ஏற்படுகிறது. முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில் சிலகாலம்வரை ப்ரத்யயத்தை அப்யஸித்துப் பிறகு அதை விட்டுவிடவேண்டும். ஏன்? ஆவிருத்தியுடன் கூடின உபாஸனசப்தத்தின் பொருளானது செய்யப்பட்டதாக வாவதாலென்க. என இவ்விதம் ப்ராப்தமாகவே சொல்லுகிறோம். அதாவது:—மரணம் வரும் வரை ப்ரத்யயத்தை ஆவிருத்தி செய்யவேவேண்டும். முடிவிலுள்ள ப்ரத்யயவசத்தாலேயே அதிருஷ்டமான (பரலோக சுகரூபமான) பலன் ப்ராப்த

जन्मान्तरोपभोग्यं फलमारभमाणानि तदनुरूपं भावनाविज्ञानं प्रायणकाल आक्षिपन्ति, 'सविज्ञानोभवति सविज्ञानमेवान्ववक्रामति,' 'यच्चित्तस्तेनैष प्राणमायाति, प्राणस्तेजसा युक्तः सहात्मना यथासङ्कल्पितं लोकं नयति' इति चैवमादिश्रुतिभ्यः। तृणजलूकानिदर्शनाच्च। प्रत्ययास्त्वेते स्वरूपानुवृत्तिं मुक्त्वा किमन्यत्प्रायणकालभावि भावनाविज्ञानमपेक्षेरन्। तस्माद्ये प्रतिपत्तव्यफलभावनात्मकाः प्रत्ययास्तेष्वाप्रायणादावृत्तिः। तथाच श्रुतिः—'स यावत्क्रतुरयमस्माल्लोकात्प्रैति' इति प्रायणकालेऽपि प्रत्ययानुवृत्तिं दर्शयति। स्मृतिरपि—'यं यं वाऽपि स्मरन्भावं त्यजत्यन्ते कलेवरम्। तं तमेवैति कौन्तेय सदा तद्भावभावितः' (गी० ८। ६) इति, 'प्रयाणकाले मनसाऽचलेन' (गी० ८। १०) इति च। 'सोऽन्तवेलायामेतत्त्रयं प्रतिपद्येत' इति च मरणवेलायामपि कर्तव्यशेषं श्रावयति॥

९ तदधिगमाधिकरणम्। सू० १३

तदधिगम उत्तरपूर्वाघयोरश्लेषविनाशौ तद्व्यपदेशात्॥ १३॥

மாகவாவதே அதன் காரணமாகும். கர்மாக்களுமே வேறுபிறவியில் அனுபவிக்
கக்கூடியபலனை ஆரம்பிக்கின்றவனாய் அதற்கு அனுரூபமான பாவனாவிக்ஞானத்
தை (அடுத்தஜன்மத்தில் வருப்பலனுடைய தோற்றத்தை) மரணகாலத்தில் தரு
கின்றன. "பின்னர்வரும் பலத்தோற்றத்துடன் கூடினவனாக வாகிறான்" "அத்
தகைய தோற்றத்துடனேயே கிளம்புகிறான்" என்றும், "எவ்விஷயமான சித்த
முள்ளவனாக முடிவிலிருந்தானோ அதனுடனேயே இவன் ப்ராணனை அடைகிறான்"
என்றும், "ப்ராணன் தேஜஸ்ஸுடன் கூடினதாய் ஆத்மாவுடன் கூட ஸங்கல்பம்
செய்யப்பட்டபடிக்கான லோகத்தை அடைவிக்கிறது." என இம்மாதிரியான
சுருதிகளிருக்கின்றன. புல்லிலுள்ள அட்டையென்ற புழுவின் திருஷ்டாந்தமு
மிருக்கிறது. இந்த ப்ரத்யயங்களோ வெனில் ஸ்வரூபத்தின் அனுவிருத்தியை
விட்டு மரணகாலத்தில் நேரக்கூடிய வேறு எந்தப்பலனைப் பற்றிய தோற்றத்தைத்
தரக்கூடியனவாகவாகும். ஆகவே அடையத்தக்கதான பலனைப்பற்றிய பாவனா
ரூபமான ப்ரத்யயங்கள் எவையுண்டோ அவற்றில் மரணம் வரும்வரை ஆவிருத்தி
யானது யேற்படுகிறது. அவ்விதமே ஶ்ருதியும் "இவன் எவ்வளவு ஸங்கல்பமுள்
ளவனாக இருந்து இந்த லோகத்தைவிட்டுப் போகிறானோ" என்பதாய் மரணகாலத்
திலும் ப்ரத்யயத்தின் ஆவிருத்தியைக் காண்பிக்கிறது. ஸ்மிருதியும் "ஹே குந்தீ
புத்ரனே! உயிருள்ளவரை எப்பொழுதும் அதே விஷயமான பாவனையுடன்
கூடினவனாய் முடிவில் எந்தெந்தப் பொருளை நினைவிற்கொண்டு சரீரத்தை விடுகி
றானோ அததை அடையவே அடைகிறான்" என்றும், "சரீரத்தினின்றும் நீங்குங்
காலத்தில் அசைவற்ற மனத்துடன்" என்றும் சொல்லுகிறது. "அந்த உபாஸ
கன் மரணகாலத்திலுங் கூட ("அக்ஷிதமஸி, அச்யுதமஸி, ப்ராணஸம்சிதமஸி")
என்ற இந்த மூன்றுமந்திரங்களையும் ஸ்மரிக்கவேண்டும்" என்பதாய் மரணகாலத்
திலுங்கூட செய்யவேண்டிய காரியத்தின் சேஷத்தைத் தெரிவிக்கிறது. (12)

எட்டாவது ஆப்ராயணாதிகரணம் முற்றிற்று.

ज्ञानिनः पापलेपोऽस्ति नास्ति वाऽनुपभोगतः। अनाश इति शास्त्रेषु घोषाल्लेपोऽस्य विद्यते ॥ १ ॥
अकर्त्रात्मधिया वस्तुमहिम्नैव न लिप्यते। अश्लेषनाशावप्युक्तावज्ञे घोषस्तु सार्थकः ॥ २ ॥

गतस्तृतीयशेषः। अथेदानीं ब्रह्मविद्याफलं प्रति चिन्ता प्रतायते। ब्रह्माधिगमे सति तद्विपरीतफलं दुरितं क्षीयते न क्षीयते वेति संशयः। किं तावत्प्राप्तम्। फलार्थत्वात्कर्मणः फलमदत्त्वा न संभाव्यते क्षयः। फलदायिनी ह्यस्य शक्तिः श्रुत्या समधिगता। यदि तदन्तरेणैव फलोपभोगमपवृज्येत श्रुतिः कदर्थिता स्यात्। स्मरन्ति च 'नहि कर्म

ததகிகமாதிகரணம் 9.

(ஸூ) ததகிகமே உத்தரபூர்வாகயோ: அச்லேஷவிநாசௌ தத்வ்யபதேசாத் (13)

(ப—ரை) **तदधिगमे** (ததகிகமே)=ப்ரம்ஹஸாக்ஷாத்காரப்வந்ததும், **उत्तरपूर्वाघयोः** (உத்தரபூர்வாகயோ:)=ஞ்ஞானத்துக்குப்பின்னரும் முன்னருமுள்ளபாபங்களின் **अश्लेषविनाशौ** (அஸ்லேஷவிநாசௌ)=முறையே ஸம்பந்தமின்மையும் விநாசமும் ஏற்படுகின்றன. ஏன்? **तद्व्यपदेशात्** (தத்வ்யபதேசாத்)=அவ்விதம் சுருதி சொல்லுவதே அதன் காரணமாகும். (13) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ஞானிக்குப் பாபகர்மத்தின் லேபம் (ஸம்பந்தம்) உண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். அநுபவமில்லாது கர்மமானது நாசமடையாது எனச் சாஸ்திரம் கோஷிப்பதால் ஞ்ஞானிக்குக் கர்மலேபமுண்டு என்பது பூர்வபக்ஷம். நான் கர்த்தாவன்று என்ற ஞ்ஞானத்தினலும், வஸ்துவின் மஹிமையினலும் ஞ்ஞானிக்குக் கர்மலேபம் கிடையாது. முந்தின கர்மம் ஸம்பந்திப்பதில்லை யென்றும், பிந்தினகர்மம் நாசத்தை யடைந்து விடுகிறது என்றும் சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அநுபவிக்காவிடில் கர்மம் தேயாது என்ற சுருதியிலுள்ள கோஷமானது ஆத்மஞ்ஞானமில்லாதவன் விஷயத்தில் ஸபலமாகவாகிறது. (எ—று)

பாஷ்யம்.—மூன்ருவது அத்தியாயத்தைச் சார்ந்த விசாரமானது முடிந்தது. பிறகு இப்பொழுது ப்ரம்ஹவித்யையின் பலனைக்குறித்து விசாரமானது தொடங்கப்படுகிறது. ப்ரம்ஹவித்யையின் ப்ராப்த்தி யேற்பட்டதும் அதற்குநேர் எதிரிடையான பலனை யுடைய பாபமானது தேய்கிறதா? அல்லது இல்லையா? என ஸம்சயமுதயமாகிறது. முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில்? கர்மமானது பலனுக்கு வேண்டி யேற்பட்டிருப்பதால் பலனைக் கொடுக்காமல் அதற்குத் தேய்வு ஸம்பவிக்க முடியாது. இக்கர்மத்துக்குப் பலனைத்தரும் சக்தியானது சுருதியினலறியப்படுகின்றதன்ருே? அந்தக்கர்மமானது பலானுபவமில்லாமலே நாசமடையுமானல் சுருதியானது வீணுகச் செய்யப்பட்டதாகவாகும். "கர்மம் (பலனைத் தராது) தேய்வதில்லை" என ஸ்மிருதிகளுமிருக்கின்றன. இவ்விதமாயின் ப்ராயஸ்சித்தத்தை யுபதேசித்தது பயனற்றதாக வாகிவிடுமன்ருே எனின்? இந்தத்

क्षीयते' इति। नन्वेवं सति प्रायश्चित्तोपदेशोऽनर्थकः प्राप्नोति। नैष दोषः। प्रायश्चित्तानां नैमित्तिकत्वोपपत्तेर्गृहदाहेष्ट्यादिवत्। अपिच प्रायश्चित्तानां दोषसंयोगेन विधानाद्भवेदपि दोषक्षपणार्थता, नत्वेवं ब्रह्मविद्यायां विधानमस्ति। नन्वनभ्युपगम्यमाने ब्रह्मविदः कर्मक्षये तत्फलस्यावश्यंभोक्तव्यत्वादनिर्मोक्षः स्यात्। नेत्युच्यते। देशकालनिमित्तापेक्षो मोक्षः कर्मफलवद्भविष्यति। तस्मान्न ब्रह्माधिगमे दुरितनिवृत्तिरिति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—तदधिगमे ब्रह्माधिगमे सत्युत्तरपूर्वयोरघयोरश्लेषविनाशौ भवतः उत्तरस्याश्लेषः पूर्वस्य विनाशः। कस्मात्। तद्व्यपदेशात्। तथाहि ब्रह्मविद्याप्रक्रियायां संभाव्यमानसंबन्धस्यागामिनो दुरितस्यानभिसंबन्धं विदुषो व्यपदिशति—'यथा पुष्करपलाश आपो न श्लिष्यन्त एवमेवंविदि पापं कर्म न श्लिष्यते' (छा० ४।१४।३) इति। तथा विनाशमपि

தோஷமில்லை. (1) கிருஹதாஹேஷ்டி முதலியதுபோல ப்ராயஸ்சித்தங்கள் நிமித்தத்தை முன்னிட்டு ஏற்படுவனவாக விருக்கின்றன.

மேலும் ப்ராயஸ்சித்தங்கள் தோஷநிவிருத்தியை உத்தேசித்து விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் அவற்றுக்குத்தோஷநிவிருத்தி செய்யுந்தன்மை ஸம்பவித்தாலும் ஸம்பவிக்கலாம். இவ்விதம் ப்ரம்ஹவித்யா விஷயத்தில் விதி கிடையாது.

சங்கை—ப்ரம்ஹத்தை யறிந்தவனுக்கு கர்மக்ஷபத்தை அங்கீகரிக்காவிடில் அதன்பலன் அவஸ்யமனுபவிக்கக்கூடியதாகவிருப்பதால் மோக்ஷமின்மை வரத் தெரியும் எனின்?

உத்தரம்—இல்லை யெனச் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—மோக்ஷமானது கர்மத்தின் பலன்போல தேசகால நிமித்தங்களைய பேக்ஷித்து உண்டாகிறது. ஆகவே ப்ரம்ஹக்ஞானமுண்டானதும் பாபநிவிருத்தியானது ஏற்படுகிறதில்லை என்றும். என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறோம். **தததிகமே**=ப்ரம்ஹக்ஞானம் வந்ததும், பின்னரும் முன்னருமுள்ள பாபங்களுக்கு முறையே ஒட்டாமையும் நாசமும் ஏற்படுகின்றன. அதாவது: மேலுள்ள வற்றுக்கு ஒட்டாமையும், முன்னுள்ளவற்றுக்கு நாசமும் ஏற்படுகிறது என்றும். ஏன்? அவ்வித முபதேசம் காண்பதாலென்க. அதாவது:—ப்ரம்ஹவித்யையைச் சொல்லுமிடத்து ஊஹிக்கப் படும் ஸம்பந்தத்தை யுடைய ஆகாமியான பாபத்துக்கு வித்வானிடத்தில் ஸம்பந்தமின்மையை "தாமரை இலையில் ஜலமானது எவ்விதம் ஒட்டுவதில்லையோ இவ்விதமே இத்தகையப்ரம்ஹக்ஞானமுள்ளவரிடத்தில் பாபமான கர்மமானது ஒட்டுவதில்லை" என்பதாய்ச் சுருதி சொல்லுகிறது என்றும். அவ்விதமே முன்னர் ஸம்பாதிக்கப் பட்டபாபத்தினுடைய

(1) ஆஹிதாக்னியின் வீடு நெருப்புப் பற்றி எறிந்து விடுமாயின் அத்தகைய நிமித்தம் நேருங்கால் "க்ஷாமவத்வம் என்ற குணமுள்ளஅக்னியின் பொருட்டு அஷ்டாகபால புரோடாசத்தை நிர்வாபம் செய்யவேண்டும்" என ஓர் இஷ்டியானது (யாகமானது) விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது போல நிமித்தம் ஸம்பவிக்கும் கால் ப்ராயச்சித்தத்தைச் சாஸ்திரம் விதிப்பதால் ப்ராயச்சித்தத்துக்கு தோஷநிவிருத்தி செய்யும் தன்மை கிடையாது என்பது பூர்வபக்ஷியின் கருத்து.

पूर्वोपचितस्य दुरितस्य व्यपदिशति—'तद्यथेषीकातूलमग्नौ प्रोतं प्रदूयेतैवं हास्य सर्वे पाप्मानः प्रदूयन्ते' (छां० ५।२४।३) इति। अयमपरः कर्मक्षयव्यपदेशो भवति—'भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः। क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे' (मु० २।२।८) इति। यदुक्तमनुपभुक्तफलस्य कर्मणः क्षयकल्पनायां शास्त्रं कदर्थितं स्यादिति। नैष दोषः। नहि वयं कर्मणः फलदायिनीं शक्तिमवजानीमहे, विद्यत एव सा, सा तु विद्यादिना कारणान्तरेण प्रतिबध्यत इति वदामः। शक्तिसद्भावमात्रे च शास्त्रं व्याप्रियते न प्रतिबन्धाप्रतिबन्धयोरपि। नहि कर्म क्षीयत इत्येतदपि स्मरणमौत्सर्गिकं न भोगादृते कर्म क्षीयते तदर्थत्वादिति। इष्यत एव तु प्रायश्चित्तादिना तस्य क्षयः 'सर्वं पाप्मानं तरति,' 'तरति ब्रह्महत्यां योऽश्वमेधेन यजते य उ चैनमेवं वेद' इत्यादि श्रुतिस्मृतिभ्यः। यत्तूक्तं नैमित्तिकानि प्रायश्चित्तानि भविष्यन्तीति। तदसत्। दोषसंयोगेन चोद्यमानानामेषां दोषनिर्घातफलसंभवे फलान्तरकल्पनानुपपत्तेः। यत्पुनरेतदुक्तं न प्रायश्चित्तवद्दोषक्षयोद्देशेन विद्याविधानमस्तीति॥

விநாசத்தையும் "அக்னியிலிடப்பட்ட சீவீர்க்கின் பஞ்ஜானது எவ்விதம் நாசமடைகிறதோ இவ்விதமே யன்றோ இந்தப்ரப்ஹக்ஞானியினுடைய எல்லாப்பாபங்களும் நாசமடைகின்றன" என்றதால் சுருதி சொல்லியிருக்கிறது.

கார்மத்தின் நாசத்தை யுபதேசிக்கும் மற்றொரு முறை பின்வருமாறு—அதாவது:—பராவரமான (பர=ஸர்வகாரணமான பொருளும், அவர=எதற்குக் கீழ்பட்டதோ அத்தகைய) அந்த நிர்க்குண ப்ரப்ஹமானது ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டதும் ஹிருதயக்ரந்தியானது (மூலாக்ஞானமானது) நாசத்தை யடைகிறது. எல்லா ஸம்சயங்களும் நாசமடைகின்றன. இவனது கர்மங்களும் தேய்ந்து விடுகின்றன' என்றும். பலானுபவமில்லாத கர்மத்துக்குத் தேய்வுகல்பிக்கப்படுமானல் சாஸ்திரம் வீணுகிவிடும் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இந்தத் தோஷமில்லே. நாம் கர்மத்துக்குப்பலன்தரும் சக்தியை மறுக்கின்றேமில்லே. அந்தச்சக்தியானது இருக்கவே இருக்கின்றது. அந்தச் சக்தியானது வித்யைமுதலிய வேறுகாரணத்தினல் தடைசெய்யப்படுகிறது என்கிறேம். சக்தியின் ஸத்பாவத்தில் மட்டும் சாஸ்திரம் வியாபாரமுள்ளதாக விருக்கிறதேயொழிய தடை அஃதின்மை இவ் விஷயங்களிலில்லே. "கர்மமானது தேய்வதில்லே" என்ற ஸ்மிருதியானது பொதுப்படையாகக் கூறினதாகும். அனுபவமின்றிக் கர்மம் தேய்வதில்லே. அனுபவத்துக்கு வேண்டியே அவை யேற்பட்டதால் என்றும். "எல்லாப் பாபத்தையும் கடக்கிறுன்" என்றும், "எவன் அஸ்வமேதத்தால் யஜிக்கிறுனே எவன் இவ்விதம் அஸ்வவிஷயமான உபாஸ்தியைச் செய்கிறுனே அவன் ப்ரப்ஹஹத்திருபமான தோஷத்தைக் கடக்கிறுன்" என்றுமான ஶ்ருதிஸ்மிருதிகளிருப்பதால் ப்ராயஸ்சித்தாதிகளினல் தோஷத்தின் நிவிருத்தியானது இச்சிக்கப்பட்டே இருக்கிறது. ப்ராயஸ்சித்தங்கள் நைமித்திகங்களாகும் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, அது அஸாதுவாகும். தோஷஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு விதிக்கப்படும்

अत्र ब्रूमः—सगुणासु तावद्विद्यासु विद्यत एव विधानम्। तासु च वाक्यशेष ऐश्वर्यप्राप्तिः पापनिवृत्तिश्च विद्यावत उच्यते। तयोश्चाविवक्षाकारणं नास्तीत्यतः पाप्मप्रहाणपूर्वकैश्वर्यप्राप्तिस्तासां फलमिति निश्चीयते। निर्गुणायां तु विद्यायां यद्यपि विधानं नास्ति तथाप्यकर्त्रात्मत्वबोधात्कर्मप्रदाहसिद्धिः। अश्लेष इति चागामिषु कर्मसु कर्तृत्वमेव न प्रतिपद्यते ब्रह्मविदिति दर्शयति। अतिक्रान्तेषु तु यद्यपि मिथ्याज्ञानात्कर्तृत्वं प्रतिपेद इव तथापि विद्यासामर्थ्यान्मिथ्याज्ञाननिवृत्तेस्तान्यपि प्रविलीयन्त इत्याह विनाश इति। पूर्वसिद्धकर्तृत्वभोक्तृत्वविपरीतं हि त्रिष्वपि कालेष्वकर्तृत्वाभोक्तृत्वस्वरूपं ब्रह्माहमस्मि नेतः पूर्वमपि कर्ता भोक्ता वाहमासं नेदानीं नापि भविष्यत्काल इति ब्रह्मविदवगच्छति। एवमेव च मोक्ष उपपद्यते। अन्यथा ह्यनादिकालप्रवृत्तानां कर्मणां क्षयाभावे

ப்ராயஸ்சித்தங்களுக்கு தோஷநிவிருத்திசெய்தல் ரூபமான பலன் ஸம்பவிக்குங்கால் அவற்றுக்கு வேறுபலன் கல்பிப்பது பொருந்தக்கூடியதாகவுமாகாது.

ப்ராயஸ்சித்தமானது போல தோஷநிவிருத்திக்கு வேண்டி ப்ரம்ஹவித்யையின் விதாநம் கிடையாது எனயாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ, இவ்விஷயத்தில் சொல்லுகிறோம். ஸகுணமான வித்யைகளி (உபாஸனங்களி) லோ விதி இருக்கவே இருக்கிறது. அவ்வுபாஸனங்களில் மேலுள்ள வாக்கியத்தில் ஐஸ்வர்யப்ராப்த்தியும், பாபநிவிருத்தியும் சொல்லப்படுகிறது. அவற்றில் அவிவக்ஷைக்குறிய காரணமானது கிடையாதாதலால் பாபநிவிருத்தியை முன்னிட்ட ஐஸ்வரியப்ராப்த்தியானது அந்த ஸகுண ப்ரம்ஹவித்யைகளுடைய பலனென நிஸ்சயிக்கப்படுகிறது. நிர்க்குணமான ப்ரம்ஹவித்யையிலோ பாபநிவிருத்தி விதியில்லை என்பது உண்மைதானாயினும் அகர்த்தாவான (கர்த்திருத்வாதிகளற்ற) ஆத்ம விஷயகமான க்ஞானமுண்டாவதால் கர்மங்களின் நாசமானது ஸித்தித்து விடுகிறது. ஸூத்திரத்தில் "அஸ்லேஷ:" என்றதால் இனி வரும் கர்மங்களில் ப்ரம்ஹவித்தானவன் கர்த்திருத்வத்தையே அடையமாட்டான் என்பது காண்பிக்கப்படுகிறது. சென்ற கர்மங்களிலோ மித்யாக்ஞானத்தினால் கர்த்திருத்வத்தை அடைந்தவன் போலாயினான் என்பது உண்மைதானாயினும் ப்ரம்ஹவித்யையின் ஸாமர்த்யத்தினால் மித்யாக்ஞானத்தின் நிவிருத்தி யேற்பட்டதும் அந்தக்கர்மங்களும் லயித்து விடுகின்றன என்பதை ஸூத்திரத்திலுள்ள "விநாச:" என்றதால் தெரிவிக்கிறார். ப்ரம்ஹவித்தானவன் க்ஞானோத்பத்திக்கு முன்னிருந்த கர்த்திருத்வ போக்திருத்வத்துக்கு நேர்விபரீதமானதும் மூன்றுகாலங்களிலும் அகர்த்ருத்வ, அபோக்த்ருத்வஸ்வரூபமாயுள்ளதுமான ப்ரம்ஹமாக நானிருக்கிறேன் இதற்கு முன்னரும் கர்த்தாவாகவோ பேக்தாவாகவே நானிருந்தேனில்லை, இதுபோழ்துமில்லை, இனிவருங்காலத்திலு மிருக்கப்போவதில்லை என எண்ணுகிறான். இவ்விதமிருந்தால் தான் மோக்ஷமானது பொருந்தக்கூடியதாக வாகிறது. இல்லாவிடில் அனாதிகாலந்தொடங்கி ப்ரவிருத்தங்களான கர்மங்களின் தேய்வில்லாமையால் மோக்ஷமின்மை வரத்தெரியும். மோக்ஷமானது கர்மபலன் போல தேசகாலநிமித்தங்களை யபேக்ஷித்து உண்

मोक्षाभावः स्यात्। नच देशकालनिमित्तापेक्षो मोक्षः कर्मफलवद्भवितुमर्हति। अनित्यत्वप्रसङ्गात्। परोक्षत्वानुपपत्तेश्च ज्ञानफलस्य। तस्माद्ब्रह्माधिगमे दुरितक्षय इति स्थितम्॥

१० इतरासंश्लेषाधिकरणम्। सू० १४

इतरस्याप्येवमसंश्लेषः पाते तु॥ १४॥

पुण्येन लिप्यते नोवा लिप्यतेऽस्य श्रुतत्वतः। नहि श्रौतेन पुण्येन श्रौतं ज्ञानं विरुध्यते॥ १॥
अलेपो वस्तुसामर्थ्यात् समानः पुण्यपापयोः। श्रुतं पुण्यं पापतया तरणञ्च समं श्रुतम्॥ २॥

पूर्वस्मिन्नधिकरणे बन्धहेतोरघस्य स्वाभाविकस्याश्लेषविनाशौ ज्ञाननिमित्तौ शास्त्रव्यपदेशान्निरूपितौ। धर्मस्य पुनः शास्त्रीयत्वाच्छास्त्रीयेण ज्ञानेनाविरोध इत्याशङ्क्य

டாகக்கூடியதன்றன்றோ? அநித்யத்வம் வருவதே அதன் காரணமாகும். ஜ்ஞான பலனுக்குப் பரோக்ஷத்தன்மை ஸம்பவிக்கவும் மாட்டாது. ஆகவே ப்ரம்ஹஜ்ஞானமுண்டானதும் பாபக்ஷயமேற்படுகிறது என்பது நிலைக்கிறது. (13)

ஒன்பதாவது தததிகமாதிகரணம் முற்றிற்று

இதராஸம்ச்லேஷாதிகரணம் 10.

(ஸூ) இதரஸ்யாப்யேவமஸம்ச்லேஷ: பாதே து (14)

(ப-ரை) **इतरस्यापि** (இதரஸ்யாபி)=புண்யகர்மத்துக்குக்கூட **एवम्** (எவம்)=பாபகர்மத்துக்குப்போல **असंश्लेषः** (அஸம்ஶ்லேஷஃ)=ஸம்பந்தமின்மையும் விநாசமும் ஏற்படுகிறது. **पाते तु** (பாதே து)=பந்தஹேதுக்களான தர்மாதர்மங்களுக்கு ஸம்பந்தமின்மையும் விநாசமும் ஸித்தித்ததும் ஜ்ஞானிக்குச் சரீரபாதமேற்பட்டவுடனேயே முக்தியானது ஸித்தித்துவிடுகின்றது. (14) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) ஜ்ஞானிக்கும் புண்ணியகர்மத்துடன் லேபமுண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். இந்தப் புண்ணியகர்மமானது சுருதியினால் விதிக்கப்பட்டிருப்பதுபற்றி சுருதியிலுள்ள புண்ணியத்துடன் சுருதியிற் சொல்லிய ஜ்ஞானமானது விரோதத்தை யடையமாட்டாது என்பது பூர்வபக்ஷம். வஸ்துவின் ஸாமர்த்தியத்தை யொட்டி புண்ணியபாபங்களுக்கு லேபமில்லை என்பது ஸமானமாகவே இருக்கிறது. புண்ணியமும் பாபமென்றே சுருதியிதிற் சொல்லப்பட்டு பாபத்துக்குப்போல புண்ணியத்துக்கும் தரணமானது சுருதியிற் சொல்லப்பட்டு மிருக்கிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்.—முந்தின அதிகரணத்தில் பந்தத்துக்கு ஹேதுவானதும் ஸ்வாபாவிகமானதுமான (சாஸ்திரவிஹிதமாக இல்லாததுமான) பாபகர்மத்துக்குச் சாஸ்திரஞ் சொல்லியிருப்பதை முன்னிட்டு ஜ்ஞானநிமித்தங்களான அஸ்லேஷ விநாசங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. தர்மமோ சாஸ்திரவிஹிதமாக இருப்பதுபற்றி சாஸ்திரீயமான ஜ்ஞானத்துடன் அதற்கு விரோதம் வருவதற்கிடமில்லை என ஆசங்

तन्निराकरणाय पूर्वाधिकरणन्यायातिदेशः क्रियते। इतरस्यापि पुण्यस्य कर्मण एवमघव-
दसंश्लेषो विनाशश्च ज्ञानवतो भवतः। कुतः—तस्यापि स्वफलहेतुत्वेन ज्ञानफलप्रति-
बन्धित्वप्रसङ्गात्। 'उभे उ हैवैष एते तरति' (बृ० ४।४।२२) इत्यादिश्रुतिषु च
दुष्कृतवत्सुकृतस्यापि प्रणाशव्यपदेशात्। अकर्त्रात्मत्वबोधनिमित्तस्य च कर्मक्षयस्य
सुकृतदुष्कृतयोस्तुल्यत्वात् 'क्षीयन्ते चास्य कर्माणि' (मु० २।२।८) इति चाविशेष-
श्रुतेः। यत्रापि केवल एव पाप्मशब्दो दृश्यते तत्रापि तेनैव पुण्यमप्याकलितमिति द्रष्ट-
व्यम्। ज्ञानफलापेक्षया निकृष्टफलत्वात्। अस्ति च श्रुतौ पुण्येऽपि पाप्मशब्दः 'नैनं सेतु-
महोरात्रे तरतः' (छा० ८।४।१) इत्यत्र सह दुष्कृतेन सुकृतमप्यनुक्रम्य सर्वे पाप्मा-
नोऽतो निवर्तन्त इत्यविशेषेणैव प्रकृते पुण्ये पाप्मशब्दप्रयोगात्। पाते त्विति तुशब्दोऽव-
धारणार्थः। एवं धर्माधर्मयोर्बन्धहेत्वोर्विद्यासामर्थ्यादश्लेषविनाशसिद्धेरवश्यंभाविनी वि-
दुषः शरीरपाते मुक्तिरित्यवधारयति ॥ १४ ॥

கித்து அதைப் போக்கவேண்டி முந்தின அதிகரணத்திலுள்ள ந்யாயத்தி (யுக்தியி)
னுடைய அதிதேசமானது செய்யப்படுகிறது. இதரத்துக்கும் அதாவது:—புண்
ணியகர்மத்துக்கும் இவ்விதப் (பாபகர்மத்துக்குப் போல) அஶ்லேஷமும் (ஒட்டா
மையும்) விநாசமும் க்ஞானமுள்ளவனுக்கு ஏற்படுகின்றன. ஏன்? அந்தப் புண்
ணியகர்பமுங்கூட தனக்குரிய பலனுக்கு ஹேதுவாக விருப்பதன்மூலம் க்ஞான
பலனான மோக்ஷத்துக்கு ப்ரதிபந்தியாக (விரோதியாக) ஆவதே அதன் காரண
மாகும். "இந்த க்ஞானியானவன் இந்த இரண்டுகளையுமே (புண்ணியம் பாபம்
இரண்டையுமே) கடக்கிறான் அன்றோ" என்றதாதி சுருதிகளில் பாபத்துக்குப்
போல புண்ணியத்துக்கும் விநாசம் சொல்லப்பட்டுமிருக்கிறது. நான் கர்த்தா
வன்று என்ற ஆத்மக்ஞானத்தை நிமித்தமாகக் கொண்ட கர்மநாசமானது புண்ணி
யம் பாபம் இரண்டுக்கும் துல்லியமாக இருப்பதும், "இவனது கர்மங்கள் தேய்
ந்து விடுகின்றன" எனப்பொதுவாகச் சுருதி கூறியிருப்பதுமே அதன் காரண
மாகும். எந்த விடத்தில் தனித்த பாபசப்தம் மட்டுமே காணப்படுகிறதோ அவ்
விடத்திலுங்கூட அந்த சப்தத்தால் புண்ணியமும் சேர்த்துக் கூறப்பட்டது எனக்
கண்டுகொள்ளவேண்டும். க்ஞானத்தின் பலனை யபேக்ஷித்துப் புண்ணியமானது
தாழ்ந்த பலனுள்ளதாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். சுருதியில் புண்ணி
யத்திலும் பாபசப்தப் பிரயோக மிருக்கிறது. அதாவது:—"இந்த ஸேதுவை
(ஆத்மாவை) இரவுபகல்கள் கடப்பதில்லை" என்ற விடத்தில் பாபகர்மத்துடன்
கூட புண்ணியத்தையும் சேர்த்துக்குக் கொண்டு "எல்லாப்பாபங்களும் இவனிட
மிருந்து விலகுகின்றன" என்பதாய் பொதுவாகவே ப்ரகிருதமான புண்ணியத்
தில் பாபசப்தப்பிரயோகம் காணப்படுவதாலென்க. சூத்திரத்திலுள்ள பாதேது
என்ற விடத்திலுள்ள து என்றதற்கு அவதாரணம்=நிஶ்சயமென்று பொருள்.
அதாவது:—இவ்விதம் பந்தத்துக்குக் காரணங்களான தர்மாதர்மங்களுக்கு வித்
யையின் ஸாமர்த்தியத்தினால் அஶ்லேஷமும் விநாசமும் ஸித்தித்ததும் வித்வா
னுக்கு (ப்ரம்ஹவித்துக்கு) சரீரபாதத்துக்குப் பின்னர் முக்தியானது அவஶ்யம்
வந்தேதீருகிறது என்பதை உறுதியாகக் கூறுகிறது என்றும். (14) (எ—று)

பத்தாவது இதராஸம்ஶ்லேஷாதிகரணம் முற்றிற்று.

११ अनारब्धकार्याधिकरणम्। सू० १५

अनारब्धकार्ये एव तु पूर्वे तदवधेः ॥ १५ ॥

आरब्धे नश्यतो नोवा सञ्चिते इव नश्यतः। उभयत्राप्यकर्तृत्वतद्बोधौ सदृशौ खलु ॥ १ ॥
आदेहपातसंसारश्रुतेरनुभवादपि। इषुचक्रादिदृष्टान्तान्नैवारब्धे विनश्यतः ॥ २ ॥

पूर्वयोरधिकरणयोर्ज्ञाननिमित्तः सुकृतदुष्कृतयोर्विनाशोऽवधारितः स किमविशेषेणारब्धकार्ययोरनारब्धकार्ययोश्च भवत्युत विशेषेणानारब्धकार्ययोरेवेति विचार्यते। तत्र 'उभे उ हैवैष एते तरति' (बृ० ४।४।२२) इत्येवमादिश्रुतिष्वविशेषश्रवणादविशेषेणैव क्षय इति। एवं प्राप्ते प्रत्याह—अनारब्धकार्ये एव त्विति। अप्रवृत्तफले एव पूर्वे

அநாரப்தகார்யாதிகரணம் 11.

(ஸூ) அநாரப்தகார்யே ஏவது பூர்வே ததவதே: (15)

(ப—ரை) अनारब्धकार्ये एव (அநாரப்தகார்யேஏவ)=தனது பலனைக்கொடுக்க ஆரம்பிக்காதவைகளாகவே யுள்ளனவும் पूर्वे (பூர்வே)=முந்தின ஜன்மங்களிலுள்ளனவும், ஜ்ஞானோத்பத்திக்கு முந்திஉள்ளனவுமான புண்ணியபாபங்களே [ज्ञानाधिगमात्क्षीयेते (ஜ்ஞானாதிகமாத்க்ஷீயேதே)=ஜ்ஞானம் வந்தபிறகு நசிக்கின்றன.] என்? तदवधेः (ததவதே:)=முக்திகிடைப்பதற்கு ப்ராரப்தகர்மாயத்தமான சரீர பாதத்தை எல்லையாகச் சுருதிகாட்டியிருப்பதாலென்க. (15) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ப்ராரப்தகர்மங்களும் ஜ்ஞானமுண்டானதும் நசிக்கின்றனவா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். ஸஞ்சிதகர்மங்கள் போல ப்ராரப்தங்களும் நசிப்பனவாகத் தான் சொல்லவேண்டும். இரண்டிடத்திலும் கர்த்திருத்வமின்மையும் ஆத்மபோதமும் ஸமானமாகவன்றோ இருக்கின்றன என்பது பூர்வபக்ஷம். தேஹபாதம் வரை ஸம்ஸாரமிருப்பதாக ஶ்ருதிசொல்லுவதாலும், அநுபவமிருப்பதைக் கொண்டும் பாணம், குயவனுடைய சக்கிரம் இவை ரூபமான திருஷ்டாந்தமிருப்பதாலும் ப்ராரப்தகர்மங்கள் தேஹபாதம்வரை நாசத்தை யடைவதே இல்லை என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—முந்தின அதிகரணங்களில் ஜ்ஞானநிமித்தமாக புண்ணியபாபங்களின் விநாசமானது சொல்லப்பட்டது. அந்தவிநாசமானது ப்ராரப்தம் ஸஞ்சிதம் ஆகிய இரண்டுகர்மங்களுக்கும் பொதுவாக ஏற்படுகிறதா? அல்லது ஸஞ்சிதங்களுக்குமட்டுமே தான் ஏற்படுகிறதா? என விசாரிக்கப்படுகிறது. அவற்றுள் "இந்த ஆத்மஜ்ஞானியானவன் ஸுக்ருததுஷ்க்ருதங்கள் இரண்டையுமே கடக்கிறான்" என்ற இம்மாதிரியான சுருதிகளில் பொதுவாகவே சொல்லப்பட்டிருப்பதால் பொதுவாகவே தான் விநாசஞ் சொல்லவேண்டும் என ப்ராப்த்தமாகிறது. இவ்விதம் ப்ராப்தமாகவே "அநாரப்தகார்யே ஏவது" என்றதால் பதில் சொல்லுகிறார். பலனைத் தர ஆரம்பம் செய்யாதனவும், பூர்வங்களும் வேறுஜன்மங்களில் ஸஞ்சிதங்

जन्मान्तरसञ्चिते अस्मिन्नपि च जन्मनि प्राग्ज्ञानोत्पत्तेः सञ्चिते सुकृतदुष्कृते ज्ञानाधिगमात्क्षीयेते नत्वारब्धकार्ये सामिभुक्तफले याभ्यामेतद्ब्रह्मज्ञानायतनं जन्मनिर्मितम्। कुत एतत्—'तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ संपत्स्ये' (छा० ६। १४। २) इति शरीरपातावधिकरणात्क्षेमप्राप्तेः। इतरथा हि ज्ञानादशेषकर्मक्षये सति स्थितिहेत्वभावाज्ज्ञानप्राप्त्यनन्तरमेव क्षेममश्नुवीत, तत्र शरीरपातप्रतीक्षां नाचक्षीत। ननु वस्तुबलेनैवायमकर्त्रात्मावबोधः कर्माणि क्षपयन्कथं कानिचित्क्षपयेत्कानिचिच्चोपेक्षेत। नहि समानेऽग्निबीजसंपर्के केषाञ्चिद्बीजशक्तिः क्षीयते केषाञ्चिन्न क्षीयत इति शक्यमङ्गीकर्तुमिति। उच्यते—न तावदनाश्रित्यारब्धकार्यं कर्माशयं ज्ञानोत्पत्तिरुपपद्यते। आश्रिते च तस्मिन्कुलालचक्रवत्प्रवृत्तवेगस्यान्तराले प्रतिबन्धासंभवाद्भवति वेगक्षयप्रतिपालनम्। अकर्त्रात्मबोधोऽपि हि मिथ्याज्ञानबाधनेन कर्माण्युच्छिनत्ति। बाधितमपि तु मिथ्याज्ञानं द्विचन्द्र-

---

களும், இதே ஜன்மத்திலுங் கூட க்ஞானமுண்டாவதற்கு முந்தி ஸஞ்சிதங்களுமான புண்ணியபாபங்கள் க்ஞான ப்ராப்த்தியினால் நசிக்கின்றனவே அன்றி எந்தப் புண்ணியபாபங்களினால் ப்ரம்ஹக்ஞானத்துக்கு இருப்பிடமான இந்த ஜன்மமானது ஆரம்பிக்கப்பட்டதோ பகுதி அனுபவிக்கப்பட்ட அந்த ப்ராரப்தகர்மங்கள் நசிப்பதில்லை. ஏன்? "அவனுக்கு அவ்வளவே விளம்பமேற்படுகிறது. ப்ராரப்தத்தினின்றும் எதுவரை விடுபடுவதில்லையோ, ப்ராரப்தம் நீங்கினதும் ப்ரம்ஹத்தையடைகிறான்" என்றச் சுருதியில் க்ஷேமப்ராப்திக்குச் சரீரபாதத்தை அவதியாயாக்கி (எல்லையாக்கி) இருப்பதே அதன் காரணமாகும். இவ்விதமில்லாவிடில் க்ஞானத்தினால் எல்லாக்கர்மங்களுக்கும் தேய்வேற்பட்டதும் சரீரத்தின் இருப்புக்குரிய காரணமில்லாமைபற்றி க்ஞானப்ராப்திக்கு அடுத்தபடியாகவே க்ஷேமத்தை யடைவானாதலால் அவ்விஷயத்தில் சரீரபாதத்தின் எதிர்பார்த்தலை சுருதி சொல்லியிருக்க மாட்டாது.

சங்கை—கர்த்திருத்வாதிகளற்ற ஆத்மவிஷயமானஇந்தக்ஞானமானது தனது சக்தியினாலேயே கர்மங்களைத் தேய்ப்பதாய்க்கொண்டு சிலவற்றை நாசப்படுத்தவும் சிலவற்றை உபேக்ஷிக்கவும் செய்கிறது என்பது எங்ஙனம். நெருப்புக்கும் விதைக்கும் சேர்க்கையானது ஸமானமாக இருக்குங்கால் சிலவற்றுக்குப் பீஜசக்திபோகிறது சிலவற்றுக்குப் போவதில்லை என்பதை அங்கீகரிக்க முடியாதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஆரம்பிக்கப்பட்ட காரியத்தை யுடைய கர்மாசயத்தை ஆஶ்ரயிக்காமல் க்ஞானோத்பத்தியானது உண்டாக மாட்டாது. அந்தக் கர்மாசயமானது ஆஶ்ரயிக்கப்பட்டதும், குயவனது சக்கிரத்துக்குப் போல ப்ரவிருத்தித்த வேகத்தையுடைய அதற்கு இடையில் ப்ரதிபந்தம் ஸம்பவிக்கமுடியாதாதலால் வேகத்தின் தேய்வை எதிர்பார்த்தல் ஸம்பவிக்கிறது கர்த்திருத்வாதிகளற்ற ஆத்மக்ஞானமோ வெனில் மித்யாக்ஞானத்தைப் பாதிக்கும் வாயிலாகக் கர்மங்களை அடியோடு நாசமாக்குகிறது. மித்யாக்ஞானமோ வெனில் பாதிக்கப்படினுங்கூட த்விசந்திர (சந்திரன் இரண்டு என்ற) க்ஞானம் போல ஸம்ஸ்காரவசத்தால் கொஞ்சகாலம் அனுவர்த்திக்கவே செய்கிறது. மேலும் ப்ரம்

ज्ञानवत्संस्कारवशात्कञ्चित्कालमनुवर्तत एव। अपिच नैवात्र विवदितव्यं ब्रह्मविदा कञ्चित्कालं शरीरं ध्रियते न वा ध्रियत इति। कथं ह्येकस्य स्वहृदयप्रत्ययं ब्रह्मवेदनं देहधारणं चापरेण प्रतिक्षेप्तुं शक्येत। श्रुतिस्मृतिषु च स्थितप्रज्ञलक्षणनिर्देशेनैतदेव निरुच्यते। तस्मादनारब्धकार्ययोरेव सुकृतदुष्कृतयोर्विद्यासामर्थ्यात्क्षय इति निर्णयः॥ १५॥

१२ अग्निहोत्राद्यधिकरणम्। सू० १६-१७

अग्निहोत्रादि तु तत्कार्यायैव तद्दर्शनात्॥ १६॥

नश्येन्नोवाग्निहोत्रादि नित्यं कर्म विनश्यति। यतोऽस्य वस्तुमहिमा न क्वचित्प्रतिहन्यते॥ १॥

अनुषक्तफलांशस्य नाशेऽप्यन्यो न नश्यति। विद्यायामुपयुक्तत्वाद्ब्राह्मणश्लेषस्तु काम्यवत्॥ २॥

ஹவித்தினல் சிலகாலம் வரை சரீரம் தரிக்கப்படுகிறதா? அல்லது இல்லையா? என்ற இவ்விஷயத்தில் விவாதிக்கவே வேண்டுவதில்லை. தனது மனத்தால் மட்டு மறியக்கூடிய ப்ரப்ஹச்ஞானமோ தேஹதாரணமோ பிறரால் எவ்விதமாக்ஷேபிக்கப் படக்கூடும். சுருதிகளிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் ஸ்திதப்ரச்ஞனுடைய லக்ஷணத்தைச் சொல்லும் வாயிலாக இவ்விஷயமே தெளிவாக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே ஆரம் பிக்கப்படாத காரியத்தை (பயனை) யுடையதாகவேயுள்ள புண்ணியபாபங்களுக்கு வித்யையின் (ச்ஞானத்தின்) ஸாமர்த்தியத்தால் நாசமேற்படுகிறது என்ற நிர்ணய மேற்படுகிறது. (15) (எ-று)

பதினேன்றுவது அனாரப்தகார்யாதிகரணம் முற்றிற்று.

அக்னிஹோத்ராத்யதிகரணம் 12.

(ஸூ) அக்னிஹோத்ராதிது தத்கார்யாயைவ தத்தர்சனாத் ()

(ப-ரை) अग्निहोत्रादि तु (அக்னிஹோத்ராதி து)=அக்னிஹோத்ரம் முதலிய புண்யகாரியமோ வெனில் तत्कार्यायैव (தத்கார்யாயைவ)=ச்ஞானத்துக்கு எதுகாரி யமோ அதன் பொருட்டே ஏற்பட்டதாகவாகும். ஏன்? तद्दर्शनात् (தத்தர்சனாத்)= அவ்விதம் சுருதியில் காணப்படுவதாலென்க. (16) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) அக்னிஹோத்ராதியான நித்யகர்மமானது நசிக்கிறதா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். யாதுகாரணத்தால் வஸ்துவின் மஹிமையா னது ஒருபொழுதும் மாறுதலேயடையமாட்டாதோ அக்காரணம்பற்றி அக்னி ஹோத்ராதி நித்யகர்மமும் நாசத்தையடையத்தான் செய்கிறது என்பது பூர்வ பக்ஷம். अनुषक्तफलांशस्य (அனுஷக்தபலாம்சஸ்ய) பலஸம்பந்தம் பெற்ற கர்மத் தினது அம்சமான காம்யபுண்ணியகர்மத்துக்கு வித்யையினல் நாசமேற்பட்ட போதிலும், பலஸம்பந்தம் பெறுதகர்மத்தினது மற்றெரு அம்சமானது=அக்னி ஹோத்ராதியான நிஷ்காம நித்யகர்மமானது நாசத்தையடைவதில்லை. அத்த

पुण्यस्याप्यश्लेषविनाशयोरघन्यायोऽतिदिष्टः सोऽतिदेशः सर्वपुण्यविषय इत्याशङ्क्य प्रतिवक्ति–अग्निहोत्रादि त्विति। तुशब्द आशङ्कामपनुदति। यन्नित्यं कर्म वैदिकमग्निहोत्रादि तत्तत्कार्यायैव भवति, ज्ञानस्य यत्कार्यं तदेवास्यापि कार्यमित्यर्थः। कुतः—'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन' (बृ० ४।४।२२) इत्यादिदर्शनात्। ननु ज्ञानकर्मणोर्विलक्षणकार्यत्वात्कार्यैकत्वानुपपत्तिः। नैष दोषः। ज्वरमरणकार्ययोरपि दधिविषयोर्गुडमन्त्रसंयुक्तयोस्तृप्तिपुष्टिकार्यदर्शनात्। तद्वत्कर्मणोऽपि ज्ञानसंयुक्तस्य मोक्षकार्योपपत्तेः। नन्वनारभ्यो मोक्षः कथमस्य कर्मकार्यत्वमुच्यते। नैष दोषः। आरादुपकारकत्वात्कर्मणः। ज्ञानस्यैव हि प्रापकं सत्कर्म प्रणाड्या मोक्षकारणमित्युपचर्यते। अत एव

கைய நிஷ்காமநித்யகர்மமானது வித்யையிலுபயோகப்பட்டு விடுவதே அதன் காரணமாகும். ஞானோத்பத்திக்குப் பிறகு அக்கர்மத்துக்கும் ஸம்பந்தமின்மையோ வெனில் காம்யகர்மம்போலவாம் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—புண்ணியகர்மத்துக்கும் அஸ்லேஷமும் விநாசமும் உண்டு என்பதில் பாபகர்மத்துக்குச் சொல்லிய நியாயமானது அதிதேசிக்கப்பட்டது. அந்த அதிதேசமானது எல்லாப்புண்ணியத்தையும் விஷயமாகக்கொண்டது எனவாசங்கித்து "அக்னிஹோத்ராதிது" என்றதால் பதில் சொல்லுகிறார். ஸூத்திரத்திலுள்ள து என்ற சப்தமானது ஆசங்கையை நிவிருத்திசெய்கிறது. அக்னிஹோத்ரம் முதலிய நித்யமான யாதொரு வைதிககர்மமுண்டோ அது அதன் காரியத்தின் பொருட்டே ஆகிறது. க்ஞானத்துக்கு எதுகாரியமோ அதுவே இதற்கும் காரியம் என்பது அதன் பொருள். ஏன்? "அந்த இந்த ஆத்மாவை ப்ராம்ஹணர்கள் வேதாநுவசனத்தாலும், யக்ஞத்தாலும், தானத்தாலும் அறிய விரும்புகின்றனர்" என்றதாதி சுருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—க்ஞானம் கர்மம் இவற்றுக்குக் காரியம் விலக்ஷணமாக (மாறுபட்டதாக) இருப்பதால் காரியஏகத்வமானது (ஒரேகாரியத்தை யுடையதாயிருத்தலானது) பொருந்தமாட்டாது. எனின்?

உத்தரம்—இந்தத் தோஷமில்லை. தயிரும் விஷமும் முறையே ஜ்வரத்தையும் மரணத்தையும் தருவனவாயினுங்கூட வெல்லம், மந்திரம் இவற்றுடன் கூடுமாயின் திருப்தியையும் புஷ்டியையும் தருவனவாகக் காணக்கிடக்கின்றன. அதுபோலவே க்ஞானத்துடன் சேர்ந்த கர்மத்துக்கு மோக்ஷரூபமான பலனைத்தருதல் பொருந்தலாம்.

சங்கை—மோக்ஷமானது ஒன்றினுல் ஆரம்பிக்கப்படாததாக விருப்பதால் இது கர்மத்தின் காரியமென எவ்விதம் சொல்லப்படலாம் எனின்?

உத்தரம்—இது தோஷமாகாது. கர்மமானது பரம்பரையாக உபகாரம் செய்வதாக விருப்பதாலென்க. கர்மமானது க்ஞானத்தையே உண்டுபண்ணுவதாக இருந்துகொண்டு முறையே மோக்ஷத்துக்கும்காரணமென உபசாரமுறையால் சொல்லப்படுகிறது. ஆனதுபற்றியே தான் இந்த காரியஏகத்வம் சொன்னதானது க்ஞானோத்பத்திக்குமுன்செய்த அக்னிஹோத்ராதிகளை விஷயமாகக்கொண்டதாக

चातिक्रान्तविषयमेतत्कार्यैकत्वाभिधानम्। नहि ब्रह्मविद आगाम्यग्निहोत्रादि संभवति। अनियोज्यब्रह्मात्मत्वप्रतिपत्तेः शास्त्रस्याविषयत्वात्। सगुणासु तु विद्यासु कर्तृत्वानतिवृत्तेः संभवत्यागाम्यप्यग्निहोत्रादि। तस्यापि निरभिसन्धिनः कार्यान्तराभावाद्विद्यासङ्गत्युपपत्तिः॥ १६॥

किंविषयं पुनरिदमश्लेषविनाशवचनं किंविषयं वाऽदो विनियोगवचनमेकेषां शाखिनाम् 'तस्य पुत्रा दायमुपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्याम्' इति। अत उत्तरं पठति—

अतोऽन्यापि ह्येकेषामुभयोः॥ १७॥

अतोऽग्निहोत्रादेर्नित्यात्कर्मणोऽन्यापि ह्यस्ति साधुकृत्या या फलमभिसन्धाय क्रियते तस्या एष विनियोग उक्त एकेषां शाखिनाम् 'सुहृदः साधुकृत्यामुपयन्ति' इति। तस्या

ஏற்படுகிறது. ப்ரம்ஹவித்துக்கு ஆகாமியான அக்னிஹோத்ராதியானது ஸம்ப விக்காதன்றோ. விதிக்குவிஷயமாகாத ப்ரம்ஹாத்மத்வக்ஞானமேற்பட்டபடியால் சாஸ்திரத்துக்கு அவன் (ப்ரம்ஹவித்) விஷயமாக ஆகாதிருப்பதே அதன் காரண மாகும். ஸகுணங்களான வித்யைகளிலோ வெனில் கர்த்திருத்வ நிவிருத்தி யேற் படாதபடியால் ஆகாமியான அக்னிஹோத்திரம் முதலியன ஸம்பவிக்கலாம். பலே ச்சையில்லாத அந்த ஸகுண ப்ரம்ஹோபாஸகனின் கர்மத்துக்குங்கூட வேறு காரியமில்லாதபடியால் வித்யையின் ஸங்கதியேற்படலாம். (16) (எ—று)

அவதாரிகாபாஷ்யம்.—இந்த அஸ்லேஷ விநாச வசனமானது எதை விஷய மாகக்கொண்டது. "அவனது புத்திரர்கள் தாயத்தையும் (சொத்தின் பாகத்தை யும்) ஸுஹ்ருத்துக்கள் புண்ணியகர்மத்தையும், த்வேஷிப்பவர் பாபகர்மத்தை யும் அடைகின்றனர்" என்ற சிலசாகிகளுடைய இந்த விபாகவசனமானது எதை விஷயமாகக் கொண்டது எனின்? இதற்குப்பதில் அடுத்த ஸூத்திரத்தால் படிக் கிறார்—

(ஸூ) அதோ அன்யாபி ஹி ஏகேஷா முபயோ: (17)

(ப—ரை) **अतः** (அத:)=இந்த அக்னிஹோத்ராதியான நித்யகர்மத்தைக்காட் டிலும் **अन्यापि** (அந்யாபி)=வேறான ஸாதுகர்மமும் அதாவது: காம்யகர்மமும், யா துண்டோ அதற்கு விநியோகமானது **एकेषाम्** (ஏகேஷாம்)=சில சாகிகளுக்கு **हि** (ஹி)=சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ. (அவற்றுக்கே அஸ்லேவிநாசங்களைச் சொ ல்லவேண்டும் என்றும்.) **उभयोः** (உபயோ:)=அம்மாதிரியான காம்யகர்மமானது வித்யையிலுபயோகப்படுவதில்லை என்ற விஷத்தில் ஜைமினிபாதராயணர் இருவர் க்கும் ஒத்துமையு மிருக்கிறது. (17) (எ—று)

பாஷ்யம்.—இந்த அக்னிஹோத்ராதியான நித்யமான கர்மத்தைக் காட்டிலும் வேறான பலாபிஸந்தியுடன் செய்யப்படும் ஸாதுகிருத்யையானது (ஸாதுகர்மமா னது) யாதொன்றுண்டோ அந்தக் கர்மத்துக்கே "ஸுஹ்ருத்துக்கள் ஸாதுகர்மத்

एव चेदमघवदश्लेषविनाशनिरूपणमितरस्याप्येवमश्लेष इति। तथाजातीयकस्य काम्यस्य कर्मणो विद्यां प्रत्यनुपकारकत्वे संप्रतिपत्तिरुभयोरपि जैमिनिबादरायणयोराचार्ययोः॥

१३ विद्यासाधनत्वाधिकरणम्। सू० १८

यदेव विद्ययेति हि॥ १८॥

किमङ्गोपास्तिसंयुक्तमेव विद्योपयोग्युत। केवलं वा प्रशस्तत्वात् सोपास्त्यैवोपयुज्यते॥ १॥

केवलं वीर्यवद्विद्यासंयुक्तं वीर்யवत्तरम्। इति श्रुतेस्तारतम्यादुभयं ज्ञानसाधनम्॥ २॥

தையடைகின்றனர்” என்பதாய் சிலசாகிகளுக்குள் இந்தவிநியோகமானது சொல்லப்பட்டது. அந்தஸாதுகர்மத்துக்கே “இதரஸ்யாப்யேவமஶ்லேஷ:” என்றதால் பாபத்துக்குப் போல இந்த அஶ்லேஷவிநாசத்தின் நிரூபணம் செய்யப்பட்டது. அம்மாதிரியான காம்யகர்மத்துக்கு வித்யையைக்குரித்து உபகாரகத்வம் இல்லை என்ற விஷயத்தில் ஜைமினிபாதராயணர் என்ற இரண்டு ஆசிரியர்களுக்கும் ஒத்துமை யிருக்கிறது. (17) (எ—று)

குறிப்பு—ப்ராரப்தத்தைவிட வேறான புண்ணியபாப கர்மங்களுக்கு வித்யையினால் நாசமானது சொல்லப்பட்டது. அவற்றுள் வித்யையிலுபயோகத்தையடையும் புண்ணிய கர்மமானது ப்ராரப்தத்தைவிட வேறுபட்டதாயினும் அதற்கு மட்டும் வித்யையினால் நாசமேற்படுவதில்லை என்பதைச் சொல்லவேண்டி இந்த அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது—பொதுவாய் புண்ணியகர்மமானது வித்யையிலுபயோகப்படக்கூடியதென்றும், வித்யையிலுபயோகப்படாததென்றும் இருவகைப்படும். நித்யமான ஆக்னிஹோத்ராதியான புண்யகர்மமானது வித்யையிலுபயோகப்படுவதுபற்றியும் இவை வித்யையினுத்பத்திக்குமுந்தி இருப்பதுபற்றியும் மோக்ஷஸாதனமான க்ஞானத்தை யுண்டுபண்ணுவதில் உபயோகப்பட்டுவிடுவது பற்றியும் இதற்கு வித்யையினால் நாசமேற்படுவதில்லை. வித்யையிலுபயோகத்தையடையாத காம்யமான புண்யகர்மம் யாதுண்டோ அதற்கே வித்யையினால் நாசமேற்படுவதாகக் கொள்ளவேண்டும். (எ—று)

பன்னிரண்டாவது அக்னிஹோத்ராத்யதிகரணம் முற்றிற்று.

வித்யாஸாதனத்வாதிகரணம் 13.

(ஸூ) யதேவ வித்யயேதி ஹி. (18)

(ப—ரை) “यदेव विद्यया (யதேவவித்யயா)=எதைவித்யையுடனும் சிரத்தையுடனும் செய்கின்றானோ” इति (இதி)=என்ற ஶ்ருதியானது வித்யாதிகளுடன் கூடின அந்தக் கர்மத்துக்கு वीर्यवत्तरत्वम् (வீர்யவத்தரத்வம்)=அதிகம் வீர்யமுள்ளதாகவிருத்தலை आहहि (ஆஹஹி)=சொல்லுகின்றதன்றோ. (18) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) அங்காவபத்த உபாஸ்தியுடன் கூடின கர்மமே வித்யோபயோகியாகவாகுமா? அல்லது கேவல (உபாஸ்தியில்லாததனித்த) கர்மம் வித்யோபயோகியாக

समभिगतमेतदनन्तराधिकरणे नित्यमग्निहोत्रादिकं कर्म मुमुक्षुणा मोक्षप्रयोजनोद्देशेन कृतमुपात्तदुरितक्षयहेतुत्वद्वारेण सत्त्वशुद्धिकारणतां प्रतिपद्यमानं मोक्षप्रयोजनब्रह्माधिगमनिमित्तत्वेन ब्रह्मविद्यया सहैककार्यं भवतीति। तत्राग्निहोत्रादि कर्माङ्गव्यपाश्रयविद्यासंयुक्तं केवलं चास्ति। 'य एवं विद्वान्यजति', 'य एवं विद्वाञ्जुहोति', 'य एवं विद्वाञ्छंसति', 'य एवं विद्वान्गायति', 'तस्मादेवंविदमेव ब्रह्माणं कुर्वीत नानेवं विदं' (छा० ४।१७।१०), 'तेनोभौ कुरुतो यश्चैतदेवं वेद यश्च न वेद' (छा० १।१।१०) इत्यादिवचनेभ्यो विद्यासंयुक्तमस्ति केवलमप्यस्ति। तत्रेदं विचार्यते—किं विद्यासंयुक्तमेवाग्निहोत्रादिकं कर्म मुमुक्षोर्विद्याहेतुत्वेन तया सहैककार्यत्वं प्रतिपद्यते न केवलमुत

வாகுமா? என்பது ஸந்தேஹம். சிறந்ததாகவாவது பற்றி உபாஸ்தியுடன் கூடின கர்மமேதான் வித்யையிலுபயோகத்தை யடையும். என்பது பூர்வபக்ஷம். கேவலமான=உபாஸ்தியுடன் சேராத தனித்தகர்மமானது வீர்யவத்=வீர்யமுள்ளது. உபாஸ்தியுடன்கூடினதோ அதிகம் வீர்யமுடையது என ஶ்ருதியினின்றும் தாரதம்யம் காணப்படுவதால் இரண்டும் (உபாஸ்தியுடன் கூடினதும், உபாஸ்தியுடன் கூடாததுமான கர்மமும்,) க்ஞானத்துக்கு ஸாதனமே யாகும். (எ—று)

பாஷ்யம்—இதற்கடுத்துள்ள முந்தின அதிகரணத்தில் நித்யமான அக்னிஹோத்ராதி கர்மமானது மோக்ஷரூபமான ப்ரயோஜனோத்தேசத்துடன் மோக்ஷத்தை யடையவிருப்பமுள்ளவனால் செய்யப்பட்டதாய்க் கொண்டு உபாத்தமான பாபத்தைத் தேய்க்கும் வாயிலாக சித்த சுத்திக்குக் காரணமாக விருத்தலையடைவதாய் மோக்ஷத்தைப் பயனாகவுடைய ப்ரம்ஹப்ராப்திக்கு நிமித்தமாகும் முறையில் ப்ரம்ஹவித்யையுடன் கூட ஒத்த ஒரே காரியமுள்ளதாகவாகிறது எனச் சொல்லப்பட்டது. அங்கு அக்னிஹோத்ராதி கர்மமானது அங்காவபத்த உபாஸ்தியுடன் கூடினதென்றும், உபாஸ்தியுடன் கூடாததென்றும் இரண்டுவிதமாகக் காணக்கிடக்கிறது. "இவ்வித உபாஸனமுள்ள எவன் யஜிக்கின்றானோ" என்றும், "இவ்வித வுபாஸனமுள்ள எவன் ஹோமஞ் செய்கின்றானோ" என்றும், "இவ்விதவுபாஸனமுள்ள எவன் ஶஸ்திரஞ் சொல்லுகின்றானோ" என்றும், "இவ்வித வுபாஸனமுள்ள எவன் ஸாமகானஞ் செய்கின்றானோ" என்றும், "ஆனதுபற்றி இவ்வித வுபாஸனமுள்ளவனையே ப்ரம்ஹாவாகச் செய்யவேண்டுமே யொழிய இவ்வித உபாஸனமில்லாதவனை ப்ரம்ஹாவாகச் செய்யக்கூடாது" என்றும், "ஆதலால் எவன் இவ்வித முபாஸிப்பானோ எவன் இவ்வித முபாஸிப்பதில்லையோ அவ்விருவருமே (அக்னிஹோத்ராதிகர்மத்தைச்) செய்கின்றனர்" என்றுமாதிய வசனங்களால் உபாஸ்தியுடன் கூடினதாகவும் உபாஸ்தியுடன் கூடாததாகவுமாகக் கர்மமானதிருக்கிறது. அவ்விஷயத்தில் உபாஸ்தியுடன் கூடினதாகவே உள்ள அக்னிஹோத்ராதியான கர்மமானது முமுக்ஷுவுக்கு க்ஞானஹேதுவாகவாவதன் மூலம் அந்தவித்யையுடன் கூட ஒத்த ஒரேகாரியமுள்ளதாக இருக்குந்தன்மையை அடைகிறதா? அல்லது உபாஸ்தியில்லாத தனித்தகர்மம் மட்டுமேயா? அல்லது உபாஸ்தியுடன் கூடினதும் உபாஸ்தியுடன் கூடாததுமான இரண்டும் பொதுவாக க்ஞா

विद्यासंयुक्तं केवलं चाविशेषेणेति । कुतः संशयः—'तमेतमात्मानं यज्ञेन विविदिषन्ति' इति यज्ञादीनामविशेषेणात्मवेदनाङ्गत्वेन श्रवणात् । विद्यासंयुक्तस्य चाग्निहोत्रादेर्विशिष्टत्वावगमात् । किं तावत्प्राप्तं विद्यासंयुक्तमेव कर्माग्निहोत्राद्यात्मविद्याशेषत्वं प्रतिपद्यते न विद्याहीनम् । विद्योपेतस्य विशिष्टत्वावगमाद्विद्याविहीनात् । 'यदहरेव जुहोति तदहः पुनर्मृत्युमपजयत्येवंविद्वान्' इत्यादिश्रुतिभ्यः । 'बुद्ध्या युक्तो यया पार्थ कर्मबन्धं प्रहास्यसि' (गी० २ । ३९), 'दूरेण ह्यवरं कर्म बुद्धियोगाद्धनञ्जय' (गी० २ । ४९) इत्यादिस्मृतिभ्यश्चेति ॥

एवं प्राप्ते प्रतिपद्यते—यदेव विद्ययेति हि । सत्यमेतत् । विद्यासंयुक्तं कर्माग्निहोत्रादिकं विद्याविहीनात्कर्मणोऽग्निहोत्रादेर्विशिष्टं विद्वानिव ब्राह्मणो विद्याविहीनाद्ब्राह्मणात् । तथापि नात्यन्तमनपेक्षं विद्याविहीनं कर्माग्निहोत्रादिकम् । कस्मात्—'तमेतमात्मानं यज्ञेन विविदिषन्ति' इत्यविशेषेणाग्निहोत्रादेर्विद्याहेतुत्वेन श्रुतत्वात् । ननु विद்யாसंयुक्तस्याग्नि-

---

னத்துடன் ஒத்த காரியமுள்ளதாயிருத்தலை யடைகிறதா? என விசாரிக்கப்படுகிறது. எதனுல் ஸம்சயமுண்டாகிறது எனின்? "அந்த இந்த ஆத்மாவை யாகத்தால் அறிய விருப்புகின்றனர்" என்ற ஸ்ருதியில் யக்ஞாதிகளுக்குப் பொதுவாகவே ஆத்மக்ஞானங்கத்வமானது சொல்லப்படுவதாலும், உபாஸ்தியுடன் கூடின அக்னிஹோத்ராதி கர்மமானது சிறப்புடையதாகவறியக்கிடக்கிறபடியாலும் என்க. முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில்? உபாஸ்தியுடன் கூடின அக்னிஹோத்ராதி கர்மம் ஆத்மவித்யைக்கு அங்கமாகவாகுதலை அடைகிறதேயொழிய உபாஸ்தியுடன் கூடாதது இல்லை. உபாஸ்தியுடன் கூடாததைக் காட்டிலும் உபாஸ்தியுடன் கூடினதற்கே விசிஷ்டத்வம்=சிறப்புள்ளதாகவிருத்தல், காணவும் படுகிறது. "இவ்விதவுபாஸகன் எந்த தினத்தில் ஹோமஞ் செய்கிருனே அந்ததினத்திலேயே அபமிருத்யுவை ஜயிக்கிருன்" என்றதாதி ஸ்ருதிகளு மிருக்கின்றன. "ஹேபார்த்த! எந்தப் புத்தியுடன் கூடினவனுய் கர்மபந்தத்தை விலக்கப்போகிருயோ" என்றும், "ஹேதனஞ்ஜய! புத்தியோகத்தை விடக்கர்மம் வெகுதூரம் தாழ்ந்ததன்ருே" என்றுமாதிய ஸ்மிருதிகளுமிருக்கின்றன. என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே "யதேவ வித்யயேதிஹி" என்றதால் பதில் சொல்லுகிருர்—இதுவுண்மைதான். உபாஸ்தியுடன் கூடின அக்னிஹோத்ராதி கர்மமானது உபாஸ்தியுடன் கூடாத அக்னிஹோத்ராதி கர்மத்தைக்காட்டிலும் வித்வானுயுள்ள ப்ராம்ஹணன் வித்யையில்லாத ப்ராம்ஹணனைக் காட்டிலும் போல மிக்கவுயர்ந்தது என்பது உண்மைதான். ஆயினும் உபாஸ்தியுடன் கூடாத அக்னிஹோத்ராதி கர்மமானது முற்றிலுமே அபேக்ஷிக்கப்படுவதில்லை என்பதில்லை. ஏன்? "அந்த இந்த ஆத்மாவை யாகத்தினுல் அறிய விரும்புகின்றனர்" என்ற ஸ்ருதியில் பொதுவாகவே அக்னிஹோத்ராதி கர்மத்துக்கு வித்யா (ஆத்மக்ஞான) ஹேதுத்வம் சொல்லியிருப்பதாலென்க.

சங்கை—உபாஸ்தியுடன் கூடின அக்னிஹோத்ராதிகர்மத்துக்கு உபாஸ்தியுடன் கூடாதவற்றைக் காட்டிலும் விசிஷ்டத்வமானது=மேம்பாடுடையதா யிருத்

होत्रादेर्विद्याविहीनाद्विशिष्टत्वावगमाद्विद्याविहीनमग्निहोत्राद्यात्मविद्याहेतुत्वेनानपेक्षमेवेति युक्तम्। नैतदेवम्। विद्यासहायस्याग्निहोत्रादेर्विद्यानिमित्तेन सामर्थ्यातिशयेन योगादात्मज्ञानं प्रति कश्चित्कारणत्वातिशयो भविष्यति न तथा विद्याविहीनस्येति युक्तं कल्पयितुम्। ननु 'यज्ञेन विविदिषन्ति' इत्यत्राविशेषेणात्मज्ञानाङ्गत्वेन श्रुतस्याग्निहोत्रादेरनङ्गत्वं शक्यमभ्युपगन्तुम्। तथाहि श्रुतिः—'यदेव विद्यया करोति श्रद्धयोपनिषदा तदेव वीर्यवत्तरं भवति' (छा० १।१।१०) इति विद्यासंयुक्तस्य कर्मणोऽग्निहोत्रादेर्वीर्यवत्तरत्वाभिधानेन स्वकार्यं प्रति कश्चिदतिशयं ब्रुवाणा विद्याविहीनस्य तस्यैव तत्प्रयोजनं प्रति वीर्यवत्त्वं दर्शयति। कर्मणश्च वीर्यवत्त्वं तद्यत्स्वप्रयोजनसाधनप्रसहत्वम्। तस्माद्विद्यासंयुक्तं नित्यमग्निहोत्रादि विद्याविहीनं चोभयमपि मुमुक्षुणा मोक्षप्रयोजनोद्देशेनेहजन्मनि जन्मान्तरे च प्राग्ज्ञानोत्पत्तेः कृतं यत्तद्यथासामर्थ्यं ब्रह्माधिगमप्रतिबन्धकारणोपात्तदुरित-

---

தலானது சொல்லியிருப்பதால் உபாஸ்தியுடன் கூடாத அக்னிஹோத்ராதியானது ஆத்மவித்யைக்கு ஹேதுவாக அபேக்ஷிக்கப்படுவதே இல்லை என்பதுதான் பொருந்துமெனின்?

உத்தரம்—இது இவ்விதமில்லை. உபாஸ்தியினுதவிகொண்ட அக்னிஹோத்ராதிக்கு வித்யாநிமித்தமான சிறந்த ஸாமர்த்தியத்துடன் யோகம் (சேர்க்கை) இருப்பதால் ஆத்மக்ஞானத்தை குரித்து காரணத்தன்மையில் ஒரு அதிசயம் ஏற்படுவதுபோல உபாஸ்தியுடன் கூடாததற்கு ஏற்படமாட்டாது என்று கல்பிப்பதுதான் பொருத்தமானது. "யாகத்தால் அறியவிருப்புகின்றனர்" என்ற இந்த விடத்தில் பொதுவாக ஆத்மக்ஞானங்கமாகச் சுருதியிற் சொல்லப்பட்ட அக்னிஹோத்ராதிகர்மத்துக்கு அனங்கத்வத்தை (வித்யாங்கமின்மையை) கல்பிப்பது ஒப்பக்கூடியதன்று. அவ்விதமேயன்றோ சுருதியும் "எதையே உபாஸ்தியுடனும் ஶ்ரத்தையுடனும் ரஹஸ்யவிக்ஞானத்துடனும் செய்கிறானோ அதுவே அதிகம் வீர்யமுள்ளதாக வாகிறது" என்பதாய் உபாஸ்தியுடன் கூடின அக்னிஹோத்ராதிகர்மத்துக்கு சிறந்த வீர்யமுள்ளதாக இருத்தல் சொல்லும் வாயிலாகத் தனது கார்யத்தைக் குரித்து ஒரு அதிசயத்தை=மேம்பாட்டைச் சொல்லுகின்றதாய்க் கொண்டு உபாஸ்தியுடன் கூடாத அந்த அக்னிஹோத்ராதிக்கே அதன்ப்ரயோஜனத்தைக் குரித்து வீர்யவத்வத்தை=(வீர்யமுள்ளதாக இருத்தலை) க் காண்பிக்கிறது. தனதுப்ரயோஜனத்தை ஸாதிப்பதில் சக்தியுடன் கூடியிருத்தல் என்பது யாதுண்டோ அதுவேகர்மத்தின் வீர்யவத்வமாகும். ஆகவே உபாஸ்தியுடன் கூடின நித்யமான அக்னிஹோத்ராதியும், உபாஸ்தியுடன் கூடாததும் ஆகிய இரண்டும் முமுக்ஷுவினால் மோக்ஷரூபமான ப்ரயோஜனோத்தேசத்துடன் இந்தஜன்மத்திலோ வேறுஜன்மத்திலோ ஜ்ஞானோத்பத்திக்குமுந்தி செய்யப்பட்டது யாதுண்டோ அது தனது சக்திக்கேற்றவாறு ப்ரஹ்மஜ்ஞானப்ராப்திக்குத் தடைசெய்யும் காரணமான தன்னாற்தேடப்பட்ட பாபம்யாதுண்டோ அதைத்தேய்ப்பதற்கு ஹேதுவாகவாகும் வாயிலாக ப்ரஹ்மப்ராப்திக்குக்காரணமாக வாகுந்தன்மையை

क्षयहेतुत्वद्वारेण ब्रह्माधिगमकारणत्वं प्रतिपद्यमानं श्रवणमननश्रद्धातात्पर्याद्यन्तरङ्गकारणापेक्षं ब्रह्मविद्यया सहैककार्यं भवतीति स्थितम् ॥ १८ ॥

१४ भोगाधिकरणम् । सू० १९

भोगेन त्वितरे क्षपयित्वा संपद्यते ॥ १९ ॥

बहुजन्मप्रदारब्धयुक्तानां नास्त्युतास्ति मुक् । विद्यालोपे कृतं कर्म फलदं तेन नास्ति मुक् ॥ १ ॥

प्रारब्धं भोजयेदेव नतु विद्यां विलोपयेत् । सुप्तबुद्धवदश्लेषतादवस्थ्यात् कुतो न मुक् ॥ २ ॥

अनारब्धकार्ययोः पुण्यपापयोर्विद्यासामर्थ्यात्क्षय उक्तः । इतरे त्वारब्धकार्ये पुण्यपापे उपभोगेन क्षपयित्वा ब्रह्म संपद्यते 'तस्य तावदेव चिरं यावन्न विमोक्ष्येऽथ संपत्स्ये'

அடைகின்றதாய்க் கொண்டு சிரவணம், மனனம், சிரத்தை, அதிலே இடையரு முயற்சி முதலிய அந்தரங்ககாரணத்தை யபேக்ஷிப்பதாய் கொண்டு ப்ரம்ஹவித்யையுடன் கூட ஒத்த ஒரேகாரிய முள்ளதாகவே ஆகிறது என்பது ஸித்திக்கிறது.

பதின்மூன்ருவது யதேவ வித்யாதிகரணம் முற்றிற்று.

போகாதிகரணம் 14.

(ஸூ) போகேநது இதரே க்ஷபயித்வா ஸம்பத்யதே. (19)

(ப-ரை) **इतरे तु** (இதரேது)=தனதுகாரியத்தை யாரம்பித்த புண்ணியபாபங்களேயோ வெனில் **भोगेन** (போகேந)=அனுபவத்தினல் **क्षपयित्वा** (க்ஷபயித்வா)= தேயச்செய்து **संपद्यते** (ஸம்பத்யதே)=ப்ரம்ஹஸம்பத்தியை யடைகிருன். (அதாவது ப்ரம்ஹமாகவாகிருன் என்ரும்.) (19) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலே

(க-ரை) வெகுஜன்மங்களைத் தரும் ப்ராரப்த்தகர்மங்களுடன் கூடினவர்களுக்கு மோக்ஷமானது இல்லையா? அல்லது இருக்கின்றதா? என்பது ஸந்தேஹம். வித்யைக்கு லோபம் வருங்கால் செய்யப்பட்ட கர்மமானது பலனைத்தந்துவிடும். அதனல் அவர்களுக்கு மோக்ஷம் கிடையாது என்பது பூர்வபக்ஷம். ப்ராரப்த்த கர்மமானது தனது பலனைமட்டும் அனுபவிக்கச்செய்யுமே யல்லாது வித்யையை நாசப்படுத்தமாட்டாது. தூங்கினவனுக்கும் விழித்தெழுந்தவனுக்கும் போல ஒட்டாமையானது அதேநிலையிலிருப்பதால் மோக்ஷமானது எவ்விதமில்லாமலிருக்கும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்.—தனது காரியத்தை யாரம்பிக்காத புண்ணியபாபங்களுக்கு வித்யையின் ஸாமர்த்யத்தினல் தேய்வானது சொல்லப்பட்டது. மற்றவைகளான ஆரம்பிக்கப்பட்ட தனது காரியத்தையுடைய புண்ணியபாபங்களேயோ வெனில் போகத்தினல் தேயச்செய்து ப்ரம்ஹத்தை யடைகிருன். "அவனுக்கு அவ்வளவேதான் தாமதம் எதுவரை ப்ராரப்த்த சரீரத்தினின்றும் விடுபடவில்லையோ

(छान्दो० ६।१४।२) इति 'ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति' इति चैवमादिश्रुतिभ्यः। ननु सत्यपि सम्यग्दर्शने यथा प्राग्देहपाताद्भेददर्शनं द्विचन्द्रदर्शनन्यायेनानुवृत्तमेवं पश्चादप्यनुवर्तेत। न। निमित्ताभावात्। उपभोगशेषक्षपणं हि तत्रानुवृत्तिनिमित्तं नच तादृशमत्र किंचिदस्ति। नन्वपरः कर्माशयोऽभिनवमुपभोगमारप्स्यते। न। तस्य दग्धबीजत्वात्। मिथ्याज्ञानावष्टम्भं हि कर्मान्तरं देहपात उपभोगान्तरमारभते तच्च मिथ्याज्ञानं सम्यग्ज्ञानेन दग्धमित्यतः साध्वेतदारब्धकार्यक्षये विदुषः कैवल्यमवश्यं भवतीति॥१९॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्य श्रीमच्छङ्करभगवत्पादकृतौ शारीरक मीमांसाभाष्ये चतुर्थाध्यायस्य प्रथमः पादः॥१॥

ப்ராரப்த்த சரீரத்தினின்றும் விடுபட்டதும் ஸம்பத்தியை=(ப்ரம்ஹத்துடன் இரண்டறக் கலத்தலை) அடைகிறான்" என்றும், "ப்ரம்ஹமாகவே இருந்து கொண்டு ப்ரம்ஹத்தை யடைகிறான்" என்றுமாதிய சுருதிகளு மிருக்கின்றன.

சங்கை—ஸம்யக்தர்சனமானது இருந்த போதிலுங்கூட தேஹம் விழுவதற்கு முந்தி பேததர்சனமானது இரண்டு சந்திரனைத் தோன்றுதல் என்ற நியாயத்தை யொட்டி எவ்விதம் தொடர்ந்து வருகிறதோ இவ்விதமே சரீரபாதத்துக்குப் பிறகுங்கூட பேததர்சனமானது அனுவர்த்திக்கட்டுமே எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. நிமித்தமின்மையே அதன் காரணமாகும். அனுபவசேஷத்தைத் தேய்த்தலன்றோ அவ்விடத்தில் அனுவிருத்தியில் நிமித்தமாக வாகவேண்டும். அத்தகையதொன்றும் இங்கில்லை யன்றோ.

சங்கை—வேறு ஒருகர்மாசயமானது புதிதான உபபோகத்தை (அனுபவத்தை) ஆரம்பிக்கக்கூடும் எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. அத்தகைய கர்மாசயத்தின் பீஜமானது பொசுக்கப்பட்டதாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—மித்யாக்ஞானத்தை ஆஸ்ரயமாகவுடைய கர்மாந்தரமானது தேஹபாதமேற்பட்டதும் வேறு உபபோகத்தையாரம்பிக்க வேண்டும். அந்த மித்யாக்ஞானமோ ஸம்க்ஞானத்தினால் போக்கப்பட்டிருக்கிறது. என்ற இக்காரணத்தால் ஆரப்த்தகாரியத்தின் நாசமேற்பட்டதும் வித்வானுக்குக் கைவல்யமானது அவஸ்யம் வந்துவிடுகிறது என்றும். (19)

பதிநான்காவது போகாதிகரணம் முற்றிற்று.

இவ்விதம் கோவிந்தபகவத்பூஜ்யபாதரின் சிஷ்யர்களான ஸ்ரீமத்சங்கர பகவத்பாதர்களின் கிருதியான சாரீரக மீமாம்ஸாபாஷ்யத்தின் நான்காவது அத்தியாயத்தின் முதலாவது பாதம் முற்றிற்று.

चतुर्थाध्याये द्वितीयः पादः।

[अत्र पादे उत्क्रान्तिगतिनिरूपणम्]

१ वागधिकरणम्। सू० १–२

वाङ्मनसि दर्शनाच्छब्दाच्च॥ १॥

वागादीनां स्वरूपेण वृत्त्या वा मानसे लयः। श्रुतिर्वाङ्मनसीत्याह स्वरूपविलयस्ततः॥ १॥

न लीयतेऽनुपादाने कार्यं वृत्तिस्तु लीयते। वह्निवृत्तेर्जले शान्तेर्वाक्छब्दो वृत्तिलक्षकः॥ २॥

நான்காவது அத்தியாயத்தின் இரண்டாவதுபாதம்.

வாகதிகரணம் 1.

(அ—கை) ஆத்மக்ஞானத்தின் பயனை ஸத்யோமுக்தியைச் சொன்னபிறகு ப்ரம்ஹலோகப்ராப்த்தி ரூபமான உபாஸனத்தின் பயன் சொல்லப்படவேண்டும். அப்பயனே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தினல் அடையக்கூடியதாக விருக்கிறது. மார்க்கப்ராப்த்தியோ உத்க்ராந்தியினல் ஸாத்யமாக விருக்கிறது. ஆகவே இந்தப் பாதத்தில் உத்க்ராந்தியானது சொல்லப்படுகிறது. இந்தப் பாதத்தில் 21ஸூத்திரங்கள் கொண்ட 11 அதிகரணங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள் 2ஸூத்திரங்கள்கொண்ட முதலாவது அதிகரணத்தில் வாக்விருத்திக்கு மனத்தில் லயமேற்படும் முறை சொல்லப்படுகிறது. அதன் முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) வாங்மனஸி தர்சனத் சப்தாச் ச (1)

(ப—ரை) **वाक्** (வாக்)=வாகிந்திரியத்தின் விருத்தியானது **मनसि** (மனஸி)= மனத்தில் லயத்தையடைகிறது. ஏன்? **दर्शनात्** (தர்சனத்)=அவ்விதமனுபவமிருப்பதும், **शब्दाच्च** (சப்தாச்ச)=சுருதி அவ்விதம் கூறியிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். (1) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) வாக் முதலியவற்றுக்கு ஸ்வரூபத்தால் மனத்தில் லயமேற்படுகிறதா? அல்லது அவற்றின் விருத்தியினல் லயமேற்படுகிறதா? (அதாவது:—வாகாதி இந்திரியங்களே மனத்திலொடுங்குகின்றனவா? அல்லது அவற்றின் விருத்திகள் மனத்திலொடுங்கு கின்றனவா? என்றும்.) என்பது ஸந்தேஹம். சுருதியானது "வாக் மனத்தில் லயத்தை யடைகிறது" என்று சொல்லுகிறது. ஆகவே வாகாதிகளின் ஸ்வரூபலயந்தான் சொல்லவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். பொதுவாய் காரியமானது தனது உபாதான காரணமாக இல்லாதவற்றில் லயத்தையடைவதில்லை. விருத்தியோ உபாதானகாரணமாக இல்லாதவற்றிலுங் கூட லயத்தையடைகிறது. நெருப்பின் விருத்திக்கு ஜலத்தில் லயமேற்படுவதைக் காண்கிறோம். ஆகவே ஸூத்திரத்திலுள்ள வாக் என்ற சப்தமானது லக்ஷணை முறையால் விருத்தியைச் சொல்லுகிறது. என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

अथापरासु विद्यासु फलप्राप्तये देवयानं पन्थानमवतारयिष्यन्प्रथमं तावद्यथाशास्त्रमुत्क्रान्तिक्रममन्वाचष्टे। समाना हि विद्वदविदुषोरुत्क्रान्तिरिति वक्ष्यति। अस्ति प्रायणविषया श्रुतिः 'अस्य सोम्य पुरुषस्य प्रयतो वाङ्मनसि संपद्यते मनः प्राणे प्राणस्तेजसि तेजः परस्यां देवतायाम्' (छा० ६। ८। ६) इति। किमिह वाच एव वृत्तिमत्या मनसि संपत्तिरुच्यत उत वाग्वृत्तेरिति विशयः। तत्र वागेव तावन्मनसि संपद्यत इति प्राप्तम्। तथाहि श्रुतिरनुगृहीता भवति। इतरथा लक्षणा स्यात्। श्रुतिलक्षणाविशये च श्रुतिर्न्याय्या न लक्षणा। तस्माद्वाच एवायं मनसि प्रलय इति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—वाग्वृत्तिर्मनसि संपद्यत इति। कथं वाग्वृत्तिरिति व्याख्यायते यावता वाङ्मनसीत्येवाचार्यः पठति। सत्यमेतत्। पठिष्यति तु परस्तात् 'अविभागो वचनात्' (ब्र० सू० ४। २। १६) इति।

பாஷ்யம்.—பிறகு அபரவித்யையில் (ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸனத்தில்) பயனை யடைவதற்கு வேண்டி தேவயானமார்க்கத்தைச் சொல்லப் போகின்றவராய் முதன் முதலில் சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி உத்க்ராந்திக்கிரமத்தைச் சொல்லுகிறார். வித்வானுக்கும் அவித்வானுக்கும் உத்க்ராந்தியானது (சரீரத்தினின்றும் கிளம்புதலானது) ஸமானமாகவன்றோ இருக்கின்றது என்று சொல்லப்போகிறார். ப்ராயணத்தை (மரணத்தை) விஷயமாகக்கொண்ட ஶ்ருதியானது பின்வருமாறு இருக்கிறது. அதாவது:—"ஹேஸோம்ய! மரணத்தையடைந்த இந்தப்புருஷனுடைய வாக்கானது மனத்தில் ஸம்பத்தியை (லயத்தை) யடைகிறது. மனஸ் ப்ராணனிலும், ப்ராணன் தேஜஸ்ஸிலும் (பௌதிகமான ஆத்யாத்மிகதேஜஸ்ஸிலும்) தேஜஸ்ஸானது (பௌதிகமான ஆத்யாத்மிகதேஜஸ்ஸானது) பரதேவதையினிடத்திலும் ஸம்பத்தியை [லயத்தை] அடைகிறது" என்றும். இங்கு விருத்தியுடன் கூடினதான வாக்குக்கே மனத்தில் ஸம்பத்தியா (லயமா) னது சொல்லப்படுகிறதா? அல்லது வாக்கின் விருத்திக்கு மட்டுமே (மனத்தில் லயம்சொல்லப்படுகிறதா?) என்பது ஸந்தேஹம். அங்கு வாக்குமட்டுமே தான் மனத்தில் லயமடைகிறது என ப்ராப்த்தமாகிறது. அவ்விதம் சொன்னாலன்றோ சுருதியானது (வாகிந்திரியத்தைச் சொல்லும் வாக்சப்தத்திலுள்ள சக்திஎன்ற விருத்தியானது) பாதிக்கப்படாததாகவாகிறது. இல்லாவிடில் வாக் என்ற சப்தத்தில் லக்ஷணை சொல்லவேண்டி வந்துவிடுகிறது. சுருதி (நேரில் பொருளைக்கூறும் சக்தி) க்கும், லக்ஷணைக்குமாக ஸந்தேஹம் வருமிடத்தில் சுருதியைக் கொள்ளுவது நியாயமாகவாகுமே யொழிய லக்ஷணையைக் கொள்ளுவது நியாயமாக வாகாது. ஆகவே வாக்குக்கேதான் இந்த மனத்தில் லயம் சொல்லப்படுகிறது. என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்த்தமாகவே வாக்கின் விருத்தியானது மனத்தில் லயத்தை யடைகிறது என்று சொல்லுகிறோம். ஆசிரியர் வாக்கே மனத்தில் (லயமடைகிறது) எனச் சொல்லியிருக்க வாக்கின்விருத்தியென உரைசெய்யப் படுவதுஎங்ஙனம் எனின்? இது உண்மைதான். இதேபாதம் 16-வது ஸூத்திரத்தில் "* அவிபாகோவசநாத்"

---

* தத்த்வவித்தினுடைய இந்திரியங்களுக்கு ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ஸ்வரூபலயமேற்படுகிறது என்பது அந்த ஸூத்திரத்தின் கருத்து.

तस्मादत्र वृत्त्युपशममात्रं विवक्षितमिति गम्यते। तत्त्वप्रलयविवक्षायां तु सर्वत्रैवाविभागसाम्यात्किं परत्रैव विशिंष्यादविभाग इति। तस्मादत्र वृत्त्युपसंहारविवक्षा। वाग्वृत्तिः पूर्वमुपसंह्रियते मनोवृत्तावविस्थतायामित्यर्थः। कस्मात्। दर्शनात्। दृश्यते हि वाग्वृत्तेः पूर्वोपसंहारो मनोवृत्तौ विद्यमानायाम्। नतु वाच एव वृत्तिमत्या मनस्युपसंहारः केनचिदपि द्रष्टुं शक्यते। ननु श्रुतिसामर्थ्याद्वाच एवायं मनस्यप्ययो युक्त इत्युक्तम्। नेत्याह। अतत्प्रकृतित्वात्। यस्य हि यत उत्पत्तिस्तस्य तत्र प्रलयो न्याय्यो मृदीव शरावस्य। नच मनसो वागुत्पद्यत इति किञ्चन प्रमाणमस्ति। वृत्त्युद्भवाभिभवौ त्वप्रकृतिसमाश्रयावपि दृश्येते। पार्थिवेभ्यो हीन्धनेभ्यस्तैजसस्याग्नेर्वृत्तिरुद्भवत्यप्सु चोपशाम्यति। कथं तर्ह्यस्मिन्पक्षे शब्दो वाङ्मनसि संपद्यत इति। अत आह शब्दाच्चेति। शब्दोऽप्यस्मिन्पक्षेऽवकल्पते वृत्तिवृत्तिमतोरभेदोपचारादित्यर्थः ॥ १ ॥

अतएव च सर्वाण्यनु ॥ २ ॥

எனப் படிக்கப்போகிறார். ஆகவே இங்கு விருத்தியின் உபஶமம் (ஒடுக்கம்) மட்டுமே என வறியக்கிடக்கிறது. இந்திரிய தத்துவத்துக்கே லயஞ் சொல்லவிருப்பமிருக்கும்பக்ஷத்தில் எல்லாவிடத்திலுமே ஏகீபாவமானது ஸமானமாக விருக்குங்கால் மேலுள்ள விடத்தில் மட்டும் “அவிபாக:” என அடைமொழிகொடுத்து எதற்காகக்கூறவேண்டும். ஆதலால் இவ்விடத்தில் வாக்விருத்தியின் உபஸம்ஹாரத்தைச் சொல்ல எண்ணமிருப்பதாகத் தெரிகிறது. மனோவிருத்தியானது இருக்குங்கால் முதலில் வாக்கின் விருத்தியானது ஒடுங்குகிறது என்பது அதன் பொருள். ஏன்? தர்சனமிருப்பதாலென்க. அதாவது:—மனோவிருத்தியானது இருக்குங்கால் வாக்விருத்திக்கு முதலில் உபஸம்ஹாரமானது காணப்படுகின்றதன்றோ? விருத்தியுடன் கூடின வாக்குக்கு மனத்தி லுபஸம்ஹாரமானது ஒருவனாலும் பார்க்கமுடியாதன்றோ.

சங்கை—சுருதி சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு வாக்குக்கே மனத்தில் இந்த லயம் சொல்லுவது பொருந்தும் எனச் சொல்லப்பட்டதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இல்லையென்கிறார். மண்ணில் மடக்குக்குப்போல எதற்கு எதனிடமிருந்து உத்பத்தியோ அதற்கு அதனிடத்தில் லயஞ்சொல்லுவது நியாயமானதாகும். மனத்திலிடமிருந்து வாக்கு உண்டாகிறது என்பதில் எவ்விதப்பிரமாணமுமில்லை யன்றோ? விருத்தியின் உத்பத்தியும் லயமும் காரணமாக இல்லாதவற்றை யாஸ்ரயித்ததாகவும் கூட காணக்கிடக்கின்றன. பார்த்திவங்களான விறகுகளினின்றும் தைஜஸமான அக்னியினுடைய விருத்தியானது உண்டாகிறது. ஜலத்தில் லயத்தையுமடைகிறது. அவ்விதமாயின் இந்தப்பக்ஷத்தில் “வாக்கு மனத்தில் ஒடுங்குகிறது” என்ற சப்தமானது எவ்விதம் பொருந்தும் எனின்? அதற்கு வேண்டியே “சப்தாச் ச” என்று சொல்லுகிறார். விருத்திக்கும், விருத்தியுள்ளவற்றுக்கும் உபசாரமுறையால் அபேதமானது கொள்ளப்படுவதால் சப்தமும் இந்தப்பக்ஷத்தில் பொருந்துகிறது என்பது பொருள். (1) (எ—று)

'तस्मादुपशान्ततेजाः पुनर्भवमिन्द्रियैर्मनसि संपद्यमानैः' (प्रश्न० ३।९) इत्यत्राविशेषेण सर्वेषामेवेन्द्रियाणां मनसि संपत्तिः श्रूयते। तत्राप्यत एव वाच इव चक्षुरादीनामपि सवृत्तिके मनस्यवस्थिते वृत्तिलोपदर्शनात्तत्त्वप्रलयासंभवाच्छन्दोपपत्तेश्च वृत्तिद्वारेणैव सर्वाणीन्द्रियाणि मनोऽनुवर्तन्ते। सर्वेषां करणानां मनस्युपसंहाराविशेषे सति वाचः पृथग्ग्रहणं वाङ्मनसि संपद्यत इत्युदाहरणानुरोधेन ॥ २ ॥

२ मनोधिकरणम्। सू० ३

तन्मनः प्राण उत्तरात् ॥ ३ ॥

मनः प्राणे स्वयं वृत्त्या वा लीयेत स्वयं यतः। कारणान्नोदकद्वारा प्राणो हेतुर्मनः प्रति ॥ १ ॥
साक्षात्स्वहेतौ लीयेत कार्यं प्राणादिकेन तु। गौणः प्राणादिको हेतुस्ततो वृत्तिलयो धियः ॥ २ ॥

(ஸூ) அத ஏவ ச ஸர்வாண்யநு (2)

(ப-ரை) **अथ एव च** (அத ஏவச)= ஆனதுபற்றியே **सर्वाण्यनु** (ஸர்வாண்யநு)=எல்லா இந்திரியங்களும் விருத்திகளின் லயத்தையொட்டி மனத்தில்லயிக்கின்றன.

பாஷ்யம்.—“அவ்விதம் கிளம்பினபின்னர் ஒய்ந்த தேஜஸ்ஸுடனுள்ளவனும் மனத்தில் லயத்தை யடைந்தவைகளான இந்திரியங்களுடன் கூட மறுபிறப்பை யடைகிறான்” என்ற இந்தவிடத்தில் சுருதியானது பொதுவாக எல்லா இந்திரியங்களுக்குமே மனத்தில் லயத்தை சொல்லுகிறது. அவ்விடத்திலுங்கூட ஆனதுபற்றியே=வாக்குக்குப் போல சக்ஷுராதிகளுக்குங் கூட விருத்தியுடன் கூடினதாக மனது இருக்குங்கால் அம்மனதில் விருத்திலோபம் காணப்படுவதாலும், தத்துவத்துக்குப் பிரளயம் ஸம்பவிக்காதாகையாலும், சுருதியிலுள்ள இந்திரிய சப்தத்துக்கு விருத்திபரத்துவம் சொல்லுவது பொருந்தக் கூடியதாக விருப்பதாலும் விருத்திகள் வாயிலாகவே எல்லா இந்திரியங்களும் மனதை அனுவர்த்திக்கின்றன, எல்லாக்கரணங்களுக்கும் மனத்திலுபஸம்ஹாரம் (லய) மானது பொதுவாக விருக்குங்கால் “வாங்மனஸி ஸம்பத்யதே” என்ற ஸூத்திரத்தில் வாக்கைத் தனியாகச் சொன்னது உதாஹரணத்தை யொட்டியெனக்கண்டுகொள்ளவேண்டும்.

ஒன்றாவது வாகதிகரணம் முற்றிற்று.

மனோதிகரணம் 2.

(ஸூ) தத் மன: ப்ராணே உத்தராத் (3)

(ப-ரை) **तन्मनः** (தத்மன:)=கிரஹிக்கப்பட்ட எல்லா இந்திரிய விருத்திகளையுமுடைய அந்த மனதானது, **प्राणे** (ப்ராணே)=தனது விருத்திவாயிலாக ப்ராணனில் லயத்தையடைகின்றது. என்? **उत्तरात्** (உத்தராத்)=மேலுள்ள வாக்கியத்தாலென்க. (3) (எ-று)

समधिगतमेतत् 'वाङ्मनसि संपद्यते' (छां० ६। ८। ६) इत्यत्र वृत्तिसंपत्तिविवक्षेति। अथ यदुत्तरवाक्यम् 'मनः प्राणे' (छां० ६। ८। ६) इति किमत्रापि वृत्तिसंपत्तिरेव विवक्ष्यत उत वृत्तिमत्संपत्तिरिति विचिकित्सायां वृत्तिमत्संपत्तिरेवात्रेति प्राप्तम्। श्रुत्यनुग्रहात्तत्प्रकृतिकत्वोपपत्तेश्च। तथाहि—'अन्नमयं हि सोम्य मन आपोमयः प्राणः' (छां० ६। ५। ४) इत्यन्नयोनि मन आमनन्त्यब्योनिं च प्राणम्। 'आपश्चान्नमसृजन्त' इति श्रुतिः। अतश्च यन्मनः प्राणे प्रलीयतेऽन्नमेव तदप्सु प्रलीयतेऽन्नं हि मन आपश्च प्राणः प्रकृतिविकाराभेदादिति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—तदप्यागृहीतबाह्येन्द्रियवृत्ति मनो वृत्तिद्वारेणैव

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) மனதானது ப்ராணனிடத்தில் ஸ்வயம் லயத்தை யடைகிறதா? அல்லது விருத்தியுடன் லயத்தையடைகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம். ஸ்வயமாகவேதான் (ஸ்வரூபத்தாலேதான்) லயத்தை யடைவதாகச் சொல்லவேண்டும். என்? காரணமான அன்னம், உதகம் (ஜலம்) இவைவாயிலாக மனத்தைக் குறித்து ப்ராணன் ஹேதுவாகவாவதே அதன் காரணமாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். கார்யமான பொருளானது தனது காரணத்தில் நேரில் லயத்தை யடையுமே யொழிய ஒன்றின் வாயிலாக லயத்தை யடையமாட்டாது. ப்ராணுதிகமான (ஒன்றின் வாயிலாகச் சொல்லப்படுவதான) காரணமானது கௌணமானது. ஆகவே புத்தியினது விருத்திக்கு லயஞ்சொல்லுவதுதான் பொருந்துகிறது என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—"வாக் மனஸி ஸம்பத்யதே" என்ற விடத்தில் விருத்திக்கு லயமான்து சொல்லவிரும்பப்படுகிறது என்பது அறியப்பட்டது. பிறகு அதற்கு மேலுள்ள "மன: ப்ராணே" என்ற வாக்கியம் யாதுண்டோ இவ்விடத்திலுங் கூட விருத்திலயமே சொல்ல விரும்பப்பட்டதா? அல்லது விருத்தியுடன் கூடினவற்றுக்த் லயம் சொல்லவிரும்பப்பட்டதா? என ஸந்தேஹம் வரவே விருத்தியுடன் கூடினவற்றுக்கேதான் லயஞ் சொல்லப்படுகிறது என ப்ராப்தமாகிறது அவ்விதஞ் சொல்லுவதில் சுருதியினுெத்துமையிருப்பதும் அதை ப்ரகிருதி (காரண) யாகக் கொண்டிருத்தல் பொருந்தக்கூடியதாகவாவதுமே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—"ஹே ஸோம்ய! மனது அன்னமயமும், ப்ராணன் ஆபோமயமும் அன்ரோ" என்பதாய் மனதை அன்னத்தின் காரியமென்றும். ப்ராணனை அப்பின் (ஜலத்தின்) காரியமென்றும் சுருதிகள் சொல்லுகின்றன. "ஜலங்களும் அன்னத்தை ஸிருஷ்டித்தன" என்ற ஶ்ருதியுமிருக்கிறது. ஆகவே மனஸ் ப்ராணனிடத்தில் லயத்தையடைகிறது என்பது யாதுண்டோ அதனுல் அன்னமே ஜலத்தில் லயமடைகிறது. (என ஏற்படுகிறது.) அன்னமன்ரோ மனது, ப்ராணனன்ரோ ஜலம். காரணகாரியங்களுக்கு அபேதமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே (ஸித்தாந்தத்தைச்) சொல்லுகிரோம். நாலாபக்கத்திலும் கிரஹிக்கப்பட்ட வெளியிலுள்ள இந்திரியங்களின் விருத்தியையுடையதான அந்த மனதும் கூட விருத்தியின் வாயிலாகவே ப்ராணனிடத்தில் லயத்தை யடைகிறது என மேலுள்ள வாக்கியத்தினின்றும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.

प्राणे प्रलीयते इत्युत्तराद्वाक्यादवगन्तव्यम् । तथाहि सुषुप्सोर्मुमूर्षोश्च प्राणवृत्तौ परिस्पन्दात्मिकायामवस्थितायां मनोवृत्तीनामुपशमो दृश्यते । नच मनसः स्वरूपाप्ययः प्राणे संभवति । अतत्प्रकृतित्वात् । ननु दर्शितं मनसः प्राणप्रकृतित्वम् । नैतत्सारम् । नहीदृशेन प्राणाडिकेन तत्प्रकृतित्वेन मनः प्राणे संपत्तुमर्हति । एवमपि ह्यन्ने मनः संपद्येताप्सु चान्नमप्स्वेव च प्राणः । नह्येतस्मिन्नपि पक्षे प्राणभावपरिणताभ्योऽद्भ्यो मनो जायत इति किञ्चन प्रमाणमस्ति तस्मान्न मनसः प्राणे स्वरूपाप्ययः । वृत्त्यप्ययेऽपि तु शब्दोऽवकल्पते वृत्तिवृत्तिमतोरभेदोपचारादिति दर्शितम् ॥ ३ ॥

३ अध्यक्षाधिकरणम् । सू० ४-६

सोऽध्यक्षे तदुपगमादिभ्यः ॥ ४ ॥

असोर्भूतेषु जीवे वा लयो भूतेषु तच्छ्रुतेः । स प्राणस्तेजसीत्याह न तु जीव इति क्वचित् ॥ १ ॥

एवमेवेममात्मानं प्राणा यन्तीति च श्रुतेः । जीवे लीत्वा सहैतेन पुनर्भूतेषु लीयते ॥ २ ॥

அதாவது:— ஸுஷுப்தியி லிருப்பவனுடையவும், மரிக்குந்தருணத்திலிருப்பவனுடையவுமான அசைதல் ரூபமான ப்ராணவிருத்தியானது இருக்குங்கால் அதில் மனோவிருத்திகளுக்கு லயமேற்படுவதாகக் காணக்கிடக்கிறது. மனதுக்கு ஸ்வரூபலயமானது ப்ராணனிடத்தில் ஸம்பவிக்கவும் மாட்டாது. ப்ராணனின் காரியமாக மனதில்லாதிருப்பதாலென்றும். ப்ராணனுடைய காரியம் மனஸ் என்பது காட்டப்பட்டதன்றோ எனின்? இது ஸாரமாகாது. இவ்விதம் முறையே யேற்படும் காரணத்தன்மையைக் கொண்டு ப்ராணனில் மனது லயத்தையடைவதாகச் சொல்லவியலாதன்றோ? இவ்விதமானலோ (ப்ராணன் ஜலத்தின் காரியமென்றுலோ) அன்னத்தில் மனதும், ஜலத்தில் அன்னமும் ஜலத்தில் ப்ராணனும் லயத்தையடையவேண்டிவரும். இந்தப் பக்ஷத்திலும் ப்ராணரூபமாகப் பரிணமத்தையடைந்த ஜலத்திலிருந்து மனது உண்டாகிறது என்பதைக்கூறும் ப்ரமாணமொன்றுமில்லை. ஆகவே மனதுக்கு ப்ராணனில் ஸ்ரூபலயம் கிடையாது என்பது தான் பொருந்துகிறது. விருத்திக்கு லயஞ்சொன்னலோ விருத்தி விருத்தியுள்ளது இரண்டுக்கும் உபசாரமுறையால் அபேதம் ஸம்பவிப்பதால் **मनः** (மனঃ)= என்ற சப்தமும் பொருத்தமுள்ளதாகவே ஆகிவிடுகிறது. என்பது (முன்னரே) காண்பிக்கப்பட்டு மிருக்கிறது. (3) (எ—று)

இரண்டாவது மனோதிகரணம் முற்றிற்று.

அத்யக்ஷாதிகரணம் 3.

(ஸூ) ஸோத்யக்ஷே ததுபகமாதிப்ய: (4)

(ப—ரை) **सः** (ஸঃ)=அந்த ப்ராணன், **अध्यक्षे** (அத்யக்ஷே)=விக்ஞானத்மாவினிடத்தில் லயிக்கிறது. ஏன்? **तदुपगमादिभ्यः** (ததுபகமாதிப்யঃ)=வேறு சுருதியில் எல்லாப்ராணன்களுக்கும் தத்தமது அத்யக்ஷமான பொருளில் உபகமனம் முதலியன (உபகமனம், அனுகமனம், அவஸ்தானம் இவை) சொல்லப்பட்டிருப்பதாலென்க. (4) (எ—று)

स्थितमेतद्यस्य यतो नोत्पत्तिस्तस्य तस्मिन्वृत्तिप्रलयो न स्वरूपप्रलय इति। इदमिदानीं प्राणस्तेजसीत्यत्र चिन्त्यते—किं यथाश्रुति प्राणस्य तेजस्येव वृत्त्युपसंहारः किंवा देहेन्द्रियपञ्जराध्यक्षे जीव इति। तत्र श्रुतेरनतिशङ्क्यत्वात्प्राणस्य तेजस्येव संपत्तिः स्यादश्रुतकल्पनाया अन्याय्यत्वादिति। एवं प्राप्ते प्रतिपद्यते सोऽध्यक्ष इति। स प्रकृतः प्राणोऽध्यक्षेऽविद्याकर्मपूर्वप्रज्ञोपाधिके विज्ञानात्मन्यवतिष्ठते। तत्प्रधाना प्राणवृत्तिर्भवतीत्यर्थः। कुतः—तदुपगमादिभ्यः। 'एवमेवेममात्मानमन्तकाले सर्वे प्राणा अभिसमायन्ति यत्रैतदूर्ध्वोच्छ्वासी भवति' इति हि श्रुत्यन्तरमध्यक्षोपगामिनः सर्वान्प्राणानविशेषेण दर्शयति। विशेषेण च 'तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति' (बृ० ४। ४। २) इति पञ्चवृत्तेः

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) ப்ராணனுக்கு பூதங்களில் லயமேற்படுகிறதா? அல்லது அவற்றுக்கு அத்யக்ஷனுன ஜீவனிடத்தில் லயமேற்படுகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம். பூதங்களிற்றுன் லயமேற்படுகிறது. அவ்விதம் ஸ்ருதியுமிருக்கிறது. "அந்த ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் லயத்தை யடைகிறது" என ஸ்ருதியிருக்கிறதே யொழிய ஜீவனிடத்தில் லயத்தையடைவதாக ஒருவிடத்திலும் சுருதி கூறவில்லை என்பது பூர்வ பக்ஷம். இவ்விதமே இந்த ஆத்மாவை ப்ராணன்கள் அடைகின்றன" எனஸ்ருதியிருப்பதால் ஜீவனிடத்தில் இவைலயத்தையடைந்து ஜீவனுடன் கூட பூதங்களில் லயத்தையடைகிறதாக ஏற்படுகிறது. என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—எதற்கு எதனிடமிருந்து உத்பத்தியானது கிடையாதோ அதற்கு அதனிடத்தில் விருத்திலயம் மட்டுமே யொழிய ஸ்வரூபலயம் கிடையாது என்பது முன்னர் கூறப்பட்டது. இப்பொழுது "ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் லயிக்கிறது" என்ற விடத்தில் இந்த விசாரம் செய்யப்படுகிறது. அதாவது:—சுருதியிலிருக்கிறபடி ப்ராணனுக்குத் தேஜஸ்ஸிலேயே விருத்திலயஞ் சொல்லவேண்டுமா? அல்லது தேஹேந்திரியக் கூட்டுக்கு அத்யக்ஷனை ஜீவனிடத்தில் லயஞ் சொல்லவேண்டுமா என்றும். அங்கு சுருதியில் அதிசங்கை கொள்ளுவது பொருந்தாதாகையால் ப்ராணனுக்குத் தேஜஸ்ஸிலேயே தான் லயம் சொல்லவேண்டும். சுருதிசொல்லாததைக் கல்பிப்பது அன்னியாயமாகவாவதே அதன் காரணமாகும் என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே "ஸோத்யக்ஷ" என்பதாய் ஸித்தாந்தம் செய்யப்படுகிறது. அந்த ப்ரகிருதனுன ப்ராணன் அவித்யை, கர்மம், பூர்வப்ரக்ஞை இவற்றை உபாதியாக வுடைய ஜீவனிடத்தில் ஸம்பத்தியை யடைகிறது. அதாவது ப்ராணவிருத்தியானது ஜீவனே ப்ரதானமாகக் கொண்டதாகவாகிறது என்பது அதன் பொருள். ஏன்? ததுபகமாதிகளிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (ஜீவனுடன் செல்லுதலும், அவனுடன் திரும்பிவருதலும், அவனுடன் சேர்ந்து இருத்தலுமே அதன் காரணமென்றும்.) "இவ்விதமே முடிவுகாலத்தில் எல்லாப்ராணன்களும் இந்த ஆத்மாவை (ஜீவனைத்) தொடர்ந்து செல்லுகின்றன. எச்சமயத்தில் இவ்விதம் ஊர்த்துவஸ்வாஸமுள்ளவனுக வாகின்றுனே" என்றச் சுருதியோ எல்லாப்ராணன்களையும் அத்யக்ஷனை (ஜீவனைப்) பின்

प्राणस्याध्यक्षानुगामितां दर्शयति तदनुवृत्तितां चेतरेषाम् 'प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति' (बृ० ४।४।२) इति। 'सविज्ञानो भवति' इति चाध्यक्षस्यान्तर्विज्ञानवत्त्वप्रदर्शनेन तस्मिन्नपीतकरणग्रामस्य प्राणस्यावस्थानं गमयति। ननु 'प्राणस्तेजसि' इति श्रूयते कथं प्राणोऽध्यक्ष इत्यधिकावापः क्रियते। नैष दोषः। अध्यक्षप्रधानत्वादुत्क्रमणादिव्यवहारस्य श्रुत्यन्तरगतस्यापि च विशेषस्यापेक्षणीयत्वात्॥ ४॥

कथं तर्हि प्राणस्तेजसीति श्रुतिरित्यत आह—

भूतेषु तच्छ्रुतेः॥ ५॥

स प्राणसंपृक्तोऽध्यक्षस्तेजःसहचरितेषु भूतेषु देहबीजभूतेषु सूक्ष्मेष्ववतिष्ठत इत्य-

---

தொடருகின்றன" என்பதாய் வேறு ப்ராணன்களுக்கு (இந்திரியங்களுக்கு) ப்ராணனைப் பின்தொடரும் தன்மையைச் சொல்லியு மிருக்கிறது. "விஜ்ஞானத்துடன் கூடினவனாக வாகிறான்" என்பதாய் அத்யக்ஷனான ஜீவனுக்கு உள்ளில் விஜ்ஞானத்துடன் கூடியிருத்தலைக் காண்பித்திருப்பதிலிருந்து லயத்தை யடைந்த கரணஸமூஹங்களையுடைய ப்ராணனுக்கு அந்த ஜீவனிடத்தில் இருப்பைக் காண்பிக்கிறது.

சங்கை—ப்ராணன் தேஜஸில் லயிக்கிறது" என்பதாய் மட்டும் சுருதியில் காணப்படுகிறது. அவ்விதமிருக்க ப்ராணன் அத்யக்ஷ (ஜீவ) னிடத்தில் என அதிகாவாபம் (சப்தத்துக்கு நேரில் அர்த்தமாகவாகாததை அர்த்தமாகக் கொள்ளுதல்) ஏன் செய்யப்படுகிறது எனின்?

உத்தரம்—இது தோஷமாகாது. உயரக்கிளம்புதல் முதலிய வியவஹாரமானது அத்யக்ஷனை (ஜீவனை) ப்ரதானமாகக் கொண்டிருப்பதுபற்றி வேறு சுருதியிற் சொல்லியுள்ள விசேஷமும் அபேக்ஷிக்கக்கூடியதாகவாவதே அதன் காரணமாகும். (4) (எ—று)

அவதாரிகாபாஷ்யம்.—"ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில் லயிக்கிறது" என ஶ்ருதி சொன்னது எவ்விதமெனின்? அதற்கு அடுத்த ஸூத்திரத்தினால் பதில் சொல்லுகிறார்—

(ஸூ) பூதேஷு தத் சுருதே: (5)

(ப—ரை) ப்ராணனுடன்கூடின ஜீவன் भूतेषु (பூதேஷு)=தேஜஸ்ஸுடன் கூடின ஸூக்ஷ்ம பூதங்களிடத்தில் இருப்பை யடைகிறான் எனக் கண்டுகொள்ள வேண்டும். ஏன்? तच्छ्रुतेः (தத்சுருதே:)="ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில்" என ஶ்ருதி கூறுவதே அதன் காரணமாகும். (5) (எ—று)

பாஷ்யம்.—அந்த அத்யக்ஷன் (ஜீவன்) ப்ராணனுடன் கூடினவனாய் தேஹத்துக்குப் பீஜங்களாக வானதும் தேஜஸ்ஸுடன் கூடினதும் ஸூக்ஷ்மங்களுமான

वगन्तव्यम् । प्राणस्तेजसीति श्रुतेः । ननु चेयं श्रुतिः प्राणस्य तेजसि स्थितिं दर्शयति न प्राणसंपृक्तस्याध्यक्षस्य । नैष दोषः । सोऽध्यक्ष इत्यध्यक्षस्याप्यन्तरालेऽप्युपसङ्ख्यातत्वात् । योऽपि हि स्रुघ्नान्मथुरां गत्वा मथुरायाः पाटलिपुत्रं व्रजति सोऽपि स्रुघ्नात्पाटलिपुत्रं यातीति शक्यते वदितुम् । तस्मात्प्राणस्तेजसीति प्राणसंपृक्तस्याध्यक्षस्यैवैतत्तेजःसहचरितेषु भूतेष्ववस्थानम् ॥ ५ ॥

कथं तेजःसहचरितेषु भूतेष्वित्युच्यते यावतैकमेव तेजः श्रूयते प्राणस्तेजसीति । अत आह—

नैकस्मिन्दर्शयतो हि ॥ ६ ॥

नैकस्मिन्नेव तेजसि शरीरान्तरप्रेप्सावेलायां जीवोऽवतिष्ठते कार्यस्य शरीरस्यानेका-

---

பூதங்களில் இருப்பை யடைகிறுன் எனக் கண்டுகொள்ளவேண்டும். "ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில்" என ப்ஶ்ருதியிருப்பதாலென்க.

சங்கை—இந்த ப்ஶ்ருதியானது ப்ராணனுக்குத் தேஜஸ்ஸில் ஸ்திதியைக் காட்டுமே யொழிய ப்ராணனுடன் கூடின அத்யக்ஷனுக்கு ஸ்திதியைக் காட்டாதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இதுதோஷமாகாது. "அது அத்யக்ஷனிடத்தில் லயிக்கிறது" என்ற ஸூத்திரத்தில் சொல்லிய சுருதிபலத்தால் அத்யக்ஷனையும் இடையில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டுவதாக எற்படுகிறது. எவன் ஸ்ருக்ன மென்ற தேசத்திலிருந்து மதுரையையடைந்து மதுரையினின்றும் பாடலிபுத்ர தேசத்தை யடைகிறுனே அவனும் ஸ்ருக்னத்தினின்றும் பாடலிபுத்ரதேசத்தை யடைகிறுன் எனச் சொல்லக்கூடியவனுகவே ஆகிறுன். ஆகவே "ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில்" என்றவிடத்தில் ப்ராணனுடன் கூடின அத்யக்ஷ (ஜீவ) னுக்கே தேஜஸ்ஸுடன் கூடின பூதங்களில் இந்த இருப்பு சொல்லுவது பொருந்துகிறது. (5) (எ—று)

அவதாரிகாபாஷ்யம்.—"ப்ராணன் தேஜஸ்ஸில்" என்பதாய் தேஜஸ் ஒன்று மட்டுமே சொல்லப்பட்டிருக்க தேஜஸ்ஸுடன் கூடின பூதங்களில் எனச் சொல்லப்படுவது எங்ஙனமெனின்? இதற்கு வேண்டி அடுத்த ஸூத்திரம் சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) ந ஏகஸ்மின் தர்சயதோ ஹி (6)

(ப—ரை) ஜீவன் வேறு சரீரத்தை யடையும் ஸமயத்தில் **एकस्मिन्** (ஏகஸ்மின்)=தேஜஸ் ஒன்றில் மட்டுமே **न** (ந)=இருப்பதில்லை. கார்யமான சரீரமானது அனேகத்தின் சேர்க்கையுள்ளதாக விருப்பதே அதன்காரணமாகும். **दर्शयतो हि** (தர்ஶயதோ ஹி)=சுருதியில் யாக்ஞவல்க்யர் ஆர்த்தபாகர், என்ற இரண்டுமஹரிஷிகளின் ப்ரப்னப்ரதிவசனங்கள் இதை விளக்குகின்றனவன்றோ. (6) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஜீவன் வேறு தேஹத்தை யடையும் வேளையில் தேஜஸ் ஒன்றில் மட்டுமே இருப்பதில்லை. காரியமான சரீரமானது அனேக (பூதங்கள்) சேர்ந்ததா

त्मकत्वदर्शनात्। दर्शयतश्चैतमर्थं प्रश्नप्रतिवचने 'आपः पुरुषवचसः' (छा० ५। ३। ३) इति। तद्व्याख्यातम् 'त्र्यात्मकत्वात्तु भूयस्त्वात्' (ब्र० सू० ३। १। २) इत्यत्र। श्रुतिस्मृती चैतमर्थं दर्शयतः। श्रुतिः 'पृथ्वीमय आपोमयो वायुमय आकाशमयस्तेजोमयः' इत्याद्या। स्मृतिरपि 'अण्व्यो मात्राऽविनाशिन्यो दशार्धानां तु याः स्मृताः। ताभिः सार्धमिदं सर्वं संभवत्यनुपूर्वशः' इत्याद्या। ननु चोपसंहृतेषु वागादिषु करणेषु शरीरान्तरप्रेप्सावेलायां 'क्वायं तदा पुरुषो भवति' (बृ० ३। २। १३) इत्युपक्रम्य श्रुत्यन्तरं कर्माश्रयतां निरूपयति—'तौ ह यदूचतुः कर्म हैव तदूचतुरथ ह यत्प्रशशंसतुः कर्म हैव तत्प्रशशंसतुः' (बृ० ३। २। १३) इति। अत्रोच्यते—तत्र कर्मप्रयुक्तस्य ग्रहातिग्रहसंज्ञकस्येन्द्रियविषयात्मकस्य बन्धनस्य प्रवृत्तिरिति कर्माश्रयतोक्ता। इह पुनर्भूतोपादानाद्देहान्तरोत्पत्तिरिति भूताश्रयत्वमुक्तम्। प्रशंसाशब्दादपि तत्र प्राधान्यमात्रं कर्मणः प्रदर्शितं नत्वाश्रयान्तरं निवारितम्। तस्मादविरोधः॥ ६॥

கக் காணப்படுவதாலென்க. "ஜலம் புருஷன் என்ற சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது" என்ற விடத்திலுள்ள ப்ரஶ்னப்ரதிவசனங்கள் இப்பொருளைக் காண்பிக்கின்றனவன்றோ. அது "த்ர்யாத்மகத்வாத்து பூயஸ்த்வாத்" என்ற விடத்தில் விளக்கப்பட்டு மிருக்கிறது. சுருதி ஸ்மிருதிகளும் இப்பொருளைத் தெரிவிக்கின்றன. அவற்றுள் சுருதியாவது—"ப்ருதிவீ மயன் ஆபோமயன், வாயுமயன், ஆகாசமயன், தேஜோமயன்" என்றதாதியாம். ஸ்மிருதியாவது—"விநாசத்தையடையாதனவும் ஸூக்ஷ்மமுமான பஞ்சபூதங்களுடைய மாத்ரைகள் எவையுண்டோ அவைகளுடன் கூட இந்தச் சரீரமானது முறையே அவற்றின் சேர்க்கையுள்ளதாய் உண்டாகிறது" என்றதாதியாம்.

சங்கை—வாகாதிகரணங்கள் உபஸம்ஹாரத்தை யடைந்ததும் வேறு சரீரத்தை யடையவிருப்பமுள்ள வேளையில் "இந்தப் புருஷன் அப்பொழுது எங்கிருக்கிறான்" என்று தொடங்கி வேறுசுருதியானது "அந்த யாக்ஞவல்க்யரும் ஆர்த்தபாகரும் எதைச் சொல்லினர் என்றால் கர்மத்தையே ஜீவாதாரமாகச் சொல்லினர். பின்னர் எதைப்புகழ்ந்தனரென்றால் அந்தக்கர்மத்தையே புகழ்ந்தனர்" என்றதால் கர்மாவை யாஶ்ரயித்திருக்கும் தன்மையைத் தெரிவிக்கின்றதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது—அவ்விடத்தில்கர்மமூலமேற்பட்டதும் க்ரஹம், அதிக்ரஹம் என்ற பெயருள்ளதும் இந்திரியம் விஷயம் இவைவடிவமானதுமான பந்தனத்தின் ப்ரவிருத்தியானது கர்மாஶ்ரயமாக இருப்பதுபற்றி கர்மாஶ்ரயத்வம் ஜீவனுக்குச் சொல்லப்பட்டது. இவ்விடத்திலோ வெனில் பஞ்சபூதங்களின் உபாதானத்தினின்றும் தேஹோத்பத்தி ஏற்படுவதுபற்றி இவனுக்குப் பூதாஶ்ரயத்வம் சொல்லப்பட்டது. சுருதியில் புகழுரை சொல்லும் வசனமிருப்பதைக் கொண்டுங்கூட அங்கு கர்மத்துக்கு ப்ராதான்யம் மட்டும் காண்பிக்கப்பட்டது வாகுமேயொழிய வேறு ஆஶ்ரயமானது மறுக்கப்பட்டதாக வாகமாட்டாது ஆனதுபற்றி விரோதமெதுவு மில்லை. (6)

மூன்றுவது அத்யக்ஷாதிகரணம் முற்றிற்று.

४ आसृत्युपक्रमाधिकरणम् । सू० ७

समाना चासृत्युपक्रमादमृतत्वं चानुपोष्य ॥ ७ ॥

ज्ञान्यज्ञोत्क्रान्तिरसमा समा वा नहि सा समा । मोक्षसंसाररूपस्य फलस्य विषमत्वतः ॥ १ ॥

आसृत्युपक्रमं जन्म वर्तमानमतः समा । पश्चात्तु फलवैषम्यादसमोत्क्रान्तिरेतयोः ॥ २ ॥

सेयमुत्क्रान्तिः किं विद्वदविदुषोः समाना किंवा विशेषवतीति विशयानानां विशेषवतीति तावत्प्राप्तम् । भूताश्रयविशिष्टा ह्येषा । पुनर्भवाय च भूतान्याश्रीयन्ते । नच

ஸமானாதிகரணம் 4.

(அ—கை) இதுவரையுள்ள மூன்று அதிகரணங்களால் வெளியிலுள்ள இந்திரியங்களுக்கு முதலில் மனத்தில் விருத்திலயமேற்படுவதால் அதற்குப்பிறகு மனோவிருத்திக்கு ப்ராணனில் லயமும் ப்ராணவிருத்திக்குப் பூதங்களுடன்கூடின ஜீவனிடத்தில் லயமும் ஏற்படுகிறதெனக் கூறி உத்க்ராந்தியின் வ்யவஸ்தையானது சொல்லப்பட்டது. அந்த வ்யவஸ்தையானது எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஸமமானது என்பது இந்த அதிகரணத்தால் சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) ஸமானா ச ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாத் அமிருதத்வஞ்ச அனுபோஷ்ய (7)

(ப—ரை) "வாங்மனஸி" என்றதாதியால் சொல்லப்படும் இந்த உத்க்ராந்தியானது வித்வான் அவித்வான் இருவர்க்கும் **आसृत्युपक्रमात्** (ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாத்)= மார்க்கத்தைத் தொடங்கும் வரை **समाना च** (ஸமானாச)=ஸமானமாகவே இருக்கிறது. உபாஸகன் **अनुपोष्य** (அனுபோஷ்ய)=அவித்யாதி க்லேசங்களை நாசமாக்காமல் **अमृतत्वं च** (அமிருதத்வம்ச)=ஆபேக்ஷிகமான மோக்ஷத்தை அடையவிரும்புகிறான். (7) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) க்ஞானிக்கும் அக்ஞானிக்கும் உத்க்ராந்தியானது ஸமமில்லையா? அல்லது ஸமமானதா? என்பது ஸந்தேஹம். மோக்ஷரூபமும் ஸம்ஸாரரூபமுமான பலன் மாறுபட்டிருப்பதால் இருவர்க்கும் உத்க்ராந்தியானது ஸமமாக வாக மாட்டாது என்பது பூர்வபக்ஷம். மார்க்கமாரம்பிக்கும்வரை ஜன்மமானது இருப்பதால் ஸமமாகவே யிருக்கிறது. பின்னரோ பலன் மாறுபடுவதால் இருவர்க்கும் உத்க்ராந்தியானது ஸமமாகவாகமாட்டாது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—அந்த இந்த உத்க்ராந்தியானது வித்வான் (உபாஸகன்) அவித்வான் (எவ்விதவுபாஸனமுமில்லாதவன்) இருவர்க்கும் ஸமானமானதா? அல்லது விசேஷமுள்ளதா என? ஸந்தேஹப்படுபவர்க்கு விசேஷமுள்ளது என்று தான் ப்ராப்தமாகிறது. இந்த உத்க்ராந்தியானது பூதங்களின் ஆச்ரயத்துடன் கூடினதாகவன்றோ இருக்கிறது. மறுபிறப்பையும் பொருட்டுப் பூதங்களை யாச்ரயிக்கிறான். வித்வானுக்கு மறுபிறப்பு ஸம்பவிப்பதில்லை. அமிருதத்வத்தையன்றோ

विदुषः पुनर्भवः संभवति। 'अमृतत्वं हि विद्वानश्नुते' इति स्थितिः। तस्मादविदुष एवैषोत्क्रान्तिः। ननु विद्याप्रकरणे समाम्नानाद्विदुष एवैषा भवेत्। न। स्वापादिवद्यथाप्राप्तानुकीर्तनात्। तथाहि 'यत्रैतत्पुरुषः स्वपिति नाम', 'अशिशिषति नाम', 'पिपासति नाम' (छा० ६।८।१,३,५) इति च सर्वप्राणिसाधारणा एव स्वापादयोऽनुकीर्त्यन्ते विद्याप्रकरणेऽपि प्रतिपिपादयिषितवस्तुप्रतिपादनानुगुण्येन नतु विदुषो विशेषवन्तो विधित्स्यन्ते। एवमियमप्युत्क्रान्तिर्महाजनगतैवानुकीर्त्यते यस्यां परस्यां देवतायां पुरुषस्य प्रयतस्तेजः संपद्यते स आत्मा तत्त्वमसीत्येतत्प्रतिपादयितुम्। प्रतिषिद्धा चैषा विदुषः 'न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति' (बृ० ४।४।६) इति। तस्मादविदुष एवैषेति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—समाना चैषोत्क्रान्तिर्वाङ्मनसीत्याद्या विद्वदविदुषोरासृत्युपक्रमाद्भवितुमर्हति। अविशेषश्रवणात्। अविद्वान्देहबीजभूतानि भूतसूक्ष्माण्याश्रित्य कर्मप्रयुक्तो देहग्रहणमनु-

---

வித்வான் அடைகிறான் என்பது நிலைத்திருக்கிறது. ஆகவே அவித்வானுக்கே தான் இந்த உத்க்ராந்தி யேற்படுகிறது.

சங்கை—வித்யாப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் வித்வானுக்கேதான் இந்த உத்க்ராந்தி ஏற்படலாம் எனின்?

உத்தரம்—இல்லை. (ஏன்) தூக்கம் முதலியது போல இயற்கையிற்கிடைப்பதைச் சொல்லியிருப்பதாலென்க. அதாவது:—"எதுபோழ்து இவ்விதமாகப் புருஷன் தூங்குகிறான் என்ற பெயருள்ளவனாகவும், சாப்பிடவிருப்புகிறான் என்ற பெயருள்ளவனாகவும், குடிக்க விருப்புகிறான் என்ற பெயருள்ளவனாகவும் ஆகிறானோ" என்றதால் எல்லாப்ராணிகளுக்கும் பொதுவாகவே யுள்ளவைகளான ஸ்வாபம்(தூக்கம்)முதலியன சொல்ல விரும்பப்பட்ட பொருளைக் கூறுவதற்கு அனுகுணமாக வித்யையைச் சொல்லுமிடத்திலுங்கூட சொல்லப்படுகின்றனவே அன்றி வித்வானுக்கெனத் தனித்த விசேஷமுள்ளனவாகச் சொல்லப்படவில்லை யன்றோ? இவ்விதமே இந்த உத்க்ராந்தியும் மஹாஜனங்களை அனுஸரித்திருப்பதே அனுவாத முறையாற் கூறப்படுகிறது. மரணத்தை யடைந்த புருஷனுடைய தேஜஸ்ஸானது எந்தப் பரதேவதையினிடத்தில் ஒன்றுபடுகிறதோ அது ஆத்மாவாகும் அதுவாக நீ இருக்கிறாய் என்ற இதைச் சொல்லுவதற்கு வேண்டியேயென்றும். வித்வானுக்கோ இந்த உத்க்ராந்தியானது "அவனது (வித்வானுடைய)ப்ராணன்கள் உயரக் கிளம்புவதில்லை" என்றதால் மறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அவித்வானுக்கே தான் இந்த உத்க்ராந்தி சொல்லப்படுகிறது. என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறோம். மார்க்கமாரம்பிக்கும் வரையில் "வாங்மனஸி" என்றதாதியால் சொல்லப்பட்ட இந்த உத்க்ராந்தியானது வித்வானுக்கும் அவித்வானுக்கும் ஸமானமாகவே இருக்கிறது. விசேஷஸ்ரவணமொன்று மில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அவித்வானனவன் தேஹத்துக்குப் பீஜபூதங்களான பூதஸூக்ஷ்மங்களை யாஸ்ரயித்துக் கர்மாவினாலேவப்பட்டவனாய் தேஹக்கிரஹணத்தை அனுபவிப்பதற்குவேண்டிச் செல்லுகிறான். வித்வானோவெனில் க்ஞானப்ரகாசிதமான மோக்ஷநாடித்வாரத்தை யாஸ்ரயிக்கிறான்,

भवितुं संसरति। विद्वांस्तु ज्ञानप्रकाशितं मोक्षनाडीद्वारमाश्रयते। तदेतदासृत्युपक्रमादित्युक्तम्। नन्वमृतत्वं हि विदुषा प्राप्तव्यं नच तद्देशान्तरायत्तं तत्र कुतो भूताश्रयत्वं सृत्युपक्रमो वेति। अत्रोच्यते—अनुपोष्य चेदम्, अदग्ध्वाऽत्यन्तमविद्यादींक्लेशानपरविद्यासामर्थ्यादापेक्षिकममृतत्वं प्रेप्सते संभवति तत्र सृत्युपक्रमो भूताश्रयत्वं च। नहि निराश्रयाणां प्राणानां गतिरुपपद्यते। तस्माददोषः ॥ ७॥

५ संसारव्यपदेशाधिकरणम्। सू० ८-११

तदाऽऽपीतेः संसारव्यपदेशात् ॥ ८॥

स्वरूपेणाथ वृत्त्या वा भूतानां विलयः परे। स्वरूपेण लयो युक्तः स्वोपादाने परात्मनि ॥ १॥

आत्मज्ञस्य तथात्वेपि वृत्त्यैवान्यस्य तल्लयः। नचेत् कस्यापि जीवस्य न स्याज्जन्मान्तरं क्वचित् ॥ २॥

அந்த இவ்விஷயம் ஸூத்திரத்திலுள்ள "ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாத்" என்றதாற் சொல்லப்பட்டது.

சங்கை—வித்வானினுல் அமிருதத்வமன்ரே அடையக்கூடியதாக வாகிறது. அந்த அமிருதத்வமோ வேறு தேசஞ் சென்று அடையக்கூடியதன்று. அவ்விஷயத்தில் பூதங்களே யாஸ்ரயித்தலோ, மார்க்க உபக்கிரமமோ ஏது எனின்?

உத்தரம்—இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. அநும்பாஷ்ய=அவித்யாதிகளைப் போக்காது செல்லுபவனுக்கு இது (வெளிகிளம்புதலானது) சொல்லப்படுகிறது. அதாவது அவித்யாதிகளான க்லேசங்களை முற்றிலும் பொசுக்காமல் ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸனத்தின் ஸாமர்த்தியத்தினுல் ஆபேக்ஷிகமான அமிருதத்வத்தை யடையவிருப்புபவனையும் பொருட்டு இவ்வித பூதாஸ்ரயத்துவமும் மார்க்க உபக்கிரமமும் ஸம்பவிக்கலாம், ஆஸ்ரயமில்லாமல் இந்திரியங்களுக்குக் கதியானது பொருந்தமாட்டாதன்ரே. ஆனதுபற்றித் தோஷமெதுவுமில்லே. (7) (எ—று)

நான்காவது ஆஸ்ருத்யுபக்ரமாதிகரணம் முற்றிற்று

ஸம்ஸாரவ்யபதேசாதிகரணம் 5.

(ஸூ) ததாபீதே: ஸாம்ஸாரவ்யபதேசாத் (8)

(ப—ரை) **तत्** (தத்)=தேஜஸ்ஸை ஆதியாகவுடைய அந்தப் பூதஸூக்ஷ்மமானது **आपीतेः** (ஆபீதே:)=ஸம்யக்ஞானத்தை நிமித்தமாகக்கொண்ட ஸம்ஸாரமோக்ஷமானது ஏற்படும் வரையில் இருக்கிறது. ஏன்? **संसारव्यपदेशात्** (ஸம்ஸாரவ்யபதேசாத்)=அதுவரை ஸம்ஸாரத்தை (ஜனனமரணதுக்கத்தைச்) சாஸ்திரமுபதேசித்திருப்பதே அதன் காரணமாகும். (8) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) பூதங்களுக்குப் பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸ்வரூபத்தினுல் லயம் ஏற்படுகிறதா? அல்லது விருத்தியினுல் லயப்ஏற்படுகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம். பூதங்களுக்கு உபாதானகாரணமான பரமாத்மாவினிடத்தில் ஸ்வரூபலயஞ் சொல்

'तेजः परस्यां देवतायाम्' (छा० ६।८।६) इत्यत्र प्रकरणसामर्थ्यात्तद्यथाप्रकृतं तेजः साध्यक्षं सप्राणं सकरणग्रामं भूतान्तरसहितं प्रयतः पुंसः परस्यां देवतायां संपद्यत इत्येतदुक्तं भवति। कीदृशी पुनरियं संपत्तिः स्यादिति चिन्त्यते। तत्रात्यन्तिक एव तावत्स्वरूपप्रविलय इति प्राप्तम्। तत्प्रकृतित्वोपपत्तेः। सर्वस्य हि जनिमतो वस्तुजातस्य प्रकृतिः परा देवतेति प्रतिष्ठापितम्। तस्मादात्यन्तिकीयमविभागापत्तिरिति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—तत्तेज आदि भूतसूक्ष्मं श्रोत्रादिकरणाश्रयभूतमाऽपीतेरा संसारमोक्षात्सम्यग्ज्ञाननिमित्तादवतिष्ठते। "योनिमन्ये प्रपद्यन्ते शरीरत्वाय देहिनः। स्थाणुमन्येऽनुसंयन्ति यथाकर्म यथाश्रुतम्" (क० ५।७) इत्यादिसंसारव्यपदेशात्। अन्यथा हि सर्वः प्रायणसमय एवोपाधिप्रत्यस्तमयादत्यन्तं ब्रह्म संपद्येत। तत्र विधिशास्त्रमनर्थकं स्याद्विद्या-

---

லுவது தான் பொருந்தும் என்பது பூர்வபக்ஷம். ஆத்மக்ஞான முள்ளவர்க்கு அவ்விதம் லயமேற்பட்டபோதிலுங் கூட ஆத்மக்ஞானமில்லாத மற்றவர்க்கு விருத்தியிலலேயேதான் பூதங்களில் லயஞ் சொல்லவேண்டும். இவ்விதமில்லாவிடில் எந்த ஜீவனுக்கும் ஒருபொழுதும் வேறுஜன்மமே ஸம்பவிக்காமல் போகத்தெரியும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்.—"தேஜஸ்ஸானது பரதேவதையினிடத்தில் (லயிக்கிறது)" என்றவிடத்தில் ப்ரகரண ஸாமர்த்யத்தை யொட்டி பரித்த அந்தப்புருஷனுடைய ப்ரகிருததேஜஸ்ஸானது அத்யக்ஷ (ஜீவ) னுடன்கூடவும் ப்ராணனுடன் கூடவும் இந்திரிய ஸமூஹங்களுடன் கூடவும் வேறுபூதங்களுடன் சேர்ந்துமாகப் பரதேவதையினிடத்தில் ஸம்பத்தியை அடைகிறது என்ற இது சொல்லப்பட்டதாக வாகிறது. இந்த ஸம்பத்தியானது எத்தகையது என்பது இதுபோழ்து விசாரிக்கப்படுகிறது. அங்கு ஆத்யந்திகமாகவே உள்ள ஸ்வரூபலயந்தான் சொல்லவேண்டும் என ப்ராப்த்தமாகிறது. (தேஜஸ்முதலிய பூதங்கள்) பரமாத்மாவைக் காரணமாகக் கொண்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். உத்பத்தியை யடைந்த எல்லாப்பொருளுக்கும் பரமாத்மாவே காரணமாகும் என்பது முன்னர் சொல்லப்பட்டது. ஆகவே இந்த அவிபாகாபத்தியானது ஆத்யந்திகமானதே (ஸ்வரூப லயரூபமானதே) யாகும் என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறோம். சுரோத்திரம் முதலிய கரணங்களுக்கு ஆஶ்ரயமாகவான தேஜஸ்ஸை ஆதியாகக் கொண்டப் பூதஸூக்ஷ்மமானது ஆபீதியேற்படும்வரை அதாவது:—ஸம்யக்ஞானத்தை நிமித்தமாகக் கொண்ட ஸம்ஸாரமோக்ஷம் வரும்வரை இருக்கவே இருக்கிறது. "தமது கர்மத்துக்குத் தக்கபடியும் தமது ஶ்ருதத்துக்குத் தக்கபடியும் சிலதேஹிகள் சரீரத்தை யடையவேண்டி யோநியை யடைகின்றனர். சிலர் விருக்ஷ ஜன்மத்தை யடைகின்றனர்" என்றதாதி ஸம்ஸாரவ்யபதேசஞ் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். இவ்விதமில்லாவிடில் எல்லா ஜீவர்களும் சரீரத்தினின்றும் கிளம்பும் ஸமயத்திலேயே உபாதிகளுக்கு லயமேற்படுவதிலிருந்து நிர்க்குணப்ரம்ஹத்தையே யடைந்தவராக் ஆகிவிடுவர். அவ்விதம் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விதிபோதக சாஸ்திரமும், வித்யையை (உபாஸனத்தைச்) சொல்லும்

शास्त्रं च । मिथ्याज्ञाननिमित्तश्च बन्धो न सम्यग्ज्ञानादृते विस्रंसितुमर्हति । तस्मात्तत्प्रकृतित्वेऽपि सुषुप्तप्रलयवद्बीजभावावशेषैवैषा सत्संपत्तिरिति ॥ ८ ॥

सूक्ष्मं प्रमाणतश्च तथोपलब्धेः ॥ ९ ॥

तच्चेतरभूतसहितं तेजो जीवस्यास्माच्छरीरात्प्रवसत आश्रयभूतं स्वरूपतः प्रमाणतश्च सूक्ष्मं भवितुमर्हति । तथाहि—नाडीनिष्क्रमणश्रवणादिभ्योऽस्य सौक्ष्म्यमुपलभ्यते । तत्र तनुत्वात्सञ्चारोपपत्तिः । स्वच्छत्वाच्चाप्रतीघातोपपत्तिः । अत एव च देहान्निर्गच्छन्पार्श्वस्थैर्नोपलभ्यते ॥ ९ ॥

नोपमर्देनातः ॥ १० ॥

अत एव सूक्ष्मत्वान्नास्य स्थूलस्य शरीरस्योपमर्देन दाहादिनिमित्तेनेतरत्सूक्ष्मं शरीरमुपमृद्यते ॥ १० ॥

சாஸ்திரமும் பயனற்றதாக வாகிவிடத்தெரியும். மித்யாபூதமான அக்ஞானத்தை நிமித்தமாகக் கொண்ட பந்தமானது ஸம்யக்ஞான மில்லாமல் நாசத்தை யடையவும் மாட்டாது. ஆகவே ப்ரம்ஹத்தை ப்ரகிருதியாக (காரணமாகக்) கொண்டிருப்பினுங் கூட ஸுஷுப்தியிலும் ப்ரளயத்திலும் போல பீஜபாவத்தை மிச்சமாகக் கொண்டதாகவே தான் இந்த ஸத்ஸம்பத்தியானது ஏற்படுகின்றது.

(ஸூ) ஸூக்ஷ்மம் ப்ரமாணத: ச ததோபலப்தே: (9)

(ப—ரை) வேறு பூதங்களுடன்கூடின தேஜஸ்ஸானது ஜீவன் இந்தத் தேஹத்தினின்றும் வெளிகிளம்புங்கால் **प्रमाणतश्च** (ப்ரமாணதஶ்ச)=ப்ரமாணத்திலும், ஸ்வரூபத்தினுலும் **सूक्ष्मम्** (ஸூக்ஷ்மம்)=வெகுநுட்பமானதாக இருப்பதுதான் பொருந்துகிறது. **तथोपलब्धेः** (ததோபலப்தே:)=அவ்விதம் அறியப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (9) (எ—று)

பாஷ்யம்.—இந்தச் சரீரத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்புகின்ற ஜீவனுக்கு ஆஶ்ரயமாக விருக்கின்றதும், வேறுபூதங்களுடன் கூடினதுமான அந்தத் தேஜஸ்ஸானது ஸ்வரூபத்திலும், ப்ரமாணத்திலும் ஸூக்ஷ்மமாகவாவதுதான் பொருந்துகிறது. அதாவது:—நாடியினின்றும் வெளிக்கிளம்புதல் முதலியன சொல்லப்படுவதிலிருந்து இதற்கு ஸூக்ஷ்மத்தன்மையானது அறியப்படுகிறது என்றும். அவற்றுள் சிறியதாகவிருப்பதால் ஸஞ்சாரஞ் சொல்லுவது பொருத்தமாகவாகிறது. ஸ்வச்சமாக (த்தெளிவாக) இருபது பற்றி எதனுலும் தடையின்மை பொருந்துகிறது. ஆனது பற்றியேதான் தேஹத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்புங்கால் பக்கத்திலிருப்பவர்களா லறியமுடியாததாக விருக்கிறது. (9) (எ—று)

(ஸூ) நோபமர்தேநாத: (10)

(ப—ரை) **अतः** (அத:)=ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பது பற்றியேதான் **उपमर्देन** (உபமர்த்தேந)=சரீரத்துக்கு தாஹாதிரூபமான உபத்திரவமேற்படுவதனுல் இந்த ஸூக்ஷ்மசரீரமானது உபமர்தத்தை (உபத்ரவத்தை) **न** (ந)=அடைவதில்லை. (10)

अस्यैव चोपपत्तेरेष ऊष्मा ॥ ११ ॥

अस्यैव च सूक्ष्मस्य शरीरस्यैष ऊष्मा यमेतस्मिञ्छरीरे संस्पर्शेनोष्माणं विजानन्ति । तथाहि मृतावस्थायामवस्थितेऽपि देहे विद्यमानेष्वपि च रूपादिषु देहगुणेषु नोष्मोपलभ्यते जीवदवस्थायामेव तूपलभ्यत इत्यत उपपद्यते प्रसिद्धशरीरव्यतिरिक्तव्यपाश्रय एवैष ऊष्मेति । तथाच श्रुतिः—'उष्ण एव जीविष्यञ्छीतो मरिष्यन्' इति ॥ ११ ॥

६ प्रतिषेधाधिकरणम् । सू० १२–१४

प्रतिषेधादिति चेन्न शारीरात् । १२ ॥

பாஷ்யம் —ஆனதுபற்றியே=ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பதினாலேயே, ஸ்தூலமான சரீரத்தினுடைய தாஹாதிகளை நிமித்தமாகக்கொண்ட உபமர்த்தத்தினால் (உபத்ரவத்தினால்) வேறான ஸூக்ஷ்மசரீரமானது உபமர்தத்தை(உபத்ரவத்தை)அடைவதில்லை. (10) (எ—று)

(ஸூ) அஸ்யைவச உபபத்தே: ஏஷ ஊஷ்மா (11)

(ப—ரை) **एष ऊष्मा** (ஏஷ ஊஷ்மா)=இந்தச் சூடானது **अस्यैव च** (அஸ்யைவச)=இந்த ஸூக்ஷ்மசரீரத்தினுடையதே யாகும். ஏன்? **उपपत्तेः** (உபபத்தேः)= போதியயுக்தி இருப்பதே அதன் காரணமாகும். (11) (எ—று)

பாஷ்யம்.—இந்தஸ்தூல சரீரத்தில் தொடுகையினால் யாதொரு சூடானது அறியப்படுகிறதோ இந்தச் சூடானது இந்தஸூக்ஷ்மசரீரத்தைச் சார்ந்ததேயாகும். அதாவது:—மரணாவஸ்தையில் தேஹமிருப்பினும் ரூபம்முதலிய தேஹகுணங்கள் இருந்தபோதிலுங்கூட சூடானது காணப்படாது உயிருடனிருக்கும் நிலையிலேயே காணப்படுகிறது என்ற இந்தக் காரணத்தால் இந்தச் சூடானது ப்ரஸித்தமான (ஸ்தூல) சரீரத்தை விட வேறுபட்டதை யாஶ்ரயித்தது என்ற உபபத்தியும் (யுக்தியும்) இருக்கிறது. அவ்விதமே சுருதியும்—"சூடாகவுள்ளவன் ஜீவிப்பவன்" என்றும், "மரிப்பவன் சீதன் (குளுந்தவன்)" என்றும், சொல்லியிருக்கிறது. (11)

ஐந்தாவது ஸம்ஸாரவ்யபதேசாதிகரணம் முற்றிற்று.

ப்ரதிஷேதாதிகரணம் 6.

(ஸூ) ப்ரதிஷேதாத் இதிசேத் ந சாரீராத் (12)

(ப—ரை) **प्रतिषेधात्** (ப்ரதிசேஷதாத்) = சரீரத்தினின்றும் ப்ராணன்களின் வெளிக்கிளம்புதலைச் சாஸ்திரம் மறுத்திருப்பதிலிருந்து ப்ரம்ஹவித்தினுடைய ப்ராணன்களுக்குத் தேஹத்தினின்றும் உத்க்ராந்தியானது கிடையாது. **इति चेत्** (இதிசேத்)=என்றாலோ **न** (ந)=அவ்விதம் சொல்லமுடியாது. ஏன்? **शारीरात्** (ஶாரீராத்)=சாரீரனான ஆத்மாவினிடமிருந்து இந்த உத்க்ராந்தியானது நிஷேதம் செய்

किञ्जीवादथवा देहात्प्राणोत्क्रान्तिर्निवार्यते। जीवान्निवारणं युक्तं जीवद्देहोऽन्यथा सदा ॥ १ ॥
तप्ताश्मजलवद्देहे प्राणानां विलयः स्मृतः। उच्छ्वयत्येव देहोऽते देहात्मा विनिवार्यते ॥ २ ॥

'अमृतत्वं चानुपोष्य' इत्यतो विशेषणादात्यन्तिकेऽमृतत्वे गत्युत्क्रान्त्योरभावोऽभ्युपगतः। तत्रापि केनचित्कारणेनोत्क्रान्तिमाशङ्क्य प्रतिषेधति—'अथाकामयमानो योऽकामो निष्काम आप्तकाम आत्मकामो भवति न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति' (बृ० ४। ४। ६) इत्यतः परविद्याविषयात्प्रतिषेधान्न परब्रह्मविदो देहात्प्राणानामुत्क्रान्तिरस्तीति चेत्। नेत्युच्यते। यतः शारीरादात्मन एष उत्क्रान्तिप्रतिषेधः प्राणानां न

யப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய சரீரத்தினின்றும் உத்க்ராந்தியானது மறுக்கப்படவில்லை என்றும். (12) (எ—று)

வையாஸிக ந்யாயமாலே.

(ஸ—ரை) ப்ராணனுடைய உத்க்ராந்தியானது ஜீவனிடமிருந்து நிஷேதிக்கப்படுகிறதா? அல்லது தேஹத்தினிடமிருந்து நிஷேதிக்கப்படுகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம். ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணோத்க்ராந்தியை மறுப்பதுதான் பொருந்தும். அவ்விதமில்லாவிடில் தேஹமானது எப்பொழுதுமே உயிருடனேயே இருக்கவேண்டிவரும் என்பது பூர்வபக்ஷம். நன்கு சூடேறின கல்லில் விட்ட ஜலமானதுபோல தேஹத்தில் ப்ராணன்களுக்கு லயமானது சொல்லப்படுகிறது. அந்தம் (மரணப்) ஏற்பட்டதும் தேஹமானது வீங்கிவிடுகிறது. அப்பொழுது தேஹாத்மாவானது மறுக்கப்படுகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—"அமிருதத்வஞ்ச அனுபோஷ்ய" (அவித்யாதிகளான க்லேசங்களைப் போக்காமல் அமிருதத்வமானது சொல்லப்பட்டது) என்ற இந்த விசேஷணத்தினல் (அடைமொழியினல்) ஆத்யந்திகமான=அவித்யாதிக்லேசங்களற்ற அமிருதத்வத்தில் கதி, உத்க்ராந்தி இவற்றினுடைய அபாவமானது ஒப்பப்பட்டது. அவ்விடத்திலுங்கூட ஏதோ ஒருகாரணத்தினல் உத்க்ராந்தியை ஆசங்கித்து மறுக்கிறர்.

சங்கை—"பிறகு காமனதிகளற்றவர் சொல்லப்படுகிறர். எவர் ஆப்தகாமனே=பூர்ணநந்தஸ்வரூபமான ஆத்மாவை அறிந்திருப்பதுபற்றி அடையப்பட்ட பரமானந்தத்தையுடையவனே, ஆனதுபற்றி நிஷ்காமனகிறனே=தோற்றத்தையடையாத ஆந்தரமான வாசனைவடிவமுள்ள காமனதிகளற்றவனகவாகிறனே, ஆனதுபற்றி அகாமனே=தோற்றத்தையடைந்த பாஹ்யமான காமமற்றவனகவுமாகிறனே அவனுடைய ப்ராணன்கள் உத்க்ராந்தியை யடைவதில்லை. ப்ரம்ஹமாகவே இருந்துகொண்டு ப்ரம்ஹத்தை யடைகிறன்." என்ற இந்த பரப்ரம்ஹவித்யா விஷயமான ப்ரதிஷேதத்திலிருந்து பரப்ரம்ஹவித்தினுடைய தேஹத்திலிருந்து ப்ராணன்களுக்கு உத்க்ராந்தியானது கிடையாது அன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இல்லை யென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த உத்க்ராந்தி ப்ரதிஷேதமானது சாரீரனை ஆத்மாவினிடமிருந்து செய்யப்படுகிறதேயொழிய சரீ

शरीरात्। कथमवगम्यते 'न तस्मात्प्राणा उत्क्रामन्ति' इति शाखान्तरे पञ्चमीप्रयोगात्। संबन्धसामान्यविषया हि षष्ठी शाखान्तरगतया पञ्चम्या संबन्धविशेषे व्यवस्थाप्यते। तस्मादिति च प्राधान्यादभ्युदयनिःश्रेयसाधिकृतो देही संबध्यते न देहः। न तस्मादुच्चिक्रमिषोर्जीवात्प्राणा अपक्रामन्ति सहैव तेन भवन्तीत्यर्थः॥ १२॥

सप्राणस्य च प्रवसतो भवत्युत्क्रान्तिर्देहादित्येवं प्राप्ते प्रत्युच्यते—

स्पष्टो ह्येकेषाम्॥ १३॥

न तदस्ति यदुक्तं परब्रह्मविदोऽपि देहादस्त्युत्क्रान्तिरुत्क्रान्तिप्रतिषेधस्य देहापादानत्वादिति। यतो देहापादान एवोत्क्रान्तिप्रतिषेध एकेषां समाम्नातृणां स्पष्ट उपलभ्यते। तथाहि—आर्तभागप्रश्ने 'यत्रायं पुरुषो म्रियत उदस्मात्प्राणाः क्रामन्त्याहो नेति' (बृ०

ரத்தினிட மிருந்தன்றும். எவ்விதமறியப்படுகிறது எனின்? "அதனிடமிருந்து ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளப்புவதில்லை" என்ற விடத்தில் பஞ்சமீநிர்த்தேசம் (ஐந்தாம் வேற்றுமையின் ப்ரயோகம்) செய்யப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். பொதுப்படையான ஸம்பந்தத்தைக் கூறும் ஆறும்வேற்றுமையானது வேறுசாகையிலுள்ள ஐந்தாம் வேற்றுமையினுல் ஸம்பந்தவிசேஷத்தில் நிலைநாட்டப்படுகிறது. "அதனிடமிருந்து" என்பது ப்ரதானமாக இருப்பதுபற்றி அப்யுதயம்= கர்மஜன்யமானபலன், நி:ஶ்ரேயஸம்=மோக்ஷம் இவற்றில் அதிகாரம்பெற்ற ஜீவன் ஸம்பந்தத்தை யடைகிறுனேயொழிய தேஹமில்லை. உபரக்கிளப்ப வெண்ணங் கொண்ட அந்த ஜீவனிடமிருந்து ப்ராணன்கள் விலகுவதில்லை அவனுடன் கூடவே இருக்கின்றனஎன்பது அதன் பொருள். (12) (எ—று)

அவதாரிகாபாஷ்யம்.—ப்ராணனுடன் கூட வெளிக் கிளப்புகின்றவனுக்கு தேஹத்தினிடமிருந்து உத்க்ராந்தியானது ஏற்படுகிறது என ப்ராப்தமாகவே சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) ஸ்பஷ்டோஹி ஏகேஷாம். (13)

(ப—ரை) **एकेषाम्** (ஏகேஷாம்)=சிலசாகிகளுக்குத் தேஹத்தினிடமிருந்து உத்க்ராந்தி ப்ரதிஷேதமானது **स्पष्टो हि** (ஸ்பஷ்டோஹி)=தெளிவாகவன்றோ காணப்படுகிறது. (13) (எ—று)

பாஷ்யம்.—பரப்ரஹ்மவித்துக்குக் கூட தேஹத்தினிடமிருந்து (ப்ராணனுக்கு) உத்க்ராந்தி யேற்படுகிறது உத்க்ராந்திப்ரதிஷேதமானது தேஹியி (ஜீவ) னிடமிருந்து சொல்லப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமென யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அது பொருந்தாது. என்? தேஹத்தினிடமிருந்தே உத்க்ராந்தி ப்ரதிஷேதமானது சில சாகைக்காரர்களுக்குத் தெளிவாகக் காணப்படுவதாலென்க. அதாவது:— (ப்ருஹதாரண்யகத்தில்) ஆர்த்தபாகர் என்ற மஹருஷியின் ப்ரஸ்னத்தில் "எப்பொழுது இந்தப் புருஷன் மரிக்கின்றுனே அப்பொழுது இவனிடமிருந்து ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளப்புகின்றனவா? அல்லது இல்லையா?" என்ற விடத்தில்

३।२।११) इत्यत्र 'नेति होवाच याज्ञवल्क्यः' (बृ० ३।२।११) इत्यनुत्क्रान्तिपक्षं परिगृह्य न तर्ह्ययमनुत्क्रान्तेषु प्राणेषु म्रियत इत्यस्यामाशङ्कायाम् 'अत्रैव समवनीयन्त' इति प्रविलयं प्राणानां प्रतिज्ञाय तत्सिद्धये 'स उच्छ्वयत्याध्मायत्याध्मातो मृतः शेते' (बृ० ३।२।११) इति सशब्दपरामृष्टस्य प्रकृतस्योत्क्रान्त्यवधेरुच्छ्वयनादीनि समामनन्ति। देहस्य चैतानि स्युर्न देहिनः। तत्सामान्यात् 'न तस्मात्प्राणा उत्क्रामन्त्यत्रैव समवनीयन्ते' इत्यत्राप्यभेदोपचारेण देहापादानस्यैवोत्क्रमणस्य प्रतिषेधः। यद्यपि प्राधान्यं देहिन इति व्याख्येयं येषां पञ्चमीपाठः। येषां तु षष्ठीपाठस्तेषां विद्वत्संबन्धिन्युत्क्रान्तिः प्रतिषिध्यत इति प्राप्तोत्क्रान्तिप्रतिषेधार्थत्वादस्य वाक्यस्य देहापादानैव सा प्रतिषिद्धा भवति, देहादुत्क्रान्तिः प्राप्ता न देहिनः। अपिच 'चक्षुष्टो वा मूर्ध्नो वाऽन्येभ्यो वा शरीरदेशेभ्यस्तमुत्क्रामन्तं प्राणोऽनूत्क्रामति प्राणमनूत्क्रामन्तं सर्वे प्राणा अनूत्क्रामन्ति' (बृ० ४।

"இல்லை யென்று சொல்லுகிறார் யாக்ஞபவல்க்யர்" என்பதாய் வெளிக்கிளம்புவதில்லை என்ற பக்ஷத்தை ஏற்றுக் கொண்டு "அங்ஙனமாயின் ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்பாவிடில் இவன் மறிப்பதில்லை என்ற ஆசங்கை ப்ராப்த்தமாகவே "அவ்விடத்திலேயே லயத்தை யடைகின்றன" என்பதாய் ப்ராணன்களுடைய லயத்தை ப்ரதிக்ஞைசெய்து அதுஸித்திக்கவேண்டி "அது வீங்குகிறது அழியவாரம்பிக்கிறது அழிந்து செத்துவிடுகிறது" என்பதாய் "ஸ:"=அது என்ற சப்தத்தாற் சொல்லப்பட்டதும் உக்ராந்திக்கு அவதியாக (எல்லையாக) உள்ளதுமான ப்ரகிருதமான பொருளுக்கு வீங்குதல் முதலிய தர்மங்களைச் சொல்லுகிறது. இந்தத் தர்மங்கள் தேஹத்துக்குத் தான் ஸம்பவிக்குமே யொழிய தேஹிக்கு (ஜீவனுக்கு) ஸம்பவிக்காது. எவர்களுக்கு **न तस्मात्प्राणाः** (நதஸ்மாத் ப்ராணா:) என்பதாய் பஞ்சமீபாடம் காணப்படுகிறதோ அவர்கள் பாடப்படி' தேஹிக்கு ப்ராதான்யம் கொள்ளவேண்டுவது அவஸ்யமாகவிருப்பது உண்மைதானுயினும் சொல்லப்பட்ட சுருதியுடன் இந்தப் பாடத்துக்கும் பொருள் ஒன்றுகவிருப்பதால் "அதனிடமிருந்து ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்புவதில்லை இதனிடத்திலேயே லயித்துவிடுகின்றன" என்ற விடத்திலுங்கூட அபேத உபசாரமுறையால் தேஹத்தினிடமிருந்தேதான் உத்க்ராந்தியானது மறுக்கப்படுவதாக ஏற்படுகிறது. எவர்களுக்கு **न तस्य प्राणाः** (நதஸ்யப்ராணா:) என்பதாய் ஷஷ்டீபாடமானது காணப்படுகிறதோ அவர்களுக்கு வித்வானை (ஆத்மக்ஞானியைப்) பற்றிய உத்க்ராந்தியானது மறுக்கப்படுகிறது என்பதுபற்றி ப்ராப்தமான உத்க்ராந்தியை மறுப்பதற்கு வேண்டி இந்த வாக்கியம் ஏற்பட்டிருப்பதால் தேஹத்தினிடமிருந்தேதான் அந்த உத்க்ராந்தியானது மறுக்கப்பட்டதாக வாகிறது. தேஹத்தினிடமிருந்து உத்க்ராந்தியானது ப்ராப்த்தமாயிற்றே யொழிய ஜீவனிடமிருந்தன்று.

மேலும் "கண்ணிலிருந்தோ தலையிலிருந்தோ வேறுசரீராவயவத்திலிருந்தோ வெளிக்கிளம்பும் அவனை ப்ராணன் பின்தொடருகிறது. தொடர்ந்து செல்லுகின்ற ப்ராணனை எல்லாப்ராணன்களும் பின்தொடருகின்றன" என இவ்விதம் அவித்வத்விஷயமான உத்க்ரமணத்தை விரிவாகச் சொல்லி ஸம்ஸாரம் வரும் முறை

४। २) इत्येवमविद्वद्विषयं सप्रपञ्चमुत्क्रमणं संसारगमनं च दर्शयित्वा 'इति नु कामयमानः' (बृ० ४। ४। ६) इत्युपसंहृत्याविद्वत्कथाम् 'अथाकामयमानः' (बृ० ४। ४। ६) इति व्यपदिश्य विद्वांसं यदि तद्विषयेऽप्युत्क्रान्तिमेव प्रापयेदसमञ्जस एव व्यपदेशः स्यात्। तस्मादविद्वद्विषये प्राप्तयोर्गत्युत्क्रान्त्योर्विद्वद्विषये प्रतिषेध इत्येवमेव व्याख्येयं व्यपदेशार्थवत्त्वाय। न च ब्रह्मविदः सर्वगतब्रह्मात्मभूतस्य प्रक्षीणकामकर्मण उत्क्रान्तिर्गतिर्वोपपद्यते निमित्ताभावात्। 'अत्र ब्रह्म समश्नुते' इति चैवंजातीयकाः श्रुतयो गत्युत्क्रान्त्योरभावं सूचयन्ति ॥ १३ ॥

स्मर्यते च ॥ १४ ॥

स्मर्यतेऽपि च महाभारते गत्युत्क्रान्त्योरभावः—'सर्वभूतात्मभूतस्य सम्यग्भूतानि पश्यतः। देवा अपि मार्गे मुह्यन्त्यपदस्य पदैषिणः' इति। ननु गतिरपि ब्रह्मविदः सर्वगतब्रह्मात्मभूतस्य स्मर्यते 'शुकः किल वैयासकिर्मुमुक्षुरादित्यमण्डलमभिप्रतस्थे पित्रा

யைக் காண்பித்து "இவ்விதமன்றோ காமனையுள்ளவனுகிறான்" என்றதால் அவித்வானுடைய கதையை முடித்துக்கொண்டு "பிறகு காமனையற்றவன் அடையும் முறை சொல்லப்படுகிறது" என வித்வானை (க்ஞானியை) உபதேசித்து அவன் விஷயத்திலும் உத்க்ராந்தியையே சொல்லுமானல் இந்த உபதேசம் (வித்வத்விஷயமான தனித்த உபதேசம்) பொருத்தமற்றதாகவே ஆகிவிடும். ஆகவே அத்தகைய உபதேசத்தைப் பயனுள்ளதாக வாக்கவேண்டி அவித்வத் விஷயத்தில் கிடைத்த கதி உத்க்ராந்தி இவைகளுக்கு வித்வத்விஷயத்தில் ப்ரதிஷேதம் (மறுப்பு) சொல்லப்படுகிறது என்றே வியாக்கியானஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுவதாக வாகிறது. ஸர்வகதப்ரம்ஹாத்மபாவத்தை யடைந்தவரும் காமம், கர்மம் இவையற்றவருமான ப்ரம்ஹவித்துக்குக் கதியோ உத்க்ராந்தியோ ஸம்பவிக்கமுடியாது. நிமித்தமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். "இங்கு ப்ரம்ஹத்தை யடைகிறான்" என்ற இம்மாதிரியான ஶ்ருதிகள் கதி உத்க்ராந்தி இவற்றின் அபாவத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. (13) (எ–று)

(ஸூ) ஸ்மர்யதே ச (14)

(ப–ரை) **स्मर्यते च** (ஸ்மர்யதே ச)=ப்ரம்ஹவித்துக்குக் கதிஉத்க்ராந்தி இரண்டுமில்லை யென்பது மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (14) (எ–று)

பாஷ்யம்.—மஹாபாரதத்திலுங்கூட "எல்லாப்ராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகவானவனும் எல்லாப்ராணிகளையும் ஆத்மாவாகவே பார்ப்பவனும் ப்ராப்யமான வேறு பதம் (ஸ்தானம்) அற்றவனுமான ப்ரம்ஹவித்தினுடைய மார்க்கவிஷயத்தில் பதத்தை யறியவிருப்பமுள்ள தேவர்களுங்கூட மோஹத்தை யடைகின்றனர்." (அவர்க்கு மார்க்கமெதுவு மில்லாததால் அவர்களின் மார்க்கத்தை யறியவிருப்பங்கொண்ட தேவர்கள் மோஹத்தை யடைந்தவராகின்றனர் என்பது கருத்து) என்றதால் ப்ரம்ஹவித்துக்கு கதி உத்க்ராந்தி இவற்றின் அபாவமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

चानुगम्याहूतो भो इति प्रतिशुश्राव' इति । न । सशरीरस्यैवायं योगबलेन विशिष्टदेशप्राप्तिपूर्वकः शरीरोत्सर्ग इति द्रष्टव्यम् । सर्वभूतदृश्यत्वाद्युपन्यासात् । नह्यशरीरं गच्छन्तं सर्वभूतानि द्रष्टुं शक्नुयुः । तथाच तत्रैवोपसंहृतम्—'शुकस्तु मारुतादुच्छीघ्रां गतिं कृत्वाऽन्तरिक्षगः । दर्शयित्वा प्रभावं स्वं सर्वभूतगतोऽभवत्' इति । तस्मादभावः परब्रह्मविदो गत्युत्क्रान्त्योः । गतिश्रुतीनां तु विषयमुपरिष्टाद्व्याख्यास्यामः ॥ १४ ॥

७ वागादिलयाधिकरणम् । सू० १५ ॥

तानि परे तथाह्याह ॥ १५ ॥

ज्ञस्य वागादयः स्वस्वहेतौ लीनाः परेऽथवा । गताः कला इति श्रुत्या स्वस्वहेतुषु तल्लयः ॥ १ ॥

नद्यब्धिलयसाम्योक्तेर्विद्वद्दृष्ट्या लयः परे । अन्यदृष्टिपरं शास्त्रं गता इत्याद्युदाहृतम् ॥ २ ॥

சங்கை—ஸர்வகதமான ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ஆத்மபாவத்தை யடைந்த ப்ரம்ஹவித்துக்குங்கூட கதிபானது ஸ்மிருதியில் காணப்படுகிறது. அதாவது:— "வியாஸபுத்திரரும் முமுக்ஷுவுமான சுகரோவெனில் ஆதித்யமண்டலத்தைக் குறித்துக்கிளம்பினர். பிதாவினல் பின்தொடரப்பட்டு போ! (அடே!) என அழைக்கப்பட்டவராய் பதிலுரைத்தார்" என்றும் எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. சரீரத்துடன் கூடினவராகவே உள்ள இந்தச் சுகருக்கு யோகத்தின் வலுவினல் சிறந்த தேசப்ராப்த்தியை முன்னிட்டு சரீரத்தை விடுதல் சொல்லப்பட்டது எனக் கண்டுகொள்ள வேண்டும். ஸர்வபூததிருஸ்யத்வம் முதலியன சொல்லப்பட்டிருப்பமதே அதன் காரணமாகும். சரீரமில்லாது போகும் அவரை எல்லாப்ராணிகளும் பார்க்கச் சக்தியுடையவராகாரன்றே. அவ்விதம் அவ்விடத்திலேயே முடிவில் சொல்லப்பட்டுமிருக்கிறது. அதாவது:—சுகரோ வாயுவின் ஜயத்தினல் சீக்கிரமான கதியைச் செய்து அந்தரிக்ஷத்தை யடைந்து தனது யோகமஹிமையைக் காண்பித்து எல்லாமாகவான ப்ரம்ஹபாவத்தை யடைந்தவரானர்." என்றும். ஆனதுபற்றிப் பரப்ரம்ஹவித்துக்கு கதி உத்க்ராந்தி இவற்றின் அபாவமானது ஸித்திக்கிறது. கதியைச் சொல்லும் சுருதிகளுக்கு விஷயமின்மைதென்பதைப் பின்னர் வியாக்கியானஞ் செய்யப்போகிறோம். (14)

ஆருவது ப்ரதிஷ்டாதிகரணம் முற்றிற்று.

வாகாதிலயாதிகணம் 7.

(ஸூ) தாநி பரே ததாஹி ஆஹ (15)

(ப—ரை) तानि (தாநி)=அந்த வாகாதி இந்திரியங்களும் பூதங்களும் परे (பரே)= பரமாத்மாவினிடத்தில் லயத்தை யடைகின்றன. तथाह्याह (ததாஹ்யாஹ)=அவ்விதமே யன்றோ சுருதியும் சொல்லுகிறது. (15) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ப்ரம்ஹவித்தினுடைய வாகாதிகளான இந்திரியங்கள் தத்தமது

तानि पुनः प्राणशब्दोदितानीन्द्रियाणि भूतानि च परब्रह्मविदस्तस्मिन्नेव परस्मिन्नात्मनि प्रलीयन्ते। कस्मात्। तथाह्याह श्रुतिः—'एवमेवास्य परिद्रष्टुरिमाः षोडश कलाः पुरुषायणाः पुरुषं प्राप्यास्तं गच्छन्ति' (प्रश्न० ६। ५) इति। ननु 'गताः कलाः पञ्चदश प्रतिष्ठाः' (मु० ३। २। ७) इति विद्वद्विषयैवापरा श्रुतिः परस्मादात्मनोऽन्यत्रापि कलानां प्रलयमाह स्म। न। सा खलु व्यवहारापेक्षा, पार्थिवाद्याः कलाः पृथिव्यादीरेव स्वप्रकृतीरपियन्तीति। इतरा तु विद्वत्प्रतिपत्त्यपेक्षा, कृत्स्नं कलाजातं परब्रह्मविदो ब्रह्मैव संपद्यत इति। तस्माददोषः॥ १५॥

காரணங்களில் லயத்தை யடைகின்றனவா? அல்லது பரமாத்மாவினிடத்தில் லயத்தை யடைகின்றனவா? என்பது ஸந்தேஹம். "வாகாதிகளான பதினைந்து கலைகளும் ப்ரதிஷ்டைகளை=தமது காரணங்களை யடைகின்றன" என்ற சுருதி யிருப்பதால் அவற்றுக்குத் தத்தமது காரணங்களிற்றான் லயம் சொல்லவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். இவ்விதமில்லை. ஏன்? நதிகள் ஸமுத்திரத்தில் லயமடைவது எவ்விதமோ இவ்விதமே இதுவுமாகும் என ஸமுத்திரத்திலேற்படும் லயத்துக்கு ஸாம்யம் சொல்லியிருப்பதால் ஞானியின் திருஷ்டிப்படி பரமாத்மாவினிடத்தில் தான் அவற்றுச்கு லயமேற்படுகிறது. "கதா: கலா:" என்றதாதி உதாஹிருதமான சாஸ்திரமானது பிறர்திருஷ்டியை யொட்டி ஏற்பட்டதாகும். (எ-று)

பாஷ்யம்.—ப்ராணசப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட பரப்ரம்ஹவித்தினுடைய அந்த இந்திரியங்களும் பூதங்களும் அதேபரமாத்மாவினிடத்தில் லயத்தையடைகின்றன. ஏன்? அவ்விதமேயன்றோ சுருதி சொல்லுகிறது. அதாவது "(எவ்விதம் நதிகள் ஸமுத்திரத்தை யடைந்து லயிக்கின்றனவோ) இவ்விதமே நாலாபக்கத்திலும் ப்ரம்ஹத்தைப் பார்க்கின்றவருடைய, புருஷனிடத்தில் (ஆத்மாவினிடத்தில்) கல்பிக்கப்பட்ட இந்தப் (1) பதினைந்து கலைகளும் புருஷனை (க்ஞேயமானப்ரம்ஹத்தை) யடைந்து லயத்தை யடைகின்றன" என்றும்.

சங்கை—"பதினைந்துகலைகளும் தனது காரணங்களை (ப்ருதிவ்யாதிகளை) யடைந்தன" என்ற க்ஞானியை விஷயமாகக் கொண்ட வேறுஶ்ருதியானது கலைகளுக்குப் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறிடத்திலுங் கூட லயத்தைத் சொல்லுகின்றதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. அந்த ஶ்ருதியோவெனில் வ்யவஹாரதசையையபேக்ஷித்தது. பார்த்திவாதிகளான கலைகள் ப்ரதிவ்யாதிகளான தனது காரணங்களிலேயே லயத்தையடைகின்றன என்பது பொருள். வேறுசுருதியோவெனில் வித்வானுடைய ப்ரதிபத்தியை (க்ஞானத்தை) அபேக்ஷித்தது. பரப்ரம்ஹவித்துனுடைய கலைகள் முழுவதும் ப்ரம்ஹத்தையே அடைகின்றன வென்றும். ஆகவே தோஷமெதுவு மில்லை. (15) (எ-று)

ஏழாவது வாகாதிலயாதிகரணம் முற்றிற்று.

---

(1) கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, க்ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, ப்ராணன்கள் ஐந்து, ஆகியபதினைந்து கலைகளும் என்றும். இவ்விடத்தில் மனத்தைப் பிராணனுடன் சேர்த்துப் பதினைந்தாக வுபதேசிக்கப்பட்டது.

८ अविभागाधिकरणम् । सू० १६

अविभागो वचनात् ॥ १६ ॥

तल्लयश्शक्तिशेषेण निश्शेषेणाथवात्मनि । शक्तिशेषेण युक्तोऽप्यज्ञानिष्वेतदीक्षणात् ॥ १ ॥
नामरूपविभेदोक्तेर्निःशेषेणैव तल्लयः । अज्ञे जन्मान्तरार्थन्तु शक्तिशेषत्वमिष्यते ॥ २ ॥

स पुनर्विदुषः कलाप्रलयः किमितरेषामिव सावशेषो भवत्याहोस्विन्निरवशेष इति । तत्र प्रलयसामान्याच्छक्त्यवशेषताप्रसक्तौ ब्रवीति— अविभागापत्तिरेवेति । कुतः- वचनात् । तथाहि कलाप्रलयमुक्त्वा वक्ति—'भिद्येते तासां नामरूपे पुरुष इत्येवं प्रोच्यते स एषोऽकलोमृतो भवति' (प्र० ६ । ५) इति । अविद्यानिमित्तानां च कलानां न विद्यानिमित्ते प्रलये सावशेषत्वोपपत्तिः । तस्मादविभाग एवेति । १६ ॥

அவிபாகாதிகரணம் 8.

(ஸூ) அவிபாகோ வசனத் (17)

(ப—ரை) வித்வானுக்குச் சொல்லப்படும் கலாப்ரளயமானது **अविभागः** (அவிபாக:)=ஸ்வரூபத்துடன் அபேதத்தைபே அடைவதாகும். ஏன்? **वचनात्** (வசனத்)=சுருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (16) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) கலைகளின் லயமானது சக்திஶேஷமாக ஏற்படுகிறதா? அல்லது அந்தலயம் சக்தியும் மிஞ்சி இராமலிருக்கும்படி ஆத்மாவினிடத்தில் ஏற்படுகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம். அக்ஞானிகளிடத்தில் சக்திசேஷமான லயமே காணப்படுவதால் சக்திசேஷமான லயஞ்சொல்லுவதுதான் பொருத்தமானது என்பது **பூர்வ பக்ஷம்.** நாமரூபங்களின் நாசஞ்சொல்லப் பட்டிருப்பதிலிருந்து நிஸ்ஶேஷமாகவே (சக்தியின் மிச்சமில்லாமலேதான்) அவற்றின் லயம் சொல்லவேண்டும். அக்ஞானியினிடத்தில் வேறுஜன்மமேற்படுவதற்கு வேண்டி சக்தியின் சேஷமானது ஒப்பப்படுகிறது என்பது **ஸித்தாந்தம்.** (எ—று)

பாஷ்யம்.—வித்வானுக்குச் சொல்லிய அந்தக் கலாப்ரளயமானது மற்றவர்களுக்குப் போல சக்தியை மிச்சமாகக்கொண்டதாக ஏற்படுகிறதா? அல்லது எவ்வித மிச்சமுமில்லாததாக ஏற்படுகிறதா? எனின் அவ்விஷயத்தில் வித்வானின் கலாப்ரளயத்திலும் ப்ரளயத்வம் என்பது பொதுவாகவிருப்பதால் பசக்திக்கு மீதமானது ப்ராப்தமாகவே அபேதப்ராப்தியேதான் சொல்லவேண்டுமெனச் சொல்லுகிறார். ஏன்? வசனமிருப்பதாலென்க அதாவது:—கலைகளின் லயத்தைச் சொல்லி "அக்கலைகளின் நாமரூபங்கள் நாசமடைகின்றன. புருஷனென்றே சொல்லப்படுகிறது. அந்த இந்தப்புருஷன் கலைகளற்றவனாகவும் அமிருதனாகவும் ஆகிறான்" என்று சொல்லுகிறது என்றும். அவித்யையை நிமித்தமாகக் கொண்ட கலைகளுக்கு வித்யையை நிமித்தமாகக் கொண்ட லயத்தில் மிச்சமேற்படுவதாகச் சொல்வது பொருந்தாது. ஆனதுபற்றி அபேதப்ராப்தியேதான் சொல்லவேண்டும்.

எட்டாவது அவிபாகாதிகரணம் முற்றிற்று.

९ तदोकोऽधिकरणम् । सू० १७

तदोकोऽग्रज्वलनं तत्प्रकाशितद्वारो विद्यासामर्थ्यात्तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च हार्दानुगृहीतः शताधिकया ॥ १७ ॥

अविशेषो विशेषो वा स्यादुत्क्रान्तेरुपासितुः । हृत्प्रद्योतनसाम्योक्तेरविशेषोऽन्यनिर्गमात् ॥ १ ॥
मूर्धन्ययैव नाड्यासौ व्रजेन्नाडीविचिन्तनात् । विद्यासामर्थ्यतश्चापि विशेषोऽस्त्वन्यदर्शनात् ॥ २ ॥

ததோகோதிகரணம் 9.

(ஸூ) ததோகோக்ரஜ்வலனம் தத்ப்ரகாசிதத்வாரோ வித்யாஸாமர்த்யாத் தச்சேஷகத்யநுஸ்மிருதியோகாத் ச ஹார்தாநுக்ருஹீத: சதாதிகயா (17)

(ப—ரை) **तदोकोऽग्रज्वलनम्** (ததோகோக்ரஜ்வலனம்)=**तत्** (தத்)=உபஸம்ஹாரஞ்செய்யப்பட்ட வாகாதிகரணஸமூஹங்களை யுடையவனும், உயரக்கிளம்பவெண்ணமுள்ளவனுமான அந்த விக்ஞானத்மாவினுடைய **ओकः** (ஓக:)=ஆயதனமான ஹிருதயத்தினுடைய **अग्र** (அக்ர)=நுனியின் **ज्वलनम्** (ஜ்வலனம்)=ப்ரகாசமானது யாதுண்டோ **तत्प्रकाशितद्वारः** (தத்ப்ரகாசிதத்வார:)=அதனுல் பிரகாசப்படுத்தப்பட்ட வெளிக்கிளம்பும் வழியை யுடையவனுக உபாஸகன் மூர்த்த(தலையிலுள்ள)ஸ்தானத்திலிருந்தே வெளியேறுகிறுன். ஏன்? **विद्यासामर्थ्यात्** (வித்யாஸாமர்த்யாத்)=ஹிருதயத்திலுள்ள வித்யையின் ஸாமர்த்தியத்தினுல் என்றும். **तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च** (தத்சேஷகத்யநுஸ்மிருதியோகாத் ச)=ஹார்த்தவித்யைக்கு அங்கமாகவான ஸௌஷும்நநாடியானது கதியையும் பொருட்டு உபதேசிக்கப்பட்டிருப்பதும் அதனுடைய த்யானம் சொல்லப்பட்டிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். ஆகவே உபாஸகனை ஜீவன் **हार्दानुगृहीतः** (ஹார்தாநுக்ருஹீத:)=ஹிருதயத்தி லுபாஸிக்கப்பட்ட பரமாத்மாவினுல் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்டவனுய் **शताधिकया** (ஶதாதிகயா)=நூற்றொராவது ஸௌஷும்நநாடியினுல் செல்லுகிறுன். (17)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) உபாஸகனுடைய உத்க்ராந்திக்கு யாதானும் விசேஷமில்லையா? அல்லது விசேஷமுண்டா? என்பது ஸந்தேஹம். ஹிருதயத்தின் ப்ரகாசமானது ஸமமாகச் சொல்லியிருப்பதால் உபாஸனம் செய்யாதவனுடைய உத்க்ராந்தியைக் காட்டிலும் உபாஸகனுடைய உத்க்ராந்தியில் விசேஷமெதுவுமில்லை என்பது பூர்வபக்ஷம். இந்த உபாஸகன் நாடியைச் சிந்தித்தலாலும், வித்யையின் (உபாஸனத்தின்) ஸாமர்த்தியத்தினுலும் தலையிலுள்ள ஸௌஷும்நநாடியின் வழியாகவே செல்லுகிறுன். ஆகவே உபாஸகனுக இல்லாதவனிடத்தில் காணப்படுவதைக் காட்டிலும் உபாஸகனுக்கு விசேஷமேற்படத்தான் செய்கிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

समाप्ता प्रासङ्गिकी परविद्यागता चिन्ता। संप्रति त्वपरविद्याविषयामेव चिन्तामनुवर्तयति। समाना चासृत्युपक्रमाद्विद्वदविदुषोरुत्क्रान्तिरित्युक्तं तमिदानीं सृत्युपक्रमं दर्शयति। तस्योपसंहृतवागादिकलापस्योच्चिक्रमिषतो विज्ञानात्मन ओक आयतनं हृदयम्। 'स एतास्तेजोमात्राः समभ्याददानो हृदयमेवान्ववक्रामति' इति श्रुतेः। तदग्रप्रज्वलनपूर्विका चक्षुरादिस्थानापादाना चोत्क्रान्तिः श्रूयते—'तस्य हैतस्य हृदयस्याग्रं प्रद्योतते तेन प्रद्योतेनैष आत्मा निष्क्रामति चक्षुष्टो वा मूर्ध्नो वान्येभ्यो वा शरीरदेशेभ्यः' (बृ० ४। ४। २) इति। सा किमनियमेनैव विद्वदविदुषोर्भवत्यथास्ति कश्चिद्विदुषो विशेषनियम इति विचिकित्सायां श्रुत्यविशेषादनियमप्राप्तावाचष्टे—समानेऽपि हि विद्वदविदु-

---

பாஷ்யம்.—ப்ரஸங்காகதமான பரப்ரம்ஹ வித்யையைச் சார்ந்தவிசாரமானது முடிந்து விட்டது. இப்பொழுதோ வெனில் ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸன விஷயமான விசாரத்தையே தொடருகிறார். வித்வானுக்கும் அவித்வானுக்கும் மார்க்கமாரம்பிக்கும்வரை உத்க்ராந்தியானது ஸமானமானது என்று சொல்லப்பட்டது. அதேமார்க்கத்தின் உபக்கிரமத்தை இப்பொழுது காண்பிக்கிறார். அவனுடைய= ஒடுக்கிக்கொள்ளப்பட்ட வாக்முதலியகரணஸமூஹத்தை யுடையவனும் உயரக்கிளம்பவெண்ணமுள்ளவனுமான உபாஸகஜீவனுடைய, "அவன் இந்தத்தேஜோமாத்திரைகளை (ஸூக்ஷ்மநிலையை யடைந்த வாகாதி இந்திரியங்களை) நன்கு எடுத்துக்கொண்டவனாய் ஹிருதயத்தையே அடைகிறான்" என்ற ஶ்ருதியினாற் சொல்லப்பட்ட ஓகஸ்ஸானது=ஆயதனமான ஹிருதயமானது யாதுண்டோ அதனுடைய அக்ரத்தின் (நுனியின்) ஜ்வலனத்தை (ப்ரகாசத்தை) முன்னிட்டு சக்ஷுஸ் முதலிய கரணகோளகத்திலிருந்து உத்க்ராந்தியானது சுருதியில் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது: அந்த விக்ஞானாத்மாவினுடைய ஹிருதயத்தின் அக்ரமானது=நாடீமுகமானது ப்ரகாசத்தையடைகிறது. அந்தப்ரகாசத்துடன் இந்த ஆத்மாவானவன் கண்ணிலிருந்தோ, தலையிலிருந்தோ வெளியேறுகிறான்" என்றும். அந்த உத்க்ராந்தியானது நியமமெதுவுமில்லாமல்வித்வான் (உபாஸகன்) அவித்வான் (உபாஸனமில்லாதவன்) இருவர்க்கும் ஏற்படுகிறதா? அல்லது:—வித்வானுக்கு யாதானுமொரு விசேஷநியமமுண்டா? என ஸந்தேஹ முதயமாகுங்கால் சுருதியில் விசேஷமெதுவும் காணப்படாமையால் நியமமெதுவுமில்லை என ப்ராப்த்தமாகவே சொல்லுகிறார்—வித்வான் அவித்வான் இருவர்க்கும் ஹிருதயத்தின் அக்ரப்ரகாசனமும், அதனால் பிரகாசப்படுத்தப்பட்ட வழியுள்ளதன்மையும் ஸமானமாக இருந்தபோதிலுங்கூட வித்வானானவன் * தலையிலுள்ள ஸ்தானத்திலிருந்து வெளியேறுகிறான். உபாஸனம் செய்யாதவர் வேறுஸ்தானங்களினின்றும் வெளியேறு

---

* ஸுஷும்னை என்ற நாடியானது ஹிருதயத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்பி வலது கண், தாலு, கண்டத்தினுள், ஸ்தனம், நாஸிகை இவற்றின் நடுவிலுள்ளவிடத்தின் வழியாக ப்ரம்ஹரந்திரத்தையடைந்ததாய்க் கொண்டு சூரியகிரணங்களுடன்ஒன்றுபட்டதாகவாகி உபாஸகனுக்கு பரம்ஹலோகத்தை யடைவதற்கு வழியாக வாகிறது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

योर्हृदयाग्रप्रद्योतने तत्प्रकाशितद्वारत्वे च मूर्धस्थानादेव विद्वान्निष्क्रामति स्थानान्तरेभ्यस्त्वितरे। कुतः—विद्यासामर्थ्यात्। यदि विद्वानपीतरवद्यतः कुतश्चिद्देहदेशादुत्क्रामेन्नैवोत्कृष्टं लोकं लभेत। तत्रानर्थिकैव विद्या स्यात्। तच्छेषगत्यनुस्मृतियोगाच्च, विद्याशेषभूता च मूर्धन्यनाडीसंबद्धा गतिरनुशीलयितव्या विद्याविशेषेषु विहिता तामभ्यस्यंस्तयैव प्रतिष्ठत इति युक्तम्। तस्माद्धृदयालयेन ब्रह्मणा सूपासितेनानुगृहीतस्तद्भावं समापन्नो विद्वान्मूर्धन्ययैव शताधिकया शतादतिरिक्तयैकशततम्या नाड्या निष्क्रामतीतराभिरितरे। तथाहि हार्दविद्यां प्रकृत्य समामनन्ति—'शतं चैका च हृदयस्य नाड्यस्तासां मूर्धानमभिनिःसृतैका। तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति विष्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्ति' (छां० ८।६।६) इति ॥ १७॥

१० रश्म्यधिकरणम्। सू० १८

रश्म्यनुसारी ॥ १८॥

கின்றனர். ஏன்? உபாஸனையின் ஸாமர்த்தியத்தினாலென்க. வித்வானுங்கூட மற்றவனைப் போல யாதானுமொரு சரீரதேசத்தினின்றும் உயரக்கிளம்புவானேல் உத்கிருஷ்டமான லோகத்தை யடையவே மாட்டான். அதனின்றும் வித்யையானது பயனற்றதாகவே ஆகிவிடும். அதற்குச் சேஷமானகதியினுடைய அனுஸ்மிருதியோகமு மிருக்கிறது. அதாவது:—வித்யைக்குச் சேஷமாக=அங்கமாக ஆனதும், மூர்த்தன்யமான நாடியுடன் (ஸுஷும்ந நாடியுடன்) ஸம்பந்தப்பட்டதுமான கதியானது=வழியானது, சிந்திக்கத்தக்கதாக வித்யாவிசேஷங்களில்=உபாஸனாவிசேஷங்களில், விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக்கதியை அடிக்கடி சிந்தித்துக் கொண்டு அவ்வழியினாலேயே கிளம்புகிறான் என்பது பொருந்துகிறது. ஆகவே ஹிருதயத்தை ஆலயமாகக் கொண்டதும் நன்கு உபாஸிக்கப்பட்டதுமான ப்ரம்ஹத்தினால் அனுக்கிரஹிக்கப்பட்டவனாய் அந்த ப்ரம்ஹபாவத்தை யடைந்த வித்வானானவன் மூர்த்தாவிலேயே உள்ளதும் ஶதாதிகமானதும்=அதாவது:—நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நூற்றோராவதுமான நாடியினால் வெளிக்கிளம்புகிறான். மற்றவர்களோ வேறுநாடிகளால் வெளிக்கிளம்புகின்றனர். அவ்விதமே யன்றோ ஹார்த்தவித்யையைச் சொல்லத்தொடங்கி "நூறும் ஒன்றும் ஹிருதயத்தினுடைய நாடிகளாகும். அவற்றுள் ஒன்று ப்ரம்ஹரந்த்ரத்தைக்குறித்துச் சென்றிருக்கிறது. அந்த நாடிவழியாக உயரக்கிளம்புகின்றவனாய்க்கொண்டு அமிருதத்வத்தை யடைகிறான். வேறுநாடிகள் வேறுலோகத்தை யடையக்காரணமாகின்றன" என்றதால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (17) (எ-று)

ஒன்பதாவது ததோகோதிகரணம் முற்றிற்று.

ரச்ம்யதிகரணம் 10.

(ஸூ) ரச்ம்யனுஸாரீ. (18)

अहन्येव मृतो रश्मिं याति निश्यपि वा निशि। सूर्यरश्मेरभावेन मृतोऽहन्येव याति तम् ॥ १ ॥
यावद्देहं रश्मिनाड्योर्योगो ग्रीष्मक्षपास्वपि। देहदाहाच्छ्रुतत्वाच्च रश्मीन्निश्यपि यात्यसौ ॥ २ ॥

अस्ति हार्दविद्या—'अथ यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म' (छा० ८।१।१) इत्युपक्रम्य विहिता। तत्प्रक्रियायाम् 'अथ या एता हृदयस्य नाड्यः' (छा० ८।६।१) इत्युपक्रम्य सप्रपञ्चं नाडीरश्मिसंबन्धमुक्त्वोक्तम् 'अथ यत्रैतदस्माच्छरीरादुत्क्रामत्यथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्वमाक्रमते' (छा० ८।६।५) इति। पुनश्चोक्तम् 'तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति' (छा० ८।६।६) इति। तस्माच्छताधिकया नाड्या निष्क्रामन्रश्म्यनुसारी निष्क्रामतीति गम्यते। तत्किमविशेषेणैवाहनि रात्रौ वा म्रियमाणस्य रश्म्यनुसारित्वमाहोस्विदहन्येवेति संशये सत्यविशेषश्रवणादविशेषेणैव तावद्रश्म्यनुसारीति प्रतिज्ञायते ॥

(ப—ரை) நூற்றொராவது நாடிவழியாகச் செல்லுபவன் **रश्म्यनुसारी** (ரஸ்ம்யனுஸாரீ)=சூரியனுடைய கிரணத்தை யனுஸரித்தவனாய் ஆதித்யமண்டலத்தை யடைகிறான். (18) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) பகலில்மட்டும் மரணத்தை யடைந்தவன் ஸூரியரஸ்மியை யடைகின்றானா? இரவில் மரணத்தை யடைந்தவனும் ஸூரியரஸ்மியை யடைகின்றானா? என்பது ஸந்தேஹம். இரவில் ஸூரியனுடைய ரஸ்மியானது இல்லாமையால் பகலில் மரணத்தையடைந்தவன் மட்டுந்தான் ஸூரியரஸ்மியை யடைகிறான் என்பது பூர்வபக்ஷம். தேஹமுள்ளவரை ரஸ்மிக்கும் நாடிக்கும் சேர்க்கை யிருக்கிறது. க்ரீஷ்மருதுவில் இரவுகளிலுங் கூட தேஹதாஹம் ஸம்பவிப்பதாலும் சுருதியில் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டும் இரவில் மரித்தவனுங்கூட ரஸ்மிகளை யடையவே அடைகிறான்என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—சுருதியில் ஹார்த்த வித்யையானது "பிறகு ப்ரம்ஹபுரத்தில் யாதொரு இந்த ஸூக்ஷ்மமானதும் புண்டரீகவடிவமானதுமான இடமுண்டோ" என்றுதொடங்கி விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதை விளக்கும் பொழுது "பிறகு ஹிருதயத்தினுடைய யாதொரு இந்த நாடிகளுண்டோ" என்று தொடங்கி விரிவாக நாடிகளுக்கும் ரஸ்மிகளுக்கும் ஸம்பந்தத்தைச்சொல்லி "பிறகு எப்பொழுது இவ்விதம் இந்தச் சரீரத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்புகிறானோ அப்பொழுது இந்த ரஸ்மிகளுடனேயே உயரக்கிளம்புகிறான்" எனக்கூறப்பட்டிருக்கிறது. திரும்பவும் "அந்த நாடியினால் உயரக்கிளம்புகின்றவனாய் அமிருதத்வத்தை யடைகிறான்" என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே நூற்றொராவது நாடியினால் வெளியேறுபவனாய்க் கொண்டு ரஸ்மிகளையனுஸரித்து வெளியேறுகிறான் எனக் கிடைக்கிறது. அங்கு பகலிலோ இரவிலோ மரிப்பவர் எவர்க்கும் பொதுவாக ரஸ்மியை யனுஸரித்தல் சொல்லப்படுகிறதா? அல்லது பகலில் மரிப்பவர்க்குமட்டுமேதானா? என ஸம்சயம் வரவே பொதுவாகவே சொல்லி இருப்பதால் பொதுவாகவேதான் (பகலில் மரித்தவன் இரவில் மரித்தவன் என்றதாரதம்மியமில்லாமலேதான்) ரஸ்மியை அனுஸரிக்கிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. (18) (எ—று)

निशि नेति चेन्न संबन्धस्य यावद्देहभावित्वाद्दर्शयति च ॥ १९ ॥

अस्त्यहनि नाडीरश्मिसंबन्ध इत्यहनि मृतस्य स्याद्रश्म्यनुसारित्वं रात्रौ तु प्रेतस्य न स्यात्। नाडीरश्मिसंबन्धविच्छेदादिति चेन्न। नाडीरश्मिसंबन्धस्य यावद्देहभावित्वात्। यावद्देहभावी हि शिराकिरणसंपर्कः। दर्शयति चैतमर्थं श्रुतिः—'अमुष्मादादित्यात्प्रतायन्ते ता आसु नाडीषु सृप्ता आभ्यो नाडीभ्यः प्रतायन्ते तेऽमुष्मिन्नादित्ये सृप्ताः' (छा० ८। ६। २) इति। निदाघसमये च निशास्वपि किरणानुवृत्तिरुपलभ्यते प्रतापादिकार्यदर्शनात्। स्तोकानुवृत्तेस्तु दुर्लक्ष्यत्वमृत्वन्तररजनीषु शैशिरेष्विव दुर्दिनेषु। 'अहरेवैतद्रात्रौ दधाति' इति चैतदेव दर्शयति। यदि च रात्रौ प्रेतो विनैव रश्म्यनुसारेणोर्ध्वमाक्र-

---

(ஸூ) நிசிநேதிசேத் நஸம்பந்தஸ்ய யாவத்தேஹபாவித்வாத் தர்சயதிச (19)

(ப-ரை) निशि (நிசி)=இரவில் மரித்தவனுக்கு नेति चेन् (நேதிசேத்)=ரஸ்மியையனுஸரித்துச் செல்லுதல் கிடையாது எனின்? न (ந)=அதுபொருந்தாது. संवन्धस्य (ஸம்பந்தஸ்ய)=ரஸ்மியின் ஸம்பந்தமானது यावद्देहभावित्वात् (யாவத்தேஹபாவித்வாத்)=தேஹமுள்ளவரை இருப்பது பற்றியே என்க. दर्शयति च (தர்சயதி ச)=சுருதியும் அவ்விதமே சொல்லுகிறது. (19) (எ-று)

பாஷ்யம்.—பகலில் நாடிகளுக்கும் ரஸ்மிகளுக்கும் ஸம்பந்தமிருப்பது பற்றி பகலில் மரணத்தை யடைந்தவருக்கு ரஸ்மியை அனுஸரித்தல் ஸம்பவிக்குமே யொழிய இரவில் மரணத்தை யடைந்தவருக்கு ஸம்பவிக்க முடியாது. நாடிகளுக்கும் ரஸ்மிகளுக்கும் ஸம்பந்தமில்லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும் எனின்? அவ்விதம் சொல்லமுடியாது. ஏன்? நாடிகளுக்கும் ரஸ்மிகளுக்கும் தேஹமுள்ளவரை ஸம்பந்தமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். நரம்புகளுக்கும் கிரணங்களுக்கும் சேர்க்கையானது தேஹமுள்ளவரை இருக்கக் கூடியதன்றோ? இந்த அர்த்தத்தைச் சுருதியிலும் "அந்தக் கிரணங்கள் இந்தச் சூரியனிடமிருந்து விரிந்து நிற்கின்றன. இந்த நாடிகளில் ஸம்பந்தத்தையடைந்தனவாய்க் கொண்டு நாடிகளினின்றும் விரிவை யடைகின்றன. அவை அந்தச் சூரியனிடத்திலும் ஸம்பந்தத்தை யடைகின்றன" என்றதால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கோடைகாலத்தில் இரவிலுங்கூட கிரணங்களின் அனுவிருத்தியானது காணப்படுகிறது. ப்ரதாபம் (உஷ்ணம்) முதலிய அதன்காரியம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். வேறு ருதுக்களிலுள்ள இரவுகளில் ஸ்வல்பம் அனுவிருத்தியிருப்பதை யொட்டி மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட சிசிரருதுக்களிலுள்ள பகல்களில் போல அது காணுதற்கரிதாக இருக்கிறது. "சூரியன் இந்தப் பகலையே இரவில் தரிக்கிறான்" என்ற சுருதியும் இவ்விஷயத்தைத் தெரிவிக்கிறது (அதாவது: ராத்ரியிலும் ஸ்வல்பரஸ்மிகளை அனுவிருத்திக்கச் செய்கிறான் என்பது அதன் பொருள்) ராத்திரியில் மரணத்தை யடைந்தவன் ரஸ்மியை யனுஸரிக்காமலே உயரக்கிளம்புவானேல் ரஸ்மியின் அனுஸாரணத்தைச் சொன்னது வீணாகிவிடும். எவன் பகலில் மரிக்கின்றானே அவன்

मेत रश्म्यनुसारानर्थक्यं भवेत्। नह्येतद्विशिष्याधीयते यो दिवा प्रैति स रश्मीनपेक्ष्योर्ध्वमाक्रमते यस्तु रात्रौ सोऽनपेक्ष्यैवेति। अथतु विद्वानपि रात्रिप्रायणापराधमात्रेण नोर्ध्वमाक्रमेत पाक्षिकफलाविद्येत्यप्रवृत्तिरेव तस्यां स्यात्। मृत्युकालानियमात्। अथापि रात्रावुपरतोऽहरागममुदीक्षेत। अहरागमेऽप्यस्य कदाचिद्रश्मिसंबन्धार्हं शरीरं स्यात्पावकादिसंपर्कात्। 'स यावत्क्षिप्येन्मनस्तावदादित्यं गच्छति' (छा० ८। ६। ५) इति च श्रुतिरनुदीक्षां दर्शयति। तस्मात्तदविशेषेणैवेदं रात्रिंदिवं रश्म्यनुसारित्वम्॥ १९॥

११ दक्षिणायनाधिकरणम्। सू० २०-२१

अतश्चायनेऽपि दक्षिणे॥ २०॥

ரஶ்மிகளை யபேக்ஷித்து உயரக்கிளம்புகிறுன். எவன் இரவில் மரிக்கின்றுனே அவன் ரஶ்மிகளை அபேக்ஷிப்பதில்லை என்று பிரித்து உபதேசிக்கப்படவுமில்லை யன்றே? வித்வானுக (உபாஸகனுக) இருப்பவனுங்கூட ராத்திரியில் மரித்த அபராதத்தைக் கொண்டுமட்டும் மேல்லோகத்தை யடையானுயின் உபாஸனையானது ஒருஸமயத்தில் மட்டும்தான் பலன் தரக்கூடியது எனவாகி அவ்வுபாஸனத்தில் ப்ரவிருத்தியே ஏற்படாமல் போகத்தெரியும். இன்னகாலத்திற்றுன் மரணம் நேரும் என்ற நியமமு மில்லாதிருக்கிறது. ராத்திரியில் மரித்தவன் பகலின் வரவை எதிர்பார்ப்பானுயின், இவனுடைய சரீரமானது *அக்னியாதிகளின் ஸம்பந்தமேற்படுவதை முன்னிட்டு பகல் வந்தபோதிலுங்கூட ஒருஸமயம் ரஶ்மியின் ஸம்பந்தத்துக்கு அர்ஹமில்லாததாகவும் ஆகிவிடக்கூடும். "மனஸ்ஸானது எவ்வளவுக்குள் கிளம்புமோ அவ்வளவுக்குள் அவன் ஆதித்யனை அடைகிறுன்" என்பதாய் சுருதியும் கிரணத்தின் எதிர்பாராமையைத் தெரிவித்திருக்கிறது. ஆனதுபற்றிப் பொதுவாகவே இரவிலோ பகலிலோ இந்த ரஶ்மியை அனுஸரித்தல் ஸித்தித்து விடுகிறது. (19) (எ-று)

பத்தாவது ரஶ்ம்யனுஸார்யதிகரணம் முற்றிற்று.

தக்ஷிணயனுதிகரணம் 11.

(ஸூ) அத: ச அயனேபி தக்ஷிணே. (20)

(ப-ரை) अतश्च (அதஶ்ச)=ரஶ்மியை எதிர்பார்த்தலில்லாமை முதலிய காரணங்களைக் கொண்டும் दक्षिणे अयनेऽपि (தக்ஷிணே அயனேபி)=தக்ஷிணயனத்தில் மரித்தபோதிலுங் கூட உபாஸகன் வித்யை (உபாஸனை) யின் பலனை யடைந்து விடுகிறுன். (20) (எ-று)

---

* ஸூரியனுதயமாவதற்குமுன் இவனுடைய சரீரத்தை நெருப்பிலிட்டுப் பொசிக்கியோ, குழியில் புதைத்தோ விடுவாராயின் அப்பொழுது ரச்மியின் ஸம்பந்தமேற்படுவதற்கு இடமில்லாமலாகிவிடும் என்று கருத்து.

अयने दक्षिणे मृत्वा धीफलं नैत्यथेतिवा । नैत्युत्तरायणाध्वोक्तेर्भीष्मस्यापि प्रतीक्षणात् ॥ १ ॥
आतिवाहिव देवोक्तेर्वरख्यात्यै प्रतीक्षणात् । फलैकान्त्याच्च विद्यायाः फलं प्राप्नोत्युपासकः ॥ २ ॥

अत एव चोदीक्षानुपपत्तेरपाक्षिकफलत्वाच्च विद्याया अनियतकालत्वाच्च मृत्योर्दक्षिणायनेऽपि म्रियमाणो विद्वान्प्राप्नोत्येव विद्याफलम् । उत्तरायणमरणप्राशस्त्यप्रसिद्धेर्भीष्मस्य च प्रतीक्षादर्शनात् 'आपूर्यमाणपक्षाद्यान्षडुदङ्ङेति मासांस्तान्' (छां० ४।१५।५) इति च श्रुतेरपेक्षितव्यमुत्तरायणमितीमामाशङ्कामनेन सूत्रेणापनुदति । प्राशस्त्यप्रसिद्धिरविद्वद्विषया । भीष्मस्य प्रतिपालनमाचारप्रतिपालनार्थं पितृप्रसादलब्धस्वच्छन्दमृत्युताख्यापनार्थं च । श्रुतेस्त्वर्थं वक्ष्यति 'आतिवाहिकास्तल्लिङ्गात्' (ब्र० सू० ४।३।४) इति ॥ २० ॥

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) தக்ஷிணாயனத்தில் மரித்தவன் உபாஸனாபலனை யடைகின்றானா? அல்லது அடைவதில்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். உத்தராயணமார்க்கம் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் பீஷ்மருக்கு உத்தராயணப்ரதீக்ஷணம், சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் தக்ஷிணாயனத்தில் மரித்தவன் வித்யாபலனை யடைவதில்லை என்பது பூர்வ பக்ஷம். உத்தராயணாதி சப்தங்களால் ஆதிவாஹிகர்களான தேவர்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் தனது இஷ்டப்படி மரணம்வரட்டும் என்ற தனக்குள்ள வரத்தின் பெருமையைக் காட்டவேண்டி பீஷ்மர் உத்தராயணத்தை எதிர்பார்த்ததாக ஏற்படுவதாலும், வித்யைக்குப் பலன் நிஸ்சிதமாக ஏற்படுவதுதான் பொருந்துமாதலாலும் தக்ஷிணாயனத்தில் மரித்தபோதிலும் உபாஸகன் உபாஸனையின் பலனை அடையவே அடைகிறான் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஆனதுபற்றியே=அதாவது:—ரஸ்மியை எதிர்பார்த்தல் பொருந்தாமையாலும், வித்யையானது அநித்யமானபலனுள்ளதாக இல்லாமையாலும், மரணத்தின் காலமானது நிஸ்சிதமாக இல்லாதிருப்பதாலும், வித்வான் தக்ஷிணாயனத்தில் மரித்தபோதிலுங்கூட வித்யையின் பலனை யடையவே அடைகிறான். உத்தராயணத்தில் மரிப்பது சிறப்புடையது என்ற ப்ரஸித்தியிருப்பதைக் கொண்டும் பீஷ்மர் அதை எதிர்பார்த்திருப்பதைக் கொண்டும் "சுக்லபக்ஷத்தினின்றும் சூரியன் எந்த ஆறுமாதங்களில் உத்தராயணத்தை யடைகின்றானோ அந்த மாஸங்களையும்" என ஸ்ருதியிருப்பதைக் கொண்டும் உத்தராயணமானது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே என்ற இந்த ஆசங்கையை இந்த ஸூத்திரத்தினால் போக்குகிறார். உத்தராயணம் சிறந்தது என்ற ப்ரஸித்தியானது அவித்வானை (உபாஸனை செய்யாதவனை) விஷயமாகக் கொண்டது. பீஷ்மர் அதை எதிர்பார்த்ததானது அத்தகைய ஆசாரத்தைக் காக்கவேண்டியும், பிதிருக்களின் ப்ரஸாதத்தால் கிடைத்த ஸ்வச்சந்தமான (தானிச்சிக்கும் பொழுது கிடைக்கக்கூடியதான) மரணமுள்ளவராயிருத்தலை வெளிப்படுத்தவேண்டியுமாம். சுருதியின் பொருளையோ "ஆதிவாஹிகாஸ்தல்லிங்காத்" என்றதால் சொல்லவும் போகிறார். (12) (எ—று)

ननु च—'यत्र काले त्वनावृत्तिमावृत्तिं चैव योगिनः। प्रयाता यान्ति तं कालं वक्ष्यामि भरतर्षभ' (गी० ८। २३) इति कालप्राधान्येनोपक्रम्याहरादिकालविशेषः स्मृतावपुनरावृत्तये नियमितः कथं रात्रौ दक्षिणायने वा प्रयातोऽनावृत्तिं यायादिति। अत्रोच्यते—

योगिनः प्रति च स्मर्यते स्मार्ते चैते ॥ २१ ॥

योगिनः प्रति चायमहरादिकालविनियोगोऽनावृत्तये स्मर्यते। स्मार्ते चैते योगसाङ्ख्ये न श्रौते। अतो विषयभेदात्प्रमाणविशेषाच्च नास्य स्मार्तस्य कालविनियोगस्य श्रौतेषु विज्ञानेष्ववतारः। ननु—'अग्निर्ज्योतिरहः शुक्लः षण्मासा उत्तरायणम्'। 'धूमो रात्रिस्तथा कृष्णः षण्मासा दक्षिणायनम्' (गी० ८। २४। २५) इति च श्रौतावेतौ देवयान-

---

அவதாரிகாபாஷ்யம்.—சங்கை—ஹேபரதர்ஷப! எந்தக் காலத்தில் மரணத்தை யடைந்தயோகிகள் அனுவிருத்தியையும், ஆவிருத்தியையும், அடைகின்றனரோ அந்தக் காலத்தைச் சொல்லுகிறேன்" எனக் காலத்தை ப்ரதானமாகக் கொண்டு உபதேசிக்கத் தொடங்கி ஸ்மிருதியில் அஹராதிகாலவிசேஷமானது அபுனராவிருத்தியையும் பொருட்டு (முக்தியையும் பொருட்டு) கட்டாயப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமிருக்க ராத்திரியிலோ தக்ஷிணாயனத்திலோ மரித்தவன் அனுவிருத்தியை எவ்விதம் அடையக்கூடும் எனின்?

உத்தரம்—அவ்விஷயத்தில் பதில் சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) யோகிநः ப்ரதி ச ஸ்மர்யதே ஸ்மார்த்தே ச ஏதே (21)

(ப-ரை) **योगिनः प्रति च** (யோகிநः ப்ரதி ச)=யோகிகளைக் குறித்து இந்த அஹராதிகாலவிநியோகமானது **स्मर्यते** (ஸ்மர்யதே)=ஸ்மிருதியில் சொல்லப்படுகிறது. **एते** (ஏதே)=இங்குசொல்லிய யோகஸாங்கியங்கள் **स्मार्तेच** (ஸ்மார்த்தேச)=ஸ்மிருதியில் சொல்லப்பட்டனவாகும். (21) (எ-று)

பாஷ்யம்.—யோகிகளைக்குறித்து இந்த அஹராதிகாலவிநியோகமானது அனுவிருத்தியையும் பொருட்டு ஸ்மிருதியில் சொல்லப்படுகிறது. இவை ஸ்மிருதியில் சொல்லப்பட்ட † யோகஸாங்கியங்களே யொழிய் சுருதியில் சொல்லப்பட்டனவன்று. ஆனதுபற்றி விஷயவேறுபாட்டினாலும் ப்ரமாண விசேஷத்தினாலும், ஸ்மிருதியில் சொல்லிய இந்தக் காலவிநியோகத்துக்குச் சுருதியிற் சொல்லிய விக்ஞானங்களில் ஸம்பந்தமேற்பட மாட்டாது.

சங்கை—ஸ்மிருதியிலுங்கூட "அக்னி: ஜ்யோதிஸ் அஹஸ் சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணமான ஆறுமாஸங்கள்" என்றும், "தூமம் ராத்ரி அதுபோல கிருஷ்ண பக்ஷம் தக்ஷிணாயனமான ஆறுமாஸங்கள்" என்றுமாக சுருதியில் சொல்லப்பட்ட தேவயான பிதிருயான மார்க்கங்களே நினைவூட்டப்படுகின்றனவன்றோ எனின்?

---

† பகவதாராதனபுத்தியுடன் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட கர்மம் யோகமென்றும், தாரணையை முன்னிட்ட அகர்த்திருத்வானுபவம் ஸாங்கியமென்றும் சொல்லப்படும்.

पितृयाणौ प्रत्यभिज्ञायेते स्मृतावपीति। उच्यते—'तं कालं वक्ष्यामि' (गी० ८। २३) इति स्मृतौ कालप्रतिज्ञानाद्विरोधमाशङ्क्य परिहार उक्तः। यदा पुनः स्मृतावप्यग्न्याद्या देवता एवातिवाहिक्यो गृह्यन्ते तदा न कश्चिद्विरोध इति ॥ २१ ॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यवर्य श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ शारीरक-मीमांसाभाष्ये चतुर्थाध्यायस्य द्वितीयः पादः ॥ २ ॥

चतुर्थाऽध्याये तृतीयः पादः।

[अत्र पादे सगुणविद्यावतो मृतस्योत्तरमार्गाभिधानम्]

१ अर्चिराद्यधिकरणम्। सू० १

अर्चिरादिना तत्प्रथितेः ॥ १ ॥

உத்தரம்—சொல்லப்படுகிறது—"அந்தக் காலத்தைச் சொல்லப்போகிறேன்" என ஸ்மிருதியில் காலப்ரதிக்ஞை செய்திருப்பதைக் கொண்டு விரோதத்தை ஆசங்கித்துப் பரிஹாரமானது சொல்லப்பட்டது. ஸ்மிருதியிலுங்கூட அக்னியாதிகளான ஆதிவாஹிக தேவதைகளே கிரஹிக்கப்படுவாராயின் விரோதமெதுவுமில்லை. (21) (எ-று)

பதினொன்றுவது தக்ஷிணாயனாதிகரணம் முற்றிற்று.

இவ்விதம் ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்யவர்யர்களான ஸ்ரீமச்சங்கர பகவத்பாதர் அவர்களின் கிருதியான சாரீரகமீமாம்ஸாபாஷ்யத்தில் நான்காவது அத்தியாயத்தின் இரண்டாவதுபாதம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயத்தின் மூன்றுவதுபாதம்.

அர்ச்சிராதி அதிகரணம் 1.

(அ-கை) இரண்டாவதுபாதத்தினுல் ஜீவனது உத்க்ராந்தியை உபதேசித்துப் பின்னர் ஜீவன் செல்லும் மார்க்கத்தை யுபதேசிக்கவேண்டி இந்த மூன்றுவது பாதம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இதில் 16ஸூத்திரங்கள் கொண்ட 6அதிகரணங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. அவற்றுள் ஒரேஸூத்திரமுள்ள முதலாவது அதிகரணத்தில் அர்ச்சிஸ்ஸை (அர்ச்சிஸ்ஸுக்கு அபிமானிதேவதையை) ஆதியாகக் கொண்ட மார்க்கமானது உபதேசிக்கப்படுகிறது. அந்த முதலாவது ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) அர்ச்சிராதிநா தத்ப்ரதிதே: (1)

(ப-ரை) **अर्चिरादिना** (அர்ச்சிராதிநா)=ஸகுணப்ரம்ஹத்தை யடைய வேண்டிச் செல்லும் எல்லாவுபாஸகர்களும் அர்ச்சிஸ்ஸை=அர்ச்சிரபிமானிதேவதையை

नानाविधो ब्रह्मलोकमार्गो यद्वार्चिरादिकः । नानाविधः स्याद्विद्यासु दर्शनादन्यथाऽन्यथा ॥ १ ॥

एक एवार्चिरादिः स्यान्नानाश्रुत्युक्तपर्वकः । यतः पञ्चाग्निविद्यायां विद्यान्तरवतां श्रुतः ॥ २ ॥

आसृत्युपक्रमात्समानोत्क्रान्तिरित्युक्तम् । सृतिस्तु श्रुत्यन्तरेष्वनेकधा श्रूयते । नाडीरश्मिसंबन्धेनैका 'अथैतैरेव रश्मिभिरूर्ध्व आक्रमते' (छा० ८ । ६ । ५) इति । अर्चिरादिकैका 'तेऽर्चिषमभिसंभवन्त्यर्चिषोऽहः' (बृ० ६ । २ । १५) इति । 'स एतं देवयानं पन्थानमासाद्याग्निलोकमागच्छति' (कौ० १ । ३) इत्यन्या । यदा वै पुरुषोऽस्माल्लोकात्प्रैति स वायुमागच्छति' (बृ० ५ । १० । १) इत्यपरा । 'सूर्यद्वारेण ते विरजाः प्रयान्ति' (मुण्ड० १ । २ । ११) इति चापरा । तत्र संशयः—किं परस्परं भिन्ना एताः सृतयः किं वैकैवानेकविशेषणेति । तत्र प्राप्तं तावद्भिन्ना एताः सृतय इति । भिन्नप्रकरणत्वात् ।

ஆதியாகக் கொண்டவழியினாலேயே செல்லுகின்றனர் என்று சொல்லுகிறோம். ஏன்? **तत्प्रथितेः** (தத்ப்ரதிதே:)=எல்லாஸகுணப்ரம்ஹோபாஸகர்களுக்கும் இந்த மார்க்கம் ப்ரஸித்தமாகவிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (1) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ப்ரம்ஹலோகமார்க்கமானது பலவிதமானதா? அல்லது அர்ச்சிஸ்ஸை ஆதியாகக் கொண்ட ஒன்றேதானா? என்பது ஸந்தேஹம். வித்யை (உபாஸனங்) களில் வெவ்வேறுவிதமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதால் பற்பலவிதமாகவேதான் மார்க்கம் ஏற்படுகிறது என்பது பூர்வபக்ஷம். பல்வேறுபட்ட சுருதிகளாற் சொல்லப்பட்ட பர்வத்தை (நடுவிலுள்ள விடத்தை) யுடைய அர்ச்சிராதி மார்க்கம் ஒன்றேதானாகும். பஞ்சாக்னி வித்யையில் வேறுவித்யாவான்களுக்கு அவ்விதம் சொல்லப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும் என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—மார்க்க மாரம்பிக்கும்வரை வித்வான் அவித்வான் இருவர்க்கும் உத்க்ராந்தியானது ஸமானம் எனச் சொல்லப்பட்டது. மார்க்கமோ வேறுசுருதிகளில் பற்பலவிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—"பின்னர் இதே ரச்மிகளினாலேயே உயரக்கிளம்புகிறான்" என்பதாய் நாடீரச்மி ஸம்பந்தத்துடன் ஒன்றும், "அவர்கள் (உபாஸகர்கள்) அர்ச்சிஸ்ஸை யடைகின்றனர். அர்ச்சிஸ்ஸினின்றும் அஹஸ்ஸை யடைகின்றனர்" என்பதாய் அர்ச்சிஸ்ஸை ஆதியாகக் கொண்ட மற்றொன்றும், "அவன் இந்தத் தேவயான மார்க்கத்தை யடைந்து அக்னிலோகத்தை யடைகிறான்" என்பதாய் மற்றொன்றும், "எதுபோழ்து உபாஸக புருஷன் இந்தச் சரீரத்தினின்றும் வெளிக்கிளம்புகிறானோ அவன் வாயுலோகத்தை யடைகிறான்" என்பதாய் ஒன்றும், "ஸூரியனுடைய துவாரத்தினால் விரஜர்களான அவர்கள் செல்லுகின்றனர்" என்பதாய் வேறு ஒன்றுமாகக் காணப்படுகிறது என்றும். அவ்விஷயத்தில் ஸம்சயமுதயமாகிறது. அதாவது:—இந்தமார்க்கங்கள் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்டனவா? அல்லது ஒன்றே அனேகம் விசேஷங்களுடன் (பர்வாக்களுடன்) கூடினதா? என்றும். அவ்விஷயத்தில் முதலில் கிடைப்பதாவது இந்த மார்க்கங்கள் வேறுபட்டனவே என்றும். வேறுப்ரகர

भिन्नोपासनाशेषत्वाच्च । अपि च 'अथैतैरेव रश्मिभिः' (छां० ८ । ६ । ५) इत्यवधारणमर्चिराद्यपेक्षायामुपरुध्येत । त्वरावचनं च पीडयेत 'स यावत्क्षिप्येन्मनस्तावदादित्यं गच्छति' (छां० ८ । ६ । ५) इति । तस्मादन्योन्यभिन्ना एवैते पन्थान इति । एवं प्राप्तेऽभिदध्महे—अर्चिरादिनेति । सर्वो ब्रह्मप्रेप्सुरर्चिरादिनैवाध्वना रंहतीति प्रतिजानीमहे । कुतः—तत्प्रथितेः । प्रथितो ह्येष मार्गः सर्वेषां विदुषाम् । तथाहि पञ्चाग्निविद्याप्रकरणे 'येऽचामी अरण्ये श्रद्धां सत्यमुपासते' (बृ० ६ । २ । १५) इति विद्यान्तरशीलिनामप्यर्चिरादिका सृतिः श्राव्यते । स्यादेतत् । यासु विद्यासु न काचिद्गतिरुच्यते तास्वियमर्चिरादिकोपतिष्ठतां यासु त्वन्या श्राव्यते तासु किमित्यर्चिराद्याश्रयणमिति । अत्रोच्यते—भवेदेतदेवं यद्यत्यन्तभिन्ना एवैताः सृतयः स्युः । एकैव त्वेषा सृतिरनेकविशेषणा ब्रह्मलोकप्रपदनी क्वचित्केनचिद्विशेषणेनोपलक्षितेति वदामः । सर्वत्रैकदेशप्रत्यभिज्ञानादितरे-

---

ணத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பதும், வேறுஉபாஸனங்களுக்கு அங்கங்களாக இருப்பதுமே அதன் காரணமாகும்.

மேலும் "பிறகு இந்த ரஸ்மிகளுடன் மட்டுமே" என்பதாய் தேற்றங்கொடுத்துக் கூறினது அர்ச்சிராதிகளின் அபேக்ஷை கூறும் பக்ஷத்தில் வீணுகிவிடும். "எதற்குள் மனதானது செல்லுமோ அதற்குள் ஆதித்யனை யடைகிறுன்" என்பதாய் த்வரையை (வேகத்தை) ச் சொல்லும் வசனமும் வீணுகிவிடும். ஆகவே இந்தவழிகள் ஒன்றுடனென்று வேறுபட்டனவே தானுகும். என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே "அர்ச்சிராதினு" என்றதனுல் ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறோம். ப்ரம்ஹத்தை யடையவிரும்பும் எல்லோரும் அர்ச்சிஸ்ஸை ஆதியாகவுடைய மார்க்கத்தினுலேயே செல்லுகின்றனர் எனப்ரதிக்ஞை செய்கின்றோம். ஏன்? அதன் ப்ரஸித்தி யிருப்பதால் என்க. எல்லாவுபாஸகர்களுக்கும் இந்த மார்க்கமானது ப்ரஸித்தமாகவன்றோ இருக்கின்றது. அதாவது:— பஞ்சாக்னி வித்யாப்ரகரணத்தில் "யாதொரு இவர் அரண்யத்தில் ஶ்ரத்தையுடன் கூடினவர்களாய் ஸத்யத்தை (ஹிரண்யகர்ப்பனை) உபாஸிக்கின்றனரோ" என்பதாய் வேறு உபாஸனப்பழக்கமுள்ளவர்க்குங்கூட அர்ச்சிஸ்ஸை ஆதியாகக் கொண்ட மார்க்கமானது சொல்லப்படுகிறது.

சங்கை—இஃதிருக்கட்டும். எந்த வித்யைகளில் ஒருவிதமான மார்க்கமும் சொல்லப்படவில்லையோ அந்த உபாஸனங்களில் இந்த அர்ச்சிராதியான மார்க்கமானது வரட்டும், எந்த உபாஸனங்களில் வேறுமார்க்கமானது. சொல்லப்படுகிறதோ அவற்றில் அர்ச்சிராதி மார்க்காஶ்ரயணம் எதற்கு எனின்?

உத்தரம்—இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இந்த மார்க்கங்கள் ஒன்றுக்கொன்று முற்றிலும் வேறுபட்டனவாக இருக்குமாயின் இது இவ்விதமிருக்கலாம் தான். ஒன்றுகவே உள்ள இந்த மார்க்கமானது அனேகம் விசேஷணமுள்ளதாக ப்ரம்ஹலோகத்தை யடைவிக்கிறது. சிலவிடத்தில் ஒருவிசேஷணத்துடன் மட்டும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறோம். (பொதுவாக) எல்லா

तरविशेषणविशेष्यभावोपपत्तेः । प्रकरणभेदेऽपि हि विद्यैकत्वे भवतीतरेतरविशेषणोपसंहारवद्गतिविशेषणानामप्युपसंहारः । विद्याभेदेऽपि तु गत्येकदेशप्रत्यभिज्ञानाद्गन्तव्याभेदाच्च गत्यभेद एव । तथाहि 'ते तेषु ब्रह्मलोकेषु पराः परावतो वसन्ति' (बृ० ६।२।१५), 'तस्मिन्वसन्ति शाश्वतीः समाः' (बृ० ५।१०।१), 'सा या ब्रह्मणो जितिर्या व्युष्टिस्तां जितिं जयति तां व्युष्टिं व्यश्नुते' (कौषी० १।४), 'तद्य एवैतं ब्रह्मलोकं ब्रह्मचर्येणानुविन्दति' (छा० ८।४।३) इति च तत्र तत्र तदेवैकं फलं ब्रह्मलोकप्राप्तिलक्षणं प्रदर्श्यते । यत्त्वेतैरेवेत्यवधारणमर्चिराद्याश्रयणे न स्यादिति । नैष दोषः । रश्मिप्राप्तिपरत्वादस्य । नह्येक एव शब्दो रश्मींश्च प्रापयितुमर्हत्यर्चिरादींश्च व्यावर्तयितुम् । तस्माद्रश्मिसंबन्ध एवायमवधार्यत इति द्रष्टव्यम् । त्वरावचनं त्वर्चिराद्यपेक्षायामपि गन्तव्यान्तरापेक्षया शैघ्र्यार्थत्वान्नोपरुध्यते । यथा निमेषमात्रेणात्रागम्यत इति । अपिच

விடத்திலுமே ஏகதேசத்துக்கு=யாதோவொன்றுக்கு, ப்ரத்யபிக்ஞை=அதுதானிது என்ற தோற்றம், ஏற்படுவதிலிருந்து ஒன்றுக்கொன்று விசேஷண விசேஷ்யத் தன்மை கொள்ளுவதுதான் பொருந்தக்கூடியதாக வாகிறது. ப்ரகரணம் வேறுபடினுங்கூட வித்யை (உபாஸனம்) ஒன்ருக இருக்குமாயின் அந்தந்த விசேஷணங்களுக்கு (குணங்களுக்கு) உபஸம்ஹாரம் சொல்லியிருப்பதுபோல கதியைப்பற்றிய விசேஷணங்களுக்கும் உபஸம்ஹாரம் சொல்லுவதுதான் பொருந்துகிறது. வித்யை வேறுபடுமிடத்திலோ வெனில் மார்க்கத்தின் ஏகதேசத்துக்கு (சிலவற்றுக்கு) ப்ரத்யபிக்ஞை (ஐக்யக்ஞானம்) இருப்பதைக்கொண்டும், போகவேண்டிய இடம் ஒன்ருக விருப்பதைக்கொண்டும் கதியானது ஒன்ருகவே தாகும். அதாவது:—"அவர்கள் நீண்ட ஆயுளை யுடைய ஹிரண்யகர்ப்பருடைய நீண்டவர்ஷங்கள் முழுதும் அந்த ப்ரம்ஹலோகங்களில் வஸிக்கின்றனர்" என்றும், "அந்த லோகத்தில் வெகுவருஷங்கள் வஸிக்கின்றனர்" என்றும், "ஹிரண்யகர்ப்பருடைய எல்லாவற்றிலுமுள்ள யாதொரு அந்த ஜயமுண்டோ, யாதொரு வியாப்தி (நிறைவுபெறல்) உண்டோ. அந்த ஜயத்தையும் அந்த வ்யாப்த்தியையும் அனுபவிக்கிருன்" என்றும், "ஆகவே எவர் இந்த ப்ரம்ஹலோகத்தை ப்ரம்ஹசர்யத்திஞல் அடைகின்றனரோ" என்றுமாக அந்தந்த விடங்களிலும் ப்ரம்ஹ ப்ராப்த்தி ரூபமான அந்த ஒரேபலனே காண்பிக்கப்படுகிறது. "இதே ரஸ்மிகளிஞல்" என்ற விடத்தில் அவதாரணம் (தேற்றம்) கொடுத்தது அர்ச்சிராதிகளை ஆஸ்ரயித்தால் பொருந்தாது எனயாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இதுதோஷமாகாது. இந்த அவதாரண (தேற்ற) மானது ரஸ்மியின் ப்ராப்த்தியைக் கூறுவதாக விருப்பதாலென்க. சுருதியில் एतैरेव (ஏதைரேவ) என்றவிடத்திலுள்ள ஏவ என்ற ஒரே சப்தமானது ரஸ்மிகளை யடையவிப்பதற்கும், அர்ச்சிராதிகளை மறுப்பதற்கும் தகுதியுள்ளதாகவாகாதன்ருே. ஆகவே ரஸ்மியின் ஸம்பந்தம்மட்டுமேதான் ஏவ என்றதால் அவதாரணம் (உறுதி) செய்யப்படுகிறது எனக் கண்டுகொள்ளவேண்டும். ("யாவத்க்ஷிப்யேத் மன:" என்றதால் சொல்லிய) த்வரா (விரைவு கூறும்) வசனமோவெனில் அர்ச்சிராதிகளின் அபேக்ஷையிருந்தபோதிலுங்கூட செல்ல

'अथैतयोः पथोर्न कतरेणचन' (छां ५। १०। ८) इति मार्गद्वयभ्रष्टानां कष्टं तृतीयं स्थानमाचक्षाणा पितृयाणव्यतिरिक्तमेकमेव देवयानमर्चिरादिपर्वाणं पन्थानं प्रथयति। भूयांस्यर्चिरादिस्मृतौ मार्गपर्वाण्यल्पीयांसि त्वन्यत्र। भूयसां चानुगुण्येनाल्पीयसां नयनं न्याय्यमित्यतोऽप्यर्चिरादिना तत्प्रथितेरित्युक्तम् ॥ १ ॥

२ वाय्वधिकरणम्। सू० २

वायुमब्दादविशेषविशेषाभ्याम् ॥ २ ॥

सन्निवेशयितुं वायुरत्राशक्योथ शक्यते। न शक्यो वायुलोकस्य श्रुतक्रमविवर्जनात् ॥ १ ॥

वायुच्छिद्राद्विनिष्क्रम्य स आदित्यं व्रजेदिति। श्रुतेर्वाय्वर्ब्दवायुर्देवलोकस्ततोऽप्यधः ॥ २ ॥

வேண்டிய வேறென்றை யபேக்ஷித்து விரைவைக் கூறவேண்டி யேற்பட்டதாதலால் விரோதப்படுவதற்கில்லை. நிமேஷமாத்திரத்தினுல் இங்கு வரப்படுகிறது என்பதுபோலவாம். மேலும் "பிறகு இவ்விரண்டு மார்க்கங்களுள் ஒரு மார்க்கத்தினுலும் செல்லுவதில்லை" என்றதால் இரண்டு மார்க்கங்களினின்றும் நழுவினவர்களுக்கு கஷ்டமான மூன்ருவது வழியைச் சொல்லுகின்ற சுருதியானது பிதிருயானத்தைவிட வேறுபட்டதாயும் அர்ச்சிராதி பர்வங்களையுடையதாயுமுள்ள தேவயானமார்க்கம் ஒன்றென்றே தெரிவித்து மிருக்கிறது. அர்ச்சிராதிவழியில் அனேகம்மார்க்க பர்வங்களும் மற்றவழியில் குறைந்தமார்க்க பர்வங்களுமிருக்கின்றன. வெகுவாயுள்ளதை யனுஸரித்து அற்பமாயுள்ளதை நயிப்பதுதான் நியாயமானது என்ற இக்காரணம் பற்றியும் கூட "அர்ச்சிராதினா தத்ப்ரதிதே:" என்று சொல்லப்பட்டது. (1) (எ—று)

ஒன்ருவது அர்ச்சிராதிஅதிகரணம் முற்றிற்று.

வாய்வதிகரணம் 2.

(ஸூ) வாயுமப்தாத் அவிசேஷவிசேஷாப்யாம். (2)

(ப—ரை) **वायुम्** (வாயும்)=வாயுவை **अब्दात्** (அப்தாத்)=ஸம்வத்ஸரத்துக்குப் பிறகு படித்துக்கொள்ளவேண்டும். ஏன்? **अविशेषविशेषाभ्याम्** (அவிசேஷவிசேஷாப்யாம்)=கௌஷீதகிசுருதியில் "வாயுலோகத்தையடைகிருன்" எனப் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்டவாயுவுக்கு ப்ருஹதாரண்யகசுருதியில் "வாயுவை யடைந்து ஆதித்யனை யடைகிருன்" என விசேஷமான உபதேசம் (ஆதித்யனுக்கு முந்திச் சேர்க்கவேண்டுமென வுபதேசம்) காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (2)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) மார்க்கபர்வாவை உபதேசிக்கும் இந்த விடத்தில் வாயுவைச் சேர்க்கமுடியாதா? அல்லது சேர்க்கமுடியுமா? என்பது ஸந்தேஹம். வாயுலோகமானது சுருதியிற் சொல்லிய மார்க்கக்கிரமத்தில் விடப்பட்டிருப்பதால் வாயுவைச்

केन पुनः सन्निवेशविशेषेण गतिविशेषणानामितरेतरविशेषणविशेष्यभाव इति तदेतत्सुहृद्भूत्वाचार्यो ग्रथयति। 'स एतं देवयानं पन्थानमापद्याग्निलोकमागच्छति स वायुलोकं स वरुणलोकं स इन्द्रलोकं स प्रजापतिलोकं स ब्रह्मलोकम्' (कौ० १।३) इति कौषीतकिनां देवयानः पन्थाः पठ्यते। तत्रार्चिरग्निलोकशब्दौ तावदेकार्थौ ज्वलनवचनत्वादिति नात्र सन्निवेशक्रमः कश्चिदन्वेष्यः। वायुस्त्वर्चिरादौ वर्त्मनि न श्रुतः कतमस्मिन् स्थाने निवेशयितव्य इति। उच्यते—'तेऽर्चिषमेवाभिसंभवन्त्यर्चिषोऽहरह्न आपूर्यमाणपक्षमापूर्यमाणपक्षाद्यान्षडुदङ्ङेति मासांस्तान् मासेभ्यः संवत्सरं संवत्सरादादित्यम्' (छा० ५।१०।१,२) इत्यत्र संवत्सरात्पराञ्चमादित्यादर्वाञ्चं वायुमभिसंभवन्ति। कस्मात्। अविशेषविशेषाभ्याम्। तथाहि—'स वायुलोकम्' (कौ० १।३) इत्यत्राविशेषोपदिष्टस्य

சேர்த்துக்கொள்ள முடியாது என்பது பூர்வபக்ஷம். "வாயுவின் மூலம் கிடைக்கும் ஓட்டையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பி அவன் ஆதித்யனை யடைகிறான்" என ப்ருஹதாரண்யகஶ்ருதி யிருப்பதிலிருந்து ஸூரியலோகத்துக்கு முந்தி வாயுலோகத்தையும், வாயுவுக்குமுன் தேவலோகத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ளுவதுதான் பொருந்தும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்—எத்தகைய அமைப்பு முறையை யொட்டி மார்க்கபர்வாக்களுக்கு ஒன்றுக்கொன்றுக்கு விசேஷண விசேஷ்யத்தன்மையானது (ஒன்றுக்குப் பிறகு மற்றொன்று இருப்பதாகக் கொள்ளுவதானது) ஏற்படுகிறது என்பதை ஆசிரியர் மித்திரன் முறையிலிருந்து உபதேசிக்கிறார். கௌஷீதகிகளின் உபநிடதத்தில் "அந்த உபாஸகன் இந்தத் தேவயானமார்க்கத்தை யடைந்து அக்னிலோகத்துக்கு வருகிறான். அவன் வாயுலோகத்தையும், அவன் வருணலோகத்தையும், அவன் இந்திரலோகத்தையும், அவன் ப்ராஜாபதிலோகத்தையும், அவன் ப்ரம்ஹலோகத்தையும், அடைகிறான்" என்றதால் தேவயானமார்க்கமானது படிக்கப்படுகிறது. அவ்விடத்திலுள்ள அர்ச்சிஸ் என்றும் அக்னிலோகம் என்றுமான இரண்டு சப்தங்களும் ஒரே பொருளுள்ளனவாகும். இரண்டும் ஜ்வலனத்தைச் சொல்லும் வசனமாக இருப்பதுபற்றி இவ்விஷயத்தில் ஸன்னிவேசத்தின் (அமைப்பின்) கிரமம்=முறை, ஒன்றும் அபேக்ஷிக்கப் படுவதில்லை. அர்ச்சிராதி மார்க்கத்திலோ வாயுசொல்லப்படாததுபற்றி அதை எந்தஸ்தானத்தில் வைக்கவேண்டும். எனின்? சொல்லப்படுகிறது. "அவர்கள் அர்ச்சிஸ்ஸையே அடைகின்றனர் அர்ச்சிஸ்ஸிலிருந்து அஹஸ்ஸையும், அஹஸ்ஸிலிருந்து சுக்லபக்ஷத்தையும், சுக்லபக்ஷத்திலிருந்து எந்த ஆறுமாதங்கள் முழுதும் வடக்கில் சூரியன் ஸஞ்சரிக்கின்றானோ அந்த ஆறுமாதங்களையும் (அதாவது உத்தராயணத்தையும்) மாதங்களிலிருந்து ஸம்வத்ஸரத்தையும், ஸம்வத்ஸரத்திலிருந்து ஆதித்யனையும் அடைகிறான்" என்ற இந்த விடத்தில் ஸம்வத்ஸரத்துக்கு மேலும் ஆதித்யனுக்கு முந்தியும் உள்ள வாயுவை அடைகின்றனர் என்றேற்படுகிறது. என்? பொதுவாகவும் தனியாகவும் உபதேசமிருப்பதாலென்க. அதாவது:—கௌஷீதகி உபநிடதத்தில் "அவன் வாயுலோகத்தை (யடைகிறான்)" என்றவிடத்தில் பொதுவாக வுபதேசிக்கப்பட்ட வாயுவு

वायोः श्रुत्यन्तरे विशेषोपदेशो दृश्यते 'यदा वै पुरुषोऽस्माल्लोकात्प्रैति स वायुमागच्छति तस्मै स तत्र विजिहीते यथा रथचक्रस्य खं तेन स ऊर्ध्वमाक्रमते स आदित्यमागच्छति' (बृ० ५। १०। १) इति। एतस्मादादित्याद्वायोः पूर्वत्वदर्शनाद्विशेषादब्दादित्ययोरन्तराले वायुर्निवेशयितव्यः। कस्मात्पुनरग्नेः परत्वदर्शनाद्विशेषादर्चिषोऽनन्तरं वायुर्न निवेश्यते। नैषोऽस्ति विशेष इति वदामः। ननूदाहृता श्रुतिः—'स एतं देवयानं पन्थानमापद्याग्निलोकमागच्छति स वायुलोकं स वरुणलोकम्' (कौषी० १। ३) इति। उच्यते—केवलोऽत्र पाठः पौर्वापर्येणावस्थितो नात्र क्रमवचनः कश्चिच्छब्दोऽस्ति। पदार्थोपदर्शनमात्रं ह्यत्र क्रियते एतमेतं चागच्छतीति। इतरत्र पुनर्वायुप्रत्तेन रथचक्रमात्रेण छिद्रेणोर्ध्वमाक्रम्यादित्यमागच्छतीत्यवगम्यते क्रमः। तस्मात्सूक्तमविशेषविशेषाभ्यामिति। वाजसनेयिनस्तु 'मासेभ्यो देवलोकं देवलोकादादित्यम्' (बृ० ६। २। १५) इति समामनन्ति। तत्रादि-

---

க்கு வேறுசுருதியில் "எப்பொழுது புருஷன் இந்தச் சரீரத்தினின்றும் வெளிக் கிளப்புகிறனே அப்பொழுது அவன் வாயுவை அடைகிறான், அச்சமயத்தில் அந்த வாயு தேரிலுள்ள சக்கிரத்தினது இடைவெளிபோலவிரிந்து கொடுக்கிறது அவன் அவ்வழியினல் உயரக்கிளப்பி ஆதித்யனை அடைகிறான்" என விசேஷமானது உபதேசிக்கப் பட்டிருக்கிறது. வாயுவுக்கு இங்குள்ள ஆதித்யனைக் காட்டிலும் முன்னிருத்தல் என்ற விசேஷம் காணப்படுவதைக்கொண்டு ஸம்வத்ஸரத்துக்கும் ஆதித்யனுக்கும் இடையில் வாயுவை வைக்கவேண்டுவதாக வாகிறது. அக்னி யைக்காட்டிலும் பரத்துவம் (மேலுள்ளதாகவிருத்தல்) என்ற விசேஷமானது காணப்படுவதைக் கொண்டு அர்ச்சிஸ்ஸுக்கு அடுத்தபடியாக வாயு ஏன் வைக்கப் படுவதில்லை. எனின்? இது விசேஷமாகவாகாதெனச் சொல்லுகிறோம்.

சங்கை—"அவன் இந்தத்தேவயானமார்க்கத்தை அடைந்து அக்னிலோகத் தையடைகிறான் அவன் வாயுலோகத்தையடைகிறான். அவன் வருணலோகத்தை யடைகிறான்" என ஶ்ருதியானது உதாஹரிக்க (எடுத்துக்காட்ட) ப்பட்டதன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இவ்விஷயத்தில் பதில் சொல்லப்படுகிறது. இவ்விடத்தில் முன்னது பின்னதாகவுள்ள கேவலபாடம் மட்டும் காணப்படுகிறதே யொழிய இதற்குப் பிறகு இது எனக் கிரமத்தைச் சொல்லும் சப்தமொன்றும் காணப்படவில்லை. இதை இதை யடைகிறான் என்பதாய் பதார்த்தங்கள் (அடையும் பொருள்) மட்டும் காண்பிக்கப்படுகிறது. வேறிடத்திலோ வெனில் வாயுவினல் கொடுக்கப்பட்ட தேரின் சக்கிரவடிவமான ஓட்டையினல் உயரத்திலுள்ளதை யடைந்து அங்கிருந்து ஆதித்யனை யடைகிறான் என்பதாய் கிரமமானது அறியப்படுகிறது. ஆகவே ஸூத்திரத்தில் "அவிசேஷ விசேஷாப்யாம்" என்று சொன்னது மிக்கப்பொருத்தமானதே யாகும். வாஜஸநேயிகளோ "மாஸங்களினின்றும் தேவலோகத்தையும், தேவலோகத்தினின்றும் ஆதித்யனையும் அடைகிறான்" எனப்படிக்கின்றனர். அவ்விடத்தில் ஆதித்யனுக்கடுத்து வரவேண்டுவதற்காக தேவலோகத்தினின்றும் வாயுவையடைகின்றனர் என்றேற்படுகிறது. (ஸூத்திரத்தில்) "வாயும் அப்தாத்"

स्यानन्तर्याय देवलोकाद्वायुमभिसंभवेयुः। वायुमब्दादिति तु छन्दोगश्रुत्यपेक्षयोक्तम्। छान्दोग्यवाजसनेयकयोस्त्वेकत्र देवलोको न विद्यते परत्र संवत्सरः। तत्र श्रुतिद्वयप्रत्ययादुभावप्युभयत्र ग्रथयितव्यौ। तत्रापि माससंबन्धात्संवत्सरः पूर्वः पश्चिमो देवलोक इति विवेक्तव्यम् ॥ २ ॥

३ तडिदधिकरणम्। सू० ३

तडितोऽधि वरुणः संबन्धात् ॥ ३ ॥

वरुणादेस्सन्निवेशो नास्ति तत्राथ विद्यते। नास्ति वायोरिवैतस्य व्यवस्था श्रुत्यभावतः ॥ १ ॥

विद्युत्संबन्धिवृष्टिस्थनीरस्याधिपतित्वतः। वरुणो विद्युतस्तूर्ध्वं तत इन्द्रप्रजापती ॥ २ ॥

'आदित्याच्चन्द्रमसं चन्द्रमसो विद्युतम्' (छा० ४।१५।५) इत्यस्या विद्युत

என்றதோவெனில் சாந்தோக்யச்ருதியை யொட்டிக் கூறப்பட்டதாகும். சாந்தோக்கியம் வாஜஸநேயகம் இவ்விரண்டனுள் ஒன்றில் தேவலோகம் சொல்லப்படவில்லை. மற்ருென்றில் ஸம்வத்ஸரம் சொல்லப்படவில்லை. அவ்விடத்தில் இரண்டுச்ருதிகளுக்கு முள்ள ப்ராமாண்யத்தைமுன்னிட்டு தேவலோகம் ஸம்வத்ஸரம் ஆகிய இரண்டையும் இரண்டிடத்திலும் சேர்க்கவேண்டுவதாகவே யாகிறது. அதிலும் மாஸத்தின் ஸம்பந்தமிருப்பதைக் கொண்டு முதலில் ஸம்வத்ஸரமும் பிறகு தேவலோகமுமெனப் பிரித்துச் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். (1)

இரண்டாவது வாய்வதிகரணம் முற்றிற்று.

தடித் அதிகரணம் 3.

(ஸூ) தடிதோ அதிவருணः ஸம்பந்தாத் (3)

(ப—ரை) तडितः (தடிதः)=மின்னலுக்கு अधि (அதி)=மேலே वरुणः (வருணः)= வருணலோகமானது சேர்க்கப்படவேண்டும். ஏன்? संबन्धात् (ஸம்பந்தாத்)= மின்னலுக்கும் வருணனுக்கும் ஸம்பந்தமிருப்பதாலென்க. (3)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) வருணுதிகளுக்கு இந்த மார்க்கத்தில் சேர்க்கை இல்லையா? அல்லது உண்டா? என்பது ஸந்தேஹம். வாயுவைச்சேர்த்துக் கொள்ளுவதில் போல இந்தவருணனைச் சேர்ப்பதில் வியவஸ்தையைச்செய்யக்கூடிய சுருதியில்லாதிருப்பதால் வருணனுக்கு இந்த மார்க்கத்தில் ஸம்பந்தம் கிடையாது என்பது பூர்வபக்ஷம். மின்னலின் ஸம்பந்தம் பெற்ற மழையிலிருக்கின்ற ஜலத்துக்கு வருணன் அதிபதியாக இருப்பதுபற்றி வருணனை மின்னலுக்கு அடுத்தபடியாகவும், வருணனுக்கு அடுத்தபடியாக இந்திரன் ப்ரஜாபதி இவர்களையும் சேர்த்துப் பொருள் காணவேண்டும் என்பதுஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—"ஆதித்யனிடமிருந்து சந்திரனையும் சந்திரனிடமிருந்து மின்னலையும் அடைகிறுன்" என்ற விடத்தில் இந்த மின்னலுக்கு மேலே அந்த

उपरिष्टात्स वरुणलोकमित्ययं वरुणः संबध्यते। अस्ति हि संबन्धो विद्युद्वरुणयोः। यदा हि विशाला विद्युतस्तीव्रस्तनितनिर्घोषा जीमूतोदरेषु प्रनृत्यन्त्यथापः प्रपतन्ति। "विद्योतते स्तनयति वर्षिष्यति वा' (छा० ७। ११। १) इति च ब्राह्मणम्। अपां चाधिपतिर्वरुण इति श्रुतिस्मृतिप्रसिद्धिः। वरुणादधीन्द्रप्रजापती स्थानान्तराभावात्पाठसामर्थ्याच्च। आगन्तुकत्वादपि वरुणादीनामन्त एव निवेशो वैशेषिकस्थानाभावाद्विद्युच्चान्त्यार्चिरादौ वर्त्मनि ॥ ३ ॥

४ आतिवाहिकाधिकरणम्। सू० ४–६

आतिवाहिकास्तल्लिङ्गात् ॥ ४ ॥

मार्गचिह्नं भोगभूर्वा नेतारो वाऽर्चिरादयः। आद्यौ स्यातां मार्गचिह्नसारूप्याल्लोकशब्दतः ॥ १ ॥

अन्ते गमयतीत्युक्तेर्नेतारस्तेषु चेद्दशः। निर्देशोऽस्त्यत्र लोकाख्या तन्निवासिजनान् प्रति ॥ २ ॥

வருணனை யடைகிறான் என வருணன் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுகிறான். மின்னலுக்கும் வருணனுக்கும் ஸம்பந்தமிருப்பது பிரஸித்தமன்றோ. எதுபோழ்து விசாலமான மின்னல்கள் கடுமையான இடிமுழக்கமுள்ளனவாய் மேகத்தின் வயிறுகளில் நடமாடுகின்றனவோ அதுபோழ்து ஜலம் விழுகின்றது. "மின்னுகிறது. இடி முழக்கங்காட்டுகிறது. அப்பொழுது மழையும் பொழிகிறது" என சுருதியுமிருக்கிறது. ஜலத்துக்கு வருணன் அதிபதி என்பது ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளில் ப்ரஸித்தமாகவு மிருக்கிறது. வருணனுக்கு அடுத்து இந்திரன் ப்ரஜாபதி இவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளத்தக்கவர். அவர்களுக்கு வேறுஸ்தானமில்லாமையும் அவர்கள் சுருதியில் படிக்கப்பட்டிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். வருணாதிகளுக்கு ஆகந்துகத்துவம் (வேறிடத்திலுள்ளதை இங்குசேர்த்துக்கொள்ளுதல்) இருப்பதையொட்டி முடிவிலேயே அவற்றுக்கு நிவேசம்(ஸம்பந்தம்)ஏற்படுகிறது. தனித்த ஸ்தானம் சொல்லப்படாதிருப்பதுபற்றி மின்னலும் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் முடிவிலுள்ளதாகவே தானாகும். (3)

மூன்றாவது தடித் அதிகரணம் முற்றிற்று.

ஆதிவாஹிகாதிகரணம் 4.

(ஸூ) ஆதிவாஹிகாஸ்தல்லிங்காத் (4)

(பட்ரை) அர்ச்சிஸ் தொடங்கி வித்யுத்தை முடிவாகக்கொண்டவைகள் **आतिवाहिकाः** (ஆதிவாஹிகாঃ=கொண்டு சேர்க்கும் சேதனர்களான தேவதைகளே யாவர். என்? **तल्लिङ्गात्** (தல்லிங்காத்)=அவ்விதஞ் கூறுவதற்குப் போதியலிங்கம் சுருதியில் காணப்படுவதாலென்க. (14)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க-ரை) அர்ச்சிஸ்தொடங்கி வித்யுத்முடிவாகக் கூறப்பட்டவைகள் மார்க்கத்தின் சிஹ்னமா? (அடையாளமா?) அல்லது போகபூமியா? அல்லது கொண்டு

तेष्वेवार्चिरादिषु संशयः—किमेतानि मार्गचिह्नान्युत भोगभूमयोऽथवा नेतारो गन्तॄणामिति। तत्र मार्गलक्षणभूता अर्चिरादय इति तावत्प्राप्तम्। तत्स्वरूपत्वादुपदेशस्य। यथाहि लोके कश्चिद्ग्रामं नगरं वा प्रतिष्ठासमानोऽनुशिष्यते गच्छेतस्त्वममुं गिरिं ततो न्यग्रोधं ततो नदीं ततो ग्रामं ततो नगरं वा प्राप्स्यसीत्येवमिहाप्यर्चिषोऽहरह्न आपूर्यमाणपक्षमित्याद्याह। अथवा भोगभूमय इति प्राप्तम्। तथाहि—लोकशब्देनाग्न्यादीननुबध्नाति 'अग्निलोकमागच्छति' (कौषी० १।३) इत्यादि। लोकशब्दश्च प्राणिनां भोगायतनेषु भाष्यते—'मनुष्यलोकः पितृलोको देवलोकः' (बृ० १।५।१६) इति च। तथाच ब्राह्मणम्—'अहोरात्रेषु ते लोकेषु सज्जन्ते' इत्यादि। तस्मान्नातिवाहिका अर्चिरादयः। अचेतनत्वादप्येतेषामातिवाहिकत्वानुपपत्तिः। चेतना हि लोके राजनियुक्ताः

சேர்க்கும் சேதனர்களா? என்பது ஸந்தேஹம். மார்க்கத்தினது அடையாளம் ஸமானமாக இருப்பதைக் கொண்டும் லோகசப்தமிருப்பதைக்கொண்டும் மார்க்க சிந்ஹமாகவும் போகபூமியாகவும் தான் சொல்லவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். முடிவில் வித்யுத்தை யடைந்ததும் அமானவபுருஷர்கள் இவர்களை(உபாஸகர்களை) ப்ரம்ஹத்தையடையச் செய்விக்கின்றனர் எனச் சொல்லியிருப்பதால் அர்ச்சிராதி கள் கொண்டு சேர்க்கும்சேதனர்களே ஆவர். இவ்வித நிர்த்தேசமும் அர்ச்சிராதி களில் காணப்படுகிறது. லோகமென்ற பெயரானது அங்கு வஸிக்கும் ஜனங் களை யுத்தேசித்து சொல்லப்பட்டதாகும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—அதே அர்ச்சிராதிகள் விஷயத்தில் ஸந்தேஹ முதயமாகிறது. அதாவது:—இவை மார்க்கத்தின் அடையாளங்களா? அல்லது போகபூமிகளா? அல்லது செல்லுகின்றவர்களைக் கொண்டுசேர்க்கும் சேதனர்களா? என்றும், அவ ற்றுள் அர்ச்சிராதிகள் மார்க்கத்தின் அடையாளங்களாகவே தானாகும் என ப்ரா ப்தமாகிறது. உபதேசமானது அதற்கு ஸமானமாக இருப்பதுபற்றியேஎன்க. அதாவது:—உலகில் கிராமத்தையோ நகரத்தையோ குறித்துக் கிளம்பின ஒருவன் இங்கிருந்து அந்தமலையை அடைவாயாக, பிறகு ஆலமரத்தை அடைந்து அங்கிரு ந்து நதியையும் பிறகு கிராமத்தையோ நகரத்தையோ அடையப்போகிறாய் என எவ்வித முபதேசிக்கப் படுகிறானோ இவ்விதமே இங்கும் அர்ச்சிஸ்ஸினின்றும், அஹஸ்ஸையும், அஹஸ்ஸிலிருந்து சுக்கிலபக்ஷத்தையும் என்பதாகச் சுருதி சொ ல்லுகிறது என்றும். அல்லது போகபூமிகள் என்றாவது கொள்ளலாகும். அதா வது:—"அக்னி லோகத்தை யடைகிறான்" என்றதாதியால் லோகசப்தத்துடன் அக்னியாதிகளை ஸம்பந்தப்படுத்திக் கூறுகிறது என்றும். தேவலோகம், மனுஷ்ய லோகம், பிதிருலோகம் என்றவிடத்தில் லோகசப்தமானது ப்ராணிகளின் போக ஸ்தானங்களில் படிக்கப்பட்டு மிருக்கிறது. அவ்விதமே ப்ராம்ஹணமும் "அவர் கள் அஹோராத்ரலோகங்களில் ஸங்கத்தை யடைகின்றனர்" எனச் சொல்லு கிறது. ஆனது பற்றி அர்ச்சிராதிகள் ஆதிவாஹிக சேதனர்களன்று. அசேத னமாக இருப்பதுபற்றியும் இவற்றுக்கு ஆதிவாஹிகத்துவமானது பொருத்தமற் றதாக வாகிறது. உலகில் சேதனர்களான புருஷர்கள் அன்றோ அரசனா லேவப்

पुरुषा दुर्गेषु मार्गेष्वतिवाह्यानतिवाहयन्तीति। एवं प्राप्ते ब्रूमः—आतिवाहिका एवैते भवितुमर्हन्ति। कुतः—तल्लिङ्गात्। तथाहि 'चन्द्रमसो विद्युतं तत्पुरुषोऽमानवः स एतान्ब्रह्म गमयति' (छा० ४।१५।५) इति सिद्धवद्गमयितृत्वं दर्शयति। तद्वचनं तद्विषयमेवोपक्षीणमिति चेत्। न। प्राप्तमानवत्वनिवृत्तिपरत्वाद्विशेषणस्य। यद्यर्चिरादिषु पुरुषा गमयितारः प्राप्तास्ते च मानवास्ततो युक्तं तन्निवृत्त्यर्थं पुरुषविशेषणममानव इति॥ ४॥

ननु तल्लिङ्गमात्रमगमकं न्यायाभावात्। नैष दोषः।

उभयव्यामोहात्तत्सिद्धेः॥ ५॥

ये तावदर्चिरादिमार्गास्ते देहवियोगात्संपिण्डितकरणग्रामा इत्यस्वतन्त्रा अर्चिरादीनामप्यचेतनत्वादस्वातन्त्र्यमित्यतोऽर्चिराद्यभिमानिनश्चेतना देवताविशेषा अतियात्रायां

பட்டவர்களாய்க் கொண்டு வழிகளில் இட்டுச் சொல்லக்கூடியவர்களை இட்டுச் செல்லுகின்றனர் எனக் காண்கிறோம். என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறோம். இவை ஆதிவாஹிகர்களாக ஆவது தான் பொருந்துகிறது. ஏன்? அவ்விஷயமான லிங்கமிருப்பதாலென்க. அதாவது:—"சந்திரனிடமிருந்து வித்யுத்தை யடைந்ததும் அந்த அமானவபுருஷன் இவர்களை ப்ரம்ஹத்தை யடைவிக்கிறான்" என நிஸ்சிதமாகக் கொண்டுசேர்க்கும் தன்மையைத் தெரிவிக்கிறது என்றும். அமானவபுருஷன் ப்ரம்ஹத்தை யடைவிக்கிறான் என்றவசனமானது வித்யுத்தோடுமட்டுமே முடிவடையுமென்கிறோம் எனின்? அவ்விதமில்லை. ப்ராப்த்தமான மானவத்வத்தை நிவிருத்தி செய்யவேண்டியே **अमानवः** (அமானவ:)=என விசேஷணம் (அடைமொழி) கொடுக்கப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அர்ச்சிராதிகளில் கொண்டுசேர்ப்பவர் மானவர்களான சேதனர்கள் ப்ராப்த்தர்களானால் அப்பொழுது அவரைவிலக்கவேண்டி புருஷனுக்கு அமானவ: என்ற விசேஷணம் பொருந்தக்கூடியதாகவாகும். (4)

அவதாரிகாபாஷ்யம்.—அது வெறும் லிங்கமாகமட்டு மாகுமேயொழிய சேதனபுருஷனைத் தெரிவிப்பதாகவாகாது. போதிய நியாயமில்லாமையே அதன் காரணமாகும் எனின்? இந்தத்தோஷமில்லை எனச் சொல்லப்படுகிறது.

(ஸூ) உபயவ்யாமோஹாத் தத்ஸித்தே: (5)

(ப—ரை) **उभयव्यामोहात्** (உபயவ்யாமோஹாத்)=மார்க்கம் அதில் செல்லுபவர் இருவரும் க்ஞானமற்றிருப்பதிலிருந்து **तत्सिद्धेः** (தத்ஸித்தே:)=சேதனர்களான ஆதிவாஹிகதேவதைகளின் ஸித்தியானது ஏற்படுகிறது. (5) (எ—று)

பாஷ்யம்.—எவர்கள் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தை யடைந்தனரோ அவர்கள் உருண்டையாக்கப்பட்ட கரணஸமூஹங்களை உடையவர்களாக இருப்பதுபற்றி ஸ்வாதந்திரியமற்றவர்களாயிருப்பது கொண்டும், அர்ச்சிராதி மார்க்கங்களும் அசேதனமாக இருப்பதுபற்றி அவற்றுக்கும் அஸ்வாதந்திரியமிருப்பது கொண்டும் அர்ச்சிராதிகளுக்கு அபிமானிகளும் சேதனர்களுமான தேவதாவிசேஷங்கள் அதி

नियुक्ता इति गम्यते। लोकेऽपि हि मत्तमूर्छितादयः संपिण्डितकरणाः परप्रयुक्तवर्त्मानो भवन्ति। अनवस्थितत्वादप्यर्चिरादीनां न मार्गलक्षणत्वोपपत्तिः। नहि रात्रौ प्रेतस्याह्नःस्वरूपाभिसंभव उपपद्यते। नच प्रतिपालनमस्तीत्युक्तं पुरस्तात्। ध्रुवत्वात्तु देवतात्मनां नायं दोषो भवति। अर्चिरादिशब्दता चैषामर्चिराद्यभिमानादुपपद्यते 'अर्चिषोऽहः' (छा० ४।१५।५, ५।१०।१) इत्यादिनिर्देशस्त्वातिवाहिकत्वेऽपि न विरुध्यते अर्चिषा हेतुनाऽहरभिसम्भवति। अह्ना हेतुना आपूर्यमाणपक्षमिति। तथाच लोके प्रसिद्धेष्वप्यातिवाहिकेष्वेवञ्जातीयक उपदेशो दृश्यते। गच्छ त्वमितो बलवर्माणं ततो जयसिंहं ततः कृष्णगुप्तमिति। अपि चोपक्रमे-'तेऽर्चिरभिसंभवन्ति' (बृ० ६।२।१५) इति संबन्धमात्रमुक्तं न संबन्धविशेषः कश्चित्। उपसंहारे तु 'स एतान्ब्रह्म गमयति' (छा० ४।१५।६) इति संबन्धविशेषोऽतिवाह्यातिवाहकत्वलक्षण उक्तस्तेन स एवोपक्रमेऽ-

---

யாத்ரையில் நியுக்தர்கள் எனவறியக்கிடக்கிறது. உலகிலுங்கூட மதங்கொண்டவர் மூர்ச்சையடைந்தவர் முதலியோர் ஒன்றுபட்ட கரணங்களையுடையவர்களாய் பிறரால் காட்டப்பட்ட மார்க்கங்களை உடையவர்களாகவே காணவும் படுகின்றனர். அர்ச்சிராதிகள் நிலைத்தனவாக இல்லாததுபற்றியும் அவற்றுக்கு மார்க்கலக்ஷணத்தன்மை பொருந்தக் கூடாததாகவே இருக்கிறது. ராத்திரியில் மரித்தவருக்கு பகலின் ஸ்வரூபப்ராத்தியானது பொருத்தமுள்ளதாகவு மாகமாட்டாது. இரவில் மரித்தவன் பகல் காலத்தை எதிர்பார்க்கிறான் என்பது ஸம்பவிக்காது என முன்னர் சொல்லவும் பட்டிருக்கிறது. தேவதாரூபமான ஆத்மாக்கள் நிலைத்தவர்களாக இருப்பதுபற்றி இந்தத்தோஷம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. இவர்களுக்கு அர்ச்சிராதி சப்தங்களால் சொல்லப்படுதலானது இவர்கள் அர்ச்சிராதிகளுக்கு அபிமானிகளாக இருப்பதுபற்றி பொருந்தக்கூடியதாகவு மாகிறது. "அர்ச்சிஸ்ஸினின்றும் அஹஸ்ஸையடைகிறான்" என்றதாதி நிர்த்தேசமோ வெனில் ஆதிவாஹிகத்வம் சொன்னபோதிலுங்கூட விரோதப்படுவதற்கில்லை. அர்ச்சிஸ்ஸாகிற ஹேதுவினால் அஹஸ்ஸை யடைகிறான். அஹஸ்ஸாகிற ஹேதுவினால் சுக்கிலபக்ஷத்தை யடைகிறான் என்றும். அவ்விதமே உலகில் ப்ரஸித்தர்களான ஆதிவாஹிகர்களிடத்தில் இம்மாதிரியான உபதேசமானது காணவும்படுகிறது. அதாவது: நீ இங்கிருந்து பலவர்மா என்பவனை அடைவாயாக. அங்கிருந்து ஜயஸிம்ஹனையும், அங்கிருந்து கிருஷ்ணகுப்தனையும் அடைவாயாக என்றும்.

மேலும் உபக்ரமத்தில் "அவர்கள் அர்ச்சிஸ்ஸை அடைகின்றனர்" என்றவிடத்தில் பொதுப்படையான ஸம்பந்தம் மட்டும் சொல்லப்பட்டதே யொழிய ஸம்பந்தவிசேஷமொன்றும் சொல்லப்படவில்லை. உபஸம்ஹாரத்திலோ வெனில் "அவன் இவர்களை ப்ரம்ஹத்தை அடையச் செய்விக்கிறான்" என்பதாய் ஆதிவாஹ்ய ஆதிவாஹகத்வ ரூபமான ஸம்பந்த விசேஷமானது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதனால் உபக்ரமத்திலுங்கூட அதேஸம்பந்த விசேஷந்தான் சொல்லவேண்டுமென நிச்சயிக்கப்படுகிறது. செல்லுபவர் ஒன்றுசேர்ந்த காணஸமூஹங்களுள்ளவராக இருப்பதுபற்றியே அங்கு அவர்க்கு உபபோகமானது ஸம்பவிக்க

पीति निर्धार्यते। संपिण्डितकरणत्वादेव च गन्तॄणां न तत्रोपभोगसंभवः। लोकशब्दस्त्वनुपभुञ्जानेष्वपि गन्तृषु गमयितुं शक्यते। अन्येषां तल्लोकवासिनां भोगभूमित्वात्। अतोऽग्निस्वामिकं लोकं प्राप्तोऽग्निनाऽतिवाह्यते वायुस्वामिकं प्राप्तो वायुनेति योजयितव्यम् ॥ ५॥

कथं पुनरातिवाहिकत्वपक्षे वरुणादिषु तत्संभवः। विद्युतो ह्यधि वरुणादय उपक्षिप्ता विद्युतस्त्वनन्तरमाब्रह्मप्राप्तेरमानवस्यैव पुरुषस्य गमयितृत्वं श्रुतमिति। अत उत्तरं पठति—

वैद्युतेनैव ततस्तच्छ्रुतेः ॥ ६॥

ततो विद्युदभिसंभवनादूर्ध्वं विद्युदनन्तरवर्तिनैवामानवेन पुरुषेण वरुणलोकादिष्वतिवाह्यमाना ब्रह्मलोकं गच्छन्तीत्यवगन्तव्यम्। 'तान्वैद्युतात्पुरुषोऽमानवः स एत्य ब्रह्म-

---

மாட்டாது. லோகசப்தமோவெனில் செல்லுபவர்கள் விஷயங்களை அனுபவிக்காமலிருந்தபோதிலுங்கூட பொருந்திவிடக்கூடியதாக வாகலாம். அந்த லோகத்தில் வஸிக்கின்ற மற்றவர்களுக்கு அதுபோக பூமியாக வாவதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே அக்னியை ஸ்வாமியாக (யஜமானனாக) உடைய லோகத்தை யடைந்தவன் அக்னியினால் அதிவாஹிக்க (சேர்ப்பிக்கப்) படுகிறான். வாயுவை ஸ்வாமியாக வுடைய லோகத்தை யடைந்தவன் வாயுவினால் சேர்ப்பிக்கப்படுகிறான் எனப் பொருத்திப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். (5) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—ஆதிவாஹிகத்வம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் வருணாதிகளிடத்தில் அது எவ்விதம் ஸம்பவிக்கும். வித்யுத்துக்குமேல் வருணாதிகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர். வித்யுத்துக்குப் பிறகோ ப்ரம்ஹப்ராப்திவரை அமானவ புருஷனே அழைத்துச் செல்லுபவனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது எனின்? இவ் விஷயத்தில் பதிலைச் சொல்லுகிறார்—

(ஸூ) வைத்யுதேனைவ ததஃ தத்சுருதேஃ (6)

(ப—ரை) ततः (ததஃ)=வித்யுத்தை யடைந்தபிறகு वैद्युतेनैव(வைத்யுதேனைவ)= வித்யுத்துக்கு அடுத்துள்ள அமானவபுருஷனாலேயே வருணாதிகளான லோகங்களில் அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றவர்களாய் ப்ரம்ஹலோகத்தை அடைகின்றனர் எனக் கண்டுகொள்ளவேண்டும். ஏன்? तच्छ्रुतेः (தத்சுருதேஃ)=அவ்விதம் சுருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (6) (எ—று)

பாஷ்யம்.—பிறகு=வித்யுத்தை யடைந்ததற்குப் பிறகு வித்யுத்துக்கு அடுத்த படியாக விருக்கின்ற அமானவபுருஷனாலேயே வருணாதிகளான லோகங்களில் அழைத்துச் செல்லபடுகின்றவர்களாய் ப்ரம்ஹ லோகத்தை யடைகின்றனர் எனவறிந்து கொள்ள வேண்டும். "அவர்களை வித்யுதபிமானியினிடமிருந்து அந்த அமானவபுருஷன் வந்து ப்ரம்ஹலோகத்தை அடைவிக்கிறான்" என அந்த அமானவபுருஷனுக்கே அழைத்துச் செல்லும் தன்மை சுருதியில் சொல்லப்பட்

लोकं गमयति' इति तस्यैव गमयितृत्वश्रुतेः। वरुणादयस्तु तस्यैवाप्रतिबन्धकरणेन साहाय्यानुष्ठानेन वा केनचिदनुग्राहका इत्यवगन्तव्यम्। तस्मात्साधूक्तमातिवाहिका देवतात्मानोऽर्चिरादय इति ॥ ६ ॥

५ कार्याधिकरणम्। सू० ७-१४

कार्यं वादरिरस्य गत्युपपत्तेः ॥ ७ ॥

परं ब्रह्माथवा कार्यमुदङ्मार्गेण गम्यते। मुख्यत्वादमृतत्वोक्तेर्गम्यते परमेव तत् ॥ १ ॥
कार्यं स्याद्गतियोग्यत्वात् परस्मिंस्तदसंभवात्। सामीप்யाद्ब्रह्मशब्दोक्तिरमृतत्वं क्रमाद्भवेत् ॥ २ ॥

டிருப்பதாலென்க. வருணாதிகளோவெனில் அந்த அமானவபுருஷனுக்கே தடைசெய்யாமையினாலோ, வேறு உதவிசெய்வதினாலோ உபகரிக்கின்றனர் என வறியவேண்டும். ஆனதுபற்றி அர்ச்சிராதிகள் ஆதிவாஹிகர்களான தேவதா ஸ்வரூபமுள்ளவர் என்று சொல்லப்பட்டது ஸாதுவாகவே ஆகிறது. (6) (எ-று)

நான்காவது ஆதிவாஹிகாதிகரணம் முற்றிற்று.

கார்யாதிகரணம் 5.

(அ-கை) இதுவரை மார்க்கமானது சொல்லப்பட்டது. இந்தமார்க்கத்தினால் அடையப்படுவது இன்னதென்பதைச் சொல்லவேண்டி 8 ஸூத்திரங்கள் கொண்ட இந்த அதிகரணம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. இதில் முதலிலுள்ள 5ஸூத்திரங்களால் ஸித்தாந்தமும், பின்னுள்ள 3ஸூத்திரங்களால் பூர்வபக்ஷமும் சொல்லப்படுகிறது. அவற்றுள் முதலிலுள்ள ஸித்தாந்த ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) கார்யம் பாதரி: அஸ்யகத்யுபபத்தே: (7)

(ப-ரை) **कार्यम्** (கார்யம்)=ஸகுணப்ரம்ஹத்தையே அமானவபுருஷன் அடையச் செய்விக்கின்றான் என **वादरिः** (பாதரி:)=பாதரி என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார். ஏன்? **अस्य** (அஸ்ய)=இந்த ஸகுணப்ரம்ஹத்துக்கு **गत्युपपत्तेः** (கத்யுபபத்தே:)=கதி (மார்க்கம்) பொருந்தக்கூடியதாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். (7)

வையாஸிக ந்யாயமாலை.

(க-ரை) உத்தராயண மார்க்கத்தினால் அடையப்படுவது பரம்ப்ரம்ஹமா? அல்லது அபர (ஸகுண) ப்ரம்ஹமா? என்பது ஸந்தேஹம். அமிருதத்வம் சொன்னது முக்கியமாகவாகவேண்டி பரப்ரம்ஹமே தான் உத்தராயண மார்க்கத்தினால் அடையப்படுகிறது என்பது **பூர்வபக்ஷம்.** மார்க்கம் பொருந்தக்கூடியதாகவாகவேண்டியும், பரப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் மார்க்கம் ஸம்பவிக்காதாகையாலும் ஸகுணப்ரம்ஹமேதான் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தினால் அடையப்படுவதாக ஏற்படுகிறது. "இவர்களை ப்ரம்ஹத்தை யடையச்செய்கிறான்" என்பதாய் ஸகுணப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ப்ரம்ஹசப்தப்ரயோகமானது நிர்க்குணப்ரம்ஹத்துக்கே ஸகுணமாகவிருத்தல் ஏற்படுவதை யொட்டி செய்யப்பட்டதாக வாகிறது. அமிருதத்வமானது கிரமமுக்தியை யொட்டிச் சொல்லப்பட்டது என்பது **ஸித்தாந்தம்.**

'स एनान्ब्रह्म गमयति' (छां० ४। १५। ५) इत्यत्र विचिकित्स्यते—किं कार्यमपरं ब्रह्म गमयत्याहोस्वित्परमेवाविकृतं मुख्यं ब्रह्मेति। कुतः संशयः। ब्रह्मशब्दप्रयोगाद्गतिश्रुतेश्च। तत्र कार्यमेव सगुणमपरं ब्रह्मैनान्गमयत्यमानवः पुरुष इति बादरिराचार्यो मन्यते। कुतः—अस्य गत्युपपत्तेः। अस्य हि कार्यब्रह्मणो गन्तव्यत्वमुपपद्यते प्रदेशवत्त्वात्। नतु परस्मिन्ब्रह्मणि गन्तृत्वं गन्तव्यत्वं गतिर्वाऽवकल्पते। सर्वगतत्वात्प्रत्यगात्मत्वाच्च गन्तृणाम् ॥ ७ ॥

विशेषितत्वाच्च ॥ ८ ॥

'ब्रह्मलोकान्गमयति ते तेषु ब्रह्मलोकेषु पराः परावतो वसन्ति' (बृ० ६। २। १५)

பாஷ்யம்—"அந்த அமானவபுருஷன் இவர்களை ப்ரம்ஹத்தை யடையச் செய்கிறான்" என்றவிடத்தில் காரிய ப்ரம்ஹத்தை யடையச் செய்கின்றனா? அல்லது எவ்வித விகாரமுமற்றதும் முக்கியமுமான பரப்ரம்ஹத்தையே அடையச் செய்கிறனா? என ஸந்தேஹிக்கப்படுகிறது. எதனால் ஸந்தேஹமுண்டாகிறது எனின்? ப்ரம்ஹசப்த ப்ரயோகமிருப்பதும், கதி சொல்லியிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். அவ்விடத்தில் கார்யமான=ஸகுணமான அபரப்ரம்ஹத்தையே அந்த அமானவபுருஷன் இவர்களை யடையச் செய்கிறான் எனப் பாதரி என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார். ஏன்? இந்த ஸகுணப்ரப்ஹத்துக்கு கமனம் பொருந்தக் கூடியதாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். இந்தக் கார்ய (ஸகுண) ப்ரம்ஹத்துக்கன்றோ அடையக்கூடியதாக விருத்தல் பொருந்தக்கூடியதாகவாகிறது. வேறுப்ரதேசமுள்ளதாக அது இருப்பதே அதன் காரணமாகும். பரப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் கந்திருத்வமோ, (கமனகர்த்ருத்வமோ) கந்தவ்யத்வமோ (அடையக் கூடியதாகவிருத்தலோ) கதியோ பொருந்தமாட்டாதன்றோ. அது எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருப்பதும் போகின்றவர்களின் ப்ரத்யகாத்மரூபமாக விருப்பதுமே அதன் காரணமாகும்.

(ஸூ) விசேஷிதத்வாத் ச (8)

(ப—ரை) "ब्रह्मलोकान् गमयति ते तेषु ब्रह्मलोकेषु पराः परावतो वसन्ति" அமானவபுருஷன் ப்ரம்ஹலோகங்களை அடைவிக்கிறான் சிறந்தவர்களான அவர்கள் தனது உபாஸகர்களை ரக்ஷிக்கின்ற ஹிரண்யகர்ப்பருடைய அந்தலோகங்களில் வஸிக்கின்றனர் என்றவிடத்தில் **विशेषितत्वाच्च** (விசேஷிதத்வாத்ச)=ப்ரம்ஹசப்தத்துக்கு லோகான் என்பதாய் பஹுவசனமுள்ள (பன்மையைக் கூறுகின்ற) லோகசப்தத்தை விசேஷ்யமாகக் கொடுத்திருப்பதாலும் "**सएनान् ब्रह्मगमयति** அமானவபுருஷன் இவர்களை ப்ரம்ஹத்தை யடையச்செய்விக்கிறான்" என்றவிடத்திலுள்ள ப்ரம்ஹ சப்தத்தால் கார்யமான ஸகுணப்ரம்ஹமே தான் சொல்லப்படும். (8) (எ—று)

பாஷ்யம்.—"(அமானவ புருஷன்) ப்ரம்ஹலோகங்களை அடைவிக்கிறான் பரர்களான (சிறந்த வுபாஸகர்களான) அவர்கள் தனது உபாஸகர்களை ரக்ஷிக்கி

इति च श्रुत्यन्तरे विशेषितत्वात्कार्यब्रह्मविषयैव गतिरिति गम्यते। नहि बहुवचनेन विशेषणं परस्मिन्ब्रह्मण्यवकल्पते। कार्ये त्ववस्थाभेदोपपत्तेः संभवति बहुवचनम्। लोकश्रुतिरपि विकारगोचरायामेव सन्निवेशविशिष्टायां भोगभूमावाञ्जसी। गौणी त्वन्यत्र 'ब्रह्मैव लोक एष सम्राट्' इत्यादिषु। अधिकरणाधिकर्तव्यनिर्देशोऽपि परस्मिन्ब्रह्मण्यनाञ्जसः स्यात्। तस्मात्कार्यविषयमेवेदं नयनम्॥ ८॥

ननु कार्यविषयेऽपि ब्रह्मशब्दो नोपपद्यते, समन्वये हि समस्तस्य जगतो जन्मादिकारणं ब्रह्मेति स्थापितमिति। अत्रोच्यते—

सामीप्यात्तु तद्व्यपदेशः॥ ९॥

तुशब्द आशङ्काव्यावृत्त्यर्थः। परब्रह्मसामीप्यादपरस्य ब्रह்மणस्तस्मिन्नपि ब्रह्मशब्द-

---

ன்ற ப்ரம்ஹத்தினுடைய அந்த லோகங்களில் வஸிக்கின்றனர்" என்ற வேறு (ப்ருஹதாரண்யக) ஶ்ருதியில் (ப்ரம்ஹமானது பன்மையைக் கூறுகின்ற லோகசப்தத்தினல்) விசேஷிக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்து (ப்ரம்ஹசப்தத்துக்கு லோகசப்தத்தை விசேஷ்யமாகக் கொடுத்திருப்பதிலிருந்து "ஸஏநான் ப்ரம்ஹ கமயதி" என்றவிடத்திலும்)ஸகுணப்ரம்ஹவிஷயமான கதியே(மார்க்கமே)தான் சொல்லப்படுவதாக அறியப்படுகிறது. பரப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் பஹுவசனத்தினல் விசேஷணமானது ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்ருே. ஸகுணப்ரம்ஹத்தினிடத்திலோவெனில் அவஸ்தாபேதம் பொருந்தலாமானதால்பஹுவசனம் ஸம்பவிக்கலாம். (ப்ரம்ஹலோக) என்றவிடத்திலுள்ள லோகசப்தமும் கார்யவர்க்கத்தில் சேர்ந்ததும் ஒருமாதிரியான அமைப்புடன் கூடினதுமான போகபூமியில்தான் முக்கியமாகப் பொருந்துகிறது. "ப்ரம்ஹமே தான் லோகம் இதுவே ஸம்ராட்" என்றதாதி வேறிடத்திலோவெனில் லோகசப்தமானது கௌண்மாகவாகிறது. லோகங்களில் வஸிக்கின்றனர் என்பதாய் லோகங்களை ஆதாரமாகவும் வஸிப்பவரை ஆதேயமாகவும் சுருதி சொல்லுவதானது பரப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ருஜுவாகப் பொருந்தவும் மாட்டாது. ஆகவே இந்த நயநமானது (அடைவித்தல்ானது) ஸகுணப்ரம்ஹவிஷயமானதே தான் என்பது நிலைக்கிறது. (8)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—சங்கை—ஸகுணப்ரம்ஹத்தினிடத்திலும் கூட ப்ரம்ஹசப்தமானது பொருந்தமாட்டாது. ஸமன்வயாத்தியாயத்தில் எல்லாஜகத்துக்கும் ப்ரம்ஹம் ஜன்மாதிகாரணமென ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்ருே எனின்? இவ்விஷயத்தில் அடுத்த ஸூத்திரத்தினல் பதில்சொல்லப்படுகிறது.

(ஸூ) ஸாமீப்யாத்துதத்வ்யபதேச: (9)

(ப—ரை) तु (து)=முற்கூறிய ஆசங்கை பொருந்தாது. सामीप्यात् (ஸாமீப்யாத்)=அபரப்ரம்ஹத்துக்கு பரப்ரம்ஹத்தினது ஸாமீப்யமானது (அபேதமானது) இருப்பதால் तद्व्यपदेशः (தத்வ்யபதேச:)=ப்ரம்ஹசப்தத்தினல் ஸகுணப்ரம்ஹமும் உபதேசிக்கப்படுகிறது. (9)

பாஷ்யம்.—ஸூத்திரத்திலுள்ள து என்ற சப்தமானது ஆசங்கையைப்

प्रयोगो न विरुध्यते। परमेव हि ब्रह्म विशुद्धोपाधिसंबन्धं क्वचित्कैश्चिद्विकारधर्मैर्मनोमयत्वादिभिरुपासनायोपदिश्यमानमपरमिति स्थितिः ॥ ९ ॥

ननु कार्यप्राप्तावनावृत्तिश्रवणं न घटते। नहि परस्माद्ब्रह्मणोऽन्यत्र क्वचिन्नित्यतां संभावयन्ति। दर्शयति च देवयानेन पथा प्रस्थितानामनावृत्तिम् 'एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते' (छा० ४।१५।६) इति, तेषामिह न पुनरावृत्तिरस्ति 'तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति' (छा० ८।६।६, क० ६।१६) इति चेत्। अत्र ब्रूमः—

कार्यात्यये तदध्यक्षेण सहातः परमभिधानात् ॥ १० ॥

कार्यब्रह्मलोकप्रलयप्रत्युपस्थाने सति तत्रैवोत्पन्नसम्यग्दर्शनाः सन्तस्तदध्यक्षेण हिरण्यगर्भेण सहातः परं परिशुद्धं विष्णोः परमं पदं प्रतिपद्यन्त इति। इत्थं क्रममुक्तिर-

---

போச்சுகிறது. பரப்ப்ரம்ஹத்தினது ஸாமீப்யம் (வாஸ்தவாபேதம்) அபரப்ரம்ஹத்துக்கிருப்பதால் அந்த அபரப்ரம்ஹத்தினிடத்திலுங்கூட ப்ரம்ஹசப்தத்தைப் பிரயோகிக்குது முறண்படமாட்டாது. பரப்ப்ரம்ஹமே விசுத்தமான உபாதிஸம்பந்தமுள்ளதாயும் மனோமயத்வம் முதலிய சிலவிகார (காரிய) தர்மங்களுடன் கூடினதாயும் சிலவிடத்தில் உபாஸனைக்கு வேண்டி உபதேசிக்கப்படுவதால் அது அபரம்ப்ரம்ஹமெனப்படுகிறது. (9) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—சங்கை—கார்யப்ரம்ஹ ப்ராப்த்தி சொல்லும் பக்ஷத்தில் சுருதியில் ஆவிருத்தி (திரும்புதல்) யின்மை சொன்னது பொருந்தமாட்டாது. பரப்ரம்ஹத்தைத் தவிர்த்து வேறு ஒருவிடத்திலும் நித்யத்வமிருப்பதாக ஊஹிக்கவும் முடியாதன்றோ? சுருதியோ தேவயான மார்க்கத்தினால் போகிறவர்களுக்கு “இவ்வழியினால் ப்ரம்ஹலோகத்தை யடைபவர் இந்த மன்வந்தரம் முழுவதும் திரும்பமாட்டார்” என்பதாய் திரும்புதலின் இன்மையைத் தெரிவித்திருக்கிறது. “அந்த ஸுஷும்ன நாடியினால் உயரக்கிளம்புபவர் அமிருதத்வத்தை யடைகிறார்” என்பதாய் அவர்களுக்கும் திரும்புதலினின்மையைச் சொல்லியிருக்கிறது எனின்? இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) கார்யாத்யயே ததத்யக்ஷேண ஸஹ அத: பரமபிதானாத்

(ப—ரை) **कार्यात्यये** (கார்யாத்யயே)=ஹிரண்யகர்ப்பலோகத்துக்கு நாசம் வந்ததும் **तदध्यक्षेण सह** (ததத்யக்ஷேண ஸஹ)=அந்த லோகாதிபதியான ஹிரண்யகர்ப்பருடன் கூட **अतः परम्** (அத: பரம்)=இதற்கு மேல்பட்ட நிர்க்குண ப்ரம்ஹ ஸ்வரூபத்தை அடைகின்றனர். **अभिधानात्** (அபிதானாத்)=சுருதியில் அவ்விதமே சொல்லப்பட்டு மிருக்கிறது. (10)

பாஷ்யம்—கார்யமான ப்ரம்ஹலோகத்துக்கு ப்ரளயமானது வந்ததும் அவ்விடத்திலேயே உண்டான ஸம்யக்தர்சனத்தை (அபரோக்ஷ ஸாக்ஷாத்காரத்தை) யுடையவர்களாய்க் கொண்டு அந்த லோகத்துக்கு அத்யக்ஷரான ஹிரண்யகர்ப்ப

नावृत्त्यादिश्रुत्यभिधानेभ्योऽभ्युपगन्तव्या । नह्यञ्जसैव गतिपूर्विका परप्राप्तिः संभवतीत्युपपादितम् ॥ १० ॥

स्मृतेश्च ॥ ११ ॥

स्मृतिरप्येतमर्थमनुजानाति—'ब्रह्मणा सह ते सर्वे संप्राप्ते प्रतिसंचरे। परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पदम्' इति । तस्मात्कार्यब्रह्मविषया गतिः श्रूयत इति सिद्धान्तः ॥ ११ ॥ कं पुनः पूर्वपक्षमाशङ्क्यायं सिद्धान्तः प्रतिष्ठापितः 'कार्यं बादरिः' (ब्र० सू० ४।३।७) इत्यादिनेति । स इदानीं सूत्रैरेवोपदर्श्यते—

परं जैमिनिर्मुख्यत्वात् ॥ १२ ॥

ருடன் கூட இதற்கு மேற்பட்டதும் விசுத்தமும் ஆன வியாபகமான (எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள) பரமாத்மாவினுடைய மேலான ஸ்வரூபத்தை அடைகின்றனர் என்றும். இத்தகைய க்ரமமுக்தி யோ அனுவிருத்தியாதிகளைச் சொல்லும் சுருதிகளிலிருந்து ஒப்பித்திடவேண்டி வருகிறது. கதியை முன்னிட்ட பரப்ராப்தியானது ருஜுவாக ஸம்பவிக்கவே மாட்டாது எனச் சொல்லப்பட்டுமிருக்கிறது. (10) (எ—று)

(ஸூ) ஸ்மிருதே: ச (11)

(ப—ரை) **स्मृतेश्च** (ஸ்மிருதேஸ்ச)=ஸ்மிருதியிலிருந்தும் முற்கூறிய பொருள் நிஸ்சிதமாகக் கிடைக்கிறது. (11)

பாஷ்யம்.—"ப்ரளயமானது வந்ததும் (ஹிரண்யகர்ப்பருடைய ஸமஷ்டிலிங்க சரீரரூபமான விகாரத்துக்கு நாசமேற்பட்டதும்) சுத்தமான புத்தியை யுடையவர்களான ப்ரம்ஹலோகவாஸிகள் யாவரும் ஸம்யக்ஞானத்தை யடைந்தவர்களாய் மோக்ஷத்தை யடைகின்ற ப்ரம்ஹதேவனுடன் கூட பரமபதத்தை (எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ள ப்ரம்ஹஸ்வரூபத்தை) யடைகின்றனர். அதாவது ப்ரம்ஹமாக ஆகின்றனர்" என்ற ஸ்மிருதியும் இந்த அர்த்தத்தை அனுமதிக்கின்றது. ஆகவே கார்யப்ரம்ஹவிஷயமான கதியானது சுருதியில் சொல்லப்பட்டது என்பது ஸித்தாந்தம். (11) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—எத்தகைய பூர்வபக்ஷத்தை ஆசங்கித்துக் கொண்டு "கார்யம்பாதரி:" என்றதாதியால் ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டது எனின்? அந்த பூர்வபக்ஷமானது இதுபோழ்து 3ஸூத்திரங்களினால் சொல்லப்படுகிறது.—

(ஸூ) பரம் ஜைமினிர் முக்யத்வாத் (12)

(ப—ரை) **स एनान्ब्रह्म गमयति** (ஸ ஏநான் ப்ரம்ஹ கமயதி)=என்ற விடத்தில் பரப்ப்ரம்ஹத்தையேதான் அமானவபுருஷன் அடைவிக்கிறான் என்று **जैमिनिः** (ஜைமினி:)=ஜைமினி என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார். ஏன்? **मुख्यत्वात्** (முக்யத்வாத்)=ப்ரம்ஹ சப்தத்துக்கு பரம்ப்ரம்ஹம் முக்கியமான பொருளாக இருப்பதே அதற்கு காரணமாகும். (12) (எ—று)

जैमिनिस्त्वाचार्यः 'स एनान्ब्रह्म गमयति' (छा० ४। १५। ६) इत्यत्र परमेव ब्रह्म प्रापयतीति मन्यते। कुतः—मुख्यत्वात्। परं हि ब्रह्म ब्रह्मशब्दस्य मुख्यमालम्बनं, गौणमपरं, मुख्यगौणयोश्च मुख्ये संप्रत्ययो भवति ॥ १२ ॥

दर्शनाच्च ॥ १३ ॥

'तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति' (छा० ८। ६। ६, क० ६। १६) इति च गतिपूर्वकममृतत्वं दर्शयति। अमृतत्वं च परस्मिन्ब्रह्मण्युपपद्यते न कार्ये, विनाशित्वात्कार्यस्य। 'अथ यत्रान्यत्पश्यति तदल्पं तन्मर्त्यम्' (छा० ७। २४। १) इति प्रवचनात्। परविषयैव चैषा गतिः कठवल्लीषु पठ्यते। नहि तत्र विद्यान्तरप्रक्रमोऽस्ति 'अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मात्' (क० २। १४) इति परस्यैव ब्रह्मणः प्रक्रान्तत्वात् ॥ १३ ॥

பாஷ்யம்—"அந்த அமானவ புருஷன் இவர்களை ப்ரப்ஹத்தை அடையச் செய்விக்கிறான்" என்றவிடத்தில் பரப்ப்ரப்ஹத்தையே அடைவிக்கிறான் எனவறியக்கிடக்கிறது என ஜைமினி என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார். ஏன்? முக்கியமாக இருப்பதாலென்க. பரப்ப்ரப்ஹமன்றோ ப்ரப்ஹசப்தத்துக்கு முக்கியமான பொருளாகவும் அபரப்ப்ரப்ஹம் கௌணமாகவும் ஆகிறது. முக்கியம் கௌணம் இவற்றுக்குள் முக்கியத்தைக் கொள்ளுவதுதான் பொருந்துகிறது. (12) (எ–று)

(ஸூ) தர்சனாத்ச (13)

(ப–ரை) "அந்த ஸுஷும்ப்ன நாடியினால் மேலுள்ள லோகத்தை யடைந்து அமிருதத்வத்தையடைகிறான்" என்றவிடத்தில் சுருதியில் दर्शनाच्च (தர்சனாத்ச)= கதியை முன்னிட்டு அமிருதத்வத்தைச் சொல்லியிருப்பதும் மற்றொரு காரணமாகும். (13) (எ–று)

பாஷ்யம்.—"அந்த ஸுஷும்ப்னநாடியினால் மேலுள்ளலோகத்தை யடைந்து அமிருதத்வத்தை யடைகிறான்" என்றவிடத்தில் கதியை முன்னிட்டு அமிருதத்வத்தைச் சுருதி காண்பித்துமிருக்கிறது. அமிருதத்வமும் பரம்ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் பொருந்துமேயொழிய காரிய(ஸகுண)ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் பொருந்தாது. * காரியமானது அழிவுள்ளதாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். "பிறகு என்னிலையில் அன்யத்தை=பரப்ப்ரப்ஹத்தை விட வேறானவொன்றைப் பார்க்கின்றானோ அது அல்ப (காரிய) மாகும். அது அழியக்கூடியதுமாகும்" எனச் சாந்தோக்கியத்தில் சொல்லப்பட்டுமிருக்கிறது. பரப்ப்ரப்ஹவிஷயமாகவே உள்ள இந்தக் கதியானது கடவல்லிகளில் படிக்கப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் வேறுவித்தையின் தொடர்ச்சமில்லையன்றோ. "தர்மத்தைவிட வேறுபட்டதும் அதர்மத்தை விட வேறுபட்டதும்" என்றதால் பரப்ப்ரப்ஹமே உபதேசிக்கத் தொடங்கப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (13) (எ–று)

---

* ப்ரம்ஹோபாதியின் நாசத்தை யொட்டி உபாதியின்மூல மேற்பட்ட நாசமானது காரியப்ரம்ஹத்துக்கும் சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

नच कार्ये प्रतिपत्त्यभिसन्धिः ॥ १४ ॥

अपि च 'प्रजापतेः सभां वेश्म प्रपद्ये' (छा० ८।१४।१) इति नायं कार्यविषयः प्रतिपत्त्यभिसन्धिः 'नामरूपयोर्निर्वहिता ते यदन्तरा तद्ब्रह्म' (छा० ८।१४।१) इति कार्यविलक्षणस्य परस्यैव ब्रह्मणः प्रकृतत्वात्। 'यशोऽहं भवामि ब्राह्मणानाम्' (छा० ८।१४।१) इति च सर्वात्मत्वेनोपक्रमणात्। 'न तस्य प्रतिमा अस्ति, यस्य नाम महद्यशः' (श्वेता० ४।१९) इति च परस्यैव ब्रह्मणो यशोनामत्वप्रसिद्धेः। सा चेयं वेश्मप्रतिपत्तिर्गतिपूर्विका हार्दविद्यायामुदिता 'तदपराजिता पूर्ब्रह्मणः प्रभुविमितं हिरण्मयम्' (छा० ८।५।३) इत्यत्र। पदेरपि च गत्यर्थत्वान्मार्गापेक्षाऽवसीयते। तस्मात्परब्रह्मविषया गतिश्रुतय इति पक्षान्तरम्॥

तावेतौ द्वौ पक्षावाचार्येण सूत्रितौ गत्युपपत्त्यादिभिरेको मुख्यत्वादिभिरपरः। तत्र

(ஸூ) நச கார்யே ப்ரதிபத்யபிஸந்தி: (14)

(ப-ரை) प्रतिपत्त्यभिसन्धिः (ப்ரதிபத்யபிஸந்தி:)="ப்ரஜாபதியின் ஸபையாகிற வேஸ்மமாகிய (வீட்டை) யடைவேனாக" என்றதாய்ச் சொல்லப்படும் இந்த வேஸ்ம ப்ராப்த்தி த்யானமானது कार्ये (கார்யே)=கார்ய ப்ரம்ஹவிஷயத்தில் नच (நச)= பொருந்தவும் மாட்டாது. அது கார்யவிலக்ஷணமான பரப்ரம்ஹத்தின் ப்ரகரண மாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். (14) (எ-று)

பாஷ்யம்.—மேலும் "ப்ரஜாபதியினுடைய ஸபையாகிற வீட்டை யடைவே னாக" என்ற இது கார்யப்ரம்ஹவிஷயமான ப்ராப்த்தி த்யானமன்று. "நாமரூ பங்களை வஹிக்கிறது. அந்த நாமரூபங்கள் எதில் கல்பிக்கப்பட்டனவோ அது ப்ரம்ஹம்" என்பதாய் கார்யவிலக்ஷணமான (கார்யப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுபட்ட) பரப்ரம்ஹத்தினுடைய ப்ரகரணமாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். "நான் ப்ராம்ஹணர்களின் ஆத்மாவாக ஆகிறேன்" என ஸர்வாத்மபாவத்துடன் உபக் கிரமம் காணப்படுகிறது. "எதற்கு மஹத்யஶஸ் என்ற பெயரோ அதற்கு ஸமா னமானதொன்றுமில்லை" என்பதாய் பரம்ப்ரம்ஹத்துக்கே யஶஸ் என்ற பெயருள் ளதாக இருத்தல் ப்ரஸித்தமாகவு மிருக்கிறது. அந்த இந்த வேஸ்மப்ராப்த்தியா னது கதியை முன்னிட்டு ஏற்படுவதாக தஹரவித்யையில் சொல்லப்பட்டிருக்கி றது. அதாவது:—"அந்தப்ரம்ஹலோகத்தில் வித்யையில்லாதவனால் அடையமுடி யாத ப்ரம்ஹாவினுடைய பட்டணமிருக்கிறது. ப்ரபுவான அதேப்ரம்ஹாவினால் நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட ஹிரண்மயமான மண்டபமானதிருக்கிறது" என்ற விடத்தில் என்றும். (ப்ரபத்யே என்றவிடத்திலுள்ள) पद् (பத்) என்ற தாதுவுக்கு கதி என்பது பொருளாகையால் மார்க்கத்தின் அபேக்ஷை நிஶ்சயிக்கப்படுகிறது. ஆகவே கதியைச் சொல்லும் சுருதிகள் பரப்ரம்ஹத்தை விஷயமாகக் கொண்டன என்பது வேறுபக்ஷமாகும்.

கதியின் பொருத்தம் முதலியவற்றால் ஒன்றும், முக்கியத்வாதிகளினால் மற் றொன்றுமாக அந்த இரண்டு பக்ஷங்களும் ஆசிரியரால் ஸூத்திரத்தில் சொல்லப்

गत्युपपत्त्यादयः प्रभवन्ति मुख्यत्वादीनाभासयितुं नतु मुख्यत्वादयो गत्युपपत्त्यादीनित्याद्य एव सिद्धान्तो व्याख्यातो द्वितीयः पूर्वपक्षः। न ह्यसत्यपि संभवे मुख्यस्यैवार्थस्य ग्रहणमिति कश्चिद् ज्ञापयिता विद्यते। परविद्याप्रकरणेऽपि च तत्स्तुत्यर्थं विद्यान्तराश्रयगत्यनुकीर्तनमुपपद्यते 'विष्वङ्ङन्या उत्क्रमणे भवन्ति' (छा० ८। ६। ६) इतिवत्। 'प्रजापतेः सभां वेश्म प्रपद्ये' (छा० ८। १४। १) इति तु पूर्वस्य वाक्यविच्छेदेन कार्येऽपि प्रतिपत्त्यभिसन्धिर्न विरुध्यते। सगुणेऽपि च ब्रह्मणि सर्वात्मत्वसङ्कीर्तनं सर्वकर्मा सर्वकाम इत्यादिवदवकल्पते। तस्मादपरविषया एव गतिश्रुतयः। केचित्तु पुनः पूर्वाणि पूर्वपक्षसूत्राणि भवन्त्युत्तराणि सिद्धान्तसूत्राणीत्येतां व्यवस्थामनुरुध्यमानाः परविषया एव गतिश्रुतीः प्रतिष्ठापयन्ति, तदनुपपन्नं गन्तव्यत्वानुपपत्तेर्ब्रह्मणः। यत्सर्वगतं सर्वान्तरं

பட்டன. அவற்றுள் * கத்யுபபத்யாதிகள் முக்யத்வாதிகளை ஆபாஸப்படுத்தக் கூடியனவே யொழிய முக்கியத்வாதிகள் கத்யுபபத்யாதிகளை ஆபாஸப்படுத்தக் கூடியனவன்று என்பதுபற்றி முதலிலுள்ளதே ஸித்தாந்தமென்றும், இரண்டாவதாகவுள்ளது பூர்வபக்ஷமென்றும் வியாக்கியானஞ் செய்யப்பட்டது. பொருத்தமில்லாவிடினுங்கூட முக்கியமான பொருளையே தான் கிரஹிக்க வேண்டுமென ஆச்ஞாபிப்பவர் இல்லையன்றோ. (வித்யையுடன் ஸம்பந்தப்பட்ட ஸுஷும்னு நாடியை ஸ்துதிக்கவேண்டி) "வேறுநாடிகள் நாநாவிதமான உத்க்ரமணத்தி லுபயோகப்படுகின்றன" என்று சொல்லப்படுவதுபோல பரவித்யாப்ரகரணத்திலுங் கூட அதை ஸ்துதிக்கவேண்டி வேறுவித்யையை யாச்ரயித்த கதியைச் சொன்னது பொருத்தமுள்ளதாகவும் ஆகிறது. "ப்ரஜாபதியினுடைய ஸபையாகிற வீட்டையடைவேனாக" என்றதோ முன்னுள்ள வாக்கியத்தின் விச்சேதத்தால் (முன்னுள்ள பரவித்யாப்ரகரணத்தை விடுத்து) காரியப்ரம்ஹவிஷயத்தில் வேப்பமப்ராப்தித்யானஞ் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்லுவதில் விரோதமேதுவு மேற்படாது. ஸகுணப்ரம்ஹத்திலுங்கூட "ஸர்வகர்மமுள்ளது ஸர்வகாமமுள்ளது" என்றதாதி போல ஸர்வாத்மத்வம் சொன்னது பொருந்துகிறது. ஆகவே கதிச்ருதிகள் அபரவித்யாவிஷயங்களே யாகும்.

வேறு சிலரோ வெனில் முன்னுள்ள ஐந்தும் பூர்வபக்ஷஸூத்திரங்களென்றும், பின்னுள்ள மூன்றும் ஸித்தாந்த ஸூத்திரங்களென்றுமான இந்த வ்யவஸ்தையை அனுஸரித்தவர்களாய்க் கொண்டு கதிச்ருதிகள் பரவித்யாவிஷயங்களே யாகும் என ஸ்தாபிக்கின்றனர். அது பொருந்தாது. ப்ரம்ப்ரம்ஹமானது கந்தவ்யமாக (கதியினலடையக் கூடியதாக) இல்லாததே அதன் காரணமாகும். "ஆகாசம் போல ஸர்வகதமும் நித்யமுமானது" "எது கௌணமில்லாததும்,

---

* कार्यं बादरिरस्य गत्युपपत्तेः என்றுதொடங்கி स्मृतेश्च என்ற 11-வது ஸூத்திரம் முடியவுள்ள 5 ஸூத்திரங்களால் சொல்லப்பட்டவை கத்யுபத்தியாதி என்றதாலும் 12, 13, 14 இந்த மூன்று ஸூத்திரங்களாலும் சொல்லப்பட்டது முக்யத்துவாதிகளென்றதாலும் சொல்லப்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

सर्वात्मकं च परं ब्रह्म 'आकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः', 'यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म' (बृ० ३। ४। १), 'य आत्मा सर्वान्तरः' (बृ० ३। ४। १), 'आत्मैवेदं सर्वम्' (छा० ७। २५। २), 'ब्रह्मैवेदं विश्वमिदं वरिष्ठम्' (मु० २। २। ११) इत्यादिश्रुतिनिर्धारितविशेषं तस्य गन्तव्यता न कदाचिदप्युपपद्यते। नहि गतमेव गम्यते। अन्यो ह्यन्यद्गच्छतीति प्रसिद्धं लोके। ननु लोके गतस्यापि गन्तव्यता देशान्तरविशिष्टा दृष्टा। यथा पृथिवीस्थ एव पृथिवीं देशान्तरद्वारेण गच्छतीति। तथानन्यत्वेऽपि बालस्य कालान्तरविशिष्टं वार्धकं स्वात्मभूतमेव गन्तव्यं दृष्टं तद्वद्ब्रह्मणोऽपि सर्वशक्त्युपेतत्वात्कथञ्चिद्गन्तव्यता स्यादिति॥

न। प्रतिषिद्धसर्वविशेषत्वाद्ब्रह्मणः। 'निष्कलं निष्क्रियं शान्तं निरवद्यं निरञ्जनम्' (श्वेता० ६। १९) 'अस्थूलमनण्वह्रस्वमदीर्घम्' (बृ० ३। ८। ८), 'सबाह्याभ्यन्तरो ह्यजः' (मु० २। १। २), 'स वा एष महानज आत्माऽजरोऽमरोऽमृतोऽभयो ब्रह्म' (बृ० ४। ४। २५), 'स एष नेति नेत्यात्मा' (बृ० ३। ९। २६) इत्यादिश्रुतिस्मृतिन्या-

---

எவ்விதமறைவுமில்லாததோ அது ப்ரம்ஹமாகும்" "யாதொரு ஆத்மாவுண்டோ அது ஸர்வாந்தரமானது" "இவையாவும் ஆத்மாவே" "இந்த விப்வம் யாவும் இந்தச் சிறந்த ப்ரம்ஹமே" என்றதாதி சுருதிகளால் நிப்பரயிக்கப்பட்ட விசேஷத்தை யுடையதும், ஸர்வகதமும், (எங்கும் நீக்கமற நிறைந்ததும்) ஸர்வாந்தரமுமான யாதொரு பரப்ரம்ஹமுண்டோ அதற்குக் கந்தவ்யத்வமானது (கதியினால் அடையக்கூடியதாக இருத்தலானது) ஒருபொழுதும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. அடையப்பட்டதே திரும்பவும் அடையப்படமாட்டாதன்றே. வேறாகவுள்ளவன் வேறாகவுள்ளதை அடைகிறான் என்றல்லவோ உலகில் ப்ரஸித்திபிருக்கிறது.

சங்கை—உலகில் அடையப்பட்டவற்றுக்குங்கூட வேறுதேசத்தை (அவயத்தை) யொட்டி கதியினால் அடையப்படுதல் காணப்படுகிறது. அதாவது:—பூமியிலிருப்பவனே வேறுதேசத்தை யொட்டி பூமியை அடைகிறான் என்றும். அவ்விதமே வேறுபடாவிடினுங்கூட பாலன் வேறுகாலத்தை யொட்டி யேற்படுவதும் தன்னிடமே உள்ளதுமான கிழத்தன்மையை யடைவதாகக் காணப்படுகிறது. அதுபோல ப்ரம்ஹமும் ஸர்வசக்தியுடனும் கூடியிருப்பதால் யாதானுமொருமுறையில் அதற்குக் கந்தவ்யத்வமானது ஸம்பவிக்கலாம் எனின்?

உத்தரம்—இல்லை. ப்ரம்ஹம் எத்தகைய விசேஷமுமற்றதெனச் சொல்லப்பட்டிக்கிறது. "அவயவமற்றது, கிரியையற்றது, சாந்தமானது, குற்றமற்றது, அழுக்கற்றது" என்றும், "ஸ்தூலத்தைவிட வேறுபட்டது, அணுவைவிட வேறுபட்டது, ஹ்ரஸ்வத்தைவிட வேறுபட்டது, தீர்க்கத்தைவிட வேறுபட்டது" என்றும், "உள்ளிலும் வெளியிலும் கலந்துள்ளது, ஜனனமற்றது" என்றும், "அந்த இந்த மஹானும் அஜனும் அஜரனும், அமரனும் அமிருதனும் அபயனுமான ஆத்மாவானது ப்ரம்ஹமாகும்" என்றும், "அந்த இந்த ஆத்மா இதில்லை இதில்லை எனவிலக்கிக் காணக்கூடியது" என்றுமாதிய ப்ருதிஸ்மிருதி நியாயங்களைக் கொண்டு தேசம் காலம் முதலிய எத்தகைய விசேஷத்தின் சேர்க்கையும்

येषां न देशकालादिविशेषयोगः परमात्मनि कल्पयितुं शक्यते। येन भूप्रदेशवयोवस्थान्यायेनास्य गन्तव्यता स्यात्। भूवयसोस्तु प्रदेशावस्थादिविशेषयोगादुपपद्यते देशकालविशिष्टा गन्तव्यता। जगदुत्पत्तिस्थितिप्रलयहेतुत्वश्रुतेरनेकशक्तित्वं ब्रह्मण इति चेत्। न। विशेषनिराकरणश्रुतीनामनन्यार्थत्वात्। उत्पत्त्यादिश्रुतीनामपि समानमनन्यार्थत्वमिति चेत्। न। तासामेकत्वप्रतिपादनपरत्वात्। मृदादिदृष्टान्तैर्हि सतो ब्रह्मण एकस्य सत्यत्वं विकारस्य चानृतत्वं प्रतिपादयच्छास्त्रं नोत्पत्त्यादिपरं भवितुमर्हति। कस्मात्पुनरुत्पत्त्यादिश्रुतीनां विशेषनिराकरणश्रुतिशेषत्वं न पुनरितरशेषत्वमितरासामिति। उच्यते—विशेषनिराकरणश्रुतीनां निराकाङ्क्षार्थत्वात्। नह्यात्मन एकत्वनित्यत्वशुद्धत्वाद्यवगतौ सत्यां भूयः काचिदाकाङ्क्षोपजायते पुरुषार्थसमाप्तिबुद्ध्युपपत्तेः 'तत्र को मोहः कः शोक

பரமாத்மாவினிடத்தில் கல்பிக்கமுடியாது. அவ்விதமானாலன்றோ பூமியின்ப்ரதேசம், வயதின் அவஸ்தை இவற்றின் நியாயத்தைக் கொண்டு ப்ரம்ஹத்துக்கு கந்தவ்யத்வம் சொல்லுவது பொருந்தும். பூமிக்கும் வயதுக்குமோ ப்ரதேசம் அவஸ்தை முதலியவிசேஷயோக மிருப்பதால் தேசகாலவிசேஷத்தை யொட்டிக் கந்தவ்யத்வம் சொல்லுவது பொருந்தலாம்.

சங்கை—ஜகத்தின் உத்பத்தி ஸ்திதி, ப்ரளயம் இவற்றுக்குக்காரணமாக விருத்தலைச் சொல்லும் சுருதி யிருப்பதால் ப்ரம்ஹத்துக்கு அனேக சக்தியுள்ளதாக இருத்தல் ஸம்பவிக்கலாம் எனின்?

உத்தரம்—அது பொருந்தாது. எத்தகைய விசேஷத்தையும் மறுக்கும் சுருதிகளுக்கு வேறுபயன் ஸம்பவிக்காமலிருத்தலே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—உத்பத்தியாதிகளைச் சொல்லும் சுருதிகளுக்கும் வேறு பயன் ஸம்பவிக்காதிருத்தல் ஸமானமாகவே இருக்கிறது எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. அந்த ஶ்ருதிகள் ஐக்கியத்தைச் சொல்லுவதாக ஏற்படுவதே அதன் காரணமாகும். மிருத் முதலியவற்றின் திருஷ்டாந்தங்களினால் ஸத்தும் ஏகமுமான ப்ரம்ஹத்துக்கு ஸத்யத்வத்தையும், காரியத்துக்கு அந்ருதத்வத்தையும் சொல்லுகிற சாஸ்திரமானது உத்பத்தியாதிகளைச் சொல்லவந்ததாகக் கொள்ளமுடியாது.

சங்கை—உத்பத்யாதிகளை சொல்லும் ஶ்ருதிகள் விசேஷத்தை மறுக்கும் (நிர்விசேஷ) ஶ்ருதிகளுக்கு அங்கமெனச் சொல்லவேண்டுமேயொழிய உத்பத்யாதிஶ்ருதிகளுக்கு நிர்விசேஷஶ்ருதிகள் அங்கமெனச் சொல்லமுடியாதென்பது எங்ஙனம் எனின்?

உத்தரம்—இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. விசேஷத்தை மறுக்கும் ஶ்ருதிகள் மற்றெதையும் எதிர்பாராது தனது பொருளை விளக்கக்கூடியனவாகவிருக்கின்றன. ஆத்மா ஏகனென்றும் நித்யனென்றும் சுத்தனென்றும் அறிவு ஏற்பட்டதும் திரும்பவும் வேறு அபேக்ஷை எதுவும் உண்டாவதில்லை. புருஷார்த்தமானது கிடைத்துவிட்டதென்ற எண்ணம் பொருந்தக்கூடியதாக வாவதே அதன்

एकत्वमनुपश्यतः' (ईशा० ७), 'अभयं वै जनक प्राप्तोऽसि' (बृ० ४।२।४), 'विद्वान्न बिभेति कुतश्चन। एतं ह वाव न तपति किमहं साधु नाकरवं किमहं पापमकरवम्' (तैत्ति० २।९।१), इत्यादिश्रुतिभ्यः। तथैव च विदुषां तुष्ट्यनुभवादिदर्शनात्। विकारानृताभिसन्ध्यपवादाच्च 'मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति' इति। अतो न विशेषनिराकरणश्रुतीनामन्यशेषत्वमवगन्तुं शक्यते। नैवमुत्पत्त्यादिश्रुतीनां निराकाङ्क्षार्थप्रतिपादनसामर्थ्यमस्ति। प्रत्यक्षं तु तासामन्यार्थत्वं समनुगम्यते। तथाहि 'तत्रैतच्छुङ्गमुत्पतितं सोम्य विजानीहि नेदममूलं भविष्यति' (छा० ६।८।३) इत्युपन्यस्योदर्के सत एवैकस्य जगन्मूलस्य विज्ञेयत्वं दर्शयति। 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते। येन जातानि जीवन्ति। यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति। तद्विजिज्ञासस्व। तद्ब्रह्मेति'

காரணமாகும். அவ்விதமே "ப்ரம்ஹாத்ம ஏகத்வத்தை ஸாக்ஷாத்கரிப்பவர்க்கு அந்நிலையில் மோஹமேது? சோகமேது? என்றும், "ஹேஜனக! அபயத்தையே யன்றோ யடைந்தவனாகின்றாய்" என்றும், "ஐக்யஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்தவன் எதனின்றும் பயத்தை யடைவதில்லை. இத்தகைய ஆத்மக்ஞானியை நான் என் புண்ணியத்தைச் செய்தேனில்லை. பாபத்தை ஏன் செய்தேன் என்ற எண்ணம் வாட்டுவதில்லை" என்றுமாகிய சுருதிகளுமிருக்கின்றன. அவ்விதமே ஐக்யஸாக்ஷாத்கரத்தை யடைந்தவித்வான்களுக்கு துஷ்டியனுபவாதிகள் (ஆத்மக்ஞானத்தைத் தவிர்த்து மற்றதில் பற்றின்மை) காணவும் படுகின்றன. பொய்பான காரியத்தில் அபிஸந்தி (பற்று) யுள்ளவனுக்கு இத்தகைய அனுபவம் மறுக்கவும் பட்டிருக்கிறது. அதாவது:—"எவன் இவ்விஷயத்தில் பேதமுள்ளது போலப் பார்க்கிறானோ அவன் மரணத்தினின்றும் மரணத்தை (ஜனனமரணாத்மகமான துக்கத்தை) அடைகிறான்" என்றும். உத்பத்தியாதி ஸ்ருதிகளுக்கோ இவ்விதம் எவ்வித ஆகாங்க்ஷையு மில்லாதபொருளைத் தெரிவித்தல் ஸம்பவிக்கமுடியாது. அந்த உத்பத்தியாதி ஸ்ருதிகளுக்கு வேறுபொருளைப் போதித்தலானது ப்ரத்யக்ஷமாகவே தொடர்ந்து காணவும்படுகிறது. அதாவது:—"அந்த மூலகாரணமான ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் இந்தச் சுங்கமானது (ஜகத்ரூபமான காரியமானது) உண்டாயிற்று என ஹே ஸோம்ய! நீ அறிந்து கொள்ளு. இந்தக்கார்யமானது காரணமில்லாது உண்டாகமாட்டாது" என்று சொல்லி முடிவில் ஜகத்காரணமான ஸத்பத்பொருள் ஒன்றுக்கே விக்ஞேயத்வத்தைச் சுருதி தெரிவிக்கிறது. "எதிலிருந்தே இந்தப் பூதங்கள் உண்டாகின்றனவோ உண்டானவை எதனால் ஜீவிக்கின்றனவோ லயத்தையடையும் எவை எதில் லயத்தையடைகின்றனவோ அதை அறிந்துகொள்ள விரும்புவாயாக. அது ப்ரம்ஹமாகும்" என்றும் சொல்லுகிறது. இவ்விதம் உத்பத்தியாதி ஸ்ருதிகளுக்கு ஐகாத்ம்யக்ஞானத்தை உபதேசிக்கும் தன்மை காணப்படுவதால் ப்ரம்ஹத்துக்கு அனேக சக்தியுடன் சேர்க்கை ஸம்பவிக்கமாட்டாது. அதனால் கந்தவ்யமாக (கதியினாலடையக்கூடியதாக) இருத்தலும் பொருந்த மாட்டாது. "அவனுடைய ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்புவதில்லை ப்ரம்ஹமாகவே இருந்துகொண்டு ப்ரம்ஹத்தை யடைகிறான்" என்று

(तै० ३।१।१) इति च। एवमुत्पत्त्यादिश्रुतीनामैकात्म्यावगमपरत्वान्नानेकशक्तियोगो ब्रह्मणः। अतश्च गन्तव्यत्वानुपपत्तिः। 'न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति' (बृ० ४।४।६) इति च परस्मिन्ब्रह्मणि गतिं निवारयति। तद्व्याख्यातं 'स्पष्टो ह्येकेषाम्' (ब्र० सू० ४।२।१३) इत्यत्र॥

गतिकल्पनायां च गन्ता जीवो गन्तव्यस्य ब्रह्मणोऽवयवो विकारो ऽन्यो वा ततः स्यात्। अत्यन्ततादात्म्ये गमनानुपपत्तेः। यद्येवं ततः किं स्यात्। उच्यते। यद्येकदेशस्तेनैकदेशिनो नित्यप्राप्तत्वान्न पुनर्ब्रह्मगमनमुपपद्यते। एकदेशैकदेशित्वकल्पना च ब्रह्मण्यनुपपन्ना निरवयवत्वप्रसिद्धेः। विकारपक्षेऽप्येतत्तुल्यं विकारेणापि विकारिणो नित्यप्राप्तत्वात्। नहि घटो मृदात्मतां परित्यज्यावतिष्ठते परित्यागे वाऽभावप्राप्तेः। विकारावयवपक्षयोश्च तद्वतः स्थिरत्वाद्ब्रह्मणः संसारगमनमप्यनवक्लृप्तम्। अथान्य एव जीवो ब्रह्मणः। सोऽणुर्व्यापी मध्यमपरिमाणो वा भवितुमर्हति। व्यापित्वे गमनानुपपत्तिः।

மான ஶ்ருதியானது பரம்ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் கதியை மறுக்கிறது. அது "ஸ்பஷ்டோஹி ஏகேஷாம்" என்ற விடத்தில் வியாக்யானஞ் செய்யப்பட்டுமிருக்கிறது.

கதியைக் கல்பித்தாலோ அப்பொழுது கந்தாவான (போகிறவனுன) ஜீவன் கந்தவ்யமான (போகவேண்டியதான) ப்ரம்ஹத்துக்கு அவயவமாகவோ, காரியமாகவோ வேருகவோ ஆகவேண்டி வந்துவிடும். அத்யந்ததாதாத்மியம் (முற்றிலும் ப்ரம்ஹஸ்வரூபமாகவே இருத்தல்) சொன்னுலோ கமனமானது பொருந்தவும் மாட்டாது. இவ்விதம் சொன்னுல் அதனின்றும் கிடைப்பது யாதென்னில்? சொல்லுகிருேம். ஜீவன் ப்ரம்ஹத்தினுடைய ஏகதேசம் (அவயவம்) ஆனுலோ அந்த அவயவமான ஜீவனுல் அவயவியான ப்ரம்ஹமானது எப்பொழுதுமே அடையப்பட்டிருப்பதால் திரும்பவும் ப்ரம்ஹத்தை யடைவதாகச் சொல்லுவது பொருந்தாது. ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் அவயவாவயவிகல்பனை செய்வதும் பொருந்தாது. ப்ரம்ஹம் எவ்வித அவயவமும் அற்றது என்ற (ஶ்ருதி) ப்ரஸித்தியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஜீவனை ப்ரம்ஹத்தின் காரியம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்திலுங் கூட இந்தத் தோஷம் ஸமானமாகவே இருக்கிறது. காரியத்துடன் காரணப்பொருள் நித்யப்ராப்தமாகவே இருக்கிறது என்ரும். குடமாகிற காரியமானது காரணமாகிற மண்ணினுருவத்தை விடுத்து தனித்து இருப்பதில்லையன்ருே. விட்டுத் தனித்திருக்குமாயின் காரியரூபத்துக்கே அபாவம் ப்ராப்த்தமாகவாகிவிடும். (ஜீவன்) ப்ரம்ஹத்தின் காரியமென்ருே அவயவமென்ருே சொல்லும் பக்ஷங்களிலும் அவ்விரண்டுமுள்ள ப்ரம்ஹமானது ஸ்திரமாக விருப்பதால் அதற்கு ஸம்ஸாரகமனஞ் சொல்லுவதும் பொருத்தமற்றதாக வாகிவிடத்தெரியும். ஜீவன் ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுபட்டவனே என்ருலோ. அந்த ஜீவன் அணுவாகவோ, வியாபியாகவோ, மத்யமபரிமாண முள்ளவனுகவோ தான் ஆகவேண்டும்,

मध्यमपरिमाणत्वे चानित्यत्वप्रसङ्गः। अणुत्वे कृत्स्नशरीरवेदनानुपपत्तिः। प्रतिषिद्धे चाणुत्वमध्यमपरिमाणत्वे विस्तरेण पुरस्तात्। परस्माच्चान्यत्वे जीवस्य 'तत्त्वमसि' (छां० ६।८।७) इत्यादिशास्त्रबाधप्रसङ्गः। विकारावयवपक्षयोरपि समानोऽयं दोषः। विकारावयवयोस्तद्वतोऽनन्यत्वाददोष इति चेत्। न। मुख्यैकत्वानुपपत्तेः। सर्वेष्वेतेषु पक्षेष्वनिर्मोक्षप्रसङ्गः। संसार्यात्मत्वानिवृत्तेः। निवृत्तौ वा स्वरूपनाशप्रसङ्गः। ब्रह्मात्मत्वानभ्युपगमाच्च। यत्तु कैश्चिज्जल्प्यते नित्यानि नैमित्तिकानि कर्माण्यनुष्ठीयन्ते प्रत्यवायानुत्पत्तये काम्यानि प्रतिषिद्धानि च परिह्रियन्ते स्वर्गनरकानवाप्तये सांप्रतदेहोपभोग्यानि च कर्माण्युपभोगेनैव क्षप्यन्त इत्यतो वर्तमानदेहपातादूर्ध्वं देहान्तरप्रतिसंधानकारणाभावात्स्वरूपावस्थानलक्षणं कैवल्यं विनापि ब्रह्मात्मतयैवंवृत्तस्य सेत्स्यतीति। तदसत्। प्रमाणाभा-

---

வியாபியாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் அவனுக்கு கமனம் பொருந்த மாட்டாது. மத்யம பரிமாணம் சொன்னுலோ அநித்யத்வம் வந்து விடத்தெரியும். அணுத்வம் சொன்னுலோ முழுசரீரத்திலுமுள்ள அறிவு ஏற்படாமல் ஆகிவிடும். அணுத்வம் மத்யமபரிமாணத்வம் இரண்டும் முந்தி இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் மறுக்கப் பட்டு மிருக்கிறது. ஜீவனைப் பரமாத்மாவைவிட வேருகச் சொன்னுல் "அதாக நீ இருக்கிருய்" என்றதாதி சாஸ்திரத்துக்குப் பாதம் வந்துவிடும். விகாரம்(காரியம்) அவயவம் என்ற இரண்டுபக்ஷங்களிலும் கூட இந்தத்தோஷம் ஸமானமாகவே இருக்கிறது.

சங்கை—விகாரம் அவயவம் இவ்விரண்டுக்கும், அவையுள்ளவற்றுக்கும் அபேதமிருப்பதால் தோஷமில்லை என்கிருேம் எனின்?

உத்தரம்—அது பொருந்தாது. முக்கியமான ஏகத்வம் (அபேதம்) ஸம்பவிக் காததே அதன் காரணமாகும். இந்த எல்லாப்பக்ஷங்களிலும் மோக்ஷம் ஸம்பவிப் பதற்கு மில்லாமல் போகத்தெரியும். ஸம்ஸாரி ஆத்மத்தன்மைக்கு நிவிருத்தியில் லாதிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (இவர்களால்) ப்ரம்ஹாத்மைக்யம் ஒப்பப் படாமலு மிருக்கிறது.

நித்யங்களும் நைமித்திகங்களுமான கர்மங்களை ப்ரத்யவாயத்தை(பாபத்தைப்) போக்கவேண்டி அனுஷ்டிக்கிருேம். ஸ்வர்க்கமோ நரகமோ வராமலிருக்கவேண்டி காம்யங்களும், சாஸ்திரநிஷித்தங்களுமான கர்மங்களை விலக்கி விடுகிருேம். இது போழ்துள்ள தேஹத்தினுல் அனுபவிக்கத்தகுந்தகர்மங்களை அனுபவித்தே தேய்த்து விடுகிருேம். ஆனதுபற்றி இந்தத் தேஹம் போனபிறகு வேறுதேஹம் வரு வதற்குரிய காரணமில்லாமையால் ப்ரம்ஹாத்மைக்யக்ஞானமில்லாமலே ஸ்வரூபா வஸ்தான ரூபமான கைவல்யமானது இம்மாதிரியுள்ளவனுக்குத் தானுகவே ஸித் தித்து விடலாம் எனச் சிலர் சொல்லுகின்றனர். அதுபொருந்தாது. ப்ரமாண மில்லாமையே அதன் காரணமாகும். மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவன் இவ்விதம் செய்யவேண்டுமென ஒரு சாஸ்திரத்திலும் இது சொல்லப்படவில்லை யன்ருே. யாது காரணத்தால் ஸம்ஸாரமானது கர்மமூலமேற்படுகிறதோ அதேகாரணத்தால்

वात्। नह्येतच्छास्त्रेण केनचित्प्रतिपादितं मोक्षार्थीत्थं समाचरेदिति। स्वमनीषया त्वेतत्तर्कितं यस्मात्कर्मनिमित्तः संसारस्तस्मान्निमित्ताभावान्न भविष्यतीति। नचैतत्तर्कयितुमपि शक्यते निमित्ताभावस्य दुर्ज्ञानत्वात्। बहूनि हि कर्माणि जात्यन्तरसंचितानीष्टानिष्टविपाकान्येकैकस्य जन्तोः संभाव्यन्ते। तेषां विरुद्धफलानां युगपदुपभोगासंभवात्कानिचिल्लब्धावसराणीदं जन्म निर्मिमते कानिचित्तु देशकालनिमित्तप्रतीक्षाण्यासत इत्यतस्तेषामवशिष्टानां सांप्रतेनोपभोगेन क्षपणासंभवान्न यथावर्णितचरितस्यापि वर्तमानदेहपाते देहान्तरनिमित्ताभावः शक्यते निश्चेतुम्। कर्मशेषसद्भावसिद्धिश्च "तद्य इह रमणीयचरणाः" "ततः शेषेण" इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यः। स्यादेतत्। नित्यनैमित्तिकानि तेषां क्षेपकाणि भविष्यन्तीति। तन्न। विरोधाभावात्। सति हि विरोधे क्षेप्यक्षेपकभावो भवति। नच जन्मान्तरसञ्चितानां सुकृतानां नित्यनैमित्तिकैरस्ति विरोधः। शुद्धिरूपत्वाविशेषात्। दुरितानां त्वशु-

---

நிமித்தமில்லாவிடில் ஸம்ஸாரம் போய்விடும் எனத் தனது புத்தியால் இது ஊஹிக்கப்பட்டதே யாகும். நிமித்தமின்மையானது அறிதற்கியலாததாகையால் இது ஊஹிப்பதற்குக் கூடியது மன்று. ஒவ்வொருமனுஷ்யனுக்கும் சுகதுக்கபலனைத் தரக்கூடியனவும் வேறுபிறவியில் ஸம்பாதிக்கப்பட்டனவுமான வெகுகர்மங்கள் ஸம்பவிக்கக் கூடியனவன்றோ? விருத்தமான பலனையுடைய அந்தக்கர்மங்களுக்கு ஒரேஸமயத்தில் உபபோகம் ஸம்பவிக்காததலால் சிலகர்மங்கள் பலனைத்தர வாரம்பித்தனவாய் இந்தஜன்மத்தைத் தருகின்றன, சிலகர்மங்கள் தேசம் காலம் நிமித்தம் இவற்றை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருக்கின்றன, என்ற இக்காரணத்தால் மீதமாயுள்ள அந்தக்கர்மங்களுக்கு இந்தப் பிறவியிலுள்ள அனுபவத்தினல்தேய்தல் ஸம்பவிக்காததலால் முன்னர் வர்ணிக்கப்பட்ட ஆசாரமுள்ளவனுக்குங்கூட இப்பொழுதுள்ள தேஹம் போனபோதிலும் வேறுதேஹத்துக்குரிய நிமித்தத்தின் அபாவமானது நிஸ்சயிக்க முடியாததாக இருக்கிறது. மேலும் "அவர்களுள் எவர்கள்ரமணீயமான ஆசார முள்ளவர்களோ அவர்கள் ரமணீயமான பிறவியை யடைகின்றனர்." என்றும், "அனுபவிக்கப்பட்ட கர்மத்தைக் காட்டிலும் மீதமுள்ளகர்மத்தினல் (சிறந்த பிறவி முதலியவற்றை யடைகின்றனர்)" என்றுமாதிய சுருதிஸ்மிருதிகளைக் கொண்டு அனுபவிக்கப்பட்ட கர்மத்தைக் காட்டிலும் மீதமான கர்மத்தின் இருப்பானது ஸித்திக்கிறது.

இஃதிருக்கட்டும். நித்ய நைமித்திகங்களான கர்மங்கள் அந்த மீதமுள்ள கர்மங்களைத் தேய்க்கக்கூடியனவாகவாகலாமன்றோ எனின்? அது சொல்ல முடியாது. விரோதமில்லாமையே அதன் காரணமாகும். விரோதமிருந்தாலன்றோ ஒருகர்மாவினல் மற்றொரு கர்மம் தேய்க்கப்படுகிறது என்பது ஸம்பவிக்கும். வேறுபிறவியில் ஸஞ்சிதங்களான புண்ணியகர்மங்களுக்கு நித்தியநைமித்திக கர்மங்களுடன் விரோதமானது ஸம்பவிக்கமாட்டாதன்றோ. சுத்திரூபமாக இருத்தல் இரண்டுக்கும் ஸமானமாக இருப்பதால் என்றும். பாபகர்மங்களோ அசுத்திரூபமாக இருப்பதால் விரோதமேற்படுங்கால் நித்யநைமித்திகங்களால் அவற்றுக்குத் தேய்தல் ஸம்பவிக்கட்டும். அவ்வளவினல் மட்டும் வேறுதேஹம் வருவதற்குரிய

च्छिद्ररूपत्वात्सति विरोधे भवतु क्षपणं न तु तावता देहान्तरनिमित्ताभावसिद्धिः। सुकृतनिमित्तत्वोपपत्तेः। दुरितस्याप्यशेषक्षपणानवगमात्। नच नित्यनैमित्तिकानुष्ठानात्प्रत्यवायानुत्पत्तिमात्रं न पुनः फलान्तरोत्पत्तिरिति प्रमाणमस्ति फलान्तरस्याप्यनुनिष्पादिनः संभवात्। स्मरति ह्यापस्तम्बः—'तद्यथाम्रे फलार्थे निर्मिते छायागन्धावनूत्पद्येते एवं धर्मं चर्यमाणमर्था अनूत्पद्यन्ते' इति। नचासति सम्यग्दर्शने सर्वात्मना काम्यप्रतिषिद्धवर्जनं जन्मप्रायणान्तराले केनचित्प्रतिज्ञातुं शक्यम्। सुनिपुणानामपि सूक्ष्मापराधदर्शनात्। संशयितव्यं तु भवति तथापि निमित्ताभावस्य दुर्ज्ञानत्वमेव। नचानभ्युपगम्यमाने ज्ञान गम्ये ब्रह्मात्मत्वे कर्तृत्वभोक्तृत्वस्वभावस्यात्मनः कैवल्यमाकाङ्क्षितुं शक्यम्। अग्न्यौष्ण्यवत्स्वभावस्यापरिहार्यत्वात्। स्यादेतत्। कर्तृत्वभोक्तृत्वकार्यमनर्थो न तच्छक्तिस्तेन शक्त्यवस्थानेऽपि कार्यपरिहारादुपपन्नो मोक्ष इति। तच्च न। शक्तिसद्भावे कार्यप्रसवस्य दुर्निवारत्वात्। अथापि स्यान्न केवला शक्तिः कार्यमारभतेऽनपेक्ष्यान्यानि निमित्तानि।

நிமித்தத்தின் அபாவமானது ஸித்திக்காதன்றோ? புண்ணியகர்ம நிமித்தமாக அவைஸம்பவிக்கக் கூடியதாக இருப்பதாலென்க. பாபகர்மத்துக்குங்கூட மீதமின்றி நாசமேற்பட்டதாக அறியவும் முடியாது. நித்தியநைமித்திக கர்மானுஷ்டானத்திலிருந்து ப்ரத்யவாயம் (பாபம்) மட்டுமுண்டாவதில்லையே யொழிய வேறுபலன் எதுவுமுண்டாகமாட்டாது என்பதில் ப்ரமாணம் கிடையாது. அவற்றையொட்டி யுண்டாகும் வேறுபலனும் ஸம்பவிக்கலாம். அவ்விதமே ஆபஸ்தம்பரும் "மாமரம் பழத்துக்கு வேண்டி நடப்பட்டபோதிலும் நிழலும் மணமும் ஏற்படுகின்றது எவ்விதமோ அவ்விதமே அனுஷ்டிக்கப்படும் தர்மத்தை யொட்டிப் பலன்களும் உண்டாகின்றன" என வுபதேசித்திருக்கிறார். ஸம்யக்தரிசனம் (ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஜ்ஞானம்) இல்லாவிடில் பிறவிக்கும் மரணத்துக்கும் இடையில் முற்றிலும் காம்யகர்மம் நிஷித்தகர்மம் இவற்றின் அபாவத்தை ஒருவனாலும் ப்ரதிக்ஞை செய்யமுடியாதன்றோ. மிக்கநுட்பமான புத்தியுள்ளவர்களுக்குங்கூட நுட்பமான அபராதம் (தவறு) காணவும் படுகிறது. ஸம்சயப்படகூடியதாகமட்டுமாகிறது, ஆயினும் நிமித்தமின்மையானது அறியமுடியாததாகவே யாகிறது. ஜ்ஞானத்தினால் ஏற்படக்கூடிய ப்ரம்ஹாத்மைக்யத்தை யொப்பாவிடில் கர்த்ருத்வ போக்திருத்வத்தை ஸ்வபாவமாக வுடைய ஆத்மாவுக்குக் கைவல்யத்தை ஆகாங்க்ஷிக்க (எதிர்பார்க்க) வும் முடியாது. அக்னியின் சூடுகையானது போல ஸ்வபாவமானது விலக்கமுடியாததாகவே ஆகிவிடும்.

சங்கை—கர்த்ருத்வம் போக்த்ருத்வம் இவற்றின் காரியமானது அனர்த்தத்தைத் தருமே யொழிய அவற்றின் சக்தியானது அனர்த்தத்தைத் தரமாட்டாது. சக்தியானது இருந்தபோதிலுங்கூட காரியமானது இல்லாமலாகி விடுவதால் மோக்ஷமுண்டாவது பொருந்தலாம் எனின்?

உத்தரம்—அதுவும் பொருந்தாது. சக்தியிருக்குமாயின் அதன் மூலம் காரியமுண்டாவதைத் தடுக்கவே முடியாது.

अत एकाकिनी सा स्थितापि नापराध्यतीति। तच्च न। निमित्तानामपि शक्तिलक्षणेन संबन्धेन नित्यसंबद्धत्वात्। तस्मात्कर्तृत्वभोक्तृत्वस्वभावे सत्यात्मन्यसत्यां विद्यागम्यायां ब्रह्मात्मतायां न कथंचन मोक्षं प्रत्याशाऽस्ति। श्रुतिश्च—'नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय' (श्वे० ३। ८) इति ज्ञानादन्यं मोक्षमार्गं वारयति। परस्मादनन्यत्वेऽपि जीवस्य सर्वव्यवहारलोपप्रसङ्गः प्रत्यक्षादिप्रमाणाप्रवृत्तेरिति चेत्। न। प्राक्प्रबोधात्स्वप्नव्यवहारवत्तदुपपत्तेः। शास्त्रं च 'यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति' (बृ० २।४।१४;४।५।१५) इत्यादिनाऽप्रबुद्धविषये प्रत्यक्षादिव्यवहारमुक्त्वा पुनः प्रबुद्धविषये 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येत्' (बृ० २।४।१४;४।५।१५) इत्यादिना तदभावं दर्शयति। तदेवं परब्रह्मविदो गन्तव्यादिविज्ञानस्य बाधितत्वान्न कथञ्चन गतिरुपपादयितुं शक्या॥

சங்கை—வேறு நிமித்தங்களை யபேக்ஷிக்கமால் தனித்த சக்திமட்டும் காரியத்தை யாரம்பிக்கமாட்டாது. ஆகவே தனித்த அந்த சக்தியிருந்த போதிலுங்கூட கெடுதலை யுண்டுபண்ணிவிடாது எனின்?

உத்தரம்—அதுவும் பொருந்தாது. (சக்தியானது எந்த நிமித்தங்களை யபேக்ஷித்துக் காரியத்தை யுண்டாக்குமோ) அந்த * நிமித்தங்களும் சக்திருபமான ஸம்பந்தத்தால் எப்பொழுதும் ஆத்மாவினிடம் ஸம்பந்தத்திருப்பதாலென்க. ஆகவே ஆத்மாவானவன் கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ ஸ்வபாவமுள்ளவனுக விருக்குங்கால் வித்யைமூலம் ஏற்படக்கூடிய ப்ரம்ஹாத்மைக்யமானது இல்லாமல் போகவே மோக்ஷத்தைக் குறித்து ஆசைப்படக்கூட ஒருபொழுதும் முடியாது. சுருதியும் "மோக்ஷத்தையும் பொருட்டு (க்ஞானத்தைவிட) வேறுன மார்க்கம் கிடையாது" என்றதால் க்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுன மோக்ஷமார்க்கத்தை மறுக்கிறது.

சங்கை—ஜீவன் பரமாத்மாவை விட வேறுபட்டவனன்று என்றுல் ப்ரத்யக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு ப்ரவிருத்தியில்லாமல் போய்விடுவதால் எல்லா வியவஹாரங்களுக்கும் லோபம் (இன்மை) வந்துவிடும் எனின்?

உத்தரம்—அவ்விதமில்லை. ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரம் வரும்வரை ஸ்வப்பினவியவஹாரம் போல அது பொருந்தக்கூடியதாகவே ஆகிறது. சாஸ்திரமும் "எந்நிலையில் த்வைதம்போல வாகிறதோ அந்நிலையில் இதரனுக இருந்து கொண்டு இதரத்தைப் பார்க்கிறுன்" என்றதாதியினுல் க்ஞானமுண்டாகாதவன் விஷயத்தில் ப்ரத்யக்ஷாதி வியவஹாரத்தைச் சொல்லித்திரும்பவும் க்ஞானம் வந்தவன் விஷயத்தில் "எந்நிலையில் இவனுக்கு எல்லாம் ஆத்மாவாகவே ஆகுமோ அந்நிலையில் எதைக் கொண்டு எதைப்பார்ப்பான்" என்றதாதியினுல் ப்ரத்ய

---

* கர்த்திருத்வ போக்திருத்வ சக்தி எப்படி நித்யமாக வொப்பப்படுகிறதோ அப்படியே நிமித்தங்களின் சக்தியும் நித்தியமாக இருப்பதால் இவ்விரண்டுக்கும் ஸம்பந்தமும் நித்யமாகவே ஆகக்கூடுமாதலால் மோக்ஷம் ஏற்படுவதற்கிடமில்லாமலாகிவிடும் என்பது கருத்து.

किंविषयाः पुनर्गतिश्रुतय इति। उच्यते—सगुणविद्याविषया भविष्यन्ति। तथाहि क्वचित्पञ्चाग्निविद्यां प्रकृत्य गतिरुच्यते क्वचित्पर्यङ्कविद्यां क्वचिद्वैश्वानरविद्याम्। यत्रापि ब्रह्म प्रकृत्य गतिरुच्यते यथा 'प्राणो ब्रह्म कं ब्रह्म खं ब्रह्म' (छा० ४।१०।५) इति 'अथ यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेश्म' (छा० ८।१।१) इति च तत्रापि वामनीत्वादिभिः सत्यकामादिभिश्च गुणैः सगुणस्यैवोपास्यत्वात्संभवति गतिः। न क्वचित्परब्रह्मविषया गतिः श्राव्यते यथा गतिप्रतिषेधः श्रावितः 'न तस्य प्राणा उत्क्रामन्ति' (बृ० ४।४।६) इति। 'ब्रह्मविदाप्नोति परम्' (तै० २।१।१) इत्यादिषु तु सत्यप्याप्नोतेर्गत्यर्थत्वे वर्णितेन न्यायेन देशान्तरप्राप्त्यसंभवात्स्वरूपप्रतिपत्तिरेवेयमविद्याध्यारोपितनामरूपप्रविलयापेक्षयाऽभिधीयते 'ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति' बृ० (४।४।७) इत्यादिवदिति द्रष्टव्यम्। अपिच

க்ஷாதி வியவஹாரத்தின் அபாவத்தைக் காட்பித்திருக்கிறது. ஆகவே இவ்விதம் பரப்ரம்ஹ க்ஞானமுள்ளவர்க்கு கந்தவ்யாதி விக்ஞானத்துக்கு (செல்லவேண்டிய இடத்தைப்பற்றிய க்ஞானத்துக்குப்) பாதமேற்படுவதால் அவர்க்குக் கதியை எப்பாடுபட்டும் ஸாதிக்கமுடியாது.

கதியைச் சொல்லும் சுருதிகள் எதை விஷயமாகக் கொண்டன எனின்? சொல்லப்படுகிறது. ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸனத்தை விஷயமாகக் கொண்டதாக ஏற்படுகிறது. அதாவது:—சிலவிடத்தில் பஞ்சாக்னிவித்யையையும், சிலவிடத்தில் பர்யங்கவித்யையையும், சிலவிடத்தில் வைஶ்வாநரவித்யையையும் சொல்லத் தொடங்கி மார்க்கம் சொல்லப்படுகிறது என்றும். எந்தவிடத்தில் ப்ரம்ஹத்தைச் சொல்லத் தொடங்கி "ப்ராணோ ப்ரம்ஹ கம் ப்ரம்ஹ க்கம் ப்ரம்ஹ" என்றும் "பிறகு இந்தச் சரீரத்தில் யாதொரு இந்த ஸூக்ஷ்மமான புண்டரீகமாகிற இடமுண்டோ" என்றுமாகத் தொடங்கி மார்க்கமானது சொல்லப் படுகிறதோ அவ்விடத்திலுங்கூட வாமனீத்வம் முதலியனவும், ஸத்யகாமத்வம் முதலியனவுமான குணங்களுடன் ஸகுணப்ரம்ஹத்துக்கே உபாஸ்யத்வமானது ஸம்பவிப்பதால் அவ்விஷயத்தில் மார்க்கமானது ஸம்பவிக்கலாம். "அவனுடைய ப்ராணன்கள் வெளிக்கிளம்புவதில்லை" என்பதாய் எவ்விதம் கதியின் மறுப்பானது சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ இவ்விதம் பரப்ரம்ஹவிஷயமான மார்க்கமானது ஒரு விடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை. "ப்ரஹ்வித்தானவன் பரத்தை யடைகிறான்" என்றதாதி விடங்களிலோ வெனில் ஆப்னோதி என்றதற்குக் கதி என்ற அர்த்தமானதிருந்தபோதிலுங்கூட இதுவரை சொல்லப்பட்ட யுக்தியைக் கொண்டு தேசாந்தரப்ராப்தி யென்பது ஸம்பவிக்காதாகையால் அவித்யையினால் அத்யாரோபிதமான நாமரூபங்களின் ப்ரவிலயத்தை யொட்டி யேற்படும் இந்த ஸ்வரூபப்ராப்த்தியேதான் "ப்ரம்ஹமாகவே இருந்து கொண்டு ப்ரம்ஹத்தை யடைகிறான்" என்றதாதி விடங்களில் போலவே சொல்லப்படுகிறது எனக் கண்டுகொள்ளவேண்டும்.

மேலும் பரப்ரம்ஹவிஷயமாகச் சொல்லப்படும் கதியானது ருசியையுண்டு பண்ணுவதற்கு வேண்டியோ, அதைத்யானிப்பதற்கு வேண்டியோ தானிருக்க வேண்டும். அவற்றுள் கதியைச் சொல்லுதல் மூலம் பரப்ரம்ஹவித்துக்கு ருசி

परविषया गतिर्व्याख्यायमाना प्ररोचनाय वा स्यादनुचिन्तनाय वा। तत्र प्ररोचनं तावद्ब्रह्मविदो न गत्युक्त्या क्रियते। स्वसंवेद्येनैवाव्यवहितेन विद्यासमर्पितेन स्वास्थ्येन तत्सिद्धेः। नच नित्यसिद्धनिःश्रेयसनिवेदनस्यासाध्यफलस्य विज्ञानस्य गत्यनुचिन्तने काचिदपेक्षोपपद्यते। तस्मादपरब्रह्मविषया गतिः॥

तत्र परापरब्रह्मविवेकानवधारणेनापरस्मिन्ब्रह्मणि वर्तमाना गतिश्रुतयः परस्मिन्नध्यारोप्यन्ते। किं द्वे ब्रह्मणी परमपरं चेति। बाढं द्वे 'एतद्वै सत्यकाम परं चापरं च ब्रह्म यदोङ्कारः' (प्र० ५।२) इत्यादिदर्शनात्। किं पुनः परं ब्रह्म किमपरमिति। उच्यते। यत्राविद्याकृतनामरूपादिविशेषप्रतिषेधादस्थूलादिशब्दैर्ब्रह्मोपदिश्यते तत्परम्। तदेव यत्र नामरूपादिविशेषेण केनचिद्विशिष्टमुपासनायोपदिश्यते 'मनोमयः प्राणशरीरो भारूपः' (छा ३।१४।२) इत्यादिशब्दैस्तदपरम्। नन्वेवमद्वितीयश्रुतिरुपरुध्येत। न। अविद्याकृत-

---

யை யுண்டுபண்ணுதலானது செய்யப்படுவதில்லை. ஸ்வஸம் வேத்யமும் (தன்னாலேயே அறியக்கூடியதும்) எவ்விதமறைவு மற்றதும், வித்யையினால் ஸமர்ப்பிக்க (அறிவிக்கப்) பட்டதுமான ஸ்வாஸ்த்ய (ஸ்வரூபாவஸ்தானத்) தினாலேயே அது ஸித்தித்து விடுவதே அதன் காரணமாகும். மேலும், நித்யஸித்தமான நிஃஸ்ரேயஸத்தைத் தெரிவிப்பதும் ஸாத்யமான பலனற்றதுமான விக்ஞானத்துக்கு கதியை (மார்க்கத்தை) அனுசிந்தனம் செய்யும் விஷயத்தில் ஒருவிதமான அபேக்ஷையும் பொருந்துவதற்கில்லை. ஆகவே மார்க்கமானது அபரப்ரம்ஹ விஷயமானதேயாகும். அவ்விஷயத்தில் பரப்ரம்ஹம் இன்னது அபரப்ரம்ஹம் இன்னது எனப் பிரித்தறியாமை காரணமாக அபரப்ரம்ஹ விஷயமாகவுள்ள கதிஸ்ருதிகள் பரப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் அத்யாரோபிக்க (ஏற்றிகூற) ப்படுகின்றன.

பரம் என்றும், அபரம் என்றுயாக ப்ரம்ஹம் இரண்டுண்டோ எனின்? ஆம். இரண்டுண்டு என்கிறோம் "ஹே ஸத்ரகாம! ஓங்காரம் எனபது யாதுண்டோ இதுவேதான் பரமும் அபரமுமான ப்ரம்ஹமாகும்" என்றதாதி சுருதிநிர்த்தேசம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். பரப்ரம்ஹம் என்பது எது? அபரப்ரம்ஹம் என்பது எது? எனின். சொல்லப்படுகிறது. எங்கிலேயில் அவித்யையினால் செய்யப்பட்ட நாமரூபாதி விசேஷங்களை மறுக்கும்வாயிலாக "அஸ்தூலம்" முதலிய சப்தங்களினால் ப்ரம்ஹமானது உபதேசப்படுகிறதோ அது பரம்ப்ரம்ஹமாகும், அந்த பரம்ப்ரம்ஹமே எங்கிலேயில் சிலநாமரூபாதி விசேஷத்துடன் கூடினதாக "மனோமய: ப்ராணசரீர: பாரூப:" என்றதாதி சப்தங்களினால் உபாஸனைக்கு வேண்டி உபதேசிக்கப்படுகிறதோ அது அபரப்ரம்ஹமாகும்.

சங்கை—அங்ஙனமாயின் அத்விதீயம் (இரண்டாவதற்றது) என்றுகூறும் சுருதி வீணாகிவிடுமன்றோ எனின்?

உத்தரம்—இல்லை. அவித்யையினால் செய்யப்பட்ட நாமரூபோபாதியுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி அந்தத்தோஷம் பரிஹரிக்கப்பட்டதாக வாகிவிடுகிறது. அந்த அபரப்ரம்ஹோபாஸனத்துக்கு அவ்விடத்தில் "அவன் பிதிருலோகத்தில்

नामरूपोपाधिकतया परिहृतत्वात्। तस्य चापरब्रह्मोपासनस्य तत्संनिधौ श्रूयमाणम् 'स यदि पितृलोककामो भवति' (छा० ८।२।१) इत्यादि जगदैश्वर्यलक्षणं संसारगोचरमेव फलं भवति। अनिवर्तितत्वादविद्यायाः। तस्य च देशविशेषावबद्धत्वात्तत्प्राप्त्यर्थं गमनमविरुद्धम्। सर्वगतत्वेऽपि चात्मन आकाशस्येव घटादिगमने बुद्ध्याद्युपाधिगमने गमनप्रसिद्धिरित्यवादिष्म 'तद्गुणसारत्वात्' (ब्र० सू० २।३।२९) इत्यत्र। तस्मात् 'कार्यं बादरिः' (ब्र० सू० ४।३।७) इत्येष एव स्थितः पक्षः। 'परं जैमिनिः' (ब्र० सू० ४।३।१२) इति तु पक्षान्तरप्रतिभानमात्रप्रदर्शनं प्रज्ञाविकासनायेति द्रष्टव्यम्॥ १४॥

६ अप्रतीकालम्बनाधिकरणम्। सू० १५-१६

अप्रतीकालम्बनान्नयतीति बादरायण उभयथाऽदोषात्तत्क्रतुश्च॥ १५॥

காமனையுள்ளவனாக ஆவானேயானால்" என்றதாதியால் சொல்லப்படும் ஜகதைஶ்வர்ய ரூபமான பலனானது ஸம்ஸாரத்துக்குள் சேர்ந்ததேயாகும். அவித்யையானது போக்கப்படாததாக விருப்பதே அதன் காரணமாகும். அத்தகைய பலன் தேச விசேஷ ஸம்பந்தமுள்ளதாக இருப்பதுபற்றி அதை யடைவதற்குவேண்டி கதியானது விரோதப்படமாட்டாது. ஆத்மாவானது ஸர்வகதமாக (எங்கும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளதாக) இருந்தபோதிலுங்கூட குடம்முதலியவற்றின் கமனத்தில் ஆகாசத்துக்குப் போல புத்தி முதலிய உபாதியின் கமனமேற்படும் பொழுது (ஆத்மாவுக்கும்)கமனப்ரஸித்தி யேற்படுறது என "தத்குணஸாரத்வாத்" (ப்ர-ஸூ-2, 3, 29) என்றவிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறோம். ஆகவே "கார்யம் பாதரி:" என்றதாதியாற் சொல்லப்பட்டதே நிலைத்த பக்ஷமாகும் (ஸித்தாந்தமாகும்.) "பரம்ஜைமினி:" என்றதாதியாற் சொல்லப்பட்டதோவெனில் அறிவு விரிவுபடுவதற்கு வேண்டி வேறுபக்ஷத்தின் (பூர்வபக்ஷத்தின்) தோற்றத்தைக் காட்டியதாகவாகும் எனக் கண்டுகொள்ளவேண்டும். (14) (எ-று)

ஐந்தாவது கார்யாதிகரணம் முற்றிற்று.

அப்ரதீகாலம்பனாதிகரணம் 6.

(ஸூ) அப்ரதீகாலம்பநான் நயதீதி பாதராயண: உபயதா அதோஷாத் தத்க்ரது: ச (15)

(ப-ரை) [अमानवः पुरुषः (அமானவ: புருஷ:)=முகூறிய அமானவபுருஷனானவன் अप्रतीकालंबनान् (அப்ரதீகாலம்பநான்)=ப்ரதீகோபாஸ்தி செய்தவர்களைத் தவிர்த்து வேறு உபாஸனஞ்செய்தவர்களை नयतीति (நயதீதி)=ப்ரம்ஹலோகத்தை யடைவிக்கிறான் என बादरायणः (பாதராயண:) = பாதராயணர் எண்ணுகிறார் उभयथा (உபயதா)=இவ்விதம் இரண்டுவிதமாக (ப்ரதீகோபாஸகர்களை ப்ரம்ஹ

प्रतीकोपासकान् ब्रह्म लोकं नयति वा नवा। अविशेषश्रुतेरेतान् ब्रह्मोपासकवन्नयेत् ॥ १ ॥
ब्रह्मक्रतोरभावेन प्रतीकार्हफलश्रवात्। न तान्नयति पञ्चाग्निविदो नयति तच्छ्रुतेः ॥ २ ॥

स्थितमेतत्कार्यविषया गतिर्न परविषयेति। इदमिदानीं संदिह्यते किं सर्वान्विकारालम्बनानविशेषेणैवामानवः पुरुषः प्रापयति ब्रह्मलोकमुत कांश्चिदेवेति। किं तावत्प्राप्तं सर्वेषामेवैषां विदुषामन्यत्र परस्माद्ब्रह्मणो गतिः स्यात्। तथाहि—'अनियमः सर्वासाम्—'(ब्र० सू० ३। ३। ३१) इत्यत्राविशेषेणैवैषा विद्यान्तरेष्ववधारितेति। एवं प्राप्ते प्रत्याह—अप्रतीकालम्बनानिति। प्रतीकालम्बनान्वर्जयित्वा सर्वानन्यान्विकारालम्बनान्नयति ब्रह्मलोकमिति बादरायण आचार्यो मन्यते। नह्येवमुभयथाभावाभ्युपगमे कश्चिद्दो-

---

லோகஞ்சேர்ப்பதில்லை என்றும், மற்றவுபாஸகர்களை ப்ரம்ஹலோகம் சேர்ப்பிக்கின்றனரென்றும்) சொல்லுவதில் **अदोषात्** (அதோஷாத்)=தோஷம் ஸம்பவிக்கவும்மாட்டாது **तत्क्रतुश्च** (தத்க்ரதுஶ்ச)=இவ்விஷயத்தில் தத்க்ரது நியாயமும் உபோத்பலகமாகவிருக்கிறது. (15) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) அமானவபுருஷன் ப்ரதீகோபாஸகர்களை ப்ரம்ஹலோகத்தை சேர்ப்பிக்கின்ருனு? அல்லது இல்லையா? என்பது **ஸந்தேஹம்.** விசேஷஶ்ருதி ஒன்றுமில்லாதிருப்பதால் ப்ரம்ஹோபாஸகர்களைப் போல இந்த ப்ரதீகோபாஸகர்களையும் ப்ரம்ஹலோகத்தில் சேர்க்கவேசெய்கின்ருன் என்பது **பூர்வபக்ஷம்.** ப்ரம்ஹ விஷயகமான தியானமில்லாதிருப்பதாலும், ப்ரதீகத்யானத்துக்குரிய பலன் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் ப்ரதீகோபாஸகர்களை ப்ரம்ஹலோகம் சேர்ப்பிப்பதில்லை பஞ்சாக்னிவித்யோபாஸகர்களையோ ப்ரம்ஹலோகம் சேர்ப்பிக்கின்ருன். அவ்விதம் சாஸ்திரம் சொல்லியிருப்பதே அதன் காரணமாகும் என்பது **ஸித்தாந்தம்.**

பாஷ்யம்.—கதியானது கார்ய ப்ரம்ஹவிஷயமானதே யொழிய பரப்ரம்ஹ விஷயமானதன்று என்பது நிலைத்தது. இப்பொழுது அமானவ புருஷன் விகாரோபாஸனஞ் செய்பவர் யாவரையும் பொதுவாகவே ப்ரம்ஹலோகம் சேர்ப்பிக்கின்ருனு? அல்லது சிலரையேதான் சேர்ப்பிக்கின்ருனு? என்ற இது ஸந்தேஹித்து நிஶ்சயிக்கப்படுகிறது. முதலில் கிடைப்பதாவது:—பரப்ரம்ஹத்தைத் தவிர்த்து எல்லாவுபாஸகர்களுக்கும் இந்தக் கதியானது உண்டு. அதாவது:— "அநியம: ஸர்வாஸாம்" என்ற விடத்தில் பொதுவாகவே இந்தக் கதியானது வேறுவித்யைகளிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்றும். என இவ்விதம் பூர்வ பக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே "அப்ரதீகாலம்பநான்" என்றதாதியால் பதில் சொல்லுகிருர். ப்ரதீகோபாஸனஞ் செய்கின்றவர்களைத் தவிர்த்து மற்ற எல்லா விகாரோபாஸகர்களையும் (அமானவபுருஷன்) ப்ரம்ஹலோகத்தைச் சேர்ப்பிக்கிருன் என பாதராயண ஆசிரியர் எண்ணுகிருர். இவ்விதமுபயதாபாவம் ஒப்புக்கொள்ளுவதில் (இரண்டுவிதமாகப் பொருள் கொள்ளுவதில்) ஒருதோஷமுமில்லை யன்ரோ. முன்னர் சொன்ன அநியம நியாயமானது ("அநியமஸ்ஸர்வாஸாம்" என்ற ஸூத்

षोऽस्ति । अनियमन्यायस्य प्रतीकव्यतिरिक्तेष्वप्युपासनेषूपपत्तेः । तत्क्रतुश्चास्योभयथाभावस्य समर्थको हेतुर्द्रष्टव्यः । यो हि ब्रह्मक्रतुः स ब्राह्ममैश्वर्यमासीदेदिति श्लिष्यते 'तं यथा यथोपासते तदेव भवति' इति श्रुतेः । नतु प्रतीकेषु ब्रह्मक्रतुत्वमस्ति प्रतीकप्रधानत्वादुपासनस्य । नन्वब्रह्मक्रतुरपि ब्रह्म गच्छतीति श्रूयते यथा पञ्चाग्निविद्यायाम् 'स एनान्ब्रह्म गमयति' (छा० ४ । १५ । ५) इति । भवतु यत्रैवमाहत्यवाद उपलभ्यते तदभावे त्वौत्सर्गिकेण तत्क्रतुन्यायेन ब्रह्मक्रतूनामेव तत्प्राप्तिर्नेतरेषामिति गम्यते ॥ १५ ॥

विशेषं च दर्शयति ॥ १६ ॥

नामादिषु प्रतीकोपासनेषु पूर्वस्मात्पूर्वस्मात्फलविशेषमुत्तरस्मिन्नुत्तरस्मिन्नुपासने दर्शयति—'यावन्नाम्नो गतं तत्रास्य यथाकामचारो भवति' (छा० ७ । १ । ५) 'वाग्वाव

திரத்தால் நிரூபித்த நியாயமானது) ப்ரதீகத்தை விட வேருன உபாஸனங்களிலும் பொருந்தக் கூடியதாகவே ஆகிறது. தத்க்ரது நியாயமும் இந்த இரண்டு விதமான பொருள்கொள்ளுவதைச் சாதிக்கக்கூடிய ஹேதுவாக (காரணமாக) வும் காணப் படுகிறது. எவன் ப்ரம்ஹவிஷயமான ஸங்கல்பமுள்ளவனே அவன் ப்ரம்ஹஸம் பந்தியான ஐஸ்வரியத்தை அடைவான் என்பது பொருந்துகிறது. "அதை எங் தெந்த விதமாக உபாஸிக்கின்றனரோ அவ்விதமே ஆகின்றனர்" என ஶ்ருதியு மிருக்கிறது. ப்ரதீகங்களில் (சாளக்ராவசிலை முதலியன ப்ரதீகங்களெனப்படும்) ப்ரம்ஹக்ரதுத்வமானது (ப்ரம்ஹமென்ற ஸங்கல்பமானது) கிடையாது. அவ் வுபாஸனமானது ப்ரதீகத்தை ப்ரதான (முக்கிய) மாகக்கொண்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும்.

சங்கை—பஞ்சாக்னிவித்யையில் "அந்த அமானவபுருஷன் இவர்களை ப்ரம் ஹத்தை யடைவிக்கிருன்" என்பதாய் ப்ரம்ஹத்யானமில்லாதவன் கூட ப்ரம்ஹத் தை யடைவதாகச் சுருதியில் கூறப்படுகின்றதன்ருே எனின்?

உத்தரம்—எங்கு இவ்விதம் ப்ரதீகோபாஸகன் விஷயத்தில் தனியான உப தேசம் காணப்படுகிறதோ அங்கு இவ்விதமிருக்கட்டும். அவ்விதம் சொல்லப் படாத விடத்திலோ பொதுவாகவே உள்ள தத்க்ரது நியாயத்தினுலேயே ப்ரம்ஹ விஷயமான தியானஞ் செய்பவர்க்கு ப்ரம்ஹப்ராப்த்தியே யொழிய மற்றவர்க் கில்லை என்பது அறியப்படுகிறது. (15) (எ—று)

(ஸூ) விசேஷம் ச தர்சயதி (16)

(ப—ரை) **विशेषञ्च** (விசேஷஞ்ச)=முன்முன்னுள்ள நாமாதிப்ரதீக உபாஸ னங்களை விட மேல்மேலுள்ளவாகாதிப்ரதீக உபாஸனங்களில் பலவிசேஷத்தை யும் **दर्शयति** (தர்ஶயதி)=சுருதியானது காண்பித்து மிருக்கிறது. (16) (எ—று)

பாஷ்யம்.—நாமாதிகளான ப்ரதீகோபாஸனங்களில் முன் முன்னுள்ளதைக் காட்டிலும் மேன் மேலுள்ள ப்ரதீகோபாஸனத்தில் பலவிசேஷத்தைச் சுருதி காண்பித்திருக்கிறது. அதாவது: "நாமாவுக்குக் கதியானது எதுவரையுண்டோ

नाम्नो भूयसी' (छा० ७।२।१) 'यावद्वाचो गतं तत्रास्य यथाकामचारो भवति' (छा० ७।२।२) 'मनो वाव वाचो भूयः' (छा० ७।३।१) इत्यादिना। स चायं फलविशेषः प्रतीकतन्त्रत्वादुपासनानामुपपद्यते। ब्रह्मतन्त्रत्वे तु ब्रह्मणोऽविशिष्टत्वात्कथं फलविशेषः स्यात्। तस्मान्न प्रतीकालम्बनानामितरैस्तुल्यफलत्वमिति ॥ १६ ॥

इति श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्य श्रीमच्छङ्करभगवत्पादकृतौ श्रीशारीरकमीमांसाभाष्ये चतुर्थाध्यायस्य तृतीयः पादः ॥ ३ ॥

चतुर्थाध्याये चतुर्थः पादः।

[अत्र पादे ब्रह्मप्राप्ति–ब्रह्मलोकस्थितिनिरूपणम्]

१ संपद्याविर्भावाधिकरणम्। सू० १–३

संपद्याविर्भावः स्वेन शब्दात् ॥ १ ॥

அவற்றில் இவனுக்கு (நாமோபாஸகனுக்கு) தனதிஷ்டப்படி நடத்தல் ஏற்படுகிறது" என்றும் "வாக்கே நாமாவைக் காட்டிலும் மேலானது" "வாக்குக்கு எவ்வளவு தூரம் கதியுண்டோ அவ்விடத்தில் இவனுக்கு (வாகிந்திரியோபாஸகனுக்கு) தனதிஷ்டப்படி நடத்தல் ஏற்படுகிறது. "மனஸ்ஸே வாக்கைக் காட்டிலும் மேலானது" என்றதாதியாம். அந்த இந்தப் பலவிசேஷமும் உபாஸனமானது (வாகாதி) ப்ரதீகத்தையொட்டியதாக இருப்பதால் பொருந்தக் கூடியதாகவாகிறது. ப்ரம்ஹாதீனமாக உபாஸனமிருந்தாலோ ப்ரம்ஹமானது எங்கும் ஓரேமாதிரியாக இருப்பதால் பலவிசேஷமானது எவ்விதம் ஏற்படும். ஆகவே ப்ரதீகோபாஸகர்களுக்கு மற்றவுபாஸகர்களுடன் துல்யமானபலன் ஏற்படமாட்டாது என்றேற்பட்டது. (16) (எ—று)

ஆறுவது அப்ரதீகாலம்பனாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீகோவிந்தபகவத்பூஜ்யபாத சிஷ்யர்களான ஸ்ரீமச்சங்கரபகவத்பாதர்களின் க்ருதியான ஸ்ரீசாரீரகமீமாம்ஸாபாஷ்யத்தில் நன்காவது அத்தியாயத்தின் மூன்றுவதுபாதம் முற்றிற்று.

நான்காவது அத்தியாயத்தின் நான்காவதுபாதம்.

ஸம்பத்யாவிர்ப்பாவாதிகரணம் 1.

(அ—கை) முந்தின மூன்றுபாதங்களிலும் நிர்க்குண ப்ரம்ஹஸாக்ஷாத்காரமுள்ளவர்களுக்கு புண்ணியபாபகர்மங்கள் யாவும் தேய்ந்ததும் இவ்விடத்திலேயே ப்ராணன்களுக்கு லயமேற்படுகிறதேயொழிய உத்க்ராந்தியானது கிடையாது என்பது சொல்லப்பட்டது. அத்துடன் ஸகுண ப்ரம்ஹோபாஸகர்களுக்கு

புண்ணியபாபங்கள் தேய்ந்ததும் தலையிலுள்ள ஸுஷும்னநாடிவழியாக வெளிக்கிளம்பி அர்ச்சிராதிமார்க்கமாக ஸகுணப்ரம்ஹப்ராப்தி யேற்படுவதாகச் சொல்லப்பட்டது. 22 ஸூத்திரங்களும் 7 அதிகாரணங்களுமுள்ள இந்தநான்காவது பாதத்தில் நிர்க்குணப்ரம்ஹ ஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்து அதிலேயே ஒடுங்கின ப்ராணனுள்ளவர்களுக்கு இயற்கையாக வுள்ளதும் விசுத்த சித்ரூபமுமான ப்ரம்ஹாபேதத்துடனும், ஆரோபிதமான ஸர்வக்ஞத்வாதிரூபத்துடனும் அவஸ்தானமும், ஸகுண ப்ரம்ஹோபாஸனஞ் செய்து ஸகுணப்ரம்ஹத்தை யடைந்தவர்களுக்கு ஸகுணப்ரம்ஹ ஸாயுஜ்யத்துடன் அவஸ்தானமும் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

சாந்தோக்கியத்தில் "**एवमेवैष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते**" எனப் படிக்கப்படுகிறது. **एवमेव** (ஏவமேவ) இவ்விதமே, **एष संप्रसादः** (ஏஷஸம்ப்ரஸாத:) அவித்யாதிதோஷங்களினின்றும் விடுபட்ட இந்தச் சுத்தஜீவன், **अस्मात् शरीरात्** (அஸ்மாத் சரீராத்) இந்தச் சரீரத்தினின்றும் (அழியக் கூடிய, அதாவது: அநிருத ஜடதுக்காத்மகமான ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம காரணசரீரத்தினின்றும் என்றும்.) **समुत्थाय** (ஸமுத்தாய) வெளிக்கிளம்பி (ஸ்தூலஸூக்ஷ்மகாரணசரீராபிமானத்தை விலக்கிக் கொண்டு) **परंज्योतिरुपसंपद्य** (பரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய) பரமானஜ்யோதிஸ்ஸை யடைந்து, **स्वेन रूपेण** (ஸ்வேந ரூபேண) சொந்தமான ரூபத்துடன், **अभिनिष्पद्यते** (அபிநிஷ்பத்யதே) அபிவ்யக்தனுக வாகிறுன். என்பது ஸித்தாந்தப்படி அதன் பொருளேற்படுகிறது.

இவ்விடத்தில் "**स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते**" என்றதால் தேவலோகாதி உபபோகஸ்தானங்களில் போல ஆகந்துகமான (புதிதாக ஏற்படுகின்ற) வேறு ரூபத்துடன் சேருகிறுன் என்று பொருள் கொள்ளுவது நியாயமா? அல்லது தனது சொந்தமான ஸ்வரூபத்துடன் மட்டும் பிரகாசத்தையடைகிறுன் என்று பொருள் கொள்ளுவது நியாயமா? எனஸந்தேஹித்து சொந்த ரூபத்துடன் மட்டும் ப்ரகாசிக்கிறுன் என்றுதான் பொருள் கொள்ளவேண்டும் என்று ஸித்தாந்தப்படுத்த வேண்டி 3 ஸூத்திரங்கள்கொண்ட இந்த அதிகரணமானது ஆரம்பிக்கப் படுகிறது. அதன்முதல் ஸூத்திரம் பின்வருமாறு—

(ஸூ) ஸம்பத்யாவிர்ப்பாவ: ஸ்வேந சப்தாத் (1)

(ப-ரை) ["**अस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते** (அஸ்மாத்சரீராத் ஸமுத்தாய பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணுபிநிஷ்பத்யதே)" எனமோக்ஷத்தைச் சொல்லும் சுருதியில்] **संपद्य** (ஸம்பத்ய)=பரமானஜ்யோதிஸ்ஸை யடைந்து அபேதஸாக்ஷாத்காரத்தை யடைந்து, **आविर्भावः** (ஆவிர்ப்பாவ:)=முன்னரே இருக்கின்ற சொந்தஸ்வரூபத்தின் பிரகாசமானது ஏற்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. ஏன்? **स्वेन शब्दात्** (ஸ்வேந ஶப்தாத்)=சுருதியில் ஸ்வேந என்றதால் ஸ்வரூபபோதகமான சப்தம் பிரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (1) (எ-று)

नाकवन्नूतनं मुक्तिरूपं यद्वा पुरातनम् । अभिनिष्पत्तिवचनात् फलत्वादपि नूतनम् ॥ १ ॥

स्वेन रूपेणेति वाक्ये स्वशब्दात्तत्पुरातनम् । आविर्भावोऽभिनिष्पत्तिः फलञ्चाज्ञानहानितः ॥ २ ॥

"एवमेवैष संप्रसादोऽस्माच्छरीरात्समुत्थाय परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इति श्रूयते । तत्र संशयः—किं देवलोकाद्युपभोगस्थानेष्विवागन्तुकेन केनचिद्विशेषेणाभिनिष्पद्यत आहोस्विदात्ममात्रेणेति । किं तावत्प्राप्तम् । स्थानान्तरेष्विवागन्तुकेन केनचिद्रूपेणाभिनिष्पत्तिः स्यात् । मोक्षस्यापि फलत्वप्रसिद्धेः । अभिनिष्पद्यत इति चोत्पत्तिपर्यायत्वात् । स्वरूपमात्रेण चेदभिनिष्पत्तिः पूर्वास्वप्यवस्थासु स्वरूपानपायाद्विभाव्येत । तस्माद्विशेषेण केनचिदभिनिष्पद्यत इति । एवं प्राप्ते ब्रूमः—केवलेनैवात्मनाविर्भ-

---

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) முக்தி ஸ்வரூபமானது ஸ்வர்க்கமானது போல புதிதாக ஏற்படுகிறதா? அல்லது முன்னரே உள்ளதா? என்பது ஸந்தேஹம். "அபிநிஷ்பத்யதே" என்ற வசனமிருப்பதைக் கொண்டும், பலனுக வாவதைக் கொண்டும் முக்திஸ்வரூபமானது புதிதாக ஏற்படுவதாகத்தான் சொல்லவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். "ஸ்வேந ரூபேண" என்ற வாக்கியத்தில் ஸ்வேந (சொந்தமான=முன்னரே யுள்ள) என்ற சப்தமிருப்பதைக் கொண்டு முக்திஸ்வரூபத்தை முன்னருள்ளதாகவேதான் கொள்ளவேண்டும். அபிநிஷ்பத்யதே=என்றதாற் சொல்லப்படும் அபிநிஷ்பத்தியானது ஆவிர்ப்பாவமாகவேதான் ஏற்படுகிறது. அக்ஞான நிவிருத்தியானது பலனுகவாகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம் —"* ஏவமேவ ஏஷஸம்ப்ரஸாதோ அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்தாய, பரம் ஜ்யோதிருபஸப்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே" என ஸ்ருதியில் படிக்கப்படுகிறது. அதில் ஸம்சயமுண்டாகிறது. அதாவது:—தேவலோகாதிகளான உபபோகஸ்தானங்களில் போல ஆகந்துகமான (புதிதாகக் கிடைத்த) ஏதோவொரு விசேஷத்தினுல் அபிநிஷ்பத்தியை அடைகிருனு? அல்லது ஸ்வரூபத்தினுல் மட்டும் அபிநிஷ்பத்தியை யடைகிருனு? என்ரும். முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில், வேறு ஸ்தானங்களில் போல ஆகந்துகமான (புதிதாகக்கிடைத்த) ஏதோவொரு ரூபத்தினுல் அபிநிஷ்பத்தியானது ஏற்படுகிறது. மோக்ஷத்துக்கும் பலத்தன்மை ப்ரஸித்தமாகவிருப்பதே அதன்காரணமாகும். "‡ அபிநிஷ்பத்யதே" என்றபதம் உத்பத்தியைச் சொல்லும் மாற்றுப்பதமாகும். ஸ்வரூபமாத்திரத்தினுல் அபிநிஷ்பத்தியானது (ஆவிர்ப்பாவமானது) சொல்லப்படுமானுல் முந்தின நிலேகளிலுங் கூட ஸ்வரூபத்துக்கு நாசமானது இல்லாதபடியால் அது அறியப்படவேண்டிவரும் (அவ்விதமோ இல்லே) ஆகவே ஏதோ ஒரு விசேஷத்துடன் (வேறு தர்மத்துடன்) உத்பத்தியை யடைகிருன் என்றுதான் சொல்லவேண்டும் எனப்

---

* இந்தச் சுருதியின்பொருளே ஸித்தாந்தப்படி அவதாரிகையிற் காண்க.

‡ பூர்வபக்ஷத்தில் "அபிநிஷ்பத்யதே" என்றதற்கு உண்டாகிருன் என்று பொருள். ஸித்தாந்தத்தில், ஆவிர்ப்பாவத்தை (ப்ரகாசத்தை) யடைகிருன் என்றுபொருள்.

वति न धर्मान्तरेणेति । कुतः—स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यत इति स्वशब्दात् । अन्यथा हि स्वेनेति शब्देन विशेषणमनवक्लृप्तं स्यात् । नन्वात्मीयाभिप्रायः स्वशब्दो भविष्यति । न । तस्यावचनीयत्वात् । येनैव हि केनचिद्रूपेणाभिनिष्पद्यते तस्यैवात्मीयत्वोपपत्तेः स्वेनेति विशेषणमनर्थकं स्यात् । आत्मवचनतायां त्वर्थवत्केवलेनैवात्मरूपेणाभिनिष्पद्यते नागन्तुकेनापररूपेणापीति ॥ १ ॥

कः पुनर्विशेषः पूर्वास्ववस्थास्विह च स्वरूपानपायसाम्ये सतीत्यत आह—

मुक्तः प्रतिज्ञानात् ॥ २ ॥

योऽत्राभिनिष्पद्यत इत्युक्तः स सर्वबन्धविनिर्मुक्तः शुद्धेनैवात्मनाऽवतिष्ठते । पूर्वत्र

பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்த்தமாகவே ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறோம். தனித்த ஆத்மாவினுல் மட்டும் ஆவிர்ப்பாவத்தை யடைகிருனே யொழிய வேறுதர்மத்துடன் கூட உத்பத்தியை யடைவதில்லை. ஏன்? "**स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते** (ஸ்வேநரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே) என்றவிடத்தில் **स्वेन** (ஸ்வேந) என்ற சப்தமிருப்பதே அதன் காரணமாகும். அவ்விதமில்லாவிடில் ஸ்வேந என்றதால் கூறியவிசேஷணம் (அடைமொழி) பயனற்றதாகவாகிவிடும்.

சங்கை—**स्व** (ஸ்வ) என்ற சப்தமானது தன்னைச் சேர்ந்தது என்ற பொருளுள்ளது என்கிறோம் எனின்?

உத்தரம்—அதுபொருந்தாது. அதைச் சொல்லவேண்டிய அவஸ்யமில்லாமலிருப்பதுபற்றியே என்க. எந்த வொருரூபத்துடன் அபிநிஷ்பத்தியை (உத்பத்தியை) அடைகிருனே அது தன்னைச் சேர்ந்ததாகவே இருப்பதால் ஸ்வேந என்ற விசேஷணம்(அடைமொழி)பயனற்றதாகவே ஆகிவிடும். (ஸ்வ என்றசப்தத்துக்கு) சொந்தமான என்ற பொருள் கொண்டாலோ தனித்த ஆத்மஸ்வரூபத்துடன் மட்டுமே ஆவிர்ப்பாவத்தை யடைகிருனே யொழிய இடையில் வந்த வேறு ரூபத்தால் இல்லை யானதுபற்றி [**स्वेन** (ஸ்வேந) என்ற விசேஷணமானது] பயனுள்ளதாக வாகிறது. (1) (எ—று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—ஸ்வரூபத்துக்கு அபாயம் (அழிவு) இல்லாமைஸமானமாகவிருக்கும் பொழுது முன்னிலைகளிலும் இதிலும் என்னவிசேஷமிருக்கிறது எனின்? அதைப் பின்வரும் ஸூத்திரத்தினுல் சொல்லுகிறூர்—

(ஸூ) முக்தः ப்ரதிக்ஞானுத் (2)

(ப—ரை) ஸ்வரூபத்துடன் இப்பொழுது அபிநிஷ்பத்தியை (ஆவிர்ப்பாவத்தை) அடைபவன் எவனே அவன் **मुक्तः** (முக்தः)=முக்தன் எனப்படுகிறுன். ஏன்? **प्रतिज्ञानात्** (ப்ரதிக்ஞானுத்)=அவ்விதமே ஸ்ருதியில் ப்ரதிக்ஞைகாணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (2) (எ—று)

பாஷ்யம்.—எவன் இங்கிலையில் அபிநிஷ்பத்தியை யடைகிறுன் எனச் சொல்லப்பட்டானே அவன் எல்லாபந்தத்தினின்றும் விடுபட்டவனுய் சுத்தமான ஆத்

त्वन्धो भवत्यपि रोदितीव विनाशमेवापीतो भवतीति चावस्थात्रयकलुषितेनात्मनेत्ययं विशेषः। कथं पुनरवगम्यते मुक्तोऽयमिदानीं भवतीति—प्रतिज्ञानादित्याह। तथा हि ‘एतं त्वेव ते भूयोऽनुव्याख्यास्यामि’ (छा० ८। ९। ३, ८। १०। ४, ८। ११। ३) इत्यवस्थात्रय दोषविहीनमात्मानं व्याख्येयत्वेन प्रतिज्ञाय ‘अशरीरं वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशतः’ (छा० ८। १२। १) इति चोपन्यस्य ‘स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते स उत्तमः पुरुषः’ (छा० ८। १२। ३) इति चोपसंहरति। तथाख्यायिकोपक्रमेऽपि ‘य आत्माऽपहतपाप्मा’ (छा० ८। ७। १) इत्यादि मुक्तात्मविषयमेव प्रतिज्ञानम्। फलत्वप्रसिद्धिरपि मोक्षस्य बन्धनिवृत्तिमात्रापेक्षा नापूर्वोपजननापेक्षा। यदप्यभिनिष्पद्यत इत्युत्पत्तिपर्यायत्वं तदपि पूर्वावस्थापेक्षं यथा रोगनिवृत्तावरोगोऽभिनिष्पद्यत इति तद्वत्। तस्माददोषः ॥ २ ॥

आत्मा प्रकरणात् ॥ ३ ॥

மாவுடனேயே (ஸ்வரூபத்துடனேயே) எழுகிறான். முன்னிலையிலோவெனில் பொட்டையாகவானவன் போலும், அழுகின்றவன் போலும் விநாசத்தை யடைந்தவனாகவே ஆயினன் என்பதுபற்றி மூன்றுவிதமான அவஸ்தைகளுடன் கலங்கின ஸ்வரூபத்துடனே இருந்தான் என்ற விசேஷம் தெரிகிறது. இப்பொழுது முக்தனாகவாகிறான் என்பது எவ்விதமறியப்படுகிறது எனின்? ப்ரதிக்ஞானத்தால் (உபதேசத்தால்) என்று சொல்லுகிறார். அதாவது:—“இவனையே உனக்குத் திரும்பவும் விளக்கமாக உபதேசிக்கிறேன்” என்றதால் அவஸ்தாத்ரயரூபமான தோஷமற்ற ஆத்மாவை விளக்கவேண்டியவனாக ப்ரதிக்ஞை செய்து “சரீரமற்றிருப்பவனை சுகதுக்கங்கள் ஸ்பந்திப்பதில்லை” எனவுபதேசித்து. “சொந்தரூபத்துடன் ஆவிர்ப்பாவத்தை யடைகிறான் அவன் உத்தமபுருஷனாகிறான்” எனச் சுருதி முடித்திருக்கிறது. அவ்விதமே கதையின் தொடக்கத்திலுங்கூட “பாப ஸம்பந்தமற்ற யாதொரு ஆத்மாவுண்டோ” என்பதாய் முக்தனான ஆத்மவிஷயமாகவே ப்ரதிக்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மோக்ஷத்துக்குப் பலத்தன்மையின் பிரஸித்தியும் பந்தநிவிருத்தியை மட்டும் அபேக்ஷித்ததே யொழிய புதிதானவொன்றின் உத்பத்தியை யபேக்ஷித்ததன்று. அபிநிஷ்பத்யதே என்பது உத்பத்தியைக் கூறும் மாற்றுப்பதம் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதுவும், ரோகம் நிவிருத்தித்ததும் ஆரோகியாக அபிநிஷ்பத்தியை யடைகிறான் (ஆகிவிடுகிறான்) என்பது போல முந்தினநிலையை யபேக்ஷித்ததாகவாகும். ஆகவே தோஷமில்லை. (2) (எ-று)

(ஸூ) ஆத்மாப்ரகரணாத் (3)

(ப-ரை) **परं ज्योतिरुपसंपद्य** (பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய) = என்றவிடத்திலுள்ள ஜ்யோதி: என்ற பதத்தால் சொல்லப்படுவது **आत्मा** (ஆத்மா)=ஆத்மாவேயாகும் என்? **प्रकरणात्** (ப்ரகரணாத்)=பரமாத்மப்ரகரணமாக இருப்பதே அதன் காரணமாகும். (3) (எ-று)

कथं पुनर्मुक्त इत्युच्यते—यावता 'परं ज्योतिरुपसंपद्य' (छा० ८। १२। ३) इति कार्यगोचरमेवैनं श्रावयति। ज्योतिःशब्दस्य भौतिके ज्योतिषि रूढत्वात्। नचानतिवृत्तो विकारविषयात्कश्चिन्मुक्तो भवितुमर्हति। विकारस्यार्तत्वप्रसिद्धेरिति। नैष दोषः। यत आत्मैवात्र ज्योतिः शब्देनावेद्यते प्रकरणात् 'य आत्माऽपहतपाप्मा विजरो विमृत्युः' (छा० ८। ७। १) इति हि प्रकृते परस्मिन्नात्मनि नाकस्माद्भौतिकं ज्योतिः शक्यं ग्रहीतुम्। प्रकृतहानाप्रकृतप्रक्रियाप्रसङ्गात्। ज्योतिःशब्दस्त्वात्मन्यपि दृश्यते 'तद्देवा ज्योतिषां ज्योतिः' (बृ० ४। ४। १६) इति। प्रपञ्चितं चैतत् 'ज्योतिर्दर्शनात्' (ब्र० सू० १। ३। ४०) इत्यत्र ॥ ३ ॥

२ अविभागाधिकरणम्। सू० ४

अविभागेन दृष्टत्वात् ॥ ४ ॥

मुक्तरूपाद्ब्रह्मभिन्नमभिन्नं वाथ भिद्यते। संपद्य ज्योतिरित्येवं कर्मकर्तृभिदोक्तितः ॥ १ ॥
अभिनिष्पन्नरूपस्य स उत्तमपुमानिति। ब्रह्मत्वोक्तेरभिन्नं तद्भेदोक्तिरुपचारतः ॥ २ ॥

பாஷ்யம்.—முக்தன் எனச் சொல்லப்படுவது எங்ஙனம்? "ப்ரம்ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய" என்றதால் இவனே கார்யவகுப்பிற் சேர்ந்தவனாகவே ஶ்ருதி தெரிவிக்கிறது. ஜ்யோதி: என்ற சப்தமானது பௌதிகமான ஜ்யோதிஸ்ஸில் ரூடமாகவன்றோ இருக்கின்றது. காரியவகுப்பைச்சேர்ந்த விஷயத்தினின்றும் விடுபடாத ஒருவனும் முக்தனாகவாக முடியாதன்றோ? விகார (கார்ய) த்துக்கு அழியக்கூடியதாக இருத்தல் ப்ரஸித்தமாக இருப்பதாலென்றும் எனின். இந்தத்தோஷமிங்கில்லை. ஏன்? ஆத்மாவே ஜ்யோதி: என்ற சப்தத்தால் உபதேசிக்கப்படுகிறது. ஆத்மாவின் ப்ரகரணமாக இருப்பதுபற்றியாம். "பாபஸம்பந்தமற்றதும், ஜரையற்றதும் மரணமற்றதுமான யாதொரு ஆத்மாவுண்டோ" எனப் பரமான ஆத்மாவானது ப்ரகிருதமாக இருக்கும்பொழுது திடீரெனப் பௌதிகமான ஜ்யோதிஸ்ஸைக் கிரஹிப்பது பொருந்தாதன்றோ. ப்ரகிருதத்தை (தொடர்ந்துவரும் பொருளை) விடுதலும் தொடர்ந்து வராதவற்றைக் கல்பித்தலும் வரத்தெரியும். ஜ்யோதி: சப்தமோ "ஜ்யோதிஸ்ஸுகளுக்கு ஜ்யோதிஸ்ஸான அதைத் தேவர்கள்" என்றவிடத்தில் ஆத்மாவினிடத்திலும் பிரயோகிக்கப்பட்டதாகக் காணக்கிடக்கிறது. "ஜ்யோதிர் தர்சனாத்" என்றவிடத்தில் இது விரிக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. (3)

ஒன்றாவது ஸம்பத்யாவிர்ப்பாவாதிகரணம் முற்றிற்று.

அவிபாகாதிகரணம் 2.

(ஸூ) அவிபாகேந திருஷ்டத்வாத் (4)

(ப-ரை) முக்தனானவன் பரமாத்மாவுடன் अविभागेन (அவிபாகேந)=அபின்னனாகவே ஆகிறான். ஏன்? दृष्टत्वात् (த்ருஷ்டத்வாத்)=அவ்விதமே ஶ்ருதியில் உபதேசம் காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (4) (எ-று)

परं ज्योतिरुपसंपद्य स्वेन रूपेणाभिनिष्पद्यते यः स किं परस्मादात्मनः पृथगेव भवत्युताविभागेनैवावतिष्ठत इति वीक्षायाम् 'स तत्र पर्येति' (८। १२। ३) इत्यधिकरणाधिकर्तव्यनिर्देशात् 'ज्योतिरुपसंपद्य' (छा० ८। १२। ३) इति च कर्तृकर्मनिर्देशाद्भेदेनैवावस्थानमिति यस्य मतिस्तं व्युत्पादयत्यविभक्त एव परेणात्मना मुक्तोऽवतिष्ठते। कुतः—दृष्टत्वात्। तथाहि 'तत्त्वमसि' (छा० ६। ८। ७), 'अहं ब्रह्मास्मि' (बृ० १। ४। १०), 'यत्र नान्यत्पश्यति' (छा० ७। २४। १), 'न तु तद्द्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तं यत्पश्येत्' (बृ० ४। ३। २३) इत्येवमादीनि वाक्यान्यविभागेनैव परमात्मानं दर्शयन्ति। यथादर्शनमेव च फलं युक्तं तत्क्रतुन्यायात्। 'यथोदकं शुद्धे शुद्धमासिक्तं तादृगेव भवति। एवं मुनेर्विजानत आत्मा भवति गौतम' (क० ४। १५) इति चैवमादीनि मुक्तस्वरूपनि-

---

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) முக்தனது ரூபத்தைவிட ப்ரம்ஹமானது வேறுபட்டதா? அல்லது வேறுபடாததா? என்பது ஸந்தேஹம். வேறுபட்டதாகத்தான் சொல்லவேண்டும் "ஜ்யோதிஸ்ஸையடைந்து" என்றவிடத்தில் கர்ம (இரண்டாம் வேற்றுமையுள்ள பொருள்) கர்த்தா (அடையும் பொருள்) ஆகிய பேதம் (வேற்றுமை) சொல்லப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸை யடைந்தவனுடைய ரூபத்துக்கு "அவன் உத்தம புருஷன்" என்பதாய் ப்ரம்ஹத்துவம் சொல்லியிருப்பதால் அபின்னமாக (வேறுபடாததாக) வேதான் அது ஆகிறது. கர்மகர்த்திருபேதமானது உபசார முறையையொட்டிச் சொல்லப்பட்டதெனக் கண்டுகொள்ளவேண்டும் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸையடைந்து சொந்த ரூபத்துடன் ஆவிர்ப்பவிப்பவன் எவனோ அவன் பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் வேறாக இருக்கிறானா? அல்லது அபின்னனாகவே இருக்கிறானா? என்ற ஆசங்கை வரவே "அவன் அதனிடத்தில் சேருகிறான்" என்பதாய் ஆதாராதேய நிர்த்தேசம் காணப்படுவதாலும் "பரஞ்ஜ்யோதிஸ்ஸையடைந்து" என்பதாய் கர்த்திரு கர்ம நிர்த்தேசம் காணப்படுவதாலும் (பரமாத்மாவைவிட) வேறாகவே இருப்புச்சொல்லவேண்டும் என எவனுக்கு எண்ணமுதயமாகிறதோ அவனை முக்தன் பரமாத்மாவுடன் அபின்னனாகவே (வேறுபடாதவனாகவே) இருக்கிறான் என்றதால் திருத்துகிறார். என்? ஶ்ருதியில் காணப்படுவதால் என்க. அதாவது:—"அதாக நீ இருக்கிறாய்" "நான் ப்ரம்ஹமாக இருக்கிறேன்" "என்னிலையில் பிறவொன்றைப் பார்ப்பதில்லையோ" "அதைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதாக எதுவொன்றைப் பார்ப்பானோ அத்தகைய இரண்டாவது பொருளொன்றுமில்லையன்றோ" என்றதாதி வாக்கியங்கள் அபின்னனாகவே பரமாத்மாவைத் தெரிவிக்கின்றன. தத்க்ரதுநியாயத்தையொட்டி தர்சனத்துக்குத் தக்கபடியே பலன் சொல்லுவதுதான் பொருந்துகிறது. "ஹே கௌதம! சுத்தமான ஜலத்தில்விடப்பட்ட ஜலமானது எவ்விதம் சுத்தஜலமாகவே ஆகிவிடுகிறதோ இவ்விதமே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரமுள்ள முனியினுடைய ஆத்மாவானது ஆகிறது" என்ற

पणपराणि वाक्यान्यविभागमेव दर्शयन्ति। नदीसमुद्रादिनिदर्शनानि च। भेदनिर्देशस्त्व-भेदेऽप्युपचर्यते। स भगवः कस्मिन्प्रतिष्ठित इति स्वे महिम्नि' (छा० ७। २४। १) इति 'आत्मरतिरात्मक्रीडः' (छा० ७। २५। २) इति चैवमादिदर्शनात् ॥ ४ ॥

३ ब्राह्माधिकरणम्। सू० ५–७

ब्राह्मेण जैमिनिरुपन्यासादिभ्यः ॥ ५ ॥

क्रमेण युगपद्वास्य सविशेषाविशेषते। विरुद्धत्वात्कालभेदाद्व्यवस्था श्रुतयोस्तयोः ॥ १ ॥

मुक्तामुक्तदृशोर्भेदाद्व्यवस्था संभवे सति। अविरुद्धं यौगपद्यमश्रुतं क्रमकल्पनम् ॥ २ ॥

स्थितमेतत् 'स्वेन रूपेण' (छा० ८। ३। ४) इत्यत्रात्ममात्ररूपेणाभिनिष्पद्यते नाग-

---

தாதிகளான முக்தனது ஸ்வரூபத்தை நிரூபணஞ் செய்கின்ற வாக்கியங்கள் அபேதத்தையே தெரிவிக்கின்றன. நதீ ஸமுத்திர திருஷ்டாந்தங்களும் அபேதத்தையே தெரிவிக்கின்றன. அபேதமிருப்பினுங்கூட பேதநிர்த்தேசமானது உபசாரமுறையாற் செய்யப்படுகிறது. "ஓ பெரியீர்! அவர் எதில் ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறார் எனின்? சொந்த ஸ்வரூபத்திலேயே ப்ரதிஷ்டையை யடைகிறார்" என்றும், "ஆக்மாவினிடத்திலேயே ரதியையுடையது, ஆக்மாவினிடத்திலேயே க்ரீடையை (விளையாட்டை) யுடையது" என்றுமாதிய ஶ்ருதியிற் காணப்படுவது போலவாம். (4)

இரண்டாவது அவிபாகாதிகரணம் முற்றிற்று.

ப்ராம்ஹாதிகரணம் 3.

(ஸூ) ப்ராம்ஹேண ஜைமினி: உபந்யாஸாதிப்ய: (5)

(ப–ரை) **जैमिनिः** (ஜைமிநி:)=ஜைமினி என்ற ஆசிரியர் **ब्राह्मेण** (ப்ராம்ஹேண)=ப்ரம்ஹத்தினுடையதான ரூபத்துடன் [**अभिनिष्पद्यते** (அபிநிஷ்பத்யதே)= ஆவிர்ப்பாவத்தை யடைகிறான் என எண்ணுகிறார். ஏன்? **उपन्यासादिभ्यः**:(உபந்யாஸாதிப்ய:)=உபந்யாஸம் முதலியன காணப்படுவதே அதன் காரணமாகும். (5)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க–ரை) ஸகுணத்வம் நிர்க்குணத்வம் இரண்டும் க்ரமமாக (முறையே) வருகிறதா? அல்லது ஒரே ஸமயத்தில் வருகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம். ஸகுணத்வம், நிர்க்குணத்வம் இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று விருத்தமானதுபற்றி ஶ்ருதியிற்சொல்லப்பட்ட அவ்விரண்டுக்கும் காலபேதத்தையொட்டி வியவஸ்தை சொல்லவேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். முக்தன், அமுக்தன், இவ்விருவருடையவும் க்ஞானத்துக்கும் பேதமிருப்பதைக்கொண்டு வ்யவஸ்தையானது ஸம்பவிப்பதால் ஒரே ஸமயத்தில் வருவதாகச் சொல்லுவது விரோதப்படமாட்டாது. க்ரமமாக வருவதாகச் சுருதியில் சொல்லப்படவுமில்லை என்பது ஸித்தாந்தம். (எ–று)

பாஷ்ய —"சொந்த ரூபத்தால்" என்ற இந்தவிடத்தில் ஆத்மமாத்திரரூபத்தினால் ப்ரகாசமேற்படுகிறதேயொழிய ஆகந்துகமான (இடையில் வருவதான)

न्तुकेनापररूपेणेति। अधुना तु तद्विशेषबुभुत्सायामभिधीयते स्वमस्य रूपं ब्राह्ममपहत-पाप्मत्वादि सत्यसंकल्पत्वावसानं तथा सर्वज्ञत्वं सर्वेश्वरत्वं च तेन स्वरूपेणाभिनिष्पद्यत इति जैमिनिराचार्यो मन्यते। कुतः—उपन्यासादिभ्यस्तथात्वावगमात्। तथाहि—'य आत्माऽपहतपाप्मा' (छां० ८। ७। १) इत्यादिना 'सत्यकामः सत्यसंकल्पः' (छां० ८। ७। १) इत्येवमन्तेनोपन्यासेनैवमात्मकतामात्मनो बोधयति। तथा 'स तत्र पर्येति जक्षत्क्रीडन्रममाणः' (छां० ८। १२। ३) इत्यैश्वर्यरूपमावेदयति। 'तस्य सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति' (छां० ७। २५। २) इति च। 'सर्वज्ञः सर्वेश्वरः' इत्यादिव्यपदेशाश्चैवमुपपन्ना भविष्यन्तीति ॥ ५ ॥

चितितन्मात्रेण तदात्मकत्वादित्यौडुलोमिः ॥ ६ ॥

வேறு ரூபத்தினுலில்லை என்பது நிலைநாட்டப்பட்டது. இப்பொழுதோவெனில் அதைப்பற்றிய விசேஷத்தையறிய வெண்ணங்கொள்ளுங்கால் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது:—இவனுடைய அந்த ஸ்வரூபமானது அபஹதபாப்மத்வம் (எவ்வித பாபஸம்பந்தமுமற்றது) என்று தொடங்கி ஸத்யஸங்கல்பத்வத்தை முடிவாகக் கொண்டதும், அதுபோலவே ஸர்வக்ஞத்வமும் ஸர்வேஶ்வரத்வமுமான யாதொரு ப்ராப்ஹம்=(ப்ரப்ஹஸ்வரூபம்) உண்டோ அந்த ஸ்வரூபத்துடன் அபிநிஷ்பத்தியை (ஆவிர்ப்பாவத்தை) யடைகிறுன் என ஜைமினி என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறுர். ஏன்? * உபந்யாஸாதிகளைக் கொண்டு அவ்விதமறியப்படுவதே அதன் காரணமாகும். அதாவது:—"பாபஸம்பந்தமற்ற யாதொரு ஆத்மாவுண்டோ" என்றுதொடங்கி "ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:" என்றது முடிவாகவுள்ள உபன்யாஸத்தினுல் ஆத்மாவுக்கு இவ்வித ஸ்வரூபமுள்ளதாயிருத்தலைச் சுருதி உபதேசிக்கின்றது. அவ்விதமே "அவன் அங்கு சாப்பிட்டுக் கொண்டும் க்ரீடித்துக் கொண்டும், ரமித்துக்கொண்டும் இருந்துவருகிறான்" என்றும், "அவனுக்கு எல்லா உலகங்களிலும் இஷ்டப்படிக்கான ஸஞ்சாரமானது உண்டாகிறது" என்றும், ஐஸ்வரியரூபத்தைத் தெரிவிக்கிறது. "ஸர்வக்ஞன் ஸர்வேஸ்வரன்" என்றதாதி வியபதேசங்களும் இவ்விதமே பொருந்தக்கூடியனவாக வாகின்றன என்று. (5)

(ஸூ) சிதிதந்மாத்ரேண ததாத்மகத்வாத் இத்யௌடுலோமி:

(ப—ரை) चितितन्मात्रेण (சிதிதந்மாத்ரேண)=சிதிரூபமான (சைதன்யரூபமான)

---

* உபன்யாஸம், விதி, வ்யபதேசம் இவைகளைக் கொண்டு என்றும். அவற்றுள் "य आत्मा अपहतपाप्मा" என்றதாதிகள் உபன்யாஸமாகும். "स तत्र पर्येति जक्षद्रममाणः" என்றதாதிகள் விதிகளாகும். 'सर्वज्ञः सर्वेश्वरः" என்றதாதிகள் வ்யபதேசங்களாகும். என்று கண்டுகொள்ளவேண்டும். இவற்றுள் "அபஹதபாப்மத்வம்" முதலியன அபாவரூபங்களாகவும், "ஸதத்ரபர்யேதி" முதலியன பாவரூபங்களாகவும் ஆகின்றன. ஆகவே பரமேச்வரன் பாவாபாவரூபங்களினுல் விடுபட்டவர்கிறுர் என்பது ஜைமினி ஆசிரியரின் மதமாகும். தர்மியைவிட தர்மம் வேறுபடாததால் அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய அபாவரூபமான தர்மங்களாலும், ஸர்வக்ஞத்வம் முதலிய தர்மங்களாலும் அத்வைதஸ்வரூபத்துக்குப் பாதமேற்படமாட்டாது என்பது ஜைமினியின் கருத்து.

यद्यप्यपहतपाप्मत्वादयो भेदेनैव धर्मा निर्दिश्यन्ते तथापि शब्दविकल्पजा एवैते। पाप्मादिनिवृत्तिमात्रं हि तत्र गम्यते। चैतन्यमेव त्वस्यात्मनः स्वरूपमिति तन्मात्रेण स्वरूपेणाभिनिष्पत्तिर्युक्ता। तथा च श्रुतिः—'एवं वा अरेऽयमात्मानन्तरोऽबाह्यः कृत्स्नः प्रज्ञानघन एव' (बृ० ४।५।१३) इत्येवंजातीयकाऽनुगृहीता भविष्यति। सत्यकामत्वादयस्तु यद्यपि वस्तुस्वरूपेणैव धर्मा उच्यन्ते सत्याः कामा अस्येति। तथाप्युपाधिसंबन्धाधीनत्वात्तेषां न चैतन्यवत्स्वरूपत्वसंभवः। अनेकाकारत्वप्रतिषेधात्। प्रतिषिद्धं हि ब्रह्मणोऽ-

---

யாதொரு தன்மாத்ரமுண்டோ (நிர்விசேஷஸ்வரூபமுண்டோ) அந்த ஸ்வரூபத்துடன் ஆவிர்பாவத்தை யடைகிறான். तदात्मकत्वात् (ததாத்மகத்வாத்)=சைதன்யமாத்ர ஸ்வரூபனாக இவன் இருப்பதே அதன் காரணமாகும் इत्यौडुलोमिः (இத்யெளடுலோமி:)=என ஒளடுலோமி என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார். (6) (எ—று)

பாஷ்யம்.—அபஹதபாப்மத்வம் முதலிய தர்மங்கள் வேருகவே உபதேசிக்கப்படுகின்றனவாயினும் இவை சப்த (1) விகல்பத்தாலேற்பட்டனவே ஆகும். அபஹதபாப்ம என்றதால் பாப்மத்வாதிகளின் நிவிருத்திமட்டுமே யன்றோ அங்கு காணப்படுகிறது. சைதன்யம்மட்டுமே இந்த ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபம்ாகிறது என்பதுபற்றி அதுபட்டுமான ஸ்வரூபத்தினல் ஆவிர்ப்பாவம் சொல்லுவதுதான் யுக்தமானது. அவ்விதமே "ஹேமைத்ரேயி! இவ்விதமே அன்றோ இந்த ஆத்மா தன்னைவிட வேறற்றதாயும் முழுதும் சைதன்யகனமாகவுமே ஆகும்" என்ற இப்பாதிரியான சுருதியானது அனுஸரிக்கப்பட்டதாகவு மாகிறது. ஸத்யகாமத்வம் முதலியனவோ வெனில் "இவருடைய காமங்கள் உண்மையானவை" என்ற வ்யுத்பத்தியினல் வஸ்துஸ்வரூபத்தினலேயே ப்ரம்ஹ தர்மங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றனவாயினும் அவை உபாதிஸம்பந்தத்தை யொட்டி யேற்படுவதால் சைதன்யம் போல ப்ரம்ஹஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்தனவாகவாகமாட்டா. ப்ரம்ஹத்துக்கு அனேக ஆகாரம் (அவயவம்) உள்ளதன்மை மறுக்கப்பட்டிருப்பதே அதன் காரண

---

(1) விகல்பமாவது—சப்தத்தால் மட்டும் சொல்லப்படுமேயல்லாது அத்தகைய பொருள் எதுவுமில்லை என்றும். அதாவது:—முயல் கொம்பு, மலடியின் புதல்வன் என்பனபோலவாம். ஆகவே அபஹதபாப்மத்வம், ஸர்வக்ஞத்வம் முதலியன ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுபோல சப்தத்தால் சொல்லப்படும் பொழுது தோற்றமேற்பட்டாலும் உண்மையில் அத்தகைய தர்மம் ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் கிடையாது என்பது ஒளடுலோமி ஆசிரியரின் மதமாகும். ஜைமினியின் மதத்திலோ அந்த தர்மங்கள் ப்ரம்ஹத்தைவிட வேறுபடாவிடினும் ப்ரம்ஹஸ்வரூபத்தில் சேர்ந்ததாகவும் ஸத்யமாகவுமாகும் என்பது கருத்து. பாதராயணமதத்திலோ வெனில் முக்தர்களான ஜீவர்களிடத்திலுள்ள அவித்யைக்கு நிவிருத்தியேற்பட்டபோதிலும், பத்தஜீவர்களிடத்துள்ள அவித்யாதிகளினல் ஈச்வரனிடத்தில் ஸர்வக்ஞத்வாதிகள் ஆரோபிதமாக விருக்கிறது. ஆகவே வ்யாவஹாரிகமான ஸர்வக்ஞத்வாதிகளுக்குப் பாரமார்த்திகமான நிர்விசேஷசிதாத்ம ஸ்வரூபத்துடன் விரோதமேற்படாதாகையால் "அப்ஹதபாப்மத்வம்" முதலியவற்றுக்கு ஒளடுலோமி சொல்லுகிறபடி எவ்விதப் பொருளுமற்ற தன்மை (அதாவது: விகல்பம்) சொல்லவேண்டுவதில்லை. என்றேற்படுகிறது.

नेकाकारत्वम् ' न स्थानतोऽपि परस्योभयलिङ्गम्' (ब्र० ३।२।११) इत्यत्र। अतएव च जक्षणादिसंकीर्तनमपि दुःखाभावमात्राभिप्रायं स्तुत्यर्थमात्मरतिरित्यादिवत्। नहि मुख्यान्येव रतिक्रीडामिथुनान्यात्मनि शक्यन्ते वर्णयितुं द्वितीयविषयत्वात्तेषाम्। तस्मान्निरस्ताशेषप्रपञ्चेन प्रसन्नेनाव्यपदेश्येन बोधात्मनाऽभिनिष्पद्यत इत्यौडुलोमिराचार्यो मन्यते ॥ ६॥

एवमप्युपन्यासात्पूर्वभावादविरोधं बादरायणः ॥ ७॥

एवमपि पारमार्थिकचैतन्यमात्रस्वरूपाभ्युपगमेऽपि व्यवहारापेक्षया पूर्वस्याप्युपन्या-

---

மாகும். "நஸ்தானதோபி பரஸ்ய உபயலிங்கம்" என்ற விடத்தில் ப்ரம்ஹத்துக்கு அனேக ஆகாரமுள்ள தன்மை மறுக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ. ஆனதுபற்றியே ஜக்ஷணாதிகளின் ஸங்கீர்த்தனமும் ஆத்மரதிः என்பது போல எவ்விததுக்கமுமற்றது என்ற அபிப்பிராயங்கொண்டு ஸ்துதிக்குவேண்டி மட்டுமே சொல்லப்பட்டதாக வாகும். ஆத்மாவினிடத்தில் ரதி, க்ரீடை, மிதுனம் முதலியன முக்கியங்களாகவே வர்ணிக்கமுடியாதனவன்றோ? அவை இரண்டாவதான வேறுபொருளை விஷயமாகக் கொண்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். ஆகவே மறுக்கப்பட்ட எல்லாவிதமான விசேஷமுமுள்ளதும், தெளிந்ததும் (மாயாஸம்பந்தமற்றதும்)சப்தத்தாலுபதேசிக்கமுடியாததுமான சைதன்யரூபத்துடன் அபிநிஷ்பத்தியை(ஆவிர்பாவத்தை)அடைகிறது என ஔடுலோமி என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார்.

(ஸூ) ஏவமப்யுபந்யாஸாத் பூர்வபாவாத் அவிரோதம் பாதராயண: (7)

(ப-ரை) **एवमपि** (ஏவமபி)=தத்வவித்துக்குப் பாரமார்த்திகசைதன்யமாத்ரமான ஸ்வரூபத்துடன் ஆவிர்ப்பாவத்தை யொப்பினபோதிலுங்கூட, **उपन्यासात्** (உபன்யாஸாத்)=பந்தாவஸ்தையிலுள்ள புருஷதிருஷ்டியினால் ஈஶ்வரனிடத்துள்ள ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலிவற்றுக்கு ஸத்யத்வமிருப்பதாலும், ஈஶ்வரன் உண்மையானநிலையில் சின்மாத்ரஸ்வரூபனுதலாலும் பந்தநிலையையொட்டியே ஸத்யகாமத்வாதி உபன்யாஸம் செய்திருப்பதாலும் **पूर्वभावात्** (பூர்வபாவாத்)=பந்தாவஸ்தையிலுள்ள ஸத்யஸங்கல்பத்வாதிகளின் பாவம் ப்ரம்ஹத்தினிடத்தில் ஏற்படுவதால் **अविरोधम्** (அவிரோதம்) ஜைமினி ஔடுலோமி இருவருடையமதத்திலும் விரோதமின்மையை(அதாவது:பந்தாவஸ்தையில்ஈஶ்வரனிடத்தில் ஸத்ய ஸங்கல்பாதிகள் வாஸ்தவமென்றும் முக்தாவஸ்தையில் எவ்விததர்மமுமின்றி சைதன்யமாத்ரமாயுள்ள தென்றுமான விரோதமின்மையை) **बादरायणः** (பாதராயண:)=பாதராயணரென்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார். (7) (எ-று)

பாஷ்யம்.—பாரமார்த்திக சைதன்யமாத்ர ஸ்வரூபமுள்ளதாயிருப்பதாகவொப்பினபோதிலுங் கூட * வ்யவஹாரதசையை அபேக்ஷித்து முன்னருள்ளதும், உபன்யாஸாதிகளினு லறியப்பட்டதும் பரம்ஹத்தினுடையதுமான ஐஶ்

---

* ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரம் வரும்வரை வ்யவஹாரதசை எனப்படும்.

सादित्योऽवगतस्य ब्राह्मस्यैश्वर्यरूपस्याप्रत्याख्यानादविरोधं बादरायण आचार्यो मन्यते ॥

४ सङ्कल्पाधिकरणम् । सू० ८-९

सङ्कल्पादेव तु तच्छ्रुतेः ॥ ८ ॥

भोग्यसृष्टावस्ति बाह्यो हेतुस्संकल्प एव वा । आरामोदकवैषम्याद्धेतुर्बाह्योऽस्ति लोकवत् ॥ १ ॥

संकल्पादेव पितर इतिश्रुत्यवधारणात् । संकल्प एव हेतुस्स्याद्वैषम्यं चानुचिन्तनात् ॥ २ ॥

வர்யரூபத்துக்கு மறுப்பு இல்லாமையால் விரோதமெதுவுமில்லையென பாதராயண ரென்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிறார். (எ—று)

மூன்றாவது ப்ராப்ஹாதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸங்கல்பாதிகரணம் 4.

(அ—கை) சென்ற அதிகரணங்களால் பரவித்யையின் பலன் சொல்லப்பட்டது. இனி அபரவித்யாபலன் சொல்லப்படுகிறது.—

(ஸூ) ஸங்கல்பாதேவ து தத் சுருதே: (8)

(ப—ரை) सङ्कल्पादेव तु (ஸங்கல்பாதேவ து)=மானஸஸங்கல்பத்தினால்மட்டுமே இவனது பிதிருக்கள் ப்ரம்ஹலோகத்தில் ஆவிர்ப்பாவத்தை யடைகின்றனர். ஏன்? तच्छ्रुतेः (தத்சுருதே:) அவ்விதம் சுருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (8) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) ப்ரம்ஹலோகஞ் சென்ற உபாஸகனுக்கு போக்யமான பதார்த்தங்களை ஸிருஷ்டித்துக் கொள்ளும் விஷயத்தில் ஸங்கல்பத்தைக்காட்டிலும் வேறு காரணமானது யாதேனுமுண்டா? அல்லது இவனது ஸங்கல்பமேதான் காரணமா? என்பது ஸந்தேஹம். மோதகத்தில்(கொழுக்கட்டையில்)ஆசைப்படுவதற்கு மாறுபாடு காணப்படுவதால் (அதாவது:—மனத்தால் கொழுக்கட்டை சாப்பிடுவதாக எண்ணுபவனுக்கு நேரில் அதைச் சாப்பிட்டவனுக்குள்ள திருப்தியேற்படாததைக் காண்கிறோம். இங்கோ அத்தகைய கொழுக்கட்டையைச் சாப்பிட்டதாக எண்ணுவதுபோலல்லாமல் அதற்கு நேர்மாறுபாடு=வஸ்துவின் உண்மையான அனுபவம், காணப்படுவதால் என்றும்.) உலகில் போல ஸங்கல்பத்தைவிட வேறான காரணம் போக்யவஸ்துவின் ஸிருஷ்டியில் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்பது பூர்வபக்ஷம். "ஸங்கல்பம் ஒன்றினால் மட்டுமே இவனது பிதிருக்கள் தோற்றத்தை யடைகின்றனர்" என்று சுருதி உறுதி கூறுவதிலிருந்து ஸங்கல்பம் மட்டுமேதான் அவ்விதஸிருஷ்டியில், காரணமாகும். மாறுபாடானது அநதந்த வஸ்துவிஷயமான சிந்தனத்தையொட்டி ஏற்படுகிறது என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

हार्दविद्यायां श्रूयते—'स यदि पितृलोककामो भवति सङ्कल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति' (छा० ८।२।१) इत्यादि। तत्र संशयः किं सङ्कल्प एव केवलः पित्रादिसमुत्थाने हेतुरुत निमित्तान्तरसहित इति। तत्र सत्यपि सङ्कल्पादेवेति श्रवणे लोकवन्निमित्तान्तरापेक्षता युक्ता। यथा लोकेऽस्मदादीनां सङ्कल्पाद्गमनादिभ्यश्च हेतुभ्यः पित्रादिसंपत्तिर्भवत्येवं मुक्तस्यापि स्यात्। एवं दृष्टविपरीतं न कल्पितं भविष्यति। सङ्कल्पादेवेति तु राज्ञ इव सङ्कल्पितार्थसिद्धिकरीं साधनान्तरसामग्रीं सुलभामपेक्ष्योच्यते। नच सङ्कल्पमात्रसमुत्थानाः पित्रादयो मनोरथविजृम्भितवच्चलत्वात्पुष्कलं भोगं समर्पयितुं पर्याप्ताः स्युरिति। एवं प्राप्ते ब्रूमः संकल्पादेव तु केवलात्पित्रादिसमुत्थानमिति। कुतः—तच्छ्रुतेः। 'सङ्कल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति' (छा० ८।२।१) इत्यादिका हि श्रुतिर्निमित्तान्तरापेक्षायां पीड्येत। निमित्तान्तरमपि तु यदि सङ्कल्पानुविधाय्येव स्याद्भवतु नतु प्रयत्नान्त-

---

பாஷ்யம்—தஹரவித்யையில் "ப்ரம்ஹலோகஞ் சென்ற அந்த உபாஸகன் பிதிருலோகவிஷயமான ஸங்கல்பமுள்ளவனுனேல் ஸங்கல்பம் மட்டினுலேயே இவனது பிதிருக்கள் (இவனது முன்னிலையில்) தோற்றத்தை யடைகின்றனர்" என்றதாதி சுருதியில் சொல்லப்படுகிறது. அதில் ஸம்சயம் உதயமாகிறது. அதாவது:—பிதாமுதலியோரின் தோற்றத்தில் தனித்த ஸங்கல்பம் மட்டுமே காரணமா? அல்லது வேறுநிமித்தத்துடன் கூடினஸங்கல்பம் காரணமா? என்றும். அவ்விடத்தில் ஸங்கல்பத்தினுலேயே என்ற சுருதியிருந்தபோதிலுங் கூட உலகில் போல வேறு காரணத்தை அபேக்ஷிக்குந்தன்மை சொல்லுவதுதான் பொருந்துகிறது. உலகில் நம்போன்றவர்களுக்கு ஸங்கல்பத்தினுலும், கமனுதிகளான ஹேதுக்களினுலும் பிதாமுதலியோரின் ப்ராப்த்தியானது எவ்விதமேற்படுகிறதோ இவ்விதமேதான் முக்தனுக்கும் ஏற்படும். இவ்விதமானுல் திருஷ்டத்துக்கு மாருகக் கல்பிக்கப்பட்டதாக வாகமாட்டாது. "ஸங்கல்பமாத்திரத்தினுலேயே" என்றதோ அரசனுக்குப் போல ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட பொருளின் ஸித்தியைத் தரக்கூடியதும், ஸுலபமுமான ஸாதனுந்தர ஸாமக்ரியை அபேக்ஷித்துச் சொல்லப்படுகிறது. ஸங்கல்பமாத்திரத்தினுல் ப்ராப்தர்களான பிதாமுதலியோர் மனேரதத்தின் விரிவு போல சஞ்சலமாக விருப்பதால் பரிபூர்ணமான போகத்தைக் கொடுப்பதற்குப் போதியவர்களாக ஆகமாட்டார். என இவ்விதம் (பூர்வபக்ஷம்) ப்ராப்தமாகவே (ஸித்தாந்தத்தைச்) சொல்லுகிறேம். அதாவது: தனித்த ஸங்கல்பத்தி லிருந்து மட்டுமே பிதாமுதலியோரின் ப்ராப்த்தி யேற்படுகிறது என்றும். ஏன்? அவ்விதம் சுருதியிருப்பதாலென்க. "ஸங்கல்பத்திலிருந்தே இவனது பிதிருக்கள் ப்ராப்த்தமாகின்றனர்" என்றதாதியான சுருதியோவெனில் வேறுநிமித்தத்தின் அபேக்ஷையைச் சொல்லுங்கால் பீடிக்கப்பட்டதாகவாகிவிடும். வேறுநிமித்தமுங்கூட ஸங்கல்பத்துக்கு ஒட்டினதாகவே இருக்குமானுல் இருக்கட்டும். வேறுநிமித்தமானது ஸங்கல்பத்தை விடவேருன முயற்சியினுல் ஸம்பாதிக்கக்கூடியது என்பது ஒப்பப்படுவதில்லை. அவ்விதமாயின் அத்தகைய நிமித்தப்ராப்த்திக்கு முந்தி (முக்தர்களுக்கு) பயனற்ற ஸங்கல்பமுள்ளவராக இருத்தல் ப்ராப்த்தமாகிவிடும். சுருதி

रसंपाद्यं निमित्तान्तरमितीष्यते। प्राकृतसंपत्तेर्वन्ध्यसंकल्पत्वप्रसङ्गात्। नच श्रुत्यवगम्येऽर्थे लोकवदिति सामान्यतो दृष्टं क्रमते। सङ्कल्पबलादेव चैषां यावत्प्रयोजनं स्थैर्योपपत्तिः। प्राकृतसंकल्पविलक्षणत्वान्मुक्तसंकल्पस्य॥ ८॥

अत एव चानन्याधिपतिः॥ ९॥

अतएव चावन्ध्यसंकल्पत्वादनन्याधिपतिर्विद्वान्भवति नास्यान्योऽधिपतिर्भवतीत्यर्थः। नहि प्राकृतोऽपि संकल्पयन्नन्यस्वामिकत्वमात्मनः सत्यां गतौ संकल्पयति। श्रुतिश्चैतद्दर्शयति—'अथ य इहात्मानमनुविद्य व्रजन्त्येतांश्च सत्यान्कामांस्तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति' (छा० ८।१।६) इति॥ ९॥

५ अभावाधिकरणम्। सू० १०-१४

अभावं बादरिराह ह्येवम्॥ १०॥

பினால் மட்டும் அறியக்கூடிய விஷயத்தில் உலகில்போலவே பொதுவாகக் காணப்படும் நியாயம் பிரவேசிக்க முடியாதன்றோ. ஸங்கல்பத்தினாலேயே இந்தப் பிதா முதலியோருக்குப் பிரயோஜனமுண்டாகும்வரை ஸ்திரமாக (நிலைத்து) இருத்தல் பொருந்தலாம். முக்தனுடைய ஸங்கல்பமானது அவிவேகியின் ஸங்கல்பத்துக்கு மாறுபட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (8) (எ-று)

(ஸூ) அதஏவ ச அநந்யாதிபதி: (9)

(ப-ரை) **अत एव च** (அத ஏவ ச)=வீண்போகாத ஸங்கல்பமுள்ளவனாக இருப்பதுபற்றியுமே முக்தனானவன் **अनन्याधिपतिः** (அநந்யாதிபதி:)=தனக்கு அதிபதியாக (நியந்தாவாக) வேறு ஒருவனை உடைத்தாகாதவனாக வாகிறான். (9)

பாஷ்யம்.—ஆனதுபற்றியுமே=வீண்போகாத ஸங்கல்பம் உள்ளவனாக இருப்பதுபற்றியுமே, அநந்யாதிபதியாக வித்வான் ஆகிறான். இவனுக்கு வேறு அதிபதி (நியந்தா) கிடையாது என்பது அதன்பொருள். ஸாதாரணமான மனிதன் கூட ஸங்கல்பிக்கின்றவனாய்க் கொண்டு வேறுகதி ஸம்பவிக்குங்கால் பிறரைத்தனக்கு ஸ்வாமியாகவுடைத்தாயிருத்தலை (தான் பிறர்க்கடங்கி இருத்தலை) ஸங்கல்பிக்க மாட்டானன்றோ. சுருதியும் "பிறகு எவர் ஆத்மாவையும் இந்த ஸத்யங்களான காமங்களையும் அனுவித்ய(உபாஸித்துப்)பரலோகம் செல்லுகின்றனரோ அவர்க்கு எல்லாவுலகங்களிலும் தமதிஷ்டப்படி ஸஞ்சரித்தல் ஏற்படுகிறது" என்றதால் இதைத் தெரிவித்து மிருக்கிறது. (9) (எ-று)

நான்காவது ஸங்கல்பாதிகரணம் முற்றிற்று.

அபாவாதிகரணம் 5.

(ஸூ) அபாவம் பாதரி: ஆஹ ஹி ஏவம் (10)

व्यवस्थितावैच्छिकौ वा भावाभावौ तनोर्यतः । विरुद्धौ तेन पुंभेदादुभौ स्यातां व्यवस्थितौ ॥ १ ॥

एकस्मिन्नपि पुंस्येतावैच्छिकौ कालभेदतः । अविरोधात्स्वप्नजाग्रद्भोगवद्युज्यते द्विधा ॥ २ ॥

'सङ्कल्पादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति' (छा० ८ । २ । १) इत्यादि श्रुतेर्मनस्ताव-त्सङ्कल्पसाधनं सिद्धम् । शरीरेन्द्रियाणि पुनः प्राप्तैश्वर्यस्य विदुषः सन्ति न वा सन्तीति समीक्ष्यते । तत्र बादरिस्तावदाचार्यः शरीरस्येन्द्रियाणां चाभावं महीयमानस्य विदुषो मन्यते । कस्मात् । एवं ह्याहाम्नायः 'मनसैतान्कामान्पश्यन्रमते' (छा० ८ । १२ । ५) 'य एते ब्रह्मलोके' (छा० ८ । १३ । १) इति । यदि मनसा शरीरेन्द्रियैश्च विहरेन्मनसेति विशेषणं न स्यात् । तस्मादभावः शरीरेन्द्रियाणां मोक्षे ॥ १० ॥

(ப-ரை) உபாஸனுபலத்தால் ப்ரம்ஹலோகஞ் சென்றவர்க்கு अभावम् (அபாவம்)=சரீரேந்திரியங்களின் அபாவத்தை बादरिः (பாதரிஃ)=பாதரி என்ற ஆசிரியர் எண்ணுகிருர். ஏன்? एवम् (ஏவம்)=இவ்விதம் आहहि (ஆஹஹி)=சுருதி சொல்லியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (10) (எ-று)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க-ரை) உபாஸகனுன முக்தனுக்கு சரீரத்தினுடைய இருப்பும் அஃதின்மையும் நிலேத்தனவா? அல்லது ஐச்சிகங்களா? என்பது ஸந்தேஹம். யாதுகாரணம் பற்றி சரீரத்தின் இருப்பும் அஃதின்மையும் ஒன்றுக்கொன்று நேர்முறண்பட்டனவோ அக்காரணம் பற்றி புருஷபேதத்தையொட்டி இவ்விரண்டும் நிலேத்தனவாக வாகலாம் என்பது பூர்வபக்ஷம். இவ்விரண்டும் ஓரேபுருஷனிடத்திலுங்கூட காலபேதத்தை யொட்டி ஐச்சிகங்களாகவே (தனதிஷ்டப்படி எடுத்துக் கொள்ளக் கூடியனவாகவே) ஆகின்றன. விரோதப்படாமை பற்றி ஸ்வப்பினத்திலும் ஜாக்திரத்திலுமுள்ள போகமானது போல இரண்டுவிதமாக இவை பொருந்தக் கூடியதாகவே ஆகலாம் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ-று)

பாஷ்யம்—"ஸங்கல்பத்தினுலே இவனது பிதிருக்கள் ப்ராப்த்தமாகின்றனர்" ன்றதாதி ஶ்ருதியிருப்பதைக் கொண்டு மனஸ்ஸானது ஸங்கல்பத்துக்கு ஸாதனம் என்பது ஸித்தித்துவிட்டது. ப்ராப்தமான ஐஶ்வர்யமுள்ள உபாஸகனுக்குச் சரீரேந்திரியங்கள் இருக்கின்றனவா? அல்லது இல்லையா? என்பது விசாரிக்கப்படுகிறது. அவ்விஷயத்தில் பாதரி என்ற ஆசிரியர் மஹத்வத்தை யடைந்த உபாஸகனுக்குச் சரீரேந்திரியங்களுடைய அபாவத்தை எண்ணுகிருர். ஏன்? "மனத்தினுல் இந்தக்காமங்களே (விஷயங்களே) பார்த்துக் கொண்டு ரமிக்கிருன்" என்றும், "ப்ரம்ஹலோகத்தில் யாதொரு இந்த உபாஸகர்களுண்டோ" என்றுமான சுருதியானது இவ்விதமே யன்ருே சொல்லுகிறது. மனஸ்ஸுடனும் சரீரேந்திரியங்களுடனும் கூட ரமிப்பானேயானுல் "மனத்தினுல் ரமிக்கிருன்" என்ற அடைமொழி வீணுகிவிடும். ஆகவே மோக்ஷத்தில் சரீரேந்திரியங்களின் அபாவந்தான் சொல்லவேண்டும். (10) (எ-று)

भावं जैमिनिर्विकल्पामननात् ॥ ११ ॥

जैमिनिस्त्वाचार्यो मनोवच्छरीरस्यापि सेन्द्रियस्य भावं मुक्तंप्रति मन्यते। यतः 'सएकधा भवति त्रिधा भवति' (छा० ७। २६। २) इत्यादिनाऽनेकधाभावविकल्पमामनन्ति। नह्यनेकविधता विना शरीरभेदेनाञ्जसी स्यात्। यद्यपि निर्गुणायां भूमविद्यायामयमनेकधाभावविकल्पः पठ्यते तथापि विद्यमानमेवेदं सगुणावस्थायामैश्वर्यं भूमविद्यास्तुतये सङ्कीर्त्यत इत्यतः सगुणविद्याफलभावेनोपतिष्ठत इति ॥ ११ ॥ उच्यते—

द्वादशाहवदुभयविधं बादरायणोऽतः ॥ १२ ॥

(ஸூ) பாவம் ஜைமினிர் விகல்பாமனனத் (11)

(ப—ரை) **जैमिनिस्तु** (ஜைமினிஸ்து)=ஜைமினி என்ற ஆசிரியரோ வெனில் **भावम्** (பாவம்) மனத்துக்குப் போல சரீரேந்திரியங்களுக்கும் இருப்பை எண்ணுகிறர். ஏன்? **विकल्पामननात्** (விகல்பாமனனத்)=சுருதியில் அனேக விதமாக விருக்கிறன் எனச் சொல்லியிருப்பதே அதன் காரணமாகும் (11) (எ—று)

பாஷ்யம்—ஜைமினி என்ற ஆசிரியரோ வெனில் மனத்துக்குப் போல இந்திரியங்களுடன் கூடின சரீரத்துக்கும் இருப்பை முக்தனைக் குறித்துச் சொல்லுகிறர். ஏன்? "ஒருவனுகவாகிறன். மூன்றுவிதமாக வாகிறன்" என்றதாதியால் அனேகவிதமாக விருத்தலின் விகல்பத்தை சுருதிகள் சொல்லுவதாலென்றும். அனேக விதமாக விருத்தலானது சரீரபேத மில்லாமல் ருஜுவாகப் பொருந்த மாட்டாதன்ருே? நிர்க்குணமான பூமவித்யையில் அனேகவிதமாகவிருத்தலின் விகல்பமானது சொல்லப்பட்ட போதிலும் ஸகுணப்ரம்ஹவித்யையிலுள்ளதாகவே இருக்கின்ற இந்த ஐச்வரியமானது பூமவித்யையை ஸ்துதிக்கவேண்டி சொல்லப்படுவதிலிருந்து ஸகுணவித்யையின் பலமாகஏற்படுகிறது (11) (எ—று)

அவதாரிகாபாஷ்யம்—இவ்விதம் ப்ராப்தமாகவே ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) த்வாதசாஹவத் உபயவிதம் பாதராயணேதः (12)

(ப—ரை) **अतः** (அதஃ)=இரண்டுவிதமாகவுமுள்ள லிங்கமானது சுருதியில் காணப்படுவதால் **बादरायणः** (பாதராயணஃ)=பாதராயணரென்ற ஆரியர் * **द्वाद-**

---

* "ஆஸதே" "உபயந்தி" என்ற சப்தமுள்ளவிதியினுல் போதிக்கப்படுவது "ஸத்ரம்" என்றகர்மமாகும் என்று ஸத்ரத்துக்குலக்ஷணம் கூறப்பட்டிருக்கிறது. த்வாதசாஹமானது "ய ஏவம் வித்வாம்ஸ: ஸத்ராமுபயந்தி" என்ற உபயந்தி பதமுள்ளவிதியினுல் விதிக்கப்படுவதால், அநேகம் கர்த்தாக்களையுடைய அந்த த்வாதசாஹத்துக்கு ஸத்ராத்மகத்வமறியப்படுகிறது. அவ்விதமே "த்வாதசாஹேநப்ரஜாகாமம் யாஜயேத்" என்றவிடத்தில் யஜதி பதமுள்ளவிதியினுல் விதிக்கப்படுதலறியப்படுவதிலிருந்து நியதமான கர்த்தாவையுடையதாயிருத்தல் அந்தத்வாதசாஹத்துக்கு அறியப்படுவதால் த்விராத்திராதிகளைப் போல அஹீனரூபத்வமும் அறியப்படுகிறது என்று பூர்வமீமாம்ஸையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

बादरायणः पुनराचार्योऽत एवोभयलिङ्गश्रुतिदर्शनादुभयविधत्वं साधु मन्यते यदा सशरीरतां संकल्पयति तदा सशरीरो भवति यदा त्वशरीरतां तदाऽशरीर इति। सत्यसंकल्पत्वात्। संकल्पवैचित्र्याच्च। द्वादशाहवत्। यथा द्वादशाहःसत्रमहीनश्च भवति उभयलिङ्गश्रुतिदर्शनादेवमिदमपीति॥ १२॥

तन्वभावे संध्यवदुपपत्तेः॥ १३॥

यदा तनोः सेन्द्रियस्य शरीरस्याभावस्तदा यथा संध्ये स्थाने शरीरेन्द्रियविषयेष्वविद्यमानेष्वप्युपलब्धिमात्रा एव पित्रादिकामा भवन्त्येवं मोक्षेऽपि स्युरेवं ह्येतदुपपद्यते॥

भावे जाग्रद्वत्॥ १४॥

शाहवत् (த்வாதசாஹவத்)=த்வாதசாஹமென்ற க்ரதுவானது போல **उभयविधम्** (உபயவிதம்)=சரீரத்துடன் கூடியிருத்தல், சரீரமில்லாதிருத்தல் இரண்டையும் ஸாதுவாக எண்ணுகிறார். (12) (எ—று)

பாஷ்யம்.—பாதராயணரென்ற ஆசிரியரோ வெனில் இரண்டுவிதமான லிங்கத்தைக் காட்டும் சுருதியிருப்பதால் இரண்டுவிதமாக இருத்தலையும் ஸாதுவாக எண்ணுகிறார். அதாவது:—எப்பொழுது சரீரத்துடன் கூடியிருத்தலை ஸங்கல்பிக்கிறானோ அப்பொழுது சரீரத்துடன் கூடினவனாக வாகிறான். எப்பொழுது அசரீரத்வத்தை (சரீரமற்றிருத்தலை) ஸங்கல்பிக்கிறானோ அப்பொழுது அசரீரனாக வாகிறான் என்றும். ஸத்யமான ஸங்கல்பமுள்ளவனாக விருப்பதும், ஸங்கல்பம் விசித்திரமாக விருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். த்வாதசாஹம் போலவாம். **आसते** (ஆஸதே)என்றும் **उपयन्ति** (உபயந்தி) என்றுமான வாக்கியத்தினால் விதிக்கப்படும் த்வாதசாஹமென்ற க்ரதுவானது ஸத்ரமென்ற பெயருள்ளதாகவும், **याजयेत्** (யாஜயேத்) என்றவாக்கியத்தால் விதிக்கப்படுவதால் அஹீநமென்ற பெயருள்ளதாகவும் ஆவது எவ்விதமோ அவ்விதமே இங்கும் உபயவிதமான லிங்கமுள்ள சுருதிகாணப் படுவதால் ஸசரீரத்வம், அசரீரத்வம் இரண்டும் பொருந்தலாம் என்றும். (12) (எ—று)

(ஸூ) தந்வபாவே ஸந்த்யவதுபபத்தே: (13)

(ப—ரை) **तन्वभावे** (தந்வபாவே)=இந்திரியத்துடன் கூடின சரீரமில்லாத பொழுது **सन्ध्यवत्** (ஸந்த்யவத்)=ஸ்வப்பினத்தில் போல **उपपत्तेः** (உபபத்தே:)=உபலப்த்திமாத்திரங்களான பித்ராதிகாமங்களின் ப்ராப்த்தி பொருந்தலாம். (13)

பாஷ்யம்.—எப்பொழுது இந்திரியத்துடன் கூடின சரீரத்தினுடைய அபாவமானது ஏற்படுகிறதோ அப்பொழுது ஸவப்பின ஸ்தானத்தில் சரீரம் இந்திரியம் விஷயம் இவை இல்லாவிடினுங்கூட கேவலம் அறிவுருவங்களாக மட்டுமே பித்ராதிகாமங்கள் ஏற்படுவது எவ்விதமோ இவ்விதமே மோக்ஷத்திலும் இருக்கலாம். இவ்விதமானாலன்றோ இது பொருந்துகிறது. (13) (எ—று)

(ஸூ) பாவே ஜாக்ரத்வத் (14)

(ப—ரை) **भावे** (பாவே)=சரீரமிருக்குங்கால் **जाग्रद्वत्** (ஜக்ரத்வத்)=ஜாக்ரத்

भावे पुनस्तनोर्यथा जागरिते विद्यमाना एव पित्रादिकामा भवन्त्येवं मुक्तस्याप्युपपद्यते ॥ १४ ॥

६ प्रदीपाधिकरणम् । सू० १५-१६

प्रदीपवदावेशस्तथाहि दर्शयति ॥ १५ ॥

निरात्मानोऽनेकदेहास्सात्मका वा निरात्मकाः । अभेदादात्ममनसोरेकस्मिन्नेव वर्तनात् ॥ १ ॥

एकस्मान्मनसोऽन्यानि मनांसि स्युःप्रदीपवत् । आत्मभिस्तदवच्छिन्नैः सात्मकाः स्युस्त्रिधेत्यतः ॥ २ ॥

'भावं जैमिनिर्विकल्पामननात्' (ब्र० सू० ४ । ४ । ११) इत्यत्र सशरीरत्वं मुक्तस्योक्तम् । तत्र त्रिधाभावादिष्वनेकशरीरसर्गे किं निरात्मकानि शरीराणि दारुयन्त्राणीव

தசையில் போல பித்ராதிகாமங்கள் இருக்கின்ற விஷயமுள்ளனவாகவே ஆகின்றன. (14) (எ—று)

பாஷ்யம்.— ஜாகரிதத்தில் பித்ராதிகாமங்கள் உண்மையிலுள்ளனவாகவே எவ்விதமாகின்றனவோ இவ்விதமே சரீரமிருக்குங்கால் முக்தனுக்கு மேற்படுகின்றனவென்றும். (14) (எ—று)

ஐந்தாவது அபாவாதிகரணம் முற்றிற்று.

ப்ரதீபவதாவேசாதிகரணம் 6.

(ஸூ) ப்ரதீபவதாவேச: ததா ஹி தர்சயதி (15)

(ப—ரை) प्रदीपवत् (ப்ரதீபவத்)=விளக்குக்குப்போல आवेशः (ஆவேச:)=வித்வானுக்கு அனேகசரீராவேசம் ஏற்படுகிறது. तथाहि दर्शयति (ததாஹி தர்மயதி)= அவ்விதமே யன்றோ சுருதியும் தெரிவிக்கிறது. (15) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலே.

(க—ரை) உபாஸகனுக்கு ப்ரம்ஹலோகத்தில் வரும் அனேகம் தேஹங்கள் ஆத்மாவற்றனவா? அல்லது ஆத்மாவுடன் கூடியனவா? என்பது ஸந்தேஹம். ஆத்மா மனஸ் இரண்டுக்கும் அபேதமிருப்பதாலும், ஒருதேஹத்திலேயே இருப்பதாலும் மற்ற அந்தத்தேஹங்கள் ஆத்மாவற்றனவேயாகும் என்பது பூர்வபக்ஷம். ஒரே மனஸ்ஸிலிருந்து அனேகம் மனஸ்ஸுகள் உண்டாகின்றன. ஒருதீபத்திலிருந்து அனேகதீபங்கள் எற்படுவது போலவாம். அந்தந்த மனோவச்சின்ன ஆத்மாக்களால் அந்தத்தேஹங்கள் ஆத்மாவுடன் கூடினவைகளாகவே ஆகின்றன. மூன்றுவிதமாக வாகிறான் என்றதாதி சுருதியிருப்பதுபற்றியாம். என்பது ஸித்தாந்தம்.

பாஷ்யம்.—"பாவம் ஜைமினிர்விகல்பாமனனாத்" என்றவிடத்தில் முக்தனுக்குச் சரீரத்துடன் கூடியிருத்தல் சொல்லப்பட்டது. அவ்விடத்தில் மூன்றுவிதமாகவாகுதல் முதலியன சொல்லிய சுருதிகளில் அனேக சரீரயோகம் காணப்படுவதால் கட்டையால் செய்யப்படும் யந்திரங்கள்போல அந்த அனேகம் சரீரங்கள்

सृज्यन्ते किंवा सात्मकान्यस्मदादिशरीरवदिति भवति वीक्षा, तत्र चात्ममनसोर्भेदानुपपत्तेरेकेन शरीरेण योगादितराणि शरीराणि निरात्मकानीति। एवं प्राप्ते प्रतिपद्यते—प्रदीपवदावेश इति। यथा प्रदीप एकोऽनेकप्रदीपभावमापद्यते विकारशक्तियोगात्। एवमेकोऽपि सन्विद्वानैश्वर्ययोगादनेकभावमापद्य सर्वाणि शरीराण्याविशति। कुतः, तथाहि दर्शयति शास्त्रमेकस्यानेकभावम्—'स एकधा भवति त्रिधा भवति पञ्चधा सप्तधा नवधा' (छा० ७।२६।२) इत्यादि। नैतद्दारुयन्त्रोपमाभ्युपगमेऽवकल्पते नापि जीवान्तरावेशे। नच निरात्मकानां शरीराणां प्रवृत्तिः संभवति। यत्त्वात्ममनसोर्भेदानुपपत्तेरनेकशरीरयोगासंभव इति। नैष दोषः। एकमनोनुवर्तीनि समनस्कान्येवापराणि शरीराणि सत्यसंकल्पत्वात्स्रक्ष्यति। सृष्टेषु च तेषूपाधिभेदादात्मनोऽपि भेदेनाधिष्ठातृत्वं योक्ष्यते। एषैव च योगशास्त्रेषु योगिनामनेकशरीरप्रयोगप्रक्रिया॥ १५॥

ஆத்மாவற்றனவாகவே விருஷ்டிக்கப் படுகின்றனவா? அல்லது நம்முடைய சரீரங்கள் போலவே ஆத்மாவுடன் கூடினவைகளாகவே விருஷ்டிக்கப் படுகின்றனவா? என விசாரிக்கப்படுகிறது. அவ்விடத்தில் ஆத்மாவுக்கும் மனஸ்ஸுக்கும் பேதம் பொருந்தாதாகையால் ஒரு சரீரத்துடன் ஆத்மமனஸ்ஸுகளுக்கு ஸம்பந்தமிருப்பதால் (விருஷ்டிக்கப்படும்) வேறுசரீரங்கள் ஆத்மாவற்றனவே யாகும். என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே "ப்ரதீபவதாவேச:" என்றதால் ஸித்தாந்தம் சொல்லப்படுகிறது. ஒருதீபமானது எவ்விதம் காரியசக்தி யோகத்தினால் அனேக தீபமாகவாகுதலை யடைகிறதோ இவ்விதமே உபாஸகன் ஒருவனுகவிருந்தபோதிலுங்கூட அணிமாதி ஐஸ்வர்யயோகத்தினால் அனேகபாவத்தை யடைந்து எல்லாச்சரீரங்களிலும் ப்ரவேசிக்கிறான். ஏன்? சாஸ்திரமானது ஒருவனுக்கு அனேகபாவத்தை (ஒருவனே அனேகமாகவாகுதலைத்) தெரிவித்திருப்பதே அதன்காரணமாகும். அதாவது "உபாஸகன் (முதலில்) ஒருவனுக இருக்கிறான் பிறகு மூன்றுவிதமாக வாகிறான். ஐந்துவிதமாக வாகிறான். ஏழுவிதமாகவும், ஒன்பதுவிதமாகவும் ஆகிறான்" என்றும். இவ்விதம் கூறுமிந்தச் சாஸ்திரமானது கட்டையாற்செய்யப்படும் யந்திரத்தினுபமை கொண்டாலும் வேறுஜீவன் ப்ரவேசிப்பதாகச் சொன்னாலும் பொருத்தமுடையதாகவாகமாட்டாது. ஆத்மாவற்ற சரீரங்களுக்குக் காரியத்தில் ப்ரவிருத்தியானது ஸம்பவிக்கவும்மாட்டாது. ஆத்மாவுக்கும் மனத்துக்கும் பேதம் பொருந்தாதாகையால் அனேகசரீரத்துடன் சேர்க்கை ஸம்பவிக்காது என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ இந்தத் தோஷமிங்கில்லை. ஒரேமனஸ்ஸை யனுஸரித்தனவும் மனஸ்ஸுடன் கூடினவுமான வேறுசரீரங்களை ஸத்யஸங்கல்பனுக இருப்பதுபற்றி இவன் விருஷ்டித்துக்கொள்ளுகிறான். அவ்விதம் விருஷ்டிக்கப்பட்ட அந்தச் சரீரங்களில் உபாதிபேதத்தை யொட்டி ஆத்மாவும் வேறுக ஆவதால் அவற்றில் அதிஷ்டாதாவாக்ச் சேர்க்கையை யடையலாம். யோகசாஸ்திரங்களில் யோகிகளுக்கு அனேகம் சரீரங்கள் வருவதாகச் சொல்லியவிடத்திலும் இதே முறையைத் தான் கொள்ளவேண்டும். (15) (எ-று)

कथं पुनर्मुक्तस्यानेकशरीरावेशादिलक्षणमैश्वर्यमभ्युपगम्यते यावता 'तत्केन कं विजानीयात्' (बृ० ४।५।१२), 'न तु तद्द्वितीयमस्ति ततोऽन्यद्विभक्तं यद्विजानीयात्' (बृ० ४।३।३०)' 'सलिल एको द्रष्टाऽद्वैतो भवति' (बृ० ४।३।३२) इति नैवंजातीयका श्रुतिर्विशेषविज्ञानं वारयतीत्यत उत्तरं पठति—

स्वाप्ययसंपत्त्योरन्यतरापेक्षमाविष्कृतं हि ॥ १६ ॥

स्वाप्ययः सुषुप्तम् 'स्वमपीतो भवति तस्मादेनं स्वपितीत्याचक्षते' (छा० ६।८।१) इति श्रुतेः। संपत्तिः कैवल्यम, 'ब्रह्मैव सन्ब्रह्माप्येति' (बृ० ४।४।६) इति श्रुतेः। तयोरन्यतरामवस्थामपेक्ष्यैतद्विशेषसंज्ञाभाववचनम्। क्वचित्सुषुप्तावस्थामपेक्ष्योच्यते क्वचित्कैवल्यावस्थाम्। कथमवगम्यते यतस्तत्रैवैतदधिकारवशादाविष्कृतम् 'एतेभ्यो भूतेभ्यः

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—முக்தனுக்கு அனேக சரீரங்களில் பிரவேசித்தல் ரூபமான ஐஸ்வரியத்தை யொப்புவது எங்ஙனம்? ஏன்? "அப்பொழுது எதைக் கொண்டு எதைப் பார்ப்பான்" என்றும், "அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதும் விபக்தமுமான எதைப் பார்ப்பானே அத்தகைய இரண்டாவதான பொருளொன்று மில்லையன்றோ" என்றும் "ஜலம் போலத் தெளிந்தவனாகவும் த்வைதமற்றவனாக வும் ஒருவனாகவும் த்ரஷ்டாவாகிறான்" என்றுமான இம்மாதிரியான சுருதியானது பேதக்ஞானத்தை மறுத்திருப்பதே அதன் காரணமாகும் என்ற ஆசங்கை ப்ராப்த்தமாகவே அடுத்த ஸூத்திரத்தினால் அதற்குப் பதில்சொல்லப்படுகிறது—

(ஸூ) ஸ்வாப்யய ஸம்பத்யோ: அந்யதராபேக்ஷம் ஆவிஷ்கிருதம் ஹி (16)

(ப—ரை) **स्वाप्ययसंपत्योः** (ஸ்வாப்யயஸம்பத்யோ:)=ஸுஷுப்தி கைவல்யம் இவ்விரண்டனுள் **अन्यतरापेक्षम्** (அந்யதராபேக்ஷம்)=ஒன்றையபேக்ஷித்து பேதக் ஞானபாவமானது சொல்லப்பட்டது. **आविष्कृतं हि** (ஆவிஷ்கிருதம் ஹி)=அவ் விஷயம் சுருதியிலேயே தெளிவுபடுத்தப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? (16) (எ—று)

பாஷ்யம்.—ஸ்வாப்யயமென்பது ஸுஷுப்த மாகும், "தன்னையடைந்தவனாக வாகிறான் ஆனதுபற்றி இவனை ஸ்வபிதி (தூங்குகிறான்) என்கின்றனர்" எனச் சுருதியிருக்கிறது. ஸம்பத்தி என்பது கைவல்யமாகும். "ப்ரம்ஹமாகவே இருந்துகொண்டு ப்ரம்ஹத்தை யடைகிறான்" எனச் சுருதியிருக்கிறது. அவ்விரண்டனுள் ஒரு அவஸ்தையை யபேக்ஷித்து இந்த விசேஷவிக்ஞானத்தின் இன்மையானது சொல்லப்பட்டது. ஒருவிடத்தில் ஸுஷுப்த்தாவஸ்தையை யபேக்ஷித்துச் சொல்லப்பட்டது. ஒருவிடத்தில் கைவல்யாவஸ்தையை யபேக்ஷித்துச் சொல்லப்பட்டது. இது எவ்விதம் அறியப்படுகிறது எனின்? அதே ஸ்ருதியில் இது ஸுஷுப்த்யாதி ப்ரகரணபலத்தைக் கொண்டு வெளியிடப்பட்டிருப்பதால் என்றும். "இந்தப் பூதங்களினின்றும் (சரீரேந்திரியாதிகளினின்றும்) வெளிக்கிளம்பினவனைப் (நான் கர்த்தா போக்தா சுகீ துக்கீ என்றதாதி பேதக்ஞா

समुत्थाय तान्येवानु विनश्यति न प्रेत्य संज्ञाऽस्तीति' (बृ० २ । ४ । १२), 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्' (बृ० २ । ४ । १४), 'यत्र सुप्तो न कंचन कामं कामयते न कंचन स्वप्नं पश्यति' (बृ० ४ । ३ । १९, माण्डू० ५) इत्यादिश्रुतिभ्यः । सगुणविद्याविपाकावस्थानं त्वेतत्स्वर्गादिवदवस्थान्तरं यत्रैतदैश्वर्यमुपवर्ण्यते। तस्माददोषः ॥ १६ ॥

७ जगद्व्यापाराधिकरणम् । सू० १७-२२

जगद्व्यापारवर्जं प्रकरणा दसंनिहितत्वाच्च ॥ १७ ॥

னத்தை யடைந்தவனும்) சரீரேந்திரியாதி தோற்றத்துக்குக் காரணமான அந்தப் பூதங்கள் சாஸ்திராசாரியோபதேசத்தினால் தனது காரணமான அக்ஞான நாசத்தை யொட்டி நாசமடையுங்கால் அவித்யா தசையில் பேதக்ஞான முள்ளவனான இவனும் அவற்றுடன் ஒடுங்கி விடுகிறான். அதாவது:—எவ்வித பேதக்ஞானமுமற்றவனாய் ப்ரம்ஹமாகவாகிவிடுகிறான் என்றும். அந்நிலையில் சுகியென்றோ துக்கியென்றோ எவ்வித பெயருமற்றவனாக வாகிறான்'' என்றும், "இவனுக்கு எந்நிலையில் எல்லாம் ஆத்மாவாகவே ஆகுமோ'' என்றும் "எதில் தூங்கினவன் ஒருவிஷயத்தையும் விரும்புவதில்லையோ ஒருவிதஸ்வப்பினத்தையும் காண்பதில்லையோ'' என்றும் சுருதிகளினால் இவ்விஷயம் விளக்கப்பட்டிருப்பதே அதன் காரணமாகும். இதுவோ ஸகுணப்ரம்ஹவித்யையின் பலனைப் பற்றினதாதலால் ஸ்வர்க்காதிகளைப் போல வேறு அவஸ்தையாகவே இருக்கிறது. இந்நிலையிலேயே இந்த ஐஸ்வர்யமானது வர்ணிக்கப்பட்டுமிருக்கிறது. ஆனது பற்றித் தோஷமெதுவுமில்லை. (16) (எ—று)

குறிப்பு—"ஏதேப்யோ பூதேப்ய: ஸமுத்தாய என்றவாக்கியம் முக்தியைப் பற்றியும் "யத்ர ஸுப்தோ ந கஞ்சன காமம் காமயதே'' என்றவாக்யம் ஸுஷுப்தியைப் பற்றியும் ஏற்பட்டதாதலால் இவ்விரண்டனுளொன்றில் விசேஷவிக்ஞானம் (பேதக்ஞானம்) இல்லை யென்று சொல்லப்பட்டது. ஆகவே அது ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸகனுக்குப் போகம்சொல்லுவதில் விரோதப்படமாட்டாது என்பது இந்த ஸூத்திரத்தினால் சொல்லப்பட்டதாகக் சொள்ளவேண்டும். (எ—று)

ஆறாவது ப்ரதீபவதாவேசாதிகரணம் முற்றிற்று

ஜகத்வ்யாபாராதிகரணம் 7.

(ஸூ)ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் ப்ரகரணாத் அஸந்நிஹிதத்வாத்ச

(ப—ரை) जगद्व्यापारवर्जम् (ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்)=முக்தர்களுக்கு ஏற்படுவதாகச் சாஸ்திரத்திற் சொல்லிய ஐஸ்வரியமானது ஜகத்தின் ஸிருஷ்டியாதிகளைத் தவிர்த்து மீதமுள்ளதேயாகும். ஏன்? ஜகத்ஸிருஷ்டியானது நித்யஸித்த ஈஸ்வரனுடையதாகவிருப்பதே அதன்காரணமாகும். प्रकरणात् (ப்ரகரணாத்)=அந்தஸிருஷ்ட்யாதிகளைச் சொல்லுமிடம் ஈஸ்வரனைச் சொல்லும் ப்ரகரணமாக விருப்பதும்,

जगत्स्रष्टृत्वमस्त्येषां योगिनामथ नास्ति वा। अस्ति स्वाराज्यमाप्नोतीत्युक्तैश्वर्यानवग्रहात् ॥ १ ॥
सृष्टावप्रकृतत्वेन स्रष्टृता नास्ति योगिनाम्। स्वाराज्यमीशो भोगाय ददन्मुक्तिंच विद्यया ॥ २ ॥

ये सगुणब्रह्मोपासनात्सहैव मनसेश्वरसायुज्यं व्रजन्ति किं तेषां निरवग्रहमैश्वर्यं भवत्याहोस्वित्सावग्रहमिति संशयः। किं तावत्प्राप्तम्। निरङ्कुशमेवैषामैश्वर्यं भवितुमर्हति 'आप्नोति स्वाराज्यम्' (तै० १। ६। २), 'सर्वेऽस्मै देवा बलिमावहन्ति' (तै० १। ५। ३), 'तेषां सर्वेषु लोकेषु कामचारो भवति' (छा० ७। २५। २, ८। १। ६) इत्यादिश्रुतिभ्य इति। एवं प्राप्ते पठति—जगद्व्यापारवर्जमिति। जगदुत्पत्त्यादिव्यापारं वर्जयित्वाऽन्यदणिमाद्यात्मकमैश्वर्यं मुक्तानां भवितुमर्हति जगद्व्यापारस्तु नित्यसिद्धस्यैवेश्वरस्य। कुतः—तस्य तत्र प्रकृतत्वादसंनिहितत्वाच्चेतरेषाम्। परएव हीश्वरो जगद्व्यापारेऽ-

---

असन्निहितत्वाच्च (அஸந்நிஹிதத்வாத்ச) ஜீவாதிகளுக்கு அவ்விடத்திலுபதேசமில்லாதிருப்பதும் அதன் காரணமென்றும். (17) (எ—று)

வையாஸிக நியாயமாலை.

(க—ரை) யோகிகளான இந்த முக்தர்களுக்கு ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்ருத்வமானது உண்டா? அல்லது இல்லையா? என்பது ஸந்தேஹம். ஸ்வாராஜ்யத்தை யடைகிறுன் என்றதால் சொல்லப்பட்ட ஐஸ்வர்யத்துக்குக் குறைவு இல்லாமையால் (அதாவது:—முக்திநிலையில் அணிமாதி ஐஸ்வர்யங்கள் பரிபூர்ணமாக இருப்பதால்) முக்தஜீவர்களுக்கு ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமானது உண்டு என்பது பூர்வபக்ஷம். ஸிருஷ்டி சொல்லும் ப்ரகரணத்தில் ஜீவன் சொல்லப்படாததால் முக்தர்களுக்கு ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமானது கிடையாது. ஈஸ்வரன் முக்தர்களுக்கு போகத்துக்கு வேண்டி ஸ்வாராஜ்யத்தையும், வித்யையினுல் (அபரோக்ஷஸாக்ஷாத்காரத்தினுல்) முக்தியையும் கொடுக்கிறுர் என்பது ஸித்தாந்தம். (எ—று)

பாஷ்யம்.—எவர் ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸனத்தினுல் மனஸ்ஸுடன் கூடவே ஈஸ்வர ஸாயுஜ்யத்தை யடைகின்றனரோ அவர்களுக்குக் குறைவற்ற ஐஸ்வரியமுண்டாகிறதா? அல்லது குறைவுள்ள ஐஸ்வரியமுண்டாகிறதா? என்பது ஸந்தேஹம். முதலில் கிடைப்பது யாதென்னில் குறைவற்ற ஐஸ்வரியம் வருவதாகச் சொல்லுவதுதான் பொருந்துகிறது. "ஸ்வாராஜ்யத்தை யடைகிறுன்" என்றும், "எல்லாத்தேவர்களும் இவனையும் பொருட்டு பலியைக் கொடுக்கின்றனர்" என்றும், "அவர்களுக்கு எல்லாலோகங்களிலும் இஷ்டப்படிக்கான ஸஞ்சாரமானது ஏற்படுகிறது" என்றுமாதிய சுருதிகளிருப்பதே அதன் காரணமாகும். என இவ்விதம் பூர்வபக்ஷம் ப்ராப்தமாகவே ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் என்றதால் ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லுகிறுர். ஜகத்தின் உத்பத்தி முதலிய வியாபாரத்தைத் தவிர்த்து வேறுன * அணிமாதிரூபமான ஐஸ்வரியம் வருவதுதான் பொருந்துகிறது. ஜகத்ஸிருஷ்டியோவெனில் நித்யஸித்தரான ஈஸ்வரனுடையதே தானுகும். ஏன்?

---

* அணிமா முதலிய ஐச்வரியமின்னதென்பதை நமது பாதஞ்ஜலயோக ஸூத்திரத் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு 234-வது பக்கத்தில் காண்க.

धिकृतः। तमेव प्रकृत्योत्पत्त्याद्युपदेशात्। नित्यशब्दनिबन्धनत्वाच्च। तदन्वेषणविजिज्ञासनपूर्वकं ह्यितरेषामणिमाद्यैश्वर्यं श्रूयते। तेनासंनिहितास्ते जगद्व्यापारे। समनस्कत्वादेव चैतेषामनैकमत्ये कस्यचित्स्थित्यभिप्रायः कस्यचित्संहाराभिप्राय इत्येवं विरोधोऽपि कदाचित्स्यात्। अथ कस्यचित्सङ्कल्पमन्वन्यस्य सङ्कल्प इत्यविरोधः समर्थ्येत ततः परमेश्वराकूततन्त्रत्वमेवेतरेषामिति व्यवतिष्ठते॥ १७॥

प्रत्यक्षोपदेशादिति चेन्नाधिकारिकमण्डलस्थोक्तेः॥ १८॥

अथ यदुक्तम् 'आप्नोति स्वाराज्यम्' (तै० १। ६। २) इत्यादिप्रत्यक्षोपदेशान्निर-

---

அந்த ஸிருஷ்டி ப்ரகரணத்தில் அந்த ஈஸ்வரன் ப்ரகிருதராக விருப்பதும், யோகிகள் (முக்தஜீவர்கள்) ப்ரகிருதர்களாக இல்லாதிருப்பதுமே அதன் காரணமாகும். பரனான ஈஸ்வரனன்றோ ஜகத்வ்யாபாரத்தில் அதிகாரம் பெற்றவராகிறார். அவரையே சொல்லத்தொடங்கி உத்பத்தியாதிகளினுபதேசம் காணப்படுவதாலென்க. ஈஸ்வரன் நித்யனாகவும் சுருதியினால் மட்டும் அறியக்கூடியவராகவு மிருப்பதும் மற்றொரு காரணமாகும். மற்றவர்களுக்கோ வெனில் அந்த ஈஸ்வரனுடைய அன்வேஷணம்=விசாரணம், விஜிக்ஞாஸனம்=உபாஸனம், இவற்றை முன்னிட்டு ஐஸ்வரிய மேற்படுவதாகச் சுருதியில் சொல்லப்படுகிறது. அதனால் முக்தர்கள் ஜகத்வியாபாரத்தில் ஸம்பந்தப்பட்டவராக ஆகமாட்டார். இவர்கள் மனஸ்ஸுடன் கூடினவர்களாகவே இருப்பதால் ஒத்த ஒரே அபிப்பிராயம் நேராதபொழுது ஒருவருக்கு ஸிருஷ்டியில் அபிப்பிராயமும், மற்றவருக்கு ஸம்ஹாரத்தில் அபிப்பிராயமும் ஆக இவ்விதம் விரோதமும் ஏதோ ஒருஸமயத்தில் ஸம்பவிக்கவும் கூடும். ஒருவருடைய ஸங்கல்பத்தை யொட்டியேதான் மற்றவருடைய ஸங்கல்பமுமிருக்கும் என்பதாய் முற்கூறிய விரோதம் பரிஹரிக்கப்படுமாயின், அப்பொழுது பரமேஸ்வரனுடைய ஸங்கல்பத்தை யனுஸரித்தேதான் மற்றவர்களுடைய ஸங்கல்பமும் ஏற்படுகிறது என்பதுதான் ஸித்தாந்தப்படுத்தக்கூடியதாகவாகிறது. (17)

(ஸூ) ப்ரத்யக்ஷோபதேசாதிதிசேத் ந ஆதிகாரிகமண்டல ஸ்தோக்தே: (18)

(ப—ரை) प्रत्यक्षोपदेशादितिचेत् (ப்ரத்யக்ஷோபதேசாத் இதிசேத்)="ஸ்வாராஜ்யத்தை யடைகிறான்" எனஸ்ருதியில் ப்ரத்யக்ஷமான உபதேசம் காணப்படுவதிலிருந்து உபாஸகர்களுக்குவரும் ஐஸ்வரியத்தில் எவ்விதக்குறைவுமில்லை என்கிறோம் என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ न (ந)=அந்தத் தோஷமில்லை. என்? आधिकारिकमण्डलस्थोक्तेः (ஆதிகாரிகமண்டலஸ்தோக்தே:)=சூரியாதிகளைத் தத்தமது அதிகாரங்களில் நியமனஞ்செய்பவரும் சூரியமண்டலத்திலிருப்பவருமான ஈஸ்வராதீனமாக ஸ்வாராஜ்ய ப்ராப்த்தியேற்படுவதாகச் சொல்லியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். (18) (எ—று)

பாஷ்யம்.—"ஸ்வாராஜ்யத்தை யடைகிறான்" என்றதாதி ப்ரத்யக்ஷோபதேசத்தினால் உபாஸகர்களுக்கு எவ்விதக் குறைவு மற்ற ஐஸ்வரியம் சொல்லுவது

षामैश्वर्यं विदुषां न्याय्यमिति तत्परिहर्तव्यम्। अत्रोच्यते। नायं दोषः। आधिकारिकमण्डलस्थोक्तेः। अधिकारिको यः सवितृमण्डलादिषु विशेषायतनेष्ववस्थितः पर ईश्वरस्तदायत्तैवेयं स्वाराज्यप्राप्तिरुच्यते। यत्कारणमनन्तरम् 'आप्नोति मनसस्पतिम्' (तै० १।६।२) इत्याह। यो हि सर्वमनसां पतिः पूर्वसिद्ध ईश्वरस्तं प्राप्नोतीत्येतदुक्तं भवति। तदनुसारेणैव चानन्तरम् 'वाक्पतिश्चक्षुष्पतिः श्रोत्रपतिर्विज्ञानपतिः' (तै० १।६।२) भवतीत्याह। एवमन्यत्रापि यथासंभवं नित्यसिद्धेश्वरायत्तमेवेतरेषामैश्वर्यं योजयितव्यम्॥

विकारावर्ति च तथाहि स्थितिमाह॥१९॥

विकारावर्त्यपि च नित्यमुक्तं पारमेश्वरं रूपं न केवलं विकारमात्रगोचरं सवितृमण्डलाद्यधिष्ठानम्। तथा ह्यस्य द्विरूपां स्थितिमाहाम्नायः 'तावानस्य महिमा, ततो ज्यायांश्च

தான் நியாயமானது என யாதொன்று சொல்லப்பட்டதோ அதைப் பரிஹரிக்க வேண்டும். இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இந்தத் தோஷமில்லை. ஆதிகாரிகனும் மண்டலத்திலிருப்பவனும் ஆன ஈஸ்வரனிடமிருந்து ஸ்வாராஜ்யப்ராப்த்தி சொல்லப்பட்டிருப்பதாலென்க. அதாவது:—ஆதிகாரிகரும் ஸூரியாதிகளைத் தத்தமது அதிகாரத்தில் நியமனஞ் செய்கின்றவரும், ஸூரியமண்டலம் முதலிய விசேஷமான ஆயதனங்களில் இருப்பவருமான யாதொரு பரமேஸ்வரனுண்டோ அவரிடமிருந்தே இந்த ஸ்வாராஜ்ய ப்ராப்த்தியானது சொல்லப்படுகிறது என்றும், என்னகாரணமெனின்? அடுத்தபடியாக "மனஸஸ்பதியை (ஸூரியமண்டலாந்தர்வர்த்தியான ஈஸ்வரனை) அடைகிறான்" என்று உபதேசிக்கிறதென்கிறது என்றும், அதாவது:—எல்லாமனஸ்ஸுக்கும் பதியாகவும் முன்னமே இருப்பவருமான யாதொரு ஈஸ்வரனுண்டோ அவரை அடைகிறான் என்று சொல்லப்பட்டதாக வாகிறது என்றும். அதை யொட்டியே பின்னுள்ளவிடத்திலும் "வாக்பதியாகவும் சக்ஷுஷ்பதியாகவும் ஸ்ரோத்ரபதியாகவும் விஞ்ஞானபதியாகவும் ஆகிறான்" எனவுபதேசிக்கிறது. இவ்விதமே வேறிடத்திலுங்கூட அந்தந்த விடங்களுக்குத் தக்கபடி மற்றஜீவர்களுக்கு நித்யஸித்தரான ஈஸ்வரன் மூலமாக ஐஸ்வர்யப்ராப்த்தி யேற்படுவதாகப் பொருத்திக்கண்டு கொள்ளவேண்டும். (18) (எ-று)

(ஸூ) விகாராவர்த்திச ததாஹி ஸ்திதிமாஹ (19)

(ப-ரை) பரமேஸ்வரனுடைய ரூபமானது **विकारावर्ति च** (விகாராவர்த்தி ச)=விகாரத்தில் சேராததாகவும் விகாரத்திலிருப்பதாகவு மிருக்கிறது. **तथाहि स्थितिमाह** (ததாஹி ஸ்திதிமாஹ)=இரண்டுவிதமாகவுமுள்ள ஸ்திதியைச் சாஸ்திரம் சொல்லியு மிருக்கிறது. (19) (எ-று)

பாஷ்யம்.—சாஸ்திரமானது பாரமேஸ்வர ரூபத்தை விகாரத்தில் சேராததாக அதாவது:—நித்யமுக்தமாக, சொல்லுகிறதே யொழிய ஸூரியமண்டலாதிகளை அதிஷ்டானமாகவுடையதும் விகாரத்தில் (காரியவர்க்கத்தில்) மட்டும் இருப்பதாகவும் சொல்லவில்லை. இந்த ஈஸ்வரனுக்கு இரண்டு விதமான நிலையைச் சாஸ்திரமானது "இவரது மஹிமை (ஸ்வரூபம்) அத்தகையது, புருஷன் (ஈஸ்வரன்)

पुरुषः। पादोऽस्य सर्वा भूतानि, त्रिपादस्यामृतं दिवि' (छा० ३।१२।६) इत्येवमादिः। नच तन्निर्विकारं रूपमितरालम्बनाः प्राप्नुवन्तीति शक्यं वक्तुमतत्क्रतुत्वात्तेषाम्-अतश्च यथैव द्विरूपे परमेश्वरे निर्गुणं रूपमनवाप्य सगुण एवावतिष्ठन्त एवं सगुणेऽपि निरवग्रहमैश्वर्यमनवाप्य सावग्रह एवावतिष्ठन्त इति द्रष्टव्यम्॥ १९॥

दर्शयतश्चैवं प्रत्यक्षानुमाने॥ २०॥

दर्शयतश्च विकारावर्तित्वं परस्य ज्योतिषः श्रुतिस्मृती। 'न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकं नेमा विद्युतो भान्ति कुतोऽयमग्निः' (कठ० ५।१५। श्वेता० ६।१४। मुण्ड० २।२।१०) इति। 'न तद्भासयते सूर्यो न शशाङ्को न पावकः' (गी० १५।६) इति च। तदेवं विकारावर्तित्वं परस्य ज्योतिषः प्रसिद्धमित्यभिप्रायः॥ २०॥

भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च॥ २१॥

இந்த விகாரத்தைவிட மேல்பட்டவன், (விகாரஸம்பந்தமே யற்றவன்,) எல்லாப் பூதங்களும் இவருடைய பாதங்களாகும் இவருடைய த்ரிபாத் அமிருதஸ்வரூபமானது ஸ்வப்ரகாசமான சொர்க்கரூபத்தி லிருக்கிறது." என்றதாதியால் சொல்லுகிறது என்றும், அந்த நிர்விகாரமான (நிர்க்குணமான) ஸ்வரூபத்தை வேறுரூபத்தையுபாஸிப்பவர் அடைகின்றனர் எனச் சொல்லமுடியாது. அவர்க்கு அவ்விஷயமான சித்தவிருத்தி யில்லாமையே அதன் காரணமாகும். ஆனதுபற்றியும் பரமேஸ்வரன் இரண்டுவிதமான ரூபமுள்ளவராக இருப்பதில் நிர்க்குணமான ரூபத்தையடையாமல் ஸகுணரூபத்திலேயே இருக்கின்றனர் என்பது போலவே ஸகுணரூபத்திலும் குறைவற்ற ஐஸ்வரியத்தை யடையாமல் குறைவுள்ள ஐஸ்வரியத்திலேயே இருக்கின்றனர் என்று கண்டு கொள்ளவேண்டும். (19) (எ-று)

(ஸூ) தர்சயத: ச ஏவம் ப்ரத்யக்ஷாநுமானே (20)

(ப-ரை) பரமேஸ்வரனுக்கு **एवम्** (ஏவம்)=விகாராவர்த்தித்வத்தை **प्रत्यक्षानुमाने** (ப்ரத்யக்ஷானுமானே)=சுருதி ஸ்மிருதிகள் **दर्शयतश्च** (தர்ஶயதஶ்ச)=காண்பித்து மிருக்கின்றன. (20) (எ-று)

பாஷ்யம்.—சுருதிஸ்மிருதிகள் பரமான ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு (நிர்க்குண ப்ரம்ஹத்துக்கு) விகாரத்துடன் ஸம்பந்தமின்மையைத் தெரிவித்து மிருக்கின்றன. அதாவது: "அதைச் சூரியன் ப்ரகாசப்படுத்துவதில்லை, சந்திரன் நக்ஷத்திரங்கள் இவைகளும் ப்ரகாசப்படுத்துவதில்லை, இந்த மின்னல்களும் ப்ரகாசப்படுத்துவதில்லை, இந்த அக்னி எங்கு ப்ரகாசப்படுத்தப்போகிறான்" என்று ஶ்ருதியும், "அதைச் சூரியன் ப்ரகாசப்படுத்துவதில்லை, சந்திரன் ப்ரகாசப்படுத்துவதில்லை, அக்னியுமில்லை" என்று ஸ்மிருதியும் சொல்லுகின்றன வென்றும். ஆகவே இவ்விதம் பரம்ஜ்யோதிஸ்ஸுக்கு விகாரத்தின் ஸம்பந்த மின்மையானது ப்ரஸித்தமாக இருக்கிறது என்பது கருத்து. (20) (எ-று)

(ஸூ) போகமாத்ர ஸாம்ய லிங்காத் ச (21)

इतश्च न निरङ्कुशं विकारालम्बनानामैश्वर्यं यस्माद्भोगमात्रमेवैषामनादिसिद्धेनेश्वरेण समानमिति श्रूयते—'तमाहापो वै खलु मीयन्ते लोकोऽसौ' इति 'स यथैतां देवतां सर्वाणि भूतान्यवन्त्येवं हैवंविदं सर्वाणि भूतान्यवन्ति' 'तेनो एतस्यै देवतायै सायुज्यं सलोकतां जयति' (बृ० १। ५। २३) इत्यादिभेदव्यपदेशलिङ्गेभ्यः ॥ २१ ॥

नन्वेवं सति सातिशयत्वादन्तवत्त्वमैश्वर्यस्य स्यात्ततश्चैषामावृत्तिः प्रसज्येतेत्यत उत्तरं भगवान्बादरायण आचार्यः पठति—

अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दात् ॥ २२ ॥

(ப-ரை) भोगमात्रसाम्यलिङ्गाच्च (போகமாத்ர ஸாம்யலிங்காத் ச)=உபாஸகனை புருஷனுக்கு அனுதிஸித்த ஈஸ்வரனுடைய சரீரத்துடன் மட்டும் ஸாம்யத்தைச் சொல்லும் சுருதிலிங்கத்தைக் கொண்டும் உபாஸகர்களுக்கு குறைவுள்ள ஐஸ்வரியஸித்தி யேற்படுகிறதாகக் கிடைக்கிறது. (21) (எ-று)

பாஷ்யம்.—இதனின்றும் ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸகர்களுக்கு நிரங்குசமான (எவ்விதக்குறைவுமற்ற) ஐஸ்வரியமானது கிடையாது என்றேற்படுகிறது. ஏன்? இந்த உபாஸகர்களுக்குப் போகம் மட்டுமே அனுதி ஸித்தரான ஈஸ்வரனுடன் ஸமானமாகிறது என ஸ்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருப்பது பற்றியே என்றும். அதாவது: "அந்த உபாஸகனை ஹிரண்யகர்ப்பர் சொல்லுவதாவது என்னுல் இந்த அமிருதரூபங்களான ஜலங்களன்றோ புஜிக்கப்படுகின்றன. உனக்கும் அமிருதோ தகரூபமான இந்த லோகமானது புஜிக்கக்கூடியதாக வாகிறது." என்றும். "இந்தத் தேவதையை எல்லாப்பூதங்களும் காக்கின்றன என்ற அந்த திருஷ்டாந்தம் எவ்விதமோ இவ்விதமே இந்த உபாஸகனை எல்லாப்பூதங்களும் ரக்ஷிக்கின்றன" என்றும், "அதனுல் இந்தத் தேவதையினுடைய ஸாயுஜ்யத்தையும் (ஸமானமான தேஹத்தையும்) ஸமானலோகத்தையும் அடைகிறுன்" என்றதாதியுமான பேதமான உபதேசலிங்கங்கள் சுருதிகளில் காணப்படுகின்றன என்றும். (12) (எ-று)

குறிப்பு—ஸூத்திரத்தில் போகமாத்ரஸாம்ய என்ற பதத்துக்கு உபாஸ்ய ப்ரம்ஹத்துக்குரிய போகம் விஷயானுபவம் யாதுண்டோ அத்தகைய விஷயானுபவம் உபாஸகனுக்கும் உண்டென்றும், அவருடைய சரீரம் போன்ற சரீரப்ராப்த்தி உபாஸகனுக்குண்டென்றுமாகப் பொருள் கொள்ளலாம். (எ-று)

அவதாரிகா பாஷ்யம்.—சங்கை — இவ்விதமாயின் உயர்வுதாழ்வுள்ளதாக விருப்பதால் ஐஸ்வரியத்துக்கு அந்தவத்வமானது = அழிவுள்ள தன்மையானது, வரத்தெரியும். அதிலிருந்து உபாஸகர்களுக்கு ப்ரம்ஹலோகத்தினின்றும் புனராவிருத்தியானது வரத்தெரியும் எனின்? இதற்குப் பதிலை பகவானுன பாதராயண ஆசிரியர் சொல்லுகிறுர்—

(ஸூ) அனுவிருத்தி: சப்தாத் அனுவிருத்தி: சப்தாத் (22)

(ப-ரை) अनावृत्तिः (அனுவிருத்தி:)=அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தினுல் ப்ரம்ஹலோகஞ் சென்றவர்க்கு திரும்பிவருதலானது கிடையாது. என்? शब्दात्) சப்

नाडीरश्मिसमन्वितेनार्चिरादिपर्वणा देवयानेन पथा ये ब्रह्मलोकं शास्त्रोक्तविशेषणं गच्छन्ति यस्मिन्नरश्च ह वै ण्यश्चार्णवौ ब्रह्मलोके तृतीयस्यामितो दिवि यस्मिन्नैरं मदीयं सरो यस्मिन्नश्वत्थः सोमसवनो यस्मिन्नपराजिता पूर्ब्रह्मणो यस्मिंश्च प्रभुविमितं हिरण्मयं वेश्म यश्चानेकधा मन्त्रार्थवादादिप्रदेशेषु प्रपञ्च्यते ते तं प्राप्य न चन्द्रलोकादिव भुक्तभोगा आवर्तन्ते। कुतः। 'तयोर्ध्वमायन्नमृतत्वमेति' (छा० ८।६।६। कठ० ६।१६) 'तेषां न पुनरावृत्तिः' (बृ० ६।२।१५) 'एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते' (छा० ४।१५।६) 'ब्रह्मलोकमभिसंपद्यते' (छा० ८।१५।१) 'न च पुनरावर्तते' (छा० ८।१५।१) इत्यादिशब्देभ्यः। अन्तवत्त्वेऽपि त्वैश्वर्यस्य यथाऽनावृत्तिस्तथा वर्णितम् 'कार्यात्यये तदध्यक्षेण सहातः परम्' (ब्र० सू० ४।३।१०) इत्यत्र। सम्यग्दर्शनविध्वस्ततमसां तु नित्यसिद्धनिर्वाणपरायणानां सिद्धैवानावृत्तिः। तदाश्रयणे-

---

தாத்)=சுருதியிருப்பதே அதன் காரணமாகும். "அனாவிருத்தி: சப்தாத்" என இரண்டாந்தடவைபடித்தது சாஸ்திரத்தின் முடிவைக் காட்டுகிறது. (22) (எ-று)

பாஷ்யம்.—நாடீரச்மியுடன் கூடினதும் அர்ச்சிராதிபர்வங்களை யுடையதுமான தேவயானமார்க்கத்தினால் சாஸ்திரத்திற்சொல்லிய வேறுபாட்டுடன் கூடின ப்ரம்ஹலோகத்தை எவர்கள் அடைகின்றனரோ அவர்கள் அதை அடைந்து சந்திரலோகத்திலிருந்து போல போகானுபவம் முடிந்தவர்களாய் அங்கிருந்து திரும்பிவருவதில்லை. இவர்களடையும் ப்ரம்ஹலோகமாவது—இந்தப் பூலோகத்திலிருந்து மூன்றாவதான தேவலோகத்திலுள்ள எந்த ப்ரம்ஹலோகத்தில் அரம் என்றும், ண்யம் என்றும்சொல்லப்படும் அர்ணவங்கள்=அமிருதமடுக்கள், இருக்கின்றனவோ, ஐரம்=அன்னமயமானதும், மதீயம்=மதத்தைத்தருவதுமான ஸர:=குளமிருக்கிறதோ, எதில் அமுதத்தை வர்ஷிக்கின்ற அரசமர மிருக்கின்றதோ, எதில் ப்ரம்ஹாவினுடைய அபராஜிதாவென்ற பட்டினமிருக்கிறதோ, ப்ரபுவிமிதம் ப்ரம்ஹதேவனால் செய்யப்பட்ட, ஹிரண்மயமான வீடு இருக்கின்றதோ, எதுபலவிதமாக மந்திரார்த்தவாதாதிகளில் விரித்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறதோ அதுவேயாகும். ஏன்? "அந்த ஸுஷும்னநாடியினால் உயரக்கிளம்பினவனாய் அமிருதத்வத்தையடைகிறான்" என்றும், "அவர்களுக்குப் புனராவிருத்தி இல்லை" என்றும் "இதனால் செல்லுபவர் இந்தமன்வந்தரம் முழுதும் திருப்புவதில்லை" "ப்ரம்ஹலோகத்தை யடைகிறான்" என்றும், "திரும்பிவருகிறான் என்பது இல்லை" என்றுமாதிய சப்தங்களிருப்பதாலென்க. அணிமாதி ஐஸ்வரியமானது அந்தவத்தாக=அழிவுள்ளதாக, இருந்தபோதிலும் புனராவிருத்தியானது எவ்விதமேற்படாதோ அவ்விதம் "கார்யாத்யயே ததத்யக்ஷேண ஸஹ அத:பரமபிதானாத்" (ப்ர. ஸூ. 4-3-10) என்றவிடத்தில் சொல்லப்பட்டு மிருக்கிறது. ஸம்யக்தர்சனத்தினால் அடியோடு நாசமாக்கப்பட்ட அக்ஞானத்தை யுடையவர்களும் நித்யஸித்தமான கைவல்யத்தை படைந்தவர்களுமானவர்க்கு (நிர்க்குண ப்ரம்ஹாத்மைக்ய ஸாக்ஷாத்காரம் வந்தவர்களுக்கு) அனாவிருத்தியானது ஸித்தமாகவே இருக்கிறது. அந்தஸம்யக்தர்சனத்தை ஆச்ரயித்தன்றோ ஸகுணப்ரம்ஹோபாஸகர்களுக்கும்

नैव हि सगुणशरणानामप्यनावृत्तिसिद्धिरिति। अनावृत्तिः शब्दादनावृत्तिः शब्दादिति सूत्राभ्यासः शास्त्रपरिसमाप्तिं द्योतयति ॥ २२ ॥

इति श्रीमच्छारीरकमीमांसाभाष्ये श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्य श्रीमद्गोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्य श्रीमच्छङ्करभगवत्पूज्यपादकृतौ चतुर्थाध्यायस्य चतुर्थः पादः॥४॥

॥ समाप्तमिदं ब्रह्मसूत्रशांकरभाष्यम् ॥

அனாவிருத்தியானது ஸித்திக்கிறது. "அனாவிருத்திः சப்தாத் அனாவிருத்திः சப்தாத்'' என்பதாய் ஸூத்திரத்தை இரண்டுதடவை படித்ததானது சாஸ்திரத்தின் முடிவைக் காட்டுகிறது. (22) (எ-று)

ஏழாவது ஜகத்வ்யாபாராதிகரணம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸபரிவ்ராஜகாசார்யர்களான கோவிந்தபகவத்பூஜ்யபாதர்களின் சிஷ்யர்களான ஸ்ரீமத் சாங்கரபகவத் பூஜ்யபாதரவர்களின் கிருதியான சாரீரகமீமாம்ஸாபாஷ்யத்தில் நான்காவது அத்தியாயத்தின் நான்காவது பாதம் முற்றிற்று.

ப்ரம்ஹ ஸூத்திரசாங்கரபாஷ்யம் முற்றிற்று.

சுபம்.

ஓம்தத்ஸத்.

चतुर्थाध्यायस्थसूत्राणामकारादिक्रमः ॥

चतुर्थाध्यायस्थसूत्राणामकारादिक्रमस्समाप्तः

॥ चतुर्ष्वध्यायेषु विद्यमानानां सूत्राणामधिकरणानां च सङ्ख्या ॥

	सूत्राणि	अधिकरणानि
प्रथमाध्याये	... 134	39
द्वितीयाध्याये	 157	47
तृतीयाध्याये	... 186	67
चतुर्थाध्याये	... 78	38
आहत्यसंख्या	555	191